

Tabula primi ordinis

In quo sunt quinquaginta principia
 quae debent esse quatuor velis
 in quo et totidem capitulis continetur

Capitulum 1. de ampliationibus
 Capitulum 2. de commutationibus
 Capitulum 3. de illustrationibus
 Capitulum 4. de reductionibus
 Capitulum 5. de extensionibus
 Capitulum 6. de reductione et distictione
 Capitulum 7. de exclusionibus
 Capitulum 8. de exceptionibus
 Capitulum 9. de negationibus positivis et negativis
 Capitulum 10. de modalibus
 Capitulum 11. de negatione in veritatibus
 Capitulum 12. de veritate et falsitate
 Capitulum 13. de specie et accidentibus
 Capitulum 14. de eadem materia
 Capitulum 15. de modalibus
 Capitulum 16. de specie et distinctione
 Capitulum 17. de necessitate
 Capitulum 18. de exclusionibus et inclusionibus
 Capitulum 19. de necessitate et impossibilitate
 Capitulum 20. de eadem materia
 Capitulum 21. de necessitate
 Capitulum 22. de necessitate et aliter
 Capitulum 23. de terminis modalibus et

modalibus
 Capitulum 24. de necessitate
 Capitulum 25. de necessitate et aliter
 Capitulum 26. de necessitate et aliter
 Capitulum 27. de necessitate
 Capitulum 28. de necessitate et aliter
 Capitulum 29. de necessitate et aliter
 Capitulum 30. de necessitate et aliter
 Capitulum 31. de necessitate et aliter
 Capitulum 32. de necessitate et aliter
 Capitulum 33. de necessitate et aliter
 Capitulum 34. de necessitate et aliter
 Capitulum 35. de necessitate et aliter
 Capitulum 36. de necessitate et aliter
 Capitulum 37. de necessitate et aliter
 Capitulum 38. de necessitate et aliter
 Capitulum 39. de necessitate et aliter
 Capitulum 40. de necessitate et aliter
 Capitulum 41. de necessitate et aliter
 Capitulum 42. de necessitate et aliter
 Capitulum 43. de necessitate et aliter
 Capitulum 44. de necessitate et aliter
 Capitulum 45. de necessitate et aliter
 Capitulum 46. de necessitate et aliter
 Capitulum 47. de necessitate et aliter
 Capitulum 48. de necessitate et aliter
 Capitulum 49. de necessitate et aliter
 Capitulum 50. de necessitate et aliter

**Quadratura magistri
 Pauli Veneti.**

Capitulum 1. de necessitate et aliter
 Capitulum 2. de necessitate et aliter
 Capitulum 3. de necessitate et aliter
 Capitulum 4. de necessitate et aliter
 Capitulum 5. de necessitate et aliter
 Capitulum 6. de necessitate et aliter
 Capitulum 7. de necessitate et aliter
 Capitulum 8. de necessitate et aliter
 Capitulum 9. de necessitate et aliter
 Capitulum 10. de necessitate et aliter
 Capitulum 11. de necessitate et aliter
 Capitulum 12. de necessitate et aliter
 Capitulum 13. de necessitate et aliter
 Capitulum 14. de necessitate et aliter
 Capitulum 15. de necessitate et aliter
 Capitulum 16. de necessitate et aliter
 Capitulum 17. de necessitate et aliter
 Capitulum 18. de necessitate et aliter
 Capitulum 19. de necessitate et aliter
 Capitulum 20. de necessitate et aliter
 Capitulum 21. de necessitate et aliter
 Capitulum 22. de necessitate et aliter
 Capitulum 23. de necessitate et aliter
 Capitulum 24. de necessitate et aliter
 Capitulum 25. de necessitate et aliter
 Capitulum 26. de necessitate et aliter
 Capitulum 27. de necessitate et aliter
 Capitulum 28. de necessitate et aliter
 Capitulum 29. de necessitate et aliter
 Capitulum 30. de necessitate et aliter
 Capitulum 31. de necessitate et aliter
 Capitulum 32. de necessitate et aliter
 Capitulum 33. de necessitate et aliter
 Capitulum 34. de necessitate et aliter
 Capitulum 35. de necessitate et aliter
 Capitulum 36. de necessitate et aliter
 Capitulum 37. de necessitate et aliter
 Capitulum 38. de necessitate et aliter
 Capitulum 39. de necessitate et aliter
 Capitulum 40. de necessitate et aliter
 Capitulum 41. de necessitate et aliter
 Capitulum 42. de necessitate et aliter
 Capitulum 43. de necessitate et aliter
 Capitulum 44. de necessitate et aliter
 Capitulum 45. de necessitate et aliter
 Capitulum 46. de necessitate et aliter
 Capitulum 47. de necessitate et aliter
 Capitulum 48. de necessitate et aliter
 Capitulum 49. de necessitate et aliter
 Capitulum 50. de necessitate et aliter

5901
Tabula primi dubii

In quo sunt quinquaginta principalia, quorum quolibet continet quatuor conclusio-
nibus et totidem aut pluribus correlariis.

Capitulū. 1^m. agit de ampliatiōibus.
Capitulū. 2^m. de conuersionibus.
Capitulū. 3^m. de sillogismis.
Capitulū. 4^m. de inceptionibus.
Capitulū. 5^m. de exclusiuis.
Capitulū. 6^m. de inceptione et desitiōe.
Capitulū. 7^m. de exclusiuis.
Capitulū. 8^m. de exceptiuis.
Capitulū. 9^m. de negationibus ppositis et
postpositis.
Capitulū. 10^m. de modalibus.
Capitulū. 11^m. de negatiuis inferentibus
affirmatiuis.
Capitulū. 12^m. de veritate et falsitate
propositionum.
Capitulū. 13^m. de deceptiōe et credulitate.
Capitulū. 14^m. de eadem materia.
Capitulū. 15^m. de insolubilibus.
Capitulū. 16^m. de inceptione et desitiōe.
Capitulū. 17^m. de immediate.
Capitulū. 18^m. de exclusiua et sua vli.
Capitulū. 19^m. de inferioritate et superio-
ritate.
Capitulū. 20^m. de eadem materia s; ne-
gatione postposita.
Capitulū. 21^m. de consequentis.
Capitulū. 22^m. de differētia et alicitate.
Capitulum. 23^m. de terminis mobilibus et i-

mobilibus.
Capitulum. 24^m. de copulatiuis.
Capitulum. 25^m. de incipit et desinit.
Capitulum. 26^m. de primo et ultimo istati.
Capitulum. 27^m. de modalibus.
Capitulum. 28^m. de sensu cōposito et diuiso.
Capitulum. 29^m. de scia et credulitate.
Capitulum. 30^m. de scire et dubitare.
Capitulum. 31^m. de scia pponis.
Capitulum. 32^m. de temporalibus.
Capitulum. 33^m. de inceptione veritatis et
falsitatis.
Capitulum. 34^m. de veritatibus eternis.
Capitulum. 35^m. de inceptione et desitiōe.
Capitulum. 36^m. de alicitate et ifinitatiōe.
Capitulum. 37. de differētia et relatiuo.
Capitulum. 38^m. de differētia et distributiōe.
Capitulum. 39^m. de differētia aliud et nō idē.
Capitulum. 40^m. de disiuncto et altera ei^o pte.
Capitulū. 41^m. de exclusiua et vniuersa
li admixta relatiuo.
Capitulū. 42. de exclusiua et vniuersa
li coniuncta vel diuisa.
Capitulū. 43. de copulatiua et relatiōe.
Capitulū. 44^m. de eadem mā.
Capitulū. 45^m. de disiunctiuis.
Capitulū. 46^m. de disiunctiua et copu-
latiua.
Capitulū. 47^m. de conditionalibus.
Capitulū. 48^m. de cālibus.
Capitulū. 49^m. de q̄titate pponū.
Capitulum. 50^m. de terminis distrabentibus.

Samofissimi ac excellentissimi viri doctoris eximij sa- cre theologie Magistri Pauli veneti ordinis fratru Ere- mitarum Diui patris Augustini doctoris ecclesie: nec no- et prestantissimi Loyci: ac subtilissimi Sophyste aureum opus quod quadratura inscribitur feliciter Incipit.

Quonia otium moris est hominis vna viuentis: nec non ad multorum genera vicio- rus relapsus continuus. Ideo vt iter mortuos vi- uam. Nec solito: vel cete- ris peior efficiar. Quatu- or formabo dubia dena- rys quinq; fulta tempta- tiuis. Primo vtruz eade- conseqntia sit bona et ma- la. 2º vtrum eadem pro- positio sit va: et falsa. 3º

vtrum de eodem sint verificabilia disparta. 4º vtru duo repugnantia possint esse simul vera: vel simul falsa: qbus ad lucē deductis: multoz disparētia appebit sophismatū.

De ampliationibus.

Capitulum. I.

Quod primum dubiū sit verum argui- tur sic. Ista nra est bona. Albus fuit B hoc fuit albu. et hec eadez no valz. g qntio vera: et sequentia. et ams arguitur pro qlibet parte. Et pº pro secunda parte.

Nam posito q for. sit albus: et continue ante nunc fuit niger: patet q ams sit ver: et nra falsuz: q ams sit ver: probo: hoc fuit hoc: demonstrando fortes: et B est: vel fuit albu: ergo album fuit hoc: patet nra a resolutionibus ad resolutū: s; q nra sit falsuz manifestū est: si. n. B fuit albu. et B continue fuit nigrū simul et semel p cauz: sequitur q B fuit albu et nigrū: q e impossibile. Iaz pbat pma ps antis: v3: q illa nra e bona. p. qz e couersio simplex. 2º. qz si no eet bo- na: B id eet: qz ly albu apliat inante: et no in nra. **Et** 3º. Dis ampliatio e a vbo: sic et suppositio: s; si videt qre vbu plus ampliet a pte subiecti qz a pte pdicati: cu equs sit vtu- tis a pte vtriusq; g vtrobiq; ly albu ampliat. vl det ca di- uersitatis. et confirmatur p Aristo. p. elencoz dicētes q i ista sanabat laboras: ly laborans ampliat pro eo q e vel q fuit laboras. **In** oppositū et p pte negatiua e cois animi co- ceptio. v3. de qlibet dr esse vel si ee et de nullo eoz ambo.

Pro solutione

argumenti pono quatuor con- clusiones. Prima conclusio est ista. In. a. instati aliqd albu fuit fortes: et in eode instati aliqd nigrū fuit for. et tñ in nullo instati for. fuit albus: et niger: pro- bat: et pono q. a. fuerit pº instas ee fortis in quo fuit niger et nunc sit albus: isto posito p3 secunda et 3º ps delonis: sed pma pbat: nā in. a. instati hoc fuit fortes: et hoc est vel fuit albu: igit in. a. instati albu fuit fortes. **Vic** tñ est notan- dū q e magna differētia iter istas ppōnes: for. fuit albus: et niger: et for. fuit albu: et nigrū. Nā posito q for. no fuit al- bus: n3 niger: s; p totā vitā suā vna medietas fuerit alba: et alia medietas fuerit nigra: p lōgitudinē diuidendo: e pº ppositio falsa: et 2ª va. **Ex** illa delone seqt corelarie. Or aliqd albu fuit fortes et erit for: et tamē nunq; erit ita: nec unq; fuit ita q aliqd albu erit for. p3 ponendo q for. sit al- bus: et continue fuit niger: et cōtinue erit niger. isto posito p3 cor. **Et** 2ª conclusio. e ista. In. a. die for. fuit albus: et tñ for. n̄ fuit albº in. a. die: probat: et pono q i pma medietate diei besterne for. fuit albus: et in secūda niger: et quādo fuit al- bus no fuit. a. besterna dies: s; qñ fuit niger vocabatur illa dies. a. isto posito: p3 pma ps. Nā tūc for. fuit albus: demō-

strādo die besternā: et tūc est vel fuit. a. dies. g i. a. die. for. fuit albº. **Secūda** ps pbat. Nā qñcūq; for. fuit albus: be- sterna dies no fuit. a. s; solū qñ fuit niger: g fortes no fuit albus i. a. die. **Ex** eadē delone sequit. Or for. no e: nec fuit: nec erit in domo platonis: et tñ in domo platonis erit: et fuy it fortes: probat: et pono q qñcūq; for. e vel fuit: aut erit i aliqua domo: q nulla domº sit platonis: et qñcūq; ipse e: vl fuit: vel erit extra domū aliq; q qlibz domus sit platōis. isto posito p3 pma ps delonis: qz suuz oppoº repugnat ca- sui: s; secūda pbat. Nā in ista domo fuit: et erit for. demō- strādo vnaq; quā exiuit: et exibat. et ista e: erit. vel fuit demº platonis: igit i domo platonis fuit: et erit for. **Tertia**. 3º. e ista. Aligs bº erit qñ ipse n̄ erit aliqs bº: probat et pono. q totū pter digitū for. sit. a. g digitus cras cōburet vl aliū de desinet esse ps for. isto posito. B erit qñ ipm non erit ali- gs bº: demōstrādo. a. et hoc e: vel erit aliqs bº: igit. et. **Prī** ma ps antis p3. Nā. a. qdū erit ps for. no erit bº: qz aliter in vno hoie forēt ifiniti hoies. **Secūda** pars pbat ex hoc: qz hec demonstrādo. a. aliqñ erit sba aiata sensitua p se exiis: et n̄ alia qz bº: igit. et. **Ex** ista delone seqt psequenter **Or** aliqd e bº: et qñcūq; erit: illud erit n̄ bº: pbat. et pono q nūc aliqd sit bº: et post hoc continue erit ps alicuiº homi- nis: qd e possibile p additionē noue ptis ad pcedēs: vel ad pexis: isto posito p3 cor. **Et** 4ª est ista. For. e solū peda- lis qstitatis: et in fine hore erit bipedalis qstitatis: et tñ for- tes e tātus qtus ipse erit i fine hore: pbat. et pono p mam- pte in cau. isto posito ipsa e manifesta. et scda pbat. for. est pedalis qstitatis: et pedalis qstitatis for. erit i fine hore. g for. e tātº qstº ipse erit i fine hore: p3 nra p resolutionē relati- ui. et maior silr p casū: s; mior pbat. hec fortes erit i fine ho- re demōstrādo seipm: et hoc e vel erit pedalis qstitas: igit pedalis qstitas for. erit i fine hore: et p nra pedal qstitatis for. erit i fine hore: p3 nra. qz idē significat ista duo illata: suppositio p nūc: q qstitas n̄ distiguat a re qsta. **Ex** ista **Co** conclusioe seqt correlarie. Or for. est i duplo mior qz pº ipe fuit: et tñ e tātus qstº pus ipe fuit: probat. et pono q for. sit bipedalis qstitatis: et continue añ B fuit quadrupedalis. isto posito p3 pma ps delonis. et scda pbat. for. e bipedalis qz titatis. et bipedalis pus fuit. igit ipse e tātus: qtus ipe pus fuit: tenet nra cu maiori: et minore pbo: hec. for. pº fuit: de- mōstrādo se ipm: et hoc e: vel fuit bipedale: igit. et. p3 nra p resolutionem relatiui.

Ad rationem

principalē p3 qd sit dicendus ex di- ctis. v3. q illa nra n̄ valet. albu. fu- it hoc. igitur hoc fuit albu: et ad pma pbatōne dico: q illa nō e ouersio simplex pp mutationē ampliationis seu sup- positōis apliatue. s; illa albu fuit. hec ouertit simplr i ista: hoc albu fuit: ita q ly hoc sit s̄bm: et ly albu pdicatum vbi ly. albu: eque ampliatue vtrobiq; supponit. **Ex** qua respō- sione sequit ista delusio. Or. a. et. b. sunt due ppōnes eius- de denominationis oio: quaz subiecta et pdicata sūt eadez vel iuicē couertibilia: et p eodē p̄cise supponētia: et tñ vna est vera: et reliqua falsa: patet de istis: albu fuit B: et hoc fu- it album: dato q prima sit. a. et secūda. b. **Ad** 2ª rōnez pbantē ampliatōne a parte vtriusq; extremi dicif q ver- bum aliqd ampliatur ante se: et non post se. hoc non est nisi rōne nature sic dictantis: vel volentis talr imperātis: sic cōtingit de dictione exceptiua que añ se: et non post se im- mobilitat: vt omnis bº: p̄ter for. currit: immobilitat ly homo: et non ly currens: huiusmodi autem verba que sic ampliat añ se et non post se: sunt illa que non cadunt vere nisi super ea que sunt fuerunt: vel erunt: vt erit: fuit: dispu- tavit: mouebitur: et huiusmodi. Alia autē que cadunt ve- re seu quozum actus p̄nt attingere: que non sunt: erunt: vl fuerunt ampliat tā ante qz post: vt albu potest esse nigrū tā ly album. qz ly nigrūz stat ampliatue. Similiter tam

3º

Coz

4º

Coz

Dubium

In ista chy^m intelligo: q̄ in ista itelligo chy^m supposuit am-
pliatiue ly chy^m. pro eo quod ē ymaginale: r ad confirma-
tionē dicitur q̄ mod^o loq̄ndi Arist. erat postponēdi termi-
num verbo: tñ intelligebat euz ante. sicut in primo p̄hyer.
vbi dicit q̄ sunt ille subcōtrarie: homo iustus est. hō iustus
non est: r certū est: q̄ non sunt subcōtrarie: nisi sic intelli-
gantur: hō est iustus: hō non est iustus: r ita in proposito di-
citur q̄ pillam sanabatur laborans: dat intelligere hanc.
Az. laborans sanabitur: vbi ly laborans: supponit: vt dcm̄
est: quare rē.

Capitulum de conuersionibus.

Secundo principaliter arguitur sic.
Ista sequentia est bona.
chymera non est aīal: igitur aliquod non
aīal non ē n̄ chymera. r hec eadē nō valet
igitur q̄stio vera: r n̄a cuz maiori: q̄ ē cō-
uersio p̄ r̄trāpositionē. r minorē p̄bo: aīis
ē vep: r n̄is falsum: q̄ n̄a non. Q̄ aīis sit
verum manifestum est: q̄ suum contradictoriū est falsus
s. omnis chymera est animal: q̄ autez n̄is sit falsum pro-
batur: q̄ suum contradictorium est vep̄ videlicet: oē non
aīal est non chymera: q̄ aliquod non aīal est nō chyme-
ra: r nihil est non aīal quin illud sit non chymera.

Pro solutione huius argumenti pono 4^{or} con-
clusiones: q̄ruz prima est infini-
ta: licet propositio aliq̄ scripta vel mental^{is} possit r̄ueri: nul-
la tñ enūciatio vocalis vel scripta. Prima pars probatur:
de propositione scripta: cuius subiectū potest fieri predica-
tum. r ecōuerso per trāsp̄ositionē locale illoz: copula ma-
nente fixa: r immobili. C̄ Idem ostēditur de mentali: cui⁹
subiectū potest fieri predicatū: r ecōuerso: per solam retro-
gradā aīe r̄uersionem: ad itentiones illas p̄manētes: q̄z
vna subicitur: altera p̄dicat. 2ª pars cōclusionis. probat:
q̄ n̄ nullius vocal^{is} propositionis subiectū pōt r̄trāponi in
p̄dicatū: vel ecōuerso: pp̄ successionē continuam illoz: r lz
videat tal^{is} r̄ueri: non tñ cōuertitur: s̄z assumitur vna alia
de altero subo: r de alio p̄dicato. C̄ Ex p̄ma cōclusionē seg-
tur correlarie. primo Q̄ querens aliq̄ enunciationē voca-
lem conuertere: querit impossibile: patet. quia natura tal^{is}
conuerti potest: intentio tamen querentis est: q̄ assigne-
tur vna propositio: cuius subiectum correspondet predi-
cato alterius. r predicatum subiecto eiusdē. C̄ Secundo
sequitur. Q̄ non quelibet vniuersalis negatiua: vel parti-
cularis affirmatiua: est conuertenda simpliciter: patet de
vocali scripta: vel mentali altero carente extremo: cuz con-
uersio simplex sit r̄trāpositio eīmoz: r in nā tali r̄trāspo-
nunt eīma: q̄ nō sunt. 3° segtur. Q̄. a. r. b. sunt due ppō-
nes significātes adequate idem: quaz vna pōt conuerti: r
alia nō: patet de istis. nullus hō est asinus r nullus hō ē as-
nus: quarum p̄ma sit scripta: vel mentalis: r alia vocalis.

Cor.

2° 2°.

Cor^m.

Notādū tamen q̄ licet ppōnes vocales: vel de sc̄do ad
iacente: seu nō habentes vtrūq̄ extremū: non possint cō-
uerti: tñ ip̄licite possunt cōuerti: r subordinantē aliq̄bus p̄-
positiōibus q̄ possunt explicite r̄ueri: r iste ē intellectus
loq̄ntiū d̄ r̄uersiōe q̄ vtar ego sepissime i seq̄ntib⁹. C̄ Se-
cunda. ē ista. Nulla cōuersio ē r̄sequētia. p̄bat. r̄uersio ē
r̄trāpositio eīmoz: s̄z n̄nulla r̄sequētia ē r̄trāpositio eīmo-
rū. q̄z vltra illā r̄trāpositionē icludit notā illatiōis q̄ ē vna
ps n̄a: sic r̄uertēs r̄ r̄uersa. vñ imaginoz q̄ sic demonstra-
tio circularis nō ē aliq̄ syllogismus. s̄z duo syllogismi: ita
r̄uersio nō ē alia ppō: s̄z due ppōes: ita q̄ iste due p̄positio-
nes: hō ē aīal aīal est hō. sunt vna r̄uersio: n̄ tñ sūt aliqua
n̄a. C̄ Ex ista cōclōne sequit correlarie. Q̄ sic r̄uersio p̄ r̄-
positionē n̄ ē n̄a bona: ita nec r̄uersio simplex: n̄z p̄accēs.
p̄z. ex quo nulla r̄uersio ē n̄a: nec aliqua ppō. C̄ Conce-
do tñ q̄ ex oī r̄uersione simplici pōt fieri bona n̄a: vñ ex

aīte r̄ n̄te sit n̄a: lz illa nō sit aīis r̄ n̄is: s̄z ambo illa cū
nota n̄e. C̄ 3ª cōclusio ē ista. Aliq̄ ē vā r̄ p̄fecta cōuersio
i qua nō sit de s̄bo p̄dicatū: nec ecōuerso: p̄z de ista: nullus
hō est oīs hō: r nullū ens oīs homo est aliq̄s hō: in conuer-
sa fuit ly hō s̄bm. r ly omnis hō p̄dicatū: sed i conuertente
fuit ly ens oīs hō subiectū: r ly aliq̄s hō p̄dicatū: vñ in con-
uersione nō ē inconueniens addere. s̄z bñ foret icōueniēs
diminuere. C̄ Ex ista cōclusiōe sequit correlarie. Q̄ cōuer-
sio per r̄trāpositionē ē vā r̄ p̄fecta r̄uersio: r nō ip̄licans
r̄tradictionē: vt dñt aliq̄ de quoz numero suz ego i alte-
ro opere. lz enī in r̄uersione per r̄positionē nō fiat de s̄bo
p̄dicatū: aut eī: hoc tñ nō tollit bonitatē r̄uersiōis: q̄ ad-
huc debite r̄trāponit s̄bm ip̄dicatū: r eī. dicēdo enīz oīs
homo est aīal: q̄ omne nō aīal: ē non hō: subiectū non ē fa-
ctū p̄dicatū: nec eī: tñ subiectū ē r̄trāpositum in p̄dicatū
r ecōuerso: r hoc requirit: r non p̄mu. C̄ 4ª conclusio ē
ista. Aliqua est vera r̄ p̄fecta cōuersio: ex qua ceteris nō
mutatis non potest fieri n̄a bona: p̄z de ista: aīal non est
hō: ergo homo non est aīal. Nec enim r̄uersio est optima:
ex quo r̄trāponunt extrema: nullo addito. nullo diminu-
to: tamen ex illa non potest fieri r̄sequētia bona: q̄ n̄ segt
aīal non est homo: q̄ hō non est aīal: q̄ aīis est vep: r n̄is
falsus. C̄ Ex ista cōclusiōe segt. Q̄ lz r̄uersio per r̄posi-
tionē nō sit bona n̄a: n̄z ex illa fiat n̄a bona: adhuc tñ ē
bona r̄uersio. Aliū. n̄ itelligit p̄ n̄az bonā: r aliū p̄ r̄uersio-
nē bonā. s̄z aliū cē bonū hoīez: r aliū bonū fabz. Ad bōitate
n̄. n̄e requirit repugnātia aītis cuz r̄dicto^o n̄tis: sed ad
bonitatē cōuersionis hec nō requirit: s̄z debita r̄trāpositio
extremoz vt h̄z videri in opusculo mee itroductiōis.

Per hec igit p̄z responsio ad argumētū q̄ illa n̄a
nō valet. chy^m nō ē aīal: igit aliq̄ non aīal
non est non chy^m: r cū dicit est cōuersio per r̄positionē: igit
n̄a bona: nego n̄az r̄ aīis: q̄ vt dictū ē nulla r̄uersio
est n̄a. C̄ Itē nō solū ex conuersione p̄ r̄positionē nō sit
consequētia bona: imo nec ex conuersione p̄ accidēs: q̄ n̄
sequit. homo est aīal: q̄ oē aīal est homo. r tñ illa homo est
aīal: conuertit in hanc oē aīal ē homo p̄ accidēs: q̄ proba-
tur sic: illa. oē aīal ē homo: r̄uertitur per accidēs i illam bo-
mo est animal: ergo a pari eī: vel detur rō diuersitatis: si
n̄. vñ r̄uertitur indefinitā vel particulare: videt etiam
ecōuerso. sicut ex eo q̄ indefinita vel particularis r̄uer-
titur in singularem: per idem ecōuerso singularis in ide-
finitā. vel particulare. quare. rē.

Capitulum de silogismis.

Tertio principaliter ad q̄stionē argui-
tur sic. C̄ Ista n̄a ē bona. Oīs
homo erit aīal: omne album erit homo.
igitur aliquod animal erit album: r hec eadē
dem non valet igitur q̄ vera. n̄a tenet cū
p̄ma pte aītis: eo q̄ ē fillus in quinto p̄-
me figure: indirecte concludente. r q̄ illa
n̄a non valz p̄bat. r pono q̄ omne album sit hō: r q̄ ni-
bil erit album. isto posito aīis ē verum: r n̄is falsum. vt sa-
tis liquet intuenti.

Pro solutione huius argumenti pono 4^{or} con-
clusiones: quaz prima ē iste. Q̄
quod currit curret. oīs homo currit. r tñ nō omnis homo
curret. probatur. r pono primam partem conclusionis in
cāu cum hoc q̄ aīxps erit homo. r erit truncatus pedes.
ita q̄ nunq̄ curret. isto posito p̄z prima ps conclusionis: r
secunda probatur. aīxps nō curret. r aīxps ē vel erit ho-
mo: igitur non omnis homo curret. p̄z consequētia q̄ ex op-
posito n̄tis cum minor sequitur oppositum maioris. vñ
de segtur omnis homo curret. aīxps ē vel erit homo. igitur
antexps curret. p̄z n̄a in tertio p̄me. C̄ Ex ista cōclu-
sione sequitur correlarie. Q̄ iste silogismus non est in p̄mo

Cor^m.

prime. Omne qd currit curret: ois ho currit: q ois homo curret: qz ly homo in minori supponit solum pro eo qd est: z in cōclufione distributiue pro omni hoie qui est vl erit. s; ex premissis bene segtur bec cōclufio: omnis homo qui prefens curret: que est vera: qz ly homo solū supponit pro eo: qd ē ratione illius termini q ē pns. **C** Scda cōclufio est ista. Omne qd ē disputās ē disputatur: omnis homo ē disputans: z tñ non ois homo ē disputatur: probatur: z po no vt prius. qz omne quod est disputās disputabit. z qz ois homo disputet. z eras generetur for. qui nūq; disputabit: isto posito pz conclusio pro prima parte: z pro scda. s; p tertia. qz fortes nō est disputaturus. z for. ē vel erit homo. igitur zc. Et similiter si arguitur vt prius. omne quod ē disputans. ē disputaturus. omnis homo ē disputans. igitur omnis homo ē disputaturus. non valet pna. qz arguitur a minus amplo ad magis amplum. sed ex bis premissis sequitur solum. qz ois homo qui est prefens ē disputaturus. **C** Ex ista cōclufione cū priori sequitur correlative. Qz i nullo silogismo terminus aliquis latiore suppositionem debet habere in conclusione: qz in premissis. quia multitudo suppositorum sepe facit ad falsitatem yniuersalis. sic pau citas ad veritate. vnde bec ē vera. quilibet homo ē vnus homo. z h ē falsa. omnis homo ē vn homo. z hoc ideo: qz latiore habet suppositionem qz prima. **C** 3° conclusio est infinita. Quicquid fuit fortes: iam ē for. album fuit for. z tamen nullum album ē for. probatur. z pono qz for. non sit album. sed fuit album. isto posito pz conclusio pro qualibet sui parte. nec oppositum vltime partis sequitur ex premissis. quia ly album ampliatur in vna: z non in alia. sed bene sequitur. quicquid fortes fuit. nunc ē fortes. sed album ē aliquid qd fuit fortes. igitur album ē fortes. consequētia ē bona. sed minor ē contra casuz. **C** Ex ista conclusione sequitur correlative. Qz ista cōsequētia non valet. quicquid fuit. a. iam est. a. sed aliquis homo fuit. a. ergo aliquis homo iam est. a. dato qz. a. sit pars fortis. z prius fuerit fortes. sed bene sequitur prima conclusio cuz illa minori. aliquis homo est aliquid quod fuit. a. quod negat in isto casu. **C** 4° conclusio est ista. Omne preteritum ē. Adaz ē preteritum: z tamen Adam non est. ista conclusio est manifesta quoad omnes partes. preter primam: quam ego probo sic. tñ ens est pteritū. igit omne pteritū est. pz cōsequētia ab exclusiua ad eius vsem de terminis trāspōsitus. z ams ē verum. qz ens ē pteritum: z nihil nō ens ē preteritum. igit. zc. **C** Et si arguitur sic: omne pteritum ē. ergo nihil ē pteritum gn illud sit. nego cōsequētia. nec arguitur ab exposita: ad vnā suaz exponentiū: qz ly pteritum i vli tenetur nominaliter. z in negatiua illata tenetur participalr: igitur bñ sequitur omne pteritum ē: igitur nihil ē aliquod pteritum: quin illud sit: z hoc bene cōceditur. **C** Eode mō cōceditur qz omne futurum: omne possibile: omne intelligibile: oē ymaginabile ē: z tamē multa sunt futura: possibilia: itelligibilia. vl ymaginabilia q: uozū nulluz ē. **C** Ex ista cōclufione cū tertia sequitur. Qz in nullo sillo debet terminus aliqz habere latiore suppositionē quo ad tempus i pmissis: qz i cōclufione. z ideo illa cōsequētia nō valet: oē pteritum ē. ams xps ē pterituz: igit antexps est. qz ly ams xps ampliā i minori: z nō in cōclufione. sed ad iferēduz istā cōclufionē: sumatur talis mior: ams xps ē aliquid pteritū. z tūc cōceditur pna. s; negat hoc. qz ex illa sequit qz ams xps ē. qd ē falsum.

Patet igitur responsio ad rōnē pncipalem negādo cōsequētia. z ad pbationē qñ dicit: q illa cōsequētia sit syllogismus i 5° pme figure. nego illud. qz ly albū stat ampliatiue i mior. z nō i conclusione. ideo deberet sic argui: omnis homo erit aial: oē albū est vel erit bō. igit aliquid aial albū erit. ita qz ly aial sit subiectum: z ly albū pdicatu: z sic idirecte con

cludit huiusmodi pmissis: z nō mō dicto. **C** Consiir rñde tur ad argumētū: quo pbari pt vbi pteriti: vel futuri tpis ampliare a pte post: vbigratia: oē existens hoc erit fortes: demonstrādo forte. sed albū ē vel erit exns hoc. igitur for. erit albus: posito qz for. sit albus. z ptinue erit niger. pz qz ams ē verum. z pns falsuz. iō dicit vt pns: qz nō bene cōcludit pp terminū in miori ampliatiuz. z nō in cōclufione. sed ex illis pmissis segt idirecte cōcludēdo: qz fortes aliquid albus erit. z h concedit in casu isto: quare zc.

Capitulum de inceptioe.

Quarto ad questionē pncipaliter arguit. ista pna ē bona. **D**e qd curret: icipit: icipit: vel incipiet currere. for. albus curret. igit for. albus incipit: incept: vel incipiet currere. z bec eadē non valet. igit qstio vera: tenet pna cū pma parte ams. qz ē syllogismus in 3° pme: z pbat: qz illa pntia non valet. ponēdo qz for. curret: curreterit: z curret per totā vitā suā. z qz ipse non sit albus. nec fuit albus: sed aliquid erit albus: isto posito ē ams vez. z pns falsū. igitur pna nō valet. qz ams sit vez manifestū ē. sed pbat qz pns sit flm. pro qlibz sua pte: nō. n. for. alb^o icipit: vl icipiet currere. qz si for. alb^o icipit: vl icipiet currere. z ois for. alb^o qz vl erit: vl erit for. g for. incipit: vl incipiet currere: pns est ptra casuz. z pna ē i tertio 3° figure. nec etiam for. alb^o inceptit currere. qz for. non est albus: nec fuit albus. igitur for. albus non icipit currere. patet pna. quia exopposito pntis. sequitur oppositum ams.

Pro solutione huius argumenti pono qttuor conclusiones. quaruz pma ē ista

Licet for alb^o curret. z nullus for. iam albus curret: non tamen for. albus curret: qui modo non currit: pma ps patet quia for. qui erit albus curret: z iam ipse non est albus. iō ipse albus non currit. z^a pars conclusionis probatur. qñ suū pdicto^m est falsum: v3 for. albus curret: qui mō n currit: cū debeat sic resolui. hoc curret: qd mō non currit. z h est vel erit for. albus. igitur zc. z patet consequētia qz vna istaz ē falsa. **C** Ex ista cōclufione sequitur correlative. Qz ista consequētia non valet for. albus curret: z nullus fortes albus curret. igitur fortes albus curret. z illo modo non currit: ams enim ē vez vt pz. z pns falsuz. qz secunda ps eius ē falsa. cū ipa significet qz ille q erit for. albus non currit. **C** Secūda. p ē ista. aliquid currens icipiet eē for. albus. z tamē for. albus non incipiet esse aliquid currens. pma pars pbat. naz hoc incipiet esse for. albus demonstrando for. z hoc ē vel icipiet esse aliquid currens. igit aliquid currens incipiet eē for. albus. Secūda ps pbat. nā si for. alb^o incipiet esse aliquid currens: z ipse for. albus est for. igitur for. incipiet esse aliquid currens: pns est falsum. z h casum.

C Ex ista conclusione sequitur correlative. Qz aliquid incipiet currere for. albus: z tamen nunq; incipiet fortes albus curre. probatur: z pono qz. a. erit primum instans in quo for. erit albus. isto posito patet prima pars: qz in. a. istati icipiet currē for. albus. igitur aliquid incipiet currere for. alb^o. z pna. z ams pbat. nā i. a. instati curret for. alb^o. z non i mediate ams. a. curret for alb^o. qz non immediate ams. a. ipse erit alb^o. igit in. a. instanti icipiet currere for. albus. Secūda ps s; pbat. nam si aliquid incipiet for. albus curre: sit illud instans. a. Contra in. a. instanti for. alb^o curret. z immediate ams. a. for. albus curret. igit immediate ante. a. for. alb^o curret. vel sic: In quolibet istati vite fortis for. albus curret: igit nunq; incipiet for. albus curre: tenet pna: z ams arguit. qz si nō: sit illud. b. instas. Et arguit sic. In. b. instanti for. curret. sed in. b. instanti for. ē vel erit albus. igit in. b. instanti for. albus curret. Confirmatur. for. albus in. b. instati curret. igitur in. b. instanti for. albus curret. pz

Dubium

3°. **C**onclusio est ista. *Sortes albus nunc non currit: et si sortes albus immediate post instans quod est presens currit: et tamen si sortes albus non incipit currit: prima pars patet: quia est una copulatio: cuius utraque pars est vera: prima. n. est vera: quia suus contra dictorium est falsum. et 2° probatur per suas resolventes veras: que sunt iste: hoc immediate post instans quod est presens currit: et hoc est vel erit sortes albus: demonstrando sortes albus: igitur et 2^a pars conclusionis similis est vera: quia suum contradictorium est falsum ut patuit. **E**x ista conclusione sequitur correlarie. *Sortes albus immediate post hoc currit: et tamen non immediate post hoc erit: ita quod sortes albus currit: dato quod non erit albus usque ad unum annum.* **Q**uarta conclusio est ista. *Sortes albus non incipit currit: nec sortes albus incipit currit: nec sortes albus incipiet currit: et tamen aliquando fuit ita quod sortes albus incipiet currit: et aliquando erit ita quod sortes albus incipiet currit: primam partem probavit ratio principalis: sed secunda probatur. nam ista conclusio est bona: et fuit bona: ante esse sortes: hoc incipiet currit: et hoc vel erit sortes albus: ergo sortes albus incipiet currit: et tunc fuit ita: sicut significatur per anis: ergo tunc fuit ita sicut significatur per anis. Item hec conclusio est bona post corruptionem sortes: hoc incipiet currit: et hoc est vel incipiet esse sortes albus: igitur sortes albus incipiet currit: et tunc anis erit verus: igitur tunc anis erit verus. **E**x ista conclusione sequitur correlarie. *Ista consequentia non valet: aliquando sortes albus incipiet currit: igitur aliquando erit ita quod sortes albus incipiet currit: probatur: quia ante inceptionem sortes: fuit antecedens verus: et consequens falsum: Etiam non sequitur sortes albus incipiet currit: igitur aliquando fuit ita quod sortes albus incipiet currit: cum post definitionem sortes: erit antecedens verum et consequens falsum.***

Ad rationem *igitur principalem: concedo consequentiam factam: et consequens similiter: et cum dicitur: sortes albus: nec incipit: nec incipiet: nec incipiet currit: igitur non sortes albus incipit: nec incipiet: vel incipiet currit: negatur consequentia. quia antecedens est verum: ut probatum est: et consequens falsum: quia suum contradictorium est verum: probatur. Nam hoc incipit: incipiet: vel incipiet currit: demonstrando sortes: et hoc est vel incipit: vel incipiet: vel incipiet esse sortes albus: igitur sortes albus incipit: incipiet: vel incipiet currit: unde hoc consequens non est propositio disiunctiva: sed categorica: id est verbo disiuncto: et habet resolutorie probari. sed illa sortes albus incipiet currit: vel sortes albus incipiet currit: vel sortes albus incipiet currit: non est cathagorice probabilis: sed hypothetica disiunctiva: cuius quelibet pars est falsa: quare et cetera.*

Capitulum de exclusivis.

Quinto principaliter ad questionem arguit sic. ista consequentia est bona. *Sortes erit albus: et nihil aliud a sortes erit albus: igitur tamen si sortes erit albus: et hec eadem non valet: ergo questio valet. tenet consequentia: cum prima parte anis: quia arguit ab exponetibus ad oppositam: et secunda parte probatur. Nam causa possibilis posita est anis verum: et anis falsum: igitur conclusio non valet: anis probatur: et pono quod nihil quod erit tempore sortis propter sortem erit albus: sed post definitionem sortis generabitur. *Plato albus: isto posito anis est verus pro prima parte: ut patet: et secundam probatur: quia suus contradictorium est falsum: ut aliquid aliud a sortes erit albus: quia ex illa sequitur quod aliquid si sortes quod erit tempore sortis: erit albus: quod est contra casum: etiam quocumque demonstrato. una illarum erit falsa: hoc erit albus: et hoc est vel erit aliquid aliud a sortes: si. n. demonstrat. *Plato albus: patet quod ipse non erit aliud a sortes: ex quo non erit sicut cum sortes. **A**lietas. n. et differentia:***

non cadit nisi iter entia sicut existetia. id est probatur quod anis principale sit falsum. sequitur enim: tamen si sortes erit albus: igitur omne album erit sortes: tenet conclusio ab exclusiva ad suam ultimum: et anis est falsum: igitur et anis: quod anis sit falsum probatur: quia sequitur omne album erit sortes: sed *Plato erit albus: igitur **Plato erit sortes: anis est falsum: igitur et anis: non minor: ergo maior.***

Pro declaratione *huius argumenti pono quatuor conclusiones. quarum prima est ista. **Si sortes est albus: tamen si sortes est albus: probatur. nam si sortes est albus sortes: sortes albus: si si sortes est sortes albus: tamen si sortes est sortes albus: et si tamen si sortes est sortes albus: tamen si sortes est albus: ergo a primo ad ultimum si sortes est albus: tamen si sortes est albus. **N**ulla istarum conditionaliu patitur dubitatione propter illam: si tamen si sortes est sortes albus: tamen si sortes est albus: sed ista conditionalem ego probabo. **N**am adiectivum masculini generis vel feminini nihil significat nisi per dependentiam ad suum substantivum: quemadmodum relatiuum per dependentiam ad suum anis: sed *ly albus est adiectivum istius termini sortes: igitur significat idem convertibiliter quod sortes albus: patet consequentia cum minori: et maior est gramaticorum: unde nullus sane intelligens diceret: quod illa propositio: *asinus est albus: significat quod asinus est homo albus: sed quod asinus est asinus albus. Sic similiter ista propositio: *faber est bonus: non significat quod faber est bonus homo: nec quod iste faber est bonus ens: sed quod iste faber est bonus faber. **E**x ista conclusione sequitur veritas istarum propositionum. **T**amen homo est albus: tamen homo est niger: tamen homo est coloratus: quia tamen homo est homo albus: et tamen homo est homo niger: et tamen homo est homo coloratus. **I**tem sequitur. tamen homo est asinus: et tamen asinus est asinus: quia tantum homo est asinus homo: et tamen asinus est asinus. **C**onsequens ista. **T**amen si sortes est albus: non tamen si sortes est album: prima pars patet: quia tamen si sortes est sortes albus: et secunda similiter. nam aliquid non sortes est album: igitur non tamen si sortes est album: patet consequentia. ab una causa veritatis ad propositionem habentem illas causas. **E**x ista ista conclusione sequitur primo. *Sortes erit albus: non tamen omne album erit sortes: patet ex conclusione: nec illa: omne album erit sortes: est illius exclusivae. tamen si sortes erit albus: si istius: tamen si sortes erit album: et hec omnis sortes albus erit: sortes est univocalis illius exclusivae: tamen si sortes erit albus. **S**ecundo sequitur. *Sortes erit albus: et tamen aliquid non sortes erit album: unde secunda. exponens prime partis: non est illa: nihil non sortes erit album: sed illa nihil non sortes erit sortes albus. **T**ertio sequitur. *Sortes erit albus: non tamen nihil propter sortes erit album: nec oppositum istius secunde partis est exceptiva correspondens prime partis: sed est ista: nihil propter sortes erit sortes albus: quam ego concedo: sicut suam exclusivam. **T**ertia conclusio est ista. **Sortes et plato augmentabuntur: et qualesient equaliter: et equevelociter per totam vitam suam: et tamen solus sortes erit auctus et qualificatus: probatur: et pono quod sortes et plato continue quod diu vivunt augmentabuntur et pariformiter albescent: isto posito patet prima pars conclusionis: et secunda probatur: solus sortes erit sortes auctus et sortes qualificatus: ergo solus sortes erit qualificatus et auctus: patet consequentia ab uno convertibili ad reliquum. **E**x predictis sequitur. *Sortes nulla illarum consequentiarum valet: solus sortes erit auctus: igitur solus sortes augebitur: solus sortes erit qualis: igitur solus sortes qualesiet: quia in causa est antecedens verum: et consequens falsum. **C**onsequens ista. **S**olus sortes erit bipedalis: non tamen solus sortes erit bipedalis quantitatatis: probatur: et pono quod sortes erit bipedalis et plato similiter: isto posito: patet prima pars conclusionis: quoniam solus sortes erit sortes bipedalis: sed secunda probatur. **N**am aliquid non sortes erit bipedalis quantitatatis: quia plato igitur non tamen si sortes erit bipedalis quantitatatis: patet conclusio. ab una causa veritatis ad propositionem habentem illam causam: unde al************

ad significat ille terminus bipedalis: quando coniungitur illi termino quantitatis: et aliud quando coniungit illi termino for. cum significet per dependentiam ad ipsum: primo namque modo significat bipedalem quantitatem: et 2º modo significat sortem bipedale. Et ex ista conclusione sequitur quod nulla istarum diuersarum valet. solus for. est fortis: ergo solus fortis est homo fortis. tñ pla. e bipedalis: ergo tñ pla to e ens bipedale: vel quantitatis bipedalis. In qualibet. n. istaz arguit ab inferiori ad suu superius distributiue.

Ad rationem principalem p3 q illa dñia e bona: for. erit albº: et nihil aliud a for. erit album: igitur tñ for. erit albus: non qz arguatur ab exponentibus ad expositum: sed qz dñs sequitur ex prima parte antecedentis: vt prima demonstrauit conclusio. veruñ ptuari difficultas argumeti sic arguendo: for. albefiet: et nihil aliud a for. albefiet. igitur tñ for. albefiet: añs. n. est verum i casu illo: et dñs falsum. Ideo dicit q ista dñia non valet: nec arguitur ab exponentibus ad exposita: qz dictio exclusiva: non est exponeda p nota aletatis: s3 infinitatiõis: vt isto modo. for. albefiet: et nihil no for. albefiet: igitur tñ for. albefiet: quarum exponentiuz 2º est falsa: qz suuz cõtra dictoriu est vez. f. aliquid non for. albefiet. pla. n. albefiet et pla. est: vel erit aliquid non for. igitur aliquid non for. albefiet: et consimiles de preterito possunt formari difficultates: quales iam de futuro reperte sunt etc.

Capitulum de inceptiõne et de desitione.

Erto principaliter ad qstiones arguit sic. ista consequentia est bona. Illud quod est. a. desinit esse vez. et nihil aliud ab. a. desinit esse verum: g tñ ens. a. desinit esse vez: et hec eadem non valet: ergo qstio vera: t3 dñia cum maiori: qz arguitur ab exponentibus ad exposita. vnde licet de preterito vel de futuro nõ exponatur dictio exclusiva per notam aletatis: tamen de presenti bene exponitur p illam: qz vniuersaliter bene sequitur. for. currit: et nihil aliud a for. currit igitur tñ for. currit: pla. mouetur: et nihil aliud a platone mouetur: igitur tñ pla. mouetur: sed iaz probatur minor v3. q ista seqntia. ñ valet. ponendo q nihil preter. a. fuit verum: et q iam non sit. b. vero sit iam: et desinat esse verum: per positionem de presenti: ita q. a. et b. nõ sint simul: nec fuerint simul: nec simul erunt. Istõ posito. antecedens est verum: et consequens falsum: igitur consequentia non valet. q antecedens sit verum: probatur et primo prima pars: qñ. a. non est verum: et immediate ante instans presens fuit verum: igitur. a. desinit esse verum. p3 dñia ab exponentibus ad exposita. 2º pars probatur: nam nihil desinit eẽ vez nisi. a. vel. b. vt suppono. s3. b. non e aliud ab. a. nec fuit aliud ab. a. nec erit aliud ab. a. igitur nihil aliud ab. a. desinit esse veru: t3 sequetia. qz ex opposito consequentis cum secunda parte. sequitur formaliter oppositum prime vt patet intuenti: sed q consequens principale sit falsum patet. qz. b. desinit esse verum. igitur non tñ ens. a. desinit esse verum.

Pro maiori euidetia huius rationis pono qtuor dclones. quaru pma est ista. A. desinit esse veru. et b. desinit esse veru: et tamen nullu illoz desinit esse veru: pma ps p3 per casum positu: et scõaz. pbo: ga suu ddictoriu e falsuz: v3 aliquid illoz desinit esse veruz: na qualitercuqz resolua: vna demonstratiua est falsa. f. b est: vel desinit eẽ aliqd illoz. a. n. nõ e nec desinit eẽ aliqd illoz: qz. b. nõ fuit: nec erit aliqd illoz: qz. a. nõ erit siml cu b. igit. a. nõ e: nec desinit eẽ aliqd illoz. Similiter. b. nõ e: nec erit: nec fuit aliqd illoz: qz nec illa sunt nec fueru: nec erunt simul: vt manifestat casus. Et ex ista conclõne sequi

tur. Et ia incipiunt et desinunt infinita istatia ee: et tñ nec incipit: nec desinit aliqd illoz ee. pzia ps pbatur: quia nuc nõ infinita istatia sũt: et imediate añ istas pñs infinita istatia fueru: et imediate post istas qd e pñs infinita istatia erũt: g ia incipiũt: et desinũt infinita istantia ee. 2º ps et pbat: nuc nõ est aliqd illoz: nec vnqz fuit aliqd illoz: nec vnqz erit aliqd illoz. igit nõ incipit: nec desinit ee aliqd illoz: t3 dñia. et añs sũt per hec q nulla istantia pñt potueru: aut poteruñ sit ee. Et scõa dclõ est ista. Ia desinit. a. ee veru: et iaz b. desinit esse vez. et tñ nunc nõ desinunt. a. et b. ee va: pzia pars dclõnis hẽtur ex pmissis: et ex suis exponẽtibuz: s3 2º pbatur: nuc non sunt va. a. et b. nec vnqz fuerunt va. a. et b. nec vnqz erũt vera. a. et b. igit nõ desinunt. a. et b. esse va. p3 dñia. ab vna ca veritatis ad ppositione hũte illa caz. Et ex qua dclõne seqtur correlarie. Qu nulla istaz dñiaru valet. nuc nõ sunt vera. a. et b. et aliqñ erunt vera. a. et b. ergo incipiunt: vel aliqñ incipient esse vera. a. et b. Item nunc nõ sũt vera. a. et b. et aliqñ fueruñ vera. a. et b. igit desinũt: vel aliqd quando desinuerunt esse vera. a. et b. na certum est: q añ inceptiõnem. a. fuisset antecedens prime sequetie verum: et sequens falsum: et post definitione. b. erit scõe sequetie: antecedens veru et cõsequens falsuz: igit neutra illarum sequetiarum valet. Et Notandũ tñ q cuz ly aliqñ significet tam tepus: qz istans: et pro ipsis verificet nõ sumo in correlario vt dicit istans: sed tempus. qz aliter nõ saluaret correlarium. Et tertia dclõ est ista. A. ppo desinit sciri a for. et tamen for. non desinit scire. a. ppositione. probatur. (et pono) q for. sciat: sciet: et sciuerit multas propõnes. qrum quelibet voce. a. inter quas sit vna qua ipse desinit scire: et nõ plures: isto posito. a. ppo desinit sciri a for: ga hoc desinit sciri a for. demonstrado illa qua for. desinit scire. et hoc est. a. ppositio. igit. Non tamen for. desinit scire. a. ppositione: qz nuc sit. a. ppositione: et imediate añ istas pñs sciuit a ppones: et imediate post istans pñs sciet. a. ppositione: vt p3 manifeste per casuz. Et ex ista dclõne seqtur correlarie eodẽ mõ. Qu for. incipit: et desinit scire. a. ppo et tñ. a. ppositio nõ incipit: nec desinit sciri a for. probatur. (et pono) q for. nuc sciat: sciet: et sciuit ista. deº e: q nuc sit. a. et nunqz ante hoc fuit. a. nec vnqz post hoc erit. a. isto posito. sortes incipit et desinit scire. a. ppositionem: quia for. scit. a. ppositionem: et nunqz sciet: nec sciuit. a. ppositionem: non tamen. a. ppositio incipit vel desinit sciri a for: qz b ñ incipit: nec desinit sciri a for. et b est. a. ppositio igit etc. maior patet: qz ista ppo demonstrado. a. scit: et imediate añ istas pñs sciebat. et imediate pº istas pñs sciet a for. qre etc. Et quarta dclõ est ista. Pla. desinit scire. a. et b. et tamen nõ desinit scire. a. pbat. (et pono) q plato xunue añ b sciuit. a. et b. nuc vo sciat et sciet. a. et nõ sciat. b. isto posito: pma ps e va: qñ plato nuc ñ scit. a. et b. et imediate añ instas pñs sciuit. a. et b. igit Pla. desinit scire. a. et b. 2º ps sũt pbat: qz for. nuc scit. a. et imediate añ istas pñs sciuit. a. et imediate post istas pñs sciet. a. igit ñ desinit scire. a. Et ex ista dclõne seqt correlarie. Qu. a. incipit et desinit sciri a for. et platone: et tñ. a. nõ incipit. nec desinit sciri a for. pbat. (et pono) simul cum casu de. a. q nullus preter for. scit sciuit aut sciet. a. sed pla. pro isto solo istati sciat. a. simul cuz ipso for. isto posito patet: q. a. incipit et desinit sciri a for. et platone ga nunc scitur a for. et aplatone: et nunqz sciebat a for. et a pla. vt patet per casum: igitur etc. Et secunda vero pars probata e in casu eiusdem correlary.

His visis responderetur ad obiectionem: dicendo q consequentia illa non valet: nec arguitur ab exponentibus ad expositam. quoniam dictio exclusiva tam de presenti: qz de preterito: vel de futuro: debet exponi per notam infinitationis: et non aletatis. Et ad exempla alia dico. q non sunt ad propositum. quia verba pñt

Co2m

2ºº

Co2m

3ºº

Co2m

4ºº

Co2m

Dubium

capalia non sūt ampliatiua sicut incipit: et desinit. vñ vt plurimum cum verbo ampliatiuo exponētes que notā includunt alietatis deficiūt. vñ non segt. ens instās pñs p̄t esse terminus temporis: et nihil aliud ab instāti presenti p̄t esse se terminus t̄pis: igitur tm̄ instās pñs p̄t esse terminus tēporis. añs. n. vey est: ex q̄ vnū instans non p̄t esse aliū ab alio instanti: nec aliud p̄ter instans pñs: p̄t esse terminus t̄pis: et añs ē falsum: qz aliqd̄ instās nō instans pñs potest esse termin⁹: q̄ non tm̄ instans pñs potest esse termin⁹ t̄pis. Dec q̄ p̄positio. tm̄ ens instās pñs potest eē terminus temporis: sic exponit̄ instans p̄sens p̄t esse terminus t̄pis: et nihil nō ens instans p̄sens p̄t esse termin⁹ t̄pis: modo sc̄da exponens ē falsa: sicut expositus. Ita p̄ter de illa. tm̄. a. desinit esse vey: sic exponit̄. a. desinit esse vey: et nihil non ens. a. desinit esse veruz: quarum exponentium 2° est falsa: sicut expositum: quare rē.

Capitulum de exclusiuis.

Sextimo principaliter ad q̄stiones arguitur sic. ista p̄na ē bona Exclusum ē exclusus: et nihil non exclusum est exclusum: igit̄ tm̄ exclusus ē exclusum: et hec eadez non valet: igit̄ q̄stio vera. t̄z sequentia cū maiori: qz arguitur ab exponentibus ab expositum: et minorem p̄ bo: nam casu possibili posito: añs est vey: et añs falsum: igitur p̄na non valet: añs probo. et pono: q̄ aliqd̄ sit exclusus: isto posito: p̄z vitas añtis: et q̄ añs sit falsū probat̄: cuiuslibet exclusiue affirmatiue vere: predicatū dicitur de subiecto: et remouetur ab opposito subiecti: sed exclusiue istius predicatū verificatur de opposito subiecti: sic de subiecto: igitur ista exclusiua est falsa et implicans d̄dictionez: tenet p̄na cū prima parte añtis: qz illa ē regula: s̄z secunda p̄tem probo: qm̄ exclusum ē exclusum: et oppositū subiecti est exclusus: qz cuiuslibet exclusiue affirmatiue oppositū subiecti excludit̄: igitur predicatū verificat̄ tam de subiecto q̄z de opposito subiecti. Item pono q̄ illa tm̄ exclusum ē exclusum: sit ois exclusiua: et q̄ nihil sit exclusum: nisi q̄ excluditur per dictionem exclusiua: isto posito p̄z q̄ ipsa implicat d̄dictionem: qz quero vtruz p̄ illaz sit aliquid exclusum: vel inclusum. si inclusum sit. a. et arguitur. a. est inclusum: per illam exclusionem: igitur de. a. verificatur predicatum: et per consequens. a. est exclusum. et ita per eandem exclusiua est inclusum idem. et exclusum qd̄ implicat cōtradictionem et est falsum. Si dicitur q̄. a. est exclusus: igitur predicatum illius exclusiue: remouetur ab. a. et per consequens. a. non est exclusum: quod est contradictorium as signati.

Pro declaratione huius difficultatis pono q̄ttuor d̄clusiones quaruz
p^o p̄ma est ista. Aliq̄ ē exclusiua affirmatiua: q̄ aliqd̄ includit et nihil excludit. et aliq̄ q̄ aliqd̄ excludit: et nihil includit. p̄ma ps p̄z de ista. tm̄ ens est ens q̄ nihil excludit: p̄bat: qz ipsa qd̄libet includit: qz de quolibet verificat̄ tā subm̄ q̄z p̄dicatū eius: igit̄ ipsa nihil excludit: p̄z p̄ntia. qz d̄dictionuz p̄ntis nō stat cū añte sc̄da ps p̄z de ista. tm̄ nō ens ē n̄ ens: q̄ nihil includit cū de nullo verificat̄ subm̄ vel p̄dicatū: et tm̄ aliqd̄ excludit: qz a quolibet remouet̄: taz subm̄: q̄z p̄dicatū. **Co^o** Ex ista d̄clōne segtur p̄. qz est aliq̄ exclusiua affirmatiua v̄a: in qua p̄dicatū verificat̄ de aliquo icluso: et nō remouet̄ ab aliquo icluso: p̄z de illa: tm̄ ens ē ens. ex q̄ p̄ illā nihil ē exclusū. **Co^o** 2° segt̄ qz ē aliq̄ exclusiua affirmatiua cuius p̄dicatū remouet̄ ab aliquo icluso: et nō dicit̄ de aliquo icluso: p̄z de illa: tm̄ non ens est non ens: aut tm̄ chymera ē chymera: ex quo nihil ē inclusus. **Co^o** 3° ē ista. Aliq̄ ē exclusiua affirmatiua v̄a: q̄ aliqd̄ includit. et aliqd̄ excludit: et aliq̄ affirmatiua v̄a: q̄ nihil excludit: nec

aliquid includit: p̄ma pars p̄z de ista: tm̄ hō est risibilis: includit nāqz oē qd̄ ē hō: et excludit oē qd̄ n̄ ē hō. sc̄da pars p̄z de ista: tm̄ hō vel nō hō est hō: vel non hō: ipsa. n. nihil includit qz si aliqd̄ includit: p̄ idē eius oppositū includit talis exclusiua: qz pari rōne p̄dicatū verificat̄ de opposito illius eiusdem: et ita icluderet duo opposita: qd̄ nō ē verum nec etiā aliqd̄ excludit. qz de quolibet verificat̄ p̄dicatuz eius. ex quo est termin⁹ d̄stinctiuus ex contradictorijs incōplexis. **Co^o** Ex ista d̄clōne segtur p̄mo. qz aliq̄ ē exclusiua affirmatiua v̄a. cuius subm̄ aliqd̄ includit. et illud idē p̄dicatuz excludit. p̄z de ista. tm̄ aial est hō. cuius subm̄ includit aīnū. et p̄dicatū excludit eūdē. **Co^o** 2° segtur. qz ē aliq̄ exclusiua affirmatiua v̄a. que aliqd̄ excludit. et istud idē subm̄ et p̄dicatū includit p̄z de ista. tm̄ exclusus ē exclusus. ipsa enī aliqd̄ excludit. qz ex ipsa segtur. qz sit exclusus. et istud idē subm̄ et p̄dicatū includit. qz de illa verificat̄. tam subm̄ q̄z p̄dicatū. q̄quid. n. excludit p̄ illā exclusiua. illud ē exclusus. **Co^o** Tertia d̄clō ē ista. Aliq̄ ē exclusiua que plura excludit q̄z includit: et aliq̄ ē q̄ plura includit q̄z excludit. p̄z p̄ma ps de ista. tm̄ hō ē risibilis. q̄ includit hoīem. et qd̄libet qd̄ non ē hō excludit: sed plura sunt non hoīes q̄z hoīes. igitur plura excludit q̄z includit. sc̄da ps p̄bat per istā. tm̄ ens nō per se existens ē ens. qz plura sunt entia non p̄ se existētia. q̄z per se existētia. s̄z oia non p̄ se existētia includit. et oia p̄ se existētia excludit. igit̄ rē. **Co^o** Ex ista d̄clōne segt̄ corollarie. qz assignabilis ē vna exclusiua affirmatiua. que tot excludit quot includit. p̄z de illa. tm̄. a. ē a. dato q̄ nō foret nisi due itelligētie. quaz vna esset. a. et alia. b. Puto tamē qz iaz non repiat̄ aliq̄ exclusiua affirmatiua. que p̄cise tot includit. quot excludit. et e^o. **Co^o** 4° ē ista. Aliqua ē exclusiua affirmatiua. que aliqua includit et aliq̄ excludit. et tm̄ plura includit: q̄z excludit nec pauciora nec tot. p̄z de ista. tm̄ indiuisibilia sūt p̄cta. que includit indiuisibilia. et diuisibilia excludit: tm̄ nō pauciora. nec p̄ta: nec tot includit sic excludit. qz ifinita includit. s̄z ifinita nō sūt p̄ta: nec pauciora alyz ifinitis. neqz tot: sic vnuz ifinituz: nō ē maius: nec minus alio nec etiā equale illi. **Co^o** Ex ista d̄clōne segt̄ corollarie. qz. a. b. sunt due exclusiue: et quicquid includit. a. includit. b. et non e^o. et tamen non plura includit. a. q̄z. b. p̄z de istis. tm̄ indiuisibilia sunt puncta. et tm̄ indiuisibilia sunt puncta. et itelligētie. quaz p̄ria sit. a. et 2°. b. isto posito. a. includit solū puncta. et b. puncta: et itelligētijs. igit̄ q̄quid includit. a. includit. b. et nō e^o. nō tamē plura includit. b. q̄z. a. qz. a. includit ifinita.

Ad rationem igitur p̄ncipalē cedo p̄ntiam aīgnatā. et consequens similiter. vñ tm̄ exclusus ē exclusus. exponentes. n. sunt vere. vt p̄z. igit̄ et expo^m. Sicut sua vniuersalis ē v̄a. s̄z omne exclusū ē exclusum. igit̄ et exclusiua p̄dicta ē v̄a et ad p̄bationem nego q̄ p̄dicatū ei^o verificat̄ de opposito sub̄i. Et ideo nego illam p̄ntiaz. oppo^m sub̄i ē exclusus. igit̄ p̄dicatū verificat̄ de opposito sub̄i nō. n. verificat̄ de opposito sub̄i. s̄z de illo termino opposito sub̄i. quod non est opposituz sub̄i. sed opposituz sub̄i est ly non exclusus. Propterea sic deberet argui. exclusus est exclusum. et non exclusum est exclusus. igitur predicatū verificat̄ de opposito sub̄i. s̄z nego minorē tāq̄z implicatē d̄dictionē. tenedo negationē ifinitatē. Si. n. p̄dictus modus arguēdi teneret. p̄bare istā eē iposibile. tm̄ ens ē ens. qz p̄dicatuz d̄r de sub̄to. et de opposito sub̄i. qd̄ p̄bat ex hac q̄ qm̄ ens est ens. et oppo^m sub̄i ē ens. et bene p̄z q̄ predicatū nō verificatur de opposito sub̄i. quia non verificatur de illo termino non ens. sed de illo termino oppo^m sub̄i: qui non ē oppositū sub̄i cui ista duo n̄ sint opposita. ens et oppo^m sub̄i. **Ad p̄ntiam** dico q̄ admissio illo casu: ista. tm̄ exclusum est exclusum est falsa: et non bz vniuersalem: nec bz exponētes: qz ē

propositio insolubilis: significans copulativam: qd tm exclusu est exclusum: et qd exclusum est inclusum: qd est falsum in casu illo: unde illa exclusiva e vera: tm exclusiva est falsa dato qd omne falsum sit illa: tm ho est. qz sue exponentes sunt vere: et sua vltis silr: et tm si ipsa foret ois exclusiva: dice rez ipsam esse falsam: nec haberet exponentes: aut vlez: que admodu clare locutus suz in ma paruoꝝ insolubiliu. vbi et ostensum est: qd non segtur. talis propositio asserit cotra dictione. igit ipse est impossibilitas. ans. n. veruz est de quolibet insolubili. et ans falsum: vt ibide manifestat: quare etc.

Capitulum de exceptiuis.

Capitulo principaliter ad questionem arguitur sic. ista pna est bona. Soz. non excipitur: et omnis homo alius a sorte excipitur. igitur omnis homo preter sortem excipitur. et hec eadem non valet. igitur questio vera. pna t3 cum prima parte antecedentis. qz arguitur ab exponentibus ad expo. et secundam partem proba. casu possibili posito: est ans verum: et ans falsuz. igit pna non valet. ans proba (et pono) qd soz. no excipitur: et qd ois ho non soz. excipitur. isto posito: ans est veruz p casum: et qd ans sit falsuz: probatur. Ex ipso. n. sequitur qd sortes non excipitur: et qd soz. excipit. igitur ipsum est falsum: et implicans pdictione pna tenet: et ans arguitur: qd. n. segtur qd soz. non excipitur p3 ab exposita ad vnam suaz exponentium: qd aut sequit: qd sortes excipit. proba. Nam ois homo preter sortem excipitur et hec exceptiua sic adequate significat: igitur pars extracapta excipitur: sed soz. est pars extracapta: igitur soz. res excipitur.

Pro solutione huius argumenti pono 4or conclusiones qz prima est ista. Ois pars extracapta excipit: soz. e pars extracapta: et tm sortes n excipit: pbat et pono qd soz. n sit: et format ista exceptiua ois ho pter sorte currit: isto posito: p3. qd ois ps extra capta excipit. qd n. extracapta excipit: et soz. est ps extracapta. qd ei exceptiue aliq ps e extracapta. et no nisi ly soz. igitur soz. e ps extracapta. qd at no excipiat manifestu e. qz no e. **U**n hic e notandu qd iste terminus ps extracapta: e terminus intentionis: vlti positionis limitas ad supponez male et iste terminus excipit: e terminus intentionis. vlti positionis. et ideo no miru si illa sequetia non valet. soz. est pars extracapta: igitur soz. excipit: qz ly. soz. in ante: supponit male et in consequente personaliter: sed deberet inferri illa: ly soz. res excipit qd e veru. **E**x ista conclusionem segtur. Qd soz. res est pars extracapta: et tm soz. n e: p3. qz ille terminus soz. e pars extracapta: et tamen nullus soz. est per casuz: quare etc. **S**cda p est ista. tu non curris: et ois homo alius a te currit: et tamen no ois ho preter te currit: pbat: et pono qd tu no curris: nec aliqua mulier: et qd ois ho masculus non tu currat: isto posito: p3 pma ps conclusionis per casum: et scda probatur: qz suum opposituz est falsum. v3 ois ho preter te currit: qz si ois homo preter te currit: cum berta sit homo: sequitur qd berta currit: consequens e cotra casum: igit aliq premissaru est falsa: no minor: ergo maior. **E**x ista conclusionem segt qd illa pna no valet: sortes no excipit. et ois alius a soz. excipitur. ergo ois homo preter sorte excipitur admittendo: qz soz. non excipitur: nec aliqua mulier: sed bene ois masculus: non sortes: isto posito et admisso patet: qd antecedens e veruz. et ans falsuz. **E**x ista. Ois ho preter sorte currit: et tm nec sortes currit: nec omnis homo alius a sorte currit: pbat: et pono qd multe sint mulieres: quaz quelibet currat: et qd no sit nisi vnus masculus. v3. soz. qui no currat. isto posito patet due pme partes: et 3a. simili ter: qz suu opposituz e falsuz. s. ois ho alius a sorte currit: ex quo soz. est ois homo masculus. **E**x ista conclusionem seg

tur. **Q**u illa pna no valet. Ois homo preter sorte excipitur. ergo ois homo alius a sorte excipit: dato. n. casu prioris: arguit. s. qd soz. sit ois homo masculus: antecedens est veru: et consequens falsuz. **E**x ista. Soz. no currit. et omnis homo no soz. currit: et tamen no ois homo preter soz. currit: pbat: et pono qd ois ho non sortes currat: sic qd sint duo soz. quoz vnus currat: et alius no currat. isto posito p3 pma pars conclusionis. et scda pbat: qz suum opposituz est falsuz. v3. ois homo pter sortem currit: qz ex illa sequitur nullus sortes currit: o3. n. pdicatur vlt negari de parte extracapta. **E**x ista conclusionem segtur correlarie. **Q**u illa pna no valet. soz. no excipitur: et ois homo no soz. excipit. igitur ois homo pter sortes excipit: dato. n. qd omnis ho non soz. excipiat: et qd sint duo soz. quoz vnus excipit: et alius no: antecedens est verum: et consequens falsuz. Pro tanto igitur dico: qd illa omnis homo pter sortem currit: sic exponitur: nullus sortes currit: et omnis homo no sortes currit: Et ita illa: omnis homo pter soz. excipitur. nullus soz. excipitur. et ois ho no soz. excipit. ergo etc.

Cor.

Ex quibus segtur manifeste respõsio ad rationes principalem negando consequentiam: nec arguitur ab exponentibus ad expositum: qz ille non sunt sue exponentes: vt dictum est: sed qm per hoc non soluitur difficultas argumeti: ideo proponatur consequetia illa sub hac forma. nullus sortes excipitur: et omnis homo no soz. excipitur: igitur ois ho pter sortes excipitur: et redit eadez difficultas. Propterea dico qd pna e bona: et admisso casu illo: dico qd consequens e veruz: sicut et antecedens. et ad probationem nego qd segtur: qd soz. excipitur. et cum dicit soz. est pars extracapta: igitur soz. excipitur. negatur pna vt docuit pma p. sed bene sequitur: qd ly soz. excipitur. sic etiam no sequitur: chimera est terminus. ergo chimera e: sed bene sequitur. igitur ly chimera e: reseruando continue eandem suppositionem: quare etc.

Capitulum de negationibus ppositis et postpositis.

No principaliter ad questionem arguit sic. ista pna e bona nihil no soz. currit: igitur tm soz. currit: et hec eadem no valet: igitur questio vera. pna tenet: et antecedens probatur pro qlibet parte et primo pro pma pte. qz sequitur: nihil non soz. currit. igitur nulluz currens e no soz. patet pna. p couersione simplicem: tunc sic: nullum currens est no soz: igitur ois currens e sortes: p3 pna. qz negatio postposita facit equipolere suo contrario: et vltra ois currens est soz. igit tm soz. currit: p3 pna ab vlti ad sua exclusiuam de terminis traspositis: igit a pmo ad vltimu nihil no soz. currit: igitur tm soz. currit: qd erat pbandum. Sed ia pbat scda ps antis: v3 qd illa pna no valet. Na ans e ppo negatia: et ans affirmatiua: igit pna no valet. Itẽ dato qd nihil curreret: eẽt ans verum. et consequens falsum. et per consequens pna non valet.

Juxta materiam solonis argumeti pono quatuor pones: quaz pna e ista. Aliq sunt ppos pdictorie iuice. et tm negatio pposita vni no facit equipolere alteri. pbat. Na iste ppones pdicunt ho currit: no ho currit. tenedo ly no negatiue. et tm nulla illaru nullus non ho currit. aut nihil non ho currit. equipolet illi. ho currit. igit p va. t3 pna cu maiori. et minorez pbo. na dato qd ho et asin currat: illa e va ho currit. et qlibet illaru e fla: nihil n ho currit. null n ho currit. **E**x ista ploe seqt correlarie. **Q**u e aliq ppositio negatiua. et negatio pposita illi: nullam facit affirmatiuam. patet de ista. non homo currit: que negatiua est. et illa similiter. nihil no homo currit. aut nullus non homo currit. **N**otandum tamen qd vbi pcedens negatio no fieret infinitas. nec ps extremi

Cor.

est contingens te esse: & deus nō sūt: & ipsa adequate signi-
 ficat te esse: & deū non esse. igitur contingens est te esse: et
 deū non esse. ¶ Ex ista cōclusionē sequit̄ correlarie. Qu cō-
 tingens est deū eē: & te nō eē: & tamē necesse est deū eē. Se-
 cūda pars p̄: sed prima p̄bat̄: hec p̄pō est contingens de-
 ū eē: & tu non es: & ipsa significat adequate deū eē & te nō
 esse: &c. ¶ Itē sequitur. Qu necesse est chymērā eē: & deū nō
 non esse & tamen tam impossibile ē chymērā esse: q̄ deū nō
 esse. sc̄da pars clar̄: sed prima ostēdit̄. Nam hec est neces-
 saria: chymērā eē: et deus non sunt: et ipsa adequate signi-
 ficat chymērā eē & deum non esse. igitur &c. ¶ Quarta
 conclusio est ista. Si necesse ē aliquid esse contingens ē
 illud eē. p̄batur. si necesse ē aliquid esse. possibile est illud
 esse: & si possibile est illud esse contingens est illud esse. er-
 go a primo ad vltimum: si necesse est aliquid esse contin-
 gens est illud esse: prima conditionalis tenet per locum
 a parte in modo ad suū totum. s. ab inferiori ad suū superi-
 us affirmatiue sine impedimēto. nā omne necessariū est pos-
 sibile: & nō conuerso. tenet etiā a subalterno superiori ad
 subalternū inferius. Secūda vero cōditionalis t̄ p̄ Arist.
 in secūdo peribermēias: vbi ipse vult possibile & cōtin-
 gens adiūces conuerti semp̄ attribuendo contingēs cui
 cūq̄ attribuitur possibile: sed tertia cōditionalis t̄ a pri-
 mo ad vltimū. igitur &c. ¶ Dic tamē notādū ē q̄ contin-
 gens sumit̄ duobus modis: large: & stricte. primo mō con-
 uertitur cū ly possibile. sc̄do mō cū hoc cōplexo idifferēs
 ad vtrūlibet. p̄mō loquit̄ Ari. cū dicit cuiq̄q̄ attribuit̄
 possibile eidē deī cōtingēs i secūdo p̄ber. sed secūdo mō
 loquit̄ p̄mō priorū. quādo ipse dicit q̄ propositio de conti-
 genti h̄z cōuerti p̄ oppositas qualitates: q̄ primo mō om-
 ne necessariū ē contingēs sed nō secūdo mō. primo mō nō
 locutus sū in tribus primis cōclusionibus: cū suis correla-
 r̄is sed secūdo mō & in quarta cōclusionē locut̄ sū de con-
 tingenti primo mō. ¶ Ex ista cōclusionē sequitur p̄mō. Qu
 contingēs est deū eē: & cōtingens est te eē nō tamen eque
 contingēs ē deū esse & te eē: quoniā deū esse est contingēs
 necessariū. & te eē ē cōtingens ad vtrūlibet. ¶ Sc̄do seq̄-
 tur q̄ alicuius p̄positionis adequate significatū ē neces-
 sariū & tamē ipsa est contingēs: p̄ de ista. deus ē q̄ adequa-
 te significat deū eē: q̄d est necessariū: & cōtingens ē: q̄ possi-
 bilis. ¶ Tertio sequit̄. Qu cōtingens est deū eē et nō cō-
 tingēs est deū esse sumendo equiuoce contingens: in prima
 p̄ contingētī possibili. in secūda vero pro contingenti ad
 vtrūlibet: nec illa sunt cōtradictoria: q̄ in equiuocis nō ē
 cōtradictio p̄ Ari. primo elencorū: et sc̄do p̄bermēias. &
 h̄z ista diuisio vera sit. et s̄m mētem Ari. nō tamē ea de-
 bemus vti: nisi prius exigat materia: sed contingens debz
 semp̄ sumi p̄ cōtingenti. sc̄do mō. s. pro contingenti ad
 vtrūlibet. & ita cōtinne sumpsi & sumā nisi cōsimilis coge-
 ret difficultas de vtraq̄z contingentiā loqui.

Per hoc p̄z respōsio ad rationē: q̄ illa sequētia nō
 valet & t̄igēs ē te nō currere. igitur & t̄igēs
 est te currere sumēdo cōtingēs p̄mō modo. sic nō sequit̄ pos-
 sibile ē te nō currere. igit̄ pole ē te currere. Et ad Aristō. di-
 co. q̄ loquit̄ ibi de contingenti secūdo modo. & si de tali
 loquitur Ari. cōcedo consequētiā. et nego an̄s in casu da-
 to: & dico q̄ illud non est suū contradictoriū. necesse est te
 currere. & si quo ad hoc allegaretur Aristō. sc̄do p̄bermē-
 mēias: ponens q̄ illa sunt contradictoria: necesse est eē:
 et contingens ē non esse. dico q̄ capit ibi contingens p̄mō
 modo: & non secūdo mō. vñ contingēs q̄d cōuertit̄ cūz ly
 possibile: facit figurā modaliū. sed cōtingens ad vtrūlibz
 nullā facit figurā. et non secūdo modo sūptū: immo i tali
 datur contradictoriū per negationē prepositā toti: et ita
 illa sunt contradictoria. contingēs est te currere: nō cōtin-
 gens ē te currere. cōtingens ē te non currere: nō contingēs

est te nō currere: quarū negatia s̄p̄ p̄bāda ēp̄ affirmatiuā:
 & nō per aliquā p̄positionē figure modaliū probanda ē
 aliqua earum. quare. &c.

¶ Capitulu. ii. De negatiuis inferentibus affirmatiuas.

Vdecimo p̄ncipaliter ad questio-
 nē arguitur sic. ista con-
 sequētia est bona: Nulla chymera est. igit̄
 sic est q̄ nulla chy^m ē: et hec eadē non va-
 let. igitur questio vera: & consequentia cūz
 maiori. Nam sequitur. nulla chymera est.
 igitur nullam chymeram esse est verum;

patet consequentia: quia quelibet proposito infert suum
 dictum: aut suum significatum fore verum: et vltra nul-
 lam chymeram esse est verum: igitur verum est nullam
 chymeras esse. patet consequentia: quia est conuersio sim-
 plex. tunc sic: verum est nullam chymeram esse. igitur sic
 est q̄ nulla chymera est: patet consequentia ab vno con-
 uernibili ad reliquum. Jam probatur: q̄ illa consequentia
 non valet: primo. q̄ ex negatiua non sequitur affirmatiua
 vt patet p̄mō priorūz. Secūdo. quia antecedens est ve-
 rum in casu: & consequens falsum: q̄ enim antecedens sit
 verum patet. sed probatur consequens esse falsum: sequi-
 tur enim sic est: q̄ nulla chymera est. igitur aliquid vel ali-
 qualiter est q̄ nulla chymera est. patet consequentia. q̄
 quelibet propositio cathegorica affirmatiua sine predica-
 to distrabente ponit aliquid vel aliquoaliter inesse: sed cō-
 sequens probatur esse falsum: nam posito q̄ nihil nec ali-
 qualiter foret: nlla chy^m eēt: et si nihil: nec aliqua chy^m
 foret: tunc nihil nec aliquoaliter foret nullam chymeram
 esse. ergo & iam nihil nullam chy^m esse. patet consequen-
 tia vlt̄ deī cā diuersitat̄: ergo in tali casu illud consequens
 esset falsum: ergo etiam nunc est falsum. vel si non: detur
 causa diuersitatis.

Pro solutione huius argumenti: pono quat-
 tuor conclusiones: quarum
 prima est ista. Sicut aliqua propositio cathego^a affirmati
 ua ponit in esse. sic et aliqua negatiua asserit aliquid: vel
 aliquoaliter esse. prima pars est manifesta de qualibet tali.
 tu es: arnechrisus est: ex quarum qualibet sequitur aliqd
 vel aliquoaliter esse. secūda pars ostenditur de talibus ne-
 gatiuis: tñ homo non currit. nullus homo preter fortem
 disputat: ex quarū qualibet sequitur formaliter: aliqd vel
 aliquoaliter esse ratione expositiōis affirmatiue. ¶ Ex ista
 conclusio sequitur correlarie. Qu ex aliqua negatiua ca-
 thegouca sequitur formaliter cathego^a affirmatiua: seq̄-
 entz formaliter: tñ homo non currit. igitur q̄dlibet nō ho-
 mo currit: etiam sequitur formaliter: nullus homo preter
 forte currit. igitur for. currit. Et notāter dico aliqua cathe-
 go^a: q̄ de p̄poteticis nō est inconueniens: Unde formaliter
 sequitur: tu non curris. igitur tu non curris: vel tu mo-
 ueris. et antecedens ē negatiuū: & cōsequēs affirmatiuūz.
 Etiā sequitur non tu es homo. & tu est animal. igitur tu nō
 es homo vel tu non es animal. et antecedens est negatiuū
 et consequens affirmatiuum. ¶ Item notāter dicitur for-
 maliter: q̄ materialiter ex negatiua sequi affirmatiuam
 nullum est dubium: quia sequitur. nullus deus est. igitur
 baculus stat in angulo: materialiter quidem: et non forma-
 liter. ¶ Secūda conclusio est ista. sicut aliqua cathego^a
 negatiua nihil ponit in esse: ita et aliqua cathegorica affir-
 matiua non ponit in esse. prima pars patet de ista. nullus
 deus est: seu de ista. tu nō curris: cū de nā illaz non forma-
 liter sequat̄ aliqd vel aliq̄liter eē: sc̄da ps p̄z d̄ istis. vep̄ ē
 nullā chy^m eē. pole ē nullū boiez eē asinū. Ita ē q̄ Adam
 nō ē. eth̄z. ¶ Ex ista p̄ne segtur correlarie. Qu ex oi p̄pone
 negatia seq̄ formaliter vna affirmatiua p̄bat̄. nā ois nega-
 tiua vel est ponensi esse vel non: si ē ponens in esse forma-

p^a 2°

Cor^m

2° 2°

Cor^m

ter sequitur affirmatiua ponens i esse vt patuit in correla-
rio prime conclusionis. Si nō ē ponēs i esse formalī seqt
affirmatiua nō ponēs i eē. Un seqt formaliter: tu nō cur-
ris. igit̄ vey est te nō currere. non possibile est te currere.
igitur ita est q nō possibile est te currere. 2 patet q cuius-
libz istaz aīs ē cathe^a nega^a 2 cōsequēs ē cathegorica af-
firmatiua. Itē sequit̄ q quelibet propō negatiua cōuertit̄
cū vna affirmatiua. seqtur. n. tu nō curris: igitur ita ē q
tu nō curris 2 econuerso. rex nō sedet. igit̄ verū ē regē non
sedere 2 econuerso. et ita dicat̄ de qbuscūqz alys negati-
uis siue ponāt i eē siue nō. **Tertio conclusio** ē ista. Licet
ex qualibet cathe^a affirmatiua ponēte i eē sequat̄ forma-
liter negatiua non ponēs i eē. ex nulla tamē negatiua nō po-
nēte i eē seqtur formalī affirmatiua ponēs in eē. p̄ma ps
ē manifesta. nā formalī seqtur tu curris. igit̄ tu nō sedes.
tu es homo. igitur tu nō ē asin^o. 2 sic d̄ alys oib^o. vbi pz: q
aīs ē cathegorica affirmatiua ponēs i eē 2 cōsequēs nega-
tiua nō ponēs i eē. Scda pars probatur. nam si ex negati-
ua nō ponente in eē sequeret̄ affirmatiua ponēs i eē maxi-
me videret̄ de ista. tu nō es. iferēte formalī illā. de^o ē. que
pōit i eē. **Sz d̄**. si nihil nec aliq̄lr foret: eēt verū te nō eē
2 nullū deū eē. sz imaginabile ē absqz d̄dictione nihil nec
aliquāl̄ fore. igit̄ ymaginabile ē absqz d̄dictione te nō esse
2 nullū deū eē. 2 p̄sequēs huius d̄ne. tu nō es. igit̄ deus est.
cōtradictoriū d̄sequētis ē imaginabile cū ante absqz d̄di-
ctione et repugnātia. id̄ illa d̄na nō ē formalis. verūtāmē
Cor^m bona ē 2 māl̄is: ex quo d̄ns ē necessariū simplr. **Ex** ista
conclusio sequit̄ correlarie. Qz cū Aris. posuit ex negatiua
nō sequi affirmatiua. intellexit de negatiua non ponente
in esse: et de affirmatiua ponente in esse: ac si exprimeret
4° secundam partem conclusionis. **Quarta conclusio** est
ista. A. et. b. sunt due p̄positiones negatiue de consimili
subiecto p̄dicato 2 copula 2 d̄similis denominationis oīo.
2 tamē. a. ponit i esse: et. b. non ponit i esse. patet de istis: tm̄
homo non ē asin^o et nō tm̄ homo est asinus. dato q p̄ma
sit. a. et secūda. b. a. enī ponit in esse qz est exponibilis 2. b.
non ponit in esse: qz est nega^a d̄iunctiue causaliter proba-
Cor^m bilis. **Ex** ista conclusio sequit̄ correlarie. Qz aliquo sūt
p̄positiones affirmatiue de consimili subiecto p̄dicato:
et copula. quarū vna ponit in esse: et alia nō. pz de istis: ve-
rū est nullā chy^m eē et aliqd̄ verū est nullaz chy^m eē. p̄ma
nāqz nō ponit in eē: ex quo. ly veruz tenet̄ modaliter:
ampliatiue: 2 distractiue: sed secūda ponit i esse: qz ex ip̄a
sequit̄ q aliquid vel aliquāliter ē nullā chy^m esse ex quo
ly verum limitatum p̄ adiectiū resoluitur. 2 non modali-
ter nec ampliatiue sumitur.

Dodecimo **Capitulum de veritate 2 falsitate p̄positionū.**
p̄cipaliter ad questi-
onem arguitur sic. ista
consequentia ē bona. p̄cise sicut ē aliqua p̄-
positio significat. igitur quelz p̄positio ē
vera. et hec eadez non valet. igitur questio
vera. 2 consequentia. 2 aīs probatur. 2 ar-
guitur pro p̄ma parte quontam sequitur. **Precise sicut ē**

aliqua p̄positio significat. igitur sicut est aliqua p̄positio
significat: 2 non aliter q̄ sicut est aliqua p̄positio si-
gnificat. igit̄ q̄libz p̄pō est va. pz d̄na ab exposita ad suas
exponētes. tūc sic: sic ē aliq̄ p̄pō significat: 2 nō alr q̄ sicut
ē aliqua p̄positio significat. igit̄ q̄libz p̄pō ē vera. pz d̄na.
qz ex opposito consequentis cū vno qd̄ semper ex maiorē
sequitur oppositū minoris. sequitur. n. aliqua p̄positio
non ē vera: et aliqua p̄positio ē. igitur aliqua p̄positio ē
falsa. et per consequēs aliter q̄ ē aliqua p̄positio signifi-
cat: qd̄ est opposituz scde exponētis q̄ fuit minor p̄oris ar-
gumentū. igitur a p̄mo ad vltimū sequitur p̄cise sicut ē ali-
q̄ p̄positio significat. igit̄ quelibz p̄positio ē vera: sed iā
p̄bo q̄ illa cōsequētia nō valet. qz antecedens ē verum: 2
consequens falsum. igitur consequentia non valet. conse-
quentia satis pz. 2 qz consequens sit falsū manifestū ē. sed
probo qz antecedens sit verum sic arguendo. p̄cise sicut ē
hec p̄positio significat. deus est demonstrando illam.
2 ipsa ē aliqua p̄pō. igit̄ p̄cise sicut ē aliqua p̄pō significat.
pz d̄na ab inferiori ad suum superius sine impedimento.
et antecedens ē verum. igitur 2 d̄ns.

Pro solutione huius obiectionis pono quatuor
conclusiones quaz p̄ma
ē ista. **Precise aliq̄ p̄positio sicut ē significat.** et tm̄ nō p̄cise
sicut est aliq̄ p̄pō significat. p̄ma pars pz p̄ exponētis: nā
aliqua p̄positio sicut est significat et nihil nō aliqua p̄po-
positio sicut ē significat. igit̄ p̄cise aliqua p̄positio sicut est
significat. Secūda pars probat̄ ē. quontaz aliter q̄ sicut
est aliqua p̄positio significat. igitur non p̄cise sicut ē aliq̄
p̄positio significat. pz consequentia ab vna causa vera
tis ad p̄positionē habētē illā. 2 aīs probatur sic: qz taliter
hec p̄positio significat demonstrando illā. chymera ē. 2 ta-
liter ē falsū vel nō ē sicut ē. igitur aliter q̄ sicut ē aliqua p̄-
positio significat. pz cōsequētia: qz sic probatur illa p̄po-
Ex illa conclusione sequit̄ correlarie. Qz p̄cise significat
sicut ē: ē aliqua p̄positio. 2 tamen non precise sicut ē signi-
ficans ē aliqua p̄positio. p̄ma pars pz. quia omnis p̄po-
positio est significans sicut ē: igitur precise significans sicut ē
aliqua p̄positio. patet consequentia. ab vniversali ad ex-
clusiuaz suā. 2 aīs pbatur. qz omnis p̄positio significat ve-
rum p̄marie vel secūdarie. 2° pars probatur vt p̄ma.
quontaz aliter q̄ sicut est significans est aliqua p̄positio.
igit̄ non precise sic est significans est aliqua p̄positio.
Secūda conclusio est ista. **Precise sicut est omnis p̄po-
positio significat:** et tamen non omnis p̄positio ē va. p̄-
batur (et pono) qz iste due: homo est. et homo est asinus
sunt omnes p̄positiones totales. **Isto posito:** secūda
pars conclusionis est vera: sed p̄ma probatur precise sic.
omnis p̄positio significat demonstrando hominem esse
et sic est sicut est 2 nō aliter q̄ sicut est. igitur precise sicut ē
omnis p̄positio significat. patet consequentia ab inferio-
ri ad suum superi^o dictioe exclusiua addita subiectis. **Di-
no** est manifesta. Et maior probatur sic. Omnis p̄positio
sic significat: et non aliter q̄ sic omnis p̄pō significat.
igit̄ p̄cise sic oīs p̄pō significat. pz d̄na: et aīs sūt suppositio
cum casu: qz illa homo est: significat solum hominem esse:
et illa. homo est asinus. significat precise illa duo: signifi-
cata scilicet hominem esse et hominem esse asinum.
Ex ista conclusione sequitur correlarie. p̄mo. Qz quelz
bet p̄positio significat sicut est: et tamen non precise si-
cut est significat aliqua p̄positio: patet ista conclusio om-
nino eodem casu retento. p̄ma nāqz sequitur ex casu.
quontaz sequitur omnis p̄positio significat hominem esse:
et homines esse ē sicut est. igitur omnis p̄positio signifi-
cat sicut est. Alia pars similiter includitur in casu: quo-
niam sequitur aliter q̄ sicut ē significat aliqua p̄positio.
igitur non precise sicut est significat aliqua p̄positio.

Item sequitur 2°. q illa consequentia non valet: precise sicut est omnis propositio significat: 2. a. est propositio. igitur precise sicut est. a. significat: patet: dato q. a. sit illa. homo e asinus: 2 non mirum: qm et in alyis terminis non valet: qz non sequitur: tm for. omnem hominem videt: Pla. est homo: igitur tm Platonem for. videtur posito casu q nihil preter for. videat omnem homine. 2 Plato videat seipsu. ans est verum: 2 cosequens falsum. C 3° sequitur. Qz a superiori ad suum inferius distributue cum debito medio non valet argumentu nec hoc est inconueniens: qm superior stat immobiliter qualiter est in proposito. C Sed contra dictio exclusiua nunq immobilitat: qz optime sequit tm ho est ho: for. est homo: igitur tm ho e for. nec et signu vniuersale: quia bene sequitur: ois homo currit: for. e ho: igitur for. currit: dicitur q nullum illozum immobilitat: s3 ambo simul: 2 no mirum: qz duo signa affirmatiua vniuersalia immobilitant: vnde non sequitur: omne videns oes boiem e for. pla. e homo. igitur omne videns platonem est for. in casu. n. prioris est ans verum: 2 consequens falsum.

C 3^a conclusio e ista. No precise sicut e significat propositio vera: nec precise non sicut e significat propositio falsa. patet qm falsum significat propositio vera: vt illa homo e animal 2 verum significat propositio falsa: vt illa. homo est asinus. C Ex ista conclusione sequitur correlarie. Qz nulla illaruz consequentiarum valet. a. propositio significat sicut e. igitur. a. propositio est vera. b. propositio significat aliter qz e. igitur. b. propositio est falsa: patet. dato q. a. sit illa homo e asinus: 2. b. illa. homo e animal: prima eniz significat boiez esse. Et 2° hominem esse asinuz ratione predicati significat asinuz. bene tamen sequitur. a. propositio significat primarie 2 adequate sicut est. igitur. a. propositio est vera. b. propositio significat primarie 2 adequate: sicut non est. igitur. b. propositio est falsa. presupponendo: qz sicut est: conuertatur cum ly verum: 2 sicut non est cum ly falsum: intelligedo similiter q. a. 2. b. non sint propositiones insolubiles: qz ad illas est aliter dicendum: vt patuit in introductorio 2 rone sophistica. C Quarta conclusio est ista. Alique sunt propositiones: quarum prima precise significat sicut est: 2 scda precise significat sicut non est: 2 tamen prima est falsa: 2 impossibilis: 2 secunda est vera: 2 necessaria: probatur 2 sit. a. illa. homo est asinus: 2 b. illa. homo est animal: tunc patet: q. a. est falsuz 2 impossibile: sed probo q. a. precise significat sicut est: nam. a. significat sicut est: 2. a. non est non significans sicut est: igitur. a. precise significat sicut est: patet cosequetia cu maiori 2 minore. pbo: qz suu oppo^o e falsuz. s. a. e no significans sic e cu ex ista sequat q. a. no e significans sic e qd est falsu. C Itē. b. e veruz 2 necessariu vt pz: 2 precise significat sicut no est: pbo. quia significat sicut no est: 2 no e non significans sicut no e: quia suu oppo^o est falsum. Sequit enim. b. e no significans sicut no e. igit. b. no e significans sic no e: patet nra ab affirmatiua de pdicato infinito ad negatiua de pdicato finito. C Ex ista conclusio ne seqt. Qz. a. precise significat sic e. 2. b. precise significat sic n est: 2 tamen. a. significat precise sicut est: nec. b. significat precise sicut non est. prima pars est probata in conclusioe 2 secunda patet per hoc qz. a. significat aliter qz sicut e. 2 b. significat aliter qz sic no est. a. eniz significat falsuz. 2. b. verum. igitur. 2c.

his visis pz responsio ad argumetu principale: coe dendo illa nra: precise sicut est aliq ppositio significat. igit qlibet ppositio e vera: 2 nego q ans e veruz. 2 ad pbatione nego consequetia. qz arguit ab inferio ri ad suuz supius distributue: eo q ly ppositio stat distributue: cu se teneat a parte pdicati pponis exclusiue: 2 qd cumq aliud ipedimentu sit deductum. tm prima ps ancedentis e falsa: yz. precise sic e illa ppositio deus e: significat

qz deū esse lapidē: 2 deū esse capram. illa significat quozū quodlibet e falsuz: sepe tm admittitur illa significare pci se deū esse: aut sic est gratia disputatois: cu hoc possit rona biliter substineri. quare 2c.

Capitulum de deceptione 2 credulitate.

Tertio decimo ad questionē principa liter arguit sic. ista nra e bona. Tu credis paise q aliqs ho decipitur. igit aliqs ho decipitur: 2 hec eade no valet. igitur qstio vera. tenet nra: cu maiori quia op positu nris repugnat anti: hec eniz repugnant. tu credis precise q aliqs homo decipit: 2 nullus ho decipit. Na ex illis sequit oppositu: secun de pris. igit iuce repugnant. nra tenet: 2 ans arguit: sequitur eniz tu credis paise q aliqs homo decipit: 2 nullus ho decipit: igit tu credis falsum. igit tu decipis: 2 per nris ali qs ho decipit: qd e ddictozū secunde pris. s3 iam pbat: q illa nra no valet: qz casu possibili posito e ans veru: 2 nris falsum: pbatur. 2 pono q tu credis precise q aliqs ho decipit: 2 q nullus ho non tu decipiat. isto posito: e ans veruz 2 nris falsum: qd pbatur: si enim aliquis homo decipitur. 2 nullus ho non tu decipitur: igitur tu decipis: tenet nra. 2 nris est falsum. igitur. 2 ans. no secunda ps: quia e casus: er go prima. q cosequens sit falsum: probo: tu credis precise sicut est: igitur tu non deciperis. tenet consequentia: 2 ans probatur. nam tu credis precise q aliquis homo decipit: 2 ita est q aliquis homo decipit: quia tu deciperis per re sponzionem: igitur tu credis precise sicut est. Patet nra quia ex opposito sequitur oppositu: sequit. n. tu no credis precise sicut est: 2 tu credis aliquiditer. igitur tu credis aliter qz est. tunc sic tu credis aliter qz est: 2 tu credis paise q aliquis homo decipitur. igitur non est ita q aliquis homo decipitur.

Pro solutione hui^o argumti pono. 4. clusiones p^o 2° quaz p^o e ista. Tu credis paise ta lem propositionem. aliquis homo decipitur: 2 scis q talis significat solum q aliquis homo decipitur: 2 tamen nullus homo decipit: probatur. 2 pono q. a. sit ista. aliquis homo decipitur: que significet precise deum esse: 2. b. alia sibi co similis: que significet paise q aliqs homo decipit: 2 scias primam significare deum esse: 2 alias q aliquis homo decipitur: credas tamen primā 2 no secundam: ponendo cu hoc q quilibet homo alius ate credat paise deuz esse. isto posito patet q nullus homo decipitur: quia nullus alius ate decipitur: quia credit solum deum esse: nec tu deciperis: quia tu credis. a. quod. a. scis significare deū eē. C Itē patet q tu credis precise talem propositionem. aliquis ho mo decipitur. quia tu credis precise. a. sed q tu scias talez significare solum: q aliquis homo decipitur: probatur: qz tu scis. b. significare solu q aliquis homo decipitur: 2 scis q. b. est tal. qualis est. arguitur. tu scis talem significare so lum: q aliquis homo decipitur. C Ex ista conclusione se quitur correlarie. Qz aliquiditer fortes credit 2 precise ta liter pla. credit: 2 tamen for. decipitur: 2 pla. non decipitur probat (2 pono) q fortes credat hominez currere: qui no currit: 2 plato credat solum hominem currere qui currit. isto posito: arguitur hominem currere: fortes credit 2 pci se hominem currere pla. credit. igitur aliquiditer for cre dit: 2 precise taliter pla. credit. 2 q fortes decipiatur: 2 pla. non decipiatur. patet per casuz: quia fortes credit falsum 2 pla. precise verum. C Secunda conclusio e ista. For. p. 2° cise credit istam propositionem: aliquis homo decipitur. 2 credit ipsam adequate significare q aliquis homo deci pitur: 2 tamen nullus homo decipitur: patet dato q nul lus homo decipiatur: 2 q for. mulier. credat precise q ali

Dubium

Loz^m quis homo decipitur: in cāu isto sequitur. quia solum aliq̄ mulier seu aliqua homo decipitur. **C** Ex ista conclusione sequitur correlarie. Quod tu credis p̄cise q̄ aliq̄s hō decipit̄ et tñ nullus hō decipitur: patet demonstrando vnam mulierez per hoc pronomen demonstratiuū tu. **C** 3° conclusio est ista. Tu credis p̄cise q̄ aliquis homo decipitur: et ego credo p̄cise q̄ aliquis homo decipitur: et tamen tu deciperis: et ego non decipior. patet ista 2°. vbi cū toto casu principali. s. q̄ nullus homo non decipiatur: ponatur q̄ ego credam p̄cise q̄ aliquis homo decipitur: quo posito: p̄z q̄ ego nō decipior: quia propositio quam ego credo verificatur pro te. vt patet ex casu. **C** Ex ista conclusioe sequitur correlarie. Quod ego et tu credimus p̄cise vnus et idem complexe significabile: et tamen tu credis falsum: et ego p̄cise verum: patet: nam tu et ego credimus p̄cise aliquem hominem decipi: per casum: et hoc idēz complexe significabile creditur a te: credis a me: et eodē verso. q̄ n̄ sunt plura talia aliquem hominem decipi: vt supponitur in casu: igitur credimus p̄cise vnum et idem significabile complexe. Alia pars ēt patet. nam tu deciperis. igitur tu credis falsum. Similiter ego nō decipior et aliqualiter credo. igit̄ credo p̄cise verum. **C** Quarta conclusio est ista. Sor. p̄cise credit verum esse verum: et plato p̄cise credit verum esse verum: et tamen sor. decipitur. et pla. nō decipitur. probatur (et pono) q̄ sor. credat p̄cise hoc verum deus est: esse istud verum. homo est: et pla. credat solummodo hoc verum deus est: esse istud verum deus est. Isto posito patet conclusio. **C** Ex ista cōclusionē sequitur correlarie. Quod ista cōsequētia non valet. Tu credis p̄cise q̄ aliquis homo currit: et aliquez hominem currere est verum. igitur tu credis p̄cise verum: antecedens enim est verum in casu principali: et n̄s falsū. Sicut ēt non sequitur: tu credis p̄cise q̄ aliq̄s hō currit: et verum est aliquez hōiem currere. igit̄ tu credis p̄cise verū posito. n. q̄ sor currat: et pla. non: et q̄ tu credas p̄cise platonem currere: est antecedens verum: et consequens falsus. Hoc autem correlarium cum prioribus fundatur sup ista consequētia: tu credis p̄cise platonē currere: igit̄ tu credis p̄cise hōiez currere: quā p̄ nūc volo esse bonā q̄ dictio exclusiua n̄ ipedit ar^m: q̄ arguit̄ ab inferiori ad suū superius addendo illam inferiori et superiori: vnde bene sequitur tu es tñ homo. ergo tu es tñ animal. p̄cise hominē vides. igitur p̄cise animal vides.

His premissis patet respōsio ad p̄cipale argumentū. dēcedēdo. s. illā n̄āz: Tu credis p̄cise q̄ aliq̄s homo decipitur. igit̄ aliquis homo decipitur: demonstrando per ly tu te hominem masculū. et ad improbationem admissō cāu dicitur. cōcedendo āns et n̄s: et consequēter q̄ tu deceperis: et nego q̄ tu credis p̄cise sicut ē. Et ad pbationem nego illam n̄āz: et aliam q̄ arguitur ex opposito ad opposituz: vt patuit in ultimo correlario. sed deberet sic argui: Tu credis p̄cise q̄ aliquis homo decipitur. et ille homo quem tu credis p̄cise decipi decipitur: igitur tu credis p̄cise sicut est. sed tunc nego āns p̄ secunda parte: quia ex cāu sequitur: q̄ tu credis alium atē decipi: et q̄ tñ null^o p̄ter te decipit̄. iō n̄ iste hō quē credis decipi decipitur. **C** Verūtamenē posset negari cāus dicēdo ipsum asserere d̄dictoria. sequitur enīz dices tu credis p̄cise q̄ aliquis homo decipitur: et nullus homo nō tu decipitur: igitur tu deciperis. Tūc sic: tu deciperis. ergo in credēdo aliquem hominem decipi: vel in credēdo aliquod aliud: non in credendo aliquem hominem decipi: quia hoc ē verum: igitur in credendo aliquid aliud: et per n̄s tu non credis p̄cise q̄ aliquis homo decipitur: quod est oppositū vnus particule cāus. **C** Puto tñ q̄ sit meli^o admittere cāum vt non videatur fuga: et dicere q̄ tu deciperis: in credendo aliquem hominem decipi: et in credendo verum:

sed non p̄cise verum: quoniam tu credis aliquem hominem decipi: et alium atē decipi: quorum primum est verum et secundum falsum: quare rē.

C Capitulū de eadē mā vt imēdiate supra.

Quarto decimo ad questionem arguitur. ista consequētia est bona: Tu credis p̄cise q̄ omnis hō decipitur. igitur tu deciperis. et hec eadem non valet. igitur questio vera. tenet cōsequētia: et āns probatur: et primo q̄ illa cōsequētia sit bona. quia oppositū n̄tis repugnat ānti: hec enim repugnant: tu credis p̄cise q̄ omnis homo decipit̄: et tu non deciperis: pbatur. non sequitur tu non deciperis: et tu aliquid vel aliqualiter credis. igitur tu credis p̄cise sicut est: sed tu credis p̄cise q̄ omnis hō decipit̄. igit̄ omnis hō decipit̄. et tu es homo. igitur tu deciperis: quod ē oppositum secunde partis. 2° pbatur q̄ illa consequētia nō valet: quia casu possibili posito est āns veruz: et n̄s falsuz qd̄ probō sic (et pono) q̄ tu credis p̄cise q̄ omnis homo decipitur: et q̄ omnis homo non tu decipiat̄. isto posito āns est veruz. et n̄s falsum: q̄ n̄s sit falsum: p̄bo. tu credis p̄cise sicut est. igitur tu non deciperis: n̄tia patet et āns probatur: quia tu credis p̄cise q̄ omnis homo decipit̄: et ita ē q̄ omnis homo decipitur: et etiam ita est q̄ omnis homo quez credis decipi decipitur: igitur tu credis p̄cise sicut ē. patet consequētia cū maiori: et miōrē p̄bo: omnis homo non tu quem credis decipi decipit̄ p̄ casum. et tu etiam deciperis p̄ respōsionem quez credis decipi: quia credis q̄ omnis homo decipitur. ergo rē.

Iuxta presentem difficultatē pono q̄ttuor cōclusionē. quaz p̄^a ē ista. Nō est possibile q̄ aliquis homo credit p̄cise se ipm decipi. pbatur. quia si sic: sit igitur sor. qui credit p̄cise se ipsum decipi: et arguitur sic: sor. credit p̄cise se ipsum decipi. igitur ipse decipitur. patet consequētia. quia vel credit verum: vel falsuz. si falsum ipse decipitur: et si verum et ipse credit p̄cise se ipsum decipi. igitur ipse decipitur: tūc sic. Sor. decipitur. igitur sor credit flin. sed seipsum decipi est veruz: igitur credit aliquid aliud vel aliter q̄ q̄ ipse decipitur: et per consequens sor non. credit p̄cise seipsum decipi: qd̄ ē oppositum admissi. **C** Ex ista conclusione sequitur correlarie. Quod non est possibile te credere p̄cise omnem hominem decipi: et omnem hominem non tu decipi. probatur. quia si ē possibile (ponatur ergo) quo admissō: arguit̄ sic: tu credis p̄cise omnem hominem decipi: igitur tu deciperis: consequētia probata est prius: et iterum probatur. quia si tu credis p̄cise omnem hominem decipi. igitur credis falsum vel verum. si falsum. igitur tu deciperis: si verum et tu credis p̄cise q̄ omnis homo decipitur: igit̄ omnis homo decipitur: et tu es homo. igitur tu deciperis. Tūc arguitur sic: tu deciperis. igitur tu credis falsum. sed omnem hominem decipi est verum. igitur tu credis aliquid aliud vel aliter q̄ q̄ omnis homo decipitur. **C** Sec^o cūda conclusio est ista. Non est possibile Sor. credere p̄cise pla. decipi: et platonem p̄cise credere sortem non decipi cum hoc: q̄ vnus sortes sit omnis sortes: et q̄ vnus plato sit omnis plato: probatur. nam si sortes credit p̄cise se platonem decipi: igitur credit verum vel credit falsuz. si credit veruz: et ipse credit p̄cise q̄ pla. decipitur: igitur pla. decipitur tunc arguitur sic: pla. decipitur: igitur credit falsum. sed ipse credit p̄cise q̄ sortes non decipit̄. igitur falsum est: q̄ sortes non decipitur: et per cōsequens sor. decipit̄. tunc sic: Sor. decipitur et ipse credit solummodo q̄ plato decipitur. igitur pla. non decipitur qd̄ est oppositum prius conclusum. **C** Si autēz dicitur in principio q̄ sor. credit falsum. tūc cum ipse credat p̄cise q̄ pla. de

ipitur. igitur pla. non decipitur et ipse aliquantiter credit: igitur credit verum. sed ipse credit precise qd for non decipitur. igitur for. non decipitur. tunc sic. sortes non decipiunt: et ipse credit precise qd plato decipitur. igitur pla. decipitur qd est contradictorium primi. et ita apparet qd qualitercuq; dicatur: sequitur qd pla. decipitur: et qd pla. non decipitur. igitur conclusio vera. ¶ Ex ista conclusione sequitur correlarie. Qd non est possibile sortem credere precise cicerone decipi: et platonem credere precise decipi ciceronem: et ciceronem credere precise alterum illorum non decipi: patet. qd si possibile est ponatur in esse: et queratur an sortes vel plato credit verum vel falsum: et qualitercuq; dicatur: conclusio de qd cicero decipitur: et qd ipse non decipitur vt prius. ¶ 3^a conclusio est ista. Sicut possibile est qd sortes credat precise decipi seipsum: et qd homo est asinus: ita est possibile qd ipse credat precise: qd omnis homo decipitur. ista conclusio patet: quia quocunq; istorum admissio: non sequitur aliqua contradictio: sed conceditur qd for. decipitur: et qd credit falsum aut. s. qd homo est asinus admissa prima parte: aut qd omnis homo decipitur admissa secunda. et si dicitur for. credit precise seipsum decipi. et qd homo est asinus. igitur erit precise seipsum decipi. nego consequentiam: quia arguitur a toto copulato ad alteram partem dictione includente: negationem determinante copulato. ¶ Ex ista conclusione sequitur. Qd possibile est for. precise credere platonem decipi: et econverso patet quia admissio illo: non sequitur contradictio: siue credat for. credere verum: siue falsum. ¶ Quarta conclusio est ista. Possibile est quolibet hominem credere precise qd omnis homo decipitur: et tamen impossibile est omnem hominem credere precise: qd omnis homo decipitur: patet. qm admissio: qd quilibet homo decipitur: et qd ipse credit falsum. vs. omnem hominem decipi. quia admissio casu conceditur qd aliqua mulier est que non decipitur: ex quo nulla sequitur contradictio. 2^a pars conclusionis probatur sic: quia si possibile est ponatur in esse: et arguitur sic. Omnis homo credit precise omnem hominem decipi. igitur omnis homo decipitur: et credit falsum. sed omnem hominem decipi est verum. igitur omnis homo credit aliud qd qd omnis homo decipitur. et per consequens non omnis homo credit precise omnem hominem decipi: qd est oppositum casus. ¶ Ex ista conclusione sequitur correlarie. Qd per totam horam futuram tu credes precise qd omnis homo decipitur. et tamen in fine hore stantibus terminis: deus non posset facere qd tu crederes precise: qd omnis homo decipitur. probat (et pono) qd per totam horam futuram tu credes precise qd omnis homo decipitur: et qd in fine hore tu eris omnis homo: et non ante. isto posito patet 2^a pars conclusionis: quia pro illa dico qd per totam istam horam tu deciperis: et credes hoc falsum. s. omnem hominem decipi. sed probatur secunda pars: quia si deus stantibus terminis in fine hore posset facere: qd tu crederes precise: qd omnis homo decipitur: et in fine hore tu eris omnis homo: pono ergo qd in fine hore: deus te existente omni homine faciat qd tu credas precise qd omnis homo decipitur. quo admissio. arguitur sic. tu credis precise qd omnis homo decipitur. igitur tu deciperis et credis falsum. sed omnes homines decipi est verum: quia tu es omnis homo. igitur tu credis aliquid aliud: et per consequens tu non credis precise qd omnis homo decipitur.

His visis patet responsio ad argumentum principale concedendo illam consequentiam: tu credis precise. qd omnis homo decipitur. igitur tu deciperis. et ad casum non admitto ipsum: quia implicat contradictionem: admitterem tamen: qd tu credis precise qd omnis homo decipitur: aut qd tu credis hoc. s. qd omnis homo decipi-

tur: et qd homo est asinus: aut vnum aliud falsum. Ulterius admitterem cum secundo casu nuper hic posito: qd omnis homo non tu decipiatur. sed istud non admitterem cum primo casu superius posito propter causam sepius dictam. ¶ Ex qua responsione sequitur: qd aliquis casus est possibilis qui per appositionem vnius copulatiue ad ipsius maneret possibilis: et tamen per appositionem vnius partis illius copulatiue: soluz totus casus fieret impossibilis. patet. nam iste casus est possibilis: qd tu credis precise qd omnis homo decipitur: cui si addatur hec copulatiua homo est asinus et omnis homo non tu decipitur. adhuc casus est possibilis vt est dictum: et tamen si addatur hec pars copulatiue solummodo: omnis homo non tu decipitur: casus est impossibilis: vs. tu credis precise: qd omnis homo decipitur: et omnis homo non tu decipitur. quare. et c.

Coz^m

Capitulum de insolubilibus.

Quintodecimo principaliter ad questionem

arguitur. ista consequentia est bona. A. significabit precise: qd quodlibet verum erit falsum. ergo. a. erit falsum: et hec eadem non valet. igitur questio vera. tenet consequentiam et antecedens probatur. Et primo pro secunda parte. nam casu possibili posito antecedens est verum: et consequens falsum. igitur consequentia non valet. antecedens probatur: et pono qd qd diu. a. erit. a. significabit precise qd quodlibet verum erit falsum: et ita erit qd quodlibet verum erit falsum qd diu. a. erit. isto posito antecedens est verum per casum. et qd consequens sit falsum probatur. na qd diu. a. erit. a. erit verum. igitur non erit falsum. antecedens probatur. na quadiu. a. erit: ita erit qd quodlibet verum erit falsum: et qd diu. a. erit. a. significabit precise qd quodlibet verum est falsum. Sed iam probatur prima pars antecedentis. vs. qd illa consequentia est bona: quoniam oppositum consequentis repugnat antecedenti: hec enim repugnant. a. significabit precise qd quodlibet verum erit falsum et. a. non erit falsum: probatur. et facio istam consequentiam. Quodlibet verum erit falsum. a. non erit falsum. igitur. a. non erit verum. Ista consequentia tenet in quarto secunde figure: et qd diu. a. erit: erit. ita sicut significatur per antecedens: igitur qd diu. erit. a. erit ita sicut significatur per consequens: et ita. a. erit et non erit verum: nec falsum: qd erit si possibile. ¶ Confirmatur sic. a. non erit falsum et. a. erit: igitur. a. erit verum qd diu. erit: arguo ergo sic. Omne verum erit falsum. a. erit verum. igitur. a. erit falsum. Ista consequentia est bona. et qd diu. a. erit: erit ita sicut significat per antecedens: igitur qd diu. a. erit: erit ita sicut significat per consequens: qd repugnat secunde parti principalis copulatiue facte ex antecedente. et opposito consequentis.

Circa materiam

huius rationis pono quatuor conclusiones quarum

prima est ista. A. significabit precise qd quodlibet album erit nigrum. et ita erit qd quodlibet album erit nigrum: et tamen. a. nunq; erit verum: probat et pono: qd. a. sit ista posito: quodlibet album erit nigrum que significat et significabit precise qd diu. erit qd quodlibet album erit nigrum et qd diu. a. erit non erit ita qd quodlibet album erit nigrum: sed post desitionem. a. erit ita qd quodlibet album erit nigrum Iste posito patet prima pars conclusionis. sed scdaz probatur. nam qd diu. a. erit. a. significabit precise qd quodlibet album erit nigrum: et qd diu. a. erit: erit ita qd non quodlibet album erit nigrum per casum. igitur qd diu. a. erit. a. erit falsum: et per consequens nunq; erit verum. ¶ Ex ista conclusione sequit correlarie. Qd ista consequentia non valet. A. significabit precise qd quodlibet verum erit falsum. et ita erit qd quodlibet

Coz^m

Coz^m

Dubium

verum erit falsum: igitur .a. erit verum: posito enim q. a. sit illa propositio quodlibet verum erit falsum: sic precise significas quodlibet erit. Et q. post definitionem a. erit ita q. quodlibet verum erit falsum: q. non erit ita ante definitionem ipsius .a. antecedens est verum: et consequens falsum: tamen bene sequitur .a. significabit precise q. quodlibet verum erit falsum. et tunc ita erit q. quodlibet verum erit falsum: igitur .a. erit verum. Etiam sequitur .a. significabit precise quodlibet albus erit nigrum: et tunc ita erit q. quodlibet albus erit nigrum. igitur .a. erit verum. **2°** **C** 2^a conclusio est ista: aliquid est propositio significans solum cathogorice principaliter: et tamen nulla in ea fiet mutatio: nec noua adueniet illi impositio. ista conclusio patet de ista. omnis propositio est falsa: ponendo q. ipsa aliquando erit omnis propositio: ipsa .n. solum significat cathogorice principaliter sicut et suum contrarium. s. nulla propositio est falsa: et quando ipsa erit omnis propositio significabit principaliter: q. omnis propositio est falsa: et q. ipsa est vera: quemadmodum et alia insolubilia: quorum significationes reflectuntur ad se totaliter. **Coz^m** **C** Ex ista conclusione sequitur correlarie. Quod non est possibile omnes propositionem esse falsam: et hanc omnis propositio est falsa: esse omnem propositionem et significare precise: q. omnis propositio est falsa: probatur. quia si est possibile ponatur in esse: et sit .a. illa omnis propositio est falsa: quero tunc .an. a. est verum vel falsum. si verum: et .a. significat precise q. omnis propositio est falsa: igitur omnis propositio est falsa: et .a. est propositio. igitur .a. est falsum: quod repugnat per excessum. Si dicitur q. a. est falsum: et .a. precise significat q. omnis propositio est falsa: igitur non omnis propositio est falsa: quod est oppositum casus. **C** Ex eadem conclusione cum suo correlario sequitur: q. non est possibile q. quodlibet .a. erit: erit ita q. quodlibet verum erit falsum: et q. quodlibet .a. erit .a. significabit precise q. quodlibet verum erit falsum. probatur. quia si est possibile ponatur ergo in esse: et quero si .a. est verum: vel falsum: si verum. et quodlibet erit significabit precise q. quodlibet verum erit falsum. igitur quodlibet .a. erit: erit ita q. quodlibet verum erit falsum: arguitur tunc sic. quodlibet verum erit falsum. a. erit verum: igitur .a. erit falsum. ista conclusio est bona: et quodlibet .a. erit ipsa erit bona significans precise iuxta compositionem suarum partium: et quodlibet .a. erit: erit antecedens verum. igitur quodlibet .a. erit consequens erit verum. et per consequens quodlibet .a. erit. ipsius erit falsum. Si dicitur q. a. erit falsum: Contra quodlibet .a. erit: ita erit q. quodlibet verum erit falsum: et quodlibet .a. erit significabit precise q. quodlibet verum erit falsum. igitur quodlibet .a. erit .a. erit verum: et ita sequitur contradictio. **3°** **C** Tertia conclusio est ista: possibile est omnem propositionem esse falsam. et hanc omnis propositio est falsa significare adequate omnem propositionem esse falsam: probatur. possibile est q. omnis propositio sit falsa: et q. hec omnis propositio est falsa: q. sit .a. sit propositio ut est manifestum: quo admissio .a. significat adequate aliquid vel aliquid: sed non videtur qualiter nisi q. omnis propositio est falsa. igitur .et. unde admissio q. omnis propositio est falsa: et q. a. adequate significat omnem propositionem esse falsam: dico q. a. est falsum. et si arguitur sic. .a. est falsum. et .a. significat adequate q. omnis propositio est falsa: igitur non omnis propositio est falsa: nego consequentiam: licet teneret extra materiam insolubilem. sed hec debet esse minor. a. significat precise q. omnis propositio est falsa: aut ista .a. significat principaliter: q. omnis propositio est falsa: quorum utrumque negatur. quia dicitur in casu isto q. a. significat omnem propositionem esse falsam et .a. esse verum. Et hoc significatum copulatiuum dicitur principale significatum. a. licet non adequatum sed solum prima pars. **C** Ex ista conclusione sequitur q. possibile est q. quodlibet .a. erit: erit ita q. quodlibet verum erit falsum. et q.

diu .a. erit sic adequate significabit. Nam posito hoc et admissio: nullus sequitur inconueniens. quia in casu isto dico: q. a. erit falsum. quodlibet .a. erit. et q. non significabit precise q. quodlibet verum erit falsum. sed bene significabit illud adequate. sed vlt^o hoc significabit q. a. erit verum. quod negatur ita q. adequatum significatum erit. q. quodlibet verum erit falsum. penes quod non dicitur .a. verum nec falsum: et principale erit q. quodlibet verum erit falsum: et .a. erit verum penes quod dicitur .a. falsum ratione secundae partis ipsius. igitur .et. **4°** **C** conclusio est ista: aliqua sunt duo contradictoria inter se contradicentia que fiunt non contradictoria per solam definitionem: cuiuslibet propositionis vniuersalis alterius ab aliqua illarum: probatur: et pono: q. omnis propositio vniuersalis preter istam. omnis propositio vniuersalis est falsa: desinet esse in illa hora: ita q. in fine hore hec propositio que sit .a. omnis propositio vniuersalis est falsa: erit omnis propositio vniuersalis. Isto posito patet q. a. et aliqua propositio vniuersalis non est falsa. que sit .b. sunt duo contradictoria quia habent omnes conditiones requisitas ad contradictionem. sed q. in fine hore .a. et .b. non erunt contradictoria probatur: quia tam .a. q. .b. tunc erit falsum. igitur illa non erunt contradictoria: antecedens probatur. nam q. a. erit falsum manifestum est. quia erit insolubile seipsum falsificans: et q. b. erit falsum probatur. Nam .b. in fine hore erit particularis negatiua non insolubilis: cuius quelibet singularis est falsa: et cuiuslibet supposito subiecti correspondebit vna singularis: igitur .b. tunc erit falsum: q. autem per solam definitionem cuiuslibet alterius vniuersalis patet. quia remanentibus alijs vniuersalibus que iam sunt: illa continue erunt contradictoria: igitur q. fiant non contradictoria: hoc est per definitionem illarum. **C** Ex ista conclusione sequitur correlarie. Quod licet illa duo quodlibet verum erit falsum. et aliquod verum non erit falsum. sint contradictoria: tamen non essent contradictoria: si vniuersalis fieret insolubilis: patet. quia quelibet illarum esset falsa. sed contradictorius vniuersalis daretur per negationem prepositam toti: et illud significaret disiunctiue opposito modo ad vniuersalem. v. g. q. aliquod verum non erit falsum: vel q. a. non erit verum. et hoc est verum ratione secundae partis: per hoc patet responsio ad argumentum principale concedendo illam consequentiam. a. significabit precise q. quodlibet verum erit falsum. igitur .a. erit falsum: et ad probationem non admitto casus: quia implicat contradictionem ut clare est ostensum. quare .et.

Capitulum de inceptioe et definitione.

Et decimo principaliter ad definitionem arguitur sic. ista consequentia est bona. Soz. nunc est albus. et immediate ante hoc non fuit albus demonstrando instans quod est presens. igitur soz. incipit esse albus. Et hec eadem non valet. igitur questio vera. tenet consequentiam et antecedens probatur: et primo q. illa consequentia sit bona ex quo arguitur ab exponentibus ad expositam: et illa consequentia non valet probatur casu possibili posito erit antecedens verum aliquando: et tamen pro tunc erit consequens falsum. igitur consequentia non valet: antecedens probatur: et pono: q. soz. sit albus: et q. nunquam fuit albus: et ita remanebit albus per totam vitam suam. Isto posito antecedens erit verum per totam vitam soz. ex quo per ly b non demonstrabitur nisi instans quod est modo. ante quod soz. nunquam fuit albus: et q. consequens sit falsum patet. Nam nunquam post instans presens viuente soz. erit ita q. ipse non est albus. igitur nunquam erit ita q. ipse incipit esse albus. patet consequentia. quia ex opposito sequitur oppositum.

Pro declaratione huius arguēti pono 4^{or} conclusiones: q̄ p̄ia est ista. **S**oz. mouetur in instanti presenti: tamen non mouetur in hoc instanti demonstrando instans presens: probat̄ quia illa consequentia non valet: soz. mouetur in instāti p̄senti. igitur soz. mouetur in hoc instanti demonstrando instans presens: stabit igitur oppositum consequentis cū antecedente et habetur conclusio: et q̄ illa consequentia non valet probo (et pono) q̄ soz. mouebit̄ post mille ānos. Istō posito post mille annos erit ita sicut significatur per antecedens: quia si aliquid mouetur istud mouetur in instanti presenti et tamen tunc non erit ita sicut significatur per consequens: q̄ tunc non erit B instans demonstrande instans q̄d est presens. Confirmatur conclusio sic. quia ista conclusio est possibilis aliquid mouetur in instanti presenti et tamen non mouetur in hoc instanti demonstrando instans presens. igitur a simili illa conclusio. consequentia tenet: et antecedens arguitur: Nam illa consequentia non valet aliquid mouetur. igitur aliquid mouetur in B instanti demonstrando instans presens cum antecedens sit necessarium: et consequens contingens: stabit igitur oppositū consequentis cum antecedente: et q̄ antecedens sit necessarium manifestum est: sed probatur consequens esse cōtingens: et arguo sic. aliquid mouetur in hoc instanti. igitur hoc instans est: demonstrando instans presens cuius consequentia cōtingens est contingens: et antecedens est verum. igitur antecedens est contingens: q̄d fuit probandus. **E**x ista cōclusionē seḡ correlarie. **Q** soz. incipit eē albus: et tū ipse nō est alb^{us} in B instāti. nec immediate post B erit albus demonstrando instans presens: probatur. ista consequentia non valet: soz. incipit esse albus. igitur soz. est albus in hoc instāti vel immediate post hoc erit albus demonstrando per li hoc instans quod est presens: quia post mille ānos erit ita sicut significatur per antecedens vt suppono: et tunc non erit ita sicut significatur per consequens: quia tunc nō erit nec poterit esse hoc instans presens. stabit igitur oppositū consequentis cum antecedente: et habet cor^m. **E**t 3° cōclusio est ista. Nihil mouetur i hoc instāti q̄d est presens: et tamen aliqd mouetur in instanti presenti: probatur ista consequentia nō valet. **Q** nihil mouetur i hoc instanti q̄d est presens. igitur nihil mouetur: quia antecedens est possibilis: et consequens impossibile: stat igitur oppositum consequentis cum antecedente et habetur conclusio. **E**x ista cōclusionē seḡ correlarie. **Q** soz. nunc nō est albus: nec immediate ante hoc instans quod est presens fuit albus. et tamen desinit esse albus: probatur. nam ista consequentia non valet. soz. nūc non est albus: nec immediate ante hoc instās q̄d est presens fuit albus: igitur soz. non desinit esse albus: quia post mille annos erit antecedēs verum: et consequens falsum sic significando vt suppono: stabit igitur oppositum consequentis cum antecedente: et habetur correlariū. **E**t 3° conclusio est ista. Aliquid incipit esse et tamen illud non est in hoc instāti: nec fuit ante hoc instās nec erit post hoc instans: probatur. nam illa consequentia non valet: aliquid incipit esse. igitur illud est: fuit: vel erit in hoc instanti: cum antecedens sit necessarius: et consequens cōtingens. quia possibile est q̄ hoc instans non sit. nec erit demonstrando instans presens: imo post vnam horaz erit ita q̄ illud instans nec est: nec erit. et tūc erit ita q̄ illō q̄d incipit esse nō fuit aū hoc instans. stabit igitur oppositū consequentis cū antecedente. et habetur conclusio. **E**x ista cōclusionē sequitur q̄ ista cōsequētia nō valet. **S**oz. nūc est albus: et immediate ante hoc instās non fuit albus demonstrando instās presens. igitur soz. incipit esse albus. **S**im q̄ ostendit ratio aū oppositū. **E**t 3° similiter sequit̄ q̄ illa consequentia nō valet. soz. nō est albus. et immediate ante

hoc fuit albus: demonstrādo instās presens. igitur soz. desinit esse albus: ponēdo q̄ soz. desinit esse albus: et desinit esse per remotionem de presenti. Istō posito cras antecedens erit verum: et consequens falsum omni deducta impositione noua. **Q**uarta cōclusio ē ista. In quocunq; instāti in quo soz. incipit esse: in eodem ipse incipit esse. **Q**uod tamen fortes incipit esse in aliquo instāti in quo ipse non incipit esse: probat̄ (et pono) q̄ soz. incipiat esse per remotionem de presenti. Istō posito. patet prima pars conclusiois. sed secūda probatur. nam fortes nunc nō est in aliquo instāti in quo ipse nō incipit esse: et immediate post hoc instans presens ipse erit in aliquo instanti in quo ipse nō incipit esse: patet consequentia. quia ex quo alij modi arguendi nō valent vt ostēsum est: videtur q̄ iste sit bonus: antecedēs autem patet intuenti. **S**imiliter in desitione soz. conceditur q̄ ipse desinit esse in instanti: in quo ipse non desinit esse exponendo per remotionem de presenti. **E**x ista cōclone seḡtur correlarie. **Q** soz. et pla. incipiūt esse in instāti presenti: et pla incipit esse in instāti in quo ipse incipit esse: et tamen soz. incipit esse i instāti in quo ipse nō incipit esse. patet. dato q̄ soz. incipiat esse per remotionem de presenti et pla. per positionem. Eodē modo dicitur de desinit. q̄. a. et b. desinunt esse in hoc instanti: q̄d est presens et a. desinit esse in instāti in quo desinit esse. et b. non desinit esse in instāti in quo desinit esse. patet. supposito q̄. a. desinit eē per positionem de presenti et b. per remotionem.

His visis patet responsio ad argumentum p̄cipale dicendo q̄ illa consequentia nō valet. **E**t ad probationem dico q̄ non arguitur ab exponentibus ad expositam: immo nec debz exponi istud verbum desinit: aut incipit. sed incipit habet cās veritatis quarum prima est vna copulatiua facta per affirmationem de presenti et negationem de preterito: Alia vero est vna copulatiua facta per negationem de presenti: et affirmationem de futuro: verbi gratia huius. hoc incipit moueri: prima causa est ista. hoc mouetur: et non immediate ante instans presens mouebatur. secunda est ista. hoc non mouetur et immediate post instans presens mouebitur: et a qualibet istaruz ad illam. hoc incipit moueri est bonum argumentuz: et nō econuerso: quia semper oppositum consequentis stat cū antecedente. Similiter hoc verbum desinit habet duas causas veritatis vnam per positionem de presenti: et remotionem de futuro. Aliam vero per remotionem de presenti: et positionem de preterito: vt huius. hoc desinit esse. prima causa est ista. hoc est et non immediate post instans presens erit. secunda causa est hec. hoc non ē: et immediate ante instans presens fuit. a. quarum qualibet ad illā hoc desinit esse: est bona consequentia. et non econuerso. **E**t si vnq; iste vocentur exponentes: hoc non ē proprie: sed cōmunititer sumendo expositionem pro omni numero plurimū propositionum i ferendi reliquaz. sed de his als diffusiu sum locutus. quare. zc.

Capitulum de immediate.

Decimo septimo principaliter ad q̄stionem arguitur sic. ista cōsequentia est bona. **A**. non est veruz: et immediate ante instans presens fuit veruz. igitur. a. desunt esse verum: et hec eadē nō valet: igitur questio vera tenet consequentia cum maiori ab exponentibus ad expositam: seu ab vna causa veritatis ad propositionem habentem illā cās et minor probat̄. nā casu possibili posito antecedens est verum: et consequens falsum. igitur consequentia non valet. antecedens arguit̄. et pono q̄. a. sit falsum: et in qualibet parte pariboz preterite fuit veruz: et in qualibet parte impari fuit falsum. diuisa hora in partes pro-

Dubium

portionales minores: versus hoc instans presens. Isto posito patet prima pars antecedentis, sed secundam proba. Nam immediate ante instans presens fuit aliqua pars par: sed quodcumque fuit aliqua pars par hore preterite, a. fuit verum, igitur immediate ante instans presens, a. fuit verum. Sed iam proba: quod si sit falsum, quod a. non est verum: et immediate ante instans presens, a. non fuit verum, igitur, a. non desinit esse verum: patet consequentia quod ex opposito sequitur oppositum et antecedens probatur: nam prima pars est castus: et secunda probatur. Nam immediate ante instans presens, a. fuit falsum. Sed quodcumque, a. fuit falsum, a. non fuit verum, igitur immediate ante instans presens, a. non fuit verum: tenet prima cum minori: et maiorem proba: quam immediate ante instans presens fuit aliqua pars impar: et quodcumque fuit aliqua pars impar hore preterite, a. fuit falsum, igitur immediate ante instans presens, a. fuit falsum.

Pro solutione

huius rationis pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista. A. propositio immediate ante hoc fuit vera: et falsa: et immediate post hoc erit vera et falsa: et tamen non simul fuit vera et falsa: nec erit simul vera et falsa: probatur (et pono) quod a. se habebit in hora preterita sicut in hora futura: diuidendo ipsam in partes proportionales minores versus hoc instans presens. Isto posito patet secunda pars conclusionis, et primam proba: nam immediate ante hoc fuit aliqua pars par: et aliqua pars impar: sed quodcumque hore preterite fuit aliqua pars par: et aliqua pars impar, a. fuit verum et falsum, igitur immediate non hoc, a. fuit verum et falsum, tenet consequentia cuius minori: et maiorem proba: nam ante hoc fuit aliqua pars par: et aliqua pars impar. Et nullus fuit instans ante hoc: quin inter illud et hoc fuit aliqua pars par: et aliqua pars impar, igitur et. Et similiter probatur quod a. immediate post hoc erit verum et falsum: quia immediate post hoc erit aliqua pars par: et aliqua impar, igitur et. Et ex ista ratione sequitur correlarie. Quod duo contradictoria inter se contradicentia incipiunt esse vera: que nec sunt vera nec in aliquo instanti erunt vera probatur (et pono) quod b. incipiat esse contradictorium, a. per remotionem de presenti. Isto posito, a. incipit esse verum: et b. incipit esse verum et a. et b. sunt contradictoria vel incipiunt esse contradictoria, igitur et. Quod a. incipit esse verum patet: quia non est verum: et immediate post instans presens erit verum, igitur et. et quod b. incipit esse verum patet, quia b. non verum ex quo non est: et immediate post instans presens erit verum, igitur immediate post istans presens, b. erit verum. et tunc cum maiori: et minore proba: quod immediate post instans presens, a. erit falsum: quia erit aliqua pars impar: et quodcumque, a. erit falsum: tunc b. erit verum: igitur, et. Secunda conclusio est ista. Aliqua propositio desinit esse contingens necessaria et impossibilis: et tamen ipsa non est contingens necessaria nec impossibilis: nec in aliquo instanti fuit huiusmodi: probatur (et pono) quod a. propositio in prima parte proportionali hore preterite fuit contingens: et in secunda necessaria: et in tertia impossibilis, in quarta iterum contingens, in quinta necessaria in sexta impossibilis et sic circulariter per omnes tres partes proportionales, et quod a. non sit propositio propter elationem partium ad inuicem, isto posito patet secunda pars conclusionis et prima probatur similiter: quia a. non est contingens necessaria nec impossibilis: et immediate ante instans presens fuit huiusmodi: nam in omni trinario partium proportionalium hore preterite, a. fuit contingens necessaria: et impossibilis, sed immediate ante instans presens fuit aliquis trinarium partium proportionalium hore preterite: igitur, et. Et ex ista conclusione sequitur. Quod aliqua duo incipiunt inuicem repugnare: et inuicem conuerti, probatur: et pono quod a. et b. non conuertantur: nec repugnent: sed in qualibet

parte pari hore future conuertentur: et in qualibet impari repugnabunt. isto posito patet conclusio quod a. et b. non repugnant inuicem: nec conuertuntur. Et immediate post istans presens, a. et b. repugnabunt, et inuicem conuertentur, quia immediate post istans presens erit pars aliqua par: et aliqua pars impar. Et conclusio est ista. Aliqua propositio incipit esse sequens ad omnes propositiones: et eadem incipit esse repugnans cuilibet propositioni: probatur: et pono quod a. in qualibet parte pari hore future erit necessarium simpliciter: et in qualibet parte impari erit impossibile simpliciter, isto posito patet conclusio per ponentes. Et ex ista conclusione sequitur correlarie. Quod aliqua est consequentia mala que immediate post istans presens erit bona: et tamen immediate post istans presens significabit omnino sicut nunc significat: probatur (et pono) quod a. sit una consequentia: cuius antecedens sit possibile: et consequens impossibile: que in qualibet parte impari hore future se habebit omnino sicut nunc se habet: et in qualibet parte pari tam antecedens quam consequens erit impossibile, isto posito patet: quod a. est consequentia mala et quod a. immediate post istans presens erit bona prima proba: nam immediate post istans presens erit antecedens impossibile: igitur erit bona consequentia: et quod immediate post istans presens omnino significabit sicut nunc significat manifestum est: quia immediate post instans presens erit aliqua pars impar, igitur et. Quarta conclusio est ista. Aliqua est copulatiua que significat: signficauit: et significabit precise iuxta compositionem partium: cuius quelibet pars immediate ante hoc fuit vera: et immediate post hoc erit vera: et tamen illa copulatiua non est: nec erit: nec fuit vera: patet ista conclusio, dato quod c. sit una copulatiua composita ex a. et b. suo contradictorio retentis casibus de diuisione horarum preterite, et future. Et ex ista conclusione sequitur correlarie. Quod aliqua est vniuersalis que quodcumque fuit: fuit falsa: et quodcumque erit: erit falsa: et immediate ante instans presens fuit quelibet singularis illius vera, et immediate post instans presens erit quelibet singularis eiusdem falsa: et cuilibet supposito subiecti continue correspondebat et correspondebit una singularis: patet de ista, vtrumque istorum est verum demonstratio a. et b. contradictorius cuius singulares sunt iste due: b. istorum est verum demonstrando, a. et hoc istorum est verum demonstrando, b.

Respondet igitur ad rationem: concedendo consequentiam antecedens et consequens in casu illo: et tunc ad probationem, a. non est verum: et immediate ante instans presens non fuit verum: igitur, a. non desinit esse verum, negat prima: nec ex opposito sequitur oppositum: quoniam concedo ista duo immediate ante instans presens, a. fuit verum: et immediate ante instans presens, a. non fuit verum, sed aliter opinando non accessi secundam in casu isto: nec illa sunt contradictoria, sed se habentia per modum subcontrariorum: et cuius illoque dat contradictorium per negationem propositam toti. Ad inferendum quod quod a. non desinit esse verum debet sumi talis minor non immediate ante instans presens, a. fuit verum que negatur: quia iam suum contradictorium concessum est, quare, et.

Capitulum de exclusiua.

Decimo octauo principaliter ad questionem arguitur sic, ista consequentia est bona. Tamen non omnis homo est risibilis: ergo non omnis homo est risibilis: et hec eadem non valet, igitur questio vera, tenet consequentia cuius maior: quia arguitur ab exclusiua ad suam partem: quia arguitur ab exclusiua ad suam partem: et minor probatur: nam antecedens est verum: et consequens falsum: igitur consequentia non valet, quod antecedens sit verum: probatur sic. Quod risibile est non omnis homo: igitur tamen non omnis homo est risibilis: tenet consequentia ab vltimo ad suam

exclusiua de terminis transpositis ams e vep: igitur r pns. Qd
aut pns pncipale sit falsu manifestu e: quia suu ddictoriu
e veru: v3. ois homo est risibilis.

Pro solutione huius argumenti pono quat-
tuor conclusiones quarum pri-
ma est ista. Sicut nulli exclusiue negatiue correspondet
vniuersalis de terminis transpositis de forma: ita nec ali-
cui affirmatiue primi vel secundi ordinis: prima pars pa-
ret: nam omnis exclusiua negatiua: aut est exposibilis: si-
cut ista: tantum homo non currit: aut causaliter probabi-
lis. sicut ista: non tm homo currit. sed nulli istarum corref-
pondet vniuersalis: de terminis transpositis. igitur r. Ad
nores probo (r pono) pro prima parte: qd nihil qd e homo
currat: r qd etiaz nihil aliud ab homine currat. Isto posito
hec est falsa: tm homo non currit: r hec est vera. omne cur-
rens non est homo. Et illa similiter omne currens ho non
est. igitur r. **Pro secunda parte** pono qd omnis homo
currat: r etiaz multa bruta. isto posito hec est vera: non tm
homo currit. r hec est falsa: nulluz currens est homo: Scda
pars cōclusionis est manifesta: qm hec est vera: homo tm
est animal: r hec est falsa. omne animal est homo. Simili-
ter hec est vera: tu es intelligens tantuz ens vel non ens: r
hec est falsa: Omne intelligēs ens: vel nō ens es tu. Aliqu
tamen ab exclusiua negatiua ad vniuersales de terminis
transpositis est bonum argumentum: r e conuerso non: ta-
men inuicē de forma correspondent quia ratione termi-
norum r non forme tenet illud argumentum. Nam bene
sequitur: tm cbimera non est ens. igit oē ens nō est cbime-
ra: r e conuerso. Silt sequit: tm substantia non est accidēs
igit omne accidēs nō est substantia: r e. **Ex ista cōclu-
sione** sequit correlarie. Qd huic: tm non omnis homo e ri-
sibilis nō correspondet hec vniuersalis secū cōuertibilis
Omne risibile e nō ois homo: qz si exclusiue negatiue nō
correspondet negatiua: a fortiori nec affirmatiua. **Se-
cunda conclusio** est ista. Aliqua est exclusiua affirmatiua
primi ordinis cui proprie nō correspondet vniuersalis de
terminis transpositis: voco nāq exclusiuam r vniuersales
inuicē correspondere proprie: que sunt de terminis trans-
positis: non addito: nec diminuto aliquo: quemadmoduz
sunt iste: Tm homo est animal: r omne animal est homo:
tm risibile est animal rationale: r omne animal ratio-
nale est risibile: conclusio patet de multis exclusiuis: vn-
de hec. tm homo e iste ho: non pōt habere propriā vniuer-
salem: qz pdicatu non pōt subici in vniuersali: tm h3 vnā im-
propiaz vlem. s. oē ens iste homo est homo. Item hec tan-
tum asinus est hominis: non habet illam vniuersalem
cuiuslibet hominis est asinus. quia in casu exclusiua est
vera: r vniuersalis falsa: sed habet hanc non sibi sed alteri
propriā. s. omne ens hominis est asin. Itē huic tm homi-
nis est asinus: nō correspondet illa: omnis asinus est homi-
nis: quia in casu: prima est vera. sine scda. sed hec omne ha-
bens asinum est homo: que e nō est propria illi exclusiue:
sed alteri. v3. tm homo est habens asinum. **Itē huic ex-
clusiue:** tm sicut est significat: a propositio sit. a. illa. nulla
chymera est non correspondet illa vniuersalis. omne signi-
ficans. a. propositio est sicut est: qz exclusiua est vera. r vni-
uersalis falsa. dato qd precise veram illa significet. sed ista
qualitercunq significat. a. ppositio est verum: r ita de ml-
tis alijs r. **Ex ista cōclusionē** sequitur correlarie. Qd est
aliqua vniuersalis affirmatiua: cui non potest proprie asi-
gnari exclusiua: patet de qualibet istaruz: omnis hominis
est asinus. omnis asinus est hominis: pme nāq non corre-
spondet ista: tm asinus est hominis: quis in casu vniuersa-
lis esset vera r exclusiua falsa. sed ista tm habēs asinuz est
homo. Silt nec scde correspondet illa: tm hominis est asi-
nus propter causam dictam: sed ista tantum ens hominis

est asinus: r patet: q nulla istarum exclusiuarum est pro-
pria alicui illaruz vniuersaliuz cū nō sit de p similibus ex-
tremis. sed aliarum de consimilibus: vt patet intuenti.
Tercia cōclusio est ista. Aliqua est exclusiua affirmatiua
primi ordinis: cui nullo modo potest vniuersalis correspo-
dere: patet de ista: tm necessario homo est risibilis: si enim
aliqua vniuersalis sibi responderet videtur qd vna ista
ru3. necessario omne risibile est homo. omne necessario ri-
sibile est homo. omne risibile necessario e homo: omne ri-
sibile est homo nēcio non prima: quoniaz illa non est vni-
uersalis: nec secunda: vel tertia: qz quelibet illarū est falsa
vt patet: r exclusiua vera: vt patet per exponentes videli-
licet. necessario homo e risibilis: r non necessario aliquid
non homo est risibile: huius nāq3 secunde p tradictoriuz e
impossibile: nec e r similiter qta potest correspondere: quia
lz necessario: vel tenetur copulatiue: r sic illa nō est vniuer-
lis: sicut nec prima: vel tenetur diuisiue: r sic est falsa: sicut
secūda: vel 3: quia equiualeat isti: omne risibile necessario
est homo quod est falsuz. **Ex ista cōclusionē** sequitur
correlarie: Qd a supiori distributo ad suuz inferius: cuz de
bito medio dictione exclusiua addita subiectis: non valet
cōsequētia: quia non sequitur: tm necessario homo est risi-
bilis. sed plato est risibilis. igitur tm necessario homo est
plato: antecedens enim est verum: r consequens falsum.
Itē sequitur q. a. r. b. sunt due exclusiue affirmatiue p-
mi ordinis de consimilibus extremis eodem modo: r pre-
cise pro eisdem supponentibus. quaruz vna est vera. r reli-
qua falsa. patet de istis: tm hoc instans est istans: r tm ne-
cessario hoc instans est instans demonstrādo instans pre-
sens: quaruz prima est vera vt patet: per exponentes. r 2^a
falsa: quia nō necessario hoc instans est istans. **Notādū**
tamen qd licet predicta illarum exclusiuaruz supponat eo-
dem modo: nō tamen omnino eodez modo: qz in vna mo-
biliter: r alia immobiliter: rōne modi necessitatis. **Quar-
ta conclusio** est ista. A nulla exclusiua ad suam preiacentēz
est consequētia bona: probat: qz si sic. sit ista cōsequētia tm
hō currit. igitur hō currit: r tunc quero: si cōsequens e pre-
iacens antecedentis: vel non: si dicitur qd non: habeo intē-
tuz. si dicitur qd sic: Cōtra omne preiacens alicuius exclu-
siue est pars exclusiue. sed consequens illius consequētie
nō e pars antecedētis. igitur nec preiacēs eius: p3 cōsequē-
tia cuz minori. r maior e manifesta per illaz regulaz. pre-
iacens exclusiue est istud qd remanet dempta dictione
exclusiua. Itē sequitur qd infinita preiacentia possunt cor-
respondere illi exclusiue: qz infinitaruz taliū homo currit
est ipsa illatiua. **Ex ista cōclusionē** sequitur correlarie. Qd
licet a qualibet exponibili propositione ad qualibet suaz
eponentiuz est bonuz argumentuz: a nulla tamē exclusi-
ua ad suuz preiacens valet cōsequētia. **Itē sequitur**
qd a nulla ppositione de 3^a adiacente: ad suū 2^m. adiacens:
potest esse cōsequētia bona: quia nulla propositio pōt in-
ferre partē ei. **Notādū** tamē qd hec nō nisi fm v3 ver-
boz procedūt vt cū ptnaci garulo. r crimioso. ptnaciter
procedat. Nam eoz opposita ad bonuz intellectum ratio-
ne breuiloqui conceduntur r bene. Cum enim dicat ab. a.
ad suū piacens e pna bona: intelligit qd ab. a. ad vnū sile: v3
cōuertibile cū suo piacente: e pna bona. Et ita a tertio ad-
iacēte ad suū 2^m. est bonū argumentū: vel a tertio adiacē-
te ad ppositionē conuertibilez r silem suo secūdo adiacē-
ti est consequētia bona. Et hunc intellectuz retinens se-
pissime sum locutus.

Ex predictis p3 solutio argumenti principalis:
cōcedendo illud. r negando ams:
Et ad probationez nego consequentiam: quia exclusiua e
negatiua: r v3 affirmatiua. Et si dī: q est exclusiua illius
v3: dico qd ista: tm ens nō ois hō est risibilis: q est vera si

3°

Cor^m

4°

Cor^m

Cor^m

Dubium

cut vniuersalis: sicut eniz in vniuersali non negatur neces-
sario verbum nec in exclusiua debet negari. quare &c.

Capitulum de inferioritate & superioritate.

Demonstratio principaliter ad que-
stionem arguit sic.
Ista consequentia est bona. Domine curre-
re: risibile currit: igitur animali corrente: ri-
sibile currit: & hec eadem non valet: igitur
questio vera. tenet consequentia cuius maio-
ri. quia arguitur ab inferiori ad suum supe-
rius affirmatiue: & sine aliquo signo: s; minor probatur: nã
casu possibili posito antecedens est verum: & consequens
falsum. igitur consequentia non valet: antecedens proba-
Et pono q; nihil currat. isto posito consequens est verum.
Nam si homo currit: risibile currit. igitur homine curren-
te risibile currit: patet cõsequentia ab vna causa veritatis
ad propositionem habentem illã causam. sed q; consequens
sit falsum patet: quia hec disiunctiua cõposita ex suis cau-
sis veritatis est falsa. s; si animal currit: homo currit: v; dũ
animal currit: homo currit. aut quia animal currit: homo
currit: conditionalis est falsa: quia contradictorium conse-
quens nõ repugnat antecedenti i f. temporalis vero & lo-
calis similiter. q; quelibet illarum asserit aliquid currere:
qđ est contra casum.

Pro solutione huius argumenti. pono aliquas
conclusiones. quarum prima est
ista. Sicut signa distributiua impediunt affirmatiuum af-
sensum: sic & confusiva confuse tñ: prima pars patet: qm̃
nõ sequitur: tu es ita bonus sicut fortes. igitur tu es ita bo-
nus sicut aliquis homo: tu es fortior platone. igitur tu es
fortior aliquo homine: tu differs ab asino. igitur tu differs
ab animali: tñ homo est homo. igitur tñ homo ẽ animal.
& ita de alijs quibuscunq;. C; 2ª pars conclusionis patet
qm̃ non sequitur: incipit vel definit for. esse. igitur incipi-
vel definit homo esse. & contingenter tu es. igitur contin-
genter homo est. Ille terminus homo significat adequa-
te hominem. igitur significat adequate animal: si homo
currit: risibile currit. igitur si animal currit: risibile currit.
C; 3^a pars conclusionis patet q; ab inferiori ad suum su-
perius affirmatiue ratione totius extremi: & nullo signo p-
cedente fallit pna. p. q; nulla istaz pntiaz valet. te eẽ est
contingens. igitur hominẽ esse est ptingens: for. est hõ pting-
genter. igitur hõ est homo cõtingenter: antechristum scis
nõ esse. igitur boiem scis nõ esse. C; 4ª pars ex isto correlario
& ex ista cõclusionem sequitur. C; terminus aliquis officialis
ita h; viz cõfundendi terminuz pcedet: sicut sequentem
patet. q; ita stat ly hõ confuse tñ in ista. homo est aial ne-
cessario. sicut in ista necessario homo ẽ aial. Itẽ sequitur
q; nõ semper licet arguere ab inferiori ad suum superius
sine medio: vbi ẽt arguatur affirmatiue ratione totius ex-
tremi: & sine impedimẽto pcedete. ad iferenduz eniz illaz.
hominẽz scis nõ esse: oportet ista duo sumere: hoc scis non
esse. & hoc ẽ homo. aliter eni nõ valeret cõsequẽtia. C; Se-
cũda p. Ab iferiori ad suum superius sine signo aliquo
ratiõẽ partis extremi fallit cõsequẽtia: vñ nõ sequitur. tu
es apparens asinus. igitur tu es aliqualis asinus: tu es do-
minus platonis. igitur tu es ens platonis. Cõcludẽti tibi &
& cuilibet cõcludẽti tibi: tu es idem. igitur alicui: & cuilibet
concludẽti tibi tu es idem. C; pme cõsequẽtie nõ valeat
patet. s; probatur q; vltima nõ valeat (& pono) q; tu cõ-
cludas tibi: & cuilibet cõcludẽti tibi. isto posito antecede-
ns est veruz: quia huic. tu es idem te demonstrato: & hoc ẽ cõ-
cludens tibi: & cuilibet cõcludenti tibi. igitur cõcludenti ti-
bi: & cuilibet concludenti tibi tu es idem: q; consequens sit
falsum patet: quia sequitur: alicui & cuilibet cõcludenti ti-

bi tu es idem: sed plato est cõcludens tibi. vt suppono: igitur
alicui: & platoni tu es idem: consequens est falsum: igitur ali-
qua pars antecedentis est falsa: nõ secunda. igitur prima.
C; Ex ista conclusione sequitur correlario: C; illa consequẽ-
tia non valet. homine currete: risibile currit. igitur anima-
li corrente: risibile currit: q; si arguẽdo ab inferiori ad suum
superius ratione partis extremi non valet argumentum.
a fortiori: si arguitur ab inferiori ad suum superius: & non
ratione partis: nec ratione totius extremi: qualiter est in
proposito: quia ille ablatiuus pñalis boie corrente: nõ est
subiectũ: nec predicatum: nec pars subti: nec pars predica-
ti. sed pars totius propositionis a quo ipsa propositio calẽ-
sumit probationez: scz q; causaliter disiunctiue probetur.
C; Tertia cõclusio est ista. Ab inferiori ad suum superius af-
firmatiue: sine signo & ratione totius extremi frequenter
cõsequẽtia non valet: vnde non sequitur: homo currit: er-
go disputat: album videtur. ergo coloratus tangit. C; Ex
ista conclusione sequitur. C; illa cõsequẽtia non est bo-
na de forma. homo currit. igitur animal currit: prout for-
ma arguẽdi nõ respicit vtrũq; extremorum. quia alia sibi
cõsimilis in forma nõ valet: q; nõ sequitur. hõ currit. igitur
animal videt: & hec est cõsimilis alteri. q; antecedẽtia & cõse-
quẽtia sunt similia: & pñalis modus seruetur arguendi.
Et si dicitur als dixisti istam esse de forma: homo currit.
igitur animal currit: & iaz dicis q; non. igitur cõtradictio.
Dico q; tunc cepi formas strictius prout respicit alterum
extremũ: ita q; si in vna alterũ extremum nõ mutatur: &
in alia mutetur: variatur aliquantulum forma. Nunc autem
sumo formas largius prout respicit solum inferius & supe-
rius & non alteruz extremuz. C; Item patet q; illa conse-
quẽtia nõ valet de forma: tu es albus homo. igitur tu es aliq-
lis homo. quia alia sibi cõsimilis non tenet. quia non se-
quitur: tu es apparens asinus. igitur tu es aliqualis asinus.
C; Item sequitur. C; ab inferiori ad suum superius de 3^a ada-
cente non est vniuersaliter consequentia bona de forma
sed bene de secundo adiacente. vnde hec cõsequẽtia est
bona de forma: homo est. igitur animal est. quia quelibet
sibi cõsimilis in forma est bona. sed hec consequentia nõ
est bona de forma. for. est homo. igitur homo est homo. q;
hec non valet. for. est homo. igitur homo est asinus: quia
enim consequens sit impossibile: illud tamen non mutat
formam. C; Quarta p. ẽ ista. Ab inferiori ad suum supe-
rius affirmatiue: sine signo cõfusiue: & ratiõẽ totius extre-
mi: quolibet alio nõ variato. est consequentia bona. vt ho-
mo currit. igitur animal currit. C; Et notandũ q; non vo-
co extrema. solum subiectum & predicatum. sed quoscunq;
q; terminos: qui per verbum: vel signum coniunguntur.
verbigratia. homo est animal: ibi subiectum. & predicatum
vocatũ extrema. & sunt extrema verbi substantiu. C; Itẽ
fortes videt hominem. fortes & hominem sunt extrema
verbi adiectiu licet ly hominez nõ sit pdicatũ. C; Itẽ ab
homine tu differs ly homine & ly Tu sunt extrema: & vo-
cantur extrema differentie. C; Itẽ for. est aliud a plato-
ne: ly fortes & platone: vocatur extrema differentie: for. est
ita bonus sicut pla. aut melior platone: aut optimus isto-
rum. In omnibus his primus & vltimus terminus voca-
tur extrema comparisonis: non igitur intelligo per ex-
tremum subiectum & predicatum precise in regula sed iclu-
do omnes istos modos dummodo non sit impedimentuz
ex parte signi precedentis. vel consequentis. C; Ex ista cõ-
sione cum sua declaratione sequitur. C; ab inferiori ad
suum superius cum signo distributiue non distribuite:
seu confusiue non immobilitante precedente vtrũq; est
bonum argumentum: dummodo alia assistant regule ad
iuncta. patet. naz ratio quare dicebatur sine signo cõfusi-
uo est: quia illa impediunt affirmatiuz assensuz vt vltius

Primum

est: sed sumendo signum distributiuum non distribuens: et confusiuum non immobilitans. illud non impedit assensum affirmatiuum. igitur et. patet etiam cum maiori et minore probato: quia optime sequitur. tu differis ab omni homine. igitur tu differis ab omni animali: tu es fortior omni animali. igitur tu es fortior omni ente: et ita de alijs: etiam cum signis confusiuus confuse tamen mobiliter: unde bene sequitur: omnis homo currit. igitur omnis homo mouetur: tamen homo currit. igitur tamen animal currit: quare et.

His visis patet responsio ad argumentum principale: negando consequentiam illam: homine corrente: risibile currit. igitur animali corrente: risibile currit. et tunc ad probationem hic arguitur ab inferiori ad suum superius sine signo. igitur consequentia bona: nego argumentum: sed cum hoc requiritur: quod arguatur cum constantia totius extremi: qualiter non est in proposito. quare et.

Capitulum de eadem materia sed negatione postposita.

Vigesimo ad questionem arguitur sic. ista consequentia est bona.

Sciens propositionem falsam non est rationale. et omnis propositio falsa est propositio. igitur sciens propositionem non est rationale: et hec eadem non valet. igitur questio vera. tenet consequentia cum prima parte antecedentis: quia arguitur ab inferiori ad suum superius: negatione postposita cum constantia superioris de suo inferiori: ac si diceretur: scilicet platonem non videt: et plato est homo. igitur scilicet hominem non videt et. ista consequentia est bona. igitur per idem: et alia prima. 2^a pars antecedentis probatur. videlicet quod ista consequentia non valet: quia antecedens est verum: et consequens falsum. igitur et. quod autem sit verum manifestum est pro secunda parte: et pro prima probatur: ex hoc quod suum contradictorium est falsum: videlicet omne sciens propositionem falsam est rationale: quia nihil scit propositionem falsam. quod autem prius principale sit falsum similiter patet: quia suum contradictorium est verum: videlicet. omne sciens aliquam propositionem est rationale: quare et.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones. quarum prima est ista.

Ab inferiori ad suum superius distributiuum: negatione postposita cum debito medio: non valet consequentia: patet ista conclusio: quia non sequitur: omnis homo non currit et omnis homo est animal igitur omne animal non currit: dato enim quod nullum rationale currat: sed bene aliquod irrationale. antecedens est verum: et consequens falsum. **Ex ista conclusione** sequitur correlarie. Quod nulla istarum consequentiarum valet differens a plato. non est non rationale: differens a plato: tone est homo. igitur differens ab homine non est non rationale: aliud quam plato. non est non homo: et aliud quam plato est homo. igitur aliud quam homo non est non homo: animal albius platone non est non risibile: et animal albius platone est homo: igitur animal albius homine non est non risibile: prime due consequentie non valent: quia antecedens est verum: et consequens falsum. ut patet per assignationem contradictoriarum illarum negatiuarum. 3^a similiter non valet: quia casu possibile postposito: est antecedens verum: et consequens falsum: (pono) namque quod scilicet sit albius. platone: et asinus sit albius homine: isto posito antecedens est verum: et consequens falsum: ut patet inspiciendo ut prius conditoria illarum negatiuarum. **Secunda conclusio** est ista: Ab inferiori ad suum superius officiatu: negatione postposita cum debito medio non valet consequentia. unde non sequitur contingenter tu non moueris. et tu es aliquid: aut contingenter tu es aliquid: igitur contingenter aliquid non mouetur. antecedens enim est verum et consequens falsum. quoniam necessario aliquid non mo-

uet: sicut terre elementum: aut celestis orbis polus. **Ex ista conclusione** sequitur. Quod nulla istarum consequentiarum valet dubitans scilicet. esse non currit et dubitans scilicet. esse non currit: ac scilicet. esse non currit: et volens scilicet. esse non currit: et volens scilicet. esse non currit: et etiam scilicet. esse homo. igitur volens hominem esse non currit (et pono) quod plato non currat: et sit dubitans ac volens scilicet. esse: cicero vero currat. et sit dubitans ac volens hominem esse. isto posito: antecedens est verum per resolutionem negatiue: et consequens falsum: intuendo suum verum contradictorium. **Tertia conclusio** est ista. Ab inferiori ad suum superius sine signo distributiuo et officiatu: negatione postposita et cum constantia subiecti: non valet argumentum. unde non sequitur: tu platone non vides: et tu es: igitur tu hominem non vides: pono quod plato non sit: et quod tu omnes homines videas. isto posito: antecedens est verum et consequens falsum. **Et ista conclusione** sequitur. Quod nulla istarum consequentiarum est bona: tu platoni non es idem: et tu es: igitur tu homini non es idem. tu caput bouis non habes: et tu es: igitur caput non habes posito namque quod tu sis omne animal: est antecedens verum: et consequens falsum.

Quarta conclusio est ista. Ab inferiori ad suum superius sine signo distributiuo et officiatu: negatione postposita: et cum constantia superioris de suo inferiori non valet consequentia: unde ista consequentia non valet. creans tuas animas non est deus: et anima tua est aliqua anima. igitur creans aliquam animam non est deus. antecedens enim est verum: et consequens falsum: dato quod aliqua anima creetur: et non tua ex quo diu fuit. **Ex ista conclusione** sequitur correlarie. Quod nulla istarum consequentiarum valet: Celum solis non est minus sole. et celum solis est aliquid. igitur aliquid solis non est minus sole. hoc brutum non est homo te demonstrato: et hoc brutum est animal: igitur hoc animal non est homo: in quolibet. n. earum: autem est verum et consequens falsum.

Item ex predictis sequitur quod ista etiam non valet sciens propositionem falsam non est rationale. et omnis propositio falsa est aliquod propositio. igitur sciens aliquam propositionem non est rationale. et hoc idem ostendit argumentum principale. **Notandum** tamen pro regula generali. Quod ab inferiori ad suum superius sine distributione et immobilitatione. negatione postposita: et cum constantia inferioris: si extremum est. et si non est extremum cum instantia totius extremi continentis ipsius: est bona consequentia. dico sine distributione: propter primam conclusionem. et sine immobilitatione: propter secundam. et cum constantia inferioris: propter tertiam: et cum constantia totius extremi. propter quartam. unde licet ille consequentie non fuerint bone: tamen iste optime valent: creans animam tuam non est deus et creans animam tuam est. igitur creans aliquam animam non est deus. Celum solis non est minus sole. et celum solis est aliquid. igitur aliquid non est minus sole. hoc brutum non est homo: et hoc brutum est animal. igitur animal non est homo. In prima namque consequentia negatur minor in secunda conceditur totum. in 3^a vero conceditur prius. et negatur minor. Item dixi: si inferius est extremum quia licet consequentie tertie conclusionis non valeant: tamen iste sunt bone: tu platone non vides: et plato est homo. igitur tu hominem non vides: tu platoni non es idem: et plato est homo. igitur tu homini non es idem. tu caput bouis non habes: et caput bouis est. igitur tu caput non habes.

His visis patet responsio ad formam principale negando ipsam. et dicitur quod non valet: quia non arguitur cum constantia totius extremi continentis ipsum inferius: sed deberet sic argui: sciens propositionem falsam non est rationale: et sciens propositionem falsam est. igitur sciens aliquam propositionem falsam non est rationale. ista consequentia est bona: sed minor negatur: et tunc ad similitudinem dico: quod non est similitudo: quia ly platone est extremum: et non ly propositionem falsam. **Pro toto** igitur fiat haec regula breuior: quam fuerit prima: ab inferiori ad superius suum sine signo confusiuo: negatione post-

Cor^m

3°

Cor^m

4°

Cor^m

Dubium

posita: et cum debito medio: est bonum argumentum: ita quod per signum confusivum intelligo distributivum et officiale: per debitum medium intelligo constantiam inferioris: si est extremum: et si non est extremum: constantiam totius extremi: continentis ipsum: quare etc.

Capitulum de consequentibus.

Vigesimo primo arguitur ad questionem sic. ista consequentia est bona. Antechristus est albus. igitur antechristus est coloratus: et hec eadem non valet. igitur questio vera. tenet consequentia cum prima parte antecedentis: quia arguitur ab inferiori ad summum superius affirmatiue: et sine aliquo impedimento simpliciter: quod tamen illa non valeat: arguitur. quod possibile est ita esse: sicut significatur per antecedens: quod non sit ita sicut significatur per consequens. igitur consequentia non valet: tenet consequentia. quia omnis consequentia bona est necessaria: sed antecedens arguitur. nam possibile est ita esse sicut significatur per antecedens: et non est ita sicut significatur per consequens. igitur possibile est ita esse sicut significatur per antecedens quod non sit ita: sicut significatur per consequens. patet consequentia. quia ex omni copulativa affirmatiua: licet inferre unam expletiua: unde optime sequitur: for. currit: et plato mouetur: igitur for. currit: licet plato. non moueatur. antecedens autem patet primo pro prima parte: quod hec propositio est possibilis: ita est sicut adequate significatur per antecedens que adequate significatur quod ita est sicut significatur per antecedens. igitur possibile est ita esse sicut significatur per antecedens quod est prima pars antecedentis. alia pars antecedentis etiam manifesta est. scilicet non est ita sicut significatur per consequens: quia antechristus non est coloratus. ut patet cum ipse non sit.

Circa solutionem presentis rationis pono quatuor conclusiones que

- 1^a** prima est ista. Aliqua est consequentia bona et formalis cuius tamen antecedens est possibile: et consequens impossibile: probatur. (et pono) quod ista consequentia: tu es homo igitur tu es asinus: conuertatur cum una consequentia bona et formali: ante et consequente adequate significantibus ut prius quod hoc sit possibile: patet: quod illa consequentia non est antecedens: et consequens: sed illis superadit notam consequentie. isto posito patet conclusio. **2^a** Ex ista conclusione sequitur primo. Quod aliqua est consequentia bona et formalis cuius antecedens est verum: et consequens falsum: aut cuius antecedens est necessarium: et consequens contingens: probatur. et capio illas duas consequentias: tu es homo. igitur tu non es homo. deus est. igitur baculus stat in angulo: et pono quod quelibet istarum conuertatur cum una bona consequentia et formali: ante et consequente omnino significantibus ut prius. **3^a** Secundo sequitur: Quod aliqua est consequentia bona et formalis: et ita est sicut significatur per antecedens: et tamen non est ita sicut significatur per consequens. patet ex eo quod aliqua est consequentia bona cuius antecedens est verum: et consequens falsum: quod non est inconueniens possibile esse ita sicut significatur per antecedens. quod non sit ita sicut significatur per consequens. **4^a** sequitur. Quod aliqua est consequentia bona et formalis cuius antecedens et consequens inuicem contradicunt: non obstat: quod antecedens sit verum. patet de illa. tu es homo: igitur tu non es homo: in casu superiori. **5^a** sequitur. Quod aliqua est consequentia bona: et formalis: cuius antecedens non ponit aliquid inesse: et consequens eiusdem ponit aliquid. ut patet de ista. nulla chymera est: igitur tu es: data quod conuertatur cum bona. et formali antecedente et consequente significantibus. ut prius. Et si ex his concluditur quod ex possibili sequi

tur: impossibile et ex necessario sequitur contingens: et ex vero sequitur falsum: aut ex negatiua non ponente inesse sequitur affirmatiua ponens in esse. nego consequentiam. tale. n. antecedens: non infert istud consequens: licet illa consequentia sit bona: ex quo ipsa non significatur iuxta compositiones antecedentis et consequentis. **2^a** conclusio est ista. Aliqua consequentia est mala et impossibilis: et tamen antecedens et consequens conuertuntur: patet dato quod ista: homo currit: igitur risibile currit: conuertatur cum una consequentia impossibili ante et consequente significantibus ut prius. **3^a** Ex ista conclusione sequitur primo. Quod aliqua est consequentia mala semper intelligendo de propositione affirmatiua: cuius antecedens est copulatiua. et consequens eius altera pars: aut conuertibile cum ea. patet de ista tu es. et tu non es. igitur tu es data quod conuertatur cum una mala. ante et consequente significantibus ut prius. **4^a** Secundo sequitur. Quod aliqua est consequentia mala cuius consequens est disiunctiua. et antecedens pars eius vel conuertibile cum illa. patet dato quod ista. tu es. igitur tu es vel baculus est: conuertatur cum una mala etc. **5^a** Tertio sequitur. Quod aliqua est consequentia mala: cuius antecedens est conditionalis cum positione antecedentis: et consequens est consequens eiusdem conditionalis: patet de ista. si tu es homo: tu es animal. sed tu es homo. igitur tu es animal. posito quod conuertatur cum una mala consequentia. **6^a** sequitur. Quod a. et b. sunt due consequentie affirmatiue: quarum antecedentia et consequentia conuertuntur: et tamen una est bona et alia mala. patet de istis. homo currit. igitur risibile currit: animal rationale currit. igitur animal disciplinabile currit. (posito) quod una istarum non conuertatur cum mala consequentia. Et si ex omnibus his concluditur quod a tota copulatiua ad alteram partem: aut a parte disiunctiue: ad totam disiunctiua: vel conditionali cum positione antecedentis ad consequens eiusdem. non valet conclusio. nego ar. in nulla enim illarum predictarum consequentiarum: arguitur aliquo istorum modorum. ex quo consequentia significatur aliter quam sue partes. **7^a** Tertia conclusio est ista. Si aliqua est consequentia bona significans precise iuxta compositionem antea: et consequentis: et antecedens est possibile: oportet quod consequens sit possibile: patet quod aliter ex possibili sequeretur impossibile. **8^a** Ex ista conclusione sequitur primo. Quod si aliqua consequentia est bona significans precise iuxta compositionem antecedentis: et consequentis: et ita est fuit vel erit: vel potest esse sicut significatur per antecedens: ita est: fuit: vel erit vel potest esse sicut significatur per consequens. **9^a** sequitur. quod si aliqua est consequentia bona significans iuxta compositionem antecedentis precise: et antecedens est verum vel necessarium: aut non ponens inesse. consequens etiam est huiusmodi. **10^a** Tertio sequitur quod si aliqua est consequentia significans precise iuxta compositionem antecedentis et consequentis: et ante et post conuertuntur: illa consequentia est bona. **11^a** sequitur. Quod si aliqua est consequentia significans precise iuxta compositionem suarum partium. et antecedens est copulatiua: et consequens altera pars eius. aut conuertibilis cum illa: consequentia est bona: et ita de alijs suo modo: patet ista correlaria. quod aliter alicuius consequentie affirmatiue bone contradictorium consequentis stare cum ante. **12^a** conclusio est ista. Aliqua est consequentia bona significans precise iuxta compositiones suarum partium et non quod docuimus: erit: ita sicut significatur per antecedens: erit ita sicut significatur per consequens. patet de ista. hoc istans est: igitur istans est: demonstrando istans prius cuius nunquam erit ita sicut significatur per antecedens. quod nunquam erit hoc istans. **13^a** Ex ista conclusione sequitur primo quod aliqua est consequentia bona significans precise iuxta compositionem suarum partium: verbigra. ista. homo est. igitur animal est. et potest ita esse sicut significatur per antecedens: quod non sit ita sicut significatur per hoc con-

sequens: patet quia possibile est qd sit hoc antecedens: homo est: quibus non sit hoc consequens: animal est: sed vnum aliud: Et 2° sequitur. Quia a. et b. sunt due consequentie bone: que significant nunc: et quicumque erunt: significabunt precise iuxta compositionem suarum partium: et a. n. a. n. q. erit verum sine suo ante: et t. antecedens. b. aliqui erit verum sine suo ante. p. de istis: homo est: igitur animal est: albus est: igitur coloratum est: quarum prima sit. a. et scda. b. ponendo qd n. q. a. erit sine ipso ante: sed a. n. b. post vnum annum manebit simpliciter: sine aliquo tali ante: isto posito patet veritas correlarij. Et Notandum t. est: qd predictas conclusiones intelligo de p. affirmatiua: et non negatiua: si enim intelligerem vniuersaliter: de omni p. sequentia: tertia p. esset falsa: et alie p. ponderarent: qm aliqua est p. negatiua bona: significans precise iuxta compositionem a. n. t. et consequentis: cuius antecedens est possibile: et consequens impossibile: patet de ista: non tu es homo: igitur tu es asinus supposito: qd negatio feratur in notam ante: et ita conceduntur alie conclusiones cu suis correlarijs sine aliquo casu et eodem modo in negatiuis consequentijs verificantur.

His visis p. responsio ad argumentu principale concedo p. sequentia. Et ad improbationem negando illam consequentiam. possibile est ita esse sicut significatur per antecedens: quibus non sit ita sicut significatur per consequens. igitur illa consequentia non valet. Sed bene sequitur. oppositum p. dictionum consequentis stat cum ante consequentia significante precise: iuxta compositionem suarum partium. igitur consequentia non valet. Et ex quo sequitur qd non valet ista consequentia contradictorium consequentis repugnat antecedenti: igitur consequentia bona: nisi intelligatur consequentiam significare: iuxta compositionem antecedentis et consequentis qualiter intelligo ego continue quandoque in aliqua alia materia mentionem facio de bonitate: vel malitia p. n. vnde sp. exprime i probatione vel in improbatione consequentis: ipsam adquate significare: iuxta compositionem suarum partium: esset nimis prolixum: et non multum utile: nisi illud exigeret materia: sicut in proposito: quare etc.

Capitulum De differentia et alietate.
Agelmo secundo ad questionem arguitur sic. ista p. n. e. b. d. a. Tu fuisti: et asinus fuit: et tu non fuisti asinus: igitur tu differebas ab asino: et hoc eadem non valet. qd valet: et a. n. arguit: et p. pro p. ma. pte: qd ista p. n. est bona: tu es: et asinus e: et tu non es asinus: igitur tu differs ab asino. igitur p. idem: et alia p. n. q. eque bene et modo consiliter exponitur verbis differentie de preterito: sicut de presenti. 2^a pars antecedentis probat. n. a. z. antecedens est verum. vt p. z. sequens falsus. igitur consequentia non valet. qd antecedens sit falsum probatur: qd sequitur: tu differebas ab asino: sed. a. fuit asinus: igitur tu differebas ab. a. sequens falsus supposito qd. a. asinus desierit esse. ante qd tu iciperes e: qd differentia e iter entia sit existens. igitur aliqua p. antecedentis. non scda. igitur p. ma. pcedens consequentia t. p. hoc: qd arguit a supiori distributo: ad suum inferius cu debito medio. sicut eni p. ly differt: distribuit p. o. i. eo qd contineat sub suo distributo: ita ly differebat. distribuit pro o. i. eo: qd continebat suu distributu: et per consequens pro o. i. asino qui fuit.

Pro solutione huius argumenti pono quattuor conclusiones: quarum p. ma. est ista. Eqlitas et ineqlitas: similitudo et dissimilitudo: d. n. a. et alietas: non possunt esse nisi iter entia simul existetia: probat: na. ois relatio prope dicta: regit duo extrema posita: sed similitudo et dissimilitudo. et h. s. sunt relatiua p. p. de: igitur exigunt duo extrema posita: et p. n. s. iter nulla pot. repiri similitudo: vel dissimilitudo: eqlitas

vel inequalites: d. n. a. vel alietas: quin illa simul existant.

Et ista conclusionem sequitur p. mo. Quia nulla istarum p. n. valet. s. o. z. fuit albus. et pla. fuit niger. igitur s. o. z. fuit dissimilis platonis. s. o. z. fuit pedalis: et pla. fuit pedalis. igitur s. o. z. et pla. fuerunt eqlites: tu eris: et a. n. x. p. s. erit: et tu non eris a. n. x. p. s. igitur tu eris differens ab a. n. x. p. s. dato. n. q. s. o. z. et pla. fuerunt vnus albus et pedalis: alius vero niger et pedalis: e. a. n. s. v. e. z. et d. n. s. falsus.

Secundo sequitur qd nulla istarum p. n. valet. Tu fuisti et asinus fuit: et tu non fuisti asinus: igitur tu differebas ab asino: tu eris: et asinus erit: et tu non eris asinus: igitur tu eris aliud ab asino: pononamque qd tempore tui non fuit: nec erit aliquis asinus: est tunc antecedens verum et consequens falsus. Et Secunda conclusio est ista. Tu fuisti: et omne album fuit quando tu fuisti: et tu non fuisti aliquod album: et tamen tu non differebas ab albo. probatur (et pono) qd nihil fuit album: sed iam multa sint alba: quorum quodlibet fuit: quando tu fuisti: isto posito patet prima pars conclusionis: et secunda similiter: qd suum contradictionum est falsus. Tu differebas ab albo: qd nihil fuit album: sicut enim ly fuit: non ampliat a parte post: ita nec ly differebas.

Et ista conclusio sequitur correlarie. Quia nulla istarum consequentiarum valet. Tu fuisti: et adam fuit: quando tu fuisti: et tu non fuisti adam. igitur tu differebas ab adam: tu eris: et antechristus erit quando tu eris: et tu non eris antechristus: igitur tu eris aliud ab antechristo (pono) namque qd aliquid sit homo: qui fuit quandoque tu fuisti: et nunc sit ada. et nunc fuit adam: similiter qd aliquis sit homo qd erit: quandoque tu eris: qd sit antechristus: et nunc erit antexps: qd satis est possibile: ex quo h. s. denominationes noium proprio non sunt intrinsece rei: sed extrinsece: qd res pot. esse sine talibus denominationibus. isto posito. cuiuslibet illarum p. n. sequentia est antecedens verum. et consequens falsus.

Tertia est ista. Deus e: et asinus e: et deus non e asinus. et tamen deus non e alius ab asino. p. ma. pars huius p. n. s. sed secunda probatur. qd detur oppositum: deus est alius ab asino: igitur deus e alius deus ab asino: p. n. a. qd adiectiuum semper intelligitur adiacere suo substantiuo: sed consequens e falsum qd sequitur: deus e alius deus ab asino: igitur asinus e deus. p. n. a. qd in ista: deus e alius deus ab asino. vel alius deus qd asinus: comparatur deus et asinus mediante isto termino deus: et sic denotatur comparatio respectu istius termini deus et per consequens denotatur illius terminus deus. de vtroque verificari extremo. vnde sicut sequitur: tu es albus: plato ne: vel magis albus qd pla. igitur tu es albus. et pla. est albus. ita videtur sequi deus est alius deus ab asino: vel alius deus qd asinus. igitur deus est deus: et asinus est deus.

Et ista consione sequitur correlarie. Quia quilibet homo est alius ab asino: et tamen nullus homo est alius ab asino. prima pars patet: quia quilibet homo est alia res: qd asinus et secunda patet similiter: quia si aliquis homo est alius ab asino: oportet qd ipse sit alius ho ab asino: vel alius asinus ab asino: quorum quodlibet e falsus.

Ita sequitur. qd pater in diuinis non e alius a filio. nec alius eorum e alius a spiritu sancto. sicut nec etia aliud a filio: nec a spiritu scdo: quorum opposita substatinet grossi theologi. p. n. a. z. in diuinis pater non e alius pater a filio. nec alius filius a filio. ergo non e alius a filio. similiter pater vel filius non est alius pater. vel alius filius. a spiritu sancto. nec etia alius spiritus sanctus a spiritu sancto. igitur nullus eorum est alius a spiritu scdo.

4^a est ista. Tu differebas ab albo. et tu eris aliud ab albo. et tamen tu fuisti albus: et eris albus. probatur (et pono) qd tu fuisti albus: et similiter fuisti niger. et ita de futuro eris albus: et niger. isto posito p. z. 4^a p. n. s. p. ma. p. bo. In. a. istati tu differebas ab albo. igitur tu differebas ab albo. p. z. qd verba de preterito vel de futuro habet probari per demonstratiua instatia temporis: aliter. n. non probantur in

Coz^m

Coz^m

3°

Coz^m

3°

Coz^m

4°

Dubium

ceptiones: vel deficiones: de preterito vel de futuro: h. n. tu incepisti esse: aut desines esse: probatur per illam. in hoc instanti incepisti vel desines esse: sed propter antecede ns in. a. instanti tu fuisti: et in. a. instanti aliquid fuit albus: sed in. a. instans tu non fuisti albus. igitur in. a. instanti tu differebas ab albo: supposito q. a. fuerit instans in quo fuisti niger: similiter dato q. b. erit instans in quo tu eris niger: verum est q. tu eris aliud ab albo: q. in. b. instanti: tu eris aliud ab albo: vt patet per exponentes: vnde sicut non sequitur: tu fuisti vel eris non albus. igitur tu non fuisti: vel non eris albus ita non sequitur tu fuisti: vel eris differes: vel aliud ab albo: igitur tu non fuisti albus: vel non eris albus: q. a. in casu est verum et consequens falsum. **Ex** ista conclusione sequitur correlarie. Quod nulla istarum consequentiarum valet. **Sor.** differabat ab homine. igitur sor. non fuit homo: pla. differt vel erit aliud ab homine: ergo pla. non erit homo. probatur p. n. a. q. consequentia. pono q. aliquis homo sit sortes: et fuit sortes per totam horam preteritam: et q. ante fuit pars hominis: et etiam fuit sortes: et sit illud. a. et arguitur sic: tunc sor. differabat ab homine: demonstrando instans in quo sor. fuit. a. et in quo sor. non fuit homo. igitur sor. differabat ab homine: tenet consequentia vt prius. et a. probatur: per exponentes. q. tunc sor. fuit: et tunc aliquid fuit homo: et tunc sor. non fuit homo. igitur sor. differabat ab homine. Quod autem consequens principalis consequentie sit falsum: probatur: quia sor. fuit homo. **Pro** scda consequentia pono q. aliquid sit pla. et erit pla. per totam horam futuram: et postea fiat pars hominis. isto posito: patet secundam consequentiam non valere: q. antecedens est verum: et consequens falsum: tamen bene sequitur: sor. differabat ab homine. igitur sor. fuit non homo: Plato erit aliud ab homine: vel ab albo: igitur pla. erit non homo: vel non albus.

His premisis p. r. n. s. ad principale r. n. e. ne gando consequentia. nec arguitur ab exponentibus ad expositas illatis eiusdem. Et ad probationem dico: q. illa de presenti est bona: et non ista de preterito: vel de futuro: et ratio: q. sequitur: tu es: et asinus est: igitur asinus est: quando tu es: sed non sequitur: tu fuisti: et asinus fuit: igitur asinus fuit. quando tu fuisti. **Pro** toto igitur dicat q. propositio differentie et alietatis de preterito: vel de futuro: nisi limitatio facta fuerit per demonstratiua instantis: vt te poris exponi non d. q. m. requirit determinatione h. i. n. s. t. a. t. e. a. z. vel temporalis: verbigratia: ita differebas ab asino non d. exponi: sed probari p. vnam tale. tunc differebas ab asino: igitur tu differebas ab asino: qua illatione facta: hec sic exponitur. tunc tu fuisti: et tunc fuit asinus: et tunc tu non fuisti asinus. igitur tunc tu differebas ab asino: et e. s. Itē hec tu differebas ab albo: inferitur ex ista: tunc tu differebas ab albo: que sic exponit: tunc tu fuisti. et tunc fuit albus: et tunc tu non fuisti albus: igitur t. c. Eodem modo dicat de futuro: vt tu differes ab hoie: vt ab albo. q. d. non d. exponi: sed inferri ex vna tali: tunc tu differes ab hoie: vel ab albo: et ita pro alietatis pbatur: l. z. non eodem modo exponat per demonstratiua eade: q. non sequitur: tunc tu fuisti: vel eris: et tunc fuit. vt erit. a. et tunc tu non fuisti: vel non eris. a. igitur tunc eras: vel eris aliud ab. a. dato. n. q. a. sit numerus duorum hoium est antecedens v. e. z. consequens falsum: q. sequitur tu fuisti aliud ab. a. igitur. a. fuit aliqd ppter coparationem terminum transcendentis inclusi in nota alietatis coparati ad ambo extrema: sed debet talis propositio exponi per tres propositioes tertiy adiacentis: vt tunc tu fuisti aliquid: et tunc. a. fuit aliqd et tunc tu non fuisti ens. a. quaz scda est falsa in casu isto: q. re t. c. **Propositio** aut d. r. e. aut alietatis de presenti non idiget tali demonstratiua propositioe: s. z. imediate exponitur: vt tu differes ab asino: tu es: et asinus est: et tu non es asinus.

igitur tu differes ab asino. **Item** tu es aliud ab. a. tu es aliud: et. a. est aliqd: et tu non es aliqd qd est. a. **Sz** ista propositio tu es aliud ab asino exponit sic. tu es tu: et asinus est tu: et tu non es asinus: igitur t. c. ex quo p. z. q. ipsa includit contradictione. **Ex** predictis sequit veritas talium propositio tu differebas ab asino: tu differes ab asino: q. t. e. tu differebas ab asino: et t. e. tu differes ab asino demonstrando media istantia hore preterite: et hore future: igitur t. c. et ad improbatione nego illam propositio tu differebas ab asino. a. fuit asinus: igitur tu differebas ab. a. et cum dicit q. ly asinus: distribuitur pro omni asino preterito: nego: s. z. solu p. o. i. asino q. fuit in tali vt in tali instanti. in q. tu fuisti: nec est similitudo de illo vbo differt: qm si aliquid asinus est in hoc instanti ois asinus est in hoc instanti. id est distribuit p. o. i. asino q. est. sed non si aliquid asinus fuit in. a. instanti ois asinus fuit i. a. instanti: ideo non distribuit ly differabat: pro o. i. asino qui fuit. **Secundo** sequitur q. l. z. pater in diuinis non sit alius a filio: et t. n. alia persona a filio: q. quilibet illorum est persona: et nulla persona est alia persona. **Et** sequitur q. licet pater in diuinis non sit alia res a filio: et tamen res alia a filio primum patet: q. in diuinis pater est res: que est filius: q. eade essentia diuina. et patet q. pater in diuinis: res non est que est filius: et eniz persona: que non est filius. Et ita cedo: q. pater in diuinis res est. que est filius: et res est q. non est filius: q. re t. c.

Capitulum De terminis mobilibus et imobilibus.

Vigesimo tertio ad questionem arguitur sic. ista consequentia est bona. **Necessaria** homo est animal: et isti sunt omnes hoies. igitur necessario iste ho est animal: et sic de singulis: et hec eadem non valet: igitur questio vera. et contra: et antecedens probatur: pro qualibet ei parte et primo pro prima parte. nam ibi arguitur a superiori distributo ad suam inferiorem cum debito modo: igitur contra bona: et contra. et antecedens. p. z. per hoc q. ly ho stat distributive qd probatur sic: qm ly necessario h. z. v. imobilis. igitur h. z. vim mobilis. p. z. contra illa regula: quicquid mobilis imobilis imobilis mobilis tatum: tunc sic h. z. vim mobilis et addit termino contra propositioe. et non imobilis: igitur mobilis ipsum: et per consequens ly ho stat mobiliter et distributive: sed q. habeat vim imobilis pbatur: q. dicendo omnis homo est animal: stat ly ho mobiliter. et per aduentum illius termini necessario: non contingit descendere: ergo imobilis ipsum. et pars antecedentis pbatur: q. antecedens est verum: vt p. z. et consequens falsum: q. consequens est vna copulatiua cuius quilibet pars est falsa: nam quacumq. data ista est falsa: necessario iste ho est animal: q. iste ho pot non esse animal.

Pro solutione huius argumeti pono quattuor conclusiones quarum prima est ista. Aliquis terminus supponit mobiliter: q. tamen non stat distributive pbatur: ois terminus stat mobiliter sub quo contingit descendere: et est pars propositionis: sed aliquis est terminus non distributus: sub quo contingit descendere et est pars propositionis igitur aliquis terminus non distributus supponit mobiliter: et contra cum maiori ex vi vocabili: ideo namq. dicitur terminus mobilis: q. sub eo l. z. descendere nullo remoto exstante. aliqd sue propositionis. minor vero est manifesta de ly ho in qualibet illarum. ho currit. ho est risibilis. t. n. ho est animal rationale. vbi nullibi distribuitur. et tamen vbiq. stat mobiliter. q. sub eo contingit descendere aliquando disunctiue aliquando disuncti. **Ex** ista conclusioe sequitur q. aliqui duo termini sunt mobiliter supponentes sub quorum vno contingit descendere copulatiue. et sub alio non. sed solum vbi sunt iunctiue. vt disunctiue. patet de istis. ois homo currit. t. n. ho currit. homo currit. quodlibet istorum subiectorum sup

ponit mobilr qz sub eo licet descēdere: r tamē sub pmo cō
tingit descendere copulatiue: r non sub 2° nec sub tertio
sed sub secūdo disiuctiue: r sub tertio disiuctiue. **C** Se
cūda cōclusio est ista. Aliquis terminus supponit imobi
liter: qui tamē supponit cōfūse r distributiue pbat: ille ter
minus supponit imobiliter qui est termin^o cōis: r nō sub
eo cōtingit descendere: nullo moto sue ppositionis: cuius
est pars: sed aliqs terminus distributus est hō: igit aliqs
terminus distributus supponit imobiliter: p3 nā cū ma
iori ex descriptione termini imobilis: iō nāqz termin^o dī
imobilis: qz sub eo nō cōtingit descendere: sub quo tñ pōt
descēdi: minor p3 de illo termino ppōnē in ista: tu incipis
scire oēm ppōnē: vbi ly ppōnē stat imobiliter: vt p3. qz sō
eo nō cōtingit descendere: r stat distributiue. qd pbo: qz sub
tracto signo staret cōfūse tñ: igit p aduentū signi vltis stat
distributiue. **C** Ex ista pōne segtur corollarie. Qz aliq sūt
termini supponētes distributiue quoz vn^o supponit mo
biliter: r alius supponit imobiliter: p3 de ly ppōnez i istis.
oēm ppōnē incipis scire: r tu incipis scire oēm ppōnē: vbi ly
ppōnē in p3a stat mobilr: r in scda imobilr. **C** Itē ex
eadē pōne cū p3ozi segtur. Qz aliqs ē termin^o in ppōne q
nō supponit mobilr: p3 istud cor^m: de oī termino q non hz
aptitudinē subyiciēdi: vel p3icādi seu supponē recipien
di: vt sunt sine cathegōmata r vba. hoc idē ē dī de oī ter
mino habēte aptitudinē recipiēdi supponēz: sed exīte ex
ppōnē: idē dico de oī termino singulari in ppōe: talis. n.
supponit r nō mobilr: nec imobiliter: qz nō hz aptitudinē
ad descēsu3: **C** Tertio segt. Qz aliqs termin^o suppoit mo
biliter: r ē imobilr: p3 de illo termino hō in illa ppōne
posito: necessario oīs hō ē aīal: q supponit mobilr in ordie
ad ppōnē vniuersalem: r imobiliter in ordie ad pro
bationez modalē. q tñ aliqs termin^o supponeret mobili
ter r imobilr respectu vni^o r eiusdē hoc nō foret possibile
C Tertia pō est ista. Sicut ē aliqd signū qd hz viz mobili
tandi r nō imobilitandi: ita ē aliqd est signū habens viz
imobilitandi: r nō mobilitandi. p3a pars p3 de signis vlti
bus pparatiuis r alietatis vel dīe. vt oīs hō currit: tu es
fortior hoīe: aut tu differs vel es aliō ab hoīe: in oib^o istis
supponit ly hō: vel ly hoīe distributiue mobilr. scda pars
p3 de signis modalibus icēptiuis rōnalibus: vlt conditio
libus: vt necessario hō est: tu incipis videre hoīez: si hō est
aīal est: in qlibet istaz supponit ly hō: vel ly hoīem: cōfūse
tñ imobilr. **C** Ex ista cōclusionē segtur. Qz nulla istaruz
p3az. valet. necario oīs hō ē aīal: for. ē hō. igit necessario
for. est aīal: necessario hō est aīal: r isti sūt oēs hoīes. ergo
necessario iste hō est aīal: vel ista hō est aīal: r sic de singu
lis: qz i p3a supponit ly hō distributiue imobilr: r in scda
cōfūse tñ imobilr. **C** 2° segt qz illa regla iplicat cōditioez
p3. qd qd mobilat imobilitatū: imobilat mobilitatū: si
itelligit per illā: q oē signū habens vim mobilitādi: ē hz
viz imobilitādi: r ecōuerso: si aut itelligit per eā: q omne
signū distributiū terminū nō distributū pōt distribuere
r terminū distributū pōt ipedire: ccedat illa ad quē itel
lectū forte antig eā posuerūt. **C** Quarta pō est ista. Sic
aliqd sig^m ē qd nō hz vi mobilitādi vl imobilitādi: ita ē
aliqd est signū qz hz vtrāqz vim: p3a ps p3 de signis pti
cularibus pp quoz aduētū: vel recessuz termini nō mu
tant suppositionē. Un hō. ita stat determinate imobilr i
ista aliqs hō currit cū illo signo sic sine eo: silt dicēdo nec
cessario aliqd aīal est nō minus stat ly aīal cōfūse tñ imo
biliter cū illo signo ptiāri qz sine eo. Scda ps p3 de
d illo vbo idigeo: qz sil distribuit r imobilat segtur. Un
tu ipiges pane: igit tu nō habes panes: q pntia nō valeret
nisi ly pane in ante staret distributiue: ex quo ly panē stat
distributiue in pntē. q aut stet imobilr patet: qz nō sequi
tur: tu ipiges pane: r isti sunt oēs panes: igit tu idiges isto

r isto pāe: r sic de alijs. **C** Notādū tñ qz duo sig^o distribu
tina sūt possunt imobilitare: lz nullū illoz de p se. exēplū
oē videns oēs hoīem: erit p3ise vidēs oēs hoīez est for. ly
hoīem stat imobilr: rōne illoz signoz pcedētū: vt alias
declaraui. **C** Ex ista pōe segtur corollarie. Qz ista pntia nō
valet: sub. a. termino p3io nō cōtingebat descēdere ad. b.
r iā cōtingit pp aduentū signi ptiāris. igit signū ptiā
lare hz mobilitare: pono q. a. sit subtu3 illius hō est spēs:
r. b. illius singularis: iste hō est spēs. r q. a. nunqz addeba
tur: ly aliqs: s3 nūc pmo sibi addit: isto posito p3 qz sub. a.
p3io nō cōtingebat descēdere ad. b. qz stabat māliter: r
nūc cōtingit descēdere: qz stat psonaliter: nō tñ ex hoc mo
bilat qz sine ipso cōtingeret descendere: s3 bñ limitat ad
suppositionem personalem.

His visis patet rñsio ad argumētū pncipale negan
do pntiaz: r nego qz ly hō stet distributiue:
aut mobilr: r cū dī ly hō in ista: necessario oīs hō est aīal:
stat imobiliter rōne illi^o termini necessario: igit remoto
signo stabat mobiliter: vel distributiue: nego pntiaz. r ad
regulā p3 ex tertia cōclusionē qliter ē ipsa itelligēda: r ad
huc retinēdo vocalē significationez: nō valet illa pntia ly
necessario hz viz imobilitādi: igit hz ē vim mobilitandi
qz regula adducta nō dicit: qd imobilat mobilitatuz
mobilat imobilitatū. s3 dicit quicqd mobilat imobita
tuz: imobitat: mobilatuz: quare rē.

Capitulum de copulatiuis.

Vigesimo quarto ad qstionē arguit
sic. **C** Ista pntia est bona
Aliquātū videt for. r tantū videt pla. igit
tātū pla. videt. r hec eadē nō valet: igit qd
va: t3 pntia cū maiori: qz arguit a copulatiua
ad alterā eius partē: r minor pbat. (r po
no) qz for. r pla. vidēt vñū pedale. isto po
sito: aīs est veruz: r pntis falsum: igit pntia nō valet: qz aīs sit
veruz ponit casus: nā pedale videt for. r pedale videt pla.
igit aliquātū videt for. r tātū videt pla. s3 qz pntis sit falsuz
probat: qm aliud a plato. videt for: igit nō tātū pla. videt
p3 pntia: ab vna causa veritatis ad propositionē habentes
illam causam.

Pro responsione ad hoc argumentuz pono
quattuor pōnes quaz p3a p^o
est ista. Aliq est copulatiua va: r affirmatiua cuius qlibet
cathegorica pncipalis est falsa: pbat: nā ista copulatiua ē
va. si tu es asin^o tu es rudibilis. r si tu es equus: tu es inibi
lis: qz due eius pres pncipales sunt vere: r qz qlibet eius
cathegorica pncipalis sit falsa: māifestū est: qz qlibet ista
rū est falsa: tu es asinus: tu es rudibilis: tu es pinibilis tu
es equus. **C** Ex ista cōclusionē segtur. Qz. a. r. b. sunt due
copulatiue affirmatiue ypotetice pbabiles significantes
p3ise iuxta pōnē suaz partiū: r qlibet cathegorica. a. cō
uertit: cū qlibet cathegorica. b. r 2°: r tñ. a. est verū: r. b.
falsuz. p3. dato q. a. sit ista copulatiua: si tu es asinus tu es
rudibil: r si tu es equ^o tu es inibil. b. vō sit ista: tu es asin^o r
tu es rudibil: tu es equ^o: r tu es inibil. **C** 2° segt qz aliqn
a. copulatiua affirmatiua significāte p3ise iuxta pōnē sua
rum ptiū ad nullā suaz cathegoricaz est bona pntia. p3: qz
a. nō infert aliquā suaz cathegoricaz. **C** Tertio segt qz
aliqua est copulatiua affirmatiua falsa: significans p3ise
iuxta pōnē partiū: cuius qlibet cathegorica est va: p3 de
ista: si aīal mouetur: hō mouet: r si tu es colorat^o: tu es al
bus. **C** Scda cōclusio est ista. Aliq est copulatiua vera si
gnificans p3ise iuxta pōnēz suarū partiū: cuius qlibet
ps pncipalis est falsa. p3 de ista copulatiua ne^o. nō tu es asi
nus: r tu es capra. **C** Ex ista cōclusiōe segtur corollarie p
Qz a copulatiua ad alterā eius pte pncipalē: vel cōuertiv
bilē nō valet pntia. qz nō segtur: nō tu es asinus: r tu es ca

Cor^m

Cor^m

Cor^m

Cor^m

Cor^m

Cor^m

Cor^m

Cor^m

Cor^m

Cor^m

Dubium

- Cor^m** pra: igitur tu es capra. **C** 2° sequitur quod nota copulatio non est pars principalis copulatiue: nec etiam negatio negans illa: quia nihil est pars principalis alicuius propositionis: nisi illud sit significatiuum: cuius igitur nota copulatio vel negatio non sit significatiua. sequitur quod non est pars principalis propositionis hypotheticæ: nec scilicet est chatagorice: et ita de alijs terminis non significatiuis dicatur: quod sunt partes propositionum: sed non principales. **C** 3° sequitur quod aliqua est copulatiua falsa significans precise iuxta compositionem suarum partium cuius quilibet pars principalis est vera. pars de ista non tu es homo et tu es animal. **C** Tertia est 3^a. Aliqua est copulatiua affirmatiua falsa significans precise iuxta compositionem suarum partium: cuius quilibet pars principalis est vera. pars de qualibet istarum necessario tu es homo et tu es animal: contingenter homo est et animal est superposito quod modus cadat supra totum sequens. **C** Ex ista non sequitur pro. **C** aliqua copulatiua affirmatiua est neganda extra tempus obligationis cuius quilibet pars principalis est concedenda: pars de illa: contingenter homo est et animal est. **C** 2° sequitur quod non quilibet copulatiua affirmatiua extra tempus obligationis sequitur ex suis partibus principalibus simul sumptis: pars de ista necessario tu es homo et tu es animal: ex quibus partes principales simul sumptæ sunt vere: et copulatiua falsa. **C** 3° sequitur. **C** ista non valet. tu negas istam copulatiuam extra tempus obligationis: et concedis quilibet eius partem principale: igitur male respondes: pars ut pro us. **C** 4° conclusio est ista. aliqua est copulatiua vera: cuius nulla pars est vera nec aliqua falsa: pars de tertia parte huius copulatiue: tu es homo et tu es animal: et e converso ipsa. n. subordina tur huic metallicæ: tu es animal et tu es homo: sed hec est copulatiua: igitur et illa. quod autem nulla pars illius sit vera: vel falsa: pars: quod non habet aliquam partem: que sit propositio. **C** Ex ista conclusione sequitur pro. **C** aliqua copulatiua affirmatiua est falsa: cuius nulla pars est falsa. pars de tertia parte istius copulatiue: tu es homo et tu es animal: et e converso. **C** 2° sequitur quod aliqua est copulatiua affirmatiua: que non est illatiua alicuius sue partis: nec conuertibilis cum illa: pars: quod non habet partes. **C** 3° sequitur. **C** aliqua est propositio categorica que fiet hypothetica: et tamen nulla fiet mutatio in ea. nec nona impositio. pars de secunda parte istius copulatiue: ois homo est animal et e converso: in scripto que est categorica: quod subordina tur huic metallicæ. ois animal est homo. et fiet hypothetica. dato quod addetur prime categorice hec. ois animal est animal: cuius nota copulationis sic scribendo. ois animal est animal et ois homo est animal: et e converso. **C** Notandum tamen quod in omnibus dixi significans precise iuxta compositionem suarum partium: quod possibile est quod sit vna copulatiua affirmatiua vera non modalis. cuius quilibet pars principalis est falsa: pars de ista: tu non es homo: et tu non es animal. dato quod conuertatur cum vna propositione vera significatiua partibus: ut pro us. et de tali verum est quod ab ipsa ad alteram partem principale non valet non. **C** Item similiter conceditur. **C** pole est quod aliqua est copulatiua affirmatiua falsa non modalis cuius quilibet pars est necessaria. pars. dato quod ista dicitur: et aliquid est: conuertatur cum vna propositione falsa: partibus significatiua ut pro us. dicatur quod si alicuius copulatiue affirmatiue hypotheticæ probabilis significatiua precise iuxta compositionem suarum partium cuius quilibet pars principalis est vera: ipsa est vera: et si altera pars principalis est falsa. ipsa est falsa: et ab ista ad alteram eius partem principale: vel conuertibile cum ipsa est bonum ar. non tamen dico quod si aliqua copulatiua est vera: aliqua eius pars est vera pro 4° non. sed bene sequitur si est aliqua copulatiua affirmatiua vera significans precise iuxta compositionem suarum partium ois quod eius quilibet pars principalis est vera et si est falsa: ois altera partem principale est falsam. quare etc.

Ad argumentum

dico quod ly tatum potest teneri exclusiue et relatiue. primo tenendo negat animus. v. aliquantum videt sor. et tatum videt pla. Si secundo modo et vniuersimter accipitur: tamen ante quod in oratione que ponitur pro ante: dico quod non intelligo istud argumentum. quod in ante ponitur relatiuum sine suo ante. et ita concedo quod a copulatiua ad alteram partem: vel sibi solum non valet non. sed sufficit quod ifera

tur vna secum conuertibilis. 3o bene sequitur aliquantum videt sor. et tatum. videt pla. igitur quantum est videtur sor. videt pla. et bene dicit. vbi autem aliquid vellet quod in ante teneretur ly tamen relatiue: et in ante exclusiue. negaretur 2° quod non arguitur a copulatiua ad alteram partem nec secum conuertibilem. quare etc.

C Capitulum de incipit et desinit.

Vigesimo quanto ad quoniam arguitur sic. ista non est bona. Tu incipis scire aliquam propositionem: et a. est propositio: igitur tu incipis scire. a. Et hec eadem non valet igitur quod vera. t. non cum pro parte antea: quod arguitur a superiori distributo ad suum inferiorem cum distributo medio. probatur. nam ly propositio distribuitur arguitur sub ly propositio. igitur arguitur modo dicto quod ly propositio distribuitur: probatur quod sibi addit precise istud verbum incipit. scilicet ly incipit habet vi distributiua: igitur distribuit ly propositio. pars non cum maiori: et minore probatur: nam ly differt habet vi distributiua: eo quod includit negationem: scilicet equum bene negationem includit istud verbum incipit sicut pars in suis exponetibus: sicut illud verbum differt igitur equum bene incipit habet vi distributiua. Ita probatur quod illa conclusio non valet: quod casu possibili posito: animus erit verus. et consequens falsum. probatur (et pono) quod tu scias aliquam propositionem: et quod nunc scis uisita aliquam propositionem. a. vero sit vna propositio: que est: fuit: et erit continue ipolis. Isto posito pars animus esse verum per exponentes prime partis: et consequens falsum. quare etc.

Iuxta materiam

hic tractata pono quatuor conclusiones quarum prima est ista. Tu incipis scire decem propositiones: et tamen tamen vna propositio tu incipis scire. probatur: et pono: quod tu scias decem propositiones quarum nouem continue ante istans prius sciisti: decimam vero que sit a. nunquam sciisti. Isto posito: pars prima pars conclusionis: quod nunc scis. x. propositiones: et non immediate ante istas quod est pro sens sciisti decem propositiones: igitur tu incipis scire. x. propositiones. Secunda pars conclusionis similiter probatur sic: tamen a. incipis scire igitur tamen vna propositio incipis scire. parat consequentia: ab inferiori ad suum superius dictione excludit addita subiectis. et antecedit est verum ut pars per exponentes. **C** Ex ista conclusione sequitur correlarie primo. **C** Tu incipis scire. x. propositiones. et tamen non decem propositiones incipis scire: quod tamen vna tu incipis scire. Et si arguitur decem propositiones nunc scis et non immediate ante istans presens. x. propositiones sciisti igitur. x. propositiones incipis scire. negatur consequentia. nec arguitur ab exponetibus ad expositam: quoniam consequens illud non est exponibile cum non sit incipit primus terminus probabilis. sed ly decem singulariter probabile. sic. Istas propositionem incipis scire. et ista: et ista 3 vsqz ad. x. quam copulatiuam nego pro nouem partibus. **C** Secundo sequitur. **C** Tu incipis scire. x. propositiones: et tamen non incipis scire duas: pars. quod nunc scis duas. et immediate ante presens istas tu sciisti duas. **C** Tertio sequitur. **C** Tu incipis scire decem propositiones: et sor. incipit scire solummodo sex et tamen tu non incipis scire plures quam sor. probatur (et pono) quod sor. habeat se omnino respectu. sex. sicut tu respectu decem et pars conclusio quod tu scis plures quam sor. et immediate ante istans presens sciisti plures quam sor. igitur non incipis scire plures quam sor. **C** Secunda conclusio est ista. Tu incipis scire tres propositiones et tamen tu non incipis scire aliquam propositionem probatur: et pono: quod tu scias tres propositiones quarum duas continue sciisti et tertiam nunquam sciisti. Isto posito pars prima pars conclusionis et secunda similiter quia tu nunc scis aliquam propositionem: et immediate ante instantis presens sciisti aliquam propositionem. **C** Item concedo quod tu incipis et desinis scire tres propositiones et tamen nullam propositionem incipis scire nec aliquam desinis scire probatur: et pono: quod in qualibet parte

proportionali hore preterite sciuiti vnam propositionem
 2 nullam sciuiti in duabus partibus proportionalibus: 2
 ita in hore futura terminando: i qualibet illarum ptes mi
 nores ad hoc istans pns. Isto posito. p3 q tu icipis 2 desi
 nis scire tres ppositiones: qz nuc no scis tres ppositiones
 vt suppono cu casu: 2 imediate an istans pns sciuiti tres
 ppones: qz imediate an istas psens fuerut tres ptes ppor
 tionales: 2 silt imediate post istas pns scies tres ppositio
 nes: qz imediate an istas psens fuerut tres ptes pporzio
 nales. 2 imediate post istans pns erut tres ptes pportio
 nes. q aut nulla ppositione incipis vel desinis scire. p3: qz
 no illa qua sciuiti: vel scies in pma pte pportionali: qz il
 la icipies: vel desinisti scire. nec et illa qua sciuiti vel scies
 in scda pte pportionali pp eade cam. **Ex** hys seqt cor
 relarie. **Q** tu icipis et desinis scire pcise vna ppositionez
 et tu tu icipis 2 desinis scire ifinitas ppones. pma ps pba
 tur sic: tu no scis pcise vna ppositione vt suppono: 2 ime
 diate an istans psens sciuiti pcise vna ppositione: qd pba
 tur: qz ante sciuiti pcise vna ppositione: 2 nullu fuit istas
 ante instans presens quin iter illud et istas pns: sciuiti p
 cise vna: igit 2c. maior p3: qm tuc sciuiti pcise vna: demon
 strado pma parte pportionalē hore pterite. 2 tuc fuit an i
 stas psens: igit 2c. minore proba. qz si no: det oppositu. i. q
 aliqd fuit istas ante istas pns: no q iter. a. et psensi stas sci
 uisti pcise vna: 2 sit illud. a. **C**otra iter. a. 2 istas pns sciuiti
 pcise vna ppositione: igit illud oppositu e falsum. pro. a.
 an probatur. tuc tu sciuiti pcise vna ppositione: demō
 strando vna pte pportionalē existentē iter. a. 2 istas pns
 2 tunc fuit iter. a. 2 instas presens. igit iter. a. 2 instans p
 sens sciuiti pcise vna ppositione: et ita arguit de quoli
 bet alio instanti dato vel assignando: et sicut argutu e de p
 terito ita pot ee de futuro probando q imediate post in
 stas pns tu scies pcise vna propone. q aut icipis 2 desinis
 scire ifinitas propones: p3: qz imediate an instans psens
 fuerut ifinite ptes pportionales in quarū qualz sciuiti
 vna ppositione. et silt imediate post istas pns erut ifini
 te ptes pportionales in quarū qualz tu scies vna propo
 sitione. **T**ertia cōclusio e ista. **T**u icipis scire oēs ppo
 sitionem: 2 tu non incipis scire omnem ppositionez
 veram. nec incipis scire omnem ppositionez falsā. pba
 tur. et pono q tu scias oem propone et cōtinue sciuiti oēs
 propone veram: posito tu q imediate ante hoc fuerut ml
 te false quarū quelibet desinat ee p remotionem de pnti.
 Isto posito arguit sic. **T**u scis oem ppositione: 2 no imedi
 ate an istas pns sciuiti oem ppositione: igit tu incipis
 scire oem ppositione. **I**te tu scis oem ppositionem
 verā: et imediate an istas psens sciuiti oem ppositione
 verā. igit n incipis scire oēs ppone verā. **I**te tu n scis oēs
 ppone falsā nec vnq scies omnem ppone falsā. igit no i
 cipis scire oem ppone falsā. **E**x ista cōclusionē sequit
 correlarie. **Q** tu icipis scire aliqua propone: 2 omnis p
 positio e falsa ppō: et tu no icipis scire aliqz ppositio
 ne falsā. p3. et posito q ois ppō sit falsa et imediate post
 istas psens erit aliqua vera qua imediate post hoc scies.
 Isto posito p3 cor^m. **I**tem sequit. q tu icipis scire. a. et
 idē a. e falsū. et tu no incipis scire. a. falsū. pbat. 2 pono q
 a. sit falsū 2 imediate post hoc erit verū. et imediate post
 hoc scies illud. Isto posito patet correlarium. **Q**uarta
 conclusio est ista. **T**u incipis scire tot ppositiones q̄t pla
 to incipit scire: 2 tamē tu incipis scire pauciores ppositio
 nes q̄t plato incipit scire. pbat. 2 pono q tres ppones pla.
 incipit scire q̄s cōtinuo sciet: 2 q tu scias tres ppones: q̄rū
 no sciuiti nisi duas: nec scies nisi duas. Isto posito pbat
 pma ps pns sic. tu scis tot ppones quot pla. incipit scire:
 et non imediate ante instans pns sciuiti tot ppones q̄t
 pla. incipit scire. igit tu incipis scire tot ppositiones q̄t pla.

icipit scire. **S**ecda ps cōclusionis pbat. tu nuc no scis pau
 ciores ppositiones q̄t pla. incipit scire: et imediate
 post istans pns tu scies pauciores ppones q̄t pla. incipit sci
 re. igit tu icipis scire pauciores ppones q̄t pla. incipit scire.

Ex ista p̄ne seqt. **Q** tu icipis scire pauciores ppones q̄t pla **Cor^m**
 to incipit scire: 2 tu tu icipis scire plures ppositiones q̄t
 pla. incipit scire. pbat: et pono q tu solū scias tres ppositio
 nes et cōtinue ante hoc sciuiti quattuor: et cōtinue post b
 scies qnqz: plato vero quattuor ppositiones incipit scire:
 et no plures. Isto posito: p3 pma ps cōclusionis exponēdo
 ppositione de psenti: et scda p3 exponēda p remotione de
 psenti. **I**te sequitur i eodē casu. **Q** tu icipis scire soluz **Cor^m**
 tres ppones et pla. incipit scire quattuor: et tamē tu icipis
 scire plures q̄t pla. incipit scire. p3 exponēdo vt pns pma p
 positione: et secundā p remotione de psenti.

His visis p3 r̄sio ad argumētum pncipale: negan
 do p̄iaz factā: 2 nego q ly incipit distribu
 it. et nego q ly differt distribuat rōne negatiōis incluse: qz
 tuc ois terminus icludēs negationē foret termin⁹ distri
 butiu⁹ qd falsū ē: sed h3 viz distributivā nāliter si ē termi
 nus metālis: 2 si ē vocalis vel script⁹ h3 ad placitū: hnt. n.
 termini sua officia fm nālē dispōnē vel ad placitū: quoz
 cās assignare nescimus. quare 2c.

Capitulum de primo 2 vltimo instanti.

Vigesimo sexto ad questionē ar
 guit sic. ista p̄ia
 ē bona. **I**dē erit p̄m istas eē sortis qd erit p̄
 mū instans eē pla. igit for. 2 pla. incipiet sil
 eē. **E**t hec eadē nō valet. igit q̄stio va: 2z cō
 sequētia. 2 anis arguit p qualibet pte: 2 p q
 illa cōsequētia ē bona: qm sequit idē erit p̄
 mum istas eē for. qd erit p̄mū istas eē pla. igit p̄mū istas
 eē for. erit p̄mū istas eē pla. igit for. et pla. silt incipient
 eē. p3 quelibz istaz p̄iaz: qz cuiuslibz eaz p̄tradictoziū cō
 sequentis repugnat anti. 2 p p̄iaz a p̄ ad vltimū seqt: idem
 erit p̄mū istas eē for. qd erit p̄mū istans eē pla. igit for. 2
 pla. simul incipiet eē. et q tu ista cōsequētia nō valet. pba
 tur casu possibili posito anis ē verū. et cōsequēs falsū: igit
 cōsequētia nō valet. anis arguit (2 pono) q for. generabit
 an platonē s3 nō an corrupet: cuius platon is p̄mū istans
 erit. a. Isto posito: manifestum ē: q sequens ē falsū: sed
 pbat antecedēs eē verū sic. a. erit p̄mū istans eē for. qd
 erit p̄mū istas eē platonis. igitur idē erit p̄mū istas esse
 for. qd erit p̄mū istas eē platonis. p3 cōsequētia ab iferiori ad
 suū supius affirmatiue: 2 sine ipedimēto. anis arguit. nā. a.
 erit istas eē for. qd erit p̄mū istas eē platonis. et nullum
 instas ante. a. erit istas eē sortis: qd erit p̄mū istas eē pla
 tonis: igit. a. erit p̄mū istans eē sortis: qd erit p̄mū instans
 eē platonis. p3 cōsequētia. quia arguit ab exponētibus ad
 expositam: et antecedens ponitur in casu.

Juxta hanc materiam pono quattuor cō
 clusiones. quaruz
 pma ē ista. **I**z alicui⁹ rei det p̄mū 2 vltimū eē: nō tamē da
 tur p̄mū 2 vltimū eē alicui⁹ rei. pma ps huius cōclusionis
 p3. qm huius istatis demonstrando nistās psens datur p̄m
 et vltimū eē: et hoc istans ē aliqua res. igit alicui⁹ rei da
 tur p̄m et vlti^m eē. tenet cōsequētia cū minorē: 2 maiorē pro
 bo sic. hoc instans est: et nō imediate ante instans psens
 hoc instans fuit: nec imediate post instans presens hoc in
 stans erit. igit huius instantis dat p̄mū 2 vltimū eē. p3
 consequentia ab exponētib⁹ ad expositā. **U**nde p̄mū esse
 exponit sicut incipit p positione de presenti. 2 vltimū non
 esse sicut idem vbum per remotionem de presenti: 2 p̄mū
 non esse sicut desinit per remotionem de presenti. vltimū
 vero esse exponitur sicut idem vbum desinit. s. per positio
 nem de presenti. **S**ecunda pars conclusionis est manife
 c z

Dubium

sta: qm̄ nūc est aliq̄ res: ⁊ immediate añ istās p̄ns fuit aliq̄ res: ⁊ immediate p̄ istās p̄ns erit aliq̄ res: igit̄ nō dat̄ p̄mūz vel vltimū eē alicui⁹ rei: p̄z: qz ex oppo⁹ seqtur oppositū.

1° **C** Ex ista cōclusionē sequit̄ primo. Qz sicut alicuius rei p̄manētis dat̄ p̄mū esse: ita eiusdez dat̄ vltimū eē: p̄batur: ⁊ pono: q. a. lignū vel lapis sit primogenitū nunc: cui applicet̄ agens cōtrariū icipiens corrumpere aliquā partē eius per remotionē de presenti. Istō posito probatur conclusio. A. datur p̄mū eē et eiusde dat̄ vltimū esse: ⁊ .a. est res permanens. igit̄ rei permanētis dat̄ p̄mū ⁊ vltimū esse: ⁊ consequentia cū minor. qz. a. habet oēs suas partes simul. Maiorē p̄bo: nā q. a. datur p̄mū esse: p̄z per casū. sed p̄bo q. ipsius datur vltimū esse: qz. a. nunc ē: et nō immediate post istās p̄ns erit. a. igit̄ .a. datur vltimū esse. patet cōsequētia cū prima pte antecedentis: ⁊ scōda ⁊ per hoc. qz res inaiata desinit eē: per cuiuscūqz eius ptis corruptionē. **C** Scōdo sequit̄. q. non datur p̄mū nō esse nec vltimū nō esse alicuius rei permanētis: vel successiue. p̄batur sic. oīs res permanēs est: et oīs res successiua ē. igit̄ tur nullū est p̄mū: nec vltimū nō esse alicuius rei p̄manētis vel successiue. p̄z consequentia: qz ex opposito sequitur oppositū: sequitur. n. aliq̄ est p̄mū nō esse: vel vltimū non esse rei p̄manētis vel successiue. igit̄ aliqua res p̄manēs vel successiua nō est: p̄z consequētia ab exposita ad suas exponētes. **C** Scōda cōclusio ē ista. Quāuis cuilibz enti successiuo corrūdeat p̄mū et vltimū eē: nulli tamē tali p̄mū ⁊ vltimū nō eē corrūdet. p̄ma ps cōclusiois p̄bat̄. ali qd̄ ens successiuū hz p̄mū ⁊ vltimū esse. igit̄. et qd̄z successiuū: p̄z consequētia: qz nō ē maior rō de vno q̄ de alio: añs arguit̄ sic. hec hora hz p̄mū et vltimū eē: hec hora ē ens successiuū. igit̄ aliq̄ ens successiuū hz p̄mū ⁊ vltimū eē: q̄na ⁊ ⁊ añs p̄ p̄ma pte p̄bo: qz p̄ mīori nō expedit: nā hec hora ē: ⁊ nō immediate añ istās p̄ns hec hora fuit: nec immediate post istās p̄ns hec hora erit. igit̄ hec hora hz p̄mū ⁊ vltimū eē. p̄z consequētia ab exponētib⁹ ad expo. ⁊ 4° pars cōclusiois p̄bat̄. nā si alicui enti successiuo corrūdet p̄mū et vltimū nō eē sit igit̄ hora futura vlt̄ p̄terita. **C** Cōtra nō immediate añ istās p̄ns fuit hora p̄terita. nec immediate post istās p̄ns erit hora futura. igit̄ nulli⁹ illarū dat̄ p̄mū vel vltimū nō eē: ⁊ q̄na. ⁊ añcedēs similiter: qm̄ nulli⁹ hore ptes erūt vel fuerūt sil. Si. n. dicit̄ q. immediate añ istās p̄ns fuit hora p̄terita: q̄ tūc fuit aliqua ps ei⁹: p̄ idē dicit̄. q. nō immediate añ istās p̄ns fuit hora p̄terita: qz tūc aliq̄ ps ei⁹ nō fuit. v̄z. p̄ma ps p̄portional: ⁊ ita de hora futura dicat̄. **C** Ex ista cōclusionē seqt̄ correlarie. q. p̄ totā horā futurā erit ita q. a. hz p̄mū et vltimū eē: ⁊ tñ. a. nūq̄z hēbit p̄mū nec vltimū eē. p̄bat̄: ⁊ pono q. hora futura erit. a. Istō posito arguit̄ p̄ma ps correlary: nā p̄ totā horā futurā erit hec copulatiua vera. a. ē: ⁊ nō immediate añ istās p̄ns fuit: nec immediate post istās p̄ns fuit. igit̄ p̄ totā horā futurā erit ita q. a. hz p̄mū et vltimū eē. Secūda ps p̄bat̄. Si. n. a. hēbit p̄mū et vltimū eē: sit igit̄ q. i. b. istāti. et arguit̄ sic. i. b. istāti. a. n. erit: igit̄ tūc nō hēbit p̄mū vel vltimū eē: p̄z consequētia: ⁊ añs similiter. si. n. i. b. i. istāti. a. erit: p̄ idē aliq̄ ptes. a. i. b. istāti erūt: et p̄ consequēs .a. erit p̄manēs et nō successiuū: p̄z consequētia: qz entis successiuū ptes nō possunt sil eē. Eodē mō dicit̄ de p̄terita hora qz quādiu ipsa fuit: fuit ita q. ipsa hz p̄mū ⁊ vltimū eē et tamē ipsa nūq̄z habuit p̄mū vel vltimū eē. **C** Tertia cōclusio ē ista. Aliq̄ ē p̄mū: ⁊ vltimū istās isti⁹ hoīs: ⁊ tñ isti⁹ hoīs nullū ē p̄mū vel vltimū istās. p̄bat̄: et pono: q. a. sit homo: ⁊ q. p̄ totā horā p̄teritā fuit ps hoīs: et p̄ totā horāz futurā erit ps hoīs. isto posito. arguit̄ sic. In hoc istāti p̄nti ē iste hō demonstrādo. a. ⁊ nō immediate añ instās p̄ns fuit iste hō. nec immediate post istās p̄ns presens erit iste hō: igit̄ istās p̄ns ē p̄mū et vltimū istās isti⁹ hoīs qd̄ ē illatiuūz p̄ me ptis cōclusiois. Et scōda p̄bat̄. nā iste hō immediate ante

instās p̄ns fuit ⁊ immediate post istās p̄ns erit. igit̄ ipsi⁹ nullū est p̄mū vel vltimū esse. ⁊ q̄na: ⁊ añs arguit̄: qz hoc demonstrādo. a. immediate añ istās p̄ns fuit ⁊ immediate post istās p̄ns erit. ⁊ h. ē iste hō. igit̄ rē. **C** Ex ista cōclusionē seqt̄ q. aliq̄ est p̄mū ⁊ vltimū nō esse istius hoīs. ⁊ tamē istius hoīs nullū ē p̄mū nō esse: nec vltimū nō esse. p̄batur: ⁊ pono: q. a. sit ps hominis ⁊ continue ante h. fuit hō. ⁊ continue post hoc erit hō. Istō posito. p̄z p̄ma ps. qz in h. in stāti hoc nō ē iste homo demonstrādo. a. ⁊ immediate añ h. istās fuit iste homo. ⁊ immediate post hoc istās erit iste hō. ⁊ 2° pars silr̄ patet. quoniam hoc demonstrādo. a. nunc ē: ⁊ immediate añ instās p̄ns fuit ⁊ immediate post istās p̄ns fuit: ⁊ hoc ē vel fuit vlt̄ erit iste hō. igit̄ isti⁹ nullū ē p̄mū nō eē: nec vltimū nō eē. **C** Quarta cōclusio ē ista. Aliq̄ ē p̄mū instās mūdi: qd̄ ē p̄mū istās tui. ⁊ tñ nullū ē p̄mū instās mūdi. p̄bat̄: ⁊ pono: q. nūc p̄mo sis. Istō posito p̄z 2° ps p̄ns. ⁊ p̄mā p̄bo sic. h. ē p̄mū istās mūdi qd̄ ē p̄mū istās tui demonstrādo instās p̄ns. igit̄ aliq̄ ē p̄mū istās mūdi qd̄ ē p̄mū istās tui. ⁊ consequētia ⁊ añs arguit̄ hoc ē. istās mūdi qd̄ ē p̄mū istās tui. ⁊ nō immediate añ hoc fuit istās mūdi qd̄ ē p̄mū istās tui. ergo hoc ē p̄mū istās mūdi qd̄ ē p̄mū istās tui. p̄z consequētia ab exponētib⁹ ad expositā et añs p̄z ex casu. **C** Ex ista cōclusionē seqt̄ correlarie. p̄mo. q. aliq̄ ē vltimū istās mūdi qd̄ ē vltimū istās. a. et tñ nullū pōt eē vltimū istās mūdi. p̄z. dato q. a. nūc vltio sit. isto posito arguit̄ sic. hoc ē istās mūdi qd̄ ē vltimū istās. a. et nō immediate post hoc erit aliq̄ istās mūdi qd̄ ē vltimū istās. a. igit̄ hoc ē vltimū istās mūdi qd̄ ē vltimū istās. a. ex quo seqt̄ cor. **C** Scōdo sequit̄. q. aliq̄ erit p̄mū istās eē dei qd̄ erit p̄mū istās eē añxpi: ⁊ tñ nullū erit p̄mū istās eē dei. p̄z. dato q. a. erit p̄mū istās eē añxpi: ⁊ exponat̄ vt p̄mū nō eē añxpi. et tñ nullū erit vltimū istās eē dei qd̄ erit p̄mū nō eē añxpi. et tñ nullū erit vltimū istās eē dei. p̄z. dato q. b. erit p̄mū nō eē añxpi et expoat̄ vt prius.

His visis p̄z r̄sio ad rōnē negādo cōsequētā. Et ad p̄bationē nego illā cōsequētā. Idēz erit p̄mū istās eē sor. qd̄ erit p̄mū istās esse platōis. igit̄ p̄mū istās eē sor. erit p̄mū istās eē platōis. añs. n. nō ē resolvable respectu isti⁹ termini p̄mū nō istās eē sor. respectu cui⁹ est resolvable añs isto mō. hoc erit p̄mū istās eē platōis demonstrādo. ⁊ hoc ē vel erit p̄mū istās eē sor. quarū resolutiō tñ secūda ē falsa vt p̄z. Et ita cōcedo q. aliq̄ erit p̄mū istās eē sortis qd̄ erit p̄mū istās eē platōis et tñ nullū p̄mū istās eē sortis erit p̄mū istās eē platōis. **C** Tercio aliq̄ erit vltimū istās eē sortis qd̄ erit p̄mū nō eē platōis. Et tñ nullū vltimū istās eē sortis erit p̄mū nō eē platōis. p̄z. dato q. sor. erit post platōnē et q. p̄mū istās nō eē platōis erit. b. quo posito arguit̄ respectu. b. ⁊ sequit̄ conclusio. quare rē.

Capitulum de modalibus.

Vigesimo septimo ad qōnē arguit̄ sic. illa cōsequētia ē bona. Impossibile nō ē hominē eē asinū. igit̄ necesse ē hominē eē asinū. ⁊ hec eadē nō valet. igit̄ qd̄ vera. ⁊ consequētia. et añs arguitur p̄ Ari. p̄mo pyhermēias dicētē q. ad iposē nō sequit̄ necesse. et mīoz p̄bat̄: qz añs est verū ⁊ consequēs falsū. q. añs sit falsuz māifestū ē. sed p̄bat̄ añs sic. hoc nō ē hominē eē asinū demonstrādo illā. chy. ē ⁊ hoc ē impossibile. igit̄ impossibile nō ē hominē eē asinū. p̄z cōsequētia a resolutiōibus ad resolutam. ⁊ cōfirmat̄ sic. ali qd̄ impossibile non ē hominē eē asinū. igit̄ impossibile non est hominem esse asinum. patet consequētia a particulari ad suā indefinitā. añs arguitur vt prius.

2^oo solutione buius rationis pono quattuor conclusiones: quarum prima

est ista. impossibile est hoies ee asinu z tñ nullu impossibile est
 boiem ee asinu. p^a pars patet: qm̄ hec propositio est impos
 sibilis: homo est asinus: que adequate significat hoies ee
 asinu. igit̄ impossibile e boiem ee asinu. z^o ps p̄batur. qm̄ si
 no det oppo^m. v^z. aliquod impossibile e boiem ee asinu. igit̄
 boiem ee asinu est aliquod impossibile: z p̄ cōsequēs boiem
 ee asinu. qd̄ e f^m. ¶ Ex ista cōclōe sequit̄ p^o. Qd̄ vñ e nullā
 chy^m ee z pole e an̄xp̄s ee z tñ nullū vep̄ e nullā chy^m
 ee: nec aliquod possibile e an̄xp̄m esse. patet. qz hec propo
 sitio e va. nulla chy^o e: z ipsa adeq̄te significat nullā chy^m
 ee. igitur verū e nullā chymerā esse: nō tñ aliqd̄ verū e nul
 lam chymerā ee: qz nullā chymerā esse nō e aliqd̄ aliqua
 v^l aliqualr. Similr̄ hec ppō e possibil. an̄xp̄s e q̄ adequa
 te significat antexp̄s ee: igit̄ possibile est antexp̄m esse: nō
 tñ aliquod possibile est an̄xp̄m ee. qz vt prius antexp̄s ee
 non est aliqd̄ aliq̄ v^l aliqualiter. ¶ 3° sequitur. Qd̄ iste pro
 positiones nō equalēt. nullum impossibile est hoies esse asi
 nu z non impossibile est boiem esse asinu. nullū verū est nul
 lam chymerā esse et non veruz est nullam chymeram ee:
 nullum possibile est antechristum esse: z non possibile est
 an̄xp̄m ee. qz i qualibet harū obinationū p̄ma est de inee:
 z secūda modalis: qz i p̄ia sumit̄ modus noialr: z i secun
 da modalr faciēs sensum p̄positū. ¶ Scda 2° e i^o. impossibi
 le e qd̄ deus n̄ e: z tñ necessariū e qd̄ deus nō e. p^a pars e ma
 nifesta p̄ suas officiantes. z 2^a p̄bat̄ sic. neciū e z illud deus
 non e. igitur necessarium est qd̄ deus non est. p̄z consequē
 tia per resolonem relatiui. licet. n. forte ab ipso relatio ad
 sua resolutiā n̄ valeret ar^m. tñ bñ seq̄t̄ e 2°. ¶ Ex i^o cōclōe
 sequit̄ p^o. Qd̄ necessa^o est qd̄ de^o nō est. z tamē non necessa
 riū e deū nō ee. p̄ma pars est probata. z scda patet qz suuz
 cōtradictorium est falsum. Iste. n. p̄positiones non cōuer
 tuntur. necessariū est qd̄ deus nō est. z necessa^m est deū non
 esse nisi ly qd̄. in p̄ma tenet̄ cōiunctiue sicut etiā in scda qua
 liter nō e i^o p̄posito. s. i cor^o. nec i^o cōclōe s^z: relatiue. ¶ Scdo
 sequit̄ qd̄ necessa^m e qd̄ deus nō e z nō necessa^m e qd̄ deus n̄
 ē: tenēdo ly qd̄: i p̄ma relatiue z in scda cōiunctiue. p̄ma eniz
 significat quertibilr qd̄ aliqd̄ necessa^m e z istd̄ deus nō e qd̄
 e verū. Scda significat quertibilr qd̄ nō necessa^m e deū nō
 esse. Et hoc similiter e verū. nec partes correlary adinui
 ces cōtradiciūt ex quo difformiter sumit̄ ly qd̄: qd̄ i vna va
 let noialr z in alia iunctiue. Sicut. n. adiectiuū ipedit mo
 dum ne faciat p̄positionē modale vt ostendit̄ p̄a 2°. ita z
 relatiuū. Propterea p̄ma ps correlary e p̄positio de iesse
 z nō modalis. Scda vero e modalis iō nō iuicē repugnāt.
 ¶ Tertia 2° e ista. Omne impossibile ee e impossibile: z oē ipos
 sibile ee e possibile z tñ nullū possibile e impossibile. Ista 2°
 ps p̄ vltima pte. s. p̄bo p̄mā sic. aliqd̄ ipole esse e iposibili
 le: z nullū e impossibile ee gn̄ istd̄ sit impossibile. igitur omne
 impossibile esse est impossibile. p̄z consequentia ab expo
 nitibus ad expo^m. Scdam p̄tē p̄bo sic. hec p̄positio e pos
 sibilis oē impossibile est z ipa adequate significat oē ipossi
 bile ee. igit̄ oē impossibile ee e possibile. patet cōsequētia ab
 officiātibz ad officiātā. vñ i p̄ma ppōne sumo ly oē ipos
 sibile ee i noiatiuo cāu. z i scda i accusatio. ¶ Ex ista cōclōe
 sequit̄ p̄mo. Qd̄ ista cōsequētia nō valet hoc ee e vep̄ d̄mo
 strando illā homo est asinus z hoc esse est falsum demo
 strando et illā homo e asinus: igit̄ falsū e verū. an̄s. n. e ve
 rū z cōsequens f^m vt p̄z. ¶ Scdo sequit̄ qd̄ ista sunt simul
 vera. B ee e falsū z nō B ee e falsuz. p̄z. naz B ee est illa hō
 e asinus z ipa e falsa. igit̄ B ee est falsuz. ¶ Itē hec p̄posi
 tio nō e falsa. hoc e z ipa significat adequate hoc ee. igitur
 nō hoc ee e falsum. vñ partes correlary nō cōtradiciūt ex
 quo in p̄ma sumit̄ ly hoc ee i noiatiuo casu z in scda in ac
 cusatiuo: z ex hoc ly falsuz sumit̄ officiabiliter qualiter nō
 sumit̄ in p̄ma. ¶ Quarta 2° e ista. Imposē e hoies ee asi
 num: z tamē nō impossibiliter homo e asinus. p̄ma ps e offi

cialiter manifesta. z scda p̄bat̄: qz suū oppo^m iplicat cōtra
 dictionez. sequit̄. n. impossibiliter hō e asinus. igit̄ homo est
 asinus: z nō pōt esse qd̄ homo sit asinus. patet consequētia
 ab exposito ad suas exponētes s. hui^z exponētes iplicant
 d̄dictiōez. igit̄ z expositū. ¶ Ex ista cōclōsione segtur corze
 lare p̄mo. Qd̄ nec possibiliter: nec impossibiliter nec neces
 sario nec p̄tingēter an̄xp̄s e. p̄z: qz ex cuiusq̄ istozum oppo
 sito segtur an̄xp̄s esse qd̄ e falsuz. ¶ Scdo sequitur qd̄ ali
 qliter esse e possibile esse. nō qualiter esse e possibiliter ee.
 patet: quia an̄xp̄m ee est possibile esse. z an̄xp̄m esse nō est
 possibiliter esse: ex quo an̄xp̄s esse non est aliqualiter esse.
 Eodē mō cōceditur qd̄ aliqualiter esse est impossibile esse:
 nō qualiter ee e impossibiliter ee: patet: quia chymerā ee est
 iposibile ee: nō tñ est impossibiliter esse: quia non est.

Cor^m
 Cor^m

His visis patet responsio ad rōez principalē negan
 do illā: impossibile nō est hominē ee asinuz:
 quia vna suaz officiātū est falsa. s. hec nō e possibilis hō
 est asinus. z ad ei^o p̄bationē nego d̄iaz: nec arguit̄ a resol
 uentibus ad resolutū: qm̄ illa p̄positio impossibile non est
 hoies ee asinu nō e resolubilis cū nō sit alicuius q̄titatis
 sed modalis de sensu cōposito. Et ad cōfirmationē simili
 ter nego cōsequentiā. Nec arguit̄ a p̄riculari ad suā idefi
 nitā: quia illa modalis nō e idefinita: igit̄ nullius est inde
 finita. Duic ergo p̄riculari aliquod impossibile nō est hoies
 esse asinū: correspondet hec inde finita: ens impossibile non
 e hoiem ee asinū: z hoc concedit̄. p̄terea data veritate illi
 us: imposē nō e hoies ee asinū: ex ipsa nō segtur necesse e
 hoiem ee asinū. Et ad p̄hm dico: qd̄ itelligit̄ qm̄ negatio iū
 gitur verbo ifinitiuu modi: z non verbo principalī. Ideo
 bñ sequit̄: impossibile e nō hominē ee asinū: igitur necesse e
 hoies ee asinū: sed an̄s negatur. Pro toto (igitur dicat̄)
 qd̄ cū p̄ponitur illa vel aliq^a talis. impossibile nō e hominez
 esse asinū: non aliter ad eaz quā modaliter respondeatur
 cuius veritas vel falsitas ex officiantibus iuestigatur. P̄z
 enim cōmunem modum loquendi tenetur idem modus
 modaliter: fatiens cōpositionē: vbi aut̄ opponens limita
 ret modū resolubiliter teneri: cōcederē illā: z dicerē ipaz
 non ee modale: s. indefinitā cuius ambe resoluētes forēt
 vere: z sic negarē consequētiā principalē: z dicerē p̄hm in
 tellerisse: impossibile non e valere necesse ee: quando ly im
 possibile modaliter: z non resolubilr p̄paratur: quare zc.

Capitulum de sensu composito z diuiso.

Vigesimo octauo ad qōnē arguit̄ sic
 Ista cōsequētia e bona. Tu
 scis hoc ee hoc: igit̄ B scis ee hoc: z hec ea
 dem non valet. igitur q̄stio vera: tenet cō
 sequentia cū p̄ma parte antecedētis: quia
 non refert p̄ponere z postponere p̄no
 men demonstratiuuz termino officiabili.
 sed secūda probatur (z pono) qd̄ lapidez credis esse sortez
 ratione magne distantie: nō tamē credis lapidē esse sortē
 Isto posito antecedens est verum: z cōsequens falsuz: igit̄
 tur cōsequentia non valet: qd̄ antecedens sit veruz proba
 tur: tu credis firmiter absq̄ hesitatione: qd̄ hoc est hoc de
 monstrādo sortem: z ita est qd̄ hoc est hoc demonstrando
 sortem. igitur tu scis hoc esse hoc. patet consequētia: quia
 sic describitur scire cōmuniter sumptum. z antecedēs est
 verum vt patet: igitur z consequens: qd̄ autē consequens
 sit falsum probatur sic. nihil scis esse hoc: igit̄ non hoc scis
 esse hoc. tenet consequentia: z antecedens arguitur: quo
 niam nec istud quod credis esse hoc scis esse hoc: nec il
 lud quod non credis esse hoc: scis esse hoc agitur nihil
 scis esse hoc: patet consequentia. quia nihil est quin istud
 credis esse hoc: vel non credis esse hoc. Et prima pars an
 tecedentis probatur: nam inanimatū credis ee hoc: z nul
 lū inanimatuz scis ee hoc: igitur qd̄ credis ee hoc non scis

Dubium

esse hoc. Secunda vero pars patet: p hoc qz sequitur: hoc nō credis eē hoc: igitur hoc nō scis eē hoc: tāqz a superiori distribu to negatiue ad suū superius: credere enī ē superius ad scire.

Iuxta materia argumēti pono quattuor cōclusiones quaz pma est ista A sensu composito ad sensus diuisum 2° frequēter facit argumentū: patet qm̄ non sequit. tu scis alterum istorum esse verum: igitur alteruz istorum scis eē verū: demonstratis duobus tradictoriz: tibi dubys. Potest esse q antexps sit homo qui est: igitur antexps pōt esse homo qui est. omne albus esse homines est contingens: igitur omne albu ptingens est hominē eē. in qualibet enim istaz est antecedens vey sine cōsequēte. fallit etiā psequētia a sensu diuiso ad sensum cōpositū: qz nō sequitur. vtrunqz istoruz dubitas esse vey: igitur tu dubitas vtrunqz istoruz eē veruz demonstratis illis: rex sedet: 7 nullus rex sedet. sedens possibile est currere: igitur possibile est sedens currere. creans necesse eē deū: igitur necesse est creans eē deū.

Cor^m Ex ista cōclusionē sequit correlarie primo Qz utrunqz istorū credis esse verū: 7 tñ nō credis vtrunqz istoruz esse verū: p. supposito qz quodlibet illorū cōtradi ctoziorū: rex sedet: 7 nullus rex sedet: haberet sex creduli tatis euidentias remouentes equaliter: 7 qz scias illa eē cō tradictoria. Istō posito. patet prima pars: 7 secūda proba sic: tu scis q illa sunt contradictoria: igitur credis vnum il lorū esse falsum. 7 p consequēs nō credis vtrunqz istorū esse verum.

Cor^m Secundo sequitur Qz aliquod istorū scis eē 7 tamen credis nullum istoruz esse demonstratis eisdē. probat (7 pono) qz for. 7 pla. sint: scias tamen for. eē: 7 cre das platonem non eē. Istō posito arguit sic. hoc scis eē de monstrando for. 7 hoc ē aliquod istoruz demonstrādo ipz 7 platonē: igitur aliquod istorum scis esse: qd est prima pars conclusionis: 7 scda pbatur sic arguendo. non isti sunt: igitur null^o istorū ē: hec cōsequētia ē credita: a te 7 a ncedēs

Cor^m similiter per cāuz: ergo 7 cōsequēs ē creditū a te. **Ter** tio sequitur qz ista scis esse: 7 tñ nō scis ista eē: pbatur 7 po no qz aliqs lapis sit ita a longe: qz tu credas ipsuz esse vnu indiuisibile. Istō posito arguit sic: hoc scis eē demonstrā do illū lapidez: 7 hoc ē ista: demonstrādo suas medietates: igitur ista scis eē: nescis tñ ista eē quia credis hoc esse indiuis sibile: 7 nō eē ista: nec aliqua.

2° Secunda cōclusio ē ista. A sensu composito ad sensus diuisus 2°: cuz solo prono mine demonstratiuo singularis numeri: est bonū argumē tuz. patet. qm̄ bene sequitur: hoc scis esse: igitur scis hoc esse: 7 eōuerso: hoc possibile ē esse: igitur possibile ē hoc esse: 7 et eōuerso.

Cor^m Ex ista pñe seqt cōrelarie. qz qlibz illaz pñarum valet: hoc scis eē hoc: igitur scis hoc esse hoc: 7 eōuer so: tu dubitas hoc eē: igitur hoc dubitas eē: 7 eōuerso. appa ret tibi qz hoc ē: igitur hoc tibi apparet esse: 7 eōuerso. Sed forte arguit contra. ponēdo qz credas for eē: 7 qz for. nō sit. Istō posito: hec apparet tibi vera. hoc ē p casuz: 7 tñ illa ē: falsa: hoc apparet tibi eē. pbatur. nā sequitur: hoc apparet tibi eē. igitur hoc ē apparēs tibi eē: p. pñā. per resolutionē illi us vbi apparet: 7 vltra hoc ē apparēs tibi esse. igitur hoc est. patet pñā: a tertio adiacēte ad fm̄ adiacens: 7 pñā est con tra causū. igitur 7 a nō. Respōdet pcedendo qz libet illaz cō sequētiar pter vltimaz. 7 ad illā dico: qz illa nō valet: qz ar guit cū termino ampliatiuo 7 distrabēte: qz est ille termi nus apparens: sicut. n. aliqd qd non est: credit vel opina tur eē. ita idē apparet vel dubitatur esse.

3° Tertia cōclu sio est ista. Ex vna de sensu cōposito: 7 altera de inesse: non sequitur cōrespondēs de sensu cōposito: licet interdū seqt vna de sensu diuiso: patet. qz nō sequitur: tu scis hoc eē verū 7 hoc ē. a. igitur tu scis. a. eē verū. posito enī qz illa deus ē sit .a. 7 lateat te: ē antecedēs verū: 7 cōsequēs falsū. tñ bñ seq tur: igitur. a. scis eē vey: 7 hoc cōcedit sicut antecedēs pp re soluentes. Et notāter dixi interdū: qz nō sequitur: tu scis. a.

eē verū. 7 omne. a. ē illa. rex sedet. igitur illā scis eē verā. po sito enī qz omne. a. sit verū 7 sic credas firmiter sit tamē illa omne. a. rex sedet: quā dubitas 7 lateat te ipaz eē. a. isto posito ē antecedēs verū 7 cōsequens falsuz. **Ex** ista cō clusione sequitur correlarie p^o qz tu dubitas ista eē vera 7 ista sunt. a. 7 tñ nec. a. dubitas eē verum: nec dubitas. a. eē vey. patz: posito: qz. a. sit ppositio vera: quā scias eē verā 7 illaz scias esse. a. sit tñ. a. plura vera: qz dubitas tu eē vera: 7 lateat. te. a. eē illa. Istō posito p. correlariū. **Secda** sequi tur qz tu dubitas sortē currere 7 ois for. est iste hō: 7 tñ tu scis istū hōiem currere: p. posito qz tu istū hōiez scias cur rere: sit tñ sortes. 7 lateat te ipm̄ eē sortē: cum hoc qz dubi tas sortē currere. isto posito p. correlariū. **Quarta** sequi tur ista. qz ambabus pmissis de sēsu cōposito: seqt sibi cōmū dēs de sēsu cōposito: p. vñ bñ seqt: tu scis. a. eē vey: 7 scis qz oē .a. est ista. deus ē. igitur tu scis illā eē verā: et sequitur: tu credis hoc eē verū: 7 tu credis qz hoc ē. a. igitur tu credis. a. eē vey. **Ex** ista pñe sequitur correlarie pmo. qz licet ista pñā nō va leat: tu dubitas hoc eē vey: 7 scis qz hoc ē. a. igitur tu dubitas .a. eē veruz: tñ bñ sequit cū tali minori: tu scis qz tñ hoc ē .a. p. 2° pro. scda parte: qz nō videt quo cāu a nō sit veruz: 7 pñā f° 7 pro pma pte probat: ponēdo qz qlibet illaz sic .a. deus ē: 7 rex sedet: 7 hoc scias bñ. Istō posito a nō est ve ruz: 7 pñā f^o: nā tu dubitas hoc eē verū: demonstrādo illaz rex sedet: 7 suppono: 7 scis qz illa ē. a. vt pono: tñ tu nō dubi tas. a. eē vey: qz scis. a. eē verū p casū illā. s. de^o ē. **Secda** sequitur qz quis ista pñā. non valeat: tu dubitas. a. eē verū: 7 scis qz. a. est hoc: igitur tu dubitas hoc esse vey: tñ bñ sequi tur cū tali minori. tu scis qz omne. a. ē hoc: scda pars ē ma nifesta: qz pdictiozū pñtis repugnat a nō: sed pma probat 7 pono qz rex sedet: et chymera ē sint oia. a. 7 hoc scia atē. isto posito p. qz tu dubitas. a. eē vey. qz si pponerē tibi. a. ē verū dubitares illā: bene respōdēdo: 7 scis qz. a. ē hoc de monstrādo illā hō est asinus per casū: nō tñ dubitas hoc eē verū: qz scis optie illā. hō est asinus eē ipossibiles. **Ter** tio sequit qz licet illa pñā nō valeat: tu vis pcutere istum: 7 scis qz tñ iste est sacerdos: igitur tu vis pcutere sacerdo tē: tñ bene sequitur cū tali minori: 7 vis pcutere istū qñ ipse est sacerdos. prima pars patet: dato qz esses bone psciētie: pp quā nō velles pcutere sacerdotē: 7 qz sortes eēt ois sacerdos qui malū egisset ratiōe cuius velles ipsuz percu tere nō i esse sacerdotis: s. in eē sortis: isto posito: pma po patet: 7 secunda similiter: qz nō videt quo cāu a nō eēt ve rum: 7 pñā nō: 7 notāter dixi i minori aduerbium tēporis quia nō sequitur tu vis pcutere istum: 7 vis quod iste sit sa cerdos: igitur vis pcutere sacerdotē: quia forte vis pcutere istū: 7 vis qz iste sit sacerdos: postqz pcuteris eū: s. ex illis pmissis sequitur solū: qz sacerdotē vis pcutere. Eodem modo dicit qz nō sequitur: tu vis videre istum: 7 vis qz iste sit papa: igitur vis videre papā. nec sequitur: tu vis videre istū 7 vis qz iste sit papa: igitur tu vis videre papaz: sed bñ se quit: tu vis videre istuz: 7 vis qz iste sit papa: qñcūqz tu vi des illū: igitur tu vis videre papā. **Quarto** sequitur. qz qz vis nulla illaz consequentiarum valeat: tu vis pcutere sacerdotem: 7 scis qz tñ iste est sacerdos: igitur tu vis pcutere istū. Tu vis videre papaz: 7 vis qz iste sit papa: quā do videbis papam: igitur tu vis videre istum: tamen be ne sequitur: tu vis pcutere sacerdotem: 7 vis qz tantum iste sit sacerdos: quādo cūqz pcuties sacerdotem. igitur tu vis pcutere istum. Etiam sequitur tu vis videre pa pam: 7 vis qz iste sit omnis papa: quādo cūqz videbis pa pam: igitur tu vis videre istū: qz aut prime pñe nō valent 7 alie sic: patet volenti speculari.

His deductis claret respōsio ad principalem ra tionē pcedēdo cōsequentiā. 7 ad iprobationē admissō cāu: nego illā: nihil scis esse hoc. 7 ad

Dubium

lateat: que illarū sit. a. isto posito ē aīis verū: r cōsequens falsū. igit cōsequentia. nō valet: q aīis sit verum probo sic. hec propositio est tibi dubia. a. est verum: et ipsa adeq̄ te significat. a. eē veyz igr. a. eē veyz est tibi dubiū: patet cōsequētia ab officiātib⁹ ad officiātum: et antecedēs est veyz igitur r consequēs: q̄ aut consequens principale sit falsū: probat sic. nec hoc esse verum ē tibi dubiū: demonstrando illā deus est: q̄ illā scis eē necessariam: nec hoc esse veruz est tibi dubium: demonstrādo illā: hō est asinus: q̄ illā scis eē impossibile: et nihil ē. a. nisi aliqd̄ istarū: vt suppono. igit nullū. a. eē veyz ē tibi dubiū quod est oppositū cōsequētis.

Pro solutione

huius argumēti pono quattuor cōclusiones. quarū prima est ista. Tu dubitas. a. eē verum: r tamē nulluz. a. dubitas eē verū: prima pars: p̄z quoniā ista ē tibi dubia. a. est verū: et ipsa adequate significat. a. eē verum. igit tu dubitas. a. eē verum. secunda similiter ostēditur sic: nullū istorū dubitas eē verū: demonstratis illis: deus ē: et hō ē asinus: s̄z oē .a. ē alterū illozū. igitur nullū. a. dubitas eē verū. p̄z consequētia quia ē sillogismus in secūdo prime. **Ex** ista cōclusionē sequitur correlarie. **Quod** aliquod. a. esse verū ē tibi dubiū. et tñ nullum. a. dubitas eē verum. Secunda pars est ostensa: r prima probatur sic. hec propositio ē tibi dubia: aliquod. a. ē verū: r ipa adequate significat aliquod. a. eē verū: igit aliquod. a. esse verū ē tibi dubiū. patet consequētia: ab officiātib⁹ ad officiātū: ex quo modus ita sumitur in sensu composito a parte post: sicut a parte ante.

2^a **Secunda** cōclusio ē ista. A. scis esse verū: r tamē nullū verū scis eē. a. probatur: r pono cum toto casu q̄. a. sit ista deus ē. r lateat te. isto posito: p̄z prima pars: quoniā hoc scis esse verum: demonstrando illā. deus ē: et ipsa est. a. igitur. a. scis esse verum. secunda pars est manifesta: quoniā nec illā deus ē: nec aliquā aliā verā scis eē. a. vt suppono.

Ex ista cōclusionē sequitur correlarie. **Quod** a. scis eē idē sibypsi: r tamen nullū. a. scis esse idēz sibypsi. a. patet qm̄ illam deus est: scis esse idēz sibypsi: r ipa ē. a. igitur. a. scis esse idēz sibypsi. a. nō tamen. a. scis esse idēz sibypsi ex quo nullū illozū scis eē. a. **Itē** sequitur. q̄. a. scis eē idēz alicui: r tamē nullū. a. scis eē idē ipsi. a. nec aliqd̄. a. scis differre ab .a. patet. q̄z quodlibz istorū scis eē alicui idē: et tamen nullū illozū scis eē. a. nec aliquod illozū scis differre ab .a. q̄z de quolibz istorū tu dubitas: an illud sit. a. concedo tamē disiunctū: **Quod** a. scis eē. a. vt differēs ab .a. q̄z qd̄libet illozū scis eē. a. vel differēs ab .a. **Tertia** cōclusio ē ista. Tu dubitas aliq̄z propōnē eē verā que ē. a. et tñ nullā propōnē que ē. a. dubitas eē verā: prima ps probat. hec propō ē tibi dubia. aliqua propō ē vera que ē. a. et ipsa adequate significat aliquā propōnē eē verā que ē. a. igitur tu dubitas aliquā propōnē eē verā que ē. a. Secūda ps supi⁹ patuit ex hoc q̄ illā. deus ē: non dubitas eē verā et ipsa ē oē. a. igit nullā p̄positionē que ē. a. dubitas eē verā.

Ex ista cōclusionē seq̄r correlarie. q̄ istā p̄pōnē deus ē: dubitas eē verā que ē. a. et tamē illā non dubitas esse verā. Secūda ps p̄z: r prima probat: hoc dubitas eē verū qd̄ ē. a. et hoc ē illa p̄positio deus ē. igit illā propōnē de⁹ ē dubitas eē verā que ē. a. t̄z consequētia cū minoz. q̄z semp̄ demonstro illā de⁹ ē. et maiorē p̄bo: nā tu dubitas hoc eē verū qd̄ est. a. igitur hoc dubitas hoc eē veyz qd̄ ē. a. t̄z cōsequētia. q̄z nō refert p̄ponere r postponere terminū d̄mōstratiū termino officiabili. r antecedēs arguit officiabiliter vt prius. vnde illa consequētia non valet. tu dubitas hoc eē verū qd̄ est. a. igitur tu dubitas hoc eē veyz: et illud est. a. q̄z relatinz confusum nō bz resolui qualiter ē in pro

posito rōne termini officiabilis. **4^a** **2°** ē ista. a. scis esse veyz r falsum: r tñ nulluz. a. scis eē veyz: nec aliqd̄. a. scis eē

falsum. probatur. r pono q̄ a sit binarius illarū propōnuz deus est: r homo est asinus: quarū nlla sit. a. s̄z ambe siml sint. a. Isto pōito. prima pars probatur sic. Ista scis esse verum r f^m demonstran⁹ illas duas p̄positiones: r ista sunt. a. igitur. a. scis esse verū r falsum. 2ª pars probat similiter sic: ista nō scis ē veyz nec ista scis eē falsum: r ista sunt. a. igitur nec. a. scis eē verū: nec. a. scis eē falsum. **Ex** ista cōclusionē sequitur correlarie. **Quod** a. dubitas eē veyz r idē. a. dubitas eē falsum: r tñ nullū. a. dubitas esse veyz r falsū: probat r pono vt prius q̄. a. sint ille due propōes: deus est: r homo ē asinus: quas scias eē vnū veyz: r vnū falsū. dubites tñ an ambo simul sumpta sint vnū verū: aut ambo sint vnū falsum: isto posito patet correlarium.

His positis

patet responsio ad rationē principalem: cōcedendo p̄nam: q̄z hic arguit ab vno quertibili ad reliquū: sicut. n. iste quertitur. tu dubitas. a. esse veyz: r tu dubitas aliqd̄. a. eē veruz: ita iste quertuntur. a. esse veyz ē tibi dubiū: r aliquod. a. eē veyz est tibi dubiū: nō q̄z vna sit indefinita: r reliqua sit sua particula: ris: q̄z nulla eaz est alicuius quātitatis: s̄z q̄z quelibet eaz ē in sēsu p̄posito d̄ terminis similib⁹ vt quertibilib⁹. r ad i probationē dico: q̄ aīis ē veyz: r p̄is similit: r vteri⁹ cōcedo illā: nullū. a. eē veyz ē tibi dubiū: sic istā. tu dubitas nullū. a. esse veyz dubitatio. n. vno d̄dictiozū d̄z altez dubitatio: nec ista sūt d̄dictoria. aliqd̄. a. eē veyz ē tibi dubiū r nullū. a. eē veyz ē tibi dubiū: nec aliq̄ negatiua s̄z abē affirmatiue: r cuilibet d̄z dari d̄dictiozū p̄ negationē p̄positā toti. vñ sic iste p̄pōes sūt sil vere: aliqd̄ hōinē currere est posse. r nō lum hōiez currere ē posse: nec sunt cōtradictorie: nec aliq̄ illaz ē negatiua: ita pariformiter in propositio: quare rē.

Capitulum de scientia propositionis.

Rigesimo pri⁹ ad q̄stionē principaliter arguitur sic: ista p̄na est bona. Tu non scis hoc istorū esse verū: nec scis hoc istorū esse veruz demonstrādo duo cōtradictoria tibi dubia: r non sunt plura istorum: igitur tu non scis aliquod istoruz esse veruz: r bec eadem nō valz. igitur questio vera: tenet p̄na: r prima pars aītis probatur: quia si nō valet 2^a: itet igit oppo^m p̄ntis cum antecede⁹. v̄z. tu scis aliquod istorum esse veruz: r arguitur sic: tu scis aliquod istorum esse verum: assignetur ergo illud: r sit ista. rex sedet: r sequitur immediate q̄ tu scis hoc istorum esse verum: demonstrando illā rex sedet: qd̄ repugnat vni parti antecedentis: sed q̄ illa cōsequētia non valet probatur: antecedens est verum r consequens falsuz: igitur consequētia non valet: q̄ antecedēs sit verum patet demonstratis illis: rex sedet: r nullus rex sedet. r q̄ consequens sit f^m probo: quia suum contradictorium est veruz: scilicet tu scis aliquod istorum esse verum. qd̄ arguit sic: ista sunt contradictoria inter se contradicentia: igitur aliquod istoruz est verum: ista consequētia est bona: scita a te esse bona: r antecedens est scitum a te. igitur r consequens qd̄ erat probandum.

Pro solutione

huius argumēti pono quattuor cōclusiones quarum prima est ista. Tu scis alterum istorum esse verum: r tamē quodlibz istoruz dubitas esse verum: prima pars probatur sic: ista sunt contradictoria: igitur alterum istorum est verum: ista consequētia est bona: r scita a te esse bona: r antecedens est scitum: igitur r consequens: patet consequētia cum hic non adueniat aliud impedimentum. 2^a pars similiter arguitur. alterum istorum dubitas esse verum: r non est aliquod istorum quin dubitas illud esse verum: igitur quodlibet istorum dubitas eē verū: p̄z consequētia ab exponentibus ad expo^m et antecedens est verum.

igitur et consequens. **Ex** ista conclusione sequitur correlarie primo. Quod ista consequentia non valet: tu non scis hoc istorum esse verum: nec scis hoc istorum esse verum: et non sunt plura istorum. igitur tu non scis aliquod istorum esse verum. sed bene sequitur: quod nullum istorum scis esse verum et hoc conceditur. **Secundo** sequitur. quod tu scis hoc istorum esse verum vel hoc istorum esse verum et tamen tu non scis hoc istorum esse verum nec scis hoc istorum esse verum. prima pars patuit: et secunda probatur ut prius sic. ista sunt contradictoria: igitur hoc istorum esse verum vel hoc istorum esse verum. ista propositio est scita a te esse bona: et ante est scita a te. igitur et propositio: propositio ut prius. **Secunda** conclusio est ista. Tu scis. a. esse verum: et tamen nullum. a. scis esse verum nec aliquod verum scis esse. a. probatur et pono quod scias unum istorum esse. a. nescias tamen quod illorum esse. a. sicut tu nescias quod illorum esse verum. **Isto** posito patet quod tu scis. a. esse verum: quod tu scis unum istorum esse verum: et tamen nullum. a. scis esse verum: quod nullum istorum scis esse verum: sed oportet. a. esse alterum istorum ut suppono: igitur nullum. a. scis esse verum. **Item** nullum verum scis esse verum istorum: igitur nullum verum scis esse. a. patet consequentia ab uno convertibili ad reliquum. **Ex** ista conclusione sequitur correlarie. quod tu scis. a. esse verum: et unum. a. esse oportet. a. et tamen tu non scis hoc esse verum demonstrando. a. probatur. nam si tu scis hoc esse verum demonstrando. a. et tamen demonstras nisi unum istorum. rex sedet: nullus rex sedet. igitur tu scis hoc esse verum demonstrando illud: rex sedet: vel tu scis hoc esse verum demonstrando illud: nullus rex sedet: quorum quodlibet est falsum et confirmatur. ista consequentia non valet. tu scis. a. esse verum et unum. a. esse oportet. a. igitur tu scis hoc esse verum demonstrando. a. scis igitur oppositum consequentis cum ante et habet correlativum. quod illa consequentia non valet probatur. et pono quod tu scias et semper scias unum istorum esse. a. et quod illa. rex sedet: hodie sit vera et cras sua opposita erit vera. isto posito patet quod per hoc demonstrat illa. rex sedet. ex quo ipsa est vera. tunc arguitur sic. cras ante erit verum et consequens falsum sic significando. igitur illa consequentia non valet. ante autem ex causa est manifestum. **Tertia** conclusio est ista. Nulla est propositio quam scis esse veram qui illa scis: et tu scis. a. propositio esse veram: et tamen nec. a. propositio scis nec scis. a. propositio. prima pars est possibilis: et est stat cum casu: et secunda probatur. nullum istorum scis demonstrando priora contradictoria. sed oportet. a. esse alterum istorum. igitur nullum. a. scis. **Item** tu non scis adequatum significatum. a. nec aliquod significatum scis adequate significari per. a. igitur tu non scis. a. et propositio tu non scis. a. propositio: nec. a. propositio scis quod erat probandum. **Ex** ista conclusione sequitur correlarie. quod tu scis aliquod verum esse. a. et tamen nullum scitum a te esse verum esse. a. prima pars patet: et probatur: et secunda arguitur sic: oportet. a. esse alterum istorum. rex sedet: nullus rex sedet: sed nullum istorum est scitum a te esse verum igitur nullum scitum a te esse verum esse. a. **Quarta** conclusio est ista. Aliqua propositio scis esse veram: et tamen illa non est scita: sed tibi dubia. probatur. et pono quod illa propositio papa dormit: scias converti cum uno predictorum contradictoriorum: isto posito: tu scis illa esse veram: quod scis illa converti cum vero: et tamen illa est tibi dubia: et non scita a te probatur. nam ante casum illa erat tibi dubia: et iam est impertinens: nec aliter te habes respectu eius quam prius. igitur adhuc est tibi dubia: et non scita a te. **Ex** ista conclusione sequitur correlarie. quod aliqua est propositio: quam scis esse veram: et aliqua est quam scis esse falsam: et tamen nulla illa intelligitur a te: probatur. et capio istas duas propositiones. a. esse. b. et c. quarum prima pono. quod scias converti cum vero. et secundam cum falso istorum: isto posito: patet prima pars conclusionis: quod primam propositioem scis converti cum vero. et secundam scis converti cum falso: igitur primam scis esse veram: et secundam scis esse falsam: quod autem nulla illarum intelligatur a te (probo) Nullius illarum adequatum significatum intelligitur a te: nec aliquod significatum intelligitur a te adequate significari per aliquam illarum. igitur nulla illarum intelligitur a te: patet consequentia a descriptione ad descriptum.

His premissis patet responsio ad rationes principales negando consequentiam: et concedendo oppositum consequentis stare cum antecedente illam: videlicet. tu scis aliquod istorum esse verum. et cum dicitur signetur illud. dico quod non oportet signare illud: quia licet aliquod istorum stat confuse tamen: ratione illius verbi scire: sic etiam concedo: quod nullum denarium promitto: et tamen promitto denarium. et ex hoc nullus debet assignari denarius propter confusionem habitam a verbo promissionis. quare etc.

Regesimo secundo ad questionem principaliter arguitur sic. ista consequentia est bona. Tu scis quod antechristus erit homo antequam ipse erit animal. igitur antechristus erit homo antequam ipse erit animal: et hec eadem non valet. igitur questio vera. tenet consequentia: et probatur prima pars antecedentis. quoniam sequitur tu scis quod antechristus erit homo antequam ipse erit animal. igitur verum est quod antechristus erit homo antequam ipsa erit animal. patet consequentia: quia nihil scitur nisi verum. Tunc sic. verum est quod antechristus erit homo antequam ipse erit animal. igitur antechristus erit homo: antequam ipse erit animal. patet consequentia: quod uniuersaliter sequitur verum est antechristum fore quod curret. igitur antechristus erit qui curret. verum est quod antechristus erit rome qui disputabit. igitur antechristus qui disputabit erit rome. si ergo illa consequentia est bona tunc a primo ad ultimum sequitur: tu scis quod antechristus erit homo antequam ipse erit animal: igitur antechristus erit homo antequam ipse erit animal: et quod ista consequentia non valet: probatur. antecedens est verum: et consequens falsum. igitur consequentia non valet. Quod consequens sit falsum est manifestum: sed probatur antecedens sic: antequam antechristus erit animal: tu scis quod ipse erit homo. igitur tu scis quod antequam ipse erit animal. patet consequentia ab uno convertibili ad reliquum. et antecedens arguitur. nunc tu scis quod antechristus erit homo: et nunc est antequam ipse erit animal: igitur antequam antechristus erit animal: tu scis quod ipse erit homo: patet consequentia. quod sic probatur temporalis. quare etc.

Iuxta materiam istius argumenti ponuntur quattuor conclusiones quarum prima est ista. Alique sunt temporales eiusdem denominationis omnino: quarum termini conuertuntur supponentes simpliciter pro eodem vel pro eisdem: et tamen una est vera: et reliqua falsa. probatur: et capio illas duas temporales: non quando antechristus est tu es: et quando antechristus est tu non es: quarum prima sit. a. et secunda. b. quibus signatis patet. quod a. et b. sunt eiusdem denominationis omnino: et termini supponentur consimiliter omnino. et a. est verum. quod suum contradictorium est falsum. videlicet. quando antechristus est tu es. quia ipsa asserit antechristum esse: et b. etiam est falsum: quia infert antechristum esse: quia licet b. sit propositio negatiua ponit tamen in esse ex quo nota temporis non negatur. **Ex** predicta conclusione sequitur primo. Quod quolibet temporalis est categorica. patet: quia aliter hec esset affirmatiua. quando tu es antechristus non est: ex quo non negatur nota temporis: quod est falsum. **Secundo** sequitur. Quod nulla propositio temporalis est alicuius quantitatatis: patet de ista et qualibet sibi simili: quando homo currit homo mouetur. non enim est indefinita: ex quo non est probanda resolutur: nec per suum contradictorium. **Tertio** sequitur. Quod talium quando homo currit homo mouetur subicitur solum licet homo scias: et licet quando homo currit. non est pars subiecti: nec pars predicati. sed pars totius. propositio: sicut

Cor^m
Cor^m
Cor^m

Dubium

etiam albatinius cōsequētialem sūptus. **¶** Quarto seq̄
q̄ bec. tu curris q̄n tu moueris: ē singularis. ⁊ illa. oīs hō
currit q̄n oīs hō mouetur. est vniuersalis: et piacens idēfi
nita: quarū nota tēporis cū suo residuo tenēt se ex pte pdi
cati: nec vocāt pprie tēporales: sed de tēporato extremo.

2° **¶** Secunda conclusio est ista. Aliqua est temporalis ve
ra cuius vna pars principalis est falsa. patet de ista. dum
tu es: tu non fuisti. q̄ enim secunda pars principalis sit
falsa p̄. ⁊ probatur temporalem eē veram sic arguēdo. in
hoc istāti tu es: ⁊ i b̄ istāti tu nō fuisti: igit̄ dū tu es tu n̄ fui
sti. p̄ cōsequētia. q̄ sic probat̄ tēporalis. et aīis ē verū.

Loz^o igit̄ et cōsequens. **¶** Ex ista cōclusionē seq̄ p̄. Q̄ a tēpora
li ad alterā eius pte nō sp̄ valet p̄na. p̄. q̄ nō seq̄. q̄n tu
es tu nō fuisti. igit̄ tu non fuisti aīis. n. ē verū: ⁊ n̄is falsū.

Loz^m **¶** 2° seq̄ q̄ a tēpali ad copulatiuā d̄ eisdē ptib^o p̄ncipali
bus nō valet p̄na. q̄ nō sequitur. dū tu es adā nō fuit. igit̄
tu es ⁊ adā nō fuit. **¶** Notādū tñ q̄ l̄z tēporalis alterā p
tē seu copulatiuā absolute nō iferat: tñ b̄n ifert quālibet
illarū cū determinatōe iclusa i nota tēporali. q̄ b̄n sequit̄
q̄n tu es tu nō fuisti. igit̄ aliquādo tu nō fuisti. et sequit̄. q̄n
tu es adā nō fuit. igit̄ aliq̄n tu es ⁊ tunc adā nō fuit: et ita

3° **¶** 2° ē n̄is verū sicut ⁊ antecedēs. **¶** 3° cōclusio ē ista. Aliqua tē
poralis ē vera cuius vtraq̄z ps p̄ncipalis ē falsa. probatur.
ista tēporalis ē vera. quādo tu nō eris antexps nō erit. ⁊ q̄
libet eius ps p̄ncipalis ē falsa. igit̄ ⁊c. aīis probat̄ sic. tunc
tu nō eris. demonstrando primū nō eē tui: ⁊ tūc antechrist^o
nō erit. q̄ p̄ cōsequētia: ⁊ aīis ē verū. igit̄ ⁊ cōsequēs. q̄ aūt
quelz eis ps p̄ncipalis sit falsa manifestū ē: q̄ bec ē falsa:
tu nō eris: ⁊ bec s̄l̄r. antexps nō erit. igit̄ ⁊c. **¶** Ex ista cōclu
sione sequit̄ p̄mo. Q̄ aliqua ē t̄pali ⁊ ē alicui^o sue ptis vel
secū cōuertibilis illatiue: p̄ de ista. quādo tu non eris: aūt
christus nō erit ex quo ipa ē vera: ⁊ q̄libet sua p̄ncipalis ē
falsa. **¶** 2° sequit̄ q̄ quelibet h̄s t̄pali est cuiuslibet sue
partis cū determinatōe iclusa i nota t̄pali illatiua: q̄ b̄n
sequit̄: q̄n tu nō eris aūt xps nō erit. igit̄ aliquādo tu non
eris: ⁊ tūc antechristus nō erit. **¶** Notādū tñ q̄ quelibet tē
poralis affirmatiua: respectu cuiuslibet sue ptis ē illi^o: vel
secū cōuertibilis: ac copulatiue facte ex illis absolute illati
ua. vñ optime seq̄tur: q̄n tu es ego sū: igit̄ tu es et ego sum.
q̄n for. fuit pla. fuit: igit̄ for. fuit et pla. fuit: dū antechrist^o
erit. a. erit albū. igit̄ antechristus erit. et. a. erit albū. **¶** 4^a
cōclusio ē ista. Aliqua tēporalis ē falsa cuius quelibet ps
p̄ncipalis ē vera: p̄ de qualibet illarū. dū ego ero antechri
stus erit. Aliquā adā fuit tu fuisti: postquā antechrist^o erit
tu eris. quelibz enī istarū ē falsa vt p̄. et tñ cuiuslibet illa
rū ps p̄ncipalis ē vera. **¶** Ex ista cōclusionē seq̄tur p̄mo.

Loz^m **¶** aliqua ē copulatiua que nō ē alicui^o t̄pali formalr il
latiua: p̄ de ista tu fuisti: ⁊ adā fuit: ex qua nō sequit̄: aliq̄
istarū. q̄n tu fuisti adā fuit. aūt q̄n tu fuisti adā fuit: postq̄z tu
fuisti: adā fuit: et licet alicuius istarū cōsequēs eēt verus.
Loz^m cōsequētia nō valet ad huc. **¶** 2° sequit̄. Q̄ ex oī copula
tiua affi rmatiua cuius vna ps ē negatiua vel ambe seq̄t
vna tēporalis de cōsimilib^o p̄tib^o absolute sūptis (p̄) q̄n
sequit̄ tu fuisti: et antexps nō fuit. igit̄ q̄n tu fuisti aūt xps
nō fuit. et sequit̄ hoc istās non erit et adā nō erit igit̄ q̄n b̄
instās non erit: adam uon erit. quare ⁊c.

His sumptis respōdet ad argumētū p̄ncipale cō
cedēdo cōsequētia ⁊ negādo aīis.
et ad p̄bationē aūt q̄ aūt xps erit aīal: tu scis q̄ ipse erit hō.
igit̄ tu scis q̄ antexps erit hō antequā ipse erit aīal. ne
go cōsequētia. aīis. n. ē t̄pali t̄pali p̄babilis ⁊ nullius
quātitat̄is. cōsequēs vero ē propositio de t̄pato extremo
alicuius q̄ritatis. sed tñ officia bilr p̄babilis rōne termini
modalis: isto modo. bec propositio ē scita a te. aūt christus
erit homo anteq̄ ipse erit aīal et ipa sic adequate signi
ficat: igit̄ tu scis q̄ aūt xps erit homo ⁊c. p̄na ē bona: s̄z ne

gat aīis pro prima pte: quare ⁊c.

¶ Caplm de iceptiōe veritatis ⁊ falsitatis.

Trigesimo

tertio p̄ncipaliter ad que
stionem arguitur sic. Ita

cōsequētia est bona. **¶** p̄positio est falsa. ⁊ p̄t
eē vera. igit̄ p̄t icipere eē vera. ⁊ bec eadē non
valet. igit̄ questio vera. tenet consequētia ⁊ p̄

batur p̄ma pars antecedētis sic. sequitur enim. a. p̄positio
est falsa et erit vera. igit̄. a. p̄positio incipit vel in
cipiet esse vera. ista consequētia est bona. igit̄ si potest
sic esse sicut significat per aīis: p̄t ita eē sicut significatur
p̄ consequens: ⁊ iō illa p̄na ē bona. a. p̄positio ē falsa ⁊ a.
p̄positio potest esse vera. igit̄ potest incipere esse vera.
s̄z q̄ illa consequētia non valet probō. ⁊ pono: q̄ antexps
non erit: sed q̄ ipse poterit eē: ⁊ q̄. a. sit illa p̄positio aūt xps
erit. isto posito aīis ē verū ⁊ n̄is falsū: igit̄ p̄na non valet:
q̄ aīis sit verū manifestū ē: q̄ aūt xpm fore ē falsū et aūt xps
fore p̄t eē verū. sed. a. adequate significabat aūt xpm fore.
igit̄. a. ē falsū: et p̄t eē verū. **¶** Jā probō q̄ n̄is sit falsū: si. n.
. a. p̄positio p̄t icipe eē vera: ponatur. n. q̄ ipa icipiat esse
vera ⁊ quero vtrū p̄positionē de presentī: vel p̄ remotio
nē eiusdē: n̄ p̄mo q̄d p̄bo sic q̄ si. a. ē verū: ⁊ a. adequate si
gnificat aūt xpm fore. igit̄ verū ē aūt christū fore. igit̄
mediate ante istās p̄sens verū fuit aūt christū fore: ⁊ a.
tūc adeq̄te significabat: sic igit̄ imediate aīe istās p̄
sens. a. fuit verū. arguo igit̄ sic. a. nūc ē verū ⁊ imediate
aī istās p̄ns. a. fuit verū: igit̄. a. n̄ icipit eē verū. **¶** Si ve
ro dicitur scdm mēbrū. q̄. a. icipit eē verū p̄remotionem
de presentī. Contra. a. imediate post istās p̄sens erit verū
⁊ tūc significabit aūt xps fore. igit̄ imediate post instās p̄ns
erit verum aūt xpm fore. igit̄ ⁊ nūc verū ē aūt xpm fore: sed
. a. p̄marie ⁊ adequate sic significabit: igit̄. a. ē verū: ⁊ p̄te
ques non icipit eē verum p̄remotiōem de p̄nti.

Pro solutione

hui^o argumētī pono quatuor cō
clusiones quarū p̄^o ē ista. Quels

p̄positio vera vocalis: vel scripta p̄t icipere eē falsa: ⁊ q̄s
vocalis vel scripta falsa p̄t icipe eē vera. p̄bat. nā ista. de
us ē p̄t icipe eē falsa. bec p̄pō. hō ē asinus p̄t icipe eē va.
igit̄ cōclusio vera. p̄z p̄na: q̄ si conclusio nō posset verifi
cari dicte p̄pones marie obuiarēt: ⁊ p̄bat aīis. nā illa de
ē p̄t icipere cōverti cū falsa. igit̄ p̄t icipere eē falsa: ⁊ il
la hō ē asinus p̄t icipe cōverti cū vera. igit̄ p̄t icipe esse
vera. p̄z cōsequētia: ⁊ aīis s̄l̄r ex quo sūt p̄positiones ad pla
citū significatiue. **¶** Ex ista cōclusionē seq̄tur p̄. Q̄ illa p̄na
ē bona. a. p̄pō ē falsa ⁊ p̄t eē vera. igit̄ p̄t icipe eē vera
dato q̄. a. p̄positio sit ad placitū significatiua. a. n. potest
icape cōverti cū vero. igit̄. a. p̄t icipe eē verū. **¶** Secōdo seq̄
tur. Q̄ aūt xps n̄ erit mutari a falsitate i veritate: ⁊ sua oppo
sita a veritate i falsitate: p̄z. q̄ illa ē falsa ⁊ p̄t eē va. et sua op
posita ē vera ⁊ p̄t eē falsa. igit̄ ⁊c. **¶** Secōda cōclusio ē ista
Dis p̄pō mētal̄is nāl̄r significēs q̄ n̄ fuit p̄t icipe eē vera
vel falsa: p̄z. q̄ sicut illa p̄t icipe eē: ita p̄t icipe eē va vel
falsa. **¶** Ex ista cōclusionē sequit̄ correlative. p̄. Q̄. a. p̄positio
nāl̄ter mētalr significās p̄t icipe esse vera. p̄z. q̄ p̄t ic
pere eē. igit̄ p̄t icipe eē vera sic arguēdo. a. p̄positio nūc ē
vera ⁊ n̄ imediate ante instās p̄sens. a. p̄positio fuit vera:
igit̄. a. p̄positio icipit eē vera. ista p̄na ē bona: ⁊ aīis ē pos
sibile dato q̄. a. p̄positio mentalis nunc sit p̄. igit̄ ⁊ p̄na.
¶ Secundo. sequit̄ q̄ illa p̄positio mentalis antechrist^o
non erit potest incipere esse falsa. patet ex quo ipa potest
incipere eē: ⁊ i eodē instāti i quo ipa incipet eē: ipa icipet eē
falsa dato q̄ tunc verum foret antechristum fore. **¶** 3°
est ista. **¶** p̄positio mentalis. non potest incipere esse
vera postq̄z fuit falsa: probatur. a. p̄positio non p̄t esse
vera postq̄z fuit falsa. igit̄ nec potest incipere esse vera

postq̄ fuit falsa. patet d̄na. z aīis arguitur: si enīz. a. posset
 eē verū postq̄ fuit falsū: ponat̄ ergo q̄ sit vez: postq̄ fu-
 it falsū et segtur cōtradictio: nā segtur. a. ē verū: igit̄ ante
 chrisus erit. p̄z sequētia. qz nō pōt mutari a sua significa-
 tione cum naturaliter significet antex̄pm fore. ¶ Ex ista
 cōclusionē sequitur primo. Qz a. non potest mutari a fal-
 sitate in veritate. quia non potest esse verum postquam
 fuit falsū. ¶ Sc̄do segtur: q̄ sua opposita mētalis illa. s.
 an̄xps nō erit: nō pōt mutari a veritate ī falsitate: qz si sic:
 ponat̄ ergo q̄ mutet̄: a veritate in falsitate: z sit. b. illa pro-
 positio: z arguit̄ sic. b. est falsū: igit̄ an̄xps erit: z segtur. b.
 fuit vez: igit̄ antex̄ps nō erit. p̄z d̄na. si semel fuit verum
 q̄ an̄xps nō erit: z tñ nūc z semp erit vez q̄ Antex̄ps nō
 erit. igit̄ zc. ¶ Quarta d̄ est ista. Nec ppō mētalis nāliter
 significās: antex̄ps erit: pōt mutari a veritate in falsitate: z
 probat̄: nā sine aliquo casu ipa est va: z aliqñ erit falsa. s.
 post corruptionē antex̄pi: igit̄ mutabit̄ a veritate in falsi-
 tatem. ¶ Ex ista cōclusionē segtur corzelarie. Qz hec nālī
 significans: antex̄ps nō erit: pōt mutari a falsitate in veri-
 tatem: pbat̄: nam ipsa est falsa: z aliqñ erit va: igitur mu-
 tabitur a falsitate in veritate: p̄z toto igit̄ dico: q̄ nulla
 talis antex̄ps erit: sic significādo adequate: nō pōt muta-
 ri a falsitate in veritate: s̄z bñ euerſo. a veritate in falsita-
 te: ēt nulla talis: antex̄ps non erit: sic significādo pōt mu-
 tari a veritate in falsitate: sed bñ econuerſo a falsitate in
 veritatem: quare zc.

His visis facilliter r̄ndetur ad rationē: p̄cedendo cō-
 sequētiā: z d̄sequens. Et admitto q̄. a. in-
 cipiāt esse vez: p̄ positionē de p̄senti. z nego d̄sequēter q̄
 a. imediate an̄ istās p̄ns significabat adeq̄te antex̄ps fo-
 re: tanq̄ repugnantē: si tñ argueret̄ sic. A. ppō ē falsa: z p̄t
 esse vera: sic significādo p̄cise. igit̄ pōt incipere eē vera post
 q̄ fuit falsa: sic significādo p̄cise: nego d̄ntiaz: z ad p̄batio-
 nē bñ segt̄. a. ē falsū: z erit vez: sic significādo p̄cise: igit̄. a.
 incipit v̄l incipiet eē vez postq̄ fuit falsū: sic significādo p̄cise.
 Ista d̄na est bōa: z pōt ita esse sicut significat̄ per an̄s.
 igit̄ pōt ita esse sicut significat̄ p̄ d̄ns. nego q̄ possit eē ita
 sicut significat̄ per an̄s: ex quo. n. a. sic significādo p̄cise:
 nō pōt mutari a falsitate in veritate: non pōt ita eē sicut si
 significatur p̄ an̄s. Et si arguit̄ sic. a. p̄positio est falsa: z pōt
 esse vera: sic significādo p̄cise. igit̄ potest eē: q̄. a. sit falsū
 z erit verū: sic significādo p̄cise: nego d̄nam: qz arguitur
 a sensu diuiso vero: ad sensum cōpositū falsū: q̄re zc.

Capitulum de veritatibus eternis.
Trigesimo quarto ad q̄onem p̄n-
 cipaliter arguit̄ sic. ista
 d̄ntia ē bona. A. est verū z potest non esse
 vez. igit̄ potest desinere eē vez: z hec ca-
 dē non valz. igit̄ q̄stio va: t̄z d̄ntia: z pbat̄
 p̄ma ps an̄tis sic. A. ē vez: z p̄t nō eē vez.
 igit̄ aliq̄d pōt esse p̄mū istans in quo. a. nō
 erit verū: vel vltimū in q̄. a. erit verū: p̄z d̄ntia a simili. tu
 curris: z potes nō currere: igit̄ aliq̄d pōt esse p̄mū instans
 in quo tu non curres: vel vltimū in quo tu curres: tūc ar-
 guitur sic: aliq̄d potest eē p̄mū instans in quo. a. non erit ve-
 rū: vel vltimū in quo. a. erit vez. igit̄. a. p̄t desinere eē ve-
 rū: p̄z d̄sequētia: qz d̄ns segtur ex q̄libet pte an̄tis igit̄ a p̄-
 r̄: vel vltimū. a. ē verū z p̄t non eē vez. igit̄. a. p̄t desinere eē
 vez. Sed iam p̄bo q̄ illa d̄ntia non valet: z pono: q̄. a. sit
 adequatū significatū istius p̄positionis. ita erit q̄ an̄xps
 fuit. isto pos. to an̄s est vez. z d̄ns falsū. igit̄ d̄na nō valet.
 q̄ an̄s sit vez p̄z. qz ita erit. q̄ an̄xps fuit. z potest eē q̄ nō
 erit ita: q̄ antex̄ps fuit: qz pōt esse q̄ an̄xps nō sit: nō fuit:
 nec erit: s̄z q̄ d̄ns sit falsū pbat̄. nā si. a. p̄t desinere eē ve-
 rū ponat̄ q̄ desinat esse verū. z quero si. a. ē vez: vel ime-
 diate ante īstans p̄ns fuit vez: si iam est verū. igit̄ verūz

ē q̄ ita erit: q̄ an̄xps fuit. igit̄ eternaliter verū erit: q̄ erit
 ita q̄ antex̄ps fuit: z p̄ d̄ns imediate post istās p̄ns. a. erit
 vez. igit̄ nō desinit esse verū. Si d̄r q̄ imediate an̄ istās
 p̄ns. a. fuit verum. igit̄ imediate ante instans p̄ns verū
 fuit q̄ ita erit: q̄ antex̄ps fuit. igitur iam est verum. z in-
 mediate post instans p̄ns erit vez: q̄ ita erit q̄ antex̄ps
 fuit: z p̄ d̄sequens. a. nō desinit eē vez. z fundat̄ argumē-
 tum in hoc. qm̄ si. a. est vez semp fuit vez: z semp erit ve-
 rū: z eō vt p̄z subtiliter itue nti.

Juxta materiam isti argumēti pono q̄ttuor d̄-
 nes quaz p̄ma ē ista. Aliq̄l̄r p̄s
 eē ē vez: qualr esse semp fuit verū: z taliter eē nō semper
 erit vez. pbat̄: nāz antex̄ps fore est vez: z semp fuit vez
 z aliqñ nō erit vez. s. post corruptionē antex̄pi. ¶ Ex ista
 segtur corzelarie. Qz aliquat̄r esse est: z semp fuit falsum:
 z tñ taliter esse aliqñ non erit falsū: p̄z de hoc cōplexe si-
 gnificabili: antex̄ps nō erit. ¶ Sc̄do segtur. Qz aliq̄l̄r eē
 est eternū a pte an̄: qualiter esse non est eternū a pte post
 p̄z de hoc cōplexe significabili antex̄pm fore. ¶ Sc̄da. d̄
 ē ista. Aliq̄l̄r esse ē vez: z sp̄ erit vez z tñ talr eē aliqñ fuit
 falsū (pbat̄) nā adam fuisse ē verū: z semp erit verū
 z aliqñ fuit falsum. s. ante p̄mū esse ade. ¶ Ex ista conclu-
 sione segtur p̄mo. Qz aliquat̄r esse ē falsū: z semp erit
 falsum: z tñ taliter eē aliqñ fuit vez: p̄z de hoc cōplexe
 significabili: adā non fuisse. ¶ Sc̄do segtur. Qz aliq̄l̄r
 eē ē eternum a parte post q̄ non est eternum a parte ante:
 patet de hoc cōplexe significabili adam fuisse. Et si con-
 tra istud corzelarium vel secundum prime conclusionis
 adduceretur phylosophus ponens q̄ omne eternum a p-
 te ante: est eternum a parte post et econuerſo: dicitur q̄
 non loquitur de cōplexe significabili: sed de icōplexe si-
 gnificabili: dicit enim q̄ omne eternum a parte ante: est
 eternum a parte post: z econuerſo: z non dicit q̄ omne ali-
 qualiter esse qualiter esse est eternū a parte ante: sit eter-
 num a parte post. z econuerſo. ¶ Tertia conclusio ē ista.
 Aliqualiter esse cōtingens si ē verū sp̄ fuit verū z sp̄ erit
 verū: p̄z de hoc cōplexe significabili. ita fuit q̄ Adā erit. si
 .n. verū ē q̄ ita fuit q̄ Adā erit: sp̄ fuit verū: z semp erit ve-
 rū q̄ ita fuit q̄ Adā erit: z ita dicit̄ de hoc cōplexe significa-
 bili. ita erit q̄ antex̄ps fuit: si. n. verū ē q̄ ita erit q̄ an̄xps
 fuit: sp̄ fuit verū: z sp̄ erit verū: q̄ ita fuit: q̄ antex̄ps erit.
 ¶ Ex ista cōclusionē segtur corzelarie p̄mo: Qz aliquat̄r
 eē ē r̄gēs: z ē eternū tā a pte an̄: q̄ a pte post: p̄z de. a. q̄
 .n. sit eternū tā a pte an̄ q̄ a pte post patet. Et q̄ sit r̄gēs
 pbat̄ qz. a. ē verū: z pōt nō eē verū: qz pōt ita eē q̄ nō ita erit
 q̄ antex̄ps fuit. Idē d̄r d. b. dato q̄ sit significatū adeq̄tū
 huius: ita fuit q̄ adā erit. ¶ Sc̄do segtur q̄ nec. a. nec. b.
 pōt: potuit: vel poterit incipere: vel desinere eē verū: qz si. a.
 vel. b. ē fuit: vel erit verū. a. vel. b. eternaliter fuit verū: z
 eternalr erit verū. ¶ Quarta cōclusio est ista. Aliqualiter
 eē ē verū: non q̄l̄ter eē fuit verū: nec taliter eē erit verū:
 pbat̄. hoc eē ē verū demonstrādo istās p̄ns: z hoc eē nō
 fuit verū: nec erit verū: qz nūq̄ fuit ita: nec nūq̄ erit ita q̄
 hoc ē. igitur zc. ¶ Ex ista cōclusionē segt̄ corzelarie p̄. Qz
 aliquat̄r eē ē falsū: q̄l̄ter eē sp̄ fuit verū: p̄z. qz hoc fore
 demonstrādo istans p̄ns ē falsū. qz hoc istans non erit z b̄
 fore sp̄ fuit verū. qz sp̄ fuit ita q̄ hoc erit. ¶ Sc̄do sequit̄
 Qz aliquat̄r esse est falsum: qualiter esse semper erit ve-
 rum: patet quia hoc fuisse demonstrando instans p̄sēns
 est falsum: z semper erit verum z necessarium quia semp
 erit ita q̄ hoc fuit. ¶ Tertio sequitur. Qz aliquat̄r esse
 est falsum: qualiter esse semper fuit verum: z semper
 erit verum: patet de hoc cōplexe significabili: hoc non
 esse demonstrando instans p̄sēns.

His visis r̄ndetur ad rōnē p̄nciplē negando d̄ntiā.
 z ad p̄bationē nego d̄m̄ p̄mā. z ad simili

p̄s
 Cor^m
 Cor^m
 z^o
 Cor^m
 Cor^m
 3°
 Cor^m
 Cor^m
 4°
 Cor^m
 Cor^m

tudinem dico: qd nō ē similitudo: qz te currere pōt mutari a veritate in falsitatem: et eodē nō si te currere est verum: et eternaliter fuit verū. aut eternaliter erit verū te currere re: sed. a. nō pōt mutari a veritate in falsitatem, nec eodē propter implicationē cōtradictionis: et eo ipso qd. a. est vtz eter- naliter fuit vtz: et eternaliter erit verū. quare rē.

Capitulum de incipit et desinit.

Inigesimo quinto principaliter ad questionē arguitur sic. Hec dñā est bona. A. ppositio incipit esse. igit̄ ppositio. a. incipit incipere eē. Et hec eadē non valet. igit̄ q̄stio vā. t3 dñtia. et pbatur p̄ma ps aīcedentis sic. a. ppositio incipit esse. igit̄. a. ppositio nūc p̄mo est. vlt̄. a. ppositio nūc vlt̄io nō est: p3 dñā appropōe hñte plures cās veritatis ad disiunctiuā factā ex illis: tūc sit. a. nūc p̄mo est: vel nūc vlt̄io nō est: igit̄. a. incipit esse: et nō imēdiate ante istans p̄ns incipit esse: p3 dñā. qz d̄sequens est vna copulatiua cui⁹ q̄libet ps seq̄t ex q̄libet pte aīcedētis qd. n. p̄ma seq̄tur manifestū est: sed p̄bo scōdaz seq̄: seq̄tur. n. a. ppositio nūc p̄mo est. igit̄ nō imēdiate ante istans p̄ns fuit. igitur nō imēdiate ante istans p̄ns. a. incipit esse: p3 p̄ma dñtia ab exposita ad vñā suaz exponētū. z vō seq̄: qz ex opposito seq̄t oppositū. Eodē mō arguit̄ ex alia pte. a. nūc vlt̄io nō est. igit̄. a. nō imēdiate ante istans p̄ns fuit. et per cōsequēs nō imēdiate ante istans. a. incipit esse. p̄ma dñā p3: qz nō idē instans est vlt̄imū nō eē: et p̄mū nō esse. a. ppositio. z p3 vt p̄mū: qz ex opposito seq̄tur oppo- situm: igit̄ a p̄mo ad vlt̄imū. a. incipit esse. igit̄. a. incipit inci- pere esse: sed qd ista d̄sequētia nō valet p̄bo (et pono) qd i q̄libet pte p̄portionali pari hōre p̄terite. a. fuit: in q̄libet vero ipari. a. non fuit: et hoc est possibile. qz possibile est: qd tres termini multotiens fuerit vna ppō: et multotiens nō fm p̄pingtatez: vel distātiā eorū. Lōsimiliter pono de hōra futura respectu. a. terminādo ptes p̄portioales mī- nores versus hoc istans. isto posito aīns est vtz: et d̄seqns falsum. igit̄ dñtia nō valet: qd aīns sit veruz p̄bo. A. nō est vt suppono. et imēdiate post istās p̄ns erit. igit̄. a. incipit eē. aīns est verū. igit̄ et cōsequens: qd aut p̄ncipale dñs sit fal- suz p̄bat. a. incipit eē: et imēdiate aī istās p̄ns incipit eē: et i- mediate post istās p̄ns incipiet eē: igit̄. a. nō incipit incipere eē: p3 dñā et aīcedens: qz in q̄libet pte pari. a. incipit: vel inci- piet eē vt p3 intuenti.

Circa materiam huius argumēti pono quat- tuor d̄clusiones quarū p̄ma

1° est. Aliq termini fuerūt p totā hōrā istā et erūt per totam istā hōrā: et illi termini sunt. a. ppositio: et tñ. a. ppositio nō fuit p totā hōrā istā: nec erit per totā hōrā istā: demon- strando hōrā p̄teritā et futurā: p3 in casu argumēti: sumen- do illos terminos duos: ly hō: et ly est: pōnedo qd in q̄libet pte pari vniebant̄ et vniēnt̄: in q̄libet aut ipari non: sic qd ex eis nō poterit fieri: nec potuit fieri in tali pte. a. pposi- tio. isto posito p3: qd illi termini fuerunt p totā istā hōraz: nō tñ. a. ppō. qz nō fuit in q̄libet pte ipari: et ita de hōra fu- tura dicat. nec posset dici: qd ista ppositio fuit p totā hōrā istā: qz illi termini fuerūt p totā illā hōrā: qz per idē sequi- tur: qd tu nūc d̄fines eē: qz aliq̄ que sūt tu. v3 ptes eēn- tiales tui nūc d̄fines eē. Et ista cōclusionē seq̄tur

2° corollarie. Qz. a. ppositio infinities incipit: vel desinit eē. Et eadē ppō infinities incipiet: et desinet eē: p3. qz infinities h̄ fuit vera: hoc est demonstrando. a. et infinities fuit eadē fal- sa. sicut infinities erit hec vā: hoc est demonstrādo. a. et in- finities erit illa falsa. Et 3° est ista. a. et b. erūt ppetua: et a. et b. sunt duo hoies: et tñ nullus illoz erit ppetuus: pbat: (et pono) qd. a. sit materia: et forma sortis. b. vō mā et for- ma pla. isto posito p3 qd. a. et b. erūt ppetua: qz. a. erit perpe-

tua. et b. erit ppetua: cū quodlibet istoz erūt duo ppetua: v3. mā: et forma: et a. et b. sunt duo hoies qz. a. et b. est pla. tñ nullus illoz est ppetuus: qz q̄libet illoz moriet̄

Ex ista d̄clusionē seq̄tur corollarie. Qd ista dñtia nō valet. Iste numerus est ppetuus: iste numer⁹ est sor. igit̄ sor. est ppetuus: qz ly ppetuus in aīcedēte: est adiectiuum istius termini numerus: et in dñte istius termini sor. Ideo d3 d̄cludi. igit̄ sor. est nūer⁹ ppetuus: et b̄ d̄cedit̄. sicut nō seq̄t iste numerus est perpetuus: et iste numerus est. a. igit̄. a. ē ppetuus: sed bñ seq̄tur. igit̄. a. est numerus perpetuus. a. n. non est ens ppetuus: l3 sit numerus ppetuus. Tertia cō- clusio est ista. A. nūc d̄fines esse: et oē. a. ē sortes: et tñ sor. desinit esse. pbat (et pono) qd oē. a. sit numerus binarius māe: et forme sor. isto posito p3 qd. a. nūc d̄fines esse: qz iste binarius nūc d̄fines eē. et tñ sor. desinit esse. qz moriet̄. Et ista cōclusio seq̄tur qd ista d̄sequētia nō valet. Ista nūc d̄fines eē: et ista sunt iste hō. igitur iste homo nūc d̄fines esse: aīcedens enī est verū: et dñs falsus: tñ bene seq̄tur ex illis pmissis. igit̄ aliq̄ que sunt iste hō. nūc d̄fines esse: et hoc d̄cedit̄. Quarta cōclusio est ista. Possibile est qd sor. infinities incipiet esse: et desinet esse p̄bat (et pono) qd in q̄libet pte p̄portionali pari hōre p̄terite d̄syniuerit eandē aīam māe sor. et in q̄libet ipari: sepauerit. isto posito arguit̄ sic. sor. d̄fines esse ex vñione ist⁹ forme ad corpus: et d̄fines esse ex separatione eiusdē ab illo: l3 in hōra p̄terita infinities vniebat̄ aīa corpori: et infinities se- parabat̄ illa ab eodē: igit̄ infinities sor. incipit eē et desinit esse: nec fuit alius sor. et alius incipiens eē: sicut nec diuerse partes essentielles eiusdē. Item d̄fines de futuro qd possibile est qd sor. infinities incipiet esse: et desinit esse. Et ista cō- clusione seq̄tur corollarie. Qz eiusdē hōis est dare p̄mū nō esse: et vlt̄imū nō esse. p3 supposito cū casu p̄ori: qd nūc sit sepata aīa sor. a corpore: et p3 qd in q̄libet pte ipari hōre p̄terite sic fuerūt sepata: et in q̄libet pari fuerunt vnita: et ita in q̄libet p̄portionali pte ipari hōre future erit illa aīa sepata: et in q̄libet pte pari vnita corpori: isto posito p3 cor. ex quo hoc nō est demonstrādo sor. et imēdiate aī h̄ istās p̄ns fuit: et imēdiate post istans p̄ns: hoc erit demon- strando eundē. Et si dicat̄: qd hec sunt d̄ aristotile in libro de ge. ponentē qd idē numero nō pōt regenerari: d̄fines (con- cedendo) qz nihil pōt bis generari: vel corūpi: tñ multa p̄nt bis incipere: vel desinere esse: nō qdē per generationē: vel corruptionē: sed p solā p̄tū essentialiū vnionē: vel separa- tionē. ad hoc. n. qd aliqd generet̄: o3 qd illud nō fuerit. si ē forma: et si est p̄po. qd sua forma nō fuerit: et si aliqd corū- pit̄. qd illud nō erit. Si ē forma: et si est cōpositū qd sua for- ma nō erit: q̄liter nō occurrit in casu d̄clusionis: cōcedo er- go: qd sortes nō pōt bis generari: et bis corūpi. tñ pōt in- finities incipere esse. vel desinere esse. qre rē.

His visis p3 r̄sio ad p̄ncipale argumentum negā- do dñtiam: et ad p̄bationē cōcedo illam d̄sequētiā: A. p̄mo est. igit̄. a. incipit esse: et idē. a. incipit inci- cipere esse: sed nego illam. a. vlt̄imo non est. igitur. a. inci- pit incipere esse. et ad probationem. a. vlt̄imo non est. igit̄. a. nō imēdiate ante instans p̄ns fuit: negat̄ d̄sequētia. et cū dicat̄: qd idē istans nō ē p̄mū nō esse: et vlt̄imū nō eē. a. p̄pōns: dico qd vtz est si. a. ppositio nō fuisse: et nō esset. nec foret: aut si non fuisse: l3 esset vel foret: vbi aut̄. a. sit: et imēdiate ante hoc fuit: et imēdiate p̄ hoc erit: qd est possibile vt ostensuz est: sequitur qd idē est p̄mū nō esse: et vlt̄imū non esse eiusdem. a. p̄pōns: eodē modo di- citur de sorte qd non potest habere p̄mū nō esse: et vlt̄imū non esse in generatōe: vel corruptione: sed bene in incipio- ne vel desitione: vt dictum est: quare rē.

Capitulum de aietate et infinitatione.

Rigesimo sexto ad qōnē pncipalr arguit. ista pna ē bona Aliud a vero erit verū: et hoc erit verū: igitur aliud ab hoc erit verū: et hec eade nō valet: igitur qd̄ vā. t3 pna cū maiori. q2 arguit a superiori distributo ad suū inferius: cū debito medio. Et minorē pbo casu possibili posito: aīns ē verū: et nō falsus. igitur pna nō valet. aīns pbat̄ (et pono) q. a. sit vna ppō falsa q̄ erit vera: et nulla pter eā erit vera. Istō posito aīns ē verū. pbat̄: nā hec ē vā. hoc erit verū: demonstrato. a. p. casus: s3 pbo: q. aliud a vero erit verū: qd̄ hoc erit verū demonstrato. a. et hoc est: vel erit aliud a vero: q2 nūc ē falsū: igitur aliud a vero erit verū. t3 pna aresoluēdo ad resolutā: et aīns ē verū p casus: igitur et nō. q. aut̄ nōs pncipale sit falsus p3 p casum: qm̄ sequit̄ nihil pter hoc erit verū: igitur nō aliud ab hoc erit verū: et aīns ē concedēdū: q2 ponit̄ ī casu: igitur et cōsequēs ē concedēdū: qd̄ est oppositū dīctōrium pntis pncipaliter improbandi.

Pro solutione huius argumēti pono q̄tuor pnes. quarū pma est ista. Aīal erit aliud ab aīali: et tñ aliud ab aīali erit aīal: pbat̄ (et pono) q. a. p totā istā diē erit aīal: et p totā crastinā diē erit pars aīalis. Istō posito: patz pma pars sic. hoc erit aliud ab aīali: et hoc ē: vel erit aīal: igitur aīal erit aliud ab aīali: patet pna: q2 ē syllogism⁹ expositorius cū maiori: et maiorē pbo sic: hoc in b. instāti erit aliud ab aīali. igitur hoc erit aliud ab aīali: p3 pna: q2 verba pteriti vel futuri tps nō aliudē determinate pban̄ nisi p demonstratā istātis vlt̄ tps: et aīns pbo h̄ i b. instāti. b. erit aliquid: et aīal in hoc instāti erit aliquid: et b. instāti nō erit ens aīal: igitur hoc in b. instāti erit aliud ab aīali. p3 pna ab exponētib⁹ ad expo⁹. Scōda pars cōclusionis p3 etiā: q2 suū dīctōriū est falsus. s. aliud ab aīali erit aīal (pbat̄) nā sequit̄ aliud ab aīali erit aīal: igitur aliud ab illo qd̄ ē: vel qd̄ erit animal erit animal: p3 cōsequētia. quia ly animal supponit distributiue p omni animal: qd̄ ē vel qd̄ erit: et nō falsus: quia nullus aīal est aliud ab illo qd̄ ē vel qd̄ erit animal: nec vnq̄s erit aliud ab illo qd̄ ē: vel qd̄ erit aīal. et ideo. a. in b. instāti ē istud qd̄ ē vel quod erit aīal: q2. a. in b. instāti erit illud quod ē vel quod erit aīal. Et ista pna sequit̄ correlarie. Qd̄ verū erit aliud a vero: et tñ nō aliud a vero erit verū: p3. q2. a. erit aliud a vero et erit verū: igitur verū erit aliud a vero: nō tñ aliud a vero erit verū: q2 nō aliud ab isto quod est: vel qd̄ erit verū: erit verum: et ita concedit̄ qd̄ nō aliud a vero erit. a. l3. a. erit aliud a vero. Et 2⁹ p̄clo est ista. Aliud ab isto vero erit verū: et sic de singulis: et tñ nō aliud a vero erit verū. scōda pars est pbata: et pma p3 in casu. nā quocūq̄s vero demonstrato: verū est qd̄ aliud ab isto qd̄ est: vel qd̄ erit verū: erit verū. Et ista p̄clōne sequit̄. Qd̄ nulla istarū pnarū valet. aliud ab isto vero ē verum: et aliud ab isto vero ē verū: et hec sunt oīa vera. igitur aliud a vero ē verū: differēs ab isto aīali ē aīal: differēs ab isto aīali ē animal: et sic de alijs. et hec sūt oīa aīalia: igitur differēs ab aīali ē aīal. aliud a forte ē hō: et aliud a platone ē hō: et sic de alijs: et isti sunt oēs hoīes: igitur aliud ab hoīe ē hō. cuiuslibet enī istarū cōsequētiarū ē aīns verū et cōsequēs falsum: nec refert qd̄ arguat̄ sub termino stāte distributiue mobiliter: q2 ipedimētū aduenit rōne note alietatis: sub qua arguit̄ a pluribus suppositionib⁹ determinatis ad vna determinatā: sicut nō sequit̄: hō ē iste homo: et hō ē iste homo: et sic de alijs. et isti sunt oēs hoīes: igitur hō ē oīs hō. nō enī ipeditur assensus rōne istius termini hō distributi: sed rōne subiecti stantis determinate: et sic supponētis cū oibus terminis significatib⁹ illa respectu quoq̄ fit assensus: d3 enī pmo fieri resolutio taliū ppōnū: deinde assensus ad terminus distributū: vt scienti loycam satis inotescit. Et tertia conclusio est ista. Qd̄ albū erit nō albū: et tñ nihil nō album

erit albū: pbat̄ (et pono) qd̄ tu sis albus: et eris niger. Istō posito arguit̄ sic: s̄ erit nō albū: te demonstrato: q2 tu eris niger: et hoc est albū: igitur albū erit nō albū. p3 pna: q2 est syllogismus demonstratiuus vel expositorius. Scōda pars probō: nā si aliquod nō album erit album: igitur aliqd̄ qd̄ nō est: vel nō erit album: erit albū: patet pna: quia ly albū iunctū negationi distribuit̄ negatiue: pro omni albo: qd̄ ē: vel qd̄ erit: et cōsequēs est falsus vt patet: igitur et aīns. Et 4⁹ ista cōclusionē sequit̄: Qd̄ nulla istarum cōsequētiarū valet: hoc erit albus: et hoc ē vel erit aliqd̄ nō albus. ergo aliqd̄ nō albū erit albus. hoc currit: et hoc est vel erit aliqd̄ nō currens. igitur aliqd̄ nō currens curret: nec ē syllogismus expositorius: qd̄ nō supponit terminus distributiuus eque ample in maiori et in p̄clōne. ideo deberet sic argui. hoc currit: et hoc ē: vlt̄ erit aliquid: qd̄ nō est vel erit currens: igitur aliquid nō currens curret. pna bona: et aīns iplicat dīctiones. Et 4⁹ ē ista. Nihil n̄ cleric⁹ pōt eē pp̄. et tñ aliq̄s layc⁹ pōt eē pp̄. pma ps p3: q2 si nō deī opp̄. qd̄ aliqd̄ nō cleric⁹ pōt eē pp̄: et sequit̄ qd̄ aliqd̄ qd̄ nō ē: vlt̄ pōt esse cleric⁹: pōt eē pp̄: et hoc ē falsus: q2 quicūq̄ pōt esse pp̄: ille est: vel pōt esse cleric⁹. Scōda pars (patz etiā) qm̄ hoc pōt esse pp̄ te demonstrato: et hoc ē aliquis laycus: igitur aliquis laycus pōt esse pp̄. Et ista p̄clōne sequit̄ correlarie. Qd̄ tñ aliquis frater pōt esse ep̄s: et tñ multi nō fratres erūt ep̄i vel pape. pma pars pbat̄ sic. aliq̄s frater pōt eē ep̄s vel pp̄: et nihil nō frater pōt esse ep̄s vel pp̄: igitur tñ frater pōt eē ep̄s vlt̄ pp̄. tenet cōsequētia cū maiori: et maiorē pbo: q2 suū dīctōriū est falsum: videlicet. aliquid nō frater pōt esse pp̄. significat. n. assertiue: qd̄ aliquid qd̄ nō est nec pōt eē frater: pōt eē papa: et hoc est falsus: q2 quicūq̄ pōt eē frater pōt eē pp̄. Scōda pars cōclōnis patet de se: q2 scolares plures erūt ep̄i vel pape. Et ita concedo: qd̄ aliquis qui nō ē frater nec erit frater: ē et erit pp̄: et tñ nullus nō frater pōt eē pp̄.

Ad rationem. oppositā ex his leuiter respōdet̄ concedendo cōsequētia: et negādo aīns pro prima parte: et ad pbationē illius: nego cōsequētiā: am: qui nō supponit distributiū eque ample in maiori: et in cōclusionē. sed deberet sic argui. hoc erit verū: et hoc est vlt̄ erit aliud ab illo: qd̄ est vel erit verū. igitur aliud a vero erit verū: cōsequētia ē bona: s3 negatur maior. a. enī q̄diu erit: erit illud qd̄ ē: vel erit verū. igitur. a. nunq̄s erit aliud ab illo qd̄ est: vlt̄ erit verū. Et si arguitur. vlt̄ erit aliud a vero: igitur aliud a vero erit verū: p cōuersionē simplicē: et antecedens est verū: igitur et cōsequēs. dico qd̄ illa ppositio: verū erit aliud a vero: nō sic cōuertitur: s3 isto modo: aliqd̄ qd̄ est vel erit aliud a vero: est vel erit verū. et hoc concedit̄: qd̄ a. ē h̄. Similiter illa. albus erit nō album similr cōuertitur aliquid qd̄ ē: vel erit nō albus: ē: vel erit albū. quare et.

Capitulū de differentia et relatiuo.

Rigesimo septimo ad questionē principaliter arguitur sic. ista cōsequētia est bona. Tu differs ab animali: igitur tu differs ab hoīe. et hec eade nō valet. igitur questio vā: tenet pna cū pma parte aīns: quia arguitur a superiori distributo ad suū inferius cū debito medio: qd̄ ibi arguit̄ a superiori distributo manifestū est ad suū inferius: s3 pbo qd̄ cū debito medio: q2 antecedēs includit assertiue illam: oīs homo est aīal: frustra igitur poneretur illa. pro maiori. aīns arguit̄ (nā sequit̄) tu differs ab animali: igitur tu es: igitur homo est. igitur omīs homo est homo: igitur omīs hō ē aīal: igitur a pmo ad vltimū: tu differs ab aīali: igitur omīs hō ē animal: tenet pna. pma ab exposita ad vna suarū exponentiū. scōda tenet ab inferiori ad suū superiorē affirmatiue: et sine ipedimēto. tertia t3. q2 cōtradictōriū antecedētis repugnat antecedēti. q̄rta t3 ab inferiori ad

Loz^m

4°

Loz^m

Dubium

suū superius: stans cōfufe tm̄ mobiliter. nā probat̄ secūda pars p̄ncipalis āncedentis: aliqd̄ differt ab animali: qd̄ nō differt ab hoīe. igitur p̄sequētia nō valet. tenet p̄na: r̄ ante cedens arguit̄. hoc differt ab animali. qd̄ nō differt ab hoīe. mine demonstrato asino. igitur aliqd̄ differt ab animali: qd̄ nō differt ab homine. tenet p̄na: r̄ āns arguit̄. hoc est: r̄ aial qd̄ nō differt ab homine ē: r̄ hoc nō ē animal: qd̄ nō differt ab homine. igit̄ r̄c. patet p̄na ab exponētibus ad expositā: r̄ due p̄me exponētes sunt manifeste: sed pbatur tertia p̄ suū cōtradictoriū falsuz. hoc est aial: qd̄ nō differt ab hoīe asino demonstrato.

2° solutione huius argumēti pono q̄tuor conclusiones. q̄rū prima est ista. Nihil differt ab aiali: quin istud differt ab homine: r̄ tm̄ aliqd̄ differt ab aiali: qd̄ nō differt ab hoīe. Secūda pars ē pbata r̄ p̄ma arguit̄ sic. omne qd̄ differt ab aiali differt ab hoīe. igitur nihil differt ab aiali: quin istud differat ab hoīe. patet p̄na: ab exposita ad vnā suaruz exponentiuz: r̄ āns ī inductiue manifestū. nec illa sunt d̄dictoria: q̄ suppono q̄ ī vnā refert relatiuū terminū transcendentē: r̄ in alia illuz terminū aial. si enīz vtrobīq; idēz refert: non est cōclusio possibilis: p̄pter partes sibi inuicem eōtradictentes. **Ex** ista cōclusionē sequit̄ correlarie. Q̄ lignum differt ab hoc aiali: qd̄ nō differt ab hoīe demonstrato te. r̄ tm̄ nullū lignū differt a te: qd̄ nō differt ab hoīe. Prima pars p̄z: quia hoc differt ab hoc aiali: qd̄ nō differt ab hoīe demonstrado per primū hoc lignū: r̄ hoc est lignū. igit̄ lignum differt ab hoc animali: qd̄ nō differt ab hoīe. patet p̄na r̄ primā partē antecedētis probō sic: hoc est: r̄ hoc aial qd̄ nō differt ab hoīe est. igitur r̄c. patz p̄na: r̄ āncedēs similt̄. Secūda pars correlary est manifesta: q̄ suū d̄dictoriū ē falsuz: videlz aliqd̄ lignū differt a te: qd̄ nō differt ab hoīe. equiualeat enīz istī: aliqd̄ lignū qd̄ nō differt a te: differt ab hoīe: qd̄ est falsum.

2° p̄ **Scda** r̄clō est ista. Quilibet hō differt ab asino: qui ē hō: r̄ nō glibet hō differt ab asino: qui ē homo. p̄ma pars r̄clō nis pbat̄. glibet hō differt ab asino: r̄ glibet hō est hō. igit̄ glibet homo differt ab asino: qui est homo. p̄z p̄na ab vno p̄uertibili ad reliquū: supposito q̄ relatiuū referat illum terminū homo. Secūda pars pbat̄. tu non differs ab asino qui est homo: r̄ tu es aligs homo. igitur nō quilibet homo differt ab asino qui ē hō. patet p̄na ab inferiori ad suū superius cū debito medio: r̄ sine īpedimento: nec d̄dicunt partes cōclusiōis: supposito q̄ in vnā referat relatiuū illū terminū homo r̄ in alia referat illū terminū asino. **Ex** ista cōclusionē sequit̄ correlarie. Q̄ glibet homo differt ab asino qui est rudibilis: r̄ tamē nullus hō differt ab asino q̄ est rudibilis. p̄z correlariū supposito q̄ relatiuū in prima referat illū terminū asino: r̄ in scda illū terminū hō. **Ex** ista r̄clō est ista. Quilibet hō differt ab asino: qui nō differt ab hoīe: r̄ tu es aliquis hō: r̄ tm̄ nō differs ab asino: qui nō differt ab hoīe. p̄ma pars probat̄. nā glibet hō qui nō differt ab hoīe: differt ad asino. igitur glibet hō differt ab asino q̄ nō differt ab hoīe. p̄z p̄na ab vno cōuertibili ad reliquū: supposito q̄ relatiuū referat illū terminū hō. Secda pars cōclōnis etiā p̄z: q̄ suū d̄dictoriū est falsuz: tu differs ab asino qui nō differt ab hoīe: p̄pter falsitatez scde exponentis. **Ex** ista r̄clōne sequit̄ correlarie. Q̄ ista p̄na nō valet: quilibet homo differt ab asino: qui nō differt ab asino: r̄ tu es aligs hō. igit̄ tu differs ab asino: qui nō differs ab asino: quia in ānte ly quilibet referebat illum terminū asino: r̄ in p̄nte illū terminū tu: s̄z bene sequit̄. igit̄ differs ab asino: qui nō differt ab asino. Etiā in terminis cōpositis nō sequit̄. quilibz hō differt ab asino: q̄ nō differt ab hoīe: r̄ tu es aligs hō. igit̄ tu differs ab asino: q̄ nō differt ab homine: q̄ relatiuū refert in ānte illū terminū homo: q̄ aliter nō esset maior vera: r̄ in cōsequēte illū terminū asino

3° p̄ **Scda** r̄clō est ista. Quilibet hō differt ab asino: qui nō differt ab hoīe: r̄ tu es aliquis hō: r̄ tm̄ nō differs ab asino: qui nō differt ab hoīe. p̄ma pars probat̄. nā glibet hō qui nō differt ab hoīe: differt ad asino. igitur glibet hō differt ab asino q̄ nō differt ab hoīe. p̄z p̄na ab vno cōuertibili ad reliquū: supposito q̄ relatiuū referat illū terminū hō. Secda pars cōclōnis etiā p̄z: q̄ suū d̄dictoriū est falsuz: tu differs ab asino qui nō differt ab hoīe: p̄pter falsitatez scde exponentis. **Ex** ista r̄clōne sequit̄ correlarie. Q̄ ista p̄na nō valet: quilibet homo differt ab asino: qui nō differt ab asino: r̄ tu es aligs hō. igit̄ tu differs ab asino: qui nō differs ab asino: quia in ānte ly quilibet referebat illum terminū asino: r̄ in p̄nte illū terminū tu: s̄z bene sequit̄. igit̄ differs ab asino: qui nō differt ab asino. Etiā in terminis cōpositis nō sequit̄. quilibz hō differt ab asino: q̄ nō differt ab hoīe: r̄ tu es aligs hō. igit̄ tu differs ab asino: q̄ nō differt ab homine: q̄ relatiuū refert in ānte illū terminū homo: q̄ aliter nō esset maior vera: r̄ in cōsequēte illū terminū asino

3° p̄ **Scda** r̄clō est ista. Quilibet hō differt ab asino: qui nō differt ab hoīe: r̄ tu es aliquis hō: r̄ tm̄ nō differs ab asino: qui nō differt ab hoīe. p̄ma pars probat̄. nā glibet hō qui nō differt ab hoīe: differt ad asino. igitur glibet hō differt ab asino q̄ nō differt ab hoīe. p̄z p̄na ab vno cōuertibili ad reliquū: supposito q̄ relatiuū referat illū terminū hō. Secda pars cōclōnis etiā p̄z: q̄ suū d̄dictoriū est falsuz: tu differs ab asino qui nō differt ab hoīe: p̄pter falsitatez scde exponentis. **Ex** ista r̄clōne sequit̄ correlarie. Q̄ ista p̄na nō valet: quilibet homo differt ab asino: qui nō differt ab asino: r̄ tu es aligs hō. igit̄ tu differs ab asino: qui nō differs ab asino: quia in ānte ly quilibet referebat illum terminū asino: r̄ in p̄nte illū terminū tu: s̄z bene sequit̄. igit̄ differs ab asino: qui nō differt ab asino. Etiā in terminis cōpositis nō sequit̄. quilibz hō differt ab asino: q̄ nō differt ab hoīe: r̄ tu es aligs hō. igit̄ tu differs ab asino: q̄ nō differt ab homine: q̄ relatiuū refert in ānte illū terminū homo: q̄ aliter nō esset maior vera: r̄ in cōsequēte illū terminū asino

necessario. nō. n. posset referre illū terminū tu: p̄pter cōgruitatē. **Quarta** r̄clō ē ista. Aliqd̄ differt ab aiali: r̄ tm̄ nec illud differt ab hoīe: nec illud nō differt ab hoīe. pbatur. aliqd̄ differt ab aiali: r̄ nec oē aial differt ab hoīe: nec oē aial nō differt ab hoīe. igit̄ aliqd̄ differt ab aiali: r̄ nec illud differt ab hoīe: nec illud nō differt ab hoīe. patet p̄na. q̄ relatiuū refert illū terminū aiali stātem cōfufe r̄ distributiue. cuz. n. dicit̄. Aliquid differt ab aiali: r̄ illud differt ab hoīe: vel illud nō differt ab hoīe. per scda partē necessario intelligitur q̄ oē aial differt ab hoīe: r̄ per tertiā: q̄ oē aial non differt ab hoīe: quoz qd̄libet est falsuz. **Ex** ista r̄clōne sequit̄ correlarie. Q̄ si aliqd̄ differt ab aiali illud differt ab homine: r̄ tamē aliqd̄ differt ab animali: r̄ nō illud differt ab homine. p̄ma pars est manifesta: quia ē cōditionalis bona sed materialis r̄ scda similiter: q̄ aliqd̄ differt ab animali: r̄ nō omne aial differt ab homine.

His visis patet responsio ad argumentuz p̄ncipale cōcedēdo p̄nam: r̄ ad pbationē nego illud argumētū. Aliqd̄ differt ab aiali qd̄ nō differt ab hoīe. igitur illa p̄na nō valet: qualitercūq; refert relatiuū. dato. n. q̄ non foret homo: esset āns verū sine consequēte: verūta men cū proponitur ista. aliqd̄ differt ab animali: qd̄ non differt ab hoīe: nō concedatur simpliciter: nec simpliciter negetur: sed dicatur illam esse verā: si relatiuū referat illum terminū animal: r̄ eandem esse falsam. si referat terminuz transcendentē: quare r̄c.

Capitulum de differētia r̄ distributione.

Rigesimo octauo ad questionē p̄ncipaliter arguit̄ sic. ista cōsequētia est bona. A te differt homo. igit̄ tu differs ab homine: r̄ hec eadē nō valet. igitur questio vera: tenet p̄na. r̄ probat̄ p̄ma pars antecedētis sic: exponentes āntis sunt exponētes cōsequētis. igitur p̄sequētia bona. āns arguitur: qm̄ sic exponitur tam āns quā cōsequēs: tu es: r̄ hō est: r̄ tu nō es homo. igitur r̄c. **Scda** pars antecedētis probatur. āns est verū: r̄ p̄sequēs falsuz. igit̄ p̄sequētia nō valet: q̄ p̄ns sit falsuz (patet) quia ex ipso sequitur: q̄ tu nō es homo: sed p̄bo āns esse verū sic. are differens est hō. igit̄ are differt homo. patet consequētia ab vno p̄uertibili ad reliquū. r̄ āncedēs arguitur. differēs are est homo. igit̄ are differens est homo. patet p̄sequētia: q̄ non refert p̄ponere. r̄ postponere terminū demonstratiuz termino cōmuni: r̄ āns est verū: quia hoc est homo demonstrado aliū hominē are: r̄ hoc est differens are. igitur r̄ p̄sequēs: qd̄ erat probādūz etiā est verum.

2° solutione huius argumēti pono quatuor conclusiones quarū prima ē ista. A te differt homo: r̄ tamē tu nō differs ab homine. p̄ma pars pbata est: r̄ iterū pbatur: tu ab hoīe differs. igitur are differens est hō. patet p̄sequētia: quia nō mutatur suppositio: sicut enīz supponit ly homine determinate. ita r̄ ly homo: q̄ illud verbū differre nō ē distributiū: nisi ablatiui subiectis. **Scda** pars patet etiā quia suū cōtradictoriū ē falsum. s. tu differs ab homine: quia ex ea sequitur exponēbiliter: q̄ tu nō es hō. **Ex** ista cōclusionē sequit̄ correlarie. Q̄ tu differs ab omni homine: r̄ tm̄ nō are differt ois homo. prima pars pbatur: tu es: r̄ ois homo est: r̄ tu nō es omnis homo: igitur tu differs ab omni homine: patet p̄na ab exponētibus ad expositā. **Scda** pars etiā probat̄: quia suū cōtradictoriū est falsuz. sequitur enīz are differt ois homo: r̄ tu es homo. igitur are tu differs. patet cōsequētia a superiorī distributiū mobiliter ad suū inferiori cū debito medio: sicut enīz ly differt nō distribuit rectum: ita nō impedit distributionē eiusdem. **Scda** r̄clusio est ista. A te differt ois asinus: r̄ tm̄ nō are differens est ois asinus.

que resolventes sunt false: videlicet iste. hoc est propositio: et hoc est aliquid non verum vel falsum. et ad probationem nego illam consequentiam. falsus est propositio: igitur aliquid non verum vel falsum est propositio: quia arguitur a parte disiuncti ad totum disiunctum collectivum sumptum. Et ad probationem cum dicitur: de quocumque verificatur aliquod predicatum de eodem cum quocumque disiuncto verificatur idem. nego: et hoc quando secunda pars disiuncti per aliquid prime partis determinatur: qualiter est in proposito. Et Notandum tamen quod ubi aliquis vellet negationem infinitatem non determinare nisi primam partem disiuncti cederem illas: aliquid non verum vel falsum est propositio: et negare illas. nihil non verum: vel falsum est propositio: et consequenter illas consequentiam: tamen verum vel falsum est propositio. igitur nihil non verum vel falsum est propositio: nec arguitur ab exposita exclusiva ad suam exponentem: nisi negatio infinitans determinet totum subiectum: seu distributum. quare etc.

Capitulum de exclusiva et universali admixta relativo.

Quadragesimo

ter arguitur sic: ita consequentia est bona. Tamen verum est cui falsus contradicit. igitur nihil non verum est cui falsum contradicit: et hec eadem non valet. igitur questio vera. tenet consequentia cum maiori: quia arguitur ab exposita ad unam suarum exponentium: et minor probatur: quia antecedit verum: et consequens falsus. igitur consequentia non valet: quod ante sit verum probatur sic. Omne cui falsum contradicit est verum. igitur tamen verum est cui falsus contradicit. per consequentiam ab universali ad suam exclusivam de terminis transpositis: et ante sit verum: ut patet per exponentes. igitur et ante sit verum: et ante sit verum: sed iam probatur consequens esse falsus: quia falsus contradictorius est verum videlicet: aliquid non verum est cui falsum contradicit: nam aliquid non verum est: et cuilibet vero falsum contradicit. igitur aliquid non verum est cui falsus contradicit. per consequentiam ab uno convertibili ad reliquum: ex quo relativum stat distributive referens illum terminum verum: et antecedit est verum. igitur et consequens.

Pro solutione

huius argumenti pono quatuor conclusiones quarum prima est ista. Relativum refert terminum sibi propinquoze precedente: nisi incongruitas seu dissimilitudo casus. aut aliquid obstat conventio. ubi gratia. sortes est homo qui currit: relativum non refert illum terminum sortes. sed illum terminum homo. ex quo enim relativum significat per dependentiam ad suum antecedens: videtur quod potius debeat dependere significatio illius a propinquoze: quam a remotiori. dixi pro: nisi incongruitas. quia in ista propositio est aial qui est homo: non refert ly qui aial: sed ly sortes. ut non interueniat loquendi incongruitas. Secundo additur dissimilitudo casus: quia quibusdam videtur quod in ista sortes videt hominem qui non videt asinum: ly qui: non refert illum terminum hominem: sed illum terminum sortes: non ratione incongruitatis: sed ratione maioris similitudinis in casu: tamen potest referre ly hominem ubi interueniat conventio: sed sine conventione semper debet sustineri: quod refert rectum casum sibi consonum. Tertio additur nisi obstarer conventio. scilicet inter opponentes et respondentem: quia si proponitur sortes. est homo qui currit: respondeatur ad illas sustinendo absque petitione vel distinctione relativum referre illum terminum homo. ubi autem placeret opponenti limitare: adhuc posses sustinere: referre istud relativum istum terminum sortes. Et ista conclusio sequitur correlarie primo. quod in qualibet istarum propositionum: tamen verum est cui falsum contradicit: vel non verum est cui falsum contradicit: et aliquid non verum est cui falsum contradicit refert relativum illum terminum verum. Et secundo sequitur. quod in qualibet istarum. tamen verum est ens cui

falsus contradicit: aliquid verum est ens cui falsum contradicit: refert relativum ly ens: quia propinquoze est. Et secunda conclusio est ista. Relativum categorice relatum ad aliquid antecedens tenet se ex parte illius antis probatur: et capio istas propositiones. sortes est aial qui movetur. et quero si relativum tenet se a parte subiecti vel predicati: si a parte subiecti habeo intentum: si a parte predicati postulo conversiones eius: et per quod dicitur uno istorum modorum: aial quod movetur est sortes. aial est sortes. quod movetur: non primo modo: quia relativum in reversa: refert illum terminum sortes. et in convertente illum terminum aial. Si secundo modo: contra. idem terminus ponitur a parte eiusdem extremi in convertente et in convertente. igitur male. notate dixi categorice relatum: quia dicens sortes. est aial: et idem est rationale: non se tenet relativum a parte eiusdem extremi illius termini aial: sed est subiectum secunde propositionis. Et ex ista conclusione sequitur correlarie primo. quod idem est dicere convertibiliter et significanter. omnis currit qui est albus: et omnis homo qui est albus currit: sed non est idem dicere: omnis homo est homo qui est albus: et omnis homo qui est albus est homo: quia in prima relativum tenet se a parte predicati. et in secunda a parte subiecti. Et secundo sequitur. quod idem est dicere: tamen verum est cui falsum contradicit: et tamen verum est cui falsus contradicit: est aliquid non verum est: cui falsus contradicit: et aliquid non verum est cui falsus contradicit: quia relativum semper refert ly verum. Et tertia conclusio est ista. Tamen verum est ens cui falsum contradicit: et tamen non tamen verum est cui falsus contradicit. prima pars per universales et suas exponentes. Secundo etiam patet: quia suus contradictorius est falsus. scilicet tamen verum est cui falsus contradicit: quia ex illa sequitur quod tamen verum est cui falsus contradicit est: et quod omne ens est verum cui falsus contradicit: quod quodlibet est falsus. Et ex ista conclusione sequitur correlarie primo. quod illa conclusio non valet. Omne cui falsum contradicit est verum. igitur tamen verum est cui falsus contradicit: quia in ante refert relativum terminum transcendentem et in consequente ly verum: sed deberet illa concludi: tamen verum est ens cui falsus contradicit: que est vera sicut universalis. Et secundo sequitur. quod ista consequentia non valet: omnis propositio est que est necessaria. igitur tamen ens quod est necessarium est propositio: quia antecedit est verum: et consequens falsus. Et quarta conclusio est ista. Omnis propositio est cuius contradictoria est vera: et omnis propositio est cuius contradictoria est falsa: patet: quia omnis propositio cuius contradictoria est vera est: et omnis propositio cuius contradictoria est falsa est. Et ex ista conclusione sequitur correlarie. quod omnis propositio est cuius contradictoria est vera. et tamen nec omnis propositio est vera: cuius contradictoria est vera. nec omnis propositio est falsa cuius contradictoria est falsa. nec omnis propositio est vera cuius contradictoria est vera. nec omnis propositio est falsa cuius contradictoria est falsa: patet: quia in prima relativum tenet se a parte subiecti et in alia a parte predicati. Et secundo sequitur. quod nulla istarum consequentiarum valet. Omnis propositio est cuius contradictoria est vera: sed hec deus est. est propositio. igitur ipsa est cuius contradictoria est vera omnis homo currit qui est albus: sed sortes est homo. igitur sortes currit qui est albus. nullibi enim bene sumitur minor seu excluditur conclusio: sed deberet sic argui. omnis propositio est cuius contradictoria est vera: sed hec deus est: est propositio cuius contradictoria est vera. igitur ipsa est similiter vera. omnis homo currit qui est albus: sortes est homo qui est albus. igitur sortes currit.

His visis

patet responsio ad rationem principalem concedendo consequentiam factam: et negando antecedens. Et ad probationem nego consequentiam: nec arguitur ab universali ad suam exclusivam: propter diversam relationem relativi. unde exclusiva illius universalis: omne cui falsum contradicit est verum est illa: tamen verum est ens: cui falsum contradicit: et illius exclusivae: tamen verum est cui falsus contradicit est illa. omne ens est verum cui falsus contradicit

2º

4º

3º

4º

4º

4º

4º

Dubium

que est falsa: sicut exclusiua vt superius ostensum est: qre rē.
Capitulum de exclusiua et vniuersali cōposita vel diuisa.

Quadragesimo secundo principi

paliter ad questionem arguitur sic: ista consequentia est bona. Tm̄ tres sunt propositiones vere quarum nulla est. a. igitur nō plures q̄ tres sūt propositiones vere quarum nulla est. a. et hec eadez non valet. igitur questio vera. tenet ma p̄sa cuz prima parte antecedentis: quia arguitur ab exposita ad vnam suaruz exponentiuz: sed secundā probō. et pono q̄ quatuor sunt propositiones vere: quarū vna sit. a. que sunt omnes propositiones vere: isto posito antecedēs est verū et consequens falsum. igitur cōsequentia nō valet: q̄ antecedens sit veruz arguitur sic. Omnes p̄positiones vere quaruz nulla est. a. sunt tres. igitur tm̄ tres sunt p̄positiones vere: quaruz nulla est. a. patet consequētia ab vniuersali ad suaz exclusiua: et antecedēs ē veruz p̄ casuz. igitur et cōsequens qd̄ erat probandū: sed iam probō: q̄ cōsequens ē falsuz: quia suū contradictoriuz est veruz. s. plures q̄ tres sunt propositiones vere quarū nulla est. a. p̄batur. quatuor sunt p̄positiones vere: et quatuor sunt plures q̄ tres quarum nulla est. a. igitur plures q̄ tres sunt p̄positiones vere: quarum nulla est. a.

Pro solutione

huius argumenti pono quatuor conclusiones quarū p̄ma est ista. Omnes propositiones sunt false: et tamē aliqua p̄positio est vera: probatur (et pono) q̄ iste due propositiones sunt omnes p̄positiones. deus est deus est: et homo est homo est: quarū p̄ma sit. a. et secūda. b. isto posito arguitur sic. a. et b. sunt propositiones false: et a. et b. sunt oēs p̄positiōnes. igitur omnes propositiones sunt false. patet cōsequētia cuz minori et maiorez p̄bo sic. a. significat assertiue deum esse: aliqua: tales propositiones deus est. b. vero significat assertiue homines esse vna: tales homo est. igitur tam a. quā. b. sunt p̄positiōes false: et q̄ aliqua sit p̄positio vera: patet: quia tam illa deus ē: quā illa homo ē: est vera.

Ex ista cōclusiōe sequitur correlarie p̄mo. Quia ista cōsequentia nō valet: omnes propositiones sunt false: sed d̄s est: et homo est sunt propositiones. igitur deus est: et homo est sunt propositiones false: nec est sillogismus in tertio p̄me: tenendo ly omnes collectiue: nec arguitur cū debito meo sub termino distributo: quia deberet sic argui: omnes propositiones sunt false: sed deus est et homo est sunt iste p̄positiones: demonstrando omnes propositiones. igitur d̄s est et homo ē sunt propositiones false. cōsequētia ē bona: s̄ minor negatur.

Secundo sequitur. q̄ ista consequētia nō valet. omnes propositiones vere quarū nulla est. a. sūt tres: sed due propositiones sunt propositiones vere quarū nulla est. a. igitur due propositiones sunt tres: antecedēs. n. est verū in casu argumenti: et cōsequēs falsuz: et hoc tenendo ly omnes collectiue: q̄ diuisiue maior eēt falsa.

Secūda cōclusiō est ista. Omnes propōnes sunt vere: et tamē aliqua propō ē falsa. probat: et pono q̄. a. sit illa. nullus d̄s est: deus ē: et b. illa. nullus homo ē: homo ē: et non sunt plures propōnes quā. a. et b. isto posito patet q̄ aliqua propō ē falsa: q̄ quelibet illaruz ē falsa: nullus deus ē: nullus hō est. Et q̄ omnes p̄pōnes sunt vere. probat. a. et b. sunt propositiones vere. et a. et b. sunt omnes p̄pōnes. igitur oēs p̄positiones sunt vere.

Ex ista cōclusiōe et priori sequitur correlarie p̄mo. Quia omnes p̄pōnes sunt vere: et q̄ omnes propositiones sunt false: et tamē nulla p̄pō vera est falsa propō. probatur: et resumo casum p̄me cōclusiōnis: et patet q̄ omnes propōnes sunt false: et q̄ nulla propō vera ē p̄positio falsa: sed probō q̄ omnes propōnes sunt vere: quia ille quatuor sunt vere. deus est: deus ē: homo ē: homo est:

et iste sunt omnes propositiones. igitur omnes propōnes sunt vere. patet cōsequētia. quia consimilis modus arguendi tenet vniuersaliter. Secūdo sequitur. q̄ omnes propositiones vere quarū nulla est. a. sunt tres: et tamē aliqua p̄positiones quaruz nulla est. a. non sunt tres propositiones: prima pars est casus: et secūda probatur. iste nō sunt tres demonstrando duas: quaruz nulla est. a. et iste sunt aliqua propositiones vere: quarum nulla est. a. igitur rē. patet cōsequentia a resoluētibus ad resolutas: et ita cōcedo q̄ oēs propōnes vere quarū nulla est. a. sunt tres: et etiam q̄ non omnes propōnes vere quarū nulla est. a. sunt tres: nec iste contradicūt tenendo signū vniuersale in p̄ma collectiue et in secūda diuisiue. Tertia cōclusiō est ista. Alique sūt vniuersales eiusdem denotationis oīno: quarum subiecta et predicata sunt similia. supponūtq̄ oīmode et precise pro eisdem: et tamē vna est vera et reliq̄ est falsa. patet de istis omnes propōnes vere quarū nulla est. a. sunt tres: et oēs p̄positiones vere quarū nulla est. a. sunt tres. aut de istis. oēs p̄ apostoli dei sunt duodecim: et oēs apostoli dei sunt. iz. in q̄ rum vna tenet ly oēs diuisiue: et in alia collectiue. Ex ista cōclusiōe sequitur correlarie p̄mo. q̄ aliqua sunt exclusiue eiusdem denominationis oīno: quarum subiecta et predicata cōuertunt: supponūtq̄ oīmode et precise pro eisdem et tamen vna est vera: et reliqua falsa: patet de istis: tm̄ tres sunt propōnes vere quarū nulla est. a. et tm̄ tres sunt propositiones vere quaruz nulla est. a. et de istis: tm̄ duodecim sunt apostoli dei: et tm̄ duodecim sunt apostoli dei. supposito q̄ vna corresponsdeat vniuersali diuisiue: et alia vniuersali collectiue. Secūdo sequitur. q̄ nō quelibet exclusiua est exponibilis infinite: sed alia est exponibilis per notam pluralitatis: patet de qualibet istarū: tm̄ tres sunt propositiones vere quarū nulla est. a. et tm̄. iz. sūt apostoli dei. nulla enī istarum foret vera: vbi nō exponeretur gratia pluralitatis. Et licet huius coralaruz alias oppo^m dixerim: nō tamē ex hoc ignominia pati debeo: quia diuersis tēporib⁹ distinctis scriptur: varisq̄ scolarib⁹: decet variare. Ex cōclusiōe est ista. Tm̄ tres propōnes sunt vere: quarū nulla est. a. tm̄ aliqua nō tres propōnes sunt vere: quarū nulla est. a. p̄ma pars est probata: et secūda similiter: q̄ due sunt propositiones vere: quarū nulla est. a. et ille due sunt aliqua nō tres propōnes. igitur aliqua nō tres propositiones sūt vere: quarū nulla est. a. Ex ista cōclusiōe sequitur correlarie p̄mo. Quia tm̄ tres propositiones nō sunt vere: quaruz vna est. a. et tamē aliqua non tres propositiones nō sūt vere: quarū vna est. a. p̄ma pars probat: tres propositiones nō sunt vere: quarū vna est. a. et omnes plures q̄ tres propositiones sunt vere: quarū vna est. a. igitur tm̄ tres propositiones nō sunt vere: quarū vna est. a. patet cōsequētia cū secūda parte antecedētis. et primā probō sic: iste nō sūt vere: quarū vna est. a. demonstrando tres quarū nulla est. a. et iste sunt tres propositiones. igitur rē. Secūda pars correlary etiaz probatur sic. Iste nō sunt vere quarū vna est. a. demonstrādo duas quarū nulla est. a. et iste sunt aliqua nō tres propōnes. igitur aliqua nō tres p̄pōnes nō sūt vere: quarū vna est. a. Secūdo sequitur Quia nō solum exclusiua affirmatiua est exponibilis gratia pluralitatis: sed etiam negatiua: patet de ista: tm̄ tres p̄positiones nō sunt vere: quarum vna est. a.

His visis respondetur ad rationem factam: concedendo consequentia: et consequēs: et negando suū contradictoriū: et ad probatōne: quatuor sunt propositiones vere: et quatuor sunt plures q̄ tres quaruz nulla est. a. igitur plures q̄ tres sunt propositiones vere quarum nulla est. a. nego cōsequētia: quia in minori relatiuū refert illum terminū tres: et in cōclusiōe illū terminū vere: nec etiā h̄z argumētū istud cōditiones sillogismi dei

monstratiui aut resolutori: vt patet intuenti. ideo debet sic argui. iste ppōnes sunt vere: quarū nulla est. a. et iste sūt plures q̄ tres. igitur plures q̄ tres sunt ppōnes vere: quarū nulla est. a. consequētia bona est: sed partes antecedētis casui repugnant: quare rē.

Capitulum de copulatiua et relatione.

Quadragesimo tertio principa liter ad questio nem arguit sic: ista cōsequētia est bona. Ali quis hō currit et soz. nō est ille. igitur soz. nō est ille: et hec eadē non valet. igitur questio vera. tenet n̄a cuz p̄ma parte āntis: qz arguitur a copulatiua ad alterā eius partē: s̄z

secūda: probō: et arguo sic. sequēs pdicte consequētie nō potest aliter significare: q̄ vno istoz duoz modoz: vel qz soz. nō est ille qui currit: aut qz soz. nō est ille qui nō currit: si dicat qz significat primo mō: arguit sic. casu possibili posito ē āns verū et sequēs falsuz. igitur sequētia nō valet: antecedēs p̄bo: et pono qz soz. et plato currat: isto posito sequēs est falsum: vt patet: et pbatur antecedēs sic. plato currit: et soz. nō est ille. igitur aligs hō currit: et soz. nō est ille. tenet n̄a: qz sequēs est vna copulatiua cuius p̄ma pars formaliter sequit̄ ex prima parte āntis: et secūda est eadē cū secūda. si aut dicit qd illud sequēs significat secūdo mō: pono aliū casuz: qz plato currat: soz. vero sit nō currēs: isto posito: āns verū vt patet: et sequēs falsuz: qz suum cōradictorium est verū. videlicet soz. est ille qui nō currit: vt ponit casus.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor cōclusiones quarū prima ē ista

Relatiuum non potest supponere magis confuse q̄ suuz antecedens. probat̄: nam relatiuū nō supponit nisi per dependentiā ad suum antecedēs: sicut etiā nō significat nisi virtute sui antecedentis: sed nihil dat qd nō habet: formaliter vel virtualiter. igitur cū antecedēs supponat: et nō habeat suppositionē predictā formaliter vel virtualiter: sequitur qz illaz non poterit dare relatiuo: et per consequēs relatiuū non potest magis confuse supponere q̄ suuz antecedens: verbi gratia dicēdo: homo currit: et tu es ille: qz ly homo supponit determinate: et nō habet priorez suppositionem. videlicet r̄fusam aliquo modo. ideo ly ille nō videt̄ amplius supponere q̄ determinate vel discrete: qz suppositionē determinatā cōtinet formaliter suū āns: et discretā virtualiter: que inferior est ad determinatā. Ex ista cōclusionē sequit̄ correlarie. Quia ista copulatiua aliquis homo currit: et soz. nō est ille: nō significat assertiue: qz aliquis homo currit: et soz. nō ē ille qz nō currit: nec significat assertiue qz aliquis homo currit et soz. nō est ille qui non currit: qz cōtinue antecedēs stat determinate: et relatiuū resolutiue distributiue. Secūda cōclusio est ista. Si āns aliquis relatiui stat determinate: et relatiuū similiter: vel discrete. hec conclusio p̄mo patet inductiue. Secūdo per priores conclusiones. qz antecedēs supponēs solū determinate non habet formaliter: nec virtualiter aliā suppositionē q̄ determinatā vel discretā: et per n̄a: relatiuū non potest aliter supponere q̄ determinate vel discrete. Ex ista cōclusionē sequit̄ correlarie. qz ista copulatiua. aligs hō currit: et soz. nō est ille. significat cōuertibiliter qz aligs homo currit: et soz. nō est ille. significat cōuertibiliter recipiat sui antecedentis. Eodē modo dico ad istas. aligs hō est: et quilibet hō est ille: aliquis homo est: et tu nō es ille: qz prima nō significat: qz aliquis homo est: et quilibet homo est: et quilibet hō est ille: aliquis homo est: et iste homo est: est quilibet homo. Secūda etiā nō significat qz aliquis homo est: et tu non es aliquis homo: sed significat

qz aliquis homo est: et tu aliquis homo nō es. Tertia cōclusio est ista. Aliqua est copulatiua ex tribus ppōnib⁹ categorizicis quarū tertia est falsa: que si secunda esset efficeretur vera: patet de ista aliquis homo currit: et soz. nō est ille: et plato nō est ille. suppono nāqz qz soz. et pla. sint omnes currētes. isto supposito. ista copulatiua est falsa: et ē solum pro tertia parte. igitur si esset secūda esset vera. patz cōsequētia quia nō est ratio: quare ista secūda sit vera qui per cōsimilez rationez tertia fieret vera si esset loco secundē et cōuerso. Ex ista cōclusionē sequitur correlarie. qz a. ppō vera fiet falsa: et b. ppositio falsa fiet ppō vera: per solam transpositionē earuz: patet dato qz secunda pars copulatiue predictē sit. a. et tertia. b. et qz cras. b. erit secūda pars: et a. tertia. isto posito patet correlariū intuenti. Cōclusio est ista. Relatiuū aliquod successiue supponet oī genere suppositionuz: et tamē in eo nulla fiet mutatio seu noua impositio: nec etiā erit alicuius signi additio (p̄bo) et diuido horā futurā in quinque partes in quarū prima copulabitur ista: ille homo currit: cuz ista homo est species. In secūda cū illa omnis homo est: in tertia cuz illa t̄m homo est. in quarta cū illa homo est. in quinta cuz illa iste homo est. isto posito patet qz relatiuū in p̄ma parte supponet materialiter: et in secunda personaliter et distributiue. in tertia confuse t̄m fm aliquos. in quarta determinate. in quinta ta discrete: et hoc ppter variationē suppositionis antecedētis. Ex ista cōclusionē sequitur correlarie p̄mo. Quia aliqua ppositio vniuersalis fiet indefinita: particularis et huiusmodi: sine noua ipositione: aut mutatione: vel additione. ad pbationez: p̄z de ista: ille currit in casu priori. Secundo sequit̄. qz aliqua ē ppositio indefinita: cui⁹ subiectū distribuitur: et tamē sibi nō additur signū vniuersale de secunda parte istius copulatiue: quilibet homo est: et ille currit: que est indefinita: cui⁹ subiectū distribuitur sine signo aliquo addito illi. Tertio sequit̄. qz aliquis termin⁹ supponit māliter: et tamē sibi nō addit signuz materialitatis: nec supponit respectu termini secūde intētionis. patet de subiecto secunde partis huius copulatiue: homo est species: et ille currit.

His visis facilius respondetur ad rationē factā r̄cedendo eam. tenēdo ly ille relatiue et ad v̄probationē dico: qz sequens nō significat aliquo illoz modozum: sed isto modo. soz. aliquis homo qui currit non est: et hoc ego concedo tam in primo q̄ in secūdo casu. quare rē.

Capitulum de eadem materia.

Quadragesimo quarto principa liter ad questio nem arguitur sic. ista cōsequētia est bona. Aliquis homo est: et quilibet homo est ille: igitur quilibet homo est ille: et hec eadē nō valet. igitur questio vera. tenet consequētia cum maiori: quia arguit̄ a tota copulatiua ad alteram eius partem: sed minozē probō: antecedēs enim est verum: et cōsequens falsuz. igitur cōsequētia non valet. qz cōsequēs sit falsum manifestū est: quia significat conuertibiliter aliquem hominez esse quēlibet hominez: sed āns arguit sic: āns est vna copulatiua cuius quēlibet singularis secūde partis est vera cuz prima parte. igit̄ āns ē verū. assumptū probat̄: quoniā quacūqz singulari data: illa est vera cū prima parte: hec enī ē vera: aliquis homo ē: et soz. ē ille: et hec ē vera: aliquis homo ē: et plato ē ille. igit̄ et cetera. āns arguitur. soz. ē: et soz. ē ille. igit̄ aligs homo est: et soz. ē ille. p̄z n̄a: nā n̄s ē vna copulatiua cuius p̄ma pars sequit̄ formaliter: ex p̄ma parte antecedentis: et secūda est eadem cuz secūda. igitur rē. eodem modo probatur alie partes antecedentis.

Pro solutione huius argumēti pono quatuor conclusiones: quarum prima ē ista. Aliqua copulatiua ē falsa: et tamē quelibet singularis secūde partis est vera cū prima parte: vel secūz cōuertibili. patet de ista. aliquis homo ē: et nullus homo ē ille: que ē falsa: vt asserūt omnes: cuius quelibet singularis ē vā cum tali: aliquis homo ē. nā quacunq; signata ista ē vera: aliq; homo ē: et sortes nō ē ille: aliquis hō ē: et plato nō ē ille: et sic de alijs. igitur rē. ¶ Ex ista cōclusionē et eius probatione sequitur primo correlarie. Quod nō quelibet singularis secūde partis huius copulatiue. aliquis homo ē: et quilibet homo ē ille: ē vera cūz prima parte. pbat. nā quacunq; singulari data secūde partis: ipsa ē vera cū vna tali: aliquis homo ē: sed nō quelibet singularis secūde partis ē vā: cū ista aliq; homo ē igitur nō quelibet singularis secūde partis ē vā cū prima parte. p; sequētia cum pma parte aūtis. secūda pbo. nā iste due: for. ē ille: et plato ē ille: nō sunt vā cum ista. aliquis homo ē: qz hec copulatiua ē falsa: aliq; homo ē: et for. ē ille: et plato ē ille. igitur rē. ¶ Secūda cōclusio ē ista. Aliqua ē copulatiua possibilis cuius quelibet singularis secūde partis ē possibilis cū pma parte: et tamē nulle due singulares secūde partis sunt cōpossibiles prime parti: p; de ista copulatiua: aliquis homo ē: et quilibet homo ē ille: q; sit possibilis manifestū ē: qz possibile ē q; nō sit nisi vn' hō masculus: etiā quelibet singularis secūde partis ē cōpossibilis pme parti: qz hec copulatiua ē possibilis: aliq; homo ē et for. ē ille: aliq; hō ē et plato ē ille: dato q; semp maneat eadē particularis: et transmittentē singulares: q; autē nulle due tales singulares sint cōpossibiles prime parti (patet) quia hec copulatiua ē impossibilis: aliquis homo ē et for. ē ille: et pla. ē ille. ¶ Ex ista cōclusiōe sequitur correlarie. Quod a. ppositio vniuersalis ē cōpossibilis. c. ppositiōi particulari et b. ppositio vniuersalis nō ē cōpossibilis. c. ppositiōi tioni: et tamē omnes singulares. b. sūt cōpossibiles. c. et nulle singulares. a. sunt cōpossibiles eidez. c. probat (et pono) q; a. sit illa vniuersalis: quilibet homo ē ille: et b. nullus homo ē ille. c. vō hec particularis. aliquis homo ē. isto posito patet: q; a. ē cōpossibile. c. et nō. b. qz hec copulatiua ē possibilis: aliquis homo est: et quilibet homo ē ille: et hec nō est possibilis: aliquis homo ē et nullus homo est ille. ¶ Item omnes singulares. b. sunt cōpossibiles. c. quia hec copulatiua ē possibilis: aliquis homo ē: et iste homo nō ē ille: et iste homo nō ē ille: et sic de singul: tamē nulle singulares. a. sunt cōpossibiles. c. quia hec copulatiua ē impossibilis: aliq; homo est et sortes ē ille: et plato ē ille. ¶ Tertia cōclusio ē ista. Aliqua copulatiua ē falsa: et tamē quelibet singularis prime partis ē vera: cum aliq; singulari secūde partis: et econuerso: et cuilibet supposito subiecti istarū partū correspondet vna singularis: probat: et capio illaz: aliquis homo ē: et nullus homo ē ille: que ē falsa: vt patet: et quelibet singularis prime partis vera: cum aliqua singulari secūde: et econuerso. quia data ista prime partis: for. ē ista ē vā cūz ista secūde partis: plato nō ē ille et hec pme partis pla. ē: est vā: cū ista secūde partis: for. nō ē ille. ¶ Ex ista cōclusiōe sequitur correlarie. Quod quelibet singularis. a. ē illatiua alicuius singularis. b. et quelibet singularis b. ē inferibilis ex aliq; singulari. a. et cuilibet supposito subiecti: tam. a. q; b. correspondet vna singularis: et tamē. a. nō ē illatiua. b. patet: dato q; a. sit illa particularis: aliquis homo ē: et b. illa sibi iuncta: quilibet homo ē ille. ¶ Quarta cōclusio ē ista. Aliqua copulatiua ē vera: ex cuius prima et vltima parte nō pōt fieri totalis copulatiua vera: pbatur. nā ista copulatiua ē vā. aliquis homo ē: et quilibet asinus ē: et nullus homo est ille: quia quelibet pars ē vā. tertia enī pars significat: q; nullus homo ē asinus: et hec ē impossibilis: aliquis homo ē: et nullus homo ē ille: igitur conclusio vā. ¶ Ex ista cōclusiōe

sequitur correlarie. Quod aliquę propōnes separate sunt inuicem possibilis: et tamen cōiuncte sunt in cōpossibiles: pars de pma et vltima parte copulatiue predictę: que sunt sum vere. q; sunt inuicem possibilis: et tamē cōiuncte sunt in cōpossibiles. quia hec copulatiua ē impossibilis: aliq; homo ē et nullus homo est ille.

His visis faciliter respondetur ad rationē: cōcedendo cōsequētia factā: dato q; relatiuum referat in cōsequēte sicut i antecedēte ly homo: et negādo aūs. Et ad pbationē ei' cū dicitur: quelibet singularis secūde partis ē vā cūz prima parte. igitur secūda pars ē vā cū prima. nego aūs. Respondeo: q; nō plus cōcludit: nisi q; quelibet singularis secūde partis ē vera cūz prima parte: vel secū cōuertibili: aut q; quelibet singularis secūde partis ē vā: cum vna tali. aliquis homo ē. ¶ Ex quibus nō sequitur. Quod quelibet singularis secūde partis sit vera cū pma parte: aut cū ista. aliquis hō est: qz hec copulatiua semp est impossibilis: aliquis homo est: et sortes ē ille: et plato ē ille: et sic de alijs. ¶ Aliter rōndetur: q; quilibet singularis secūde partis esse verā cūz prima parte: intelligitur dupliciter. scilicet diuisiue et collectiue. pmo modo concedo q; quelibet singularis secūde partis est vera cū pma parte: et nego cōsequētia. igitur secūda pars ē vera eum prima parte. Secūdo modo cōcedo cōsequētia et nego aūs. sumunt enī collectiue singulares cū pma parte: hoc modo. aliquis homo ē: et for. est ille: et plato est ille: et sic de alijs. Diuisiue vero sic: aliq; homo ē: et sortes est ille. aliquis homo est: et plato ē ille: et sic vltra. cuilibet singulari applicādo talē particularē. Ex q; patet: q; ex prima parte: et singularibus collectiue sumptis fit vna copulatiua impossibilis: et ex eadē parte: cūz singularib' diuisiue sumptis fit vna copulatiua possibilis: quare rē.

Capitulum de disunctiuis.

Quadragesimo quinto principio liter ad quęstionē arguitur sic. ista pna est bona. Ista ppositio nō est disunctiua: deus ē. ergo ista ppo nō ē disunctiua: deus ē vel homo est asinus: et hec eadē nō valet. igitur quęstio va. r; pna cū pma parte aūtis: qz arguit a partē disunctiue ad totā disunctiuā. et pbat scda pars aūtis sic: aūs est verū: et pns falsum. igitur pna nō valet. q; antecedēs sit verū manifestū est: qz nulla cathēgorica est ppo disunctiua: sed de' ē: ppo cathēgorica. igitur deus ē nō ē ppo ppositio disunctiua: et per pns ista ppo nō ē disunctiua de' ē. sed probō pns esse falsum: qz suū ddictoriū ē verū. sicut ppositio ē disunctiua. de' ē vel homo ē asinus: qz ista ppositio deus ē vel hō est asinus: h; duas cathēgoricas i se iunctas: per hāc notā iunctionis. vel igitur ista ppositio dicitur est: vel homo ē asinus: ē ppositio disunctiua: et sic ista ppositio ē disunctiua. de' ē vel homo ē asinus.

Pro solutione huius argumēti pono aliquas conclusiones: quarū prima ē ista. Aliqua ē disunctiua vera: significans paise iuxta cōpositionez snoz terminozū: cuius quelibet pars pncipalis ē falsa. patz de ista: nō homo ē asinus: vel homo ē capra. ¶ Ex ista cōclusionē sequitur correlarie. primo. Quod aliqua disunctiua ē falsa: significans paise iuxta compositionem suarum partū: et tamen quelibet eius pars pncipalis ē vā vt p; de ista: nō tu es homo vel tu es aīal. ¶ Secūdo sequit q; a parte disunctiue: ad totā disunctiuā negatiue sumptā: nō valet cōsequētia: quia nō sequit: tu es homo: igitur nō tu es hō vel tu es aīal: antecedēs enim est verus: et consequens falsum: quia suuz ddictoriū est verus. ¶ Secūda conclusio est ista. Possibile est q; aliqua disunctiua affirmatiua sit vera: et tamē q; eius quelibet pars

principalis sit falsa: probatur: et pono: q illa disiunctiva de
 us non est: vel homo est asinus: conuertatur cum vna pro
 positione vera: eius partibus significatib⁹ vt prius. hoc e
 est possibile: quia disiunctiva no est sue cathegorice: s; ille
 vna cum actu coniungendi. Istio posito patet: q illa dis
 iunctiva est vera: quia couertitur cu vna ppositione vera
 et tamen quelibet eius principalis pars est impossibilis: ga
 significat adequate falsis. **Ex** ista cōclusionē sequitur
 correlarie primo. q aliqua est disiunctiva affirmatiua fal
 sa: et tamen quelibet eius pars principalis est vera: patet. pos
 to q ista tu es homo: vel tu es animal: couertatur cu vna
 ppositione falsa. cathegoricis solūmodo significantib⁹ vt
 prius. **Secūdo** sequit^r q a parte disiunctive: ad totā dis
 iunctiuā significatē aliter q; sue partes nō valet conse
 quentia: quia non sequit^r in casu isto: tu es homo. igitur tu
 es homo: vel tu es animal. **Tertia** cōclusio est ista. Ali
 qua est disiunctiva falsa affirmatiua: significās precise iux
 ta compositionē suorum terminorum: et tamen eius quel
 bet pars principalis est vā: p; de ista: necessario tu es hō vel
 tu es animal. supposito q; modus determinet totū sequēs.
 q; enim eius quelibet pars principalis est vera: manifestū
 est: et q; ipsa sit falsa: patet. q; potest esse q; tu nō sis homo:
 nec animal. **Ex** ista conclōne sequit^r correlarie primo.
 q aliqua est disiunctiva facta ex contradictorijs que est affir
 matiua: et significās precise iuxta compositionē suarū par
 tium: que non est vera nec necessaria: imo falsa et impossi
 bilis: patet de ista: cōtingēter tu es: vel tu non es. dato vt
 prius: q; modus determinet totū: nec potest dici q; sit alia
 ppositio q; disiunctiva: ex quo in ea coniungunt plures ca
 thegorice per notā disiunctionis. **Secūdo** seqt^r. q a par
 te principali disiunctive affirmatiue: significantis precise
 iuxta cōpositionē suarū partiu: ad ipsas disiunctiuas ca
 thegorice pbabilem: nō valet psequētia: quia nulla illarū
 consequentiā valet. tu es homo. igit^r necessario tu es hō
 vel tu es animal. tu es: igitur ptingēter tu es: vel tu nō es.
Quarta cōclusio est ista. A parte principali vel couertibi
 li cū eadez disiunctive affirmatiue cathegorice pbabilis:
 ad ipsas disiunctiuas significantes precise iuxta cōpositio
 nem suarū partiu est bonū argumentū: vt tu es homo.
 igit^r tu es hō: vel tu es asin⁹. p^o dixi a parte principali: q; apte
 nō principali disiunctive ad ipsā disiunctiuā cū ceteris regis
 tis: non valet argumentū: quia non sequit^r: omnes homines
 sunt asini v; hoies. igitur omnes hoies sūt asini vel homi
 nes: et asini sūt asini: antecedēs enim est verū: et sequēs fal
 sum. dato q; sit disiunctiva. nec sequit^r: asini sunt asini. igit^r
 omnes hoies sunt asini: vel hoies et asini sunt asini. et hoc
 ideo: q; nunq; in antecedēte sumit^r pars principalis disun
 ctive. sed pars secundaria nō terminata ad notā disiunctio
 nis. **Secūdo** dixi: vel couertibilis: quia et si nulla pars disun
 ctive est illius illatiua ppter impossibilitatē antecedētis
 et consequētis. tamen vna secū couertibilis est eiusdem dis
 iunctive illatiua. **Tertio** dixi affirmatiue: ppter primā cō
 clusionē: que ostendit in negatiuis regulam non tenere.
Quarto dixi cathegorice probabilis. ppter tertiā cōclūsi
 onem: que asserit in modalib⁹ compositis regulā nō tene
 re. **Quinto** dixi: significantes precise iuxta compositiones
 suarū partiu: ppter secundaz conclusiones. **Ex** ista cō
 clusione sequit^r correlarie primo. q ista cōsequētia nō va
 let: quelibet pars principalis. a. disiunctiva est vera. igitur
 a. disiunctiva est vera: patet de disiunctiva negatiua: aut
 affirmatiua modali vel nō modali significante: nō vt sue
 partes. **Secundo** sequitur. q nec negatio: nec modus:
 nec disiunctio est pars principalis disiunctive: p; quia nul
 lum illorū est illatiuū alicuius disiunctive: sola enim ppo
 sitio est pars principalis alicui⁹ ypothetice: q; sola talis ē
 illatiua ppositionis ypothetice: seu inferibilis ab eadem.

Istis presuppositis rīdetur ad rōnē: q; rēdo
 de cōsequēte psequētie
 facte. vtrū sit disiunctiva vel cathegorica de disuncto ex
 tremo. si disiunctiva: psequētia est bona: et cōsequēs est ita
 verū sicut et antecedēs. conuertit^r enī cū ista vera: homo
 est asin⁹. vel ista ppo deus ē: nō est disiunctiva: deinde ne
 go illā. s. ista ppositio est disiunctiva: deus est: vel homo ē
 asin⁹: sumēdo vniso: miter. nec tradicit priori pnti: et ne
 go illā cōsequētia: in hac ppositione: deus ē: vel homo est
 asinus: coniungunt due cathegorice per notā disiunctōis:
 igitur ista ppositio est disiunctiva: deus est: vel hō est asi
 nus: tamen bene valeret cōsequētia: si consequens foret ca
 thegorica de predicato disuncto. si autē in pncipio dicat^r:
 q; consequēs principalis cōsequētie est cathegorica de pre
 dicato disuncto: cōcedo an⁹: et nego psequētia. Et non ar
 guitur per regulā. quare rē.

Capitulum de disiunctiva et copulatiua.

Quadragesimo sexto principali
 ter ad questio
 nez arguit sic. ista cōsequētia est bona. Tu
 es homo: vel homo est asinus: et tu non es
 homo: igitur homo est asinus. et hec eadez
 nō valet. igitur questio vera. tenet cōsequē
 tia cū prima parte ātecedētis: q; arguitur
 a disiunctiva cū destructione vnus partis ad alterā partē.
 et probo secundaz partes an⁹. an⁹ est verū: et cōsequēs fal
 sum. igitur cōsequētia nō valet: q; cōsequēs sit falsum ma
 nifestū est. sed pbo an⁹ esse verū. q; an⁹ est vna disiunctia
 cuius pma pars principalis est vera. illa. s. tu es homo: et illa
 est disiunctiva affirmatiua ypothetice pbabilis significās
 solūmodo iuxta cōpositionē suarū partiu. igitur an⁹ ē ve
 rum: quod fuit probandum.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor
 pclones: quarum prima est ista. **1^a**
 Quelibet ppo ypothetica habēs plures notas iunctinas:
 a qlibet illarū pōt denoiari: nisi icōgruitas ipediret: p; de
 ista. tu es: vel homo ē asin⁹: et tu nō es: que pōt indifferen
 ter eē copulatiua v; disiunctiva. Notāter dixi nisi icōgrui
 tas ipediret: q; ista: aliq; aial ē: et si tu es illud: tu es asin⁹:
 nō pōt alr q; copulatiua denoiari. et illa. aliq; aial ē: vel si
 tu es illud: tu nō es asin⁹: nō pōt eē nisi disiunctia. **Ex** ista **Co: 1^m**
 clusione sequit^r correlarie pmo. q; alique sūt ypothetice
 q; nō iuicē puertunt imo vna est vera: et alia falsa: et tamē
 qlibet pars vni⁹ puertit cū aliqua parte alteri⁹: et e^o. p; de
 istis: oēs hoies sūt asini: vel hoies et asini sūt asini: et oēs ho
 mines sūt asini. vel hoies et asini sunt asini: ponēdo q; vna
 sit copulatiua: et altera disiunctiva: quo posito: copulatiua ē
 vera: et disiunctiva est falsa. ideo dico de istis duabus: tu es
 vel homo est asin⁹: et tu nō es. et tu es vel homo est asinus:
 et tu non es: ponendo q; vna sit copulatiua: et altera disun
 ctiva: quo posito: patet copulatiuam esse falsaz: et disuncti
 uam veram. q; autem qlibet pars vnus puertat cū aliq;
 parte alteri⁹ p; intuēti. **Secūdo** seqt^r. q; adisiunctiva cū **Co: 2^m**
 destructione vni⁹ partis nō principalis ad alterā partē nō
 valet pna: q; nō sequit^r: tu es vel hō est asinus: et tu nō es:
 sed nullus hō est asinus. igitur tu nō es: et hoc supposito: q;
 pma pars an⁹ sit disiunctiva. **Secūda** pclo est ista. Ali
 qua est disiunctiva affirmatiua vera et necessaria: cui⁹ tamē
 quelibet cathegorica ē falsa et impossibilis: p; de ista: si tu es
 asinus: tu es rudibilis: vel si tu es equus. tu es Inibilis. **Co: 3^m**
Ex ista cōclusionē sequit^r pmo. q; a. et b. sunt due disun
 ctive affirmatiue ypothetice pbabiles significātes paise
 sicut sue partes: et quelibet cathegorica. a. conuertitur cuz
 aliqua cathegorica. b. et e conuerso. et tñ. a. est verū: et b. fal
 sum (patet) dato q; a. sit illa disiunctiva: si tu es asinus tu
 es rudibilis vel si tu es equus: tu es Inibilis. b. vero illa:

Dubium

- Co²m** tu es asinus: vel tu es rudibilis: tu es equus: vel tu es Inibilis. **C** Secūdo sequit̄ q̄ aliqua est disiunctiua affirmatiua falsa hypothetice pbabilis significās precise sicut sue partes: et tamē quelibet eius cathégorica est vera: patet de ista: si tu es coloratus: tu es albus. vel si tu es qualis: tu es calidus. **C** Tertia cōclō ē ista. Q̄ aliqua est disiunctiua vera: et aliq̄ ē disiunctiua falsa: q̄rū nulla ps ē v̄a: nec aliq̄ falsa. probat̄ (et capio) hāc copulatiua tu es hō: et tu es animal et ecōuerso. et patet q̄ secūda pars ē disiunctiua vera: q̄ sub ordinatur huic mentali vere: tu es aīal: vel tu es homo. Si militer secūda pars huius copulatiue: tu es asinus: vel tu es capra: et ecōuerso que ē disiunctiua ē falsa: q̄ subordinatur huic false: tu es capra: vel tu es asinus. Q̄ autem illaz̄ disiunctiuarū nulla pars est falsa: vel vera: manifestū est: q̄ nulla pars ē ppositio: s̄ precise littera vel syllaba. **C** Ex ista cōclōne sequit̄ correlarie p̄mo. Q̄ aliqua ē disiunctiua affirmatiua nō significans aliter q̄ sue partes: que nō ē ali cuius sue partis illatiua: p̄ de p̄dictis disiunctiuis: que non habēt partes: que sunt p̄pōnes. **C** Sc̄do sequit̄. Q̄ aliq̄ ē disiunctiua: que fiet cōditionalis: vel copulatiua sine mutatione sui et noua impositione. patet de secūda parte huius copulatiue: tu es homo: vel tu es asinus: et ecōuerso. dato q̄ sc̄de parti cras adderet̄ vna istarū. s̄ si tu es hō: tu es asinus: tu es hō et tu es asinus. **C** 4° ē ista. A disiunctiua affirmatiua: significante precise iuxta cōpositionē suarū partiū: cum traditorio vnius partis principalis ad reliquā partem principales ē bonum argumentū: vt tu es homo: vel tu es asinus: sed tu nō es asinus: ergo tu nō es homo. posui nāq̄ oēs particulas illas: propter cōclōnes superius positas. **C** Ex ista cōclōne sequit̄ primo. Q̄ ista cōsequētia nō valet. A disiunctiua ē falsa. igit̄ aliqua ei⁹ pars ē falsa: quia stat q̄ a disiunctiua nō hēat p̄tes: que sunt p̄positiones: vel q̄ sit negatiua: vel q̄ significet aliter q̄ sue partes. **C** Sc̄do sequit̄. Q̄ aliqua est disiunctiua: cui nō tradicitur aliqua copulatiua: et aliqua cui cōtradicit copulatiua: sed nō de p̄tibus oppositis. p̄ma pars p̄z. de disiunctiua negatiua: cui nō dicitur aliqua copulatiua: sed disiunctiua affirmatiua. Secūda pars est manifesta de sc̄da p̄te istius copulatiue: tu es homo: vel tu es animal: et ecōuerso: que est disiunctiua cui dicitur secūda pars huius copulatiue: tu nō es homo: et tu nō es animal: et ecōuerso. et tamē non fit de partibus: v̄l de terminis oppositis: quia non habet partes q̄ sūt p̄pōnes.

His visis respondet ad rationē queredo de antecedente. vtrū sit copulatiua vel disiunctiua: si primo modo cōcedo cōsequētia: et nego antecedens. pro secūda parte: et ad p̄bationem nego: q̄ antecedēs sit vna disiunctiua: quia positū ē et admissus q̄ sit copulatiua. si secūdo modo: nego cōsequētia: et ad p̄bationē euz dicitur ibi arguit̄ ad disiunctiua cū destructione vni⁹ partis ad aliam: nego pro nunc antecedēs: s̄ enim arguatur ad disiunctiua cuius vna pars ē opposituz alteri⁹ ad aliā partez: nō tamē arguit̄ ad disiunctiua cū opposito alterius partis ad aliā: q̄a per hoc intelligit̄ q̄ totuz antecedēs sit vna copulatiua facta ex vna disiunctiua: et cōtradictorio alterius partis: q̄lter nō est in proposito quare et.

Capitulum de cōditionalibus.

Quadragesimo septimo p̄ncipaliter ad questionem arguit̄ sic. ista cōsequētia ē bona. Impossibile ē te currere: si possibile ē te currere: sed possibile est te currere: igit̄ ipōlē ē te currere et hec eadez nō valet. igit̄ q̄d v̄a. et p̄na cū prima parte antecedentis: quia arguitur a conditionali cum suo antecedente ad consequens eiusdem: sed probatur secūda pars: quia antecedēs est verum: et consequens falsum. igitur cōsequētia non valet: q̄

cōsequēs sit falsum manifestuz est: sed q̄ antecedēs sit verum p̄batur: et nō indiget pro secūda parte. et primā p̄bo sic: hec p̄positio est impossibilis. tu curris si possibile ē te currere: et hec adequate significat q̄ tu curris si possibile ē te currere. igitur impossibile ē te currere si possibile ē te currere. patet cōsequētia ab officiātib⁹ ad officiātum: et antecedēs est veruz: quia omnis conditionalis falsa est impossibilis. igitur et cōsequēs.

Circa solutiones huius rationis pono quatuor cōclōsiones. quarū p̄ma est ista. Aliqua ē cōditionalis vera: cuius antecedens ē verum: et cōsequēs falsum. patet de ista: nō si tu es homo: tu es asinus: hec enim ē vera: quia suū tradictorium ē falsum. **C** Ex ista cōclōne sequit̄ correlarie p̄mo. Q̄ aliqua cōditionalis ē falsa: et tamē antecedēs et cōsequēs eiusdēz cōuertunt̄: p̄z de ista. nō si tu es homo: tu es risibilis. **C** Secūdo sequit̄. q̄ a cōditionali negatiua cum suo antecedente: ad cōsequēs eiusdēz nō valet cōsequētia: quia nō sequit̄ nō si tu es homo: tu es asinus: sed tu es homo. igitur tu es asinus. **C** Tertio sequitur. Q̄ aliqua est cōditionalis vera: cuius tradictorium cōsequētis stat cū antecedente. et aliqua falsa: cuius tradictorium cōsequētis repugnat antecedenti. p̄ma patet de ista: nō si tu es homo: tu es asinus: cuius tradictorium cōsequētis ē illud: tu nō es asinus: que ē vera cum illa: tu es homo. Secūda patet de ista: nō si tu es homo: tu es risibilis: cui⁹ tradictorium cōsequētis ē illud: tu nō es risibilis: que repugnat illi: tu es homo: que ē antecedēs. **C** Secūda cōclōne ē ista: Aliqua ē cōditionalis affirmatiua cuius antecedēs ē veruz: et cōsequēs falsum: p̄z de ista: tu nō es homo: nisi tu es aīal: cuius antecedēs ē tu es animal: et cōsequēs tu nō es homo. **C** Ex ista cōclōne sequit̄ correlarie. Q̄ aliqua ē cōditionalis affirmatiua vera: cui⁹ aīal nō ē illatiuū p̄ntis (patet) quia non sequit̄: tu es aīal. igit̄ tu nō es hō: et hec tamē cōditionalis affirmatiua ē vera: tu nō es hō: nisi tu es aīal. **C** Secūdo sequitur. Q̄ aliqua ē cōditionalis affirmatiua falsa: cui⁹ antecedēs et cōsequēs inuicem cōuertunt̄: patet de ista: hō nō currit: nisi risibile nō currit. q̄ nō sit falsa: patet: quia cōuertuntur cū ista: homo nō currit: si nulluz risibile nō currit: et q̄ aīal⁹ cōuertunt̄: p̄z. **C** Tertio sequit̄. q̄ a cōditionali affirmatiua cū suo aīal ad p̄ntis eiusdē nō valet p̄na: quia nō sequit̄: tu nō es homo nisi tu es aīal: sed tu es aīal. igit̄ tu nō es homo. **C** Quarto sequit̄. q̄ aliqua ē cōditionalis affirmatiua. vera cui⁹ oppositū cōsequētis stat cū aīal: patet de illa: tu nō curris nisi moueris: etiā cōcedit̄: q̄ aliqua ē cōditionalis affirmatiua falsa: cuius tradictorium p̄ntis repugnat aīal: vt hō nō currit: nisi risibile nō currit. **C** Tertio cōclōne est ista. Aliqua cōditionalis affirmatiua denoiata a ly si: ē falsa: cuius cōsequēs formaliter sequit̄ ex aīal (p̄z de ista) contingēt̄ si tu es hō: tu es aīal: q̄ eniz sit falsa manifestuz ē: q̄ necessario si tu es hō: tu es animal. **C** Ex ista cōclōne sequit̄ correlarie. p̄mo. Q̄ a. et b. sūt due cōditionales affirmatiue denoiate a ly si: quarū aīalia et cōsequētia cōuertuntur: et t̄i. a. ē veruz: et b. falsuz: p̄bat̄ (et pono) q̄ a. sit ista: si tu es homo: tu es aīal: et b. illa. contingēt̄ si tu es hō: tu es aīal: isto posito patz correlariū. **C** Secūdo sequit̄. Q̄ aliqua est cōditionalis affirmatiua falsa denoiata a ly si: significans iuxta cōpositionē suarū partiū: et t̄i aīal est ipōsibile simpliciter: vel p̄ntis per se necessariū: p̄z de qualibet istaz̄ contingēt̄ si tu es asinus: tu es homo: contingēt̄ si tu es hō: est. **C** Tertio sequit̄. Q̄ aliqua ē cōditionalis affirmatiua falsa denoiata a ly si: significans solum iuxta cōpositionem suarū partiū: cuius tradictorium p̄ntis repugnat aīal: contingēt̄ si ante x̄ps ē albus: antechristus est coloratus. **C** Quarta cōclōne est ista. Aliqua est cōditionalis affirmatiua denominata a ly si: significans precise iuxta cōpo-

fitiones fitoz terminoz: cui non correspondet ronalis pro
 pria (patet de ista) si antexps esset homo: antexps eet aial.
 bec enim vera e: 2 q sibi no correspondeat condicionalis p
 pria manifestu est: qz sibi nulla alia correspondet qz ista: an
 christus e homo. igitur antexps est aial. 2 bec no e ppria il
 li: sed isti: si antexps est homo antexps e aial. Ex ista co
 clusione sequitur correlarie primo. Qz aliqua dditionales
 denominate a ly si: significantes soluz ex copositione sua
 rum partium inuicem conuertuntur: 2 tamen nec antece
 dentia: nec cosequeti: conuertunt (patet de istis) si an xps
 esset albus: antexps esset colorat: 2 si antexps e alb: ante
 xps e colorat. Secdo sequit. Qz aliqua dditionalis affir
 matiu denoiata a ly si e vera: significans precise iuxta co
 positiones suaru partiu: 2 tamen in nulla tali ans e illatiu
 nis (pz de ista) si antexps e ho: antexps eet aial. yn nuqz
 sequitur antexps eet ho: igitur antexps esset aial: qz ronalis
 ista e intelligibilis. Tertio sequit. Qz aliqua e dditiona
 lis affirmatiua vera denoiata a ly si: ypothetice pbabilis:
 2 significans pcise ex copositione suaru partiu: 2 tamen ante
 cedens no e aptum natu repugnare contraditorio cosequen
 tis (pz de priori) qz nec ans e ppdo: nec ddictoriu cosequen
 tis similiter. Notadu tn q a conditionali affirmatiua
 denoiata a ly si: significate precise iuxta copositine suaru
 partiu cu suo ante: vel sibi pportionali ad nis eiusde: vel
 sibi pportionale. e bonu argumetu. vt si tu es ho: tu es ani
 mal: 2 tu es ho. igitur tu es aial. pmo dixi affirmatiua pp
 ma coclonez. Secdo denoiata a ly si: pp secuda coclonez.
 Tertio significante pcise iuxta copositine suaru partiu:
 qz ybi condicionalis significaret aliter qz sue partes in se no
 serualet regulas condicionaliu. Quarto dixi vel sibi ppor
 tionali: qz lz no sequit. si antexps eet albus: antexps eet co
 loratus: 2 antexps eet alb: igitur antexps eet colorat. tamen
 bene sequitur cu ante 2 ante pportionalibus isto mo: sed
 antexps est alb: igitur antexps e coloratus.

His visis respodet ad nam facta: queredo de illa
 ppone. impossibile e te currere: si possibile
 e te currere. vtru sit cathegorica modalis vel dditionalis.
 si primo mo: nego nam: nec arguit per regula. si scdo mo
 concedo nam: 2 nego ans pro pma parte. 2 ad pbatione ne
 go cosequeti. nec arguitur ab officiatib ad officiatuz: ga
 dditionalis illa no e officiatiliter probabilis: sed ypothe
 tice. Ideo cedo istas duas ppones: impossibile e te currere
 si possibile e te currere: 2 impossibile e te currere: si possibile
 e te currere. dato q pma sit dditionalis: 2 scda cathegorica
 modal nec opponit: ex q no vniformiter sumunt: qre zc.
 Capitulum de causalibus.

Quadragesimo octauo principa
 liter ad qstione
 arguit sic. ista cosequeti e bona. Quia tu
 es asinus: tu es aial: igit tu es asinus. 2 bec
 eadez no valet. igitur qstio vera. tenet na
 cu pma pte antis: qz arguit acausali ad al
 tera eius parte: sed secuda pbo. ans eniz e
 veru: 2 seques falsuz. igitur na no valet: qz nis sit falsuz
 manifestu e: sed pbo ans esse veru sic: ista calis e va: ga tu
 es homo: tu es aial: ex eo qd ista na est bona: tu es ho. igit
 tur tu es aial: sed eque bona est ista: tu es asin. igitur tu es
 aial: sicut illa. tu es ho. igitur tu es aial. igit eque vera e il
 la causalis: qz tu es asin: tu es aial. sicut illa: qz tu es ho: tu
 es aial: vel si no: detur causa diuersitatis.

Pro solutione hui argumeti pono qtuor con
 clusiones qru prima e ista. Ali
 qua e causalis affirmatiua va: cui prior ppdo posterioris n
 est illatiua: patet de ista: qz de e: tu es. bec. n. causalis vera
 est: qz significatu antecedentis est ca essendi significati cose
 quentis: deus. n. est causa tui. Ex ista coclone sequit. Qz

no ex qlibet cali va: segf dditionalis de ptib silib seu rona
 lis: vnde no sequit: qz soz. e. pla. e. igit si soz. e. pla. e. vel e.
 dato. n. q. soz. sit pater pla. e. ans veru: 2 nis falsuz. Se
 cunda coclo est ista. Aliq e causalis vera: cui qlibet pars est
 illatiua alterius: pz de ista: qz. a. efficit. b. b. efficit ab. a. ista
 .n. causalis e va. supposito q. a. sit causa efficiens. b. 2 q que
 libet eius pars pncipalis alterius sit illatiua. pbat qz segf
 .a. efficit. b. igit. b. efficit ab. a. 2 e. Ex ista coclone seg
 tur correlarie. Qz aliqua e causalis va: que est illatiua ddi
 tional: vt ronalis sed no e. segtur eni: qz. a. efficit. b. b. effi
 tur ab. a. igit si a efficit. b. b. efficit ab. a. sed non segtur. si. a.
 efficit. b. b. efficitur ab. a. igitur quia. a. efficit. b. b. efficitur
 ab. a. dato naqz q non sit. a. nec. b. est antecedens verum: 2
 consequens falsum: qz causalis affirmatiua necessario po
 nit inesse 2 no dditionalis. vt patet intueti. Tertia con
 clusio e ista. Aliqua causal affirmatiua e va: 2 tn significa
 tu poris ppnis no e ca significati posterioris: pz de ista: ga
 tu es homo: tu es aial: qz ans e ca illatiua sequetis. 2 tam
 antis qz nis significatu: adeqtu e aliqd ex pte rei: qz te ee
 hoiez: 2 te ee aial e vt als manifeste pbauit qre zc. 2 q signi
 ficatu pme non sit causa significati secude: pz: quia aut cau
 sa essendi: aut causa inferendi. no p: qz idez e realiter te ef
 se homine: 2 te ee aial. nec scdm: qz illatio non in significa
 tis sz in termis solu repitur. Ex ista hne sequit correla
 rie. Qz. a. 2. b. sut due cal es eiusde denoiatioidis oino. quaru
 qlibet ps pncipalis cu qualibet earude conuertit. 2 tn. a. e ve
 ru: 2. b. falsuz. pbatur (2 pono) q. a. sit illa causalis: qz soz.
 generat platonem. pla. generat soz. 2. b. illa. qz pla. generat a
 soz. soz. generat pla. 2 sit ita q soz. generet platonem. isto posi
 to. a. e veru: ta per scdam qz p tertia coclone: qz pma pro
 positio e ca illatiua secude: 2 significatu pme e ca significa
 ti secude. sed. b. e falsuz. qz significatu pme ppnis ipsi. b.
 no e ca significati secude ppnis eiusde: nec pma ppdo est
 ca illatiua secude: sed potius econuerso. no eniz valet argu
 metu: a passiu ad actiu: nisi qz ab actiu ad passiu e bo
 na na. Quarta coclo e ista. Aliqua calis affirmatiua est
 falsa: 2 tamen significatu pne ppnis e ca significati secude.
 pz de ista: necessario qz de e. tu es. necessario qz plato effi
 cit soztes: soztes efficitur a platone: potest enim esse: qz de
 non sit causa tui: 2 possibile e soztem non efficere platonem.
 igitur neutra illarum e vera. Ex ista coclone sequit
 correlarie primo. Qz aliqua calis affirmatiua est falsa: 2 tn
 prior propo e causa illatiua posterioris: 2 cuilibet illarum
 correspondet pro significato aliqd ex parte rei: patet d ista.
 necessario qz tu es homo: tu es aial: qz enim pma ppositio
 sit illatiua secude partis (patet etiā) q significatu cuiusli
 bet partis e aliqd ex parte rei: sed q illa causalis est falsc
 ostendo qz possibile e q tu non sis. igitur possibile e illam
 esse falsam: sic significado: necessario qz tu es homo: tu es
 animal. patet cosequeti: qz ideo illa e falsa: qz an xps e ho
 mo: an xps e aial: qz an xps no e ho. Secdo sequit. Qz ali
 que sunt causales eiusde denoiationis oino 2 cuiuslibet il
 laru significatu prime partis e causa significati secunde: 2
 tamen vna e vera: 2 reliqua falsa: pz de istis: necessario quia
 deus e: tu es: contingeter quia deus e: tu es: ybi patet: qz p
 ma e falsa: 2 scda vera. Tertio segtur. Qz alique sut cau
 sales eiusdez denoiationis oino: 2 cuiuslibet illaruz: prior
 ppositio e causa illatiua secude: quibus significatiue cor
 respondet aliquid ex parte rei: 2 tamen vna est vera: 2 reli
 qua falsa: patet de istis: necessario qz tu es homo: tu es ani
 mal. contingenter quia tu es homo: tu es animal. No
 tanda sunt hic duo primu est. Qz per propositiones primas
 vel priorem: intelligo illam que sequitur immediate nota
 cause: 2 subsequentem posteriorem aliam: quecumqz sit il
 la: qlitercuqz situe: vbi gra. qz tu es ho: tu es aial: tu es ho:
 vocat por ppositio: 2 illa. tu es animal posterior: 2 eodem

2°

Co²m

3°

Co²m

4°

Co²m

Co²m

Co²m

Dubium

modo vocarent si dicerent: tu es aial: qz tu es hō. **Secūdo** notandū est: qd nō datur aīis speciale cōcludēs oēm causa lem esse verā vī falsā: sed aliud aīis assignat: iuxta diuer sitates causaliū. aliqua enī est causalis negatiua: negatiōe cadēte sup notā cause. ⁊ aliqua affirmatiua significās for te aliter: qz sue partes pncipales. ⁊ aliqua affirmatiua mo dalis: vel hō. ⁊ aliqua affirmatiua significās solū sicut sue partes: nec alio mō sincathegoreate: qz a nota causali de noiata. pma cālis pbat per suū dīctoriū: hec enī ē vera: nō qz tu es: deus est: qz suū oppositū ē falsum. s. quia tu es: deus est. scda cālis est falsa: qz sua mētalis est falsa: dato qd illa qz deus ē tu es. subordine mētali huic: qz deus ē: tu nō es. tertia cālis est vā: qz sue exponētes sunt vere: ⁊ false: qz vna suarū exponētū est falsa: vt necessario qz tu es hō: tu es aial: est falsa: qz hec est falsa: nō pōt esse quin quia tu es homo tu es aial. Et hec est vera contingēter qz tu es hō: tu es aial: qz ambe exponētes sunt vere (vt pz intuēti) causa lis vō qzto mō sūpta ē vā. significatū. n. pme ppōnis ē can sa significati secūde: aut pma ppō est causa illatiua secun de: cū hoc qd eisdē significatiue correspōdeat aliqd ex par te rei: exemplū primi: qz deus est: tu es: exemplū secūdi: quia tu es albus: tu es colorat: aut qz tu es hō: tu es aial. **Ex** ista respōsione sequit pmo. Qd nulla cālis qzto mō sūpta ē vera: cui vna pars pncipalis est falsa: vt qz antexpz ē: ani mal ē: qz nihil: nec aliqliter ē antexpz esse. **Secūdo** seqt. Qd nulla cālis qzto mō sūpta ē vera: cuius vna ps ē nega tiua: vt qz tu es hō: tu nō es asinus: qz nihil nec aliqualr ē: te nō eē asinus. **Tertio** sequit. Qd nulla causalis. 4. mō sūpta ē vera: cuius qlibet pars ē affirmatiua: ⁊ aliqua illa rū nō ponit in esse: vt qz possibile ē antexpz esse: possibile est hoīem esse: quia nihil nec aliqualr ē: qd sit possibile an texpm esse.

Loz^m

Loz^m

Loz^m

His visis respōdet ad rationē: cōcedēdo qz: ⁊ ne gādo aīis. Et ad pbatōnem rīdeo: qd ista cālis. qz tu es hō: tu es aial. nō ē vera solū ex eo qd pma p positio sit illatiua secūde. sed qz pma ppō ē causa illatiua scde ⁊ cuilibz illaz p significato corrdet aliqd ex pte rei: qualr nō ē de illa. qz tu es asinus: tu es aial. ⁊ si dicif. videt ex ista respōsione: qd hec causalis sit vera. qz tu es aial: tu es hō: qz sicut vna ē cā illatiua alteri: ita ecōuerso. seqtur enim tu es aial. igit tu es hō: vt oīsum est in obiectionibz pntiarū. dicif qd lz sequat ex qlibet illarū: vna tū est cā il latua ⁊ nō altera: qz ex vna nullo medio subintellecto alia sequit. sed nō ecōuerso. sequit. n. tu es hō: igit tu es aial: si ne aliquo medio. lz nō ē. nisi cū intellectu pluriū pntiarū. vt tu es aial: igit tu es: igitur tu es tu: igitur tu es hō. hec g tu es ē causa illatiua illius: tu es hō: ⁊ nō illa tu es aial. vñ non sequit cā illatiua illius: tu es hō: includit in illa: tu es aial: igitur tu es animal: ē causa illatiua illius tu es homo: quare rē.

Capitulum de quātitate propositionum.

Quadragesimo nono principali ter ad qstionez arguit sic. ista pna ē bona. Aial ē for. igitur omne aial ē for. ⁊ hec eadē nō valet: igit qd vā. tenet pna cū minoz: qz aīis ē verū: ⁊ cō sequēs falsuz. sed maiorē pbo sic: aīis ⁊ cō sequēs cōuertunt. igit pna bona: aīis argui tur. subiecta illarū cōuertunt: ⁊ predicata similt: ⁊ ppōnes sūt eiūsdē denoiationis oīno: igit aīis ⁊ pns cōuertunt. cō sequētia tenet: ⁊ aīis arguit. nā si aīis nō eēt vep hoc vide tur: qz ppōnes ille nō sunt cōsimilis denoiationis oīno. ex eo qz pns ē ppō vlis: ⁊ aīis ē ppō indefinita. sed arguit: qd aīis ē ppō vlis: qz pns ē ppō vlis. ex eo qz significat vni uersalr: omne aial eē for. sed aīis etiā significat. vlr oē aial esse sortē: igit aīis etiā ē ppō vlis. ⁊ pna cū maior: ⁊ mino

rem probo: ⁊ suppono qd aīis sit piacēs but: omē aial ē for tes. isto supposito arguit sic. subiectū isti aial ē for. suppo nit. vlr distributiue pro oī aiali: ⁊ pdicatū p for. igit illa p positio significat vlr: oē aial eē sortē. ⁊ pna: ⁊ aīis arguit sic. Idē ē subiectū vlis ⁊ sue piacētis: sed subiectū vlis dī sribuit pro omni aiali: igit ⁊ subiectū piacētis. qre rē.

Pro solutione huius argumēti pono quatuor conclusiones: quarū prima est ista. Aliqs termin⁹ subicit in vli: ⁊ idē termin⁹ subicit in ppōne indefinita: pbat: ly hō subycif i illa vli: oīs homo est: ⁊ subycif i sua piacente: igitur pclo vā. ⁊ pna: qz si aliqd hō foret subiectū vlis ⁊ piacentis: foret aliud hō subm: tūc in illa. oīs hō ē: duplicaret ly homo: pns falsum: ⁊ cōtra ex perientia. **Ex** ista pclone sequit correlarie pmo. Qd idē terminus supponit distributiue ⁊ determinate. pbat. subm istius oīs hō ē: supponit distributiue: ⁊ subiectū illi: hō ē: supponit determinate: sed idē est subm vtriusq: qz idem ē subiectū vlis ⁊ subiectū piacētis. **Secūdo** sequit qd sub eodē termino cōtingit descendere copulatiue ⁊ disunctiue. proba tur. nā sub subiecto istius oē aial ē: cōtingit descendere copulatiue: ⁊ sub subo isti: aial ē: cōtingit descendere disuncti ue: sed idē ē subm vtriusq: igit rē. patet pna ⁊ aīis sūt: vt pz intuēti pditiones ppōnū vliuz ⁊ indefinitarū. **Secūdo** cūda pclone ē ista. Aliqs termin⁹ subycif in ppōne particula ri vel indefinita. ⁊ idē termin⁹ subycif in ppōne singulari. probatur. ly hō subicitur in ista. iste hō est: ⁊ idē ly hō suby citur in ista. hō ē: qz idē ē subiectū singularis dīmōstratiue: ⁊ sue piacentis: igit rē. **Ex** ista pclone sequit correlarie pmo. Qd aliqs termin⁹ supponit discrete: ⁊ tū sub illo pō nit descendere. pbat. nā ly hō supponit discrete in ista. ppō ne: iste hō ē: ⁊ tū sub eo ptingit descendere: qz ē subm vniuz indefinite: hō ē: igitur rē. **Secūdo** sequit. Qd subm alicui ppōnis supponit determinate: cui negatio addita: nō dīstri buit (istud pz de subiecto illius) iste homo ē: qd supponit determinate in ordine ad piacens: ⁊ tū dicendo: nō iste hō ē: nō supponit distributiue (pbat) qz nō in ordie ad istā iste hō ē: qz sic supponit discrete: nec in ordine ad illaz: hō ē: qz sic supponit determinate: nec in ordine ad istaz: nō hō ē: qz ibi nulla talis ē: que sit ppō qz nō applicat negatio sub iecto imediate: sed itermediat pnomē dīmōstratiua: mō certū ē: qd ad hoc qd aliqui termini sint aliqua ppō requi ritur debitus ordo scribēdi: vel pferēdi illos: vñ ex plu ribz terminis: quozū vn⁹ esset rome: ⁊ ali⁹ bononie: forma ri nō posset fm istā distātiāz ppō aliqua. **Tertio** pclone ē ista. Aliqs termin⁹ subicitur in ppōne qsta: ⁊ idē subicit in ppōne nō qsta. pz de subiecto hui⁹ exclusiue. tū hō ē: qd ē subiectū eiūsdē ⁊ sue piacētis. **Ex** ista pclone sequit correlarie pmo. Qd aliquis terminus supponit confu se: tū: ⁊ idē termin⁹ supponit determinate: vt pz (pbat) sub iectū illi: tū hō ē: supponit puse tū: ⁊ subm illi: hō ē: sup ponit determinate: sed idē ē subz vtriusq: p pclone: igit rē. **Secūdo** sequit. Qd sub eodē termino ptingit descendere disunctim ⁊ disunctiue: pz: qz sub subiecto illius tū hō ē: cōtingit descendere disunctim ⁊ sub subiecto illius: hō est. cōtingit descendere disunctiue: sed idē ē subiectū vtriusq: igit rē. **Tertio** sequit. Qd aliquis termin⁹ supponit mo biliter: ⁊ idē supponit imobiliter: pbat: subiectū istius nō cessario hō ē: supponit imobiliter: qz nō licet descendere in ordine ad illā: ⁊ subiectū illi: hō ē: supponit mobiliter: qz licet descendere: sed idē ē subiectū vtriusq: qz idē ē subiectū modalis: ⁊ sue piacentis: igitur rē. **Quarto** sequit. Qd illa pna nō valet. a. termin⁹ supponit imobiliter: igitur sub eo nō cōtingit descendere: qz subiectū illi: necessario hō ē: supponit imobiliter rōne termini modalis: ⁊ tū licet descē dere disunctiue in ordine ad piacens: similiter subm illi: oīs homo preter sortē currit: supponit imobiliter in ordine

ad exceptiuā: et tñ sub eo 2tingit descēdere copulatiue i or
dine ad piacēs. cōsimiliter dicat ad istas: necessario ois hō
est: necessario tñ homo ē risibilis: vbi ly hō supponit mo/
biliter et immobiliter: aliter tñ et aliter sūptū. **Quarta cō/
clusio ē ista.** Ex eo aliqua ē ppō vlis qz i ea subycif termi
nus cōis signo vli dēterminat' dēnoiate. ista cōclusio pz in/
ductiue: vt ois hō currit: ois hō mouet: et ita d' alys. **Ex**
ista 2clōne sequit' correlarie pmo. Qz nulla illarū ē vlis: n̄
ois hō currit: necessario ois homo ē aīal: aut aīal ē for. qd ē
preiacēs illius: oē aīal ē sortes: pma nāqz dēnoiat a duob'
signis. 2^a a mō necessitatis. 3^a a nullo signo dēnoiat: dēno/
minat. n. signū vle ppōnē vlem et nō idēfinitā: aut singula
rem vel particularē. **Secūdo sequit'.** Qz ppō particula
ris ē illa in qua subyciat termin' cōis signo particulari de
terminat' dēnoiate ipsaz: h̄ ēt pz inductiue: vt aliquis hō
currit: aliqz hō mouet aliqz equ' mouet. ex qz pz q nulla il
larū ē particularis: necessario aliqz aīal est: nō necessario
aliqz homo est aīal: que ē piacēs illius: aliqz aīal est: qz nul
la illarū dēnoiat a signo particulari. **Tertio sequit'.**
Qz ppō indefinita est illa: cuius subiectū ē terminus cōis
nullo signo dēterminat' dēnoiate ipsaz: vt hō currit:
ideo piacēs vlis vel particularis: nō ē particularis v' vlis
qz tale signū nō dēnoiat piacēs: s3 totā ppōnem cū signo.
Quarto sequit'. Qz ppō singularis ē ista cui' subiectus
est termin' discret': vel termin' cōis cū pnoie dēmonstra
tuo: nullo alio signo dēmonstrat' dēnoiate ipsaz: vt for.
currit: vel iste hō disputat. **Ex quo pz.** Qz nulla istarū ē
singularis: vterqz istoz currit: oēs isti mouent: tñ for. cur/
rit: necessario iste hō mouet: qz subycif termin' discretus
vel cōis cū pnoie dēmonstratiuo: dēterminationib' pcedēti
bus dēnoiatibus illas propositiones.

His visis pz rñsio ad argumētuz: negādo 2nāz: et si
militar qz aīs et 2nīs 2uertant: nego etiaz
qz illa ē vlis: oē aīal ē for. qz eius subiectū distribuitur: aut
qz vtr significet: oē aīal esse sortes: sed id est vlis: quia in ea
subycitur termin' cōis signo vli dēterminat': dēnoiate
ipsa vt ostēdit quarta 2clusio: quare 2c.

Capitulum de terminis distrabentibus.

Quinquagesimo et vitimo ad q
stionez arguit
arguit sic: ista 2nā ē bona. Antēps ē futur':
igit' antēps ē: et hec eadē non valet: igit' que
stio vera. t3 2nā. et aīs arguit pro pma pte:
qz arguit a tertio adiacēte ad secūdū adia
cens: sine termino distrabēte: pbatur: nā si
ibi foret aliquis termin' distrabēs: vidēret qz istud parti
cipiū futur': 2tra istud participiū pñs nō distrabit verbuz
futuri tps. igit' nec ly futur' verbū pñs tps. pz 2nā.
qz sic verbū futuri tps significat futuritiue: ita participiū
pñs tps significat pñtialiter: aīs arguit. nā seqt' formali
ter: antēps erit pñs. igit' antēps erit: et p 2nīs n̄ distrabit ver
bum futuri tps a participio pñtis tps. Scda pars pncipa
lis arguit sic: aīs est verū: et 2nīs falsuz: igit' 2nā non valet.
qz 2nīs sit falsuz manifestū ē: sed pbat aīs. nā antēps erit.
igit' antēps ē futur'. pz 2nā ab vno 2uertibili ad reliquū.
huius argumēti pono qtuor cō
clusiones: qru3 pma ē ista. Ali

Pro solutione
quis termin' supponit p̄cise pro eo qd ē: et tñ supponit p eo
qd ē: fuit: et erit: pbatur: subiectū hui'. tu es: p̄cise supponit
pro eo qd ē: et nō supponit pro eo qd n̄ ē: et q supponit p eo
qd fuit: et qd erit pz: qz suppoit pro te: et tu fuisti et eris. igit'
suppoit pro eo qd fuit: et qd erit. **Ex ista 2clōe sequit'.** Qz
aliquis termin' suppoit pro eo qd est: fuit: et qd erit: et qd p̄t
esse: et tñ nō supponit respectu verbi seu termini ampliati
ni: pz de subiecto huius: tu es: supponit eniz pro te: et tu es:
fuisti: et eris: et potes. ēē: igit' 2c. **Secūdo sequit'.** qz aliqz

termin' supponit respectu verbi de p̄terito vel futuro so/
lūmodo: et tñ p̄cise supponit pro eo qd ē: pz pma ps de subo
vnius istarū: tu fuisti: tu eris: et scda pbat. ly tu supponit p
eo qd ē: qz pro te: et nō supponit pro aliquo qd nō est: qz nō
supponit pro aliquo qd nō est tu. igit' p̄cise supponit pro eo
qd ē. **Secūda 2 ē ista.** Aliquis termin' suppoit p eo qd
est: et tñ istud suppositū nō ē: pbatur sic: subiectū hui' ante
xps ē: suppoit pro eo qd est: et tñ nullus antēps est. igit' 2clō
vera: t3 2nā cū minoz: et maiorē pbo sic: nullus termin' h3
suppositionē ase: sed a verbo. igit' supponit p̄m 2significati
onem verbi: s3 ly antēps supponit respectu ist' verbi ē: so/
luz p̄sentialr 2significātis. igit' antēps solū supponit p eo
qd est. **Ex ista 2clōne sequit' correlarie pmo.** Qz aliquis
termin' supponit pro eo qd ē: et tñ illud suppositū nō p̄t eē.
pbat. subiectū hui' chymera ē: supponit pro eo qd ē: qz re
spectu hui' verbi ē nō distracti: et nulla chymera p̄t esse.
igitur 2c. **Secūdo sequit'.** Qz ista 2nā nō valet: ly chyme
ra supponit: pro chymera. et nulla chymera ē: vel p̄t eē. igit'
nō supponit p eo qd ē: aut qd p̄t eē: qz et nō sequit': ille ter
min' chymera que ē significat chymera: et nulla chymera
est. igit' nō significat chymera que ē: sicut. n. ly hō q ē signi
ficat adēquate hominē q ē: ita illud cōplexū chymera que
est significat adēquate chymera que ē. **Tertia 2clō est**
ista. Aliqz termin' supponit pro eo qd ē: et tñ nō supponit
pro eo qd p̄t eē: pbat: subm illi' chymera ē. supponit pro
eo qd ē: vt ē: ostensuz: et nō supponit pro eo qd p̄t eē. igitur
2clō va. t3 2nā cū maior: et minorē pbo sic: si ly chyme
mera supponeret pro eo qd p̄t eē: 2tingeret vno istorum
modoz: aut qz supponit pro chymera et illa p̄t eē: aut ga
supponit pro chymera respectu hui' termini p̄t: s3 nō 2ti
git in propōne assignata aliquo istorum modoz. igit' 2c.
Ex ista 2clōne seqt' pmo. qz aliqui duo termini cōuer
tunt: et vn' illoz supponit p eo qd p̄t eē: et tñ ali' n̄ suppo
nit pro eo qd p̄t esse: pz correlariū de subiectis harū propo
sitionū. chymera ē: chymera p̄t eē. igit' 2c. **Secūdo seqt'**
Qz aliqz termin' supponit pro eo qd p̄t eē et qz idē termi
nus supponit pro eo qd nō p̄t eē: pz de subiecto huius chy
mera p̄t eē: qz n. supponit pro eo qd p̄t eē pz: qz aut suppo
nat pro eo qd nō p̄t eē: pbatur: qz supponit pro chymera: et
nulla chymera p̄t eē. igit' 2c. **Quarta 2clō est ista.** An
tēps ē futur': et tñ antēps nō ē antēps futur': pma pars
pz: qz antēps erit: igitur antēps ē futur'. pz 2nā pp resolu
tionē huius verbi erit. et scda pbatur: nā ly futur' nō di
strabit illud v̄bū ē: nisi sit dēterminatio eius: vt ē in pma
parte 2clōnis: sed in secūda nō ē dēterminatio illius verbi
est: sed illi' subiecti antēps. igitur nō distrabit illud v̄bū ē
et p 2nīs sequit' antēps ē antēps futur'. igit' antēps ē: s3 2nīs
falsuz: igit' et aīs: et p 2nīs 2dictoriū aītis est verū: qd ē scda
pars 2clōnis. **Ex ista 2clōne sequit' correlarie pmo.** qz
antēps ē futur' antēps: et tñ antēps nō est antēps futur'.
scda pars ē probata: et pma ostendit sic: antēps erit antēps:
igitur antēps ē futur' antēps: pz 2nā ab vno 2uertibili ad
reliquū. **Notādū tñ qz** vbi opponēs vellet qz ly futur'
semp foret dēterminatio istius termini antēps: negarē illaz
antēps ē futur' antēps: sicut illā: antēps ē antēps
futur'. **Secūdo sequit'.** qz antēps 2tingēter est futu
rus: et tñ nullus antēps ē cōtingēter vel necessario futu
rus: pma pars ē probata: qz antēps cōtingēter erit: et se
cūda psuadet: qz suū 2dictoriū ē falsuz: sequit'. n. antēps
est cōtingēter vel necessario futur'. igitur antēps ē: pz
2nā a tertio adiacēte ad suū secūdū adiacēs sine verbo di
stracto: qz ly futur' nō distrabit illd v̄bū ē: nisi sibi addat:
s3 iā sibi non additur. s3 termino modali: igit' 2c. **Tertio**
seqt'. qz antēps est futur' in instanti: et in tēpore: et tñ ipse
nec est in instāti futur': nec in tpe futur': pz pma pars
qz ipse erit in tpe: vel in instāti: et secūda similiter: quia ipse

2°
3°
4°
5°
6°
7°
8°
9°
10°
11°
12°
13°
14°
15°
16°
17°
18°
19°
20°
21°
22°
23°
24°
25°
26°
27°
28°
29°
30°
31°
32°
33°
34°
35°
36°
37°
38°
39°
40°
41°
42°
43°
44°
45°
46°
47°
48°
49°
50°
51°
52°
53°
54°
55°
56°
57°
58°
59°
60°
61°
62°
63°
64°
65°
66°
67°
68°
69°
70°
71°
72°
73°
74°
75°
76°
77°
78°
79°
80°
81°
82°
83°
84°
85°
86°
87°
88°
89°
90°
91°
92°
93°
94°
95°
96°
97°
98°
99°
100°

Dubium

non est. **C** Pro toto igitur dico. Quod quia participium preteriti vel futuri temporis est determinatio huius verbi est: que accidit per immediatam applicationem ad illud verbum: tunc distrabit ipsum. ut ante christum est futurus. Quando autem non est determinatio eius: sed alteri: tunc non distrabit ut antechristus est ante christum futurus. Et quia se habet per modum determinabilis: respectu alicuius determinationis: non distrabit ut ante christum est contingenter futurus. Ex quibus sequitur quod nunquam distrabit: quando inter ipsum et verbum: aliquis alius terminus mediat.

His suppositis respondeat ad rationem: negando consequentiam: et dico: quod ly futurus distrabit verbum presentis temporis. et ad probationem participii presentis temporis: non distrabit verbum futuri temporis. igitur nec participium futuri temporis distrabit verbum presentis temporis. negat ratio: et ratio diuersitatis est ista: quod aggregatum ex verbo preteriti vel futuri temporis: et participio presentis temporis: non subordinatur alicui verbo simplici mentali: sed aggregatum ex verbo substantiuo presentis temporis: et participio preteriti vel futuri temporis: subordinatur uni verbo simplici mentali. Nec enim ante christum est futurus: subordinatur huic mentali: ante christum erit: ita quod ly erit simpliciter subordinatur vel correspondet huic complexo est futurus: sed ly erit presentis: aut erit legens: nulli in complexo mentali simplici subordinatur: sed recte uni complexo simili proposito: quare etc.

ExPLICIT determinatio primi dubii compilata per Reuerendum sacre theologie magistrum ac excellentissimum in toto orbe sophistam Paulum Venetum: ordinis fratrum Eremitarum sancti Augustini doctoris ecclesie: etc.

Abula secunda dubii in quo sunt quinquaginta principalia: quorum quodlibet quatuor modis conclusionibus: et totidem aut plures correlariis. Primum determinat qualiter eadem propositio est vera et falsa: necessaria et contingens.

Secundum de antecedente ad concludendum propositionem veram vel falsam.
Tertium de significatione propositionum dependentium.
Quartum de mutatione denominationum propositionum mentalium: vocalium: vel scriptarum.
Quintum de formatione propositionum mentalium: vocalium vel scriptarum.
Sextum de negatione infinitante: et negatione negante.
Septimum de toto cathegorematico: et sincathegorematice sumpto: ac de sua expositione.
Octauum de multitudie nominum denotantium propositioes hypotheticas.
Nonum de pronomine demonstratiuo.
Decimum de existentia propositionis vocalis.
Undecimum de propositionibus contradictoriis concedendis et negandis in arte obligatoria.
Duodecimum de significatione terminorum: tam naturalium quam ad placitum: seu ex impositione.
Tertiodecimum de qualitibus denominantibus aliquid esse album vel nigrum.
Quartodecimum de coniunctione copulatiua: pronomine demonstratiuo: et aduerbio numerali.
Quintodecimum de mobilitate et imobilitate signorum.
Sextodecimum de virtute signorum duplicum supra terminum precedentem.
Decimoseptimum de suppositione termini compositi ex termino cathegorematico et sincathegorematico.
Decimooctauum de virtute signorum officialium: et conditionalium supra terminum precedentem.
Decimunonum de veritate et falsitate conditionalium.
Vigesimum de inceptionibus et desitionibus.
Vigesimum primum de limitationibus et restrictionibus terminorum.
Vigesimum secundum de resolutione relatiui: tam affirmati-

ue quam negatiue sumpti.
Vigesimum tertium de positiuo gradu.
Vigesimum quartum de comparatiuo gradu.
Vigesimum quintum de positiuo et comparatiuo gradu admixto: cum inceptione et desitione.
Vigesimum sextum de positiuo et comparatiuo gradu.
Vigesimum septimum de quantitate continua et quantitate discreta.
Vigesimum octauum de magnitudine et paruitate.
Vigesimum nonum de terminis transcendebus.
Trigesimum de corpore predicamenti quantitatis et predicamenti substantie.
Trigesimum primum de superiori et inferiori: cum distributione negatiua.
Trigesimum secundum de superiori et inferiori: cum distributione affirmatiua.
Trigesimum tertium de inceptionibus reduplicatis per terminum relatiuum.
Trigesimum quartum de veritate et falsitate propositionis de preterito et futuro.
Trigesimum quintum de necessitate et contingencia: tam nominaliter quam aduerbialiter sumpta.
Trigesimum sextum de naturali significatione: ac suppositione terminorum mentalium.
Trigesimum septimum de suppositione terminorum: respectu verborum preteriti: ac futuri temporis.
Trigesimum octauum de necessitate et contingencia propositionis ac sui significati.
Trigesimum nonum de ly immediate aduerbialiter sumpto.
Quadragesimum de necessitate et contingencia: ac modis entium.
Quadragesimum primum de possibilitate et impossibilitate propositionum habentium reflexionem supra se.
Quadragesimum secundum de significatione primaria: et secundaria terminorum.
Quadragesimum tertium de existentia et veritate significationis.
Quadragesimum quartum de taliter et qualiter.
Quadragesimum quintum de relatiuo possessionis.
Quadragesimum sextum de possibilitate et impossibilitate: ad aduerbialiter sumptis.
Quadragesimum septimum de conuertibilitate termini ignoti cum termino noto.
Quadragesimum octauum de finito et infinito.
Quadragesimum nonum de scientia et qualitate.
Quinquagesimum de participijs verborum ampliatiuorum.

C Dubium secundum et eiusdem capitulum primum qualiter eadem propositio est vera et falsa: necessaria et contingens.

Hic est expeditio / nez primi dubii accedo ad secundum quod querit. Ut patet eadem propositio est vera et falsa: et arguit primo quod sic: Ista propositio est vera. homo est animal. propositio est vera. homo est animal. propositio est falsa. igitur mal est: et eadem est falsa. igitur questio vera: et ratio: et prima pars antea probat sic: illa propositio est duo vera. igitur illa propositio est vera. propositio est inferiori ad suum superius affirmatiue sine impedimento. et ante propositio: quia illa propositio est: animal est: est sue partes principales: sed principales partes sunt ista duo: homo est: et animal est. secundum quodlibet est verum. igitur illa propositio est duo vera. Secundum pars antea probat sic: nam illa propositio significat conuertibilitatem: quod homo est aliqua talis propositio: animal est: et hoc est falsum: igitur

illa est falsa qd erat pbadu. In oppositu arguit sic: Si ali qua ppd sit vera 7 falsa sit illa. a. 7 arguit sic. a. est verum. igitur e no falsuz. p3 dna: q2 veru 7 no falsum couertunt: p dmetatoze. 4. methaphisice. ponete: q diffinitio veri e no falsuz. tuc yltra. a. e no falsuz. igit. a. no est falsuz. p3 dna ab affirmatiua de pdicato infinito: ad negatiua de finito pdi cato: 7 ita seqt q. a. e falsuz. 7 ide. a. no e falsu: qd e ddictio.

Pro solutione

hui argumeti in oppo pono q tuoz dclones: quaru pma e ista. Aliqua ppd est vera: 7 eade e falsa ppd. p3 de qlibet istaz ho e: aial e: deus e: tu es: nulla chymera e: fm eni q demonstrauit ro qdlibet illoz e vnu falsuz 7 duo va. Ex ista dclone seqtur correlarie pmo. Qd aliqua ppd e vera: 7 eade ppd e falsa. p3 de ista: nullus de e: chymera e: hec eni e ppd vera: q2 suu ddictioiu est falsuz: de e: chymera e: et eade ppd e falsa: q2 duo falsa: videlicet nullus de e: 7 chymera e. Secudo sequit. Qd aliqua ppd e propo vera: et ppd falsa. p3 de ista. tu es: nullus de e: est: e eniz duo: quoru vnu e ppd va. s. tu es. 7 reliquu e ppd falsa. s. nullus de e: est. licet igit cocedaz q aliqua e ppd vera: 7 eadez e falsa: aut q eadez ppd e ppositio va: 7 ppd falsa. nunq tñ dcedo: q aliqua e propositio vera: 7 eade e ppd falsa: qm hoc e ipos sibile: sicut qd ide sit cecū 7 vidēs. Secūda dclō e ista. Aliqua ppd e necessaria 7 cōtingēs: 7 tñ nulla ppd necessa ria e ppd dtingēs. Secūda pars est euidēs de se. 7 pma p3 de tali. tu es: deus est: que sunt due ppd es: quaru vna est necessaria 7 alia cōtingēs. Ex ista dclone sequit correla rie pmo. Qd aliqua ppd e necessaria: 7 tñ illa no est possibi lis. p3 de ista. deus e: ens e. ipsa enim sūt duo necessaria. igit e necessaria: 7 tñ no est possibilis: q2 no e possibile deuz esse aliqua talē ppdē: ens est. Secūdo sequit. Qd aliq ppd e possibilis 7 impossibilis: 7 tñ nulla ppd possibilis e im possibilis. Scda pars e manifesta: 7 pma p3 de tali. an xps e: chymera e: que sunt due propōnes qru pma e possibilis: 7 secūda impossibilis: nunq tñ dcedo: q aliqua ppd e possibi lis: 7 eade e impossibilis: nec q aliqua propo e dtingens: 7 ea dem e necessaria: 7 ecōtra. qm hoc no foret possibile. C3 dclūsto e ista. Aliqua ppd scit ate: 7 eade est tibi dubia. p batur 7 capio illā ppōnez. nullū currens est: currens e. 7 paret q illa scitur a te: q2 bene scis: q nullū currens e aliqua ta lis ppd: currens e: 7 q illa sit tibi dubia pbat. q2 ipsa e duo tibi dubia. s. illa duo ddictoria: nullū currens est: currens est: quoz qdlibet est tibi dubiu: vt suppono: rē. Ex ista dclu sione sequit pmo. Qd aliqua ppd dubitat ate: 7 eade e sci ta ate. probat (7 pono) q tu dubites istā: de e deus est: h est possibile: q2 possibile est: q tu dubites: an ista deus e: sit talis ppd deus e: isto admissio. p3 q illa ppd dubitat ate p casuz. 7 q illa sit scita ate pbat. q2 ipsa e duo scita ate. s. de e: de e: quoz qdlibz scis eē necessariū vt suppono. Secūdo sequit. Qd a. ppd scitur ate. 7 a. est. b. 7 c. 7 tñ. b. 7 c. n sciunt a te. p3 de ista. nullus deus e: homo e que scit. a. cui? cathegorica pma sit. b. 7 scda. c. isto posito. a. scit ate: quia. a. scis suu ddictioiu eē impossibile: 7. b. non scit ate: q2 scis. b. esse falsuz. igit no. b. 7 c. sciunt ate: qd erat pbadu. No tandū tamē q no dcedo aliqua ppōnez esse scitā a me: et eandē esse mibi dubiā: nec dcedo aliqua ppōnez esse scitā a me: 7 eandē pro eodē instāti esse mibi dubiā: 7 pro eodez instāti dubitari a me. Quarta dclō est ista. Alique ppd nes sunt impossibiles: 7 illarū adequata significata sūt ne cessaria. pbat. 7 signo istas duas propōnes: nullus deus e: chymera est: 7 nullus celū est: homo est asin?: quaru pma sit. a. 7 secūda. b. isto posito: p3 pma pars: q2. a. 7. b. sunt pro positiones impossibiles: cū sint quatuor propōnes iposibi les: 7 q illarū significata adequata sunt necessaria. proba tur. nullū deū esse: chymera est: 7 nullū celū esse: homo est asinus: sunt necessaria: 7 hec sunt adequata significata. a. 7

.b. igitur adequata significata. a. 7. b. sunt necessaria. Ex Cor^m ista dclone sequitur correlarie. Qd aliq ppōnes sunt ne cessarie: 7 tñ adequata significata illarū sunt impossibiles. probatur. 7 sumo illas duas propōnes. de e: est: deus e: ho e: homo est. quaru pma sit. a. 7 scda. b. quo posito p3 pma ps: q2. a. 7. b. sunt propositioes necessarie. p3 etiā scda pars: q2 tam. a. q. b. sunt impossibiles propōnes. igitur cuiuslibet illa rum adequatū significatū est impossibile: 7 per dñs adeq ta significata. a. 7. b. sunt impossibilia. Secdo sequit. Qd aliq sunt propōnes necessarie: 7 eedē sunt propōnes cō tingētes: pbat. 7 capio illas duas propōnes: nullū currens e: currens e: 7 nullū sedēs est: sedēs est. q2 pma sit. a. 7 scda .b. isto posito p3 q. a. 7. b. sunt propōnes necessarie: q2 sua d dictoria sunt impossibilia: 7 q. a. 7. b. sunt propōnes dtingētes manifestū e: q2 sunt quatuor propōnes dtingētes. Tertio sequitur. Qd aliq sunt propōnes dtingētes: 7 eedē sunt p positiones impossibiles. p3. dato q. a. sit illa: an xps e: an xps est: 7. b. ista for. est. plato est. isto posito p3 cor^m. q2. a. 7. b. sūt due propōnes. quaru qlibet e impossibilis: 7 sunt quatuor q ruz quelibet e cōtingens. Quarto sequit. Qd aliq sūt propōnes necessarie: 7 quelibet illarū est illatiua alicui^o im possibilis. probat. 7 pono: q. a. sit illa deus est: de e. 7. b. il la ho est: homo e. isto posito. a. 7. b. sunt propōnes necessa rie: q2 sunt quatuor propositiones necessarie: 7 tam. a. q. b. e illatiuū alicui^o impossibilis: q2 tam. a. q. b. e propositio ipossi bilis. igitur rē. Notādū tñ q no dcedo. Qd aliqua pro positio necessaria e illatiua alicuius impossibilis: nec aliqua propo impossibilis necessaria e dtingēs: etiā no dcedo: q ali qua propo est propo necessaria: cuius adequatū significa tus est impossibile: nec aliqua est propositio impossibilis: cui us adequatum significatum e necessarium.

His visis

patet. q dubiu est veru de virtute fmo nis vt probauit argumetu: sed no e veruz ad intellectū inclusuz tenēdo ly va 7 falsa i numero singu lari: iuxta cōez modū itelligēdi quē modū i sequētib^o su stinebo: vbi no adiacet pns materia. Ex q seqt. Qd aliq propositio est vera: 7 eade no e vera: tenēdo in vna ly vera singulariter: 7 i alia pluraliter. Sitr aliqua propo est falsa: 7 eadez non est falsa. aliqua propo e necessaria: 7 eade non e necessaria. aliqua propositio e scita vel dubia: 7 eade no est scita vel dubia: tenēdo difformiter pdicatu: vt primuz declarat exemplum: quare rē.

Capitulum de ante ad concludenduz propositionē ve ram vel falsam.

Secundo principaliter ad qstionē ar guit sic. Possibile e q illa propositio homo e aial sit vera 7 falsa. igit questio vera. t3 dna: q2 illa propositio ho e: aial est: e necessaria. 7 anis arguitur sic. 7 si gno illā propositionē scriptaz. ho est aial: q sit. a. ad quā cōcurrāt eqz pmo: sortes 7 pla to: 7 q pmo sortes dciat per eā: q homo e aial: plato vo q homo e asin?: isto posito arguit sic. A. propositio eqz pri mo significat verū sicut falsum: 7 ecōuerso. igit significat pmo verū: 7 significat pmo falsuz: 7 per dñs ipsa est vera: 7 falsa. dñs p3. q2 no videt ratio: quare sit magis vera: q fal sa: vel econtra: cū eqz pmo significet vez sicut falsuz: 7 e. significat. n. p verū sorti: 7 platonī significat pmo falsum.

Pro solutione

huius argumeti pono quatuor dclones: quaru pma e ista. Non ex eo aliqua propositio affirmatiua e vera: q2 subiectū 7 p dicatū supponūt pro eodē. probatur. q2 aliq est propositio affirmatiua: que non b3 pdicatu: vt ista. homo est: 7 tamen est vera: ergo non oportet q propositionis affirmatiue ve re subiectū 7 pdicatu supponūt pro eodē. Idem ostēdo de propositione habēte predicatū 7 subiectū. nā hec est falsa

for. est for. & pla. & tñ ipsa est affirmatiua: cui⁹ subiectu⁹ & p⁹dicatu⁹ supponit pro eode: qz pro sorte. similiter hec est vera. populus est populus: & tñ subiectu⁹ & p⁹dicatu⁹ nō supponit pro eode: qz nō supponit pro aliquo: s; pro aliquibus.

1° **C** Ex ista rōne sequit^r correlarie. Qz nō ex eo aliqua p⁹positio negatiua est vera: qz subiectu⁹ & p⁹dicatu⁹ nō supponunt pro eode: p; ex dictionis duarū p⁹ponit in rōne. Similiter tñ hō nō ē asin⁹: ista est negatiua falsa: & tñ subiectu⁹ & p⁹dicatu⁹ nō supponit pro eode. **C** Scda rōne ē ista. Nō ex eo aliqua p⁹pō est vera: qz q⁹litercūq; illa significat ita ē: pbat. nā ista p⁹pō est vā hō est aial: & tñ nō q⁹litercūq; illa significat ita est: probat. ipsa significat hoiez esse asinū & sic nō est: q̄ nō q⁹litercūq; significat ita est. p; p⁹na cū mior: & maiore p⁹bo: subiectu⁹ significat hoiem: & copula ē. et p⁹dicatu⁹ asinū: & tota p⁹pō significat p⁹cise iuxta cōpositio: nē suoz terminoz. igit^r tota p⁹pō significat hoiez eē asinū. & q⁹ p⁹dicatu⁹ significat asinū manifestus est: qz significat oē aial: & ois asinus ē aial. igit^r rē. **C** Ex ista rōne sequit^r correlarie. Qz nō ex eo aliqua p⁹positio est falsa: qz aliter ē q̄ per eā significatur. p; vt prius. cōcedo q̄ aliqua p⁹pō vera significat aliter q̄ est: vt illa hō est aial: & aliqua p⁹pō falsa significat sicut est: vt illa hō ē asin⁹: que significat hominē esse. **C** Tertia rōne est ista. Nō ex eo aliqua p⁹pō est vera: quia ita ē totaliter sicut per eā significat: probat. aliqua p⁹pō est vera cuius totale significatū est falsum: & aliqua p⁹pō est falsa: cuius totale significatū est verū: ergo q̄ vera: p⁹na tenet: & p⁹ma pars aītis pbat: hec p⁹pō est vera: tu es homo: & eius totale significatū est falsus. igit^r rē. aīis arguit^r pro minori qz te esse me est falsus: & te esse me: ē totale eius significatū. igit^r rē. minozē p⁹bo sic. te esse me: est significatū illius: vt patet: qz subiectu⁹ significat te: & p⁹dicatu⁹ me: & nō est significatū partiale eius: qz nō significatur per aliquā eius partē. igit^r est significatū totale: ex quo significat per illā p⁹pones. cōsilt^r pbat^r scda pars aītis: nā hec est falsa: hō nō est aial: & eius totale significatū ē verus: videlicet hominē nō esse asinū: significat enī significatum illud p totā & nō per partes. **C** Ex ista rōne sequit^r correlarie. Qz p⁹pō vera h; multa totalia significata falsa: & p⁹pō falsa: h; multa totalia significata vera. p⁹ma pars p; de ista. deus est ens: que significat deū esse asinū: deus esse capraz: deū esse lapidez: & sic vltra: quoz qdlibet est significatū falsum: & est significatū totale eius. scda pars patet de ista. hō est asin⁹: que significat hominē eē aial: hominē esse corpus: hominē esse subam: & ita de multis alijs: quoz qdlibet est verū: & totale significatū eiusdē: igit^r rē. **C** 4° est ista. Nō ex eo aliqua p⁹pō est vera: qz ipsa significat p⁹cise sicut est: probat. nulla p⁹pō significat p⁹cise sicut est. igit^r rē. scda rōne: & pbatū est aīis in alia rōne: qm q⁹libet p⁹pō vera significat infinitas falsitates: & quelibet p⁹positio falsa infinitas veritates: quare sequit^r immediate: qz nulla p⁹pō falsa significat p⁹cise aliter q̄ est: aut sicut nō ē. opposita autē illoz aliquādo admittunt: nō qz vera: s; qz nō iplicant dictionē: qbus admissis: nullū sequit^r incōueniens. **C** Ex ista rōne sequit^r correlarie. Qz ista p⁹na non valet. a. p⁹pō significat sicut est: & nō aliter q̄ sicut est. igit^r a. significat p⁹cise sicut eū: sit enim. a. ista. homo est asin⁹. et p; qz p⁹na est falsum. sed pbat^r aīis sic. a. p⁹pō significat hominē esse: sed hominē eē est sicut est: & nō aliter q̄ sicut ē. igit^r a. significat sicut est: & nō alr sicut ē. & ex isto rōne nō sequit^r: qz a. significat sicut est: & nō significat aliter q̄ est: qz aīis est de copulato extremo: & p⁹na copulatiua quibus est admixta negatio: quare rē. Similiter est ergo dicēdū: qz ex eo aliqua p⁹pō est vera: qz p⁹mo significat verū: & ex eo aliqua p⁹pō est falsa: qz significat p⁹mo falsus: ita qz ly p⁹mo ē materia insolubiliū idē sonat qz adequate. Sed in mā insolubiliū sonat qz principaliter: hec ergo hō est aial: est ve-

ra: quia significat p⁹mo verū. i. adequate verus: qz est hominē esse aial: & hec: hoc est falsus seipso demonstrato ē falsus: quia significat p⁹mo falsus: id est principaliter falsus: & hoc eē falsus: & hoc non esse falsum.

His suppositis

respondeat ad rōne dicēdo: qz admissio illo casu: qz illa hō ē aial: ē vera & nō falsa: & nego qz ista significat p⁹mo falsum: sed significat p⁹mo verū. i. hominē eē aial: & hoc est suū adequate significatū: & nō aliud. Et cū dicit^r illa significat p⁹mo platonī falsus: dico negādo: tenēdo ly p⁹mo vt p⁹na officia biliter: & nō exponibiliter vel cōparatiue: licet enī plato p⁹ illā p⁹mo apprehēdet falsum. tñ nō significat illi p⁹mo falsum: ex quo ipsa nō significat adequate falsus. significat igit^r dicta p⁹pō primarie verū: rōne cuius dicit^r vera. & secundarie falsum: ratione cuius non dicit^r vera: nec falsa: qre rē.

Tertio

principaliter ad questiones arguit^r sic. Et pono qz a. sit illa p⁹positio scripta. Omis hō ē animal: & b. illa homo est animal scripta sub. a. parū distanter: a quibus trahant^r due linee i puncto cōcurrentes: in quo ponat^r hoc cōplexū: & c. qz sit. c. p⁹positio. isto posito arguit^r sic. c. p⁹positio ē dependenter cuius dependētia cōsurgit a p⁹positione prior: que est independēter p⁹positio: igit^r huiusmodi dependētia egredit^r ab. a. vel. a. b. sed nō videt^r qre plus. ab. a. q̄. a. b. & eōuerso: igit^r ab vtroq; dependet i esse p⁹positionis: sed. a. est p⁹positio falsa: & b. p⁹positio vera: igit^r c. est p⁹positio vera: & p⁹positio falsa. patet p⁹na: quia si cut. c. dependet ab. ac. ab. in esse p⁹positionis: ita in esse veritatis & falsitatis.

Pro solutione

hui⁹ argumēti pono aliq̄s rōnes: quaz p⁹ma est ista. Aliq̄ p⁹pō est necaria simplr que fiet impossibilis simplr: sine noua ipōne sui: aut sui significati: p; de scda parte hui⁹ copulatiue: hō est aial: & eōuerso. supposito qz p⁹me parti crastina die addet^r signū vlt^r: ipa. n. hodie significat p⁹mo aial eē hominē. & hoc est necariū simplr: sed cras significabit adequate oē aial eē hominē: & hoc est ipole simplr loq̄ndo de impositio: vel necessario simplr: quo ad naturā: qz enī nulla fiet impositio manifestū est: vnde licet p⁹me parti illius copulatiue addat^r signū vniuersale: non tamē sit impositio de nouo in scda parte: vel in suo significato: sicut nec in p⁹ma: quia p⁹positio dependens est: reliquit p⁹imum significatū: & aliud acquirit. **C** Ex ista cōclusiōe sequit^r correlarie. Qz aliqua p⁹positio est impossibilis simpliciter: que fiet necaria simpliciter: sine noua impositione sui significati: patet de scda parte huius copulatiue. ois de⁹ est ens: & eōuerso: cuius crastina die corrumpet^r signū vlt^r: ceteris non mutatis: hodie enim significat adequate oē ens esse deū: qd est impossibile simplr: & crastina die significabit p⁹marie: ens eē deū qd: ē necessariū simplr. **C** 2° est ista. Aliq̄ oue p⁹positiones simplr cōuertuntur: qz crastina die simplr repugnabunt: sine noua impositione alicuius ipsaz: probat: & assigno istas duas copulatiuas: nullus deus est ens: & eōuerso: nullus deus est aliquid & eōuerso. quaz secunde corrumpet^r cras signū vlt^r: & sit 2° pars p⁹me copulatiue. a. & scda ps scde copulatiue. b. Isto posito (p; qz) a. & b. simplr cōuertunt^r: qz subordinant^r istis mētalib⁹: nullū ens est de⁹: nihil est de⁹: & crastina die repugnabunt: qz subordinabunt^r istis p⁹radictorū: nullū ens est deus: & aliqd est de⁹. **C** Ex ista p⁹na cōtinētes: que fient prinētes sine noua ipositione ipsarū (p⁹ba) & sumo istas duas copulatiuas: aial est albu⁹: & eōuerso: & aial est calidū: & eōuerso: supposito qz corrumpet^r ly calidū loco cuius ponet^r ly coloratū: ita qz secūda pars p⁹me

copulatio sit. a. et scda scde sit. b. isto posito. a. et b. sunt pro/
 positiones iperrinetes: sicut iste calidū ē aial: albū ē aial: et
 cras erūt ptinetes: sicut iste: albū ē aial: coloratū est aial: q̄
 rum scda sequit̄ ex p̄ma. ¶ Tertia d̄clo ē ista. Aliqua ē p̄/
 positio affirmatiua: que crastina die erit negatiua: sine no/
 ua ipositioe sui: aut sui significati: et sine additione alicuius
 ad ipsas: p̄ de scda parte istius copulatiue. hō ē aial: et ecō/
 uerso. dato q̄ cras addeat signū v̄le negatiuū. p̄me parti
 dicēdo nullus hō ē aial. ¶ Ex ista d̄clone sequit̄ correla/
 tie. Q̄ aliqua ē ppō negatiua que fiet affirmatiua sine re/
 motioe alicuius ab ipsa. p̄ de scda parte istius copulatiue:
 nullus hō ē aial: et ecōuerso. supposito q̄ cras remoueat̄ si
 gnū v̄le. ¶ Quarta d̄clo est ista. Aliqd̄ ē nō p̄positio: et fiet
 ppō sine sui mutatione et noua ipositione. p̄ de ista dictio
 ne: et ecōuerso. in scripto extra ppōnē ex̄ite que nō ē ppō:
 et fiet ppō. dato q̄ fiet pars hui⁹ copulatiue: ois hō ē aial.
 et ecōuerso. ¶ Ex ista d̄clone sequit̄ correlarie. Q̄ aliqd̄ ē
 ppō et fiet nō p̄positio sine noua ipositione et mutatione
 sui. p̄ de scda parte hui⁹ copulatiue: hō ē aial: et ecōuerso.
 dato q̄ aliq̄n corrūpetur totū p̄cedēs. Infinitē alie d̄clusi
 ones sequūtur ex p̄dictis: quas annotare nō posses: quarū
 aliquas in altero tetigi dubio. videlicet q̄ aliqua est ppō
 cathegorica que fiet ypothetica: sine appositioe alicuius
 ad ipsas: et sine noua ipositione: Et ecōtra. q̄ aliq̄ ē p̄posi
 tio ypothetica que fiet cathegorica sine remotioe alicui⁹
 ab ipsa: et sine noua ipositioe. et ois iste d̄clones sunt vere et
 necessarie: q̄ fundātur in ppōnibus depēdētib⁹: significa
 ta mutātib⁹ ad mutationem factas in ppōnibus: aq̄
 bus dependent.

His visis respōdet̄ ad rōnē admissō casu: d̄cedēdo
 q̄. c. ppō depēdet ab. a. vel a. b. et cū argui
 tur. nō ē maior rō: quare magis ab. a. q̄ a. b. et c. igit̄ depē
 det ab vtroq̄. nō valz argumētū: s̄ bene seq̄: q̄ ab vtroq̄
 illoz pōt depēdere: sicut nō sequit̄: tu scis alteruz istoz eē
 verū demonstratis illis. rex sedet et nullus rex sedet: s̄ nō ē
 maior rō de vno q̄ de alio. igitur tu scis vtrūq̄ illoz eē ve
 rus: s̄ bñ seq̄. igit̄ vtrūq̄ illoz pōt sciri eē verū. ¶ Et si q̄
 ratur ex quo. c. depēdet ab vno illoz aquo ergo dependet:
 r̄ideo me nescire: scio. n. c. depēdere ab vno illoz: tñ anul
 lo illoz scio. c. depēdere. et ita scio. c. eē verū vel falsuz. et tñ
 nescio. c. eē verū: nec scio. c. eē falsuz. nō q̄ d̄z d̄cedi. c. nec ne
 gari quousq̄ nō sit facta cōuētio: iter opponētē et respon
 dentē: aquo illoz depēdere debeat: et si cōuentū fuerit: q̄
 ab. a. negat̄ tūc. c. sicut et illa cui subordinat̄. ois aial ē ho
 mo: si vō ponat̄. q̄. c. depēdeat ab. b. d̄cedat̄. c. sic et ista. aial
 est hō: vbi tamē amoueret̄. c. dependeret ab. b. et sic deberet
 cōcedi simpliciter sine vltiori quēsito: si aut̄ remoueret̄
 ab. remanētē. c. depēderet ab. a. et negaretur. c. absq̄ vlteri
 ori cōuenientia. quare et̄.

Capitulū de mutatione ppōnū mentaliū: vocaliū:
 vel scriptarū.

Quarto p̄ncipaliter ad q̄stionē arguit̄
 sic. ista ppō scripta. Ois hō ē
 homo ē vera: et hec eadē ē falsa. igit̄ q̄o ve
 vera. et n̄a cū p̄ma parte ant̄is: s̄ secūdas
 p̄bo sic. ois talis ē falsa: hō ē ois hō: s̄ hec
 ois hō ē hō: ē ista. hō ē ois homo. igit̄ illa ē
 falsa ois hō est hō. p̄ n̄a cū maiori: et mio
 rem p̄bo: illi q̄tuor termini. ois hō est homo: sunt illi hō
 est ois hō: sed p̄mi sūt illa v̄lis. ois homo ē hō: et secūdi illa
 indefinita: hō est ois hō. igitur illa v̄lis est ista indefinita: p̄
 n̄a: q̄ si illa v̄lis nō ē ista indefinita: et q̄libet illarū est. igit̄
 est aliquid aliud vel aliq̄ alia. n̄is est falsuz: q̄ nihil est illi
 us v̄lis: q̄ nō sit illius indefinitē: et ecōuerso. sed an̄s p̄bo.
 et pono. q̄ sit ista scripta: ois hō est hō ad quā d̄currāt for. et
 pla. quoq̄ for. p̄cipiat recte: q̄ ois hō est aial: plato vero re

trograde: q̄ hō ē ois hō. isto posito: illi q̄tuor termini sint
 ista v̄lis: ex eo q̄ for. cōcipit recte q̄ ois hō ē hō: s̄ plato p
 eundē cōcipit retrograde: q̄ hō ē ois hō. igit̄ pariformiter
 illi termini sūt illa indefinita: vel deē causa diuersitatis.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor
 d̄clones: quarū p̄ma est ista. 1. p̄
 cuiuslibet ppōnis mētalīs subm̄ possit effici p̄dicatū: et eō.
 nulla tñ mētalīs ppō pōt mutari denoiationē. p̄ma pars
 p̄: eo q̄ subm̄ et p̄dicatū ppōnis mētalīs: sunt due intētio
 nes stabiles et p̄manētēs: quarū quālibet de altera pōt cō/
 ponere itellec̄. verbi gr̄a: iā itellec̄tus cōponit in ista: hō
 est aial: illam intētionē aial: de illa intētionē hō: et etiā ecō
 uerso. pōt sic cōponere: aial ē hō: sine fabricatiōe noue ipo
 sitionis. Secūda partē p̄bo. nā in mēte n̄ possit ppō varia
 re suā denoiationē: nisi fieret noua cōpositio vel diuisio in
 mente: sed semp̄ in noua cōpositione vel diuisiōe resultat
 nouus act⁹ cōponēdi: vel diuidēdi: et ad nouitatē seu alie
 tatē actus: sequit̄ alietas ppōnis. igit̄ et̄. eo igit̄ ipso q̄ pro
 positio aliqua deberet mutare denoiationē: ita q̄ de par
 ticulari: fieret indefinita: vel ecōuerso: resultaret necessa
 rio alia ppō: et ita illa nō mutasset denoiationē: ita q̄ si de
 particulari fieret indefinita: vel ecōuerso: resultaret neces
 sario alia ppō: et ita illa nō mutasset denoiationē: sed orta
 fieret alteri⁹ denoiationis. ¶ Ex ista d̄clone sequit̄ corre
 larie. Q̄ ista v̄lis mētalīs: ois hō ē aial: nō pōt esse illa ide
 finita. hō est oē aial: q̄ ad p̄stituēdū hāc indefinita ex illa
 vel necessariocōcurrēt illius act⁹ cōponēdi: q̄ vn⁹ act⁹ cō
 ponēdi nō pōt fūire duab⁹ ppōnib⁹: sicut possit itē io. nō
 enī possit itellec̄t⁹ nouiter d̄siderare: q̄n causaret̄ nouus
 actus. ¶ Secūda d̄clo. Sicut nulla ppō vocalis pōt mu
 tare extrema ppōnū: sic nec extrema possunt inuicē com
 mutari (patet) eo q̄ nulla propō v̄lis in voce possit fieri
 particularis vel indefinita: nec eō: nec q̄ subm̄ possit fie
 p̄dicatū nec ecōuerso: q̄ q̄d̄ semel est dictū: amplius p̄fer
 ri nō pōt: ex eo q̄ ppō vocalis est ens successiuū: cui⁹ nul
 la pars vnq̄ cū altera manet. ¶ Ex ista d̄clone sequit̄ cor
 relarie. Q̄ illa v̄lis. ois hō est aial in voce: nō pōt eē aliqua
 talis indefinita. aial ē ois hō: nec eō: patz q̄ ista v̄lis nō pōt
 illa indefinita nec ecōuerso: nisi idē termin⁹ pluries replice
 tur: sed hoc nō est possibile in voce. igit̄ et̄. ¶ Tertia d̄clo
 est ista. Aliqua ppō scripta pōt mutare denoiationē suā:
 eo q̄ termini possunt trāspōni: et sepissime replicari: taz ex
 parte extremoz: q̄ ex parte copule. vñ dato q̄ scribat̄ in
 parua carta ista ppō: aliquis hō ē aial: poterit per diuisio
 nem vnū a reliquo terminoz formari illa ppō indefinita:
 aial est aliquis hō: absq̄ alia quacūq̄ additiōe vel dep̄di
 tione. ¶ Ex ista d̄clone sequit̄ correlarie. Q̄ nō sit possi
 bile illā v̄lem. ois hō est aial esse illā indefinitā: aial ē ois
 hō: tñ illa v̄lis pōt esse indefinita. p̄ma pars p̄: p̄pter repu
 gnatiā diffinitionis v̄lis et indefinitē. Scda vō p̄: q̄ illi qua
 tuor termini possunt esse illa indefinita: et illi quatuor ter
 mini sunt illa v̄lis. igitur illa v̄lis pōt eē illa indefinita. sic
 etiā asimili cōcedit̄ q̄ albū pōt esse nigrū: et nō est possibi
 le albū eē nigrū: et q̄ ppō vera erit ppō falsa: s̄ nō ē possi
 bile ppōnē verā esse ppōnē falsā. ¶ Quarta d̄clo ē ista. 4. p̄
 Ois ppō de tertio adiacēte erit falsa. et ois propō de tertio
 adiacēte ē ppō v̄lis: et tñ nulla propō v̄lis erit falsa. proba
 tur (et pono) q̄ ista v̄lis: ois hō est aial: sit ois propō de ter
 tio adiacēte: et q̄ ipsa cōtinue post hoc p̄ trāspōsitionē ter
 minoz erit illa indefinita: aial ē ois hō: ita q̄ nō erit aliqua
 alia propositio nisi illa vel pars eius. isto posito: p̄ p̄ma ps
 d̄clonis. nā ois propō de tertia adiacēte erit illa indefini
 ta: aial ē ois homo: que erit cōtinue falsa. Secūdas partes
 p̄bo: q̄ detur oppositū: aliqua propō v̄lis erit falsa. igit̄
 aliqua propositio v̄lis erit propositio v̄lis falsa: n̄is falsuz
 q̄ nunq̄ post hoc: ista propositio erit aliqua v̄lis per casus

p̄
 2. p̄
 3. p̄
 4. p̄
 5. p̄
 6. p̄
 7. p̄
 8. p̄
 9. p̄
 10. p̄
 11. p̄
 12. p̄
 13. p̄
 14. p̄
 15. p̄
 16. p̄
 17. p̄
 18. p̄
 19. p̄
 20. p̄
 21. p̄
 22. p̄
 23. p̄
 24. p̄
 25. p̄
 26. p̄
 27. p̄
 28. p̄
 29. p̄
 30. p̄
 31. p̄
 32. p̄
 33. p̄
 34. p̄
 35. p̄
 36. p̄
 37. p̄
 38. p̄
 39. p̄
 40. p̄
 41. p̄
 42. p̄
 43. p̄
 44. p̄
 45. p̄
 46. p̄
 47. p̄
 48. p̄
 49. p̄
 50. p̄
 51. p̄
 52. p̄
 53. p̄
 54. p̄
 55. p̄
 56. p̄
 57. p̄
 58. p̄
 59. p̄
 60. p̄
 61. p̄
 62. p̄
 63. p̄
 64. p̄
 65. p̄
 66. p̄
 67. p̄
 68. p̄
 69. p̄
 70. p̄
 71. p̄
 72. p̄
 73. p̄
 74. p̄
 75. p̄
 76. p̄
 77. p̄
 78. p̄
 79. p̄
 80. p̄
 81. p̄
 82. p̄
 83. p̄
 84. p̄
 85. p̄
 86. p̄
 87. p̄
 88. p̄
 89. p̄
 90. p̄
 91. p̄
 92. p̄
 93. p̄
 94. p̄
 95. p̄
 96. p̄
 97. p̄
 98. p̄
 99. p̄
 100. p̄

Et dato qd foret illa: foret va (r pz dña) qz ly falsa adiacet il li termino ppō vlis: significatq; per dependentiā ad ipsuz. **Coz^m** Ex ista dclōne sequit̄ correlarie. Qz ista dña nō valet. Ista ppō erit falsa: r ista ppō ē vlis. igit̄ ppō vlis erit fal sa: sed bene sequit̄. igit̄ aliqua ppō vlis erit ppō falsa: etiā sequit̄. ois ppō erit falsa: sed ois ppō est vlis. igit̄ aliqua vlis erit propositio falsa. r hoc cōceditur in casu dclōnis.

Ad rationem dico qd illa. ois hō est aīal: est vera r vniuersalis: r nō falsa: nec indefi nita: r nego qd illi quatuor termini. ois homo ē homo: sint illa indefinita: homo ē ois homo: sed sunt illa vlis. ois hō est homo (r ratio) qz ad hoc qd aliqui termini sunt aliqua ppō scripta: requirit̄ debit̄ modus scribēdi vel situādi il los: quo deficiēte non sunt illi termini illa ppō. vbi grā. ad hoc qd isti qtuor termini. ois homo ē homo. aut isti homo est ois homo. sint illa vlis. ois homo ē homo: requirit̄ p q scribat̄ ly ois. scdo ly hō. tertio ly est. q̄rto ly homo: r e p. si illi idēz termini debēt esse illa indefinita. homo ē ois hō: ois p q scribatur ly homo. scdo ly est. tertio ly ois. r q̄rto ly ho mo. cū g non sit possibile: qd illi quatuor termini habeāt si mul duos tales scribēdi ordines: nō est possibile qd simul sint vlis: r indefinita. Et ad pbationē admissō casu: rūdeo qd illi termini nō sunt vlis vel indefinita: ppter concipe for. vel pla. si sunt vlis. qz habēt ordinē scribēdi ppōnē vni uersales: aut qz inter illos subycit̄ termin̄ cōis: figuo vni uersali determinat̄: denotāte ppōnē cōpositā ex ipis: r c. **Capitulum de formatione propositionuz mentaliū: vo calium: vel scriptarum.**

Quinto pncipalr ad questionē arguit̄ sic. Et signo vnū circulū in cu ius circumferētia ponant̄ isti tres termini. Homo ē homo eque distātes: r i cētro ipsi us hoc signuz. ois: qd etiā regat̄ adiectiue ab isto verbo est: a quo aliqs illoz termino rū homo homo. isto posito arguit̄ sic. Illō signū ois: est pars suppositi vel appositi: sed nō est rō: qua re plus suppositi vel appositi: q̄ e p. igit̄ est pars vtriusq; r per dñs isti quatuor termini i isto circulo. ois homo est ho mo. sint tam illa vlis. ois homo est homo: q̄ illa indefini ta. homo ē ois homo: r ecōtra: s; quelibet talis. ois homo ē homo: est vera: r quelibz talis est falsa. homo ē ois homo. igitur ppō vera: ē ppō falsa: qd erat probandum.

Pro solutione huius ratiōis pono quatuor p nes: quarū pma est ista. Lz mē talis ppō. ordinē nō hēat situs vel positionis: tñ hz ordinē prioritatis r posterioritatis. pma pars ē euidēs: qz non va tur ordo sit̄ vel positiois: vbi nō est q̄ntitas r̄igua. sed in mēte non est q̄ntitas r̄igua. igit̄ in mēte nō est situs v l̄positio. Scda pars pbat̄. nā ois cognitio intellectiua hz or tuz a sensu. pmo posterior: r. s. de aīa: sed in sensu nō simul acgruntur oēs cognitioēs: sed successiue: vt docet experiē tia. igit̄ ē in intellectu successiue formant̄ itētiōes: r p dñs fm pri^o r posteri^o. **Coz^m** Ex ista dclōne sequit̄ correlarie. Qz diuisibile fundat̄ subiectiue in indiuisibili: pbatur. nā ois ppō mētalīs ē diuisibilis: cū sit quāntitas discreta: saltz tri um vnitatum: r aīa que ē subm ipsius ē indiuisibilis: cū sit tota in toto: r tota in qualibet parte sui corporis. igit̄ intē tum. **Coz^m** Scda dclō est ista. Sicut ppō mētalīs pōt succes siue formari: sic subito pōt fieri aliqua talis. pma pars illi us cōclusionis p. s. sepe. n. r̄tingit qd formā pmo ly hō: de inde ly aīal: deinde illa copula est: qua cōponit intellect̄ il lum terminū aīal cū illo termino hō. Scda pars ē pbat̄: qz nō maioris potētie est intellect̄ q̄ sensus: sed sensus pci piens hoc albū: subito cōponit iudicialr hoc eē albus. igit̄ per idē intellect̄ itelligēs albū: subito iudicare poterit vel **Coz^m** intelligere hoc eē albus. **Coz^m** Ex ista dclōne sequit̄ correla-

rie. Qz intellect̄ pōt simul r semel plura indicare: r cōple re: r eadē cōplexa pro tpe seruare. p. s. nā sensus plura com plexe simul apprehēdit videlicet. hoc eē albū demonstrā do forte: r hoc esse nigrū demonstrādo platonē. g afortiori r intellect̄ eadē pōt simul intelligere cōplexa. i. ppōnes ho rum complexe significabiliū: seruat intellectus pro tpe: qz suū iudiciuz respectu eiusdē: suaq; cōpositio manet p tpe: qz nō est credēdū qd actus cōponēdi: vel diuidēdi: solū per instās maneat: sed p tēp^o sicut r actualis cōsideratio itelle ctus. **Coz^m** Tertia dclō est ista. Quelibet ppō vocalis vel scri pra vtrūq; ordinē exigit: pprietatis. f. r posterioritatis: sit r positionis: pbatur. nā pmo scribit̄: vel pfertur littera: q̄ syllaba: r pmo syllaba: q̄ dictio: r p̄us dictio: q̄ oratio: r p̄ us oratio: q̄ tota ppō: put p̄ ad exp̄ientiā. Similr in alia parte subi fundat̄ vna pars ppōsitiois: r in alia alia pars. igit̄ dclō vera. **Coz^m** Ex ista dclōne sequit̄ correlarie. Qz sic non est possibile in eadē carta: adquate esse duas ppōsi ones scriptas: sic non ē possibile in eodē aere: adquate eē duas ppōsitiones vocales. pma pars p. s. qm̄ datis duabus propositionib⁹ scriptis: vel vna r̄tinet aliā: vel neutra ali am. si pmo modo: sicut ē de vli respectu sue piacētis. p. s. qd non sunt in eadē carta adquate: qm̄ plus occupat̄ vlis q̄ sua piacēs. si scdo mō iterū non sūt in eadēz carta adqua te: qz in vna parte: est vna illarū: r in alia altera. Ita eodēz modo probat̄ scda pars: qbuscūq; assignatis ppōnib⁹ vo calib⁹. **Coz^m** Quarta dclō est ista. Ad hoc qd aliqua ppō scripta vel voces sint ppō vocalis vel scripta: debita requirit̄ in uicem applicatio: probat̄. nā si hodie proferrē illū termi nuz hō: r cras illud verbū est. tertia vero die illū terminū aīal: ex his non fieret propositio: pp̄ nimīā interceptiones t̄pis. igit̄ intētū. Et si taliter idē termini proferrēt: qd iter eas nulla penitus foret pausa: ex his iterū nō formaret̄ ppō pp̄ velocē dilapsuz terminoz. vbi at̄ nō nimis lōga sit mo ra nec nimis breuis: iuxta cōem modū iaz loquētiuz: ex p dictis fieret ppōsitio. Idē assero de terminis scriptis: qd si vnus foret rome: r alter parisiuz: ex his non fieret ppō p pter nimīā distātiā: r si p modū dictionis scriberent̄. iterū non essent ppō pp̄ nimīā pp̄inquitatē: vbi aut̄ dueniens p̄ctuat̄io mediet: ex his resultat ppō. **Coz^m** Ex hac dclōne seq̄ tur correlarie pmo. Qz tam distāter p̄nt termini isti. homo est aīal in circulo: triāgulo: vel quadrato: inuicē situari: qd ex his non resultat ppō vna. p. s. dato qd distātiuz situarē tur: q̄ sit cois modus scribētiū hominuz. **Coz^m** Scdo sequit̄. Qz si ponerent̄ in circulo illi tres termini. homo ē homo: in cētro ly ois: qd ex his quatuor non resultaret ppō: nec re geret̄ ly ois ab illo verbo est. p. s. qz non esset debita appli catio cū eo: nec a parte ante nec a parte post regeret̄: cū fm nullā talē positionē: aut sitū ordinaret̄: sed poti^o poneret̄ fm sursum vel deorsuz a dextris: vel sinistris. **Coz^m** Tertio se quit̄. Qz si recte scriberet̄ illa ppō. homo est homo: r supra totū collocaret̄ illud signū ois: non eēt pars illius ppōnis nec regeretur ab illo verbo est: propter indebitaz applica tionem ad illud verbum est.

His premis patet responsio ad rationē: dicens do qd ex illis quatuor terminis sic situatis: non potest fieri ppō: tñ quia hoc non iplicat̄ dictionē addito: qd ex illis sic situatis resultat ppō. r cū d̄ c̄t̄ nō est ratio: quare plus ly ois: teneat se a parte supposi ti q̄ appositi: aut e p. r̄cedo r nego dñam: cum dicit̄ igitur tenet se a parte vtriusq;: sed bene sequit̄: qd ex vtraz parte pōt se tenere. ideo nō r̄cedit̄ ibi aliqd nec negat̄: nec certa ppō assignatur: quousq; nō fuerit facta certificatio: an ly ois teneat se a parte ante: vel a parte post. pmo mō illi ter mini sunt illa ppō. ois homo ē hō: quā r̄cedo. r scdo modo sūt illa ppō. hō ē ois hō: quā nego: quare r̄c.

Capitulū de negatiōe infinitante r negante.

Seruo principaliter ad questionem arguitur sic. ista propositio est vera. non homo est animal et eadem est falsa. igitur questio vera tenet contra. et probatur prima pars antea dupliciter. et primo sic. hoc est animal demonstratio animalium: et hoc est non homo. igitur non homo est animal. per contra: a resoluendum ad resolutam. Secundo animal est non homo. igitur non homo est animal. per contra: quia est uersio simplex: et antea est verum. igitur et contra quod erat probandum: sed iam probum illa esse falsam. primo. quia suum dictionum est verum. videlicet homo est animal: quia non est verius dare dictionum: quam proponere negationem toti proponi: et perpositam auferre. Secundo quia sua equalis est falsa. scilicet nihil quod est homo est animal: quia negatio perposita facit expollere suo dictionum.

Pro solutione huius rationis pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista. Ois negatio infinitans est negatio negans: et non est. prima pars probatur. nam in ista. tu es non homo: tenet ly non infinite: et negatiue. ergo per idem vbi quibus infinitat (negat). contra tenet cum prima parte antea: et secunda probum. Ista contra est bona. tu es non homo: plato est homo. igitur tu es non plato: et non videtur ratio nisi quia arguitur a superioribus distributo negatiue ad suum inferius. Secunda pars conclusionis probatur. nam in ista. tu non es homo: tenet ly non negatiue: et non infinite. Ex ista conclusionem sequitur correlarie. Quod frustra saltim verbaliter fit diuisio: quod negatio potest dupliciter teneri. scilicet negatiue et infinite: cum nunquam teneatur infinite: quia tunc etiam teneatur negatiue: tunc ad bonum intellectus: propter vitare verborum pluralitatem: diuisio illa potest teneri: intelligendo per infinite negationem: non negare verbum principale: et per negatiue negare verbum principale: quem intellectum intentum sustinebo in sequentibus. Ex quo sequitur. Quod in ista. aliquid non homo qui non currit mouetur: tenetur ly non infinite: quia non negatiue verbum principale. Sed notandum quod illa negatio non tenetur dupliciter infinite large. scilicet et stricte: large pro omni modo se habendi: dum modo non cadat supra verbum principale. vt for. qui non currit mouetur. stricte vero: quia ex illa negatione non: et altero termino: fit vnus terminus simplex sic: quod virtus illius non transit ambitus termini cui additur. vt tu es non homo: aut tu es non idem chymere. dato quod ly non faciat compositionem: nec cum ly idem: non ultra mittendo virtutem suam. Secunda conclusio. Aliqua negatio tenet negatiue: et per aliquid aliud tenetur infinite (patet) nam in ista non homo currit: tenet negatiue: et dicens aliquid non homo currit: iam tenet infinite. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod aliqua propositio negatiua inde pendens: fiet affirmatiua absque alicuius remotioe. per de ista. non homo currit: addendo illum terminum aliquid. Secundo sequitur. Quod aliqua talis est vera. nullus deus est: probatur. si ly nullus teneret infinite esset ipsa vera: sed ly nullus tenet infinite. igitur ipsa est vera. per contra cum maiori: quia tunc illa esset indefinita affirmatiua: equalis huic: aliquid nullus deus est: que est vera: sed minore probum: et capio illam propositionem. aliquid nullus deus est. et per contra ipsa est vera: et suum placet quod est: nullus deus est etiam est verum: putat est placens talis propositionis. Tertio sequitur. Quod nullus deus est: est propositio vera: et nullus deus est: est propositio falsa: probatur. illa propositio est vera: nullus deus est: vbi ly nullus tenet infinite: et est falsa. vbi ly nullus tenet negatiue: igitur correlarium verum. Quarto sequitur. Quod aliquod scilicet talia. aliquid deus est: et nullus deus est: non sunt dictionum quia ambo sunt affirmatiua: et ambo simul vera: et ita ista sunt simul vera: ois deus est: et nullus deus est: nec sunt contra: quia ambo sunt affirmatiua tenendo semper in his ly nullus vt per infinite. scilicet. Tertia conclusio. Aliqua negatio tenet infinite: et per aliquid remotum teneretur negatiue: per de hac negatione non: in illa. aliquid non homo est animal: vbi ly non tenet infinite et remouendo terminum transcendentem: subito teneretur negatiue: quia non haberet impedimentum: quia negaret verbum. Ex ista conclusionem sequitur primo. Quod aliqua propositio negatiua independens

fiet affirmatiua sine ipositione: et sine additione facta ipsi. per de ista. non homo currit: que est negatiua: et fiet affirmatiua per solam additionem illius termini aliquid: dicens. aliquid non homo currit: cum erit placens affirmatiue propositionis. Secundo sequitur. Quod aliqua talis. nullus deus est fiet falsa: postquam fuerit vera: sine noua ipositione: per dato quod aliqua talis sit pars huius. aliquid nullus deus est: et fiet propositio totalis per corruptionem termini transcendentis. Tertio sequitur. Quod talia duo: deus est: nullus deus est: non sunt dictionum: et fiet dictionum sine noua ipositione: per dato quod scilicet sit placens huius. aliquid nullus deus est: et immediate post hoc erit totalis: non ex his per aliquid cuius alterius. Quarto sequitur. Quod aliqua propositio independens est indefinita affirmatiua: et fiet vltis negatiua: sine ipositione: et sine additione alicuius (per) vt per de illa. nullus deus est: que est placens istius. aliquid nullus deus est: et aliquid fiet totalis. Quarta conclusio est ista. Sicut terminus sincathegorematicus vbi supra cathegorematicum: ita e contra: cathegorematicus supra sincathegorematicum: prima pars est manifesta. quia cum sincathegorematicum: quodam confundit: quodam distribuit terminum cathegorematicum: quodam remouit mobilitatem: seu immobilitatem eundem. scilicet pars probatur. Nam ista propositio. non albus currit: est vltis: et est negatiua: cuius verbum a negatione negat: sed adueniente sibi ly animal non amplius est negatiua: nec vltis: nec negationis virtus in verbum diffundit. igitur vim terminus cathegorematicus vbi supra sincathegorematicum. videlicet supra illam negationem non: per contra: quia nihil impedit denotationes: quia per contra offerebat illa negatio: nisi ly animal. Confirmat idem de signo affirmatiuo. nam ista est vltis. ois homo est animal: cuius signi virtus in copula et predicatum diffundit: sed adueniente ly ens non amplius est vltis: dicens. ens ois homo est animal: nec si gnus attingit copulam vel predicatum. igitur etc. Ex ista contra sequitur. Quod alicuius talis. ois homo est animal. ly ois est pars subiecti: probatur. si ly ois non haberet vim in copula: vel predicatum: esset pars subiecti: sicut nec quia vbi vim in subiectum vel copulam: est pars predicati: sed in aliquid talis non vbi vim supra copulam: vel predicatum: igitur est pars subiecti: contra tunc cum maiori: et minori similiter. dato quod ista sit pars huius. ens ois homo est animal. Secundo sequitur. Quod alicuius talis: ois homo est animal: predicatum non stat confuse tamen. per contra: quia stat quod non habeat vim supra istud predicatum: ex quo est pars subiecti. Tertio sequitur. Quod ille due conuertunt: ois homo est animal: et ois homo est animal: quia vna est vera: et reliqua falsa: dato quod vna sit pars huius. ens ois homo est animal: et alia sit propositio totalis: in vna. n. predicatum stat confuse tamen videlicet in totali. et in partiali determinate. Quarto sequitur. Quod ille non sunt contra: quilibet homo currit: et nullus homo currit: nec ille dictionum: glibet homo currit: et aliquid homo non currit: dato vt per contra: quia ista glibet homo currit sit pars alterius. Notandum circa conclusionem. Quod aliam vim vbi terminus sincathegorematicus: supra cathegorematicum: et aliam econuerso: terminus. n. sincathegorematicus vbi supra cathegorematicum: vim positiuam: quia aliquid illoz confert vim confusam distributiua: vel huius: sed terminus cathegorematicus supra sincathegorematicum vbi priuatiua vim: quia nihil offert sed aufert ab eodem.

Ad rationes dico: quod illa est falsa. non homo est animal: quia equaliter isti: nihil quod est homo est animal. vbi non ois illa negationem non precedere totam propositionem infinite teneri: nisi casus poneret seu propositio sua alterius fieret per: et ita non ois illa negari. ois homo est animal: nisi poneret quod ly ois cathegorematicum teneret: cuius vt non transiret ad predicatum: vel vbi propositio sua fieret alicuius per. et ad probationem prima illi. non homo est animal: nego contra: nec arguitur a resoluendum ad resolutum: quia illa non est resoluibilis: cum sit vltis negatiua: sicut non sequitur hoc est ens: et hoc est nullus deus. igitur nullus deus est ens. sed bene sequitur. igitur aliquid nullus deus est ens: et ita sequitur vt prius. igitur aliquid non homo est animal. Ad secundam probationem iterum nego contra: quia affirmatiua non conuertitur in negatiua: sed bene sequitur: animal est non

Loz⁹

Loz^m

Loz⁹

4°

Loz^m

Loz^m

Loz^m

Loz^m

Dubium

hō. igitur aliquid nō hō est aīal: et hoc dicitur sicut aīis. q̄re rē.
 ¶ Capitulum de toto cathegorematicē: et sincathegorematicē
 tento: ac de sua expositione.

Sextimo principaliter ad questionē arguitur sic. ista ppō est vera. Totus sor. ē sortēs: et eadez est falsa. igitur qd̄ vera. tenet p̄na: et aīis arguit (ponendo) qd̄ sortēs dicat ista. aliq̄s totus sortēs ē sor. cuius piacēs audiat plato: et nō signū particulare: qd̄ quidē piacēs sit. a. isto posito arguitur sic. a. ē ppō vera: qz ly tot⁹ tenet cathegorematicē: et ē ppō falsa. igitur rē. rē. p̄na cū maiori: qz ideo illa ppō est va. sortēs ē totus sortēs: qz ly tot⁹ cathegorematicē sumit: sed minorē p̄bo sic. plato format in cōceptu ppōnez similit̄ illi quā audit: sed plato format istā: totus sor. ē sortēs: que ē falsa: ex quo ly totus nō tenet cathegorematicē: cū sua p̄positio nō sit pars alterius. igitur etiā illa quā audit ē falsa: sed ista quā audit ē. a. igitur. a. ē falsum.

Pro solutione huius difficultatis pono quatuor conclusiones: quarū p̄ma est ista.

1^a Sicut nō tot⁹ sor. ē minor sorte: ita nec tot⁹ sor. ē pars sortis. p̄ma pars ē euidēs: qz nō quelibet pars sortis ē minor sorte. vt p̄z de aīa sua: corporeq; maximo sibi coextēso. Secūda pars p̄bat: qz suū dīctoriū ē falsū. videlicet: totus ē pars sortis: qz ex ipso sequit: qd̄ sortēs ē pars sortis: tanq̄ ab exposita ad suū piacēs: et p̄ns falsū. igitur et aīis: q̄re: rē.

2^a Ex ista rēlone sequit̄ correlarie p̄mo. Qd̄ ista p̄na non valet: quelibet pars sortis ē aliquid hoīs. igitur tot⁹ sortēs ē aliquid hoīs: qz aīis ē verū (vt patet) et p̄ns falsū: qz sic exponit. sortēs ē aliquid hoīs: et nihil ē sortis quin istud sit aliquid hoīs: quarū exponētū p̄ma ē falsa.

3^a Ex ista p̄na est bona. tot⁹ hō ē aliquid: sor. ē homo. igitur totus sortēs ē aliquid. qz arguit̄ a supiori distributo: ad suū inferi⁹ cū debito medio: et p̄ns est verū sicut et aīis: vt p̄z exponētēs. horū tñ opposita als asserui nō qdē demonstratiue tūc sicut nec nūc: sed p̄babiliter solū: vt respōsales materiā respōdēdi habeāt latiorē.

4ª Secūda rēlō. ly tot⁹ tenet sincathegorematicē: et per aliquid additū tenebit̄ cathegorematicē (patet) nā in ista totus sortēs ē hō: tenet ly tot⁹ sincathegorematicē (vt p̄z) et aliquid tenebit̄ cathegorematicē per aduētū termini trāscendētis: vel alterius ad ipsum dicendo: vel scribēdo: ens totus sor. est hō.

5^a Ex ista rēlone sequit̄ p̄mo. Qd̄ aliqua talis ē vera. totū qd̄ ē in mūdo est in oculo tuo: p̄z supposito qd̄ aliqua talis sit pars huius. aliquid totū qd̄ ē in mūdo est in oculo tuo.

6^a Secūdo sequit̄. Qd̄ ista ppō totus sortēs ē hō ē ppō vera. et ista alia tot⁹ sor. est homo: nō ē ppō vera. patet. dato qd̄ vna illarū sit ppō totalis: et alia partialis: et nō mirū: qz tūc tenet ly totus in vna cathegorematicē: et in alia sincathegorematicē.

7^a Tertia sequit̄. Qd̄ ista. Ly tot⁹ tenet cathegorematicē: et p̄ aliquid remotū tenebit̄ sincathegorematicē (patet de ly tot⁹ in ista) aliquid totus sor. currit: qd̄ tenet cathegorematicē: rōne limitationis signi p̄cedētis. et aliquid tenebit̄ sincathegorematicē. dato qd̄ aliquid corripet̄ signū particulare non aliquo alio addito.

8^a Ex ista conclusionē sequit̄ p̄mo. Qd̄ aliqua ē ppō indepēdēs vera: que fiet impossibilis simplr: sine noua ipositione: p̄z de piacente huius particularis. aliq̄s totus sor. ē homo. supposito qd̄ cras fiet ppō totalis: per remotiōne signi particularis.

9^a Secūdo sequit̄. Qd̄ aliqua talia duo totus sor. est hō: nō totus sor. ē hō. sūt nō dīctoria: et fiet dīctoria sine noua ipositione. patet. supposito qd̄ p̄ma illaz sit partialis ppō: et aliquid fiet totalis.

10^a Quarta rēlō ē ista. Totū cathegorematicē sumptuz pōt̄ sincathegorematicē sumi: et eōuerso. nō tamē est possibile ipsum cathegorematicē sumi. p̄ma pars ē demonstrata per secūdas et tertiā conclusiones. et scda pars probat̄: qm̄ ly totū sincathegorematicē

sumitur qm̄ determinat verbū principale: et cathegorematicē sumit: qm̄ nō determinat idē: sed nō ē possibile simul determinare: et nō determinare verbū principale. igitur non est possibile cathegorematicē: et sincathegorematicē tenere. Ex ista rēlone sequit̄ p̄mo. Qd̄ qualiter cūq; concipiatur sincathegorematicē per illaz. totus sortēs est homo: que ē pars huius: aliquid totus sortēs est homo: adhuc illa ē vera: et illa que concipiatur ē falsa. Secūdo sequit̄. Qd̄ qualiter cūq; concipiatur per illam: totus sortēs est hō: que nō est pars alicuius: adhuc ipsa est falsa: et forte cōcepta sit vera: et hoc ideo. qz stat qd̄ ly tot⁹ in voce vel in scripto: teneatur sincathegorematicē: et sibi similis in mente cathegorematicē: et eōuerso in voce vel in scripto cathegorematicē: et in mente sincathegorematicē.

His suppositis respōdet̄ ad rōnē admissō casta concedēdo. a. et negādo. ppōne quā format plato: et ly foret sibi sibi. adhuc. a. foret vera: et illa mētalis falsa: quia nō vniformiter tenet ly tot⁹ in mente et extra mentē. ideo. a. nō subordinat̄ propositioni plato nis quā format ex. a. sed alteri huic. videlicet aliq̄s tot⁹ sortēs est hō. Ex ista rēlone sequit̄. Qd̄ aliq̄ ē cathegorematicē: que nō pōt̄ eē p̄ principalis sic adēq̄te significādo i aliq̄ coplatia sic significādo affirmatiua vera significāte adēq̄te iuxta cōpositionē suarū partiū. patet de p̄iacēte adēq̄te particularis: aliquid totus sortēs est homo que ē vera. patet. ly totus tenetur cathegorematicē: et eo ipso qd̄ fiet p̄ principalis alicuius copulatiue teneretur ly tot⁹ sincathegorematicē: quia sua ppō nō amplius foret pars alicuius alterius copulatiue: et q̄ cito teneretur sincathegorematicē: cito illa cathegorematicē foret falsa et impossibilis: et sequēter copulatiua cuius illa cathegorematicē foret pars. verbi gratia. aliquid totus sortēs ē homo: et deus ē. illa copulatiua ē vera: et illa pars sibi: nō principalis. totus sor. ē homo. sed remouēdo ly aliquid. erit hec copulatiua impossibilis. tot⁹ sortēs est homo: et deus est: quia p̄ma pars principalis ē inuipossibilis: vt p̄z ex exponētibus: quare rē.

¶ Capitulum de multiplicatione terminoz denominantium propositionēs ypotheticas.

Capitulo principaliter ad questionē arguitur sic. ista ppō est vera. Qd̄ homines sunt asini vel homines: et asini sunt asini. et hec eadē ē falsa. igitur questio vera: tenet p̄na et probat̄ aīis. p̄ prima parte. nā ista ē vna copulatiua: cuius quelibet pars principalis est vera. ergo ipsa est vera. p̄na tenet ad bonū: intellectū et aīis arguit: qd̄ enī ista sit copulatiua ondit̄: qz in ea cōiungunt̄ plures cathegorematicē p̄ notam copulationis: vt p̄z intuētū: et qd̄ sit vera ē p̄z: qz quilibet eius pars principalis ē vera. ista. n. ē vera. oēs hoīs sūt asini vel hoīs: et illa similr̄ asini sunt asini. iam p̄bat̄ scda pars principalis sic. illa ē vna ppō disiunctiue: cuius quilibet pars principalis ē falsa. igitur ipsa est falsa. p̄na et aīis arguitur p̄mo: qd̄ sit disiuncta: qz in ea cōiungunt̄ due cathegorematicē p̄ disiunctionis notā. Secūdo qd̄ eius quelibet pars est falsa. p̄na nā hec ē falsa. oēs hoīs sunt asini: et hec sibi homines et asini sunt asini. vt satis liquet. igitur rē.

Pro solutione huius argumētī pono quatuor conclusiones quarū p̄ma est ista. Aliqua ē ypothetica in se plures notas cōtinēs cōiungentia a quaz nulla nisi a p̄ma pōt̄ denoiari. p̄z de istis. si aīis xps eēt hō: aīis xps eēt aīal: et si aīis xps eēt siba: aliquid aīal ē et si tu es istud: tu es asin⁹. nulla enī hāz ypotheticarū a nota: pōt̄ denoiari p̄pter incōgruitatē aut itelligibilitatē. Ex ista rēlone sequit̄ correlarie. Qd̄ nulla istarū p̄na valet. In. a. ppōne cōiungunt̄ plures cathegorematicē per notā coplatiōis. igitur. a. ē ppō coplatia. i. b. ppōne cōiungunt̄ plures

cathegorice iuncte p notā disiunctiōis: vel disiunctiōis. igit. b. e dditionalis vel disiunctiua: vt pz in exēplis assignatis: in bene sequitur. a. ppō hz plures partes principales inuicē cōiunctas p notā copulatiōis. igitur e copulatiua. et sequit: b. ppō hz plures cathegoricas iunctas per notā dditionis vel disiunctiōis pncipales partes. igit. b. ppō est dditionalis vel disiunctiua. vt tu es hō: et tu es aial. an xps ē: vel dō est. si an xps ē albus: an xps ē colorat. ¶ Secda dō ē ista. Aliqua ē ypothetica in se plures notas continens iungēdi: a quarū nulla nisi ab vltima pōt denoiari (patet de istis) tu es hō: vel tu es asinus: sed tu nō es asinus: et tu es hō: et tu es aial. igit tu es aial. pma naq; nō pōt eē nisi copulatiua: et scda nō pōt aliter q̄ rōnalis denominari: si enī pma foret disiunctiua: et scda copulatiua nō forent ille intelligibiles. ¶ Ex ista dōne sequit correlative. Qu non q̄libet ppō habēs plures terminos mediatos ē equaliter rōne pmi termini pbabilis (pz) in assignatis ppōnibus que pbari nō possunt rōne pme note: sed rōne vltime a qua illarū aliq̄ sumit denominationē. vnde si aliqua est. ppō affirmatiua habēs plures terminos mediatos: ab illa est pbada: a quo pmo sumit denominationē: siue fuerit pma siue nō pma: hec enī ois hō currit: est pbanda rōne signi vltis: et illa. ois pter forte currit ē pbanda rōne dictionis exceptiue: qz pma denominat a signo vlti: et scda adiectione exceptiua. Itē hec hō tñ currit: denominat ab illo termino hō: et a dictione exclusiua qz indefinita est et exclusiua: s; qz pmo denoiatur ab illo termino hō: ideo rōne ei⁹ est ipsa pbada. ¶ Itē si fuerint in aliq̄ ppōne plures termini immediati nō denoiantes illā: iterū apzimo incipit pbatio: vt tu nō incipis esse ois hō: probada est illa a verbo iceptionis et nō assigno ex quo nullū illoz denoiat ppōnes: qz soluz singularis denoiatur: et ita dicit in ypotheticis: qz pbade sunt rōne note tribuētis denoiationē: siue illa fuerit pma: siue scda seu nō pma. ¶ Tertia dōclusio est. Aliqua ē ypothetica: que nō denoiatur apzima: nec vltima nota: s; a media solūmodo dicit esse talis (patet de istis) si tu es hō: tu es aial. g; si an xps est albus: an xps est coloratus: tu curris: et tu moueris. igitur hō currit: et hō mouet. pma naq; nō est conditiua: nec secūda copulatiua: sed q̄libet illarū rōnalis est: et cōstat qz nota rōnis mediat iter quālibet illarū: iter alias dictiones cōiunctiuas. ¶ Ex ista dōne sequit correlative falsitas duarū opinionū quaruz pma ponit. Qu quelibet ypothetica habēs plures notas disiunctiuas a pma est denoianda. Secūda asserit. Qu ab vltima in qua cōcurrit pbatio pme (patet enī) qz aliqua ē ypothetica: que nec apzima: nec al vltima denoiat: sed a media sumit denoiationem: vt clare ostēdunt exēpla. ¶ Quarta dōclusio est ista. Aliqua est ypothetica plures in se notas cōtinens cōiunctiuas: quarū qualibet pōt denoiari. probat. hec est ypothetica. tu es hō vel tu es capra: et tu es asinus. ex quo nō est cathegorica: et nō est maior ratio: quare magis disiunctiua qz copulatiua: aut eōuerso: cū qualitercūq; nominet: nō sequitur incōgruitas aliqua: aut intelligibilitas. igit tam disiunctiua: quā copulatiua: et eōuerso pōt nūcupari. pz pma. ga nō est rō: quare plus vno q̄ alio mō nominetur. ¶ Ex ista dōne sequit correlative. Qu ista ppō pmo loco pposita: si an xps est homo: an xps est aial: et an xps est homo: nō ē simpliciter cōcedēda nec simplr negāda: sed distinguēda per copulationē et cōditionē: si ē copulatiua falsa est: quia secūda pars est falsa. si an xps est hō: si vero est dditionalis vera est. quia consequens est vna copulatiua sequens formaliter ex antecedente: quare rē.

His suppositis respōdetur ad rōnem: nec cōcedendo nec negādo illaz: oēs boi mines sunt asini vel hoies: et asini sunt asini: quousq; dictionio facta nō fuerit: cuius speciei ypothetice est: si copulati

ue sic denotaf ab vltima nota. et cōcedit. qz eius quelibet pars pncipalis est vera: et p̄ter nego qz sit disiunctiua. et ad pbationē. in ea cōiungūtur due cathegorice per hanc notam: vel ergo ē disiunctiua: nego p̄iam: sed oportet assumere: qz partes eius pncipales iungūtur p notā disiunctiōis: et hoc negat admissio: qz sit copulatiua. ¶ Si autē in pncipio p̄corditer substineret illā esse disiunctiuam: sic nego illam: sicut et ei⁹ quālibet partē pncipalē: s; cōcedat duas ei⁹ partes nō pncipales: et p̄ter nego qz est copulatiua: et ad pbationē vt supra nego p̄iaz: qz oportet assumere in ante: qz partes pncipales illius cōiungūtur per notā copulationis: qd negat: nō enī pncipales: s; secūdarie iungūtur copulatiue admissio vt dictuz est: qz illa sit disiunctiua: quare rē.

Capitulum de pronomine demonstratio.

No principaliter ad questionē arguitur sic et pono qz. A. sit illa ppositio scripta ego sum masculus ad quā legendaz pcurrant eqz pmo: petrus et berta. Istō posito arguit sic. a. ppō est vera et idem. a. ē falsuz. igit questio vera. et p̄ia: et anis arguitur. pmo qz. a. ē veruz: qz significat hoc esse masculū demonstrādo petrū: et hoc ē verū. igit. a. est veruz. et p̄ia cū minoz: et maior pz: qz per ly hoc demonstratur petrus. Secdo pbaf qz. a. est falsuz: qz. a. pmo significat B esse masculū demonstrādo bertā: et hoc ē falsuz. igitur. a. est falsum. p̄ia tenet cū minoz: et maiorē pbo. ex hoc: qz p̄ istud pnomē demonstratiuū demonstratur berta: qz nō ē rō: qre plus demonstratur petrus quā berta: vel eōtra: cūz ambo eqz pmo icipiāt et desinant legere vt suppono.

Pro solutione huius difficultatis pono quatuor dōclones q̄rū pma ē ista. Nulla ppō demonstratiua ē cōcedēda: negāda: dubitanda: vel distinguēda: nisi per eā aliqd: aliqua: vel aliqua rē demonstrari sciatur. pbatur. nulla ppositio ē cōcedēda: negāda: dubitanda: vel distinguēda: nisi significatū eius intelligat: sed ppōnis demonstratiue nō intelligit significatū nisi demonstratur aliqd: aliqua: vel aliqua rē: g; dōclusio vera: p̄ia et cum maiori: qz nō ē ratio quare cōcederet talis ppō: cuius nō intelligeret significatū: qn et deberet negari: dubitari vel distinguui: et eōuerso: minor ē manifesta: qz pnoia demonstratiua sunt cassa et vana: nisi per ea fiat demonstratio. ¶ Ex ista dōclone sequit correlative: qz tu nō intelligis aliqua tales ppositiones: hoc ē homo: et tamen tu intelligis hoc eē hominem probatur et pono qz tu non scias aliquid demonstrari per subiectuz alicuius talis: hoc est homo. Sit tamē rei veritas. qz tu demonstreris: isto posito patet pma pars cōclusionis: quia tu nescis aliquid demonstrari per subiectuz alicuius talis demonstratiue. igitur tu nō intelligis illam: et tamen tu intelligis hoc esse hominē: quia intelligis te esse hominē: et per ly hoc tu demonstraris. ¶ Secda dōclusio ē ista. Aliqua ē copulatiua quā scis esse impossibiles: et tamē nulla eius pars intelligitur ate: probatur et capio istam copulatiuam: hoc est: et hoc nō ē. demonstrādo idēz per vtrūq; B scias tu idem demonstrari: et nō aliter scias in speciali quid demonstratur: isto assignato: arguitur sic: tu scis istā copulatiuam fieri ex dictionibz: et scis ipsaz esse affirmatiuā significantē precise iuxta cōpositionē suarum partiu. igitur scis ipsaz esse impossibilem. cōsequētia tenet: et antecēdes supponitur. qz autē nulla eius pars intelligitur ate. patet: quia quacūq; pposita tu nō intelligis an demonstratur aliqd quod est: nec intelligis an demonstratur aliquid quod nō est. igitur quacūq; pposita illa non intelligit ate. ¶ Ex ista dōclone sequit correlative. Qu aliqua ē disiunctiua quā scis eē necessariā. et tamē nulla ei⁹ pars intelligit ate. pz de illa: hoc ē vel hoc non est: demonstrādo idem: nihil tamen

p̄ 3

Loz^m

2° 3

Loz^m

tionem: patet: nā ly omnis est extremū in ppōne ista. ois hō est animal: et tamen nō est subiectū: vel pdicatū. etiam ly necessario i ista ē extremū: videlicet hō ē aīal necessario: et nō ē subm vel pdicatū: extremū. n. in aliquo ē pmū: vltimū illi. Item in ista tu differs ab asino: ly asino est extremū: qz ē extremū dīe: et tñ nō subyci: nec pdicat. Etia in ista: tu es fortior hoīe: ly hoīe ē extremū cōparationis: et tamē nō ē subm: nec pdicatū. ¶ Ex ista pōne segtur corzela rie pmo. Qz nō ex eo aligs termin⁹ ē subm: qz ē totale extre mū recipiēs suppositionē ante vbu pncipale: qz dicendo hō aīal nō ē: ly aīal ē totale extremū recipiēs suppositionē ante vbu pncipale: et tñ nō ē subm: s; pdicatū. ¶ Secundo sequit. Qz nō ex eo aligs termin⁹ ē pdicatū: qz ē totale ex tremū recipiēs suppositionē post vbu pncipale (p; dō) videt hō ab asino. ly hō recipit extrema suppositionū post vbu: et tamē est subm. dicat qz ex eo aligs termin⁹ ē sub iectū ppōnis: qz rōne ipsius fit cōpositio vel diuisio: vt de eo aligd dicat: et ex eo aligd ē pdicatū: qz rōne ei⁹ fit cōpō: vel diuisio: vt istud dicat de aliquo. vñ pferēdo illū termi nū: hō in ordine ad hoc cōplexū est aīal profero subz: nō qz de eo aligd dicat: sed qz respectu ei⁹ cōpositio fit vt de eo aliquid dicat: et ita cū actus pferēdi ē sup illū terminū aīal: ille termin⁹ aīal: ē pdicatū: nō qz de aliquo dicat: s; qz respectu eius cōpositio fit vt dicat de aliquo.

His suppositis respōdet ad rōnez: qz qlibet p positio vocalis est: et qñ dī quā do subm ē: copula nō est. g nūq; ppō vocalis ē: nō valet nā: qz de rōne successiuoz est: qz pteritū nō maneat cū fu turo: nec e;: sicut n. successiuū ē: vt tps vel mot⁹: q; diu ali quid eius est: sic ppō vocalis est: q; diu aliquid eius sit: ve rū qñ subm ē ppō vocalis ē: et qñ copula: vel pdicatū ē: ea dem ppō ē: s; nūq; sint simul subm et pdicatū: qñ g i ci pit ppō vel aliqua ei⁹ pars pferri: cōcedit qz illa ppō erit: et quādo desinit pferri aliqua pars eius: verū ē qz ista pro positio fuit: sed dū proferi nec fuit nec erit s; pncipue sit ita qz ista ppō est: sicut apzncipio huius hore presentis vsque nūc pncipue fuit: ita qz ista hora ē: s; ista hora nūq; fuit: nec vñ ē: sed aliqñ fuit: ita qz ista hora erit: et aliqñ erit: ita qz ista hora fuit. Deinde cū dī: qz ista propositio nō ē vera nec falsa: qz pdicatū nō dī vere de subo: nec pdicatū false de eodē: nego nām: sufficit. n. qz si simul maneret pdicatū vere dicere de subiecto: aut qd subordine vni mētalī in qua pdicatū vere dicit de subiecto. ¶ Notandū tñ qz s; pncipue vocalis subm nō maneat cū pdicato: tñ bñ rñ det dicēdo propōne vocalē hīe subm et pdicatus: qz oēs rñsiones sūt retorquēde ad vñū istas. i. taliter respōdēduz est: ac si oīa manerēt pro eodē instāti: vñ cōcedit bene rñdē do: qz ille due vocales: tu es: tu nō es successiue plate sunt inuicē dīctorias: et tamē nō sūt dīctorie: qz sint simul: sed dico illas esse dīctorias qz in disputatiōe d; rñderi: ac si oīa essent pro eodē instāti: et nullū foret successiuū. ¶ Ex ista respōsione sequit: qz aliqd est: et tñ poterit esse: qz illud nūq; fuit: qz ista propositio ē: hō est aīal: quādo act⁹ profe redi ē solū supra subiectū: et poterit eē qz hec propō nūq; fuit: qz potero nō proferre copulā: vel pdicatū: qre rē.

¶ Capitalū de propositionibus dīctorijs cōcedēdis: vel negandis in arte obligatoria.

Vndecimo pncipalr ad qstionē ar guit sic: supponendo qz A. sit vna propō quā pm⁹ istituens iposuit adequate significare hoīez eē aīal in lingua latina: et hoīem esse asinū in lingua nō lati na: et proponat. a. tam latino qz nō latino: et p; qz latinus cōcederet eā bene respōdēdo et non latinus negaret eam bene respondendo: qz nō vide tur ratio: quare vnus bene responderet potius qz alius: ar

guo g sic. qlibet illoz bene respōdet: vñ cōcedēdo et alter negādo: g. a. ē cōcedēdū et negādū: et per idē verū et falsum: qz adeq; significatū. a. ē verū. videlz hoīez eē aīal et adeq; tu significatū. a. est falsū: videlicet hoīez eē asinū. qre rē.

Pro solutione hui⁹ argumēti pono qtuoz dīcto nes: qru pma ē ista. Duo dīctoria inter se dīcētia: in eodē tpe obligatiōis sūt cōcedēda: pbat: et pono tibi illā: tu es. et sorti illā: tu nō es: te demō strato: isto posito et admissio: tu es: et tu nō es: sūt dīctoria: quoz pmū nūc est cōcedēdū ate: qz positū et admissuz ate: secūdū aut cōcedēdū ē asorte: qz sibi positū et admissū ab eo. g dīcto va. ¶ Ex ista dīctoe segt p. Qz duo dīctoria iter se dīcētia i eodē tpe obligatiōis sūt negāda. p; nā ista: tu nō es: ē ate negāda. et ista: tu es: ē asor. negāda: i casu supio ri. Itē dpono tibi illā. tu es: et pla. illā tu nō es: qbus admis sis (p; qd illa sūt dīctoria) tu es: et tu nō es: quarū pma ē ate negāda: qz tibi deposita: et ate admissa. Scda vō ē apla tone negāda: qz sibi deposita et ab eo admissa: et s; sint due obligatiōes: sūt tñ in eodē tpe: incipiētes eq; pmo: et de finētes eq; pmo. ¶ Scdo segt. Qz repugnās posito ē cōcedēdū: et repugnās deposito ē negādū. p; nā tu nō es ē cōcedēda: et ipsa repugnat posito: videlicet huic: tu es. g rē. si militer tu nō es: ē neganda in depositione facta platonī: et ipsa ē repugnās deposito. videlicet: huic tu es: que est tibi deposita. g rē. ¶ Scda dīcto ē ista. Duo dīctoria inter se dīcētia: in eodē tpe obligatiōis: sūt ab eodē cōcedēda: probat: et pono sorti illā. tu es: et platonī illā. tu non es: et q tu respōdeas pro quolibet illoz: qbus positis et admissis: p; qz tu es est ate cōcedēdū: qz est cōcedēdū asorte: et tu de bes rñdere sic rñderet sor. g ē et ate cōcedēdū. et tu nō es: ē ate cōcedēdū: qz istud cōcederet plato: et tu habes respōde re oīno sicut plato. ergo rē. ¶ Ex ista dīctone sequit corz elarie. qz duo dīctoria inter se dīcētia in eodē tpe obliga tiōis sūt ab eodē negāda. p; de illis. tu es: et tu nō es: ex quo pma esset negāda aplatōe: et secunda asorte. Itē depo no illā sorti tu es. et platonī illā. tu nō es: et q tu respōdeas: sicut ipsi responderēt bene respondendo. Istis depositis et admissis illa duo cōtradictoria. tu es et tu nō es: sūt ate neganda: qz neganda foret asorte et aplatone. ¶ Secūdo sequitur. qz eadē ppō in eodez tēpore obligatiōis est ate concedēda: et ate neganda. p; nā illa tu es: est ate cōcedē da et ate neganda: qz cōcederet a sorte vel platonē: et nega retur ab alio. ¶ Notādū tamē qz duo dīctoria inter se dī cētia: nō sūt cōcedēda ab eodē in eodez tēpore: et respec tu eiusdē obligatiōis. et isto modo nō sūt neganda: nec oppm positi concedēdū: nec dīctoriuz depositi neganduz: quare rē. ¶ Tertia conclusio est ista. Te esse rome est a te concedēdū: et tamē nulla talis est vera: tu es rome: pro batur: et pono tibi illaz: tu es rome: qua posita et admissa ar guitur sic. illa est ate concedēda: et illa adequare significat te esse rome. ergo te eē rome est ate cōcedēdū: quo cōces so. propono tibi hec est vera: tu es rome: et patet qz illa est neganda: qz falsa et impinēs. s; et ergo oppositū illius cum priori cōcesso: et habet cōclusio. ¶ Ex ista cōclusionē seg tur pmo. qz te nō esse rome est ate neganduz: et tamē hec ē vera: tu nō es rome: p; vt prius. ¶ Secūdo sequit. qz iste consequētie nō valent: iste ppōnes sūt concedēde ate: et vna est vera: ergo et reliqua. iste ppositiones sūt negāde ate: et vna est falsa: ergo et alia: quia tu es homo: et tu es ro me: sūt ate concedēde: pma qz vera et impinēs. scda quia posita et ate admissa: tamen pma est vera: et secūda est fal sa. Etia iste sūt negāde: tu nō es homo: et tu non es rome: prima: quia falsa et impertinens. secunda vera quia repu gnans: et tamen prima est falsa: et secunda va. ¶ Quarta est ista. Nō si ly hō iponit ad significādūz asinū: ita est q ly homo significat asinū: probatur. nam si pono te currere

p^o s

Co^om

Co^om

z^o s

Co^om

Co^oz

z^o s

Co^om

Co^om

z^o s

Dubium

verū ē te currere: q̄ p̄ idē nō s̄ i pono ly hō significare asinū ita ē q̄ ly hō significat asinū (p̄z n̄a) q̄z non magis i pono veritate in re q̄z pono: cū ois impositio ē positio. Cōfirmat nō s̄ i ponit ly homo significare hominē z nō hominē: ita ē q̄ significat hoiez z nō hoiez: q̄z apari: nō s̄ i ponit ip̄as s̄ i significare asinū: ita ē q̄ significat asinū. ¶ Ex ista n̄e seq̄t p̄. Q̄z ista n̄a nō valet: p̄m̄ institues iposuit. a. ppōnē adeq̄te significare hoiez eē asinū. q̄. a. ppō significat: vel significavit adeq̄te hoiez eē asinū: nec seq̄t ipse iposuit. a. significare adequate hoiez eē aial: q̄. a. significat vel significavit hominē eē aial: q̄z cuiuslibet istarū oppo^m n̄tis stat cū ante. Sic etiā nō seq̄it: p̄mus institues iposuit q̄. a. significaret adequate aliquē hoiez esse asinū: z q̄ adequate significaret nullū hoiez eē asinū: q̄. a. significat vel significavit adequate aliquē hominē eē asinū: z adequate nullū hoiez asinum: antecedēs. n. ē possibile z cōsequēs ipossibile: q̄z nō ē possibile aliquā ppōnez significare adequate cōtradictoria. ¶ Secūdo seq̄it. Q̄z ista n̄e sequētia nō valet per. a. p̄ positionē sor. cōcipit adequate hoiez esse asinū: q̄. a. ppōtio significat adequate hoiez eē asinū: posito q̄. a. significaret adequate hoiez esse aial: z q̄ sor. cōciperet per. a. solum hominem esse asinum.

His visis respōdet ad rōnē: admissio supposito cōcedendo q̄. a. est cōcedendū alatio: z idem .a. est negādū a nō latino: rōne duplicis ipositionis facte d̄ .a. z ex hoc nō seq̄it q̄. a. est verū z falsū. cū latinus beāt semp̄ dicere. a. esse verū: z alter. s̄. nō latinus bebeat dicere .a. esse falsū: bene respōdēdo: sicut in arte obligatoria eadem ppō cōcedit ad vno: z negat ab alio bene respōdēdo z eadez dicit ab vno eē vera: z ab alio eē falsa bene rōndendo: z ex h̄ nūq̄z seq̄it: q̄ illa sit simul vera z falsa. Et euz dicitur. a. ppō significat adequate hoiez eē hoiez: z significat adequate hoiez eē asinū (negat) q̄z lz primū h̄z latin^o cōcedere: z scdm̄ nō: latin^o bene respōdēdo: tñ glibet illoz duoz h̄z negare: q̄. a. significat adequate illa duo significata: z si dicit p̄mus institues sic iposuit: q̄z ita est vel fuit (negatur n̄a vt docuit) quarta cōclusio cū suis correlarijs. ¶ Notādū tñ q̄ si cōcederet. a. ppōnez eē verā z falsam: ex hoc nō tñ haberet q̄ eadē ppō est vera z falsa: q̄z dicerem q̄. a. nō ē ppō vna: sed plures: cū sit equiuoca plurib^o subordinata mentalibus: zc̄.

Capitulum de significatione terminorum: tam natura li q̄z ad placitum: vel ex impositione.

Decimo arguit ad q̄nez p̄nci paliter sic. Dec ppō hō est aial ē vera z eadez ē falsa. q̄z istio va. t̄z n̄a cū p̄ma parte ant̄is: z secūdā p̄bo: illa significat adequate talem terminū homo esse talē terminū aial: z hoc est falsum. igitur illa ē falsa: n̄a t̄z cū minoz: z maior rem p̄bo: subiectū significat adequate illū terminū hō: z copula significat adequate illū terminū esse: z predicatuz significat adequate illū terminū aial: z tota ppō significat iuxta cōpositionē suoz terminoz: q̄z tota ppō significat adequate illū terminū homo eē illū terminū aial. n̄a t̄z cū minoz: z maiorē p̄bo sic: ille terminus hō significat ad placitū hominē: z significat seipsuz nāliter: sed significat adequate hoiez: q̄z afortiori significat adequate seipsuz: p̄z n̄a: q̄a significatio nāl̄is potior ē q̄z ad placitū. Et ita arguit de illo verbo est: z de illo p̄dicato aial: q̄ enim ly hō significat seipsuz nāl̄ p̄z: q̄z est ens nāl̄ nāl̄ imutās potetiā visūā vel auditūā: quare zc̄.

Pro solutione huius argumēti pono quatuor n̄es: quarū p̄ma est ista. Omnis termin^o significās ad placitū significat nāl̄: z e. p̄bat p̄ma pars. ille termin^o hō significat ad placitū hoiez: z signi

ficat nāl̄ se: q̄ significat ad placitū z nāl̄: z aīis p̄batur: ly hō significat ad placitū hoiez: z nāl̄ se. igitur ad placitū z nāl̄. p̄z n̄a cū maiorē: z minorē p̄bo sic. quodlibet q̄z dicitur sub obiecto alicui^o potētie: z significat se nāl̄: significat se: sed ly hō in scripto cōtinet sub obiecto potētie vi siue: z in voce sub obiecto potētie auditue: q̄ significat nāl̄ liter se. Scda ps p̄bat sic. ois terminus significās nāl̄ significat ex uerūōe potētie cognitue ad ipsuz: vel suū obiectū: s̄z ois talis uerūōe ē ad placitū: q̄z potētia ad placitū indifferēter pōt se uertere: q̄z ois termin^o significās nāl̄ significat ad placitū. ¶ Ex ista rōlone seq̄it p̄. Q̄z ois terminus vocalis v̄l script^o: significat nāl̄: q̄z significat ad se. ¶ Scdo seq̄tur. Q̄z ois terminus mētal̄is significat ad placitū: quia ad placitū potētie cōuersiue ad intellectum. ¶ Tertio seq̄t. Q̄z omis ppō significat nāl̄ z ad placitū: p̄z: q̄z nulla ppō significat nisi sicut sui termini: aut ex ipositione suoz terminoz. ¶ Tertia rōlone est ista. Omnis termin^o significās ex ipositione significat ad placitū: nō. tamē e. ois termin^o significās ad placitū significat ex ipositione: p̄ma pars p̄z p̄mā rōlone: q̄z ois termin^o significat ad placitū: s̄z omne significās ex ipositione ē terminus: q̄z ois termin^o significās ex ipositione significat ad placitū. Secunda pars p̄bat. ois termin^o mētal̄is significat ad placitū: sed nō ois termin^o mētal̄is significat ex ipositione: q̄z nō ois termin^o significās ad placitū significat ex ipositione: p̄tet n̄a: z aīis s̄l̄r intuēti. ¶ Ex ista rōlone seq̄t p̄. Q̄z ista n̄a nō valet. A. termin^o vel. b. ppō significat ad placitū p̄m̄ instituetis: q̄. a. termin^o vel. b. ppō significat ex ipositione: q̄z dato q̄. a. termin^o vel. b. ppō fuisset pure mētal̄is nāl̄ significās: fuisset aīis verū sine n̄te. ¶ Secūdo seq̄tur. Q̄z ista n̄a nō valet. p̄m̄ institues iposuit. a. terminū vel. b. ppōnez significare: q̄. a. ppō vel. b. terminus significat vel significavit ex ipositione: dato. n. q̄. a. fuit in mente pure nāl̄iter significās: potuisset aīis eē verū z n̄is falsis sic significādo. ¶ Tertia rōlone est ista. Licet aliq̄s termin^o significat nāl̄ z ex ipositione: nō tñ idēz terminus significat idē nāl̄ z ex ipositione. p̄ma pars ē manifesta: n̄a ille termin^o hō significat nāl̄: cū sit ens nāl̄: z significat ex ipositione: q̄z significat aliqd qd nō significasset: nisi fuisset p̄ma ipositio. Scda pars p̄bat qm̄ ly hō aliqd significat nāl̄: z aliud significat ex ipositione. significat enī se nāl̄: z hominēz ex ipositione. ¶ Ex ista rōlone seq̄it p̄mo. Q̄z aliq̄s termin^o iponebat ad significādū qm̄ ipse nō fuit: p̄bat: iste termin^o hō qui nūc p̄mo ē significat ex ipositione: z nō ex ipositione que ē: q̄z iam nō iponit ad significādū: q̄z ex ipositione que fuit: z per n̄is iponebat ad significādū: z tñ tunc nō fuit vt p̄z: q̄z zc̄. ¶ Scdo seq̄it. Q̄z prim^o institues iposuit istū terminū hō significare: qm̄ nō disticte intellexit eū. p̄z. n̄a prim^o institues iposuit omnē talē terminū hō futurū significare: sed iste termin^o hō qui est z nō fuit: tūc fuit futurus: q̄z tūc iposuit istū ad significādū: nō tñ disticte it intellexit eū: q̄z iste termin^o in nullo mouebat eū: sicut enī aliqd itelligebat qd nō fuit: ita aliqd iponebat significare qd nō fuit. ¶ 4ª rōlone est ista. Aliq̄s termin^o in ppōne supponēs significat aliqd pro quo nō supponit. p̄batur. nāl̄ ly hō in ista ppōne: ois hō ē aial: significat ant̄xpm̄: z tñ nō supponit pro aīxpo: q̄z nō supponit nisi pro illo pro quo cōpositio fit: s̄z nulla cōpositio fit pro aīxpo: ex quo aīxpo nō est: q̄z ly hō nō supponit pro aīxpo. Etiā ly albus in ista: albus ē coloratū significat albedinez: z nō supponit pro illa: q̄z nō fit cōpositio respectu illius. s̄z solū albi euz colorato. ¶ Ex ista rōlone seq̄it p̄mo. Q̄z aliq̄s termin^o significat nāl̄ aliqd: z nō significat adequate illud: p̄z: q̄z ly hō in mente significat nāl̄ aīxpm̄ nō tñ adequate: q̄z tūc ista ē falsa: z nō tñ adequate: q̄z tūc hec esset ipossibile: albus est color

similitudo: qm̄ penes aliud dicit̄ aliquid albus esse vel nigru: & penes aliud verū vel falsuz. dicit̄ enī aliqd̄ esse. albu vel nigru s̄m̄ seriē cōplexionū: sed aliqd̄ verū vel falsuz dicitur: qz̄ suū adequatū significatū est verū vel falsuz si est cathegozica: Et si ypothetica s̄m̄ aliud: & aliud aīns s̄m̄ diuersitatē specificā: vt patet in summilis.

Capitulū de cōiunctione copulatiua pronoiē demonstratiua & aduerbio numerali.

Undecimo principaliter ad questionē arguitur sic. ista ppō ē va. Duo hoies sūt vn̄ ho

mo: & eadē falsa: q̄ questio va. t̄z̄ n̄a & antecedēs arguit̄. p̄mo. p̄ p̄ma parte arguit̄ sic: sortes ē vn̄ hō: & pla. ē vn̄ hō. & sor. & plato sūt duo hoies. q̄ duo hoies sūt vn̄ hō p̄z̄ n̄a: qz̄ sic cōiter p̄bat̄ plurale p̄ singulare. vnde optime sequit̄: in. a. instāti tu fuisti hō: & in. b. instāti tu fuisti hō: & a. & b. fuerūt duo instātia. q̄ in duob̄ instātib̄ tu fuisti hō. Secūda pars aīntis p̄bat̄. nā sequit̄ duo hoies sūt vn̄ hō. q̄ vn̄ hō ē duo hoies. p̄z̄ n̄a p̄ cōuersionē simplicem: & cōsequens falsum. igitur & antecedens.

Pro solutione huius argumēti pono quatuor s̄nes quarū p̄ma est ista. Cōiunctio copulatiua collectiue vel diuisiue sūpra iabilis est ad suppositionē cōfusiua: t̄m̄: p̄bat̄ p̄mo: qz̄ collectiue nō cōfundit cōfuse t̄m̄: qz̄ nō terminū imediatū. q̄ afortiori nec mediatus. n̄a t̄z̄. & aīns arguit̄: qz̄ in ista sortes & asin̄ ē asin̄: non stat ly asin̄ p̄mū cōfuse t̄m̄: qz̄ licet descendere disunctiue: qz̄ bene sequit̄ sor. & asin̄ est asin̄ & isti sūt oēs asini: q̄ sortes & iste asin̄ est asin̄: vel sor. & iste asin̄ est asin̄. & sic de singulis est asin̄. Secūdo p̄bat̄ q̄ diuisiue nō cōfundat: qz̄ ly et diuisiue sūptū in cathegozica est illatiuū sibi similis in copulatiua: s̄z̄ ly et copulatiue sūptū nō cōfundit. vt p̄z̄ iduatiue. q̄ nec diuisiue. p̄z̄ n̄a: qz̄ aliter a termino stāte cōfuse t̄m̄ ad similit̄ stāte determinate respectu eiusde:z̄ s̄ncathegorematis valet n̄a: qd̄ ē falsuz. Ex ista cōlone sequit̄ p̄mo. qz̄ ista ē falsa. sor. & pla. ferūt lapides: dato q̄. a. lapid̄ ferat sortes. & b. lapidē distinctū ab. a. ferat pla. sequit̄ enī sor. & pla. ferūt lapidē. q̄ aliqs̄ lapis fer̄t a sor. & pla. qz̄ ly lapidē vtrobiq; stat determinate. Secūdo sequitur. qz̄ ista est falsa: hic & rome vendit̄ piper: qz̄ nullū piper vendit̄ hic & rome. Secūda cōlone ista. p̄nomē demonstratiuū pluralis numeri: collectiue vel diuisiue inabile est ad suppositionē cōfusiua (p̄bat̄) nō potest distribuere nec cōfundere cōfuse t̄m̄. q̄ nō pōt cōfundere. n̄a t̄z̄ cū p̄ma parte aīntis & secūda p̄bo: si. enī p̄nomē demonstratiuū cōfunderet: ergo vel terminū p̄pinquū v̄l remotū. nō terminū p̄pinquū: qz̄ stat discrete: ergo nec remotū. p̄z̄ n̄a: ex eo q̄ si aliquis terminus habēs solā vim cōfundendi cōfuse t̄m̄: quātū p̄t in remotū: tātū pōt in p̄pinquū: vt p̄z̄ in modalib̄ officialib̄: & h̄s. Ex ista cōlone sequit̄ p̄mo. qz̄ ista ē falsa. isti sciunt grāmaticā demonstrando te & me: qz̄ nulla grāmatica scit̄ ab istis. nō enim illa quā tu scis scitur ab istis: nec illa quā ego scio: scitur ab istis. Secūdo sequit̄. qz̄ ista ē falsa isti diligūt aliquē hominē: supposito q̄ qlibet istoz̄ diligat se: & nō diligat aliū ase: sequit̄ enī: isti diligūt aliquē hoiez. q̄ aliqs̄ hō diligit̄ ab istis. n̄a ē cōcasuz. n̄a t̄z̄: qz̄ ly hoiez stat vtrobiq; d̄termiate. Et nō sequit̄. iste diligūt aliquē hoiez: & iste diligūt aliquē hoiez. q̄ isti diligūt aliquē hoiez: sed b̄n̄ sequit̄: igit̄ ipsi diligūt aliquē hoiez: v̄l aliqs̄ hoies: nec sequit̄ qlibet istoz̄ diligūt aliquē hoiez: q̄ isti diligūt aliquē hoiez qz̄ ly hoiez in aīnte stat cōfuse t̄m̄: & nō in p̄nte: sed determinate. Tertia s̄ est ista. Noīa numeralia nō sūt apta nata cōfundere cōfuse & distributiue: nec cōfuse t̄m̄. p̄z̄ p̄mū: qz̄ dicēdo duo hoies currūt. ly hoies nō distribuit̄: cū non supponat pro oib̄ hoibus: qz̄ sūt duo copulatiue. nō etiā

p̄z̄

Cor^m

Cor^m

z̄

Cor^m

Cor^m

z̄

cōfundit̄ cōfuse t̄m̄: qz̄ licet sub eo v̄l descendere disunctiue. ergo isti duo hoies currūt: vel isti duo: & sic de alijs: nec p̄t dicit̄: qz̄ cōfundit terminū remotū: qz̄ si nō cōfundit p̄pinquū: afortiori nec remotū. Ex ista cōlone sequit̄ p̄mo. qz̄ qlibet istarū ē falsa. duab̄ vicib̄ comedi panē: tribus vicibus bibi vinū: qz̄ nullū panē comedi bis: nec aliquod vinū bibi ter. Et t̄n̄ bene cōcedo q̄ duab̄ vicib̄ comedi carnes & tribus vicibus comedi pisces: qz̄ lz̄ carnes vel pisces supponit determinate: nō t̄n̄ pro vno solo: s̄z̄ pro duobus. Secūdo sequit̄. qz̄ iste sunt false. in duobus locis est corpus: duo hoies sūt vnus hō: qz̄ nullus hō ē duo hoies: nec aliqd̄ corp̄ ē in duobus locis: loquēdo de locis adequatis. Quarta cōlone ista. Aduerbia numeralia aptitudinē habēt cōfundēdi cōfuse t̄m̄. ista cōlone ē cōia regula loquēdo nō idiget p̄batione: t̄n̄ pōt sic p̄suaderi: quales virtutes h̄z̄ aduerbiū cōtitatis cōtinue: talē videt̄ habere aduerbiū cōtitatis discrete: sed aduerbia cōtitatis cōtinue: cōfundunt cōfuse t̄m̄. q̄ & aduerbia cōtitatis discrete: que sūt aduerbia numeralia. p̄z̄ n̄a cū p̄ma parte aīntis: & secūda s̄nt: qz̄ ly semp: ab eterno in eternū cōfundit cōfuse t̄m̄ vt asserunt oēs loyce tractatores. Ex ista cōlone sequit̄ p̄mo veritas taliū p̄pōnū. qz̄ bis comedi panē: ter bibi vinū: qz̄ t̄n̄ comedi panē: & t̄n̄ comedi panē: demonstrādo disticta instātia iter que nō comedi panē. ergo bis comedi panem. p̄z̄ n̄a: qz̄ h̄z̄ aduerbia cōfundūt cū interruptione t̄m̄. Secūdo sequitur. qz̄ iste p̄pōnes nō conuertunt̄. bis comedi panē: & duab̄ vicib̄ comedi panē: cū p̄ma sit va: qz̄ ly panē stat cōfuse t̄m̄: & secūda falsa: qz̄ stat determinate. sed iste conuertuntur: bis comedi panes: & duab̄ vicibus comedi panem vel panes.

His visis respōdet̄ ad rōnez negādo illā. duo homines sūt vn̄ hō: & ad p̄bationē nego cōsequentiā: qz̄ arguit̄ a plurib̄ suppositionib̄ determinatiue ad vnā determinatā. Et ad p̄bationē cū d̄r: ista n̄a ē bona in. a. instāti tu fuisti hō. & in. b. instāti tu fuisti hō: ergo in duobus instantibus tu fuisti homo. ergo per idēz̄ & alia est bona. nego n̄am: quia prima t̄z̄ per hoc mediū. tam in. a. quā in. b. fuisti idē hō: vnde nō sequit̄ asimili in. a. instāti fuit hō: & in. b. instāti fuit hō. & a. & b. fuerūt duo instātia: ergo in duob̄ instātib̄ fuit hō: sed bene sequit̄ q̄ in duob̄ instātib̄ fuit hō: vel fuerūt hoies: qd̄ cōcedit̄: quare & c.

Capitulū de mobilitatione & imobilitatione terminoz̄

Duodecimo arguit̄ principaliter ad questionē sic. ista ppō ē va. T̄n̄ hō ē ois hō: & h̄c eadez̄ est falsa. q̄ questio vera. t̄z̄ n̄a cū s̄cūda parte aīntis: qm̄ sequit̄: t̄n̄ hō ē ois hō: ergo hō ē ois hō: p̄z̄ n̄a ab exclusiua ad affirmatiua: seu ab exposita ad alterā suarū exponentiū: & n̄a falsuz. q̄ & aīns: sed iam p̄bat̄ p̄ma pars sic: qm̄ sequit̄: t̄n̄ hō est sortes: ergo t̄n̄ hō ē ois hō: p̄z̄ n̄a ab inferiori ad suū sup̄i nō distributū affirmatiue (q̄ sic p̄bat̄ in ista) t̄n̄ hō ē hō: supponit p̄dicatū cōfuse & distributiue. ergo p̄ aduerbiū signi distributini supra ipsuz̄ potētis ipsuz̄ de per se distribuere: stabit ly hō a parte p̄dicati nō cōfuse & distributiue. p̄z̄ n̄a per illā regulā: q̄cqd̄ mobilitat imobilitatū: imobilitat mobilitatū. Cōfirmat̄ sic. ista n̄a est bona. tu differs a sorte. ergo tu differs ab oī hoie: ergo apari & ista ē bona. t̄n̄ hō ē sor. ergo t̄n̄ hō est ois hō. p̄z̄ n̄a: qz̄ vtrobiq; s̄nt arguit̄: sicut enī ly hoie in aīnte stat non distributiue virtute duoz̄ signoz̄ precedentiū ita videt̄ q̄ ly homo a parte p̄dicati in exclusiua.

Pro solutione huius argumēti pono quatuor cōlones: quarū p̄ma est ista. Aliquis terminus supponit distributiue: & t̄n̄ sibi adueniunt duo signa distributiua (patet) nā ly hō in ista. atē differ

Bubium

nō est aīal: qz imobilitat ab illis duob⁹ signis sīl' r' a nullo
diuisis: r' qz distribuit a signo vniuersali affirmatiuo: r' ane
gatiuo nihil recipit. **Co²m** Ex ista cōclusiōe seqt correlative. Qz
subiectū exceptiue nō imobilitat a dictione exceptiua: sed
ab eadē r' signo vniuersali. ut oīs hō pter sortē currit: r' si
aliqñ dixi: qz dicitio exceptiua aut negatio imobilitat: itel
ligo qz cōcurrit ad imobilitationē: sicut i ista. nullus hō nō
ē aīal: cōfūdīt cōfūse tm̄ ly aīal: r' nō ab aliqua negatione
precedēte: qz cōfūdere cōfūse tm̄ nō ē officiū negatiōis: sed
ab ambabus simul cōfūdīt: ita qz quelibz illaz negatiōuz
4° cōcurrit ad cōfūsiōez illā n̄ tm̄ cōfūdīt aliq̄ illaz. **Co⁴m** Quar
ta^o ē ista. Aliq̄ ē p̄na bōa i q̄ arguit sub inferiori ad suuz
supi^o: sine aliq̄ signo: r' tm̄ e^o distributo supiori: n̄ seqtur i
feri^o distributū cū debito medio: pbat: nā ista p̄na ē bōa.
vidēs sortē est animal. ergo vidēs boiez est animal. r' tam̄
non sequitur. vidēs omnem hominem non est animal:
et sor. est homo. ergo vidēs sor. non est animal: antecedēs
enim est verum. r' consequens falsum: dato qz sor. videat.

Co²m Ex ista conclusiōe sequitur correlative. Qz aliqua est cō
sequentia bona in qua arguit ab inferiori ad suū supius si
ne signo: et tamen ad alietatem vel differentiam superio
ris cum debito medio: non sequitur alietas inferioris: nā
bene sequitur a sor. est ens. ergo ab ente est ens. r' tamen
non sequitur: aliud ab ente non est ens: r' sor. ē ens. ergo
aliud a sorte non est ens: vbi tamen argueretur mobiliter
esset bonum argumentum: quoniam bene sequitur aliū
ab ente est ens: sed sor. est ens. ergo aliud a sorte est ens.
etiam sequitur: vidēs omnem hominem ē animal r' pla
to est homo. ergo vidēs platonē ē aīal: quare r' c.

His uisib faciliter r̄ndet ad rōnē: pcedēdo illā. dif
ferēs ab ente nō ē ens: r' ad iprobatiōem:
nego cōsequētiā: qz a supiori distributo imobilr: ad suū ife
ri^o fallit cōsequētiā: vt alias oīdi: r' clar^o iferi^o oīdā: sed
ly ente stat imobiliter vt exp̄sit p̄ma conclusiō. cum suo
correlario quare r' c.

**Capitulum de suppositione termini compositi: ex cathe
goreatico: r' sincathegoreatico.**

Decimo septimo p̄ncipalr ad qō
nem arguit sic.
Dista ppō ē vera. Aīal ē oīs hō: r' hec eadēz
est falsa. ergo qō vera. p̄na tenet cū z^o pte
ant̄is: qz seqt: aīal ē oīs hō: r' hec sūt oīa aīa
lia. ergo hoc aīal ē oīs hō: vel hoc aīal ē oīs
hō: vel sic de singulis: p̄ns falsū: p q̄libz e^o
pte. ergo r' aīs. p̄mā pte antecedētis p̄ncipalr p̄bo sic. ista
ppō oīs hō ē aīal: ē vera: qz p̄dicatuz stat cōfūse tm̄. si. n. sta
ret determinate: ipa eēt falsa: sed ē i ista: aīal est oīs hō: ly
aīal stat cōfūse rātū. ergo r' ista ē vera. cōsequētiā tenet: r'
p̄bo minorē: subiectū hui^o: tm̄ aīal ē oīs hō: stat cōfūse
tm̄: sed idē ē subiectū isti^o: tm̄ aīal ē oīs hō. r' isti^o aīal ē oīs
hō. qz idē ē subiectū. exclusiue: r' sue p̄iacētis: ergo s̄biectū
huius aīal ē oīs hō: stat cōfūse tm̄: cōfirmat sic. hec p̄posi
tio aīal ē oīs hō: ē vna affirmatiua: cui^o p̄dicatū r' subiectū si
mul supponūt p eodē. ergo ipa ē vera: p̄na tenet: et aīs si
milr: qz subiectū supponit p oī hoīe disūctiue: r' p̄dicatū
sīl' qz stat determinate. igit r' c.

Pro solutione h^o argumēti pono q̄ttuor p̄nes
quarū p̄ma ē ista. Aliqua ē ppō
de tertio adiacēte cui^o subiectū r' p̄dicatū: nec vniformiter
nec difformiter supponunt: pbat: ista ppō ē de tertio adi
acēte. i h̄stati ē oīs hō. cui^o p̄dicatū nō supponit. ergo con
clusiō vera. tenet cōsequētiā cū p̄ma pte ant̄is. r' secūdā p
bo: nā si p̄dicatū qō ē ly oīs hō supponit: v̄l' ergo p̄sonalr
v̄l' māl'r. nō māl'r: qz ibi nullū ē signū māl'itatis: nec termi
nus secūde itentionis vel ipositiōis. nec ē p̄sonalr suppo
nit. qz si sic. vel ergo discrete confuse tm̄: cōtinue distri

butie vel determinate. nō discrete: qz nō ē nomē p̄p̄riū: nec
determinat ap̄noīe demonstratiuo. nec cōfūse vel distri
butiue qa nullo signo cōfūsiuo determinat: nec ē d̄termi
nate: qa nō cōtigit descēdere sub ly oīs hō. deberet. n. sic
descēdi i hoc istati ē oīs hō: et isti sūt oēs hoīes. ergo i h̄stā
ti ē iste oīs h: vel i hoc istati ē iste oīs hō: vel sic de singlis:
cōsequēs falsū: vt p̄z p q̄libz singulari: qz ex illa seqt: qz ali
gd ē oīs hō: r' tm̄ aīs ē verū: qō p̄z p expōnē maiorū: qre r' c.

Co²m Ex ista p̄ne seqtur p̄mo. Qz aliq̄ ē ppō affirmatiua vera
de tertio adiacēte: et tamē subiectū et p̄dicatū nec p eodē
nec p eisdē supponūt: p̄z d̄ ista: nūc ē oīs hō: ex q̄ p̄dica^o n̄
suppōit. p̄dica^o ē. n. aggrega^m ex cathegoreate r' sincathego
amate: solū sincathegorema nō supponit: nec suppositiōez
recipit. v̄l' ē qz nec aggregatū illō: lz ly hō distribuāt. 2°
seqt: qz i nulla istaz p̄dicatū suppōit: aīal ē oīs hō: hō ē oīs
hō. aliqua fenix ē oīs fenix. r' ex quo p̄dicatū ē aggregatuz
ex cathegoremate et sincathegoremate. **Co³m** Secūda^o ē ista.
Aliqua ē indefinita affirmatiua: c^o subz et p̄dicatū sūt termi
ni cōes et tm̄ subim suppōit determinate: r' n̄ p̄dicatū: p̄z de
ista. i istati p̄nti ē oē aīal: ipa. n. ē vera: r' eēt falsa: si p̄dicatū
supponeret determinate: seu quacūqz alia suppositione.

Co²m Ex ista p̄ne seqtur. Qz aliqua ē exclusiua affi rmatia p̄
mi ordinis: cui^o p̄dicatū ē termin^o cōmunis r' tm̄ nō suppo
nit distributiue: p̄z de ista. tm̄ i istati p̄nti ē oē ens: aut de
ista: tm̄ aīal ē oīs hō. **Co³m** Secūda^o seqtur. Qz aliqua ē v̄lis: c^o
p̄dicatū ē terminus cōis nō determinatus ap̄noīe d̄
mōstratiuo. r' tamen non supponit confuse tm̄: nec distribu
tiue: p̄z de q̄libz illarū: q̄libet hō est omnis hō. nullus hō ē
omnis homo. **Co⁴m** Tertia conclusiō ē ista. Aliq̄ sunt p̄posi
tiones eiusdē denominatiōis oīno: quarū subiecta: r' p̄dica
ta supponūt oīno: r' p̄cise p eisdē: r' tm̄ vna ē vera: r' reliqua
falsa. pbat: r' pono: qz oīs hō p̄mittat d̄nariū nullū dena
riū promittēdo: isto posito: ista ē vera: oīs hō ē p̄mittens
denariū: r' ista ē falsa. oīs hō ē denariū p̄mittēs: r' tm̄ ambe
sūt eiusdē denominatiōis oīo: qz vniuersales affirmatiue: r'
subiecta supponūt oīmode: r' p̄cise p eisdē: r' p̄dicata sīl'r: vt
p̄z: qz ly denariū vtrobiz stat cōfūse tm̄. **Co²m** Ex ista p̄ne se
q̄tur correlative p̄mo. Qz hec. oīs hō p̄mittit denariū: nō ē
vera ex eo qz ly denariū stat cōfūse tm̄: qz hec ē falsa: om
nis hō denariū p̄mittit: tamē ly denariū stat cōfūse tm̄: qz
illa sit falsa manifestū ē: qz sequit: oīs hō denariū p̄mittit.
ergo hō denariū p̄mittit: ab vniuersali ad suā p̄iacētē: r' cō
sequēs falsū. ergo et antecedēs. **Co³m** Secūda^o seqt qz h. oīs
homo est aīal: nō ē vera: quia ly aīal stat cōfūse tm̄: qz hec
est falsa: tm̄ aīal ē oīs hō: et tamē ly aīal stat cōfūse tm̄: qre
r' c. **Co⁴m** Quarta cōclusiō ē ista. Aliqui termini significāt idē
et p̄cise supponūt solūmodo p eodē aut p eisdē: et tamen
nō iuicē cōuertuntur: p̄z de p̄dicatis harū vniuersaliū. oīs
hō ē promittēs denariū oīs hō ē denariū p̄mittēs: qz. n. p̄
cise significēt idē pbat: qz q̄libet eoz significat p̄mittēs
denariū: nō tamen cōuertuntur qz nō sequitur: hoc est p̄
mittēs denariū. ergo hoc ē denariū p̄mittēs lz e^o teneat
consequentia. **Co²m** Ex ista cōclusiōe seqtur correlative p̄mo.
Qz ista cōsequētiā nō valet. nihil ē denariū p̄mittens. er
go iste terminus p̄mittēs denariū nō significat denariū p̄
mittens. aut nō supponit pro denariū p̄mittente: sicut nō
seqtur. nihil ē hominē cognoscens. ergo iste termin^o hoīes
cognoscens non significat hoīem cognoscēs: seu nō suppo
nit pro illo. **Co³m** Secūda^o seqt. Qz lz p̄mittēs denariū signifi
cet p̄cise denariū p̄mittēs: nō tm̄ significat adequate: lz se
cūdarie: qz solū ly denariū p̄mittens significat adequate
denariū promittens: r' ly p̄mittēs denariū: solū significat
adequate promittens denarium.

His uisib pater responsio ad rationem: qz ista: om
nis homo est animal non est vera. quia
ly animal stat confuse tantum: sed quia omnis homo est

animal: et illa sic adequate significat: potest tamen dici: qd illa e vera: qz ly aial stat confuse tm rone illi signi ois. sic et illa: omnis homo pmittit denariu ratione illi verbi pmittit: et tuc pz solutio illius: animal est omnis homo: qz ly animal: et si stat pfuse tm: hoc est ratione dictionis exclusiue: et non signi vniuersalis. Similiter illa: omnis homo de narium pmittit: est falsa: qz ly denarium supponit virtute signi vniuersalis: et non verbi promissionis. Ad cofirmationem responsum est: qd predicatum illius animal est ois ho: non supponit: io non supponit nec determinate: nec alio modo. quare etc.

Capitulum de virtute signorum officia bilium: et aditio alium supra terminum precedentium.

Decimo octavo principaliter ad qone arguitur sic: ista ppo e vera. Animal est si ho est. Et eadem est falsa: ergo qd vera. tenet consequentia cu pma pte antis: quonia illa e vna condicionalis affirmatia cuius dictio riu consequentis formalr repugnat anti: hec eni formalr: repugnat nullu aial e: et ho est. Secunda pars

antecedentis probat sic: na si illa condicionalis e vera: qro quo suppoit ly aial. si dicat q distributie: Contra. nullo signo distributio determinat: ergo si stat distributie. Ite concesso q stat distributie arguit sic: aial e si ho e: et tu es aial. ergo tu es si ho e. consequens falsu: cu sit vna condicionalis cuius antis e necessariu et consequens cotingens: ergo et antecedens. no mior: ergo maior: si at dr: q ly aial stat determinate: ergo cotigit disiunctiue descendere: arguit ergo sic: aial e si ho e: et hec sut oia animalia. ergo hoc aial e si ho e: vel hoc aial e si ho e: vel sic de singulis: nis falsu: qz e vna disiunctiua: cuius qlibet condicionalis e falsa. ergo et nis. no mior. g maior. Si at dicat q ly aial stat confuse tm. ergo cotingit disiunctiue descendere: arguit ergo sic: aial e si ho e: et hec sunt oia animalia. ergo hoc aial vel h aial vel h aial et sic de singulis e si ho e: nis falsu: qz e vna aditio alis cuius antis e necessariu: et consequens contingens. ergo et antecedens: no scda pars. g p qd erat probandum.

Pro solutione h' argumeti pono qtuor pnes quaz p' e ista. Aliquis termin' officia bilis seu modal' hz vi cofudedi confuse tm terminu pcedete i ordie ad cathegoricam: pbat: na ly aial stat confuse tm i ista. aial e homine e necessarium. et no ni si virtute termini officia bilis subsequetis. ergo conclusio vera: nra tenet: et nis arguit. na ly aial no stat discrete: nec distributiue pp caretiā: pnomis dmostratiui et signi distributiui nec et determinate: qz no licz descēdere disiunctiue. re liquit ergo q supponit confuse tm. Ex ista conclusione sequitur primo. Qz ista consequentia no valet: nullu signu distributiui hz vim supra terminu pcedete. ergo nec aliqd signu cofusiui. nis. n. e veru: vt pz inductive et nis falsum.

Secdo seqt. Qz illa consequentia no valet. termin' officia bilis. vel modalis in sensu diuiso no cofudit an se. ergo nec i sensu coposito: antecedens. n. e veru: vt patet inductive et consequens falsu: et ca est ista: qz in sensu coposito determinat ac d nominat tota ppositione: sed i sensu diuiso no determinat nisi pte ppositionis: vt ho necessario e aial. Scda conclusio e ista. nullus termin' hz vim cofudedi mobilr terminu pcedete: sz bene immobilr i ordie ad tota cathegoricam. pma p' e euides discurredo p oes terminos potetes mobilitate vel immobilitate. Secunda pars pbat: na dicēdo ho est aial necessario: ta ly ho qz ly animal stat confuse tm rone modi supri i sensu coposito sz no stat mobiliter aliquo modo qz no licz descendere nec copulatiue: nec disiunctiue: nec disiunctiue: nec copulatiue: qualitercuqz eni descēderetur: foret antecedens veru et consequens falsu. Ex ista conclusioe se

quit pmo. Qz ista consequentia non valet. istas e e necessarium: et hoc e de istas. ergo hoc e e necessariu demonstrado istas pns. qz ly istas suppoit confuse tm immobilr sub quo no ptigit descendere. Et seqt. Qz ista consequentia no valet. hoc e e cotigens et hoc e ho. igit hoiem esse est contingens: quia iterum ly hominem stat confuse tm immobiliter: sub quo non contingit descendere. Et conelo e ista. Signa illatiua cofudut confuse tm immobiliter ante se i ordie ad ypotheticam: pbat: aial i illa: aial e si ho e: suppoit i ordie ad conditionalem: et non discrete: determinate: vel distributiue vt ondebat ro: ergo confuse tm: sed no confuse tm mobilr qz no licz descendere. ergo confuse tātū immobiliter. idē dico de subiecto antis: vel rōtis hui' rōnalis: ho currit: ergo ho mouetur qd stat confuse tm immobilr. Ex ista p'ne seqt p' Qz signu illatiuū hz vi immobilitadi terminu distributuz tā pcedete qz sequete i ordie ad ypotheticam: pz. qz si seqt: ois ho currit si ois ho currit et loz. e ho. g fortes currit si ois ho currit. nec seqt. igit ois ho currit si loz. currit. Et seqtur. Qz signu illatiuū no e distributiui: pz: qz si e rō qre pl' distribuit subiectu antis qz subm rōtis: sed no distribuit subm rōtis vt asserunt oes. ergo nec subm antis: et lz ista p'na e bōa: si ho currit: aial currit: ergo si iste ho currit: aial currit. no seqt pp hoc q subm antis stet confuse et distributiue qz tenet rōne rōtis necessary. Et 4' e ista. Signa illatiua no cofudut an se nec p' se mobiliter nec immobilr i ordie ad cathegoricam: pz: na tā ly ho qz ly aial i ista condicionali: aial currit si ho currit: suppoit determinate i ordie ad cathegoricam cui' e ps: qui a respectu illi' ptigit descēdere. Ex ista conclusionē seqt primo. Qz signa illatiua no i mobilitant terminum distributum in ordine ad suam cathegoricam: patet: quia ly homo tam i antecedente quam in consequente huius conditionalis: si omnis homo currit omnis homo currit: supponit distributie mobiliter i ordine ad suam cathegoricam: quia respectu illius contingit descendere. Secundo sequitur q ista consequentia no valet. hic arguitur a superiori distributo mobiliter ad suu inferius cum debito medio: ergo ista consequentia est bona: probatur: et facio illam consequentiam. omnis ho currit si omne resibile currit: sed tu es homo. ergo tu curris si oerisibile currit: patet: q non valet. et tamen arguitur a superiori distributo mobilr ad suum inferius: sed bene sequitur hic arguitur a superiori distributo mobiliter et no immobiliter ad suum inferius cum debito medio. ergo est bona consequentia: sed i pposito ly homo distribuitur mobiliter et immobiliter. mobiliter in ordine ad cathegoricam: et immobiliter in ordine ad ypotheticam conditionalem.

His suppositis facilr rñdet ad rōne concedo illā. Aial e si ho e: et dico q ly aial stat determinate i ordie ad cathegoricam: et i ordine ad illā licz descendere. na bñ seqt aial e: et hec sunt oia animalia. igit h aial e vel hoc animal e: et sic de singulis: sz in ordie ad condicionalē supponit confuse tm immobilr: et ex hoc no licz descendere: quare etc.

Capitulum de veritate et falsitate conditionalium.

Decimonono principalr ad qone arguitur sic. ista ppo condicionalis e vera. Si ante rps e nullus de' e: et hec eadē e falsa. ergo qd vera. tenet consequentia cu minori: qz nis illi' condicionalis e pole et consequens ipossibile: ergo condicionalis falsa. pbat tm q illa condicionalis e va: qz aliqñ ipsa erit vera sic adequate significado: et ipsa iā e. ergo ipsa iā e vera: nra tenet: qz ois condicionalis vera e necessaria: et ois falsa e ipollis: sicut ois p'na bona e necessaria: et ois mala e ipollis: nis arguit. s. q illa conditio al' aliqñ erit va qz aliqñ nis erit ipole sic signi

Loz^m
Loz^m
3° 3°
Loz^m
4° 3°
Loz^m
Loz^m
Loz^m
f 3

Subium

ficado: ergo tunc erit vera: p[ro]sequētia q[ui]a ex ipoli seq[ui]t[ur] q[uo]d lib[er] et a[n]s ē māifestū: q[ui]a p[ro] corruptionē antechristi crit i[nter] possibile antechristum eē.

Pro solutione h[uius] argumēti pono q[ui]atuor s[er]ies quarū p[ri]ma ē ista. Ad veritatē cōditionalis nō requir[itur] q[uo]d a[n]s nō possit eē verū sine p[ro]sequēte: q[ui]a hec cōditionalis ē vera si hō ē: aial ē: t[ame]n a[n]s p[otes]t esse verū sine p[ro]sequēte: cū a[n]s. possit eē nullo p[ro]sequēte ex[ist]e.

Cor^o Ex ista cōclusionē seq[ui]t[ur] p[ri]mo. Q[uo]d ad veritatē cōditionalis nō requir[itur] q[uo]d nō sit pole a[n]s eē verū: t[ame]n cōsequēs falsū: q[ui]a hec cōditionalis ē vera: si hō ē: aial ē: t[ame]n possibile est q[uo]d antecedens sit verum t[ame]n consequens falsum. q[ui]a possibile ē q[uo]d cōsequens cōvertat[ur] cū vno falso a[n]te significante:

Cor^o vt p[ri]o. **Sec^o** seq[ui]t[ur]. Q[uo]d ad veritatē cōditionalis nō requir[itur] q[uo]d nō sit pole a[n]s eē verū: p[otes]t ex[ist]e falso: sine noua i[n]positiōe: q[ui]a hec cōditionalis eēt falsa: si a[n]s xps eēt albus a[n]s xps curreret: t[ame]n nō ē pole a[n]s eē verū: cōsequēte ex[ist]e stete falso sine noua i[n]positiōe: q[ui]a nō ē pole illud a[n]s eē verū nec illud cōsequēs eē falsū cū nullū illorū sit p[ro]p[ri]o vel

2° possit eē. **Sec^o** d[icitur] ē ista. Ad veritatē cōditionalis nō requir[itur] q[uo]d si ita ē sicut ē significabile p[er] a[n]s: necesse ē sic eē sicut ē significabile p[er] cōsequēs: q[ui]a hec cōditionalis ē vera: si tu es hō: tu es aial: t[ame]n ita ē sicut ē significabile p[er] a[n]cedēs t[ame]n nō ē necesse sic eē sicut ē significabile p[er] cōsequens: q[ui]a te eē animal ē p[er]cise cōtigēs.

Cor^o Ex ista cōclusionē sequit[ur] p[ri]o. Q[uo]d ad veritatē cōditionalis nō requir[itur] q[uo]d nō sit pole sic eē: t[ame]n sic nō eē demonstratis significatis a[n]tis t[ame]n cōsequētis: quia hec cōditionalis ē vera: si tu es hō tu nō es asinus: t[ame]n sic eē: t[ame]n sic nō ē: demonstratis significatis a[n]tis: t[ame]n cōsequētis: q[ui]a aliqd vel aliqliter ē: te eē homiez: t[ame]n nihil nec aliqlr ē te nō eē asnū: cū illud nō sit suba nec accidēs.

Cor^o **Sec^o** sequit[ur]. Q[uo]d ad veritatē cōditionalis nō requir[itur] q[uo]d nō sit pole sic eē: et sic nō eē: demonstratis significatis a[n]tis: t[ame]n oppositi p[ro]sequētis: q[ui]a hec cōditionalis ē vera: si tu es aliud ate tu nō es tu. et t[ame]n sic eē et sic nō ē: demonstratis significatis a[n]tis t[ame]n oppo

3° siti p[ro]sequētis: q[ui]a sic ē demonstrado te eē te: t[ame]n sic nō ē demonstrado te eē aliud a te. **3°** ē ista. Ad veritatē cōditionalis nō requir[itur] q[uo]d a[n]s itelligat i[n] a[n]te: q[ui]a hec cōditionalis ē vera: si tu es hō tu es al: t[ame]n a[n]s nō itelligit i[n] a[n]te: q[ui]a a[n]s nō significat istud a[n]s.

Cor^o Ex ista cōclusionē seq[ui]t[ur] p[ri]mo. Q[uo]d ad veritatē cōditionalis nō requir[itur] q[uo]d a[n]s itelligat i[n] a[n]te: q[ui]a ista cōditionalis ē vera: si tu es aliud ate baculs stat i[n] agulo: et t[ame]n adeq[ui]tū significatū p[ro]sequētis nō itelligit i[n] a[n]te cū istud nō significet p[er] antecedēs: nec per aliq[ui]s ei[us] p[ar]tē.

Cor^o **Sec^o** seq[ui]t[ur]. Q[uo]d ad veritatē cōditionalis nō requir[itur] q[uo]d nō stet itelligi sic eē sicut significat p[er] a[n]s: nisi itelligat sic eē sicut significat p[er] a[n]s: q[ui]a hec cōditionalis ē bona: si tu es aliud ate tu nō es tu: t[ame]n nō itelligit sic eē: sic significatur p[er] a[n]s: nec itelligitur sic eē sicut significatur p[er] a[n]s: sed itelligit oppositū.

4° **4°** cōclusio ē ista. Ad veritatē cōditionalis nō requir[itur] q[uo]d d[ic]torizū p[ro]sequētis repugnet a[n]ti: p[otes]t: t[ame]n pono nō esse aliq[ui]s cōditionalē nisi illā vel p[ro]te[ct] ei[us]: si tu es hō tu es aial: q[uo]d posito illa ē va t[ame]n nullū oppo[si]tū p[otes]t repugnat a[n]ti: q[ui]a nullū oppo[si]tū a[n]tis est.

Cor^o Ex ista cōclusionē sequitur p[ri]o. Q[uo]d ad veritatē cōditionalis non requir[itur] q[uo]d ex opposito cōsequētis: seq[ui]t[ur] oppositū a[n]tis: p[otes]t: q[ui]a ex opposito cōsequētis sic significati b[on]a: possit fieri copulatiā ipolis: q[ui]a ista cōditionalis ē falsa: si adā nō fuit baculs stat i[n] agulo: aliq[ui]s. n. fuit falsa. g[er]mō est falsa: t[ame]n ex a[n]te t[ame]n oppo[si]tū p[ro]sequētis sit vna copulatiā im

Cor^o vt p[ri]o. **Sec^o** seq[ui]t[ur]. Q[uo]d ad veritatē cōditionalis non requir[itur] q[uo]d ex a[n]te t[ame]n opposito consequētis sic significati b[on]a: possit fieri copulatiā ipolis: q[ui]a ista cōditionalis ē falsa: si adā nō fuit baculs stat i[n] agulo: aliq[ui]s. n. fuit falsa. g[er]mō est falsa: t[ame]n ex a[n]te t[ame]n oppo[si]tū p[ro]sequētis sit vna copulatiā im

Cor^o vt p[ri]o. **Sec^o** seq[ui]t[ur]. Q[uo]d ad veritatē cōditionalis non requir[itur] q[uo]d ex a[n]te t[ame]n opposito consequētis sic significati b[on]a: possit fieri copulatiā ipolis: q[ui]a ista cōditionalis ē falsa: si adā nō fuit baculs stat i[n] agulo: aliq[ui]s. n. fuit falsa. g[er]mō est falsa: t[ame]n ex a[n]te t[ame]n oppo[si]tū p[ro]sequētis sit vna copulatiā im

Cor^o vt p[ri]o. **Sec^o** seq[ui]t[ur]. Q[uo]d ad veritatē cōditionalis non requir[itur] q[uo]d ex a[n]te t[ame]n opposito consequētis sic significati b[on]a: possit fieri copulatiā ipolis: q[ui]a ista cōditionalis ē falsa: si adā nō fuit baculs stat i[n] agulo: aliq[ui]s. n. fuit falsa. g[er]mō est falsa: t[ame]n ex a[n]te t[ame]n oppo[si]tū p[ro]sequētis sit vna copulatiā im

illa iuicē repugnare: ex q[uo]b[us] sic p[er]cise significatib[us] non p[otes]t non potuit fieri copulatiā polis: vt tu es hō: t[ame]n tu nō es aial. tu es asin[us]: t[ame]n baculus stat i[n] angulo. **3°** Itē notādū q[uo]d i[n] hoc p[ri]ncipali non facio mētionē nisi de cōditionali denomiata a ly si affirmatiā ypothetice p[ro]babili et significatē solū ex a[n]tis et p[ro]sequētis cōpositione: q[ui]a cōditionalis denomiata a ly nisi: p[otes]t: p[otes]t cōditionalē denomiata a ly si: t[ame]n cōditionalē negatiā p[otes]t: p[otes]t affirmatiā: t[ame]n cōditionalē modalē p[otes]t: p[otes]t cathegorice: et cōditionalis significans aliter quam sue partes. probatur per illam cui subordinatur mentaliter. quare etc.

His uis respōdet ad rōnem negando illā cōditionalē si antexps ē: nullus de[us] ē: t[ame]n dico q[uo]d nūq[ui]d erit bona: t[ame]n ad p[ro]bōnē aliquādo erit a[n]s ipole. ergo aliq[ui] illa cōsequētia erit bona: nego cōsequētiā: q[ui]a o[mn]i forte illō ipole p[otes]t: q[uo]d nō ē verū: q[ui]a erit ipole p[otes]t accidēs: ex quo nō seq[ui]t[ur] q[uo]dlibet: sed ex solo ipoli p[otes]t: q[ui]a ipole p[otes]t se cuilib[us] repugnat: ipole vero per accidēs non cuilibet repugnat: q[ui]a licet ex eo forte ex ea: t[ame]n alia cōpositione nō possit fieri copulatiā polis: potuit tamen fieri t[ame]n hoc sufficit vt tollatur repugnantia duarum p[ro]positionum etc.

Cap^o de i[n]ceptionibus: t[ame]n densitionibus.

Vigesimo p[ri]ncipaliter ad q[ui]nō arguitur sic. ista cōsequētia ē vera. Dis hō desinet eē q[ui] nō ois hō desinet eē t[ame]n hec eadē est falsa. ergo q[uo]d vera: consequētia tenet: t[ame]n probatur p[ri]ma pars antecedentis sic. iste hō desinet eē q[ui] nō ois hō desinet eē: t[ame]n ista hō desinet eē q[ui] nō ois hō

desinet esse: et sic de singulis: et isti t[ame]n iste sunt vel erunt omnes homines. ergo omnis homo desinet esse quando non omnis hō desinet eē: p[otes]t cōsequētia a singularib[us] sufficienter enumeratis ad suā vniuersalē cū d[ic]to medio. t[ame]n antecedens est verū. ergo t[ame]n consequēs. secunda pars a[n]tis p[otes]t: sic. ois hō desinet eē quādo nō omnis hō desinet eē. ergo i[n] aliquo istāti ois hō desinet eē. t[ame]n i[n] eodē istāti non ois hō desinet eē. p[otes]t cōsequētia a tēporali ad copulatiā cū determinatione istātanca. vñ sequit[ur] general[iter]. soz. erit quando pla. nō erit. ergo i[n] aliquo istāti soz. erit t[ame]n i[n] isto pla. nō erit. sed cōsequēs ē falsū. s. q[ui] i[n] aliquo istāti ois hō desinet eē et in eodē istāti nō omnis hō desinet eē. ergo t[ame]n a[n]s q[uo]d fuit p[ro]positio p[ro]posita.

Pro solutione huius argumenti pono q[ui]atuor cōclusiones quarū p[ri]ma est ista: Soz. incipit moueri q[ui] nō ipse incipit moueri: p[otes]t: t[ame]n pono q[uo]d soz. incipiat moueri p[er] remotionē d[ic] p[re]senti: isto posito arguit[ur] sic: sortes nō mouet q[ui] ipse nō incipit moueri: t[ame]n mediate post istās p[re]sens mouebit q[ui] ipse nō incipit moueri: ergo soz. incipit moueri q[ui] ipse nō incipit moueri: p[otes]t: t[ame]n ab vna cā veritatis ad cōpositionē b[on]ā illā. t[ame]n a[n]s p[otes]t: t[ame]n i[n] assignationē cōtradictoriū assūpte negatiē. **Ex** ista cōclusionē seq[ui]t[ur] p[ri]mo. Q[uo]d aliq[ui]s hō incipit currere: q[ui] nullus hō incipit currere: p[otes]t: t[ame]n pono q[uo]d sortes incipiat currere: t[ame]n q[uo]d nullus hō currat: isto posito seq[ui]t[ur] correlariū. **2°** seq[ui]t[ur]. q[uo]d tu incipis eē p[otes]t: p[otes]t istās tui eē: p[otes]t: t[ame]n pono: q[uo]d tu nūc p[otes]t: p[otes]t istās p[otes]t tu eris: p[otes]t: p[otes]t istās tui eē: g[er]mō etc. **3°** ē ista. Tu desines eē q[ui] tu nō desines eē: p[otes]t: i. a. istāti tu desines eē q[ui] tu nō desines eē: ergo tu desines eē q[ui] tu nō desines eē: p[otes]t cōsequētia t[ame]n a[n]s p[otes]t. i. a. istāti tu nō eris q[ui] tu nō desines eē: supposito q[uo]d. a. erit p[ri]mū nō eē tui: t[ame]n mediate ante. a. tu eris quando tu non desines esse: ergo in. a. tu desines esse quando tu non desines esse. **Ex** ista cōclusionē seq[ui]t[ur] p[ri]mo q[uo]d aliq[ui]s desinet eē quando nihil desinet eē: p[otes]t: t[ame]n pono: q[uo]d soz. desinet esse in. a. istāti

Secundum

per tota hora pterita immediata. a. instanti nihil desinet ee. isto posito: pz correlariu. C 2o segt. Qz tu defines ee an p...

ergo distributum stabit copulatiue p oi hoie: p pns i ista ois ho albus est albus. ly ho distribuitur p oi hoie: pna te...

Pro solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones: quaz prima e ista. Solu terminus plura hns supposita pot restringi seu ad sup...

his uis patet: qz omnis ho desinet ee: qm no omnis homo desinet ee. r ad improbatione nego...

Secunda e o adiectiuum pdicabile de aliquo plurium supposito: no codictionalr affirmatiue est eiusde aliqua...

Capitulum de limitationibz r restrictionibz terminoz. Ingesimo primo principalr ad qone arguit sic. ista ppo est va. Omnis homo albus est albus. r hec eades...

tertia e o adiectiuum adiectiue suptu significat per dependentiaz ad suu substantiuu: pz qz adiectiuu per se suptum nihil lo...

Coz^m

Coz^m

2°

Coz^m

Coz^o

3°

Coz^m

Coz^m

4°

Subium

per dependentiam supponit ad suū substantiuū. pbat: naz ali-
quādo substantiuū supponit distributue: et adiectiuū p̄fufe
tū. vt ois hō ē alb⁹. aliqñ substantiuū supponit determinate:
Lor^m et adiectiuū distributue: vt aliqñ hō nō ē alb⁹. ḡ. Et i^a
p̄ne seq̄ p̄mo. Et magis depēdet relatiuū: q̄ adiectiuū ad
iecticū sūptū: p̄z: q̄ relatiuū cathogorice relatiū ad aliqñ aīis
Lor^m nō variat supponēz ab isto: e^o p̄ opp^m se h̄z adiectiuū. Et z^o
seq̄. Et nō oē adiectiuū dūctū substantiuo ē relatiuū illati
uū dūctū eidē: q̄ nō seq̄. ois hō risibilis ē hō. ḡ ois hō q̄ est
risibilis ē hō. v̄l ois hō q̄ ē risibilis ē hō. aut ois hō q̄ ē risi
bile ē hō: posito. n. q̄ nō foret aliqñ hō: eēt p̄me p̄ne aīis ve
ri: et p̄ns falsū. et dato q̄ nō foret aliqñ hō eēt sc̄de p̄ne aīis
vep̄: et p̄ns falsū. sed tertie cōsequētie relatiuū incongrue su
Lor^m mī: iō negat illa. Et z^o seq̄. Et oē adiectiuū nō distributū
est illatiuū sui v̄l sibi filis distributue sūptū: p̄z: nā seq̄. ois
hō ē alb⁹. ergo ois homo alb⁹ ē hō alb⁹: vbi ly albus stat cō
fufe tū i aīte: et i cōte distributue. Et 4° seq̄. Et a supiori
distributo: ad snū iferi^o p̄ acc̄is affirmatiue: sine aliquo me
dio explicito ē bona p̄na: q̄n̄ formalr seq̄. oē aīal est albū.
ergo oē aīal albū est albū. ois hō currit. ergo ois homo cur
rens currit: et sic de alijs.

Hic uisus respōdet ad rōnem p̄cedēdo illā. ois hō al
bus ē albus: et dico q̄ nō distribuit̄ pro oī
hoīe: sed solū p̄ hoīe albo: q̄ restringitur a suo p̄mo ad
iectiuo. adiectiuū enī remotū restringere nō pōt. Et ad im
probationē concedo: q̄ adiectiuū significet per dependen
tiam ad suū substantiuū: et presupponit significationē illi^o:
quam nō valet impedire: tñ restringit eius supponēz: ita
q̄ signū distributiuū p̄ paucioribus distribuit: substantiuūz
annexū adiectiuo: q̄ sine illo. Et ad p̄firmationē dico s̄r
q̄ i illa. hō albus ē alb⁹: supponit solū p̄ hoīe albo. et cuz d̄r
p̄tingit descēdere ad hoīem: oēs disunctiue: ergo supponit
p̄ omni homine disunctiue. nego p̄nam: q̄ nō licet sic de
scēdere per se et imēdiate: sed solū per accidens et imēdiate:
q̄ h̄z disunctiua: vbi disūgunt̄: tam albi q̄ nigri. seq̄ for
maliter ex disunctiua: vbi disūgunt̄ albi solū: q̄ quidē disū
ctiua est formalis descēsus illius idēfinite: hō albus est al
bus. vñ in ista. homo est: ly homo stat determinate. et tam
cōtingit descēdere coplatiue. vt hō est: et isti sūt oēs hoīes.
ergo iste hō est. et ista hō est. et sic de alijs. et hoc iō: q̄ conse
quens hoc seq̄ formalr ex z^o pte aītis. q̄re et.

Capit^o d̄ resolutōe relatiuū: tā affirmatiue q̄ negatiue sūpti.

Vgesimo secūdo principalr ad q̄nē
arguit sic. Ista p̄pō est v̄a.

Chymera que est nō intelligit̄. et eadez ē fal
sa. ergo questio vera. cōsequētia p̄z cū p̄ma
parte antecedētis: q̄ suūm contradictoriū
est falsam. s. omnis chymera que est intelli
gitur: cum ipsa asserat aliquam chymeram
esse: qualiter esse est impossibile. z^a pars antecedētis p̄
batur sic. illa p̄positio est de termino relatiuo. ergo infert
vnam istarū. chymera est: et ipsa nō intelligitur. aut chyme
ra ē: vel ipsa nō intelligitur. patet p̄sequētia: q̄ relatiuum
nō confusū est resolvable in pronomen relatiuū: et notam
copulationis: aut in pronomen relatiuum: et notam disun
ctionis. sed quācumq̄ illarū ypotheticarū inferat: seq̄
tur illam esse falsam. chymera que est nō intelligitur. p̄i
ma enim ypothetica est falsa: quia est vna copulatiua cui^o
prima pars est falsa: et secunda ē vna disunctiua: cui^o q̄libz
pars est falsa. prima enim pars est falsa: vt patet: et secunda
similiter: quia omnis chymera intelligitur: per illuz termi
num chymera: aliter enim nō cognoscerem illam esse fal
sam. chymera potest eē: et illam esse veram. omnis chyme
ra est intelligibilis: nisi omnis chymera intelligeret̄.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor
p̄clusiones: quarū prima est ista.

Nulluz relatiuum nominis confuse limitatum: est in p̄
nomen relatiuum: et notam copulationis vniuersalite re
solubile: p̄z: quia nō sequitur tu es fortior animali q̄ est
musca: ergo tu es fortior animali: et illud est musca. omnis
homo est animal q̄ est rōnale: ergo omnis homo est aīal:
et istud est rationale: ly hō q̄ est significat p̄mo hominē
et ille ē. Et ista conclusionē seq̄ p̄mo. Et aliquis termin^o significat chy
merā que ē: aut aīxpm qui fuit. et tñ nulla chymera est nec
aliquis aīxps fuit: p̄batur sic: ille termin^o chymera que ē
significat chymeram que est: et ille terminus aīxps q̄ fuit
significat aīxpm qui fuit: tñ nec chymera est: nec etiam aī
xps fuit: vt p̄z: ergo conclusio vera: t̄z p̄na: et aīis arguitur:
nā illa p̄positio chymera q̄ ē currit: significat chymerā q̄
est currere: ergo aliquis terminus eius significat chymerā
q̄ ē: sed n̄ videt̄ aliqñ nisi ly chymera que ē: ergo et. S̄r il
la p̄positio aīxps qui fuit legit: significat aīxps q̄ fuit le
gere: ergo aliquis eius terminus significat aīxps q̄ fuit:
ex quo illa significat ibi iux̄ compositionē suoz terminoz
sed nullus nisi ly aīxps qui fuit: ergo et. Et z^o seq̄tur. Et
aliquid significat q̄ nō significat: quia ille terminus: q̄ nō
significat: significat q̄ nō significat: et ille termin^o est ali
quid: ergo correlarium verum: p̄na tenet: et aīis arguitur.
nā ly q̄ nō currit: significat q̄ nō currit: ergo p̄ idē ly q̄ nō
significat: significat q̄ nō significat. S̄r illa p̄pō aliqd q̄
nō significat ē: significat aliqd q̄ nō significat esse: ergo vt
q̄ aliquis terminus ei^o significat: q̄ nō significat: et nō ni
si ille terminus q̄ nō significat: q̄re et. Et z^o p̄ ista. Et oē
relatiuū noīs affirmatiue sūptū. nec cōfufe limitatū ē in p̄
nomē relatiuū: et inotā copulationis v̄l resolvable: p̄z: q̄n̄
seq̄: hō q̄ currit mouet̄: ergo hō currit. et iste mouet̄: sor. ē
cuius est asinus. ergo sortes est et illi^o ē asinus. Et ista p̄
ne seq̄ p̄mo. Et aliquis termin^o significat chymerā q̄ ē: et
tñ nullā chymerā q̄ ē significat aliqñ termin^o. p̄ma ps ē p̄
bata i prima p̄ne: et sc̄da probatur: q̄ suū oppositū ē falsū:
vz: chymerā q̄ ē significat aliqñ termin^o: cū ex illo seq̄ q̄
chymerā significat aliqñ termin^o: et illa ē q̄ ē falsū p̄ z^o par
te. Et z^o seq̄. Et aliqñ termin^o supponit p̄ aīxps q̄ fuit: et tñ n̄
p̄ aīxps q̄ fuit supponit aliqñ termin^o: prima ps p̄z: q̄ s̄bz
hui^o aīxps fuit: supponit p̄ aīxps q̄ fuit: rōne vbi p̄ncipal
preteriti t̄pis: et z^o est manifesta ex quo nullus aīxps fuit.
Et z^o p̄ ista. oē relatiuū negatiue suppositū: et nō cōfufe li
mitatū: ē i p̄nomē relatiuū: et i notā disūctiōis: vel est reso
lubile: p̄bat̄ iductiue: q̄n̄ seq̄ v̄l sor. q̄ currit nō mouet̄:
ergo sor. nō currit: vel ip̄e nō mouet̄: chymera q̄ legit nō
disputat. ergo chymera nō legit v̄l ip̄a nō disputat. Et notā
ter nego q̄libet p̄te disūctiue: q̄ nō seq̄ aīxps q̄ ē nō erit
ergo aīxps est vel ip̄e nō erit: p̄ns ē falsū p̄ cuiuslibet sue
partis p̄ncipalis falsitate: et aīis est verū: q̄ suū d̄dictorius
est falsum. vz. ois antexps qui est erit: cum ex ip̄o sequitur
aīxpm eē. Et ista conclusionē sequitur p̄mo. Et p̄pō
sitiuū relatiuū difformiter negatiua cum vna disūctiua vni
uersaliter cōuertitur: vñ sequitur generaliter: chymera q̄
currit nō mouet̄: ergo chymera nō currit: vel ip̄a nō
mouetur: et e^o. voco aut̄ p̄positionez relatiuū difformiter
negatiuam: cuius verbū p̄ncipale negatur: et nō p̄rium:
et vniiformiter negatiua cuius q̄libet verbū negatur. S̄r
militer disūctiuam voco difformē: cuius partes nō sunt
s̄l̄ q̄ritatis: q̄l̄itatis. et vniiformē cui^o p̄tes sūt filis q̄l̄itatis.
Et z^o seq̄. Et p̄positio relatiue vniiformiter negatiua cū
difformi disūctiua vniuersaliter cōuertitur: vñ nō seq̄
tur: adam qui nō fuit nō intelligit̄. ergo adam nō fuit
vel ip̄e nō intelligitur: quia aīis est verum: vt patet in suo
contradictorio: et p̄ns falsū p̄pter quālibet partem falsam.
Similr nō sequitur. aliqd instās nō erit: vel ip̄m nō ē
aliqd instās q̄ nō erit nō ē: aīis ē vep̄: et p̄ns falsū: q̄ oē istās

quod non erit est: et ratio quare hoc dicitur non valet: quia distinctiva et
 categorica uniformiter sumuntur. Ideo bene sequitur
 adam quod non fuit: non intelligitur. quod ad hoc fuit: vel ipse non intelligi
 tur: et est. Etiam sequitur: aliquid instans erit: vel ipse non est. quod ali
 quod instans: quod non erit non est: et est. **C 4°** est ista. Pronome
 relatiui copulatiue sumptu: est illatiuuz vlt nominis relatiui
 (pbat inductive) quoniam sequitur. for. currit: et ille mouet. g. for.
 g. currit mouet. aliquid aial est asinus: et istud est bo. g. aliquid aial
 quod est asinus est homo. pmitto tibi denariu: et illu tibi non p
 mitto. g. pmitto tibi denariu quem tibi non pmitto. glibz
 homo est aial. et ille est vnus homo. ergo quilibet homo g
 est vnus homo est aial: et sic de alijs gbuscuqz. **C** Ex ista co
 clusione sequitur primo. Quod illa pna est bona: ly homo signi
 ficat pmo boiem: et ille est. g. significat pmo boiem qui est. et
 sicut pns est falsu: ita et ans p scda parte. qm ipsa asserit: q
 ille homo quem pmo significat ly bo: et B est falsuz. qm nul
 lum boiem significat pmo ly homo est. **C 2°** sequitur. Quod
 quilibet istarum pnarum valet. aligs homo est: et quilibet bo est
 ille. igitur aliquis homo est q est quilibet homo. aliquid colo
 ratu est: et o album est illud. g. aliquid coloratu est: quod est
 omne album.

His visis patet responsio ad rōnem concedendo il
 la. chymera que est non intelligitur: et vlt
 rius dico: quod non infert aliqua illaru ypothetica assigna
 tarum. quia difformis negatiua categorica uniformē infert
 ypothetica: Ideo ex illa: chymera que est: non intelligitur:
 debet inferri. illa chymera non est: vel ipsa non intelligitur:
 quam ego concedo ratione prime par tis et.

Capitulum de positino gradu.

Tertio pncipalr ad qōnem
 arguit sic. ista ppositio est
 vera. Tu fuisti ita magn^o sic tu fuisti. et hec
 eade est falsa. g. qd vera. tenet pna. et pbatur
 pma pars antis: qm tu fuisti magn^o: et tu non
 fuisti maior: qm tu fuisti. g. tu fuisti ita magn^o
 sicut tu fuisti. p3 pna ab exponētib^o ad expo
 sita. et maior est manifesta: minor at pbat: qz nec i tpe nec i
 istati fuisti maior qm tu fuisti. 2° ps antis pbat sic. quia si
 tu fuisti ita magn^o sic tu fuisti. g. i aliquo istati fuisti ita ma
 gnus sicut tu fuisti. sit g. illd instas. a. z. b. me^m istas iter. a. z
 B istas pns. isto posito arguit sic. In a. istati tu fuisti ita ma
 gnus sicut tu fuisti. s. i. b. instanti tu fuisti magnus. g. i. a. in
 stanti tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti i. b. pns est flm: sup
 posito qz continue fuisti auct^o vsqz ad B istas.

Pro solutone hui^o argumēti pono qtuor pnes.
 qz p^o est ista. Tu fuisti ita magn^o
 sicut tu fuisti. et tñ nec p tps nec p istas tu fuisti ita magnus
 sicut tu fuisti. pna ps p3 cū vltima p rōnez facta. qz i toto
 tēpore vite tue tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti. sed i nul
 lo istati tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti. sed qz per nullū
 tempus fuisti ita magnus sicut tu fuisti. pbatur: quia si per
 aliquod tempus sit: sit illud. a. z prima medietas. b. z secun
 da. c. Et arguitur sic. per. a. tēpus tu fuisti ita magnus sicut
 tu fuisti. ergo per. b. medietatem tu fuisti ita magnus sicut
 tu fuisti. sed tu fuisti magnus per. c. medietatem. ergo per
 b. fuisti ita magnus sicut per. c. sequens falsum. qz i quo
 libet instanti. c. fuisti maior: qz in aliquo instanti. b. vt sup
 pono pp pntinuū augmētū. **C** Ex ista conclusione sequitur
 correlarie. Quod per nullum tempus tu fuisti ita magnus sic
 tu fuisti. et tamen in infinitis temporibus tu fuisti ita ma
 gnus sicut tu fuisti. quia in quolibet tempore terminato ad
 hoc istans tu fuisti ita magn^o sicut tu fuisti: et infinita fuerūt
 tēpora terminata ad hoc istans. quare et. **C 2°** est ista.
 tu fuisti maior qm tu fuisti in aliquo instanti: et tñ in nullo in
 stati tu fuisti maior qm tu fuisti i aliquo instanti (pma pars
 ps) qz tu fuisti magn^o i aliquo istati: et in nullo istati tu fu

isti ita magn^o sicut tu fuisti i aliquo istati: g. et. **C** osequētia
 p3: ab exponētib^o ad expositū: et minor silr: qz suū ddictori
 um est falsū. 2° pars conclusionis est p3: qz quocūqz instanti
 dato in quo tu fuisti magn^o i aliquo posteriori tu fuisti ma
 ior: qz tu fuisti i pori assignato. **C** Ex ista conclusioe seqt cor
 relarie. Quod tu fuisti maior qm tu fuisti i aliquo istas: et tñ tu n
 fuisti maior tēpo i aliquo instanti. pma pars ponit in cō
 clusione: et secūda pbatur: qz si tu fuisti maior tēpo in aliq
 instanti. g. aliquid fuit ita qz tu es maior tēpo in aliquo istati
 consequens falsuz: et consequētia tenet: qz antecedēs est p
 positio singularis i terminis simplicibus requirens corre
 spondentem de pnti. Itē si tu fuisti maior tēpo in aliquo
 istati. g. i aliquo istati fuisti maior te in aliquo instanti. pns
 falsum et pna tenet: qz consequens est ppositio singularis in
 terminis simplicibus: certum exigens instans p sui verifi
 catione. **C 3°** est ista. tu es ita magn^o sic tu fuisti: et aliquid non fu
 isti ita magnus sicut tu fuisti: et tñ tu non incipis nec icepisti
 esse ita magnus sicut tu fuisti: pma ps est mani festa: et se
 cūda probatur: et primo qz tu non incipis eē ita magnus sic
 cut tu fuisti: qz tu es ita magnus sicut tu fuisti: et imediate
 ante instas pns tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti: g. tu non
 incipis esse ita magnus sicut tu fuisti. consequentia p3: ab
 vna causa veritatis ad ppositionē habentem illā: ans cla
 ret per exponentes secūde partis. 2° probatur qz tu non i
 cepisti eē ita magn^o sicut tu fuisti: qz i nullo instanti icepisti
 eē ita magnus sicut tu fuisti: p3 pna: qz ex opposito sequit
 oppositum cum verba inceptions: et desitionū semper exi
 gant instans pro sui verificatioe: et antecedens arguit: qz in
 nullo instanti tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti: g. in nullo
 instanti icepisti eē ita magn^o sicut tu fuisti p3 pna: qz ex op
 posito seqt oppo^m. **C** Ex ista pne seqt correlarie. Quod tu nō
 es ita magn^o sic tu eris: et aliquid eris ita magn^o sic tu eris: et tñ
 tu nō incipis nec incipies eē ita magn^o sicut tu eris. p3 supposi
 to qz continue augmentaberis vsqz ad primū non esse tui:
 tñ in casu isto concedo: qz tu desines eē ita magn^o sicut tu
 eris. v3. in primo instanti non esse tui: quare et. **C 4°** est
 ista. per totam horam preteritam fuit ita qz tu incipis esse
 maior qz prius fuisti: et tñ nūqz icepisti eē maior qz pri^o fu
 isti. pma pars probatur sic: ista consequentia fuit bona:
 per totam horam preteritam tu es maior qz prius fuisti: et
 non fuisti maior qz prius fuisti. ergo tu incipis esse maior
 qz prius fuisti: et per totam illam horam fuit ita sicut signi
 ficatur per antecedens: ergo per totam eandem horam
 fuit ita sicut significatur p pns. 2° pars probatur sic: tu nū
 qz fuisti maior qz prius fuisti: g. tu non icepisti maior eē qz
 prius fuisti: p3 pna: qz ex opposito sequit oppositū et ans de
 se p3. **C** Ex ista cōclusione sequitur correlarie. Quod incipis eē
 maior qz pri^o fuisti: et desinis eē maior qz prius fuisti suppo
 sito cū primo casu qz tu incipias dīminui p remotionem
 de pnti: isto posito sic arguit. tu es maior qz prius fuisti: et nō
 imediate an istas pns tu fuisti maior qz prius tu fuisti: nec
 imediate post istas pns tu eris maior qz pri^o fuisti: g. tu inci
 pis et desinis eē maior qz tu prius fuisti.

His premissis p3 rnsio ad rōne cōcedēdo illaz: tu
 fuisti ita magn^o sic tu fuisti: et nego
 illā pna. g. i aliq istati tu fuisti ita magn^o sic tu fuisti: qz p
 pō vbi substātiui de pterito vlt de futuro i termis ppositis
 nō exigat istātia p sui verificatioe: oppo^m tñ h^o ac pluz alioz i
 b pncipali als substātiui: s3 nō ē vis: qz i variatioe libroruz
 licet snias variare: quare et.

Capitulum de comparatio gradu.
Tertio ad qōnez arguit sic.
 ista ppō est va. Sor. erit
 maior pla. et eadē est falsa. g. itētū. pna tenet
 et ans arguitur: posito qz fortes sit bipedalē
 et plato pedalis: et qz ynifōmter augmētābū

Cor^m

3° 3°

Cor^m

4° 3°

Sortes et plura incipiunt diminui per remotionem de presenti: et continue per totam horam futuram diminuentur secundum illud ordinem secundum quem augmentabatur in hora preterita. isto posito per totum coram volenti advertere expositiones propositionum eiusdem. **T**ertia conclusio est ista. Sortes desinit esse equalis alicui: et tamen nullus homo desinit esse equalis sorti: probatur. et pono quod sortes in prima parte proportionali hore preterite fuerit equalis alicui homini qui non fuerit in secunda parte proportionali: et in secunda fuit equalis alicui qui non fuerit in tertia: et sic in infinitum versus hoc instans in quo ipse non sit equalis alicui: isto posito: per prima pars per exponetes: et secunda similiter: quod nullus homo qui fuit in prima parte proportionali desinit esse equalis sorti: quod ille iam desinit esse: nec aliquis qui fuit in secunda parte proportionali: quod ille etiam diu ante hoc desinit esse: et sic de ceteris aliarum partium proportionalium. ergo nec potest dici: quod sortes desinat esse equalis sibi: quod ipse non potest esse equalis sibi: et tamen si conceditur oppositum: pono quod sit equalis sibi: et sequitur quod ipse non desinit esse equalis sibi: et tamen tunc fuit: et erit equalis sibi. **E**x ista conclusio sequitur correlarie. Quod sortes incipit esse equalis alicui homini: et tamen nullus homo incipit esse equalis sorti: per ponendo quod sortes se habebit in hora futura respectu hominum equalium sibi: sicut in hora preterita: continendo ut prius partes proportionales maiores ad hoc instans presentens: isto posito. patet correlarium. **Q**uarta conclusio est infiniti homines inceperunt et desinerunt esse equales sortis: et tamen sortes non incipit nec desinit esse equalis alicui homini. prima pars est manifesta: quod duo et tres: et sic in infinitum inceperunt et desinerunt esse equales sorti. videlicet ille qui fuit in prima parte proportionali: et ille qui fuit in secunda et sic in infinitum. Secunda pars probatur. nam sortes continue fuit equalis alicui homini. ergo non desinit esse equalis alicui homini. per prima pars per exponetes: quod tu desinit esse equalis alicui homini. per in casu correlarii tertiae conclusionis: quare etc.

Ad rationem concedo: quod quilibet homo est tantus quantum quod ipse est: et nego prima pars. ergo quilibet homo est equalis sibi: ad hoc. nam quod alicui sit verum sufficit quod quilibet homo habeat tantam quantitatem quantum ipse habet: sed ad hoc quod alicui sit verum illud requiritur: et cum hoc quod distinguat a se sicut enim nihil est pater superius: ita nihil est equale vel simile sibi: ut clare ostendit ratio: quare etc.

Capitulum de positivo et comparativo gradu.

Vigesimosexto ad questionem principaliter arguitur sic. ista propositio est vera. Tu es maior aliqua parte tui: et eadem est falsa. ergo quod vera. et prima pars cum maiori iuxta rationem principii. omne totum est maius sua parte: et minor est probo sic: quoniam sequitur. tu es maior aliqua parte tui: sed anima tua est pars tui: ergo tu es maior anima tua: contra falsum: quod anima tua nec est magna: nec est parva: cum ipsa sit indivisibilis: nec non impar tibi multiplicata ad quolibet partem tui corporis. Item tu es equalis alicui parti tui. ergo tu non es maior aliqua parte tui: contra prima pars. et arguitur: quod tu es equalis toti corpori tuo: quod est maxima pars compositi concurreret ad constitutionem tui.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor terminus comparatiue distribuitur solum in ordine ad positivum suscipit distributionem: probatur. nam comparatio non fit nisi respectu positivi. ergo solum respectu eius fit distributio. per prima pars in simili. nam ex eo quod quilibet est masculini generis non distribuit nisi pro masculinis: et sic per omnes sit distributivum utriusque sexus: tamen illud terminum habet coniunctum illi termino albus solum pro hominibus albis distribuit: ita in proposito: sic comparativus gradus sit omnium hominum distributivus: tamen ipsius non distribuit nisi per respectum ad suum positivum. verbi gratia. tu es al-

bius homo: non supponit ly homo pro omni homine: sed solum per hominem albo. sed in ista tu es fortior homo: supponit ly homo pro omni homine: quod omnis homo est fortis. **E**x ista conclusio sequitur per. **Q**uia ista prima pars bona. A. est fortius homo: sortes est homo. ergo. a. est fortius sorte: hec tamen prima pars non valet. a. est albius homo: et sortes est homo. g. a. est albius sortes. quod si sortes est homo: sortes est fortis: sed non si sortes est homo: sortes est ens albius: ideo deberet sic argui. a. est albius homo: et sortes est homo. g. a. est albius sortes. **S**ecundo sequitur. **Q**uia non valet ista prima pars. a. est maius aliqua parte tui: sed anima tua est pars tui. g. a. est maius anima tua. nec arguitur cum debito medio: quod ly parte tui: non distribuitur pro omni parte tui: sed solum pro omni parte magna tui: id debuit esse tale medium: anima tua est magna pars tui. **S**ecunda conclusio est ista. **L**et tu non scis maiorem aliqua parte tui: tamen tu es maior aliqua parte quantitativa tui. prima pars est probata in secunda deductione argumenti. et secunda probatur. nam tu es magnus: et aliqua pars quantitativa tui est magna: et nulla pars est ita magna sicut tu es. ergo tu es maior aliqua parte quantitativa tui. per prima pars ab exponetibus ad expositum. **E**x ista conclusio sequitur correlarie. **Q**uia si tu es maior aliqua parte quantitativa tui: per aliquid excedis quilibet partem quantitativam tui: quod per te ipsius excedis quilibet talem partem. **S**ecundo sequitur. **Q**uia excedis quolibet partem quantitativam tui per aliquid adequate: per nihil tamen adequate excedis quolibet partem quantitativam tui. per prima pars per quoniam tu excedis aliquam partem quantitativam tui: per aliquid quid adequate: et nulla est pars quantitativa tui quoniam illam excedas per aliquid adequate: quod per totum residuum quod nullatenus includitur in illa parte. g. etc. **S**ecunda pars probatur. nam omnis excessus ille datur est divisibilis: et per omnes ille includitur in aliqua parte quantitativa sortis: id est per illud excessus adequate: tu non excedis aliquam partem quantitativam tui. g. etc. **T**ertia conclusio est ista. **Q**uia tantum excedis quod tui habuisti: tantam habuit aliquid pars quantitativa tui: et tamen tu fuisti maior quam fuit aliqua pars quantitativa tui: probatur (et pono) quod continue fuisti augmentatus versus ad hoc instans. **I**sto posito per prima pars: quod si non signo g. aliqua quantitativa quod habuisti: et non tantam habuit aliquid pars quantitativa tui: quod sic. a. et quantitas quam non habes sit. b. et arguitur sic. iterum. a. et b. fuerunt infinite quantitates maiores: a quarum quilibet corripdebat licui parti tui. g. tantam quantitativam quanta fuit. a. et maiorem habuit aliquid pars quantitativa tui: quod fuit probandum. **S**ecunda pars etiam per exponetes: quod tu fuisti magnus: et quilibet pars quantitativa tui fuit ita magna: et nulla fuit tanta quanta tu fuisti: quare etc. **E**x ista conclusio sequitur primo. **Q**uia quod tunc quod tui habuisti: tantam habuit alius homo ate: et tamen nullus homo alius ate fuit ita magnus sicut tu fuisti: probatur. et pono quod in prima parte proportionali hore preterite fuit aliquis homo alius ate ita magnus sicut tu fuisti per illa parte: g. non fuit in secunda parte proportionali: et in secunda vult alius g. tecum augmentabatur: et fuit ita magnus sicut tu fuisti in illa: qui tamen non fuit pro secunda parte: et sic in infinitum versus hoc instans presentens: isto posito per prima pars: quod omnes quantitates quod habuisti illam habuisti aliquid parte proportionali: et eadem fuit aliquis homo ita magnus sicut tu fuisti in illa. ergo etc. **S**ecunda pars etiam sequitur ex casu: quod nec ille g. fuit in prima parte proportionali: fuit ita magnus sicut tu fuisti: nec ille g. fuit in secunda: et sic de singulis: et non fuerunt alii homines quod designati in casu ut suppono. igitur etc. **S**ecundo sequitur. **Q**uia quod tunc quod tui habes tantam habet aliquis homo alius a te: et tamen nullus homo alius ate est ita magnus sicut tu es (per) dato quod omnes homines partium proportionalium de preteritis usque nunc inclusivum: cum sola quantitate accipitur in parte proportionali assignata in casu isto: nec iste g. augmentabatur tecum in prima parte proportionali est ita magnus sicut tu es: nec ille g. augmentabatur in secunda parte proportionali: nec sic de aliis. ergo nullus alius ate est ita magnus sicut tu es. **Q**uarta conclusio est ista. **I**n infinitum minor te est aliqua pars quantitativa tui: et tamen non in infinitum maior tu es aliqua parte quantitativa tui (prima pars per) quod plusquam in duplo minor te est aliqua pars tui: et plusquam in triplo minor te est aliqua pars quanti-

Cor^m

Cor^m

2°

Cor^m

Cor^m

3°

Cor^m

Cor^m

4°

Dubium

tativa tui: et sic in infinito. ergo etc. ams pz itueti. Scda pars
 similr probat: qz non in duplo es maior aliqua parte tui:
 seu loquamur de parte essentiali: seu de quantitatiua: ergo
 no i infinitu maior tu es aliqua parte tui. nra tenet et ams si
 militer: qz suu dictionu est falsum. **C** Ex ista rclone seq
 tur pmo. Qz infinita modica pars est in te: et tu nulla pars
 in te est in infinitu modica. pma pars pz: qz aliquatuz mo
 dica pars est i te: et no est ita modica pars in te qn illa alia
 minor sit in te. scda pars pbat (qz quacunqz parte data)
 minor illa est in te: videlicet sua medietas. ergo illa no est
 in infinitu modica. **C** Secudo sequit. Qz infinita pporti
 one habes ad aliquam partem tui: et tu ad nullam partem tui bes
 infinita pportionem (pma pars pz) qz dupla pportionem ha
 bes ad aliquam partem tui: et tripla: et sic in infinito. et scda pars
 pbat: qz nulla pars tui e infinite modica: nec tu es infinite
 magnus.

His suppositis respodetur ad rone negando il
 las tu es maior aliqua parte tui
 non ppter primum augmentu de anima intellectiua: qz
 illa non est magna: sed ppter augmentuz de corpore ma
 ximo tui: quod est equale tui. et ad comune pncipiū addu
 ctuz: dico q loquit de parte integrali vel quantitatiua: et no
 essentiali: et sic exprmit ad veru intellectu: omne totu e ma
 ius sua parte quantitatiua: et hoc e cōcedēduz: quare etc.

Capituluz de quantitate continua et q̄titate discreta.

Vgesimoseptimo principali
 ter arguit
 sic ista ppō est vera. Ois q̄titas est q̄a
 titas discreta: et eadem est falsa. ergo q̄stio
 vera. nra tenet: et ams arguit pmo pro pma
 parte sic. Ois q̄titas continua e q̄titas
 discreta: et ois q̄titas discreta e q̄titas
 discreta. g ois q̄titas est q̄titas discreta. nra t3 cū miori et
 maiore pbo sic. omnis numerus e q̄titas discreta: s3 ois
 q̄titas continua e numerus. g ois q̄titas continua est q̄a
 titas discreta: nra t3 cū maiori: et miori pbo. ois q̄titas con
 tinua e numerus binari: g ois q̄titas continua est numerus. ams
 arguit. ois q̄titas continua est due medietates. g ois q̄titas
 continua e binari: duaru medietatu. pz nra et ams: supposito
 q totu no distinguat a suis partib simul sumptis: nec nu
 merus a rebus numeratis. iā pbat secūda pars ams pnci
 paliter sic: qm sequit. ois q̄titas est q̄titas discreta: s3 q̄ti
 tas continua est q̄titas. g ois q̄titas continua e q̄titas di
 screta. nra est Aristotelē in pdicamentis diuidentē q̄tita
 tes: in continuū. et discretū mō diuidentia de seipsis inuicē ve
 rificari nō possunt: cōfirmat: si ois q̄titas eēt q̄titas di
 screta: sequerē q ly q̄titas nō esset gen ad ly discretū:
 nra e iterū Aristotelē vbi pz. et nra t3: ex quo pdicatur
 vlr ly q̄titas discreta de ly q̄titas et cōuerso.

Pro solutione huius argum̄ti pono q̄tuor
 nes: quarū prima est ista. L3 oē
 ens sit vnū trāscēdēter: nō tñ oē ens est numeraliter vnū.
 pma pars patet: qz ens et vnū trāscēdēter sumptū inuicē
 cōuertunt: et scda pars pbat: qz oē vnū numeraliter sum
 ptū. i. vt est principium numeri est ens p se exis: sed nō oē
 ens est per se existens. g nō oē ens e vnuz numeraliter sū
 ptuz. nra t3 cū minori: et maiori colligit ex snia aristotelis i
 libro pdicamentoz et methasifice. **C** Ex ista rclone sequit
 correlarie p. Qz lz quelibet pars continui sit vna et vnū trā
 scēdēter: nulla tñ est vnū numeralr. pma pars pz: qz quel
 pars continui est vnū ens. secūda vero e manifesta: qz nulla
 talis est p se exis. **C** Secdo sequit. Qz lz sortes vel pla. sit
 pars alicui: tñ quelibet eozū e vnū tā trāscēdēter: q̄ nu
 meraliter. pma pars est euidēs: qm tā sor. quā pla. e pars
 mundi: et scda silr: qz tam sor. q̄ plato est ens p se existens.
C Secūda p est ista. Aliqua sunt duo trāscēdēter sūpta: q̄

tñ nō sunt duo numeraliter accepta: pbf. nā due medietates
 tes cōtinui sunt duo trāscēdēter sūpta: qz sunt duo entia: tñ
 tñ sunt duo numeralr accepta: qz nullū eoz per se existit.
C Ex ista rclone sequit primo. Qz ex nullis partib conti
 nui resultat aliqs numerus seu q̄titas discreta: pbat: nāz
 ex nullis resultat numerus seu q̄titas discreta: nisi illa sint
 p se exis: sed nulla pars cōtinui per se existit: qz est pars
 alicui: qd est p se vnū. ergo nulla talis cōcurrat ad nume
 rus vel ad q̄titate discretā. **C** Secudo sequit. Qz ex solis
 vnitatib numeralib: et per se exis resultat numerus seu
 q̄titas discreta: probat. nā ex aliqbz resultat numerus: vt
 ex duob binariis: et ex trib trinariis: sed nō ex his que de
 per se nō existūt: qz illa nō cōcurrūt ad cōstitutionē nume
 ri: sed vnitatis solū: ergo solū ex his q per se existūt: causat
 numerus: seu q̄titas discreta. **C** Tertia rclō est ista. Nul
 la q̄titas continua est q̄titas discreta: nec eō: pbat. ois
 q̄titas continua format in esse ex his que nō per se existūt
 sed ois q̄titas discreta constituit in esse ex vnitatib p se exi
 stentib. g rclō vera: cui veritas etiā pz p aristotelē in su
 periori allegatione. **C** Ex ista rclone sequit pmo. Qz aliq
 sunt numerus binariis: que diu post hoc erūt: et tamen nō
 imediate post instās p̄sens erūt aliqs numerus. pz. dato q
 illa sint inuicē separata: ex qbus imediate post instās p̄
 sens fiet vnū continuū. **C** Secundo seqt. Qz. a. et b. ita bene
 sunt duo sicut vnū erūt: et tñ imediate post instās p̄sens
 erūt numerus binari: et tñ nō sunt numerus: nec q̄titas
 discreta: pbat: dato q. a. et b. sint vnū continuū: et imediate
 post instās p̄sens inuicē diuident: sic q nulluz illoz erit
 pars alicuius qd per se erit vnuz. **C** Quarta conclusio est
 ista. Nulla q̄titas continua potest esse q̄titas discreta:
 nec ecōuerso: pbat. nā cōtinuū et discretū sūt orie imedia
 te diuisione generis: et rstitutione sp̄ci. g nec de iēē: nec de p̄si
 p̄nt inuicē affirmatiē pdicari. nra pz iductie. nā qz corporeū
 et icorporeū imediate diuidūt ly sba: et rōnale et irrōnale ly
 aial. id nullū corporeū p̄t eē icorporeū: nec eō. et nullū rō
 nale p̄t eē irrōnale nec eō. ita i p̄posito ex q̄ continuū: et di
 screta imediate diuidūt illū terminū q̄titas: d se inuicē
 p̄nt verificari. **C** Ex ista rclone seqt. Qz illa nra nō valz. a. et b.
 p̄nt eē q̄titas discreta: et a. et b. sūt q̄titas continua. g q̄titas
 continua p̄t eē q̄titas discreta. dato. n. q. a. et b. sint due me
 dietates continui: e ams vey et nra falsuz: s3 ex illis p̄missis so
 lū seqt: q aliq q sūt q̄titas continua p̄nt eē q̄titas discreta.
C Secdo seqt. Qz ista nra nō valet. Ista duo pedalia sūt q̄titas discreta: g
 q̄titas discreta p̄t eē q̄titas continua: dato. n. q. a. et b. sūt
 duo pedalia p se exis: ex qb aliq fiet vnuz bipedale. e
 ams verū et nra falsuz: sed bñ sequit ex illo ante: q aliqua
 que sūt q̄titas discreta p̄nt eē q̄titas continua: et hoc cōcedi
 tur sicut et antecedens.

His uis pz solo ad rone negado illā. ois q̄titas est
 q̄titas discreta: et q̄libz illarū: ois q̄titas
 continua e q̄titas discreta: et ois q̄titas p̄ti e numerus: et ois
 q̄titas continua e numerus binari: et ad p̄bationē v̄time
 ois q̄titas continua e due medietates: g ois q̄titas continua e
 numerus binari: duaru medietatu: nego nra: qz ams e ve
 rus: et nra iplicās dictionē: si enī aliq sunt numerus binari
 us: illa nō sunt due medietates: et ecōuerso: vt pz ex dicitō
 in principali: quare etc.

Capitulum de magnitudine et paruitate.

Vgesimo octauo principaliter
 arguitur sic
 ista ppō est vera. Ois numerus est q̄titas
 et eadem e falsa. ergo questio vera. cōsequē
 tia tenet cū prima parte antecedētis: ex co
 q illa ppō est vniuersalis affirmatiua: in q
 predicatur generalissimū de sua specie: sed

secunda parte pbo (qz segt) ois numerus e qstus: s3. a. e nu-
merus. g. a. e qstus: nis est falsus: dato q. a. sit numer' triu
pucto: g. r. a. nis: no minor: g. maior: q. nis sit falsus (pbo)
qz segt. a. e qstus. ergo. a. est magn': nis r3: qz oe qstus e ma-
gn': r. e. s3. nis falsu: qz segt. a. est magn': r. omne. a. e tria
puncta: ergo tria puncta sunt magna: tenet nis i qrtu. 3. fi-
gure: r. nis falsus: qz nullus puct' e magn': cu sit idiuisibi-
lis: g. r. a. nis: no minor: g. maior: qd erat pbandu.

Pro solutione hu' argumeti pono qttuor clu-
siones: quaz pma e ista. Sic ali-
qd e paruu r no magnu: ita ptingit dare magnu: r no puuz:
pma pars pz de puncto: qz e paruu ens cu sit idiuisibile: r p-
tines ad qrtitate: cu sit pncipiū qrtitatis cotinue. 2. pbat
ex hoc: qz fm positione in theologoz: deus pot facere cor-
pus infinitu: quo facto: illud esset magnu: r no paruu: qz ni-
hil posset ee maius illo. Ex ista clone sequit primo. Qz
ista pntia non valet. a. est maius. b. ergo. b. e minus. a. pba-
tur: r pono: q. a. sit corpus ifinitu: r. b. corpus finitu. isto po-
sito: a. nis est vtz p exponetes: r nis falsus: si eni. b. est min'
a. segt: q. a. e paruu: nis falsus: qz nihil pot ee maius. a. 2.
segt q ista pntia no valet. a. e. minus. b. g. c. e maius. a. pba-
tur: r pono: q. a. sit vnus punctus: r. b. corpus finitu. isto po-
sito: pma pars e vera per exponetes: r nis falsus: ex quo. a.
non est magnu: cu nihil potest esse minus. a. Secunda p-
est ista. Sicut aliquis numerus e paruu r no magnus: ita
contingit dare numez magnu r no paruu: pma pars pz: de
numero binario qui est paruu: r no magnus: cu non possit
habere numez minore se. 2. pars pz et: dato: q. eet nume-
rus ifinitus: ille naqz eet magn': r no paruu: qz no possz bre
numez maiore se. Ex ista pntia segt pmo. Qz numer' bi-
narius quocūqz alio nūero finito e minor: r tn nullus nūe-
rus finit' binario e maior: p. pars pz de se: r 2. silr ex quo
nullus binarius e magnus. Secundo segt. Qz numer'
infinitus quocūqz ternario: vel qternario e maior: r tn no
e maior aliquo binario: pz vt pus: qz quilibz numer' terna-
rius vel quaternarius: aut gcūqz alius: inter numez bina-
rium: r ifinitu numez est magn': r paruu: magn' naqz re-
spectu minoris: r paruu respectu maioris: s3 nūerus bina-
rius no bz aliqne numez infra se: ideo ille est paruu: r no
magn': qz rē. Tertia pntia e ista. L3 ptingat dare corp' ma-
gnu r no paruu: no tn ptingit dare paruu r non magnus: p-
pars pz de corpore infinito: r secuda pbat: na si aliqd e cor-
pus: illud bz medietate: r p nis maius e illa medietate: g e
magnus. Ex pma pntia sequit pmo. Qz ista pntia e bona. a.
est aliquatu paruu: r nihil est minus. a. g. a. est paruu: r no
magnu. S3 ista no valet. a. e aliquatu magnus: r nihil e ma-
ius. a. ergo. a. est magnu r no paruu: pma pars pz: qz a. nis e
impossibile: eo ipso eni q a. forz aliquantu paruu: aliqd fo-
ret min'. a. 2. pars pbat: qm vltima spera e corpus aliqz
tu magnu: quo nihil est maius: r tn est magnu r paruu: ma-
gnu naqz respectu minoris r paruu respectu maioris: non
qd actualr existit: s3 per assignatione. Secudo segt. Qz
possibile e aliquid esse intesum: r no remissus: sed no e possi-
bile aliquid ee remissus: r no intesum: pma pars pz: dato: q
deus pduceret ifinita albedine itesue. 2. silr: qz si aliqd
est remissus: illud distat a no gradu sue latudinis: r p nis e
dare gradu remissioze: quare segtur: q. pms assignat' gra-
dus est intesum. Quarta pntia e ista. Aliq pportio maioris
inequalitatis no e habitudo maioris ad minus: pbat: naz
corpus ifiniti ad corpus finitu: r numeri ifiniti ad nume-
rum finitum: e pportio maioris iequalitatis: r tn non e ha-
bitudo maioris ad min': qz nihil e minus copore infinito:
nec aliqs numerus e minor numero ifinito: cuz numerus
ifinit' no sit paruu: nec modicu sit corp' ifinitu. Ex ista
pntia segt pmo. Qz aliqua pportio minoris iequalitatis no
est habitudo minoris ad maius: pz: na binarij ad ternariu

e pportio minoris iequalitatis: et tn no e habitudo mioris
ad mai' qz ternari' no e numerus maior binario: cum bina-
rius no sit numerus magn'. Secudo sequit. Qz aliqne
sunt due pportioes eiudē rōnis omnino: quaz vna est ha-
bitudo maioris ad minus: r no alia: pbat: r assigno duas p-
portiones: quaz vna sit octonary ad quaternarium: r alia
quaternary ad binariu. isto posito: quelibet istaz pportio-
num est pportio dupla: ergo sut eiudē denominatois om-
nino: r pma est habitudo maioris ad minus: qz tam octona-
rius qz quaternarius e magnus: r paruu nūerus: s3 scda no
e bitudo maioris ad minus: qz binari' no e magn': qz rē.

His visis pz responsio ad rōne pcedēdo illā: omnis
numer' e qstus: r illā silr. a. numer' e quā-
tus: s3 nego illā pntia. a. numerus e quātus: g. a. numerus e
magnus: r nego q. oē qstus e magnu: r e. s3 pcedā: q. omne
quātus pntiu e magnu: cōcedo tn q numerus trium pun-
cto: e magnus. r ad improbationē quādo sic arguit. a. est
magnu: r omne. a. e tria puncta: g tria puncta sunt magnus:
nego pntia: nec e sillus i quarto tertie figure: qz no pcludi-
tur maior extremitas de minori: vnde magnu i prima pro-
portione e numeri singularis: r respicit illum terminu. a. i
pclusionē vero e numeri pluralis: r respicit illum terminu
tria: r ideo deberet sic concludi: ergo tria puncta sunt ma-
guum. a. seu magnus numerus: qd cōceditur: quare rē.

Capitulū de terminis transcendentibus.

Vigesimo nono pncipalr ad qōne ar-
guit sic. ista ppositio e ve-
ra. Dis qrtitas e ens: r eadē e falsa. g. qd va-
t3 pntia cum pma parte a. nis: qz termin' trā-
scendens e verificabilis vlr de omni gene-
ralissimo: vt pz iductiue: hec eni ppositio e
vera: ois suba e ens: r hec silr. ois qualis est
ens: r sic de singulis: g. etiaz videt q hec debeat esse vera.
ois qrtitas e ens. 2. pars a. nis pbat: qm sequit: ois quāti-
tas e ens: s3 ois numerus e qrtitas: g. ois numer' e ens: nis
flz qz nūer' ex sorte r pla. no est ens: cu sor. r pla. no sint ali-
gd: g. aliq pmissaz. non minor. g. maior: qz ois numerus est
quantitas discreta: ergo maior qd erat probandum.

Pro solutione hu' argumti pono qttuor pntes:
quaz pma e ista. No solū i recto
r singulariter repit termin' transcēdēs: sed etiā in recto r
obliquo: r pluraliter aliqs denoiat talis: pbat: na sic hec e
pdicatio transcēdēs. sor. est ens: ita videt ista: sor. est entis: r
hec et sor. r plato sunt etiā. g. sicut ly ens est termin' tran-
scēdēs: ita ly entis r ly etiā obliq r plraliter sumpta. Ex
ista pntia sequit i pmo. Qz plures qz quinqginta sunt termi-
ni transcēdētes no coincidētes in mō significadi: pz: qm isti
gnqz sunt termini transcēdētes: aliqd. res. vnū. vtz. pfectū:
r eoz casus tam singlariter qz pluraliter sumpti. Secū-
do segt q vltra centū sūt generalissima gnā: no coicidētia
in modis significadi: pz: qm decē sunt i recto: r singulariter
pdicabilia: ac et eoz casus singlariter: r pluraliter sumpti.
vt satis liqz itueri. 2. pntia e ista. De omni gnāissimo e veri-
ficabile vlr transcēdēs p se vel p accidēs: pz ista p iductiue:
qz ois suba e ens: vel entia: r ois qrtitas: vel qualitas e ens:
vel entia: r sic de aly: voco aut transcēdēs p se terminum
transcēdētē: transcēdētē pdicabilē singlarē r i recto. tran-
scendentē vero p accidēs voco ei' alios casus singularis: r
pluralis nūmeri transcēdēter pdicabiles: vt entis: entia: en-
tibus. r h3. Ex ista pntia segt pmo. Qz l3 de ly numer' no
distinguedo numez a reb' numeratis n verificet ly ens:
vel ly aliqd: tn de eodē verificat entia: vel aliq: pz: qz licet
bet no sit vera. numerus est ens: vel aliqd. h tn est vera nu-
mer' e entia: r aliq. Secudo segt. Qz non de quocūqz e
verificabile vnū transcendentiu: de eodē e verificabile reli-
quū: pz: qz de ly numerus verificat ly entia: r non ly ens: r

Cor^m

p³

Cor^m

2³

Cor^m

Cor^m

3° De ly deus: verificat ly ens: et no ly entis. ¶ 3° est ista. Lz qdlibz ly aliqd: vel ly res: sit terminus trascendens: no tamen quodlibz ly ens est h^o: pma pars pz inductive: et scda filr: qz ly ens participialr sumptu no est termin^o trascedens: qz co uertit cu ly existes: solu eni ens noialiter sumptu: in tali de noiatione e trascedens. ¶ Ex ista h^one seqt pmo. Qz ly ens: et ly aliqd: uertut: et ly ens: et ly aliqd: no uertunt (pz) qz ly ens: et ly aliqd: trascedenter sumpta uertunt: sz ly ens participialr sumptu: et ly aliqd no uertut: etia ly ens: et ly ens noialr sumpta couertut: sed no difformiter supra: vnu participialiter: et reliquu noialiter. ¶ Secudo seqt. Qz ois numerus: et ois qntitas e ens participialiter sumptu (pz) qz ois numerus: et ois qntitas est existes. ¶ Tertio sequit. Qz aliqs numer^o e ens: et ides no e ens: sumendo ly ens difformiter: i affirmatia participialr: et i negatiua noialr. ¶ Quarto seqt. qz ista pna no valet. Iste numer^o est ens: iste numerus e for. et pla. g for. et pla. sunt ens: qz ly ens participialr sumptu: est adiectiuu in antecedete respiciens illu terminu nue: rus: et i pnte illud copulatus for. et pla. sed deberet inferri. g for. et plato sunt numerus ens: seu numer^o existes. ¶ 4° est ista. Sumendo numez put distinguit a reb^o numeratis: ois numer^o: et omnis qntitas e aliqd: et ens nominaliter: seu trascedenter sumptu (pz) na sicut ois qntitas pti^o est ali quid: qz est accidens quo copulant partes inuice ptinui. ita omnis qntitas discreta videt ee aliqd: quia est vnu accidens quo aliq mair separant. ¶ Ex ista h^one sequit pmo. Qz ali quod accidens est i duob^o hoibus. no tn i duplici subo (pz) na numer^o binarius duoz hoibus est in duob^o hoib^o: i qbus est accidentaliter fundatus: sz isti duo homines no sunt nisi vnu subiectu isti^o accidētis. ¶ Secundo sequit. Qz aliq forma indiuisibilis e in aliquo subiecto qto: et no i aliq par ta eius (patet) na numerus binari^o: seu qscuqz alius put di stinguit a reb^o numeratis e in subo discreto: et no in aliqua parte eius: ex quo nullā partē denoiat: exēplū hētur in for ma circuli. q e indiuisibilis exns i toto cirulo. et i nulla eius pte: h tn no sūt hic nisi tangēda: qm ptinet ad sciaz altiore.

His visis faciliter rñdet ad rōne xcedendo qzlibz illaz: ois qntitas est ens: ois numerus est ens: sumēdo ly ens participialr. et distiguēdo numez areb^o numeratis. et no tenēdo noialiter: et tūc dicit: qz numer^o for tis et platonis: no e sortes et plato. Si aut ly ens tenet noia liter et trascēdēter: no distinguēdo numez arebus nume ratis: nego illā. ois qntitas est ens (et ad pbationē dico) qz lz de quolibz generalissimo verificet trascendens: no oz qz illud sit ly ens. sz sufficit qz ipz sit ens vel entia. Ideo cō cedo qz ois qntitas e ens vel entia: quare rē.

Capitulum de corpore predicamēti quantitatis et predi camenti substantie.

Vigesimo pncipaliter ad qstionē ar guit sic: ista ppositio e ve ra. Qe corp^o e suba. et eadē est falsa. g qstio vera: et pna cu p^o parte antis. qz illa e pposi tio vls affirmatiua: i qua pdicat generalif simū de sublaterno: et z^o ps antis (pbat) qm arguit sic: oē corp^o e suba: sed aliqz qnti tas ptinua e corpus. g aliqz qntitas ptinua e: ois flm: distin guēdo qntitatē are qsta: qz sic sumēdo qntitatē ipsa no e ni si accns. g aliqz pmissaz e falsa: no minor. g maior: qz minor no sit falsa (pz) p Aristo. i pdicamēto qntitatis diuidētē cō tinuu: in lineā: supficiē: corp^o: locū: et tps. Itē dato qz qntitas no distinguat are qsta: arguit sic: oē corp^o e suba: sz aliqz al bedo e corp^o. g aliqz albedo e suba: h e ipossibilis. g vna pre missaz e falsa: sed non minor: qz albedo est longa: lata: et p funda. g maior qd erat pbādum.

3° Pro solutiōe hui^o pnis pono qttuoz hnes: quaz pma e ista. Li corpus sumptū i sua

maxima cōitate no e termin^o pdicamētalis: sz termin^o eg uocus (pz) qz ly corpus cōissime sumptū pdicat taz de sub stātia qz de accñte: et taz de corpe pdicamēti sube: qz de cōpe pdicamēti accñtis. g no e i aliq pdicamēto (pz pna) qz nulls termin^o p se e i duplici pdicamēto: sic nec ly ens: qz pdicat de oib^o pdicamentis nec ly accñs: qz pdicat de oib^o pdica mētis accñtiū: qz at ly corpus sic sumptū sit termin^o equo cus (pbat) qz sz diuersas rōnes pdicatur: vificat nāqz de suba: vt pposita e ex mā et forma: et de accñte put hz trinas dimēsiōnez. v3. lōgitudinē: latitudinē: et pfunditatē. ¶ Ex ista h^one seqt pmo. Qz ly corpus no e pdicamēti sube subal ternū: nec spēs pdicamēti qntitatis (pz) qz no est terminus pdicamētalis. ¶ Secdo seqt. Qz qlibet istaz e ipossibilis: oē corp^o e substātia: oē corp^o est qntitas: qz cuiuslz eaz de aliq vificat subz de quo no vificat pdicatu. ¶ 2° est ista. ly cō pus vniuoce sumptū e terminus pdicamētalis: no tn pñes ad duo pdicamenta: p^o pars e manifesta: p aristotile in pdi camētis ponētē corpus in pdicamēto substantie: et itez ly corpus i pdicamento qntitatis. 2° pars pbat sic: nullū ly corp^o qd est pdicamēti sube est pdicamēti qntitatis nec e. g ly corp^o non e pertinens ad duo pdicamenta (pz pna) ex quo no ponit corpus in aliquo pdicamento: nisi in predica mento qntitatis vel sube: et ams arguit: quia nullū vniuoce est in duobus pdicamentis. ¶ Ex ista h^one sequit pmo. Qz ly corpus. et ly cōpus no inuicē couertunt: sz sunt termini di sperati (pbat) illi duo termini no uertunt: sed sunt dispe rati: quoz vnus solū de suba verificat: et alius de accñte: sz ly corpus pdicamenti sube: solū de substātia verificat: et ly cōpus pdicamēti qntitatis: solū de accñte: et hoc distinguen do qntitatē are quāta. ¶ Secudo seqt. Qz ly corp^o e subal ternū pnti sube: et ly corpus non est subalternūz predica mēti substantie (pz) ex quo sunt duo pdicamēta i quoz subal ternat ly pti^o et alio ly cōpus. Et ita dicit de pdicamento quantitatis quia ly corpus e spēs pdicamēti qntitatis: et ly corpus no e species eiusdē. ¶ Tertio seqt. Qz qlibz istarū e necia. qdlibz corp^o e suba: qdlibz cōpus e accñs: supposito .n. qz i p^o subyiciat termin^o pdicamēti sube. et i 2° termin^o pdi camēti qntitatis. ¶ 4° seqt. Qz hec pdicatio e ipossibil. oē corp^o e corp^o: dato qz subyiciat terius pdicamēti sube: et pdicet terminus pdicamēti qntitatis: aut e. tn cu pponit oz xcedit: qz fm cōem modū loquēdi vniformiter sumit apte vtriusqz extremi: qre rē. ¶ 3° est ista. Ponendo qntitatē distictaz are quāta possibile e aliqd ee hoiez: et nullā oino hre dime sionem pbat (et pono) qz deus anihilet oēm qntitatē for tis: remanente mā sortis cu actuatione sue forme. isto posi to: for. esset hō: qz esset substātia p se existēs pposita ex ma teria: et forma: no tn hret aliquā dimēsiōnez: ex quo in co ois qntitas esset anihilata. ¶ Ex ista h^one seqt pmo. Qz est ipossibile corp^o esse: et no lōgū: latū: et pfundū (pbat) na in casa xclonis: for. eet cōpus: qz esset hō: et aial: et no eet longū: latus: nec pfundus: ex quo no hret qntitatē. ¶ Secudo seqtur. Qz h diffinitio: lōgitudō: et latitudo: cu pfunditate: e diffinitio cōporis pdicamēti sube: sz pdicamēti qntitatis (pz) qz possibile e ee corp^o pdicamēti sube sine h^o demēsiōib^o: sz non est possibile esse corpus pdicamenti qntitatis sine illis. ¶ 4° est ista. Cōtingit aliqd totū esse et hre partes: et nulla sui parte esse maius (pz in casu isto) for. habere partes eēt tiales. v3. materiā: et formā: et ex hoc esset quoddaz totū: no tn aliqua sui parte esset maius: qz nullā haberet magnitudinem: nec partes qntitatiuā. Et si dicit qz superi^o in vno pncipali cōcessus est: omne totū ee maius sua parte qntita tiua: dicit qz vez e: tn possibile e oppositū: vel dicat qz vbi sumit totū vt hz respectum ad suas partes qntitativas: et non ad partes simplr. ¶ Ex ista h^one sequit pmo. Qz non si ab equalibus equalia demas cetera que remanebūt erūt eqlia: pbat (et pono) qz a. et b. sint duo pedalia: que nunq

post hec habebunt aliquam quantitatem: sed remanebunt cum simplici materia: et simplici forma. isto posito. a. et b. sunt equalia: quia sunt pedalia: a quibus demunt equalia: quia due pedalia: et tamen cetera que manebunt non erunt equalia: quia non erunt quanta: et si dicitur hoc est oppositum unius principii. dicitur quod istud principium sic intelligitur: si ab equalibus equalia demas: cetera que remanent quanta: sunt equalia. ¶ Secundo sequitur. Quod possibile est aliquid quantum esse: et ad suam medietatem non habere proportionem duplicem: probatur (et pono) quod a. sit unum bipedale: cuius una quarta immediate post hoc non habebit aliquam quantitatem. isto posito. a. immediate post hoc erit quantum: quia plusquam sua medietas erit quanta: et tamen ad suam medietatem non habebit proportionem duplicem (probatur) nam nihil ad suam medietatem habet proportionem duplicem: nisi excedat illam per aliam medietatem equalitatem: sed illa medietas cuius una pars est quanta: et alia non: non est equalis alteri medietati totaliter quanto: cum illa non sit quanta: cum sola eius medietas sit quanta: quare etc.

His visis pro solutio ad rationem dicendo. quod illa propositio est vera: omne corpus est substantia: si subicitur corpus predicamenti sube. Et ad rationem dico: quod si in minori corpus sumitur eodem modo: nego illa: si vero differenter: nego contra. Et ita ad confirmationem dicatur: si autem in principio sumitur subiectus propositionis proposita ut species predicamenti quantitatis: nego illa: et contra quod predicetur generalissimum de suo subalterno: quare et cetera.

Capitulum de superiori et inferiori: cum negatiua et distributioe.
Trigesimo primo principaliter arguitur sic: ista propositio. Tu non es aliquid ubi sol est: est vera: et eadem est falsa. quod questio vera: contra tamen cum prima parte antea: quoniam arguitur sic: tu non es ubi sol est: ergo tu non es aliquid ubi sol est (pariter) quia ex opposito sequitur oppositum: et antea est verum ut patet. ergo et contra. 2^a pars antea probatur sic (nam sequitur) tu non es aliquid ubi sol est: ergo tu non es sciens ubi sol est (patet contra) quia arguitur a superiori distributo negatiue: ad suum inferius: et contra falsum: quia tu scis ubi sol est ut suppono. quod et antea.

Pro solutione huius argumenti pono quattuor rationes: quarum prima est ista. a superiori ad suum inferius non distributiue non valet contra: nisi forte gratia materie (patet) quia non sequitur: animal currit: ergo homo currit: nec sequitur: animal non currit: ergo homo non currit: et notanter dico nisi gratia materie: quod optime sequitur: tu es animal: ergo tu es homo: demonstrando hominem. aliqua propositio scitur: ergo aliqua propositio vera scitur: aliquid homo est albus. ergo aliquis homo albus est albus: et sic de infinitis. ¶ Ex ista ratione sequitur primo. Quod a superiori ad suum inferius negatione proposita: non valet argumentum: quia non sequitur. non nullum animal currit: ergo non nullus homo currit: non omne animal mouetur: ergo non quilibet homo mouetur: sicut non valet iste: quibus equaliter aliquid animal currit: ergo aliquid homo currit. aliquid animal non mouetur: ergo aliquid homo non mouetur: quare etc. ¶ Secundo sequitur. Quod a superiori ad suum inferius negatiue distributiue: superius et inferius: non valet consequentia: quia non sequitur: animal non mouetur: ergo homo non currit: hic namque arguitur a superiori ad suum inferius ratione vtriusque extremi: et ratione primi non arguitur distributiue: sed ratione secundae. Ideo fallit contra rationem primi: et non rationem secundae. ¶ Secunda ratio est ista a superiori distributo negatiue et immobiliiter ad suum inferius ratione totius extremi non valet contra. unde non sequitur: non incipit homo esse: ergo non incipit sol esse: tu non incipis esse albus: ergo tu non incipis esse coloratus. ¶ Ex ista ratione sequitur primo. Quod nulla istarum consequentiarum valet: non continenter homo est homo: ergo non contingenter tu es homo. ly homo non significat primo animal: ergo non significat primo hominem: et hec contingit. quia terminus distributus negatiue immobiliiter distribuitur. ¶ Secundo sequitur. Quod nulla istarum consequentiarum valet. sortes non in quantum animal est risibilis. quod

sortes non in quantum homo est risibilis. si nullum animal mouetur: nullum animal currit: ergo si nullus homo mouetur: nullus animal currit. continue enim arguitur distributiue immobiliiter.

3^a ratio est ista a superiori distributo negatiue mobiliiter ad suum inferius ratione partis extremi solui: non valet contra: quia non sequitur: tu non es aliquis asinus: ergo tu non es apparens asinus: tu non es ens platonis: ergo tu non es dominus platonis: quia ly aliquis: fit superius ad ly apparens: et ly ens ad ly dominus: non tamen ly aliquis asinus: ad ly apparens asinus: sicut nec ly ens platonis: ad ly dominus platonis. ¶ Ex ista ratione sequitur primo. Quod ista contra non valet. Tu non es aliquid ubi sol est: ergo tu non es sciens ubi sol est: quia arguitur ratione partis solui et non ratione totius extremi: nec etiam illa prima valet. non animal currente risibile currit: ergo non hominem currente risibile currit: quia hic non arguitur ratione totius extremi: nec ratione partis ex eo quod ablatiuus absolute sumptus: non se tamen ex aliquo parte propositiois. ¶ 4^a ratio est ista a superiori distributo ad suum inferius negatiue mobiliiter: ratione totius extremi: frequenter fallit consequentia: patet: quia non sequitur: nullum animal disputat: ergo nullus homo currit. nullum coloratum tangitur: ergo nullum albus videtur. ¶ Ex ista ratione sequitur primo. Quod ista consequentia non valet de forma. nullum animal currit: ergo nullus homo currit: quia alia sibi similis in forma non valet. h. v. nullum animal currit: ergo nullus homo disputat. ¶ Secundo sequitur. Quod a superiori distributo negatiue mobiliiter ad suum inferius: non vniuersaliter valet contra de forma: in 3° adiacente: sed bene in 2° adiacente: quia hec est formalis: et de forma: nullum animal est: ergo nullus homo est: dicatur ergo: quod a superiori distributo negatiue mobiliiter: ad suum inferius: ratione totius extremi: quolibet alio non variato: et cum debito medio: est bonum argumentum: habet tamen medium non requirit nisi in terminis modalibus: vel officialibus: quia bene sequitur: nullum animal currit: ergo nullus homo currit: sed non sequitur: nullum hominem scis non esse: ergo nullum antechristum scis non esse: dato enim quod quilibet hominem scias esse: et ante verum: et consequens falsum: sed bene sequitur cum tali medio antequam est homo.

His visis pro solutio ad rationem concedendo illa: tu non es aliquid ubi sol est: et ad improbationem: nego consequentiam: quia arguitur distributiue negatiue: ratione partis extremi. ¶ Notanda tamen est differentia inter istas propositioes: ubi sol est: tu es sciens: et tu es sciens ubi sol est: prima enim significat assertiue: quod locus in quo sol est: est locus in quo tu es sciens: et hoc est falsum: id prima est falsa: sed 2^a significat conuertibiliter quod tu es sciens locum in quo sol est: et hoc est verum: id secunda est vera: et non mixta quare una est vera: et alia falsa: quia una est localis. v. p. 2^a: et alia de locato extremo. s. 2°. Et ex hoc sequitur quod ista consequentia non valet ubi sol est: tu non es sciens: ergo tu non es sciens ubi sol est: quia iam ante est verum: et contra falsum: nec etiam est sequitur: tu non es sciens ubi sol est: ergo ubi sol est tu non es sciens: dato enim quod tu esses ubi sol est: et scires istam propositioem: homo est animal: sed ne scires ubi esset sol: foret ante verum: et contra falsum: quare etc.

Capitulum de superiori et inferiori: cum distributioe affirmatiua.

Trigesimo secundo principaliter ad questionem arguitur sic: ista propositio est vera. Tu es omne animal: et omnis homo currens: et eadem est falsa: ergo questio vera: tenet consequentiam: et ante arguitur: et pono quod tu sis omnis homo currens. isto posito: probatur prima pars sic: tu es animal: et omnis homo currens: et nihil est animal et omnis homo currens: quin tu es istud: ergo tu es omne animal: et omnis homo currens: patet consequentia ab exponentibus ad exposita: antecedens est verum: ergo et consequens: quod tamen illa sit falsa arguitur sic: tu es omne animal: et omnis homo currens: sed aliquid asinus est animal: ergo tu ex asinus: et omnis homo currens: patet consequentia a superiori distributo ad suum

8 2

Dubium

inferius cū debito medio: et consequens falsus ut satis stat. ergo et antecedens: quod fuit probandum.

- 1^a 2^a** **Pro solutione** huius argumēti pono quattuor **2^a** nes: quarum prima est ista. A superiori distributo affirmatiue ad suū inferius non valet sequētia nisi forte gratia materie: p: qz nō sequit̄: omnis homo currit: ergo tu curris: qz contradictoriū sequētis stat cū antecedēte: nec sequit̄: omne aial ē aial. ḡ aliqs homo ē aial: qz aīa ē necessariū: et dīa ptingēs. iterdū tñ valet dīa a superiori distributo ad suū inferius affirmatiue grā materie: qz bene sequit̄: omnis ppositio scitur: ergo omnis ppositio vera scitur: omnis est impossibilis. ergo omnis ppositio falsa ē impossibilis. **1^a** **2^a** **3^a** **4^a** **5^a** **6^a** **7^a** **8^a** **9^a** **10^a** **11^a** **12^a** **13^a** **14^a** **15^a** **16^a** **17^a** **18^a** **19^a** **20^a** **21^a** **22^a** **23^a** **24^a** **25^a** **26^a** **27^a** **28^a** **29^a** **30^a** **31^a** **32^a** **33^a** **34^a** **35^a** **36^a** **37^a** **38^a** **39^a** **40^a** **41^a** **42^a** **43^a** **44^a** **45^a** **46^a** **47^a** **48^a** **49^a** **50^a** **51^a** **52^a** **53^a** **54^a** **55^a** **56^a** **57^a** **58^a** **59^a** **60^a** **61^a** **62^a** **63^a** **64^a** **65^a** **66^a** **67^a** **68^a** **69^a** **70^a** **71^a** **72^a** **73^a** **74^a** **75^a** **76^a** **77^a** **78^a** **79^a** **80^a** **81^a** **82^a** **83^a** **84^a** **85^a** **86^a** **87^a** **88^a** **89^a** **90^a** **91^a** **92^a** **93^a** **94^a** **95^a** **96^a** **97^a** **98^a** **99^a** **100^a** **101^a** **102^a** **103^a** **104^a** **105^a** **106^a** **107^a** **108^a** **109^a** **110^a** **111^a** **112^a** **113^a** **114^a** **115^a** **116^a** **117^a** **118^a** **119^a** **120^a** **121^a** **122^a** **123^a** **124^a** **125^a** **126^a** **127^a** **128^a** **129^a** **130^a** **131^a** **132^a** **133^a** **134^a** **135^a** **136^a** **137^a** **138^a** **139^a** **140^a** **141^a** **142^a** **143^a** **144^a** **145^a** **146^a** **147^a** **148^a** **149^a** **150^a** **151^a** **152^a** **153^a** **154^a** **155^a** **156^a** **157^a** **158^a** **159^a** **160^a** **161^a** **162^a** **163^a** **164^a** **165^a** **166^a** **167^a** **168^a** **169^a** **170^a** **171^a** **172^a** **173^a** **174^a** **175^a** **176^a** **177^a** **178^a** **179^a** **180^a** **181^a** **182^a** **183^a** **184^a** **185^a** **186^a** **187^a** **188^a** **189^a** **190^a** **191^a** **192^a** **193^a** **194^a** **195^a** **196^a** **197^a** **198^a** **199^a** **200^a** **201^a** **202^a** **203^a** **204^a** **205^a** **206^a** **207^a** **208^a** **209^a** **210^a** **211^a** **212^a** **213^a** **214^a** **215^a** **216^a** **217^a** **218^a** **219^a** **220^a** **221^a** **222^a** **223^a** **224^a** **225^a** **226^a** **227^a** **228^a** **229^a** **230^a** **231^a** **232^a** **233^a** **234^a** **235^a** **236^a** **237^a** **238^a** **239^a** **240^a** **241^a** **242^a** **243^a** **244^a** **245^a** **246^a** **247^a** **248^a** **249^a** **250^a** **251^a** **252^a** **253^a** **254^a** **255^a** **256^a** **257^a** **258^a** **259^a** **260^a** **261^a** **262^a** **263^a** **264^a** **265^a** **266^a** **267^a** **268^a** **269^a** **270^a** **271^a** **272^a** **273^a** **274^a** **275^a** **276^a** **277^a** **278^a** **279^a** **280^a** **281^a** **282^a** **283^a** **284^a** **285^a** **286^a** **287^a** **288^a** **289^a** **290^a** **291^a** **292^a** **293^a** **294^a** **295^a** **296^a** **297^a** **298^a** **299^a** **300^a** **301^a** **302^a** **303^a** **304^a** **305^a** **306^a** **307^a** **308^a** **309^a** **310^a** **311^a** **312^a** **313^a** **314^a** **315^a** **316^a** **317^a** **318^a** **319^a** **320^a** **321^a** **322^a** **323^a** **324^a** **325^a** **326^a** **327^a** **328^a** **329^a** **330^a** **331^a** **332^a** **333^a** **334^a** **335^a** **336^a** **337^a** **338^a** **339^a** **340^a** **341^a** **342^a** **343^a** **344^a** **345^a** **346^a** **347^a** **348^a** **349^a** **350^a** **351^a** **352^a** **353^a** **354^a** **355^a** **356^a** **357^a** **358^a** **359^a** **360^a** **361^a** **362^a** **363^a** **364^a** **365^a** **366^a** **367^a** **368^a** **369^a** **370^a** **371^a** **372^a** **373^a** **374^a** **375^a** **376^a** **377^a** **378^a** **379^a** **380^a** **381^a** **382^a** **383^a** **384^a** **385^a** **386^a** **387^a** **388^a** **389^a** **390^a** **391^a** **392^a** **393^a** **394^a** **395^a** **396^a** **397^a** **398^a** **399^a** **400^a** **401^a** **402^a** **403^a** **404^a** **405^a** **406^a** **407^a** **408^a** **409^a** **410^a** **411^a** **412^a** **413^a** **414^a** **415^a** **416^a** **417^a** **418^a** **419^a** **420^a** **421^a** **422^a** **423^a** **424^a** **425^a** **426^a** **427^a** **428^a** **429^a** **430^a** **431^a** **432^a** **433^a** **434^a** **435^a** **436^a** **437^a** **438^a** **439^a** **440^a** **441^a** **442^a** **443^a** **444^a** **445^a** **446^a** **447^a** **448^a** **449^a** **450^a** **451^a** **452^a** **453^a** **454^a** **455^a** **456^a** **457^a** **458^a** **459^a** **460^a** **461^a** **462^a** **463^a** **464^a** **465^a** **466^a** **467^a** **468^a** **469^a** **470^a** **471^a** **472^a** **473^a** **474^a** **475^a** **476^a** **477^a** **478^a** **479^a** **480^a** **481^a** **482^a** **483^a** **484^a** **485^a** **486^a** **487^a** **488^a** **489^a** **490^a** **491^a** **492^a** **493^a** **494^a** **495^a** **496^a** **497^a** **498^a** **499^a** **500^a** **501^a** **502^a** **503^a** **504^a** **505^a** **506^a** **507^a** **508^a** **509^a** **510^a** **511^a** **512^a** **513^a** **514^a** **515^a** **516^a** **517^a** **518^a** **519^a** **520^a** **521^a** **522^a** **523^a** **524^a** **525^a** **526^a** **527^a** **528^a** **529^a** **530^a** **531^a** **532^a** **533^a** **534^a** **535^a** **536^a** **537^a** **538^a** **539^a** **540^a** **541^a** **542^a** **543^a** **544^a** **545^a** **546^a** **547^a** **548^a** **549^a** **550^a** **551^a** **552^a** **553^a** **554^a** **555^a** **556^a** **557^a** **558^a** **559^a** **560^a** **561^a** **562^a** **563^a** **564^a** **565^a** **566^a** **567^a** **568^a** **569^a** **570^a** **571^a** **572^a** **573^a** **574^a** **575^a** **576^a** **577^a** **578^a** **579^a** **580^a** **581^a** **582^a** **583^a** **584^a** **585^a** **586^a** **587^a** **588^a** **589^a** **590^a** **591^a** **592^a** **593^a** **594^a** **595^a** **596^a** **597^a** **598^a** **599^a** **600^a** **601^a** **602^a** **603^a** **604^a** **605^a** **606^a** **607^a** **608^a** **609^a** **610^a** **611^a** **612^a** **613^a** **614^a** **615^a** **616^a** **617^a** **618^a** **619^a** **620^a** **621^a** **622^a** **623^a** **624^a** **625^a** **626^a** **627^a** **628^a** **629^a** **630^a** **631^a** **632^a** **633^a** **634^a** **635^a** **636^a** **637^a** **638^a** **639^a** **640^a** **641^a** **642^a** **643^a** **644^a** **645^a** **646^a** **647^a** **648^a** **649^a** **650^a** **651^a** **652^a** **653^a** **654^a** **655^a** **656^a** **657^a** **658^a** **659^a** **660^a** **661^a** **662^a** **663^a** **664^a** **665^a** **666^a** **667^a** **668^a** **669^a** **670^a** **671^a** **672^a** **673^a** **674^a** **675^a** **676^a** **677^a** **678^a** **679^a** **680^a** **681^a** **682^a** **683^a** **684^a** **685^a** **686^a** **687^a** **688^a** **689^a** **690^a** **691^a** **692^a** **693^a** **694^a** **695^a** **696^a** **697^a** **698^a** **699^a** **700^a** **701^a** **702^a** **703^a** **704^a** **705^a** **706^a** **707^a** **708^a** **709^a** **710^a** **711^a** **712^a** **713^a** **714^a** **715^a** **716^a** **717^a** **718^a** **719^a** **720^a** **721^a** **722^a** **723^a** **724^a** **725^a** **726^a** **727^a** **728^a** **729^a** **730^a** **731^a** **732^a** **733^a** **734^a** **735^a** **736^a** **737^a** **738^a** **739^a** **740^a** **741^a** **742^a** **743^a** **744^a** **745^a** **746^a** **747^a** **748^a** **749^a** **750^a** **751^a** **752^a** **753^a** **754^a** **755^a** **756^a** **757^a** **758^a** **759^a** **760^a** **761^a** **762^a** **763^a** **764^a** **765^a** **766^a** **767^a** **768^a** **769^a** **770^a** **771^a** **772^a** **773^a** **774^a** **775^a** **776^a** **777^a** **778^a** **779^a** **780^a** **781^a** **782^a** **783^a** **784^a** **785^a** **786^a** **787^a** **788^a** **789^a** **790^a** **791^a** **792^a** **793^a** **794^a** **795^a** **796^a** **797^a** **798^a** **799^a** **800^a** **801^a** **802^a** **803^a** **804^a** **805^a** **806^a** **807^a** **808^a** **809^a** **810^a** **811^a** **812^a** **813^a** **814^a** **815^a** **816^a** **817^a** **818^a** **819^a** **820^a** **821^a** **822^a** **823^a** **824^a** **825^a** **826^a** **827^a** **828^a** **829^a** **830^a** **831^a** **832^a** **833^a** **834^a** **835^a** **836^a** **837^a** **838^a** **839^a** **840^a** **841^a** **842^a** **843^a** **844^a** **845^a** **846^a** **847^a** **848^a** **849^a** **850^a** **851^a** **852^a** **853^a** **854^a** **855^a** **856^a** **857^a** **858^a** **859^a** **860^a** **861^a** **862^a** **863^a** **864^a** **865^a** **866^a** <

transita: q̄ p̄ tps post hoc erit p̄trāseūda. ⁊ imediate p̄ istās
 p̄ns erit aliqua pars p̄trāsita: que p̄ tēpus post hoc erit per
 trāseūda. ḡ iaz̄ incipit aliq̄ pars eē p̄transita q̄ p̄ tps post hoc
 erit p̄trāseūda: ⁊ n̄a cū p̄ma pte aūtis: ⁊ minorē p̄bo: post
 istās p̄ns erit aliq̄ ps p̄trāsita q̄ p̄ tps post hoc erit p̄trāseū
 da: ⁊ nullū erit istās post hoc istās p̄ns: qui iter istud ⁊ istās
 p̄ns erit aliq̄ pars p̄trāsita: que p̄ tps post hoc erit p̄tran
 seūda. ḡ ⁊c̄ (p̄z n̄a cum aūte) q̄z quocūq̄ instāti dato in
 ter illud ⁊ instās p̄ns cadit tēpus mediū i cuius secūda par
 te aliqua pars erit p̄transita: que p̄ p̄mā partē erit p̄trāseū
 da. ¶ ⁊ 2° ē ista. Jam incipit aliq̄ punctus moueri: q̄ per
 tps p̄ hoc gescet: p̄bat̄ (⁊ pono) q̄ aliquod corp̄ incipiat
 rare fieri per partē ante partē p̄ remotionē de p̄nti: quo po
 sito arguit sic: iaz̄ nō mouet̄ aliquis p̄ctus: qui p̄ tps post
 hoc gescet: ⁊ imediate post instās p̄ns mouebit̄ aliquis p̄
 ctus: qui p̄ tps post hoc gescet. ḡ ⁊c̄. ⁊ 3° pars p̄z: q̄z quocūq̄
 instāti dato p̄ hoc iter istud ⁊ istās p̄ns cadit tps mediūz in
 cuius 2° parte mouebit̄ aliq̄ punct̄: qui gescet i p̄ma pte.
 ¶ Ex ista n̄e seḡtur correlarie. ¶ b. aque incipit aliq̄ ps
 eē calida: que nō definit eē frigida: p̄bat̄ (⁊ pono) q̄ aliq̄
 ignis incipiat agere successiue i. b. aquā: que iaz̄ ē totalr̄ frigi
 da: isto posito arguit sic. b. aque incipit aliq̄ pars eē calida ⁊
 b. aque nulla pars definit eē frigida: ḡ correlariū v̄z (p̄z
 n̄a cū p̄ma parte aūtis per exponētes) ⁊ sc̄dam p̄bo. nam
 quacūq̄ parte data illa nūc ē frigida: ⁊ imediate post istās
 p̄ns ipsa erit frigida: q̄z nō subito in eius medietate introdu
 cere caliditas. ḡ nulla definit eē frigida. ¶ ⁊ 3° ē ista. Sor
 tes incipit infinite tarde moueri: ⁊ t̄n incipit velocius moueri
 q̄ ipemet incipit moueri: p̄bat̄ (⁊ pono) q̄ sor. incipiat mo
 ueri n̄ gradu latitudinis motus: p̄ renouationem de p̄nti:
 isto posito (p̄z p̄ma pars n̄is) q̄z infinito gradu remissiois
 mouebitur sor. Et secunda probō: q̄z sor. nunc non mouebi
 tur velocius q̄ ipse incipit moueri: ⁊ imediate post instans
 p̄ns mouebit̄ velocius q̄ ipse incipiat moueri: ergo ⁊c̄. Pa
 tet n̄a simlr̄ ⁊ aūtis: dādo ⁊ tradictoriū ⁊ exponēdo secūda
 partē. ¶ Ex ista n̄e seḡtur correlarie. ¶ v̄terq̄ istoz̄ demō
 stratis sor. ⁊ platonē incipit in infinitū tarde moueri: ⁊ tamē
 sor. incipit in infinitū velocius moueri q̄ pla. incipit moue
 ri: ⁊ 2° p̄bat̄ (⁊ pono) q̄ q̄libz̄ coz̄ incipiat moueri anō gra
 du latitudinis motus: isto posito (p̄z p̄ma pars ex n̄e) ⁊ se
 cūda p̄bat̄: sor. nō mouet̄ in infinitū velocius q̄ pla. incipit
 moueri: ⁊ imediate p̄ istās p̄ns sor. mouebit̄ in infinitū ve
 locius q̄ pla. incipit moueri. ḡ ⁊c̄. p̄z n̄a cum p̄ pte aūtis: q̄z
 sor. nō mouet̄: ⁊ sc̄daz̄ p̄bo sic: imediate p̄ istās p̄ns sor. mo
 uebit̄ aliquo gradu certe velociter: ⁊ pla. incipit in infinitū
 tarde moueri. ḡ sor. imediate post istās p̄ns mouebit̄ velo
 cius in infinitū q̄ pla. incipit moueri p̄z n̄a itūeti. ¶ 4° ē ist
 ista. Jaz̄ incipit q̄libet istoz̄ punctoz̄ moueri in infinitū velo
 citer: quoz̄ q̄libz̄ incipit in infinitū tarde moueri (p̄bat̄) ⁊ di
 uido horā futurā in ptes p̄portioales bimēbres vsus istans
 p̄ns: i cui^o q̄libz̄ pte pari intēdet. a. ⁊ b. p̄cta in infinitū mo
 tus suos: ⁊ i q̄libz̄ pte ipari remittēt motus suos vsq̄ ad nō
 gradū: isto posito: p̄z n̄ exponēdo p̄ remotiōez̄ de presenti.
 ¶ Ex ista n̄e seḡtur correlarie. ¶ d. p̄ct̄ incipit i infinitūz
 velocius moueri: ⁊ i infinitū tarde moueri: ⁊ oīno gescere
 (p̄bat̄) ⁊ signo vt p̄us horā futurā diuisas i ptes p̄portioā
 les minores vsus hoc istās p̄ns: cū ista p̄ ps p̄portioālerit.
 a. ⁊ b. 3°. c. 4°. a. 5°. b. 6°. c. ⁊ sic circulariter i infinitū: ita q̄. d.
 p̄ct̄ sp̄ i. a. itēdet motū suū i infinitū: ⁊ i. b. remittz̄ vsq̄ ad n̄
 gradū: i. c. v̄o oīno gescz̄: isto posito: p̄z cor^m exponē vt pri^o.
 p̄z solo rōnis deēdēdo illā: tu incipis eē alb^o
 aliquo gradu albedinis: ⁊ ad iprobationē
 nego n̄as) q̄z asingularibus ad terminū distributū iobitr
 nō valet n̄a q̄lr̄ ē in p̄posito: q̄z in illa p̄pone: tu nō incipis
 eē alb^o aliquo gradu albedinis: supponit ly gradu distribu
 tiue v̄tute negatiōis: ⁊ imobitr̄ v̄tute icēptōis. Uū i fili nō

seḡtur: nō necessario iste hō ē aīal: ⁊ nō necessario iste homo ē
 aīal: ⁊ sic de singulis: ⁊ isti sunt oēs homines: ergo nō neces
 sario homo est animal: quare ⁊c̄.
 ¶ Capitulū de veritate ⁊ falsitate propositionum: de p̄e
 terito ⁊ futuro.

Trigesimo quarto. ad q̄nē p̄ncipa
 liter arguit sic. ista p̄po
 sitio ē vera. Necessē ē deū sciuisse aīxp̄z fo
 re: ⁊ eadez̄ ē falsa. ḡ q̄stio vera: n̄a t̄z: ⁊ aīns
 arguit p̄ p̄ma parte sic: hec p̄posito ē necia
 deus scinit aīxp̄m fore: ⁊ ipsa adeq̄te signi
 ficat deū sciuisse aīxp̄z fore. ergo necesse ē
 deū sciuisse aīxp̄z fore: n̄a t̄z cū minorē: ⁊ maiorē p̄bo sic:
 illa p̄pō ē de p̄terito v̄a nō depēdēs a futuro. ḡ ē necia: cōse
 quētia t̄z cū antecedente: quo ad hoc q̄ illa ē v̄a de p̄terito:
 s̄z p̄bo ipsaz̄ nō depēdere a futuro: q̄z nō seḡtur: de^o scinit an
 tēxp̄m fore: ergo antēxp̄s erit: nec seḡtur: antēxp̄s non erit. ḡ
 deus nō scinit antēxp̄m fore (dato enim) q̄ antēxp̄s esset
 corruptus: eēt antēcedēs v̄z: ⁊ sequēs falsum.

Pro solutione hui^o arguēti pono quattuor cō
 clusiones quaz̄ p̄ma ē ista. Aliq̄ p̄ 2°
 ē p̄positio affirmatiua vera de p̄terito: nō depēdēs a futu
 ro: ⁊ t̄n ipsa sic significādo p̄cise aliquādo erit falsa: p̄batur
 (⁊ pono) q̄ sortes sit tripedalis q̄tatis: ⁊ t̄ate precise cō
 tinue fuerit: ⁊ cōtinue erit: plato vero sit: ⁊ fuerit bipedalis
 soluz̄: ⁊ aliquādo erit quadripedalis: isto posito (cāpio istā
 p̄positionem) sor. fuit maiō q̄ plato: que sit. a. (⁊ patet) q̄
 a. p̄positio ē p̄positio affirmatiua vera de p̄terito: nō de
 pēdēs a futuro: q̄z eius veritas nō respicit futurū: s̄z solū pre
 teritū: ⁊ q̄ aliquādo erit falsuz̄ (patet) q̄z postquā plato
 erit quadripedalis quātitatis: hec erit falsa: sor. fuit maior
 q̄ plato. ¶ Ex ista n̄e sequit̄ correlarie. ¶ nō oīs p̄posi
 tio affirmatiua v̄a de p̄terito: nō depēdens a futuro ē neces
 saria: s̄z aliqua ē ⁊tingēs (patz̄) q̄z. a. ē h̄s (dico tamē) q̄ q̄
 libet p̄positio de p̄terito v̄a affirmatiua i terminis simpli
 cib^o: tam iplicite: q̄z explicite nō depēdens a futuro ē necia:
 vt tu fuisti hō vel alb^o vel currēs: ⁊ sic de singulis. ¶ ⁊ 2° ē
 ista. Aliq̄ ē p̄pō affirmatiua de futuro falsa: q̄ aliq̄n erit v̄a:
 p̄bat̄: ⁊ pono: q̄ sor. sit tripedalis q̄tatis: ⁊ nec erit maio
 ris nec minoris: plato vero sit q̄dripedalis: ⁊ diminuat̄ vsq̄
 ad pedale q̄tate: nec vnq̄ apli^o augebit̄: isto posito: sumo
 h̄ac p̄pōez̄: sor. erit maior q̄ plato: ⁊ p̄z q̄ ipsa ē affirmatiua
 de futuro falsa: ⁊ t̄n aliq̄n erit v̄a. v̄z. cōtinue p̄ depditiōem
 tripedalitatis. ¶ Ex ista n̄e seḡtur correlarie. ¶ nō q̄libet
 p̄pō de futuro affirmatiua falsa ē ifaliblr̄ talis: p̄z de p̄pone
 p̄posita: ⁊ si d̄r: q̄ illa ē reglā: dico: q̄ itelligit̄ i terminis sim
 plicib^o: ⁊ non p̄positis iplicite nec explicite. h̄. n. sor. erit ma
 ior q̄ plato. d̄r de terminis p̄positis: q̄z subordinat̄ isti mentali:
 sor. erit maiō q̄ erit pla. s̄z ista: adā erit hō: aut ista: istās p̄ns
 erit ē falsa: ⁊ p̄petuo erit falsa. ¶ ⁊ 3° ē ista. Aliq̄ ē p̄pō v̄a
 de p̄terito: cui nō cōr̄ndebat aliq̄ vera de p̄nti: p̄z de ista: tu
 fuisti minor q̄ tu es: hec. n. est v̄a: vt liq̄r: ⁊ t̄n nūq̄ fuit aliq̄
 talis vera: tu es minor q̄ tu es. ¶ Ex ista n̄e sequit̄ corre
 larie. ¶ aliq̄ fuit p̄pō de p̄nti v̄a: cui nō cōr̄ndet nec vnq̄
 cōr̄ndebat aliq̄ v̄a de p̄terito: p̄z de ista: tu es maior q̄ p̄ns
 fuisti: q̄ fuit v̄a: ⁊ nūq̄ fuit aliq̄ tal v̄a: tu fuisti maior q̄ p̄ns
 fuisti. ¶ Nōduz̄ t̄n q̄ q̄libz̄ p̄pō d̄ p̄terito v̄a i teris simpli
 cib^o: taz̄ iplicite q̄z explicite: potuit h̄re vnā de p̄nti verā: ⁊
 e^o. sic. n. hec est v̄a: tu fuisti hō: ita h̄ fuit vera: tu es hō: ⁊ e^o
 ⁊ ita de alijs. ¶ 4° ē ista. Aliq̄ ē p̄pō vera de futuro: cui
 nō cōr̄ndet nec vnq̄ cōr̄ndebat aliq̄ de p̄nti. p̄z de ista: tu
 eris maior q̄ tu es: q̄ e v̄a: ⁊ nulla tal ē vel erit v̄a: tu es ma
 ior q̄ tu es. ¶ Ex ista n̄e seḡtur correlarie. ¶ aliq̄ ē p̄pō de
 p̄nti vera: cui nō cōr̄ndebat aliq̄ de futuro v̄a: p̄z de ista:
 tu es minor q̄ tu eris q̄ ē vera: supposito q̄ sis i cōtinua au
 gmētatione: ⁊ t̄n nūq̄ fuit aliqua talis vera: tu eris minor

Cor^m
 Cor^m
 Cor^m
 Cor^m
 Cor^m
 Cor^m

tu eris: vt pz p exponetes: veritame cuilibet ppōni ve re de futuro in terminis simplicibus: correspondebat aliq vera de p̄senti. Sicut. n. hec est vera: Antexps erit hō: Ita hec aliquādo erit vera. Antexps ē homo. Sifr cuilibet p/ positiōi vere de p̄nti i terminis simplicibus correspondebit vna vera de futuro: hec enim est vera: tu es. z hec etiaz ali

His visis quando fuit vera: tu eris. Respondebit ad rōnē negādo illā ppōnē: necesse ē deū sciuisse antexpm fore: et nego q̄ illa sit necessa ria: deus sciuit an xpm fore (z ad pbationē) illa ē vna ppo sitio de p̄terito affirmatiua vera nō depēdens a futuro. ḡ ē neēia: pz ex p̄ nē: q̄ n̄a nō valz: tñ nego an̄s (z dico) q̄ il la deus sciuit antexps fore depēdet a futuro: nō pp hoc: qz sequat̄: deus sciuit antexpm fore: ergo antexps erit. aut an tēps nō erit: ergo deus nō sciuit antexpm fore: s; qz scien tia dei qua deus scit antexpm fore: aut veritas illius ppō nis: deus sciuit antexps fore: solū futurū respicit obiectiue: nō aut p̄sens: aut p̄teritū: vt cōstat intuitū: quare zc.

Capitulum de necessitate: z contingentia: tam nominali ter: q̄ adverbialiter sumpta.

Rigefimo q̄nto p̄ncipaliter arguit sic ad q̄stionē: ista ppō ē va. Cōtingēter de^o sciuit te fuisse: z eadē ē falsa. ḡ q̄d vera: n̄a t̄z: z pbat p̄ pars an̄t̄ sic: de^o sciuit te fuisse: z p̄t eē q̄ de^o nūq̄ sci uit te fuisse: ergo cōtingēter deus sciuit te fuisse. ista cōsequētia ē bona ab exponētib^o ad expositam: z an̄s ē vez. ḡ z n̄s: q̄ antecēdēs sit verum p̄ p̄ p̄te (pz) s; z^o p̄bo sic arguēdo: tu nō fuisti. ḡ deus nō sciuit te fuisse: ista n̄a ē bōa: z an̄s fuit pole. ḡ z n̄s: z si sic: potuit eē q̄ d̄s nō sciuit te fuisse. z^o ps an̄tis pbat sic: neēio de^o sciuit te fuisse. ḡ nō p̄tigēter: an̄s arguit. h̄ ppō ē neēia. deus sciuit te fuisse: cū sit affirmatiua vā de p̄terito: i terminis simplicib^o n̄ depēdēs a futuro: z ipsa adeq̄te significat deū sciuisse te fuisse. ḡ neē ē deū sciuisse te fuisse: z p̄ sequens

Pro solutione

neēio deus sciuit te fuisse. hui^o argumēti pono q̄ttur celo nes: q̄rū p̄ ē ista: neē ē te fuisse: z tñ cōtingenter tu fuisti. p̄ ps pbat sic: ista ppō ē neēia tu fuisti: q̄ adeq̄te significat te fuisse. ḡ neē ē te fuisse: pz n̄a ab officiātib^o ad officiātū. z^o ps arguit sic: tu fuisti: z potuit eē q̄ tu n̄ fuisti. ḡ cōtingēter tu fuisti: pz n̄a ab exponētib^o ad expositū. Ex ista n̄e seq tur p̄. Qz cōtingēter de^o sciuit te fuisse: z tñ neē ē deū sciuis se te fuisse (pz) p̄ expōnē p̄me: z officiatiōnē scōde. C^o z^o seq tur. Qz lz ly neē sit termin^o supior ad ly neēio: nō tñ ly n̄i gēs ad ly cōtingenter (pbat) qm̄ seq̄: neēio tu fuisti. ḡ neē ē te fuisse: z nō eē: s; n̄ seq̄: cōtingēter tu fuisti. ḡ cōtingēs ē te fu isse. C^o z^o ē ista. Neē ē deū fuisse cām hui^o: demonstrādo aiaz tuā: z tñ nō neēio de^o fuit cā hui^o (p̄ ps pz) qz hec fuit neēia de^o ē cā hui^o: q̄ adeq̄te significauit deū fuisse cāz h^o. ḡ neē ē deū fuisse cām hui^o: z^o ps pbat sic: potuit eē q̄ de^o nō fuit cā hui^o. ḡ nō neēio deus fuit cā hui^o: pz n̄a ab vna cā vitatis ad ppōnē habētē illā cām. Ex ista n̄e seq̄ p̄. Qz neē erit deū eē cāz hui^o: demonstrādo aiaz an̄xpi: z tñ nō neēio d̄s erit cā h^o: z^o ps ē māifesta (z p̄ pbat) z facio istā n̄az: hoc ē. demonstrādo aiaz an̄xpi. ḡ d̄s ē cā h^o: ista n̄a sp erit bōa: z aliqñ an̄s erit neēiuz. ḡ tūc n̄s erit neēiuz: s; tūc adeq̄te significabit deū eē cāz huius. ḡ neē erit deū eē cāz huius. C^o z^o seq̄ q̄ ista n̄a nō t̄z: tūc erit neē deū eē cām huius: z tūc hoc erit aia an̄xpi. ḡ tūc neē erit deū eē cāz aie an̄xpi: qz lz neē erit hoc eē: nō tñ neē erit aiaz an̄xpi esse. C^o z^o ē ista. Neēio d̄s scit te fuisse: z tñ ipse scit. solū cōtingē ter te fuisse (p̄ ps pbat) qz d̄s scit te fuisse: z n̄ p̄t eē q̄n ipē sciat te fuisse. ḡ zc. n̄a t̄z cuz p̄ p̄te an̄tis. z z^o pbat ex hoc qz nō p̄t eē q̄n vez z neēium sit te fuisse. z^o ps pbat sic: ista ppositio scit a deo solū: cōtingenter tu fuisti: z ipsa sic adeq̄

p̄^o z^o Cor^m Cor^m z^o Cor^m Cor^m 3° z^o

te significat. ḡ d̄s scit solū cōtingēter te fuisse. Ex ista n̄e seq̄ p̄mo. Qz nō qualrcūq; deus scit te fuisse: talr sciuit te fuisse: qz neēio scit te fuisse: z p̄cise cōtingēter sciuit te fuisse. C^o z^o sequit̄. Qz nulla istaz n̄az valz: nō cōtingēter d̄s scit te fuisse. ḡ cōtingenter d̄s nō scit te fuisse: nō neēio d̄s sciuit te fuisse. ḡ neēio d̄s non sciuit te fuisse. qz vtriusq; istaz n̄a rū ē an̄s vez: z n̄s falsuz (vt pz ex dictis) cū ex p̄ n̄te seq̄ tur: qz d̄s nō scit te fuisse: z ex z^o qz nō sciuit te fuisse: tāq̄ ab exposita ad vna suaz exponētū. C^o 4° ē ista. Tu scis ne cessario deū eē: z tñ cōtingēter scis deū eē (pbat p̄ ps sic) h̄ ppō ē scita ate. neēio d̄s ē: z ipsa sic adeq̄te significat. ḡ zc. z^o pars pbat sic: tu scis deū eē: z p̄t eē q̄ tu nō scias deum eē: qz p̄t esse q̄ tu nō sis. ḡ tu cōtingēter scis deū eē: pz n̄a: ab exponētib^o ad exposita. Ex ista n̄e seq̄ p̄mo. Qz tu scis neēio deū eē: z tu nō scis neēio deū eē: ponendo in p̄ma modū determinare ōronē ifinitiuā: z in z^o verbū p̄ncipale. C^o Secundo seq̄. qz tu scis cōtingēter deum esse: z non scis cōtingenter deum esse: dato: qz modus in p̄ma determi net verbum p̄ncipale: z in secunda ōronē ifinitiuā: nec illa sunt d̄dictoria: qz modus difformiter determinat̄ie sumit̄.

His visis faciliter respondetur ad rōnē seu argu mentū: cōcedēdo illā: cōtingenter de^o sciuit te fuisse: z negādo istam. Neēio de^o sciuit te fuisse: z ad pba tionē cōcedo n̄az p̄mā qua iferit: qz necesse ē deū sciuisse te fuisse: z n̄s illatū etiā cōcedo: sed vltērius cum ex illo con cluditur: qz necessario deus sciuit te fuisse: nego cōsequētia: qz arguitur quodānō a superiori ad suum iferius affirma tiue: z sine signo distributiue: quare zc.

Capitulum de nāli significatōe: ac suppone terminoz mentaliū.

Rigefimo sexto p̄ncipaliter arguit sic: ista ppositio est vera. Omne ens ē ens: z eadē ē falsa: ergo q̄stio vera: tenet n̄a cum p̄ma parte an̄tis inductiue z ex ponibiliter: ac etiā qz terminus transcendēs vni uersaliter z affirmatiue de se ipso vere p̄dicat̄: z^o ps pbat: p̄ aliq̄ supponit subiectū: p̄ quo nō verificat̄ p̄dicatū: ergo ppositio falsa: n̄a tenet: z an̄s arguit pro antexpo suppo nit subim. z p̄ nullo antexpo verificat̄ p̄dicatū. ḡ zc: minor ps: z maiorē p̄bo sic. ly ens in simplici apprehēsiōe distri butū: distribuitur p̄ omni homie p̄nti: p̄terito: futuro: yma ginabili: z possibilī. ḡ distributū in ppositione: distribuitur p̄ omnibus illis: pz cōsequētia: qz omnis terminus naturali ter significans idē penitus significat in ppositione: z extra ppositionē: qz nō potest absolui a sua significatōe: z p̄ cōse quēs distribuit p̄ an̄xpo: z supponit qd̄ eo: qd̄ ē intētum.

Pro solutione huius argumēti pono quattuor n̄nes quaz p̄ma est ista. Nullus terminus nāliter significās p̄t absolui a sua significatōe: pater: nā ista ē differētia iter terminū significantē ex iposi tiōe: z significantē nāliter: qz p̄mus absolui p̄t a sua signifi catōe: z nō secundus. Ex ista n̄e sequit̄. Qz ly ens menta le: p̄mo ista significat oīa etiā possibilīa i ppositōe ista: ens ē ens: sicut in simplici apprehēsiōe: pz: qz significat nāliter omnia entia possibilīa. C^o Secundo sequitur. Qz in illa p̄ ppositōe omne ens ē ens: significat ly ens antexpm: qz quic quid significatur per subalternum significatur per vniuer salem: z consequēter quicquid significat subiectum indefi nite significat subiectum vniuersalis: sed subiectū indefini te significat antexps: ergo z subiectuz vniuersalis. C^o Ter tio sequitur qz ly homo mentale materialiter supponens significat omnem hominem: quia in simplici apprehēsiōe significat omnem hominem: sed non potest absolui a sua significatiōe naturali: ergo materialiter supponens significat adhuc omnem hominem. C^o Secunda cōclusio est ista. Qz naturaliter terminus mentalis significat: tam nāliter in ppositione supponit (pbat) nā termin^o mentali

Dubium

(p3 de qualibet istarum) omne instans fuit: omne instans erit: nunq̄ enim fuit: aut erit falsa aliqua istarum nisi pro vna singulari: et quia prima fuit falsa: pro quolibet instanti preterito: et secunda pro quolibet instanti futuro. **4^a** Quarta conclusio est ista. Aliqua est vniuersalis necessaria que sic significando adequate perpetuo erit necessaria: et tamē aliqua eius singularis sic significando adequate perpetuo erit impossibilis (p3 de ista) omne instans ē cuius hec singularis: hoc instans ē demonstrando istas p̄ns: semp erit iposibilis. **Cor^m** Ex ista p̄ne seq̄t p̄. Quod aliq̄ ē v̄lis q̄ p̄petuo erit impossibilis: sic p̄cise significādo: et tñ q̄libet ei⁹ singularis sic adēq̄te significādo aliq̄n erit v̄a (p3 de ista) nullū instās ē cui⁹ q̄libz tal' singularis hoc instās nō est: p̄nti seu futuro demonstrato: aliq̄n erit vera. **Cor^m** Sc̄do seq̄t q̄ aliq̄ ē v̄lis v̄a: q̄ h̄bit: et h̄bit ifinitas singulares v̄as: et tñ nō est possibile: q̄ h̄eat nisi v̄nā verā (p3 de ista) oē instās ē cui nūq̄ correspōdet nisi v̄nū instās: licet ifinita sibi corresponsdebant: vel corresponsdebunt.

His visis p3 r̄sio ad rōez negādo illā: oē istās fuit: (et ad p̄bationē nego p̄ns) nec arguitur ab exponētib⁹ ad expositā: qz ly instās ī exposita: supponit p̄ oi instātū: qd ē: vel fuit: distributue. Et ī exponēte negatiua s̄m^m p̄ instātū qd fuit. iō bñ seq̄t: aliq̄d instās fuit: et nullū ē: vel fuit instās: qn istud fuit: q̄ oē instans fuit. p̄na ē bona: s̄ negat̄ minor. Et ad rōez p̄bantē q̄ ly instās in exposita solū supponit p̄ instātū qd fuit: negat̄ p̄na: et rō diuersitatis est ista: qz hoc v̄bū ē nullo mō p̄tinet aliud v̄bū: cū sit v̄bū imediatissimū: s̄ q̄libz aliō p̄tiet ip̄z: vt patuit ī p̄^o ne. q̄re r̄c.

Capitulum de necessitate: ac contingētia p̄pōns: ac sui significati.

Rigesimo octauo ad q̄stionem p̄ncipalr arguit sic. Aliq̄ p̄pō ē necia. et contingēs est eadē: q̄ possibile est eadē p̄pōnez ē v̄az et falsam: p̄na tenet: añs arguit. Ista p̄pō: p̄d est aial ē necessaria: et eadē ē contingēs: q̄ aliq̄ p̄positio ē necia: et contingēs (p3 p̄na) cū p̄ p̄te aīcedentis: qz hoiez esse aial ē neciuz: et ipsa sic adequate significat: q̄ ipsa ē necia. p3 p̄na a p̄pōne officiabili cū vna officialiū ad aliā (s̄ iaz p̄bat) q̄ ista ē contingēs: qz illa p̄pō p̄t eē et nō esse: q̄ ē contingēs. Itē nullū neciū ē illa p̄pō et aliq̄d ē illa p̄pō: q̄ aliq̄d contingēs ē illa p̄pō: et p̄ p̄ns illa p̄pō ē contingēs: p3 p̄na p̄ p̄uerfionē simplicē. Sillr hoiez eē aial ē contingēs: et ipsa sic adequate significat: q̄ ipsa ē contingēs (p̄bat sic) hoiez eē aial est hoiez sedere: sed hoiem sedere ē contingēs: ergo r̄c.

Pro solutione hui⁹ argumēti pono quatuor cōclusiōes: quaz p̄^o ē ista. Aliqua ē p̄positio necia: et illa ē contingēter (p̄bat) illa p̄pō d̄s est: est necessaria: et illa contingēter ē ergo r̄c. añs arguit sic: suū adequate significatū ē necessariū: q̄ ipsa ē necessaria: et q̄ ipsa cōtingēter ē (patz) qm̄ ipsa p̄t eē: et nō esse indifferēter: q̄ r̄c.

Cor^m Ex ista p̄ne seq̄tur p̄. Quod aliqua p̄pō ē necessaria: q̄ tñ nō ē aliq̄d necessariū (patet de illa) d̄s ē: cui⁹ adequate significatū est necessariū: iō ipsa ē necessaria: nō tñ ipsa ē aliq̄d necessariū: cū eadē aliq̄n non erit. **Cor^m** Sc̄do seq̄tur. Quod aliq̄ p̄positio est aliq̄d contingēs: q̄ tñ non ē p̄positio contingens (patet) de q̄libet illaz vt p̄us: de^o est: hō ē. **Cor^m** Tertio seq̄t

Quod aliqua p̄pō est contingēs et eadē est nō contingēs (p3) sumēdo ly cōtingēs in p̄ma in neutro genere: et ī z^o adiectiue ad illū terminū p̄pō. **Cor^m** Sc̄da p̄ est ista. Necessariū est hoiez esse aial: et tñ nullū necessariū est hoiez esse aial: p̄^o p3 p3: qz h̄ est necessariū: hō est aial: et ipsa adequate significat hoiem eē aial. z^o pars ē p3: qz quocūq̄ necessario (dato) istō nō est hoiez esse aial. **Cor^m** Ex ista p̄ne seq̄tur p̄. Quod aliq̄d contingēs est hoiem esse aial: et tñ hoiez esse aial nō ē contingēs: p̄ma pars p̄bat sic: hoc est hoiem eē aial: et hoc est aliq̄d contingēs: demonstrando te: q̄ aliq̄d contingēs ē hoiez eē aial. **Cor^m** Secunda v̄o pars ē manifesta: ex quo hoiez esse aial ē necessa

riū. **Secūdo** seq̄tur q̄ hoiez eē aial contingēter est: et tñ hoimē esse aial nō contingēs est (p̄ma p3 p3) qz hoc cōtingēter est demonstrando te: et hoc est hoimē esse aial: q̄ r̄c. **Secūda** pars ē p3: qz hoimē esse aial necessariū est. **Ter**tia p̄ est ista. Aliqua p̄pō est necessaria: et tñ suū adequate significatū est aliqualiter esse: qualiter esse est contingens (probatur) hec p̄pō est necessaria deus ē: cuius adequate significatū est deū esse: et deū esse ē deus p̄ducere h̄ instās: qualiter eē cōtingēs est (vt patet) q̄ p̄ vera. **Ex** ista p̄ne seq̄tur p̄. Quod ista cōsequētia nō valet: deū p̄ducere hoc instās est cōtingēs: s̄z quicquid et qualitercūq̄ ē deus p̄ducere hoc instās est deū eē: q̄ deus esse ē cōtingēs: aīcedens enī ē verum: et p̄ns falsuz (vt p̄ officiantes patet) s̄z bene seq̄tur: q̄ deū esse: ē aliqualr esse: qualiter eē est contingēs. **Secūdo** seq̄tur. Quod ista p̄na nō valet: solē esse ē necessariū: s̄z quicquid et qualitercūq̄ est solē esse: ē solem illuminare hanc domū: q̄ solē illuminare hanc domū est neciuz. itē p̄ antecedens est verū: et p̄ns falsuz (vt p̄ officiantes p3) s̄z bene seq̄tur: q̄ solē illuminare hanc domū est aliqualr esse: qualr esse ē neciuz. et hoc cōcedit qz soles illuminare hanc domū est solē esse: qualr esse ē necessariū. **Quarta** p̄ est ista. Aliqua p̄pō est contingēs: cui⁹ adequate significatū est aliqualr esse: qualr esse est necessariū (probatur) ista p̄positio ē contingens. deus est cā tui: cui⁹ adequate significatū ē deū esse cām tui: s̄z deum esse causāz tui: ē deū esse qualiter eē ē necessariū: q̄ p̄ vera. **Ex** ista p̄ne seq̄tur p̄mo. Quod ista cōsequētia nō valet: deum esse ē adequate significatū illi⁹ p̄pōns de^o ē: sed quicquid et qualitercūq̄ ē deū esse: ē deū esse cām tui: q̄ deū esse cām tui ē adequate significatū illi⁹ p̄positionis deus ē: s̄z bñ seq̄tur: q̄ deū esse cām tui est aliqualiter esse: q̄liter esse est adequate significatū illius d̄s ē. **Secūdo** seq̄tur. Quod ista cōsequētia non valet: hoimē esse ē significatū secundariū ista p̄pōns hō ē aial: s̄z quicquid et qualitercūq̄ ē hoimē esse: est hoimē esse aial: q̄ hoimē esse aial ē significatū secundariū illi⁹ hō ē aial (p3. n. cui⁹z intelligenti) añs esse verū: et p̄ns s̄m^m s̄z solū seq̄tur: q̄ hoimē esse aial ē aliqualr esse: qualiter eē ē significatū secundariū illi⁹: hō est aial: et hoc conceditur.

His visis respondet ad rationē negando illā esse cōtingentē: hō est aial: et ad p̄mā p̄bationem nego p̄sequentiā: sed bene seq̄tur: q̄ ista p̄positio hō ē aial cōtingenter ē: sen aliq̄d cōtingens ē. **Ad** secūda rōez cū dicitur vltimo: aliq̄d cōtingens ē illa p̄positio: ergo illa p̄positio ē cōtingens: concedo p̄nam: et p̄ns: si ly contingens in neutro genere sumitur substantiuato vbi aut adiectiue dependenter negarem p̄nam. **Ad** tertiam nego q̄ hoimem esse aial ē contingens: Et ad p̄bationem nego p̄nam: sed ista consequentia est bona: hoimē sedere ē contingens: sed quicquid: et qualitercūq̄ ē hominem sedere est hoiez esse animal: ergo hominem esse aial est aliqualiter eē: qualiter esse est contingens: conceditur consequentia: et consequens: ex quo nunq̄ sequitur: q̄ hominem esse animal sit contingens: quare r̄c.

Capitulum de ly immediate adverbialiter sumpto.

Rigesimo Nono ad questionem principaliter arguitur sic: ista p̄positio ē vera. Immediate post hoc tu eris: et eadē est falsa: ergo questio vera: consequentia: tenet: et probatur p̄^o pars antecedentis: post hoc tu eris demonstrando semper p̄sens instans: et nullum erit instans post hoc quin inter illud et hoc tu eris: ergo immediate post hoc tu eris: tenet consequentia ab exponētib⁹ ad expositam: et antecedens est verum: ergo et consequens: et pars antecedentis probatur: quoniam seq̄tur: immediate post hoc tu eris: q̄ ante oē instans futuruz tu eris: p̄na t3 ab vno conuertibili ad reliquū: et p̄sequens falsuz: q̄ et antecedens

stans post hoc quin inter illud et hoc tu eris: ergo immediate post hoc tu eris: tenet consequentia ab exponētib⁹ ad expositam: et antecedens est verum: ergo et consequens: et pars antecedentis probatur: quoniam seq̄tur: immediate post hoc tu eris: q̄ ante oē instans futuruz tu eris: p̄na t3 ab vno conuertibili ad reliquū: et p̄sequens falsuz: q̄ et antecedens

q̄ dñs sit falsum: probat sic: cōsequens est vna ppositio reso-
lubilis rōne illius termini ante: p̄ pbabilis: cui vna illarū
resoluentiū ē falsa. s. tūc tu eris: r̄ tūc ē vel erit añ oē istās
futurū: qd̄ pbat sic: nā p̄ ly tūc demonstrat istās p̄ns vel fu-
turū. si instās p̄ns: p̄ma ps ē falsa: qz istans p̄ns nūq̄ erit si
futurū erit. 2^a ps ē falsa: qz quocūq̄ instātū futuro dato: in-
ter illō r̄ instās p̄sens: erunt ifinita instātia: quoz qd̄z erit
añ datū istās futurū: q̄ illō n̄ ē: nec erit añ oē istās futurū.

Pro solutione huius argumti pono quatuor cō-
clusiōes: quaz p̄ma ē ista. Imme-
diate post hoc tu eris: r̄ nō eris imediate post hoc. p̄ma ps
pbat sic: post hoc tu eris: r̄ nullū erit instās post hoc qn̄ in-
ter illud r̄ hoc tu eris: q̄ imediate post hoc tu eris. 2^a ps ē
pbat: qz si eris imediate post hoc: ergo ī aliquo instātū eris
imediate post hoc: p̄z p̄na ex quo nō est añs de termino cō-
plexo v̄baliter: nec significāte rē successiua: sed p̄ns falsuz:
ergo r̄ antecedēs: qz p̄ns sit falsuz (pbat) qz si in aliquo istā
ti tu eris imediate post hoc: seq̄t q̄ istud instās subito erit:
p̄ns falsuz: qz instās p̄sens nō subito erit: qz non erit: nec ali-
quod istans futurū: qz quocūq̄ dato: ifinita erunt instantia
añ istud: puta oia intermedia: iter instās p̄ns: r̄ illō. Ex
ista p̄ne seq̄tur p̄mo. qz imediate añ hoc tu fuisti: r̄ tñ nihil
potuit fuisse imediate añ hoc (p̄z p̄ma ps per exponētes)
r̄ 2ª silr: qz aliter duo instātia potuissent eē imediata: qd̄ est
ipossibile. Secūdo seq̄tur. qz imediate post hoc erūt in-
finita instātia futura: r̄ imediate añ hoc fuerūt ifinita in-
stātia p̄terita: r̄ tñ nullū instans fuit imediate ante hoc: nec
aliq̄d instans erit imediate post hoc (p̄ma pars p̄z p̄ expo-
nētes) r̄ 2ª silr iterū: qz nullū instās p̄t esse alteri ī media
tum. Scōda p̄ne est ista. imediate ante hoc tu fuisti: demō-
strādo instās p̄sens: r̄ tñ nō imediate ante instās p̄sens tu
fuisti (pbat cōclusio sic) ista p̄na non valet: imediate ante
hoc tu fuisti: ergo imediate añ instās p̄sens tu fuisti: demō-
strādo instās qd̄ iaz ē p̄ns: qz post mille ānos erit añs verū
r̄ p̄ns falsū. Stet ergo oppositū p̄ntis cū añte: r̄ habet x̄llo.
Ex ista p̄ne seq̄tur p̄mo. qz imediate post hoc tu eris: demō-
strādo instās p̄sens: r̄ tñ non imediate post instās p̄sens tu
eris (pbat) ista p̄na nō valet: imediate post hoc tu eris:
ergo imediate post instās p̄sens tu eris: demōstrādo semp
instans qd̄ ē p̄ns: qz ante mille annos fuit añs verū r̄ p̄ns
falsū. Stet ergo oppositū p̄ntis: cū añte r̄ habet cor^m. Se-
cūdo seq̄tur: qz nulla istaz p̄naz valet. imediate post istās
p̄ns tu eris: ergo imediate post hoc tu eris: demōstrādo in-
stans qd̄ ē p̄ns. imediate ante instās p̄ns tu fuisti: ergo ime-
diate ante hoc tu fuisti: demōstrādo istās qz ē p̄ns (pono
nā qz) qz p̄ ly tu ī p̄ma demonstrat ātē p̄ps r̄ ī 2ª adā: r̄ p̄z qz
p̄ma p̄na nō valet: qz in p̄ instātū eē antē p̄pi: erit añs verū:
r̄ p̄ns falsuz. 2^a ē tñ nō valet: qz in p̄mo nō esse ade: fuit añs
verū: r̄ p̄ns falsuz. 3^a ē ista imediate post hoc tu eris: r̄
tñ nō ante oē instās futurū tñ eris: r̄ demōstro p̄ ly hoc in-
stans p̄ns (pbat) ista p̄na non valet ante mille ānos: ime-
diate post hoc tu eris: ergo ante oē istās futurū tu eris. Stet
ergo oppositū cōsequētis cū añte r̄ hētur. Ex ista cōclu-
sione seq̄tur p̄. qz imediate ante hoc tu fuisti: demōstrādo
instās p̄ns: r̄ tñ non post oē instās p̄teritū tu fuisti (pbat)
post mille ānos ista p̄na nō valebit: imediate ante hoc tu fui-
sti: ergo post qd̄libet instās p̄teritū tu fuisti: stet q̄ oppositū
p̄ntis cū añte: r̄ habet cor^m. Secūdo seq̄tur. qz si ime-
diate post hoc tu eris añ oē instans futurū post hoc tu eris:
r̄ si imediate ante hoc tu fuisti: post qd̄libz instās p̄teritū añ
hoc tu fuisti (p̄z) qz nullo casu ē añs v̄z sine cōsequēte. Ex
hoc tenēdo ly ante v̄t ē p̄positio: r̄ nō aduerbiū (qz sic) nō
ē terminus pbabilis. r̄ icipit p̄batio p̄positiōis a signo v̄li.
verūtñ cōcedo q̄libet illaz consequentiaruz. Immediate
post instās p̄sens tu eris: ergo ante omne futurum tu eris.
Immediate ante instans p̄sens tu fuisti: q̄ post oē instās

p̄teritū tu fuisti: r̄ hoc tenēdo ly ante v̄t p̄ri^o: qz sic nllō cāu
ē añs v̄z: sine cōsequēte. Quarta p̄ne est ista añ oē instās fu-
turū tu eris: put ly ante ē p̄pō: non tñ ante oē instās futurū
tu eris: put ly ante ē aduerbiū: p̄ma ps pbat sic: ante aliq̄d
instās futurū tu eris: r̄ nullū erit istās futurū qn̄ ante istud
tu eris: ergo ante oē istās qd̄ ē futurū tu eris (p̄z p̄na ab ex-
ponētib^o ad expositā) 2^a v̄o ps p̄z p̄ rōnem: qm̄ sumēdo ly
ante v̄t ē aduerbiū: est illa p̄positio resolubilis: q̄ resoluta
semp est vna exponentiū falsa. Ex ista p̄ne seq̄tur p̄^o. qz
post oē instās p̄teritū tu fuisti. r̄ nō post oē instās p̄teritū tu
fuisti. tenēdo ly post ī p̄ma p̄positiōnalr. r̄ in scōda aduerbia
liter (put p̄ns) Secūdo seq̄tur. qz q̄libz istaruz est v̄a. tu
fuisti ante instās p̄sens. tu eris post instās p̄sens (dato) qz
ly ante r̄ ly post: sint p̄pōnes. r̄ q̄libet illarū ē falsa. si ly añ r̄
ly post sint aduerbia. p̄^o eniz significat. qz tu fuisti anteq̄ ī
stans p̄ns fuit. r̄ hec ē falsa. qz ex ipsa seq̄tur p̄ns instās fuif-
se. 2^a v̄o significat. qz tu eris post q̄ p̄sens istās erit. ex q̄ se-
quit: qz p̄sens instās erit. iō añs ē falsuz sicut cōsequēs. qm̄ at
ly ante tenet p̄positiue: nō h̄z aliū modū p̄badi. qz p̄sens
aut p̄ intellectū: isto mō. hoc instās ē: r̄ tu fuisti. q̄ ante hoc ī
stātū tu fuisti. hoc instās fuit mediū instās besterne diei: r̄ tu
fuisti in p̄ instātū besterne diei. q̄ tu fuisti ante hoc instanti.
eodē modo v̄t de futuro. v̄t. a. instans est. r̄ tu eris. ergo tu
eris. post. a. instās erit mediū crastine diei. r̄ tu eris in fine
eiusdem diei. ergo tu eris post. a. instanti quare r̄c.

His presuppositis p̄z sufficiēter responsio ad
rōne cōcedēdo illā. Imme-
diate post hoc tu eris (r̄ ad iprobationē) q̄ añ oē instās fu-
turū tu eris. nego p̄nam qualitercūqz teneat ly ante. s̄z bñ
seq̄tur. q̄ ante oē instās futurū post hoc tu eris. r̄ isto modo
arguit ab vno cōuertibili ad reliquū. vbi ly ante sit p̄posi-
tio. si autem sit aduerbium. nego consequentiam. qz ante-
cedens ē veruz: r̄ p̄ns falsuz. pp̄ resolutionē fiendā. q̄re r̄c.
Capitulū de necessitate: r̄ p̄tingētia: ac modis entium.

Quadragesimo ad q̄stionē prin-
cipaliter arguit
sic. ista p̄pō ē vera. Necessario oē ens est.
r̄ hec eadē ē falsa. q̄ q̄stio vera. tenet p̄na cū
p̄na parte añtis. qz oē ens ē. r̄ non p̄t esse
quin oē ens sit. q̄ necessario oē ens ē. patet
p̄na ab exponētib^o ad expositā. s̄z pbat
2ª pars sic. necessario oē ens est. q̄ aliquomō oē ens ē (p̄z
p̄na) ab ifertori ad suū supi^o affirmatiue r̄ sine ipedimēto.
v̄n̄ illi termini necessario: p̄tingēter: vident esse iferiores
ad ly mō (ex quo seq̄t) necessario tu es. q̄ aliquomō tu es
r̄ nō ē. silr ātē p̄ps p̄tingēter erit. q̄ aliquomō antē p̄ps erit
r̄ nō ē. s̄z p̄ns illatū ē falsum. q̄ r̄ añs. qz p̄ns sit falsū pbat
sic. Aliquomō oē ens ē. s̄z tu es ens: r̄ de^o ē ens q̄ aliquomō
deus ē. r̄ eodē mō tu es. s̄z ois modus quo de^o ē: est modus
necessari^o. q̄ mō necessario tu es. silr ois mod^o quo tu es
ē p̄tingēs. r̄ d̄s ē eodē mō quo tu es (p̄cessuz) q̄ mō conti-
genti deus est. quodlibet istorum consequentium est ipos-
sibile. ergo r̄ antecedens ex quo ipsum sequitur.

Pro solutione hui^o argumti pono q̄tuor p̄nes.
quaz p̄^a ē ista. Tu es aliquomō
oē ens. s̄z tu nō sis oē ens aliquomō. p̄^a ps pbat sic. tu isto
modo es oē ens: r̄ iste mod^o ē aliq̄s mod^o. q̄ tu es aliquomō
oē ens. r̄z p̄na cū minori. r̄ maiore p̄bo. tu es istomō omne
ens. r̄ nihil ē istomō ens: qn̄ tu es istud: semp demōstrādo
modū singlarē: quo tu es. q̄ tu es istomō oē ens. p̄z p̄na ab
exponētib^o ad expositā. 2^a ps pbat sic. qz si nō: def oppo-
qz tu es oē ens aliq̄mō (r̄ seq̄t) qz nihil ē ens aliq̄mō qn̄ tu
es istō (p̄z p̄na) ab exposita ad vna suarū exponētū. r̄ p̄ns
falsū q̄ r̄ añs. Ex ista p̄ne seq̄t p̄. qz tu es aliquo^o oē es: r̄
tñ nllō mō tu es oē es. p̄^a ps ē pbata. r̄ 2ª pbat. qz si aliq̄mō
tu es oē ens. r̄ sit q̄ a mod^o ille. quo tu es oē ens. r̄ arguitur

4°

Cor^m

Cor^m

p̄^a

Cor^m

Dubium

fic. a. modo tu es omne ens: g̃ nihil est ens quin tu es illd. a. modo (p̃na tenet) ab exposita ad vnā suaz exponentiū: 7
1° 2^ois ē falluz: ergo 7 a^ois. ¶ Sc̃do segtur. Q̃ tu es oē ens. a. mō 7 a. modus ē aliq̃s mod^o: 7 nō tu n̄ es oē ens aliquomō: taz p̃ma: q̃ sc̃da ps habet̃ ex p̃dictis: vnde in ista p̃positio ne: tu es oē ens aliquomō nō stat ly mō determinate: nec cō fuisse t̃m: sed distributiue: qz ē determinatio illius termini ens. ¶ Sc̃da p̃ est ista. sic oē ens ē aliquo modo: ita aliquo mō oē ens est. p̃ma pars patet p̃ exponētes: 7 secūda p̃o/ bat̃ isto mō: oē ens ē: demonstrādo modū quo sortēs est: 7 iste modus ē aliq̃s modus: ergo aliquo mō oē ens ē (p̃z cō seq̃ntia) ab inferiori ad suū sup̃ius sine impedimēto: 7 maio rē p̃bo sic. Istō mō oē ens ē for. g̃ isto mō oē ens ē (p̃z p̃na) a 3° adiacēte ad sc̃dm adiacēs affirmatiue 7 sine terminō di strahēte: s̃z a^ois p̃bat̃ sic: isto mō ens ē for. 7 isto mō nihil ē ens qn̄ illud sit sortēs: ergo isto mō oē ens ē sortēs (p̃z p̃na) ab exponētib^o ad expositā. Itē sortēs est isto mō oē ens. g̃ istomō oē ens ē sortēs (p̃z p̃na) p̃ uerfionē simplicē: 7 a^ois ē prius p̃batū. ¶ Ex ista h̃ne segtur p̃mo. Q̃ mō necio oē ens est: 7 mō cōtingēti oē ens ē: p̃ma pars p̃bat̃ sic. istomō oē ens est: 7 iste modus est necessarius: demonstrādo modū quo deus est: g̃ mō necessario omne ens ē (p̃z p̃na) cū mio ri: 7 maiorē p̃bo sic. isto mō omne ens ē deus: g̃ p̃ mō omne ens est (p̃z p̃na) 7 antecedēs vt prius. 2° vero pars consilr̃ p̃bat̃. isto mō oē ens est: demonstrādo modū quo tu es: 7 iste ē modus cōtingēs: g̃ mō cōtingēti oē ens est: maior p̃ bat̃ sic. istomō oē ens est tu: g̃ isto mō omne ens ē (p̃z p̃na) 7 a^ois ex cōclusiōe. ¶ 2° sequit̃. Q̃ nlla istaz p̃naz valet: mō necio oē ens est: 7 tu es ens. g̃ mō necio tu es. mō cōtin genti oē ens est: 7 deus ē ens: g̃ mō cōtingēti deus ē: qz nō sumit̃ debitū mediū: ex quo vtrōq̃ restringit̃ ly ens. 3° p̃me cōseq̃ntie hoc deberet esse mediū tu es ens: mō necio 7 sc̃de deus ē ens: mō cōtingēti: quoz q̃d̃lz negatur. ¶ Ter tia p̃ est ista. Necessario oia entia sunt: 7 t̃n̄ nullomodo oia entia sunt: p̃ pars p̃batur sic: oia entia sunt: 7 nō p̃t esse: qn̄ oia entia sunt: g̃ necio oia entia sunt (p̃z p̃na) ab exponenti bus ad expositā. 2° ps p̃z: qz nllō mō duo entia sunt: mod^o .n. quo vnum ens ē: nō p̃t esse modus quo aliud ens ē. Et hoc loq̃ndo de mō intrinseco rei: quo ens dicit̃ hoc aliquid
2° ¶ Ex ista h̃ne segtur p̃. Q̃ cōtingēter for. 7 pla. sunt: 7 tamē nullomō for. 7 plato sunt: p̃ma ps p̃z p̃ exponētes: 7 2° per h̃nem. ¶ Secundo segtur. Q̃ si necio: vel cōtingēter: aliq̃ sunt: ista aliquo vel aliquib^o modis sunt p̃z p̃cessu inducti uo. ¶ Quarta p̃ est ista. Di mō nulla chy^o est: 7 t̃n̄ nō contin gēter nlla chy^o. ē: p̃ ps probat̃ sic: nullomō chy^o est. aliq̃ a^o chy^o ē. g̃ oī mō nlla chy^o ē: p̃z seq̃ntia: cū negatio postposi ta faciat̃ rē: a^ois silr. qz suū d̃dictoriū est falsuz. 2° pars p̃ batur: qz deē oppositū: cōtingēter nlla chy^o est: g̃ p̃t esse q̃ aliq̃ chy^o est: p̃z p̃na: ab exposita ad vnā suaz exponentiū:
3° 7 2^ois falsum: g̃. 7 a^ois. ¶ Ex ista h̃ne sequit̃ p̃. Q̃ omni mō antexps nō est: 7 t̃n̄ non necessario antexps nō est: p̃ pars p̃z: vt prius: qz nullo mō antexps est: 7 secūda silr: qz suuz d̃dictoriū est falsum: cū ex ipso sequat̃: q̃ non p̃t esse q̃ a^o ch̃ristus sit: ab exposita ad vnā exponētium. ¶ Secundo segtur. Q̃ nulla istaz cōsequentiaz valet. mō contingēti nulla chy^o est: ergo cōtingēter nulla chy^o ē. mō necessario antexps nō est: g̃ necessario antexps nō est: qz tam p̃rie: q̃z secūde consequētie: a^ois est verū: qz suū d̃dictoriū non est verū: 7 consequens falsum: vt p̃z intuenti.

Hic visis patet responsio ad rōnez concedēdo q̃lz illaz: necessario oē ens est: aliquo mō oē ens ē: nō qz ly mō sit terminus sup̃ior ad ly necessario: aut ly cōtingēter: qz ly necessario: 7 ly cōtingēter sunt aduer bia: 7 ly mō nomē: s̃z qz quelz eaz ē necessaria: 7 tūc ad im probationē: aliquomō oē ens est: 7 tu es ens: 7 deus ē ens: g̃ aliquomō deus est: 7 eodē mō tu es: nego p̃ntiaz: h. n. p̃po/

sitio aliquomō omne ens ē: ē resolubilis: q̃ resoluta: arguat̃ tur p̃ sub ly ens: cū eadē restrictione: 7 tūc minor erit falsa: vel p̃ nō erit inconueniēs: vt ostendit̃ correlariū sc̃d̃z: secū de conclusiōis: quare rē.

¶ Capitulum de possibilitate: 7 impossibilitate p̃positio num: habentium reflexionem supra se.

Quadragesimo primo ad q̃ones principaliter ar / guit̃ sic. Aliqua p̃positio ē possibilis: 7 eadē est impossibilis: ergo possibile est eandē p̃po sitionē esse verā 7 falsam: seq̃ntia t̃z. 7 a^ois arguit̃: hec p̃positio. nulla p̃positio ē nega tiua est possibilis 7 impossibilis: g̃ habeo in tentū: p̃ma pars p̃bat̃ sic: nullā p̃pōnez esse negatiuaz est possibile: 7 ipsa sic adeq̃te significat̃: g̃ ē possibilis: p̃z p̃na. 7 a^ois est verū: ergo 7 a^ois. Jam probatur 2° ps: q̃ illa q̃ sit. a. gratia exēpli sit impossibilis. a. eniz nō p̃t esse verū: sic signi ficādo adeq̃te: ergo. a. est impossibile. p̃bo p̃naz: qz ex oppo sito segtur oppositū: segtur eniz. a. est possibile: ergo possi bile necessariū: vel possibile cōtingēs: si possibile necessa rium. a. est verū: si possibile cōtingēs. a. p̃t esse verū: qz cō tingēs p̃positio ē illa: que idifferēter p̃t esse vera vel fal sa: p̃bata cōseq̃ntia: p̃bo q̃. a. non p̃t eē verū: sic adeq̃te significādo: qz si sic: pono ergo q̃. a. sit verū sic adeq̃te significādo: 7 arguo sic. a. est verū: 7 adeq̃te significat̃ nullā p̃positionē esse negatiuā: ergo nulla p̃positio ē negatiua: 7 p̃ cōseq̃ns nulla p̃positio negatiua est vera: tunc sic: nulla p̃positio negatiua est vera: sc̃d. a. ē p̃positio negatiua: qz si gnificat̃ adequate negatiue: ergo. a. non est verum.

Pro solutione huius argumēti pono q̃tuoz con clusiones: quaz p̃ma ē ista. Aliq̃ ē p̃positio mere cōtingēs: q̃ sic adequate significādo non p̃t esse falsa: p̃bat̃: hec p̃positio ē mere cōtingēs: aliqua p̃positio ē: qz cōtingēs est ad vtrūlibet: aliqua p̃positionē esse: 7 eadē sic adequate significādo: nō p̃t esse falsa: qz nō qn̄ esset: nec qn̄ non esset: nō. n. qn̄ esset: qz tunc aliqua p̃po sitio foret: 7 sic adequate significaret: ergo q̃diu eēt: eēt vā semp: nec quādo non esset: qz tunc non esset vera nec falsa. ¶ Ex ista h̃ne segtur p̃. Q̃ aliqua p̃positio ē possibilis q̃ nō p̃t esse vera sic adequate significādo: p̃z de hac: nulla p̃ positio est q̃ non p̃t eē vera: qz non ipsa existēte: nec ipsa nō existente: 7 t̃n̄ ista ē possibilis: qd̃ p̃batur: qz ipsa ē cōtingēs: g̃ est possibilis: a^ois p̃z: qz suū d̃dictoriū ē cōtingēs p̃ cōclu sionē. ¶ Sc̃do segt̃. Q̃ nō ex eo aliq̃ p̃positio ē necessaria qz quicunq̃ ipsa formabit̃ erit vera: nec ex eo aliqua ē impos sibilis: qz quicunq̃ formabit̃ nō poterit esse vera: p̃ma ps p̃z de ista: aliq̃ p̃positio est: 7 secūda de ista: nulla p̃positio est. ¶ Sc̃da p̃ est ista Aliq̃ ē p̃positio cuius adequate significā tum p̃t esse verū: 7 t̃n̄ illa non p̃t eē vera: p̃z de qualz illa rum. ois p̃pō ē falsa: nulla p̃pō est vera: nulla. n. istaz sic si gnificādo. p̃t esse vā. qz ambe sūt cathegozice insolubiles: 7 sua adeq̃ta significata possunt eē vā. qz tā oēz p̃pōnez eē falsaz: q̃z nullā p̃pōnez esse verā. p̃t eē verū. ¶ Ex ista cō clusione segtur p̃. Q̃ aliq̃ est p̃pō: cuius adequate significā tum p̃t eē falsuz: 7 t̃n̄ illa nō p̃t eē falsa: p̃z de qualz istaz aliqua p̃pō est vera. aliq̃ p̃pō nō est falsa. ¶ Sc̃do segtur Q̃ non ex eo aliqua p̃positio p̃t eē vera 7 falsa idifferēter qz ipsa ē cōtingēs: hec enim. hoc est falsuz. se ipso demonstrā to est cōtingēs. 7 t̃n̄ non p̃t esse vera. similiter hec: hoc ē verū se ipso demonstrāto ē cōtingēs. 7 tamen nō poterit esse falsa. idē assero in alyz dictis p̃positionibus. ¶ Ter tia p̃ est ista. Aliqua est p̃positio que indifferēter poterit esse vera 7 falsa: 7 tamen sua d̃dictoria non p̃t idifferēter eē vera 7 falsa. probat̃. 7 pono q̃. a. sit ista p̃positio hoc est. b. vero ista: hoc non est. vtrōq̃ demonstrādo. b. illa p̃posito. patet q̃. a. 7. b. sunt contradictoria. 7. a. potest esse ve

num & falsum indifferenter: quia iam est verum. & quando
 b. nō erit: ipsum erit falsus: tñ. b. nō pōt esse verū (vt pz)
 nec ipso exīte: nec ipso nō exīte. ¶ Ex ista clusione seg
 tur pmo. ¶ Quāliq̄ ppōnes inuicē ouertunt: & tñ vna pōt esse
 vera: & alia nō (probat) & suppono q. a. sic illa. bec n̄ ē r. b.
 illa. bec nō est p̄tinue demonstrādo. b. quo posito. a. r. b. cō
 uertūtur: q. cuiuslibet eaz dīctoriū alteri repugnat: & tñ
 a. pōt esse verū. b. nō exīte. b. & nullatenus p̄t esse verum
 (vt pz). ¶ Scdo sequitur. ¶ Quāliq̄ propōnes inuicē ouertūt:
 & vna illaz pōt esse falsa: & non reliqua: pbat (r capio istas
 duas) hoc est: & hoc ē: quaz prima sit. a. & z. b. & i. qualibet
 demonstrē. b. isto posito (pz) q. a. r. b. ouertunt r. a. pōt eē
 falsus pp̄ desitionē. b. s. ipz. b. nō pōt esse falsus. qz nec qñ ē
 nec qñ nō est. ¶ Quarta ē ista. Aliq̄ est dñā bona & for
 malis: cui⁹ añs pōt esse ver⁹: & añs nō pōt esse verū: & itelli
 go sep̄ sic adeq̄te significādo: & pbo sic. ois ppositio ē affir
 matiuā: ḡ nlla ē negatiua: qz dīctoriū dñtis formalr repu
 gnat añti: & añs pōt eē verū (vt pz) qz possibile ē q. nulla p
 positio sit p̄ter illā: vel partē eius ois ppositio ē affirmati
 ua: & añs vero nō pōt esse verū vt supius ē ostensū. ¶ Notā
 dū tñ q. licet huius dñe: añs pōt eē verus sine dñte: nō
 tñ ē possibile: q. añs eiusdē sit ver⁹ sine dñte: semper signifi
 cādo in̄ cōmunē significatiōe: qz q̄ diu illa dñā ē: tā añs:
 qz añs ē falsus. ¶ Ex ista dñe sequitur pmo. ¶ Quāliq̄ sunt inu
 cem ppossibilia: q̄ tñ nō possunt sil' eē vera (pz de istis) ois
 ppositio ē affirmatiua: & nulla ppositio ē negatiua: qz ista
 nō possunt eē sil' vera (pz) & pbo q. illa sint cōpossibilia: qz
 ista dñā nō valet: ois ppositio ē affirmatiua: ḡ aliq̄ propōsi
 tio ē negatiua: tūc sic: dīctoriū dñtis est: ḡ dīctoriū dñtis
 est cōpossibile añti. ¶ Scdo sequitur. ¶ Quāliq̄ copulatiua est
 possibilis: cui⁹ partes pncipales nō possunt eē siles in veri
 tate: nec siles in falsitate (pz de tali) ois ppositio ē nega
 tiua: & aliqua ppō est: cui⁹ pma pars nō pōt esse vera: nec se
 cūda pōt esse falsa: ergo non possunt esse sil' vere: nec simul
 false: qd̄ aut illa copulatiua sit possibilis (pz) qz partes sūt
 inuicē cōpossibiles (qd̄ patet) inferēdo ex pma dīctoriūz
 secunde: in consequentia mala: quare rē.

Disuisis patet responsio ad rōnes negādo illā eē im
 possibile: nlla ppositio ē negatiua (r ad im
 probationē) ipsa nō pōt esse vera: ergo ē impossibilis: nego
 dñam (r dico) q. ex opposito nō sequitur oppositū. & ad pba
 tiōnē (r cedo) q. a. est possibile ptingēs: & nego dñm ergo. a.
 pōt eē verū. nec illud dī ptingēs qd̄ pōt esse verū & falsum
 indifferenter: s. illa ppō est ptingēs: vel possibilis: cui⁹ adeq̄
 tum significatū est ptingēs: vel possibile: & ista ppositio ē
 necessaria: vel impossibilis: cuius adequatum significatuz
 est necessarium vel impossibile: quare rē.

Capitulum de significatiōe pmaria: & secundaria terminozuz.
Quadragesimo secundo pncipi
 paliter ad q̄stio
 nem arguit sic. ista ppō ē vera. Al' ē asin⁹:
 & eadē est falsa. igit q̄stio vā (dñā tenet) cū
 maiori: qz asin⁹ ē al': ergo al' ē asin⁹ (dñā pz)
 p ouersionē simplicē: & añs ē verū: ḡ r dñs:
 minor vō pbat sic. ista ppositio. al' est asi
 nus. ē vna indefinita affirmatiua: cui⁹ sbz significat. p hoiez
 & copula p eē. & p̄dicatū primo asinū. & tota ppō significat p
 in̄ cōpositionē suaz partiū: ergo tota illa ppositio signifi
 cat pmo hoīem eē asinū. s. hoīem esse asinū ē falsum: ergo
 illa ppositio est falsa. al' ē asin⁹ (añs totū pz) p̄ter quo ad il
 lam particulā ly al' significat p hoiez: quā pbo sic ly al' signi
 ficat hoīem. & n̄ secundarie: ergo pmarie (pz dñā) cū maiori.
 & minorē pbo. qz si secundarie ly al' significat hoiez: sit ergo
 iste modus secundarius. a. & tūc arguit sic. a. mō ly al' signifi
 cat hoiez: ergo. a. mō ly al' significat al' (pz dñā) ab inferio
 ri ad suū supius affirmatiue: & sine ipedimēto. tūc sic. a. mō

ly al' significat al': & a. modus ē secundari⁹ & ex dñti: ergo mō
 secundario & consequenti ly al' significat al': qd̄ est falsum &
 contra doctrinam omnium logicorum.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor
 clusiones. quaz prima ē ista. Ly p̄
 al' significat al': & omne al' significat idē termin⁹ al' (prima
 pars pz ex grāmatica) & z. pbat. ly al' significat te. & nō est
 maior rō de vno q̄ de alio al': ergo qd̄libet al' significat ly
 al'. dñā t. & añs arguit. qz si nō: detur oppositū: & sequitur ista
 p. q. aliq̄ ē ppositio singularis affirmatiua vera i recto nu
 meri singlaris hñs sbz & p̄dicatū & tñ n̄ p eodē sup̄pōit sbz
 pro quo supponit p̄dicatū. probat (r assigno illā) tu es al': &
 arguit sic. p̄dicatuz pro nullo supponit: ergo p̄ vera (dñā
 tenet) & añs arguit. p̄dicatū nihil significat: ḡ pro nullo sup
 ponit (pz dñā) a superiori distributo negatiue ad suū inferi⁹
 mobili: añs ver⁹ pz p rōnez oppositā. qz te istud p̄dicatū
 nō significat. ergo p idē nec aliqd̄ aliud. ¶ Ex ista dñe seg
 tur p̄. ¶ Quā nō plura significat ly al': qz ly hō. qz infinita signi
 ficat ly hō. & nō plura q̄ infinita significat ly al': ergo rē. mi
 nor patet. & maior pbat sic. oēs hoiez possibilē significat ly
 hō. & infiniti sunt possibles hoiez: ergo infinita significat ly
 homo. ¶ Scdo sequitur. ¶ Quā ly hō ē spēs respectu illi⁹ termi
 ni adā: vel antexps. & ly aial ē genus respectu isti⁹ termini
 chy. pma pars pbat sic. ly hō significat antexpm vel adāz
 & nō p. nec tanq̄ supius. ergo tanq̄ inferius: & est spēs. ergo ē
 spēs respectu cuiuslibz illoz. Eodē modo pbat z. ps sic. ly
 al' qd̄ ē genus significat chy. & nō p. nec tanq̄ supius. ergo
 tanq̄ inferi⁹. & p dñs ē genus ad ly chy. ¶ Scda ē ista. ly
 al' significat primo al'. nō tñ aliqd̄ al' significat p̄ (prima ps
 pz) de cōmuni mō loq̄ndi. & scdam. pbo sic. qz si aliqd̄ al' ly
 al' significat pmo. p idē omne al' ly al' significat pmo. & tunc
 sequitur p̄ impossibilis. qz ppositio necessaria significat pri
 hoiez esse asinū. pbat (r capio illā ppositionē) al' est al'
 (r patet) q. illa ē necessaria (sed probō) q. ipsa significet
 pmo hoīem esse asinū. qz ipsa ē vna indefinita affirmatiua
 cui⁹ subiectū significat p hoīem. & copula esse. & p̄dicatū
 pmo asinū. & tota ppositio significat pmo iux̄ ppositionez
 suaz partiū: ergo tota ppositio significat pmo hoīem esse
 asinū (pz) cū minori. & maior habetur ab opposita respon
 sione. ¶ Ex ista dñe sequitur p̄. ¶ Quā si aliqd̄ ly aial significat.
 illud significat solū scdarie & ex dñti (pbat) nā li aial nihil
 significat nisi aial. s. qd̄libet aial significat secundarie. & ex
 dñti: ergo rē. maior ē euidēs. & minorē pbo. qm̄ ly aial signi
 ficat quodlz aial p̄ dñez primā: & nullū aial significat pmo.
 ergo quodlz aial significat secundarie. & ex dñti. ¶ Secūdo
 sequitur. ¶ Quā ly aial significat pmo aial. & significat te n̄ pmo:
 non tñ significat prius te aial. qz te. qz in quocūqz instāti si
 gnificat: aial. in eodē instāti significat te (r cedo tñ q. pus)
 nā significat aial. qz te. quia prius nā est aial qz te. & sicut se
 bz res ad esse. ita se bz ad cognosci. 2. methasifice. ideo ly
 aial prius nā significat aial. qz te. ¶ Tertia ē ista. quali
 cunqz mō significandi ly aial significat aial. tali mō signifi
 cat hoiez. non tñ qualitercūqz ly aial significat aial: taliter
 significat hoīem. prima pars probatur (qz dato opposito)
 sequitur q. ly aial infinitis modis significaret. qm̄ alio mō
 te & alio modo me. & sic infinitum. qd̄ est absurdū. 2. pars
 pbat sic. qm̄ si qualitercūqz ly aial significat taliter signifi
 cat hominem. sed primarie significat animal. igitur prima
 rie significat hominem (patet consequentia) qz sic vniuer
 saliter sillogizatur cuz istis signis vniuersalibus. aduerbia
 libus. & conclusio est falsa. ergo aliqua premissarum. & non
 minor. ergo maior. ¶ Ex ista conclusione sequitur primo.
 ¶ Quā tam modo primario qz mō scdario ly al' significat: & tñ
 vnico modo significat ly animal. prima pars probatur qm̄
 tam primarie qz secundarie significat ly al': ergo modo pri
 mario: & mō secundario significat ly al'. Scda ps: pz: ex quo

p̄
 Coz
 Coz
 2. p̄
 Coz
 Coz
 3. p̄
 Coz

non significat pluribus modis: unde idē modus significā /
 di illius termini al: est primarius: et secundarius. Prima-
 rius in significando animal. et secundarius i significādo ho-
 minem: vel asinum. **Co²m** **C** 2° sequit. **O** modo primario ly al
 significat hoīem: et modo secundario significat hominem
 ly al: non tñ primarie significat hoīez: nec secundarie signi-
 ficat al: pma pars pz: qz vnico modo significat ly al: oīa sua
 significata. 2ª pars pz: qz aliter propositio necessaria signi-
 ficaret primarie impossibile: et propositio impossibilis signi-
 ficaret primarie necessarium: qd non est admittendū. vbi
 aut alibi dicerem: q ly al nō significat modo primario ho-
 minem: intelligo ly modo primario aduerbialiter: et nō no-
 minaliter: qualiter sumo i pposito. **C** 4°. ē ista. **L**y hō
 eqz secundarie et ex pñti significat al: sicut te: et tñ non eque
 distincte significat illa: prima pars pz: et 2ª probatur: qz ly
 al ponitur in diffinitione hoīs: et non ly tu: nec aliquod eius
 suppositū formaliter: nec virtualiter. **C** **E**x ista pñe sequi-
 tur. primo. **O** ista propositio. homo est hō: significat asser-
 tiue hoīem esse al: et non te esse hominē: pz: qz illa significat
 hoīem esse aīal: et sequitur formaliter hō est homo: q homo
 ē aīal: ergo ipsa significat assertiue hoīez esse aīal: sed qz ea-
 dem propositio significat te esse hoīem: et non sequitur for-
 maliter: hō est homo: ergo tu es homo: ideo illa propositio
 significat nō assertiue te esse hoīem. **C** 2°. sequitur. **O** nō
 quicqd et qualitercūqz significatur per vnū dīctorioz
 assertiue opposito modo: significat per reliquū: qz prima p-
 positio nullus hō est homo: significat assertiue me non ēē
 te: qz sequitur formaliter nullus hō est homo: q ego nō suz
 tu: s; ista: aliquis homo est hō: nō significat assertiue me ēē
 te: cū non sequatur: aliqs homo est hō: ergo ego sum tu.

Hic visis

respondetur ad rationē concedendo illā:
 Al est affinis: et nego q sōm significet p^o
 hoīem: et dico: q ly al significat p. al: et secundarie hominē:
 vnico tñ modo: et cū dicitur: q modo secundario et ex pñti ly
 al: significat al: pcedo. 2°. et consequens: nec hec est cōtra do-
 ctrinam oīum logicoz: tenendo ly mō noīaliter: vt vocali-
 ter sonat: tenendo tñ aduerbialiter mō primario. i. prima-
 rie: et modo secundario. i. secundarie: non concederē illam: et
 sic sumēdo: procedit cōtra doctrinā oīuz logicozū. **C** **N**o-
 tandum tñ q ly primo non sumit hic cōpatatiue: sed officia-
 biliter: et conuertibiliter cum ly primo adequate et officia-
 sic. ly hō significat primo hoīez: ly homo significat indefi-
 nite oēm hoīem: sub rōne q est homo: et non significat nō
 hoīem. Item ly risibile significat p risibile. similiter offi-
 ciabiliter: ly risibile significat indefinite omne risibile sub
 ratione qua risibile: et non significat non risibile. Itē ista li-
 oīs homo significat primo oēs hoīem: sic officia: ly oīs hō
 significat vlr oēm hoīem: sub ratione q homo: et non signi-
 ficat non hoīem. Itē. ly non hō: significat p non hoīem: sic
 debet officari. ly non hō significat infinite non hoīem: sub
 rōne qua non hō: et non significat hoīez. et modo p simili of-
 ficiatur ly adequate: et primarie: quare rē.

Capitulū de existentia et vitate significati propositionis.

Quadragesimo **T**ercio ad qstōnē principaliter ar-
 guitur sic: ista propositio est vera. Antexps
 est: et eadē est falsa: ergo questio vera: tenet
 consequētia: cū minoz: et maiorē probō: sup-
 posito q. a. sit ista: antexps est: quo supposi-
 to arguitur sic. a. propositio significat preci-
 se sicut est: q. a. propositio est vera: pñia tenz: et añs arguitur
 .a. propositio significat precise hoīem esse: et hoīem esse ē si-
 cut est: ergo .a. propositio significat precise. sicut est tenet
 pñia: cum minoz: et maiorē probō sic. a. propositio est vna
 singularis affirmatiua de scōo adiacente: cuius sōm signi-
 ficat precise hoīem: et copula significat precise esse: et tota. a.

propositio significat iuxta compositionē suoz terminoz:
 ergo .a. propositio significat precise hoīem esse: pz: pñia: quia
 modo p simili probatur illā significare p: antechristū eēs
 añs arguitur quo ad istud: qd sōm significet pñse hoīem:
 argno sic. ly antexps significat pñse antexpm: ergo ly ante-
 xps significat pñse hoīem: pz: pñia: ab inferiori ad suū supe-
 rius affirmatiue dīctōe exclusiua addita eis dē: vnde bene
 sequitur: tñ antechristū significat ly. antexps: ergo tñ ho-
 minē significat ly antexps et a parte predicati. tu vides pñ-
 se hoīem: ergo tu vides pñse al. tu percutis pñse antechri-
 stum: ergo tu percutis precise hominem.

Pro solutione

huius argumenti pono quatuor
 nes: quaruz prima est ista. Ali-
 qua propositio aliquatē esse significat adequate qualiter ē:
 et tñ suum adequatū significatū non est. probatur ista ppo-
 sitio. Adā est significat adequate adā esse: et taliter ē: ergo
 et cetera: pñia tenet: cū prima parte aīcedentis: et scōaz pro-
 bo: taliter est qualiter fuit adā esse: ergo taliter est. patet cō-
 sequentia: qz taliter significat illa secunda pars. vnde sicut
 hec copulatiua: aliqualis fuit adā: et tu es talis: non signifi-
 cat q aliqualis fuit adā: et tu es adā: s; significat q aliquis
 fuit adam: et tu es talis qualis fuit adā: ita hec copulatiua
 ly adam est: significat adequate adā esse: et taliter est signifi-
 cat assertiue q ista ppositio significat adā esse: et q taliter
 est: qualiter fuit: vel potuit esse adam esse: qz actus signifi-
 cādī ferī vsqz ad ymaginabilia: q at adequatū significatū il-
 lius adā est: non sit: pz: qz adam esse non est. **C** **E**x ista pñe
 sequitur primo. **O** aliqua propositio significat aliqūliter ēē
 adequate: et taliter esse est verum: et tñ adequatū significa-
 tum eius nō est veruz: pz de ista: antexps est cuius adequa-
 tum significatū non est verū. s. antexps esse: et tñ ipsa signi-
 ficat adequate antexpm esse: et taliter esse est verū: qz te ēē
 est: verū: et te esse est taliter: qūliter erit antexpm esse. **C** **S**e-
 cundo sequitur. **O** aliqua propositio significat aliquatē et
 se adequate: qūliter est: et taliter est verū: et tñ illa propositio
 non est vera: pz de qualibet istaz: adam est: antexps est: te
 eniz esse: aut sortē esse est: ac etiā est veruz: et te esse: seu so-
 esse est taliter: qūliter fuit adā esse: et taliter qualiter erit an-
 texpm esse. **C** **S**ecūda ē ista. Aliqua est propositio que
 aliqūliter esse adequate significat: qualiter esse est falsum: et
 tñ suum significatū adequatū non est falsum: patet de ista:
 antexps erit: cuius adequatū significatum est verū: et ipsa
 adequate antexpm fore significat: qualiter eē est falsuz: qz
 adā fore est falsuz: et adam fore est: vel fuit taliter: qualiter
 est vel erit antexpm fore: ergo rē: pz consequētia: qz ly sōm
 bz vim ampliatiuā ad preteritū: et futurū. **C** **E**x ista pñe se-
 quitur primo. **O** aliqū propositio significat aliquatē esse:
 qūliter esse est verum: et taliter esse est falsum: pz de ista: an-
 christus erit: que significat antexpm fore: et taliter est esse:
 qualiter erit antexpm fore: vt adam fore: et taliter est esse:
 qualiter erit antexpm fore: vt platonez fore: dato q plato
 erit. **C** **S**ecundo sequitur. **O** aliqua est propositio vera et
 necessaria: que aliquatē eē adequate significat: et taliter
 esse est falsum et impossibile: pz: qm ista propositio homo ē
 aīal: est vera et necessaria: que hoīem esse adequate signifi-
 cat: et taliter esse est falsum et impossibile qz **C**hy^{am} esse al-
 est falsum et impossibile: et chimeram esse animal si esset:
 esset taliter esse: qualiter eē est hoīem esse animal: qz rē: pz
 pñia: qz ly falsum: et ly impossibile ampliant vsqz ad ymagi-
 nabilia. **C** **T**ertia ē ista. si ly sicut equiualeat huic comple-
 plexo: aliquatē q est non oīs ppositio vera significat si
 cut est: patet: qz nulla chy^a est: ē propositio vera: et tñ non si-
 gnificat sicut est: qz nō significat aliquatē qd est: ex eo q
 nullam chimeram esse non est. **C** **E**x ista pñe sequitur p
 mo. **O** si ly aliter q est equiualeat huic complexo: aliquatē
 q non est: ita chy^a est: non significat aliter q est: quia nō si-

gnificat aliquo modo: qd nō est. ¶ 2° sequit̄. Qd sic ē qd nulla chimera ē: r̄ tñ nullā chimera esse nō ē sicut ē: nec aliter q̄ est (p̄ma pars p̄3) qz vez ē nullam chimera esse r̄ secunda similiter quia nullam chimeram esse non est aliquo modo. ¶ 4° ē ista. Si ly sicut ē equaliter huic incōplexo vez: r̄ ly aliter q̄ ē: huic incōplexo falsus: q̄libet pp̄o vera significat adequate sicut ē: r̄ q̄libz falsa: aliter q̄ ē (p̄3) qz quelibet pp̄o vera significat adequate vez: r̄ q̄libet falsa: significat adeq̄te falsum. ¶ Ex ista h̄ne sequit̄ p̄mo. Qd hec añ: xps ē significat esse hōiez precise: r̄ ita ē qd homo ē: r̄ tñ nō significat p̄cise sicut ē (p̄ma pars p̄3) p̄ rōnez factā in p̄ncipio tñ specialr̄ sic arguit̄. Illa p̄positio antex̄ps ē significat hōiez eē: r̄ non significat nō hōiez eē. q̄ illa significat p̄cise hōiem esse. p̄3 n̄na ab exponētibus ad expositū: r̄ añs ē ve r̄ (vt claret intuiti) q̄ r̄ añs. 2ª pars ē ē manifesta: qz antex̄ps ē: significat falsum. q̄ nō p̄cise sicut ē. ¶ 2° sequitur. Qd nullā chimera eē ē sicut ē: r̄ aliquā chimera eē est aliter q̄ sicut est: qz nullā chimera eē ē vez: r̄ aliq̄ chimera esse est falsum: magis tñ est in vsu significatio 3° añs: q̄ 4°.

His presuppositis p̄ solo ad rōnez negādo illā: añ: xps ē. r̄ concedo qd ipsa significat p̄cise hominē eē: nō tñ p̄cise significat sicut ē: qualitercūq̄ sumat̄ ly sicut est (r̄ ad probationē) nō valz n̄na. vnde nō seq̄t̄: tu vis p̄cise hominē eē papā: r̄ ita ē qd hō ē papā. q̄ tu vis p̄cise sicut ē. Pono namq̄ qd nō velis aliqd aliud p̄ter te esse papā: sit tñ alius ate papā. isto posito: añs est verum: r̄ consequens falsum: quare r̄c.

Capitulum de taliter r̄ qualiter.

Adragesimo quarto principali ter ad questionez arguit̄ sic. ista pp̄o ē vera. Contingēt aligs hō p̄t currere: r̄ hec eadē est falsa: igit̄ questio vera (n̄na tenet) r̄ p̄mo p̄bat̄ p̄ma ps ant̄is sic: qualitercūq̄ aliquis hō currit: taliter aliquis hō p̄t currere: sed cōtingēt

aligs hō currit: supposito qd aligs hō currat: ergo cōtingēt aligs hō p̄t currere (p̄3 n̄na cū minorz) r̄ maiorz p̄bo: aliter aligs hō currit: et taliter p̄t currere. r̄ non aliq̄lter aligs homo currit qn taliter potest currere. q̄ q̄ltercūq̄ aligs hō currit: talr̄ aligs hō p̄t currere (p̄3 n̄na) ab exponētibus ad expositū: r̄ añs ē vez ex hoc: qz n̄lls ē modus quo aligs hō currit: qn illo eodē ipse possit currere: quare r̄c. iaz probat̄ 2ª pars p̄ncipalis ant̄is sic: necio aligs p̄t currere: ergo nō cōtingēt aligs hō p̄t currere (p̄3 n̄na) r̄ añs arguit̄: aligs hō p̄t currere: r̄ nō p̄t eē quin aligs hō p̄t currere. q̄ necessario aligs hō p̄t currere (p̄3 n̄na) ab exponētibus ad expositū: r̄ añs simlr̄ intuiti: sicut. n. necesse ē: qd aligs hō p̄t esse: ita necesse est: qd aligs hō possit currere.

Pro solutiōe hui⁹ argumēti pono q̄ttuoz h̄nes: quaz p̄ma ē ista. Omni mō quo aliquid hō currit: aligs hō p̄t currere: nō tñ q̄ltercūq̄ aligs hō currit: talr̄ aligs hō p̄t currere (p̄ma ps p̄3) p̄ exponētibus. n. ē aliquis modus: quo aligs hō currit: qn isto eodē aligs hō possit currere: sicut nullo gradu: aliquis hō currit qui isto eodē aligs homo possit currere. 2ª pars (p̄3 ē) qz cōtingēt aligs hō currit: r̄ nō cōtingēt aliquis homo p̄t currere: p̄ rōnē supius adductā. q̄ r̄c. ¶ Ex ista h̄ne sequitur correlarie. Qd p̄cise modo cōtingēt aligs hō p̄t currere r̄ tñ necio aligs hō p̄t currere. 2ª pars p̄3 p̄ exponentes: r̄ p̄ma silr̄ p̄bat̄ sic. mō cōtingēt aligs hō p̄t currere: r̄ nullo mō cōtingēt aligs hō p̄t currere. q̄ r̄c. (p̄3 n̄na) ab exponētibus ad expositū: r̄ añs silr̄: qz quocūq̄ mō: quo aligs hō p̄t currere: ille ē vel p̄t esse modus cōtingēs. ¶ 2° ē ista. Aliqualiter ē hoc instās: nō qualr̄ p̄t eē aliqd instās (p̄bat̄) cōtingēt ē hoc instās: r̄ nō cōtingēt p̄t eē aliqd instās. q̄ vera: n̄na t̄z: cū p̄ma parte ant̄is p̄ exponentes: r̄ faz p̄bo

sic: necio p̄t eē aliqd instās. q̄ non cōtingēt: n̄na t̄z: r̄ añs silr̄ p̄ exponentes. ¶ Ex ista h̄ne sequit̄ correlarie. Qd hoc instās est omne instās: r̄ tñ aliquo modo agit deus hoc instāti nō qualiter p̄t agere aliqd instās: p̄3: qz deus agit cōtingēt hoc instāti: r̄ nō cōtingēt: sed necessario deus p̄t agere aliquo modo instās. ¶ 3° ē ista. Aliqualr̄ ois homo ē: non qualiter aligs hō ē: p̄bat̄: necessario ois homo ē: r̄ nō necessario aligs homo ē. ergo q̄ vera: n̄na t̄z: cū p̄ma parte ant̄is p̄ aristo. p̄mo posteriorz ponētēz: qz spēs sunt eterne r̄ necessarie: qz demonstratōes non fiūt nisi ex necys: r̄ impossibilit̄ aliter se habere. Sc̄da vero pars est manifestā: qz potest eē qd non sit aligs hō: potest. n. eē qd vna mulier sit ois hō: que sit p̄gnās cūz fetu masculino: i quo casu non foret aligs hō: sed ois hō in qua muliere p̄seruaret̄ spēs humana: q̄ in masculino p̄seruari non p̄t: nec in muliere carētē fetu masculino. ¶ Ex ista h̄ne sequit̄ correlarie. Qd qualitercūq̄ soz. ē: taliter aligs homo est: nō tñ qualitercūq̄ berta est: taliter aliqua hō est: p̄ma pars p̄3: qz p̄cise contingēt soztes est: r̄ taliter aligs homo ē. 2ª pars est euidēs: quoniā cōtingēt berta ē. r̄ necio aliqua homo ē. ¶ 4° ē ista. Aliq̄lter d̄s agit soztes: nō qualr̄ agit: nec agere potest: p̄bat̄: cōtingēt d̄s agit soztes: r̄ p̄cise necessario deus agit: r̄ agere p̄t. ergo d̄s ois vera: n̄na t̄z: cū p̄ma parte ant̄is. r̄ sc̄daz p̄bo: qz deus agit: r̄ agere p̄t: r̄ non potest eē qn ipse agat: r̄ agere possit. ergo r̄c. ¶ Ex ista h̄ne seq̄t̄ correlarie. Qd qualitercūq̄ d̄s p̄duxit adāz: taliter p̄ducet añ: xpm: r̄ eē. r̄ tñ aliquo modo p̄duxit adam: non qualiter poterit p̄ducere antex̄ps: patz istud correlariū: qz p̄cise cōtingēt deus p̄duxit adā: r̄ p̄cise cōtingēt p̄ducet añ: xpm: s̄ non cōtingēt poterit p̄ducere antex̄ps: imo necessario: qz de⁹ poterit p̄ducere antex̄ps: r̄ non poterit nō posse p̄ducere eū. ¶ Notādū tamē qd non sine causa cōtinue negationē p̄pono relatiuo ac termino modali aduerbialiter sumpto: ego. n. non concedo illam: deus aliq̄lter agit hoc instās: qualiter non agit: si eniz deus aliq̄lter necio vel contingēt non agit: seq̄t̄ qd deus nō agit: tanq̄ ab exposita ad vnam suarum exponentium: hec enim: contingēt deus non agit: sic exponitur: ex quo modus non negat̄: deus non agit: r̄ p̄t esse qd de⁹ agat. Itē necessario deus non p̄ducet antex̄ps: sic exponit̄: de⁹ non p̄ducet antex̄ps: r̄ nō poterit eē qd deus p̄ducatur antex̄ps: r̄ hoc negat̄: tanq̄ impossibile.

His visis p̄ solutio ad rōnē negādo illā: cōtingēt aligs hō p̄t currere: licz forte cōcederet̄ a nālī: qd aligs hō cōtingēt potest currere: qz ipse p̄t non posse currere: sicut p̄t non posse esse: corrupto enī homine: non amplius p̄ nāz eē p̄t: Et ad p̄bationē: nego maiorē: r̄ faz exponētē: r̄ dico: qd licet nullo mō aligs homo currat: qn illo modo ipse possit currere: non tñ q̄ltercūq̄: quare r̄c.

Capitulum de relatiuo possessionis.

Adragesimo quinto p̄ncipaliter ad q̄stionē arguit̄ sic. ista p̄positio ē vera. Ois homo ē aliqd cōpositū ex oib⁹ suis partib⁹: r̄ hec eadē est falsa: igit̄ q̄stio va: n̄na t̄z: r̄ p̄bat̄ p̄ma pars ant̄is inductiue sic. Iste homo est aliqd cōpositū ex oib⁹ suis partib⁹: r̄ ista homo est aliqd cōpositū ex oib⁹ suis partib⁹: r̄ sic de alijs: r̄ iste sūt oēs hoies. q̄ ois hō ē aliqd cōpositū ex oib⁹ suis partib⁹. p̄3 n̄na a singularib⁹ sufficiētē enūeratis: ad suā vlem: r̄ añs ē vez. q̄ r̄ añs. sc̄da ps anteceditis p̄bat̄ sic. ois hō ē aliqd cōpositū ex oib⁹ suis partibus. q̄ ois homo ē aliqd cōpositū ex oibus partib⁹ alicuius cōpositi: seu ois hō est aliqd cōpositū ex oib⁹ partibus alicuius hois: p̄3 n̄na: qz illud relatiuū suis nō potest referre nisi vnum illoz terminoz: homo: vel cōpositus: sed cōsequēs est falsum pro qualibet parte: seq̄t̄ enim: omnis homo est aliqd cōpositū ex omnibus partib⁹ alicui⁹.

Loz^m

3^a s̄

Loz^m

4^a s̄

Loz^m

Loz^m

Loz^m

b

Dubium

compositi: sed tu es homo. ergo tu es compositus ex omni-
bus partibus alicuius compositi: tunc ultra. asinus habens
partes est unum compositum. ergo tu es aliquod compositum
ex oibus partibus alicuius: nō falsus (et p3 nō) ab superiori di-
stributo mobiliter ad suū inferius cū debito medio. eo mō
(iprobatur) 2° ps. v3. oīs homo ē aliqđ compositū ex oibus parti-
bus alicuius hominis: deducēdo ex illa mō p3 (ut p3) qđ
tu es compositus ex oibus partibus for. (dato) qđ for. si. nō
falsum. ergo etc.

2° solutione

- huius argumēti pono quatuor con-
clusiones: quarum prima est ista. Signū vlt affirmitiuū collectiue
sumptū: terminū ppinquū distribuit collectiue: et remotū
ab ipso distribuit diuisione rectū ab illo: pbat (et pono) qđ a.
b. c. sint oēs vnitates. d. numeri. isto posito: capio istā ppo-
nē. a. b. c. sunt oēs vnitates alicuius numeri: sumendo ly oēs
collectiue: quo posito (patet) qđ ly vnitates distribuit col-
lectiue sicut i ista. a. b. c. sūt oēs vnitates. d. numeri: et tamē
ly numeri distribuit diuisione (qm optime seqt) a. b. c. sūt
oēs vnitates alicuius numeri: sed oīs numerus octonari⁹
ē aliquis numerus. g. a. b. c. sunt oēs vnitates alicuius nume-
ri octonarij: cōsequens falsus: et p3 nō: a superiori distributo
moblr diuisione ad suū inferius: vñ nullus terminus distri-
buit collectiue: nisi sit pluralis numeri: sed ly numeri ē sin-
gularis nūeri. et distribuit. g. distribuit diuisione. **Ex** ista
pne sequit cōrelarie. Qđ qlibz istaz ē falsa. for. ē aliqđ com-
positū ex oibus partibus alicuius compositi: plato ē aliqđ
compositū ex oibus partibus alicuius hominis: qđ tam ly hōis qđ
ly compositi distribuit diuisione: vñ optime sequit: plato ē ali-
qđ compositus ex oibus partibus alicuius hominis: sortes ē hō. g.
plato ē aliqđ compositū ex oibus partibus sortis: nō falsum. g.
et antecedēs. **2^a** p3 ē ista. Signū vlt affirmitiuū collecti-
ue sumptū non distribuit diuisione terminū remotū: nisi in
cōparatione ad terminū ppinquū: verbi grā i ista ppositio-
ne. a. b. c. sunt oēs vnitates alicuius rei: nō distribuit ly rei
p omni rei: sed solū p re habēte vnitates: qđ nō seqt. a. b. c.
sunt oēs vnitates alicuius rei: s3 deus ē aliqua res. g. a. b. c.
sunt oēs vnitates dei: qđ deberet sumi talis minor: deus est
res habēs vnitates. **Ex** ista pne sequit. Qđ ista nōa non
valet: sortes ē aliqđ compositus ex oibus partibus qđtitati-
uis alicuius hominis: et plato ē hō. g. sortes ē aliqđ com-
positū ex oibus partibus qđtitatiuis platonis: dato eni qđ
sortes et plato eēt oēs homines: et qđ for. esset quātus: et pla-
to non eēt qđtus: esset ancedēs vey: et nō falsus. ideo debe-
ret esse talis minor: plato ē hō hñs partes qđtitatiuas: quaz
ego i hoc casu negarē: verūtn bene sequit: for. est compositus
ex oibus partibus alicuius hominis: et plato ē homo. g. for. ē
compositus ex oibus partibus platonis: nec oportet dicere: pla-
to ē homo partes hñs: qđ si plato ē homo: ipse h3 ptes. **3^a**
p3 p3 ē ista. Nullū anis alicuius relatiuū ē ponēdū cōfusiuus
loco eiusdē: qđ supponat idē relatiuū. ista p3 p3 iductiue: vñ
iste nō conuertit: aliqđ hō ē: et qlibet homo ē ille: aliqđ hō
ē: et qlibet hō ē aliqđ homo: qđ ly ille stat determinate: et
ly hō positū loco eiusdē supponit cōfuse tm. **Ex** ista con-
clusionione sequit. Qđ ista nōa non valz: sortes ē aliqđ compositus
ex oibus suis partibus. g. for. ē compositū aliqđ ex oibus par-
tibus alicuius compositi: qđ relatiuū supponit determinate: si
eēt suū anis. s. compositū qđ suppo^o esse suū anis: et ly compositi
loco relatiuū positū: stat cōfuse et distributiue. iō bene seq-
tur: for. ē aliqđ compositū ex oibus suis partibus. g. for. ē aliqđ
compositū ex alicuius compositi oibus partibus. **4^a** p3 ē ista. Re-
latiuū reciprocū supponens cōiter nō ē in anis suū quertibi-
le illatine: s3 ē ad singula referibile singulariter: et discrete:
p3 ista p3: qm non seqtur. oīs homo videt se. g. oīs homo vi-
det oēs hominē: nec ad veritatē anis requirit veritas cō-
sequens: sed requirit: qđ iste homo videt se: et iste hō vidz
se: et sic de alijs. **Ex** ista pne sequit cōrelarie. Qđ ista nōa

non valet: oīs homo ē ex oibus suis partibus. g. omnis homo
ē ex oibus partibus alicuius hominis: qđ ly suis distribuitur
non absolute: sed referendo singla singlis. istom^o: iste hō ē
ex oibus suis partibus: et ista hō ē ex oibus suis partibus: et sic de
alijs (et tunc optime sequitur) iste homo ē ex omnibus suis
partibus: ergo iste homo est ex omnibus partibus istius ho-
minis: et sicut ē antecedens vey: ita et consequens.

His suppositis

p3 rñsio ad rōnē pncipales con-
cedēdo illā: oīs hō ē aliqđ com-
positū ex oibus suis partibus: et ad iprobatōez nego nōa: qđ relati-
uū aut refert ly compositū: aut ly homo: si ly compositū: argui-
tur a termino stāte cōfuse tm: ad secū conuertibile stātem
continue: et distributiue. ideo bñ seqt: oīs homo ē aliqđ com-
positū ex oibus suis partibus. igit oīs hō ē aliqđ compositū ex
alicuius compositi oibus partibus: si aut relatiuū refert illū
terminū homo p3 ex pdictis: qđ nōa non valet: qđ nō distri-
buit relatiuū absolute: s3 respectiue: referendo singula sin-
glis: vt dictū ē: ex illo tm ante posset concludi: vt p3: qđ oīs
homo ē aliqđ compositū ex alicuius hominis omnibus
partibus: qđ vt prius concedit sicut antecedēs: qđ patet: p
singulares: et exponentes: quare etc.

Capitl3 de possibilitate: et ipolitae aduerbialr sumptis.

Adragesimo

sexto pncipalr
arguit sic ad qđ
nez: ista ppositio ē vera. Impossibiliter dō
non ē: et hec eadē ē falsa. igit qđtio vera: cō-
sequencia t3: cū pma parte anis: qđ suū dō
ctoriū ē falsus. v3. possibiliter deus non ē: si
cut eni illa sunt dōctoria: posse ē deū nō ē:
et ipole ē deū si eē: ita et illa: possibilr de^o nō ē: et ipossibilr dō
non ē: p3 nōa: qđ sicut possibile: et ipossibile faciūt ppositōez
modales: ita possibilr: et ipossibilr. 2° ps anis pbat sic: qm
sequit: ipossibilr de^o non ē. g. deus non est: p3 cōsequencia
exposita ad vnā suaz exponentiū qđ pbo sic: istius necessa-
rio de^o non est. pma exponens est illa: deus non ē. sed ly im-
possibiliter est. ita aduerbiū modale: sicut ly necessario vel
contingēter. g. etiā h3 exponi: et p cōsequēs hui⁹ ipossibilr de^o
nō est. p^o exponens est ista deus nō est. qđ erat pbandū.

2° solutione

huius argumēti pono quatuor
pnes quarum prima est ista. Licet ne-
cessario: et contingenter. sint modi oppositi. non tm sunt mo-
di dōctorij. pma ps p3. qđ ex vno eoz sequit dōctoriū ab-
terius. vñ sequit. cōtingenter tu curris. g. non necio tu cur-
ris. etiā seqt. necio deus est. g. non contingenter de^o est. et
pars est etiā euident. qm sepe i qualibet suaz ppositiōis
causant falsitatē: qlibet eni istaz ē falsa necio an xps est: cō-
tingēter an xps ē: et et qlibet istaz: necio tu non es: contingē-
ter tu non es. **Ex** ista pne sequit pmo. Qđ vere: et false: non
sunt termini dōctorij. qm sunt termini oppositi: patet: qđ
qlibz illaz ē falsa: vere an xps ē: false an xps est. **2°** p3
licet sint termini oppositi et repugnātes: p3 pma pars: qm ql-
libet istaz est falsa: possibiliter chimera ē: i possibiliter chy-
mera ē: cū ex qlibet eaz sequat chimeram esse. 2° pars: qđ
net ex hoc: qđ ex vno illoz seqt cōtradictoriū alterius: vt
possibiliter tu es: g. non impossibiliter tu es: impossibiliter
chymera ē: g. non possibiliter chymera ē: quare etc. **3°** p3 ē
ista. Vey et falsus quolibet opponūt: sed neciū et contingē-
solum contrarie repugnant: p3 pma pars: qm nec simul ve-
re: nec simul false: possunt dictis similibus applicari: eo eni
qđ hec sit vera: antech: istū esse ē falsus: hec ē falsa: antech:
esse est vey: et e^o. 2° pars etiā patet: qđ necessariū: et contin-
gens: nō simul vere: sed simul false: dictis similib⁹ possunt
applicari: vnde hec nunq̄ possunt simul esse vera: sic signi-
ficando: antech: esse hominē ē contingens: et antech: esse
hominē est necessarium: sed bene siml falsa: et qđ illa repug-

inter nullam partem quantitativam sortis: et quilibet pars quæ-
 titativa eiusdem est aequalis proportio. **C** 4° est ista. A. est
 equale. c. et b. est equale eidem. c. et tñ. a. non est equale. b. nec e^o:
 pbatur (et pono) q^o taz. a. q^o b. quertat^r cū illo termino que
 libet pars quætitativa sortis. c. vero cū isto termino aliqua
 pars quætitativa sortis. isto posito: patet p^oma pars p^onis: q^o
 quelibet ps quætitativa sortis est equalis alicui pti quætitati-
 ue sortis. et z^o etiã liquet: q^o nulla pars quætitativa sortis est
 equalis cuilibet pti quætitative eiusdem sortis. **C** Ex ista p^one
 sequit^r p^omo. **C** a. et b. sunt q^ota et non sunt equalia: nec ineq^o
 lia: p^oma pars p^oz: q^o q^olibet ps quætitativa sor. est quãta. z^o simi-
 liter: q^o nec. a. est eq^ole. b. nec e^o: p^o r^oclonẽ. **C** z^o. seq^ot. **C** nlla
 istaz p^ontiaz valer: tam. a. q^o b. est equale. c. et nã. a. et b. sunt
 equalia inter se: ergo aliqua sunt equalia vni. **C** 3° que nã
 sunt equalia inter se. a. et b. sunt q^ota: et nã sunt equalia: neq^o
 ieq^olia. g^o aliqua sunt q^ota et nã sunt eq^olia: nec ineq^olia. ergo.
 aliq^o sunt quanta que non sunt equalia nec iequalia: a^ois. n
 est vez: et p^ois falsuz: vt p^oz: ex suis conuertibilib^o.

His visis p^o solutio ad argumẽtuz negando illã. a. est
 equale. b. et ad pbatõez nego minorẽ: et tuc
 ad argumẽtuz quelibz ps quætitativa. a. est equalis alicui par-
 ti quætitative. b. et q^olibet ps quætitativa. b. est equalis alicui par-
 ti quætitative. a. g^o. a. est aliqd cuius q^olibet ps quætitativa est eq^o
 lis alicui pti quætitative. b. et e^o: nego p^oiaz: (et ad pbatõez)
 nego q^o fa ps p^ontis quertat^r cuz fa pte a^ontis: q^o fa ps a^ont
 est vera (vt p^oz) et fa pars p^ontis falsa est: q^o subordinat^r huic
 false alicui pti quætitative. a. q^olibz pars quætitativa. b. est eq^olis:
 et q^o subordinet isti p^oz: q^o sicut ly. a. i p^oma pte stat determi-
 nate: ita et in conuertibili cum secũda stare debet: ex quo se-
 cunda in significando depẽdet ap^oma. quare et.

Capitulum de finito et infinito.

Quadragesimo octavo ad que-
 stionẽ pncipal^r
 arguit sic: ista ppositio est vera. A. est q^otũ: et ea
 dez est falsa. g^o q^o vera (p^ontia t^o) et a^ois argui-
 tur: ponẽdo q^o. a. sit infinitũ: isto posito p^oz q^o
 .a. est q^otũ: q^o. a. est infinitũ: sed pbo aliã partẽ
 videlicet: q^o. a. non est q^om: q^o si. a. est q^otũ: aut. g^o
 respectu maioris: aut minoris: aut eq^olis: non maioris: q^o ni-
 hil est maius infinito: nec respectu mioris: q^o nullum infinitũ est
 puz: nec est respectu equal: q^o si ab vno infinito auferret^r
 vnu pedale: et a reliquo semipedale vnu infinitũ altero esset
 maius: q^o est falsuz (et pbat^r p^ontia) q^o si ab equalibus iequa-
 lia demas: cetera remanent inequalia.

Pro solutione hui^o argumẽti pono q^ottuor r^oclõ-
 nes: quaz. p^oma est ista. Sicut cõ-
 tingit dare infinitũ simpl^r: et tingit dare infinitũ p^oz q^o p^oz
 p^oz q^o et tingit dare corp^o infinitũ secundũ longitudinez: lati-
 tudinẽ: et pfunditatẽ: et fm omnem differẽtiã positionis: et
 tale eẽt infinitũ simpl^r. z^o pars etiã p^oz q^o et tingit dare infi-
 nituz fm longitudinẽ: et nã scõz latitudinẽ: vel pfunditatẽ:
 et q^olibet illoz eẽt infinitũ fm q^o. **C** Ex ista p^one seq^ot p^omo.
C q^o possibile est vnu infinitũ altero infinito esse maius: q^o pos-
 sibile est duo corpora esse infinita: quoz vnu sit infinitũ simpli-
 citer: et reliquũ fm q^o: et i tali casu infinitũ simpl^r infinito fm
 q^o esset maius. **C** z^o seq^ot. **C** pole est vnu infinitũ altero eẽ
 minus: et alteri eq^ole (pbat^r) q^o pole est q^o sint duo infinita
 scõz longitudinẽ: quoz vnu sit pedale latũ: et aliud bipeda-
 liter. Silt pole est q^o sint duo infinita: quoz q^olibz sit soluz
 pedaliter latũ i p^omo casu infinitũ q^o eẽt pedaliter latuz: infi-
 nito bipedaliter lato foret minus. et si aliq^o dixi: nullũ ifini-
 tuz eẽ parũ: itelligo de infinito simpl^r. i fo v^o casu illa duo
 infinita eẽnt eq^olia. Et si d^r: q^o Ari. p^o ce. z^o p^ophysicoz d^r. **C**
 nullũ infinitũ est mai^o: vel min^o reliq^o: aut eq^ole (dico) q^o ve-
 rũ est: p^oz ronez infinitatis: non tñ fm ronez finitatis. **C** z^o est
 ista. De possibili aliq^o sunt infinita scõm q^o: quoz nullũ est al-

tero mai^o: vel min^o reliquo: aut equale illi p^oz dato q^o. a. eẽt
 vnu corp^o infinitũ fm q^o: et b. vna linea infinita fm quid. in
 isto eni casu. a. et b. nã forent comparabilia q^o diuersaz rõ-
 nuz. **C** Ex ista p^one seq^ot p^omo. **C** si vna linea infinita est alte-
 ra infinita maior vel minor illa: i nulla rõnali p^oportione est
 maior vl^o minõ. p^oz: q^o nec i dupla p^oportioe: nec i tripla: nec
 sic d^r singulis. **C** z^o seq^ot. **C** z^o m^o eẽz p^oportioe pole est vnu ifi-
 nitũ corp^o: altero corpore infinito eẽ mai^o: p^oz: q^o corp^o ifini-
 tũ p^oz longitudinẽ: et bipedaliter latũ eẽt duplũ: ad corpus
 infinitũ scõz lõgitudinẽ pedaliter latũ solũ: nã q^o d^r p^oz ronez
 ifiniti: s^o p^oz ronez finiti: silt corp^o ifinitũ tripedaliter latuz
 foret i triplo maius corpore infinito fm longitudinẽ pedali-
 ter lato: et sic ascẽdendo ad infinitas p^oportões. **C** 3° est ista.
 Licet ex liea finita nã possent ifinita p^oduci: tñ ex superficie
 oino finita p^ont ifinita cõstitui. (p^o ps p^oz) q^o nã v^o mod^o: q^o
 ex finita linea posset fieri ifinita. z^o ps pbat^r: et pono: q^o. a.
 sit vna superficies pedalis: taz scõz longitudinẽ: q^o scõz latitu-
 dinẽ. et q^o deus i p^oma pte p^oportõali hore future p^otinuabit
 faz prem p^oportioale. a. p^ome pti eiusdẽ fm lõgitudinẽ et i
 z^o p^otinuabit. z^o scõde pti eiusdẽ fm eundẽ modũ: et sic con-
 tinue i qualibet pte p^oportõali. isto posito p^oz q^o. a. est superfi-
 cies solũ finita: et ex ea fiet superficies ifinita: q^o illa superficies
 q^o erit i fine hore erit ifinita. q^ore et. **C** Ex ista p^one seq^ot p^omo.
C ex corpore oimode finito põt fieri corp^o ifinitũ scõm lon-
 gitudinẽ et latitudinẽ p^oz dato q^o. a. sit. i. corpus bipedal^r lõ-
 gũ: et pedale latũ. et q^o de^o i p^oma pte p^oportõali hore future
 diuidet faz pte p^oportõale. a. p^oz lõgitudinẽ et latitudinẽ:
 quaz vna cõtinuet p^ome parti fm lõgitudinẽ: et aliã eidẽm
 pti fm latitudinẽ: et sic agat p^otinue de alyz p^ortib^o p^oportio-
 bilib^o. **C** z^o seq^ot. **C** ex superficie ifinita p^ot fieri superficies fi-
 nita: et ex corpore ifinito p^ot fieri corpus finitũ: silt p^oz dato q^o
 de^o reducat ptes diuisas ad esse p^omũ. **C** 4° est ista. Possi-
 bile est aliqd eẽ q^om: et nã hẽre maius: nec minus: nec eq^ole: p^oz
 dato q^o. a. eẽt corp^o ifinitũ simpl^r: aut linea infinita simpl^r:
 aut superficies ifinita simpliciter. **C** Ex ista p^one seq^ot cor-
 relarie p^omo. **C** aliqd totũ q^olibz partẽ suã quætitatiuã p^o ali-
 qd excedit: lz nulla sui parte in p^oportione rõnali sit maius
 (p^oma pars p^oz) q^o quacũq^o parte data corporis ifiniti sim-
 pl^r illaz: tale corp^o p^o totũ residuuz excedit. z^o ps est p^oz: q^o
 q^ocũq^o pte corporis data ifiniti simpl^r: illa istud corp^o non
 est maius i p^oportioe dupla: nec tripla: nec sic de alyz. **C** z^o
 seq^ot q^o corpus infinitũ simpliciter qualibet sua parte quæ-
 titatiua est mai^o i p^oportione irrõnali: q^o p^o aliqd excedit suã
 partem. Et ille excessus nã trahit^r ex aliquo numero. g^o et.
 rñdet ad rõnem pcedẽdo illã. a. est
 quãtũ (et cũ d^r) nec respectu maio-
 ris: nec respectu mioris: nec eq^olis: d^r q^o pole est q^olibet hore
 triũ i quãto ifinito fm q^o: vbi tñ. a. eẽt ifinitũ simpl^r: nego
 illã p^ontiaz. a. est quãtũ. g^o respectu maioris: minoris: vel eq^ol:
 sed bñ seq^ot. a. est q^om finitũ. g^o respectu maioris: minoris: vel
 eq^ol. **C** Nõdũ tñ q^o nã seq^ot. a. est q^om finitũ respectu maioris.
 g^o aliqd est maius. a. q^o vltima spera iã est quanta respectu ma-
 ioris sperẽ: nã q^o d^r q^o sit: s^o q^o posset eẽ per dei potentia: tñ be-
 ne seq^ot. a. est quãtũ finitũ respectu minoris. ergo aliquid est
 minus. a. q^o sine illud fuerit quãtũ discretũ: seu p^otinuũ nã
 stabit a^ois vez esse sine conse quente: quare et.

His premis rñdet ad rõnem pcedẽdo illã. a. est
 quãtũ (et cũ d^r) nec respectu maio-
 ris: nec respectu mioris: nec eq^olis: d^r q^o pole est q^olibet hore
 triũ i quãto ifinito fm q^o: vbi tñ. a. eẽt ifinitũ simpl^r: nego
 illã p^ontiaz. a. est quãtũ. g^o respectu maioris: minoris: vel eq^ol:
 sed bñ seq^ot. a. est q^om finitũ. g^o respectu maioris: minoris: vel
 eq^ol. **C** Nõdũ tñ q^o nã seq^ot. a. est q^om finitũ respectu maioris.
 g^o aliqd est maius. a. q^o vltima spera iã est quanta respectu ma-
 ioris sperẽ: nã q^o d^r q^o sit: s^o q^o posset eẽ per dei potentia: tñ be-
 ne seq^ot. a. est quãtũ finitũ respectu minoris. ergo aliquid est
 minus. a. q^o sine illud fuerit quãtũ discretũ: seu p^otinuũ nã
 stabit a^ois vez esse sine conse quente: quare et.

Capitulum de scientia et qualitate.

Quadragesimo nono ad questio-
 nem sic principa-
 liter arguitur. ista ppositio est vera. **C** om-
 nis scientia est qualitas: et eadem est falsa. **C**
 questio vera: p^ontia t^o cum p^oma parte ante-
 cedentis: q^o ibi predicatur terminus supior
 de inferiori: vniuersaliter et affirmatiue. z^o
 pars pbat^r sic arguẽdo. omnis scientia est qualitas: sed om-
 nis homo est risibilis est sciẽtia: q^o est p^oclusio demonstratiõis.

ergo ois homo est risibilis e qlitas: q est falsa. g aliqua premissaz: no minor. ergo maior. q dco sit falsa. pbatur: qm segtur: illa ppositio ois ho est risibilis e qualitas. g ipsa est aliqd: qns falsuz: qz nulla ppositio e aliqd: sed aliqua sicut numer' triu: vel quattuor hoiz: vel lapidu no e aliqd: sed aliq: qfirmat sic: na segt ois sciencia est qualitas: sed de' est sciencia. g deus est qualitas: qns itez est impossibile. ergo r an recedens: sed minor e vera. g maior est falsa.

Pro solutione hui' argumenti pono quattuor rnes: quaz pma e ista. Possibile est aliqne hoiez esse sciencificu: r nullaz penitus hre pponez vel scire: pbat: naz possibile e q aliqs magnus doctor sit sono fortiss: me alligat: sic: q nullu actu penitus hret: sz non e possibilis sine actu ppone. g q vera: r qna cu maiori: r minor e manifesta: qm in omni ppositoe exigit actus pponedi vel diuidendi. Ex ista rne segt pmo. Qz nulla ppone ppre dr sciencia: sed act' scie dz denoiare: qz non ppe idem scit: r e scia: sed ppone scit. g no est scia. Cz' segt. Qz h ppositio ois ho e risibilis demonstrata vel demostabilis non e scia: p: qz scia non scit: r bec ppone scit. g ipsa non est scia: vni scia e habit' intellectus quo sciens pmpre se pt reducere in actu sciendi: r hui' actus non e nisi ppone. Cz' e ista. ly sciencia i sua maxia coitate no e termin' pdicamentalis: sed e terminus equocus: nec no e analogus: pbat: na ly scia maxie coiter sumptu verificat: tam de suba qz de accidete: r prius de scia dina: qz humana: r scdm alia r alia rone: qz de scia dei verificat vt e causa rez: r de scia huana vt causat a rebus. g q vera. Ex ista rne segt pmo. Qz ly scia non e termin' pdicanti qlitatis: nec genus: vel spes pdicamenti rloris: vt p: qz no e termin' pdicanti. Cz' segt. Qz h pdicatio e impossibilis. ois scia est qualitas: qz de aliquo verificat subiectu: de quo non verificat pdicatu. Cz' e ista ly scia scdz naz actiuitatis maxie coiter sumptuz pnet ad plura pdicamenta: r e terminus equocus: p: qz ly scia pot ee tam i pdicamento relationis: qz qlitatis fm phz i pdicamentis: r est i pdicamento relationis: vt referit ad scibile. in pdicamento at qlitatis vt e act' pfectiu' subi. g e termin' pluriu pdicamentoz: r terminus equoc'. Ex ista rne segt p. qz ly scia e subalternu pdicamenti qualitatit: r ly scia no e subalternu pdicamenti qualitatit: p: a sili: qz sunt duo pdicamenta. quoz qdlibet subalternater ctinet ly corpus. Cz' segtur. Qz qlibet istaz e vera. ois scia est qualitas: ois scia est relatione seu relatiuu: dato q subm pme sit terminus pdicamenti qualitatit: r subiectuz secunde terminus predicamanti relationis. Cz' e ista. Sicut de aliq verificat ly qritas: r non ly ens trascendens: ita de aliquo vere dr ly qualitatit: r non ly aliqd secu quertibile: pma pars p: de nuero: put no distiguit areb' nueratis: vificat. n. qritas gnalissimu illi: no tn ly ens vt als patuit. z' ps pbat. na d illo termino scia vlr sumpto vificat ly qlitas: qz e gen' illius: no tn ly aliqd: qz h no est va: ois scia e aliqd: scia. n. geometrica aggregata ex oibus habitib' qnu: pponuz: ac pncipioz eiusde scie est qlitatis no tn e aliqd: sic nec aggregatu ex duplici albedine: quaz vna iheret forti: r altera platoi e aliqd. Ex ista rne segt p. Qz aliq est qlitas q no est i aliquo subiecto: p: na scia duoz hoiz est qualitas: r tn non est i aliquo subo: sz i plurib' subiectis: r hic loquoz de scia totali: qz ois sciencia ptialis vnius ppositiois bn est i aliquo subiecto. Cz' segt. Qz non ois sciencia e habit' intellectiuz p: qz tal' sciencia geome' no e i vno sz i plurib' vt suppono. g no e bit' intellectiuz siue alicuius intellectus: sed est habitus intellectus seu plurium intellectuum.

His premissis p: rnsio ad ronez negado illa. ois sciencia est qlitas: si ly scia sumit maxie coiter: si at vt vniuocat i pdicamento qlitatis: ccedo ea: r nego ppre loquendo: q illa ois homo est risibilis est

sciencia: sed est actus scie: pt tn ccedi loqndo de scia large: r pnter ccedo: q e qualitas. r nego illa pntia. ista ppositio est qualitas. g est aliqd fm determinationez quarte rnis. Ego tn ccedo: q ois ppone est aliqd: qz ois ppone hz suu forma le quo denoiat aliqd: sicut eniz pposituz ex ma r forma est aliqd: rone vnionis forme ad ma: sic ois ppone e aliqd ratio ne vnionis iplicite vnus ad reliquu (qd patet) tam in ppositione ppothetica: qz cathgorica: quare r.

Capitulum de participys verborum ampliatiuorum.

Quinquagesimo r vltio ad qd' ne arguit sic. ista ppone e vera. Antexps erit ens: r bec ea de est falsa. g qstio vera: qna tenet cuz pma pte antl: qz an xps erit ho. ig' an xps erit es. It' si an xps e: atexps e ens. g piformiter: si an xps erit: an xps erit ens. sz an xps erit. ig' an xps erit ens: qd erat pbadu. z' ps pbat sic: atexps erit ens. g antexps e. ista rna est bona: r qns falsum. g rans: qz illa rna sit bona: arguit sic. ista rna est bona. antexps est futurus. ergo antexps erit: qz pdicatu e participiu futuri temporis. r h rna e bda: an xps e pterit'. g an xps fuit: qz pdicatu e picipiu tps pteriti. g p ide ista e bona: atexps erit ens. g an xps e: qz pdicatu antecedentis est picipiu pntis tps: vel sinon: de' ca diuersitatis.

Pro solutiōe hui' rationis pono quattuor rnes: quaz pma e ista. Aliqua e ppone affirmatiua vera: cuius prediatu est pteriti tps: r tn nullius sibi corrdentis de pterito e illatiua: p: qm non segt: atexps erit pteritus. g antechristus fuit: qns. n. e falsuz (vt p: r) rans veru: nam aliquado erit ita q an xps est pterit'. g iaz e ita q ipse erit pterit' (p: rna) qz vlr tenet talis modus arguedi i terminis simplicibus. Ex ista rne segt. Qz aliqua e ppone affirmatiua vera: cuius pdicatu est futuri temporis: r tn sue corrdendentis de futuro no e aliquo illatiua: p: qz no sequit. Adam fuit futurus. ergo adaz erit: cu ans sit vez: r qns falsum. Cz' segt. Qz nulla istaru pntiaz valet: an xps e futurus. ergo an xps erit: antexps erit pteritus. ergo antechrist' fuit (ista de causa) qz pdicatu est participiu pteriti: aut futuri temporis: qz multe sunt ppones affirmatiue de pdicatis pteriti: aut futuri tps: q no sunt illatie aliquat' sibi corrdendentiu de pterito: aut de futuro (vt superius patuit) Cz' e ista. Aliq e ppositio de pnti affirmatiua vera: cuius pdicatu e participiu pntis teporis: q no est illatiua sibi corrdendentis de pnti: r de secundo adiacete: p: qz no segtur: antexps pot esse ens. g antexps e: nec sequit. antexps e potens ee. ergo an xps est: tenedo taz ly ens qz ly potes participialr. Ex ista rne segt p. Qz lz sequat ante xps e lectur'. ergo an xps erit: no tn segt: an xps erit leges. ergo antexps e: pma ps p: qz si an xps e lecturus: an xps leget: r si an xps leget: an xps erit. ergo a pmo ad vltimu: si antexps e lectur'. an xps erit. z' ps p: etiā: qz qns e falsuz: vt liquet itueti: r ans vez: qd pbat sic: an xps leget. ergo antexps erit leges: p: rna: p resolutoez illius verbi leget: r ans e vez vt suppono. ergo r qns. Cz' segtur. Qz lz ista rna sit bona: antexps e futur': ergo an xps erit: non tn segt: an xps erit ens. ergo antexps est: tenendo ly ens participialr: pma pars p: qz arguit ab vno couertibili ad reliquu: r z' pbat: qz ans est vez. r qns falsum: q ans sit vez: pbat: qz aliquado erit ita: q antexps e ens. ergo iam est ita q ipse erit ens p: rna: qz vlr tz talis modus arguendi i terminis simplicib'. Cz' e ista. Nullu ag gregatu ex verbo pntis teporis: r participio no ampliatiuo: subordinatur alicui verbo simplicimntali consignantimntaliter. ista cocl'nsio patz inductiue: nam hoc complexum est ens: non subordinatur alicui verbo simplicimntali naturaliter consignantimntaliter: sed actui componendi: r intentioni trascendendi: nec ob

Dubium

stat si dicatur: qd hoc aggregatus est currēs: subordinatur huic vbo simplici mētalī currit: qz et si reperit ly currit in mēte: simplex illud nō significat nāliter: s; ex ipositione. et subordinat vni plexo nāliter significati: ex actu cōponēdi et intentione cursus. ¶ Ex ista p̄ne seq̄ p. Qz nullū aggregatū ex vbo p̄teriti vel futuri t̄pis et p̄cipio p̄sentis t̄pis nō ampliatio: subordinat alicui vbo simplici mētalī nālr p̄significati (p3) qz hoc aggregatū erit legēs. et si subordiat illi vbo leger: illud tñ nō significat nāliter: s; ipm cum p̄ori plexo subordinat actui cōponēdi futuri t̄pis: et inten-
Coz^m tōi q̄ ē ly legēs p̄significati nālr. ¶ 2° seq̄. Qz nullū aggregatū ex vbo p̄teriti vel futuri t̄pis: et p̄cipio eiusdē t̄pis subordinat alicui verbo simplici mētalī (p3) qz hoc aggregatus fuit p̄teritus: nulli vbo simplici subordinat: nec ē illud erit futurū: vt p3 ituenti. ¶ 4° p̄ ē ista. Aliqd aggregatū ex verbo p̄sentis t̄pis substātiuū et p̄cipio ampliatio: subordinat vni verbo simplici mētalī nāliter p̄significati (p3) nam hoc aggregatū ē potēs: subordinat huic vbo p̄t simplici mētalī nāliter significati: sic. n. illa vba: ē: fuit: erit sūt vba simplicia mētalī nālr p̄significati: ita et illud verbū potest. ¶ Ex ista p̄ne seq̄ p̄mo. Qz aggregatus ex verbo p̄sentis: et participio p̄teriti vel futuri: subordinat vni vbo simplici mētalī nālr p̄significati (p3) qz hoc aggregatum ē futurū: subordinat huic vbo erit. et illud aggregatū ē p̄teritus: subordinat huic vbo fuit. ¶ 2° seq̄. Qz aliqd aggregatū ex vbo p̄sentis t̄pis: et p̄cipio p̄teriti vel futuri t̄pis: subordinat vni aggregato nāli mētalī: ex vbo futuri t̄pis: et participio p̄sentis t̄pis (p3) qz hoc cōplexū est lecturus: subordinat huic mētalī: erit legēs: quare et.

His visis p3: solutio rationis cōcedendo illaz: an̄ xps erit ens: qualitercūq; sumat ly ens (et ad iprobationē) nego dñaz. et cū dñ illa dñā est bona: antechristus ē futurus. q̄ antechristus erit: qz p̄dicatū erit participiū futuri t̄pis. q̄ p̄ idēz et alia ē bona. nego an̄s. vnde illa dñtia nō ē bona: qz p̄dicatū ē participiū futuri t̄pis: s; qz cōpositū ex vbo et participio: subordinat vni vbo simplici et mētalī futuri t̄pis: qz idēz ē significatiue: antechristus ē futurus: et antechristus erit: quare et.

Sinis.

Abula terty duby in quo sunt. 50. principalia: quorum quodlibet quatuor munitur conclusionibus et totidēz aut pluribus correlarijs.

Capitulum primum agit de difformitate vniuersaliū et suarum singularium quo ad veritatem et falsitatem earundē.
 Capitulum secundū de idēptitate qualitatum: et quantitatum propositionum: ac conuertibilitate earundē.
 Capitulum tertium de illatione: et sequella singularium ex suis vniuersalibus.
 Capitulum quartum de predicatione eiusdem de se ipso: et conuertibili de conuertibili.
 Capitulum quintum de origine materialis suppositionis: et personalis: ex diuersa situatione termini.
 Cap^m 6^m de p̄pōib⁹ cōcedēdis: et negādīs i arte obligatoria.
 Capitulum septimum de suppositionibus in ordine terminorum: ad notas conditionalium.
 Capitulum octauum de suppositionibus relatiuorum: ac probationibus suarum propositionum.
 Capitulum nonum de expositione dictionis exceptiue: negatiue: et conuertibilitate eiusdem cum exclusiua.
 Capitulum decimum de illatione termini distributi: ex suis terminis singularibus.
 Capitulum vndecimū de dictiōe exclusiua modalr sumpta.
 Capitulum duodecimum de significatione et conuertibilitate terminorum ignotorum: cum terminis notis.
 Cap^m 13^m de nota copulatiōis: termino modalī coniuncta.

Capitulum 14^m de inferioritate et superioritate terminorum: tam proprie: q̄m improprie dicta.
 Capitulum 15^m de pronomine demonstratiuo pluralis numeri: demonstrante commune et singulare.
 Capitulum 16^m de illatione affirmatiue: de predicato infinito: ex negatiua de predicato finito.
 Capitulum 17^m de propositionibus asserentibus se esse falsas: vel impossibiles: vel necessarias: vel contingentes.
 Capitulum 18^m de dñā cuius dñs demonstrat per antecedēs.
 Capitulum 19^m de illatiōe v̄lis ex sua indefinita: vel particulari.
 Capitulum vigesimum. de veritate: et falsitate propositionum: et de extremo disiuncto.
 Capitulum 21^m de mutua relatione localium relatiuorum.
 Capitulum 22^m de negatiuis pregnantibus: et non pregnantibus ac ipsorum sequella.
 Capitulum vigesimum tertium de negatione veritatis: ac proprii actus in tempore obligationis.
 Capitulum vigesimum quartum de relatiuo diuersitatis partitiue: et relatiue sumpto.
 Capitulum 25^m de varia demonstratione pronominis demonstratiui: ac responsione ad propositionem eiusdem.
 Capitulum vigesimum sextum de scientia consequētie: cuius consequens non est dignū responsione antecedētis.
 Capitulum vigesimum septimum de inceptiōe: et desitiōe propositionis insolubilis.
 Capitulum vigesimum octauum de propositionibus contradictorijs: in diuersis tēporibus cōcedēdis: ac illatione vni p̄tis disiuncte ex disiunctiua: cū d̄dictorio p̄tis alteri.
 Capitulum vigesimum nonū de negatione veri et falsi concessione: extra materiam obligatiōum: et insolubiliū.
 Capitulum trigesimum de origine veritatis et falsitatis: ex varia situatione illius termini negatiui.
 Capitulum trigesimum primum de suppositione materiali orta ex aduentu illoz terminoz: negatiua: et negandū.
 Capitulum trigesimum secundū de concessione: vel negatione propositionis: per orationem infinitiuam.
 Capitulum trigesimum tertium de modis cadentibus super relatiuum: et orationem infinitiuam.
 Capitulum trigesimum quartum de differentia vel alietate coniuncta illi termino immediate.
 Capitulum 35^m de p̄pōitiōib⁹ significatiuis: inferribilia ex eis.
 Capitulum 36^m de credulitate officiabilis: et modabilis supra.
 Capitulum trigesimum septimum de cōuertibilitate terminorum: ac illatione eorundē.
 Capitulum 38^m de esse et posse illatiuis inuicem.
 Capitulum trigesimum nonum de varietate sillogismi quo ad tempus: et ampliatiōem.
 Capitulum quadragesimum de veritate significati et falsitate signi: et contra.
 Capitulum quadragesimum primum de difformitate vniuersalium: et singularium: quo ad possibilitatem: et impossibilitatem: necessitatem: et contingentiam.
 Capitulum quadragesimum secundum de illatione propositionis de 2° adiacente ex propositione de 3° adiacente.
 Capitulum 43^m de falacy: et vitate sillogismoz obligatiōis: et determinatione eiusdem.
 Capitulum 45^m de coitate verbi: et singularitate eiusdem.
 Capitulum quadragesimum sextum de nomine demonstratiuo comunitate eiusdem.
 Capitulum quadragesimum septimum de signis distributiuis simpliciter: et respectiue: vel secundum quid.
 Capitulum 48^m de diuersitate sp̄ez realium et intentionaliū.
 Capitulum 49^m de origine distributionis et actione ipsius.
 Capitulum quinquagesimum et vltimū de restrictione sue virtutis per libertatem intellectus: vel voluntatis.

Tertium dubium: et eiusdem capitulum primum de difformitate vniuersalium: et suarum singularium: quo ad veritatem et falsitatem earundem.

Determinato du

bio secundo: sequitur tertium determinare. vt in initio fuit promissus. s. vtrum duo termini disperati: de se innice possint verificari: ad quod probandum arguitur sic. Dicitur est asinus. quod questio est vera: quia tunc quod homo et asinus sunt termini disperati: autem arguitur multipliciter. et primo sic. tu es asinus. quod homo est asinus. autem arguitur sic. hoc propositio est vera. tu es asinus: quod ad eam significat te esse asinum: quod tu es asinus. quia tenet cum minori et maiore probo sic: quilibet singularis alicuius vltis est vera: sicut ista. tu es asinus: est singularis alicuius vltis. quia ista tu es asinus est vera. quia tunc cum minori et maiore probo sic: quilibet singularis istius vltis est vera: demonstrando istas: ois homo est animal: quod quilibet singularis alicuius vniuersalis est vera. quia tunc ab inferiori ad superius non distribuitur affirmatiue: quod probo sic: quod si argueretur distributiue: hoc esset quod ly vltis in parte stat distributiue: sed signum vltis affirmatiuum non habet vim distribuendi terminum mediate sequentes: sicut ly vniuersalis est terminus mediate sequens signum vltis affirmatiuum: nullo alio subcategorizate adueniente. quod non stat distributiue quia tenet cum minori et maior est nota. Confirmat sic: alicuius vltis quilibet singularis est vera: sicut tu es asinus est singularis. ergo alicuius vltis tu es asinus est vera. quia tunc ab inferiori distribuitur ad superius cum debito medio: et maior probat sic. istius vltis quilibet singularis est vera demonstrando prioriter: ergo alicuius vltis quilibet singularis est vera. quia tenet ab inferiori ad superius non distribuitur affirmatiue. et probat sic autem istius vltis: aliqua singularis est vera: et istius vltis nulla est singularis quin illa sit vera: quod istius vltis quilibet singularis est vera. quia tunc ab exponendis ad expositum: et autem est verum. quod tunc.

huus argumeti pono quatuor rationes: quia primo est ista. Non si aliquid vniuersalis est vera: quilibet eius singularis est vera. quia probat possibile est aliqua vniuersalis esse vera: et nulla eius singularis esse vera. ergo si vera. quia tunc et autem arguitur. quod possibile est aliquid vniuersale esse vera: et nullas penitus singularis esse. Et ista non sequitur pro quod non si aliquid vltis est falsa: aliqua sua singularis est falsa. quia quod possibile est aliqua vniuersale esse falsam: et nulla penitus singularis esse. Et secundo sequitur. Quod non si quilibet singularis alicuius vltis est vera: illa vniuersalis est vera. quia quod possibile est quod illa propositio impossibilis. ois ens est asinus non habet nisi vna singularis: in qua demonstrat asinus: quo posito. et admisso illa vniuersalis esset falsa: et quilibet sua singularis vera. Et secundo est ista. Aliqua vniuersalis est vera: et quilibet supposito sibi correspondet certa singularis: et tunc quilibet sua singularis est falsa: probat et pono quod iste sint ois singlares. ista propositio singularis est falsa. ista propositio singularis est falsa: continue se demonstrando. isto posito. quod quilibet singularis illa est falsa: cum sit categorica insolubilis: et tunc ista propositio vniuersalis est vera non habet nisi supposita illa singulari. vbi ois propositio singularis est falsa. Et ista non sequitur. Quod aliqua vniuersalis est falsa: et quilibet supposito sibi correspondet vna singularis: et tunc quilibet singularis est vera. quia dato quod illa esset ois vniuersalis. vbi ois propositio vniuersalis est falsa: et hec esset ois singularis. ista propositio vniuersalis est falsa. isto posito: illa vltis est falsa quod falsificat se. et quilibet sua singularis est vera: quod significat so-

luminò verū: et ipsa singularis eōe suppositū sibi vltis. quod tunc.

Et secundo sequitur. Quod ab vlti ad suas singlares cum solo medio demonstratio non valet argumentum. nec e contra: quod non sequitur ois propositio singularis est falsa: et iste sunt oes propositioes singlares. quia ista propositio singularis est falsa: et ista propositio singularis est falsa. quia primo non sequitur ista propositio est falsa et ista propositio est omnis propositio vltis. quod ois propositio vltis est falsa. vt primo per correlarium primo. Et notandum tamen quod si aliquid vltis est vera: et cuius supposito sibi correspondet vna singularis non falsificat se: quod quilibet sua singularis est vera. Et si alicuius vltis non falsificat se: quod quilibet singularis est vera: et tunc ab vlti ad suas singlares: et est. cum medio demonstratio est bonum argumentum. Et secundo est ista. Signum vltis affirmatiuum terminum sequente se immediate distribuit per se: et aliquem mediate sequente distribuit per accidens. quia in ista. quod quilibet asinus homo currit: vbi ly asinus distribuit per se propter convenientiam recti cum recto: et ly homo distribuit per accidens: ratione procedentis termini aquo regitur: quod secluso recto: obliquus casus nunquam distribuit assigno vlti affirmatiuum. vni terminum sequente se mediate per tripliciter distribuere: primo quod regitur a termino per se distributo. secundo quod est determinatio eius. tertio quod in significatioe dependet ab eo. exemplum primo: quod quilibet asinus homo currit: ly homo distribuit: exemplum secundo: ois animal album currit: ly album distribuit. exemplum tertium: quod homo est risibilis ly ille distribuit. Et ista conclusio sequitur primo. Quod signum vniuersale affirmatiuum: aliquid distribuens terminum mediate et immediate sequente: distribuit per se terminum mediate sequente: et per accidens terminum immediate sequente: vt quilibet homo asinus currit: distribuit. n. per se ly asinus: et per accidens ly homo. quod equaliter huic: quilibet asinus homo currit. Et secundo sequitur. Quod signum vniuersale affirmatiuum terminum remotum distribuit: et propter quod eorum non distribuit. quocumque alio subcategorizate secluso. quia in ista quilibet homo est animal quod est risibilis. vbi ly animal stat confuse tamen: et ly quod distributiue. Et tertio est ista. Aliquod est vniuersale affirmatiuum cuius quilibet propositio sibi est terminus communis: non tamen quilibet talis distribuit. quia primo ista cuiuslibet vniuersalis aliqua singularis est vera. vbi ly singularis non distribuit. quod est terminus sequens signum vniuersale affirmatiuum: et non dependet a priori: nec est determinatio eius: nec regitur ab eodem. Et ista conclusio sequitur primo. Quod aliqua sunt contraria. et tamen in vno totum subiectum distribuitur. et non in alio. quia de istis cuiuslibet vniuersalis aliqua singularis est vera: et nullius vniuersalis aliqua singularis est vera: vbi ly aliqua singularis distribuit in negatiua: et non in affirmatiua. Et secundo sequitur. Quod aliquid sunt contradictoria in figura: et tamen nullibi nec implicite: neque explicite sibi distribuitur. quia de istis cuiuslibet vniuersalis aliqua singularis est vera: alicuius vniuersalis: nulla singularis est vera. vbi hoc complexum vniuersalis aliqua singularis nullibi distribuitur. sed sufficit in contradictorijs: quod terminus distribuitus in vna: non distribuatur in alia. de hoc tamen alias diffusius locutus sum. ideo transeo gratia breuitatis.

His vltis respondet ad rationes negando quod illa: homo est asinus. tu es asinus: quod quilibet singularis alicuius vltis est vera: et ad probationem istius vniuersalis: nego quia tunc arguitur distributiue. Et cum dicitur: signum vniuersale affirmatiuum non distribuit terminum sequentes mediate: dico: quod verum est per se. per accidens autem potest ipsum distribuere in multis casibus. vt docuit conclusio. Ad confirmationem nego consequentiam. et cum dicitur: quod ibi arguitur a superiori distributo ad suum inferius cum debito medio: nego. quod ly singularis non distribuitur pro omni singulari: sed solus pro alicuius vniuersalis quilibet singulari. Ideo sic deberet argui: alicuius vniuersalis quilibet singularis est vera: sed tu es asinus est eiusdem vniuersalis aliqua singularis. ergo tu es asinus est vera: consequentia bona: sed antecedens est falsum pro minori quare tunc.

Cor^m

3°

Cor^m

Cor^o

4°

Cor^m

Cor^m

Cor^o

Dubium

Capitulum de idempnitate quantitatum: et qualitatum propositionum: ac conuertibilitate earundem.

Secundo principaliter arguitur sic. Tu es aliquid: ergo tu es asinus. Quia est bona: et asinus est verum: ergo quia asinus fit bona (probat) quod arguitur ab uno conuertibili ad reliquum: ergo quia bona: asinus probat sic: subiecta sunt eadem: et copule sicut: et predicata conuertuntur: et propositiones sunt eiusdem qualitatis: et quantitates: ergo ille propositiones conuertuntur. sicut tu es aliquid: et tu es asinus (quia tunc) cum asinus preter hoc: quod predicata conuertuntur (quod probat) aliquid et ly asinus conuertuntur: sicut aliquid et ly asinus sunt predicata: ergo predicata conuertuntur quia videtur bona: et asinus probat per prius sic: ly rudibile: et ly asinus conuertuntur: et ly rudibile est aliquid: ergo aliquid et ly asinus conuertuntur (per quia) ab inferiori ad suum superius affirmatiue: et sine impedimento: et asinus est verum: ergo et asinus. 2^a pars asinus probat sic: ly aliquid et ly asinus sunt predicata: ergo aliquid et ly asinus sunt predicata (tenet consequentia ut prius) et asinus est verum: ergo et consequens.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista. 1^a aliqua entia sunt eadem specie vel genere: nulla tamen entia sunt eadem (per 2^a pars probat sic) sicut: et plato sunt idem specie: et homo et asinus sunt idem genere: ergo prima pars asinus va: quia tenet: et asinus sicut: quod sicut: et platone verificatur species: et de homine et asino verificatur generis. 2^a pars conclusionis probat: si enim aliqua entia sunt eadem: sunt ergo sicut: et plato (et arguitur sic) sicut: differt a platone. ergo sicut: non idem platoni: et per asinus non idem platoni (per quia tunc) ab inferiori ad suum superius: et 2^a sicut: quod contradictorium asinus repugnat anti.

Cor^m Ex ista conclusionem sequitur per. Quod nulle propositiones sunt de eisdem subiectis: nec aliquid sunt de eisdem predicatis: nec copulis (per 3^a) quod nulli termini sunt idem inuicem. Et 2° sequitur. Quod nulle propositiones sunt eiusdem qualitatis: nec aliquid sunt eiusdem quantitates: quod nulle propositiones sunt eadem: nec aliquid qualitates: seu quantitates.

Cor^m Notandum tamen quod aliquando dicimus aliqua dua esse eadem: quod sunt eadem genere: vel specie aut quod sunt filia: et sic intelligendo non addicimus conclusioni: nec suis correlariis. Et secunda est ista. Aliquod sunt propositiones similis qualitatis: et quantitates omnino: et de eodem similis subiectis: et predicatis: et copulis: quarum una est vera vel necessaria et alia falsa: vel impossibilis: per de istis: omnis homo est verus homo: quod homo est verus homo: quarum prima est falsa et impossibilis: et 2^a vera: idem per de istis: omnis homo est species: omne homo est species. Et ex ista conclusionem sequitur per. Quod ly homo: et ly homo: non inuicem conuertuntur: per 3^a quod ly homo maior sumptus: non conuertitur cum ly homo personaliter sumpto. Et 2° sequitur. Quod aliquid termini sunt inuicem conuertibiles: quod tamen non inuicem conuertuntur: per 3^a quod ly homo: et ly homo: maior sumpta: et personaliter: non inuicem conuertuntur. et tamen sunt conuertibiles: quod possunt inuicem maior liter sumi: et inuicem esse personaliter. Et 3° conclusio est ista. Aliquod propositiones sunt similis qualitatis: et quantitates: et similium extremorum: ac omnino per eisdem supponentium. quod tamen non inuicem conuertuntur. probatur: et pono: quod omnis homo sit masculus. quo supposito et admissio. capio istas duas propositiones. omnis homo est unus homo: et quilibet homo est verus homo (et per 3^a) quod non inuicem conuertuntur: et tamen sunt similis qualitatis: et quantitates: ac similium extremorum: et quod supponatur precise per eisdem (per 3^a) quod non supponatur nisi per hominibus masculis: ut per 3^a intuetur.

Cor^m Ex ista conclusionem sequitur. Quod ista quia non valet. a. et b. termini supponatur precise per eisdem: ergo inuicem conuertuntur (per 3^a) quod ly homo: et ly homo in dictis propositionibus supponatur pro eisdem precise: non tamen conuertuntur. Et 2° sequitur. Quod aliquid sunt due propositiones singularis numeri: quarum una est veris affirmatiua: et alia particularis negatiua de similibus extremis: ac supponentibus precise pro eisdem: et terminus in una distributus: in alia non distribuitur: et eadem: et tamen non sunt contradictoria (per de illis) omnis homo est unus homo: et aliquid homo non est unus homo in casu. Similiter asinus patet reduci ad alias regulas propositionum existentium in figura: quas reducendas dimitto studeri. Et quarta conclusio

Cor^m Ex ista conclusionem sequitur per. Quod nulle propositiones sunt de eisdem subiectis: nec aliquid sunt de eisdem predicatis: nec copulis (per 3^a) quod nulli termini sunt idem inuicem. Et 2° sequitur. Quod nulle propositiones sunt eiusdem qualitatis: nec aliquid sunt eiusdem quantitates: quod nulle propositiones sunt eadem: nec aliquid qualitates: seu quantitates.

Cor^m Notandum tamen quod aliquando dicimus aliqua dua esse eadem: quod sunt eadem genere: vel specie aut quod sunt filia: et sic intelligendo non addicimus conclusioni: nec suis correlariis. Et secunda est ista. Aliquod sunt propositiones similis qualitatis: et quantitates omnino: et de eodem similis subiectis: et predicatis: et copulis: quarum una est vera vel necessaria et alia falsa: vel impossibilis: per de istis: omnis homo est verus homo: quod homo est verus homo: quarum prima est falsa et impossibilis: et 2^a vera: idem per de istis: omnis homo est species: omne homo est species. Et ex ista conclusionem sequitur per. Quod ly homo: et ly homo: non inuicem conuertuntur: per 3^a quod ly homo maior sumptus: non conuertitur cum ly homo personaliter sumpto. Et 2° sequitur. Quod aliquid termini sunt inuicem conuertibiles: quod tamen non inuicem conuertuntur: per 3^a quod ly homo: et ly homo: maior sumpta: et personaliter: non inuicem conuertuntur. et tamen sunt conuertibiles: quod possunt inuicem maior liter sumi: et inuicem esse personaliter. Et 3° conclusio est ista. Aliquod propositiones sunt similis qualitatis: et quantitates: et similium extremorum: ac omnino per eisdem supponentium. quod tamen non inuicem conuertuntur. probatur: et pono: quod omnis homo sit masculus. quo supposito et admissio. capio istas duas propositiones. omnis homo est unus homo: et quilibet homo est verus homo (et per 3^a) quod non inuicem conuertuntur: et tamen sunt similis qualitatis: et quantitates: ac similium extremorum: et quod supponatur precise per eisdem (per 3^a) quod non supponatur nisi per hominibus masculis: ut per 3^a intuetur.

Cor^m Ex ista conclusionem sequitur per. Quod nulle propositiones sunt de eisdem subiectis: nec aliquid sunt de eisdem predicatis: nec copulis (per 3^a) quod nulli termini sunt idem inuicem. Et 2° sequitur. Quod nulle propositiones sunt eiusdem qualitatis: nec aliquid sunt eiusdem quantitates: quod nulle propositiones sunt eadem: nec aliquid qualitates: seu quantitates.

Cor^m Notandum tamen quod aliquando dicimus aliqua dua esse eadem: quod sunt eadem genere: vel specie aut quod sunt filia: et sic intelligendo non addicimus conclusioni: nec suis correlariis. Et secunda est ista. Aliquod sunt propositiones similis qualitatis: et quantitates omnino: et de eodem similis subiectis: et predicatis: et copulis: quarum una est vera vel necessaria et alia falsa: vel impossibilis: per de istis: omnis homo est verus homo: quod homo est verus homo: quarum prima est falsa et impossibilis: et 2^a vera: idem per de istis: omnis homo est species: omne homo est species. Et ex ista conclusionem sequitur per. Quod ly homo: et ly homo: non inuicem conuertuntur: per 3^a quod ly homo maior sumptus: non conuertitur cum ly homo personaliter sumpto. Et 2° sequitur. Quod aliquid termini sunt inuicem conuertibiles: quod tamen non inuicem conuertuntur: per 3^a quod ly homo: et ly homo: maior sumpta: et personaliter: non inuicem conuertuntur. et tamen sunt conuertibiles: quod possunt inuicem maior liter sumi: et inuicem esse personaliter. Et 3° conclusio est ista. Aliquod propositiones sunt similis qualitatis: et quantitates: et similium extremorum: ac omnino per eisdem supponentium. quod tamen non inuicem conuertuntur. probatur: et pono: quod omnis homo sit masculus. quo supposito et admissio. capio istas duas propositiones. omnis homo est unus homo: et quilibet homo est verus homo (et per 3^a) quod non inuicem conuertuntur: et tamen sunt similis qualitatis: et quantitates: ac similium extremorum: et quod supponatur precise per eisdem (per 3^a) quod non supponatur nisi per hominibus masculis: ut per 3^a intuetur.

Cor^m Ex ista conclusionem sequitur per. Quod nulle propositiones sunt de eisdem subiectis: nec aliquid sunt de eisdem predicatis: nec copulis (per 3^a) quod nulli termini sunt idem inuicem. Et 2° sequitur. Quod nulle propositiones sunt eiusdem qualitatis: nec aliquid sunt eiusdem quantitates: quod nulle propositiones sunt eadem: nec aliquid qualitates: seu quantitates.

Cor^m Notandum tamen quod aliquando dicimus aliqua dua esse eadem: quod sunt eadem genere: vel specie aut quod sunt filia: et sic intelligendo non addicimus conclusioni: nec suis correlariis. Et secunda est ista. Aliquod sunt propositiones similis qualitatis: et quantitates omnino: et de eodem similis subiectis: et predicatis: et copulis: quarum una est vera vel necessaria et alia falsa: vel impossibilis: per de istis: omnis homo est verus homo: quod homo est verus homo: quarum prima est falsa et impossibilis: et 2^a vera: idem per de istis: omnis homo est species: omne homo est species. Et ex ista conclusionem sequitur per. Quod ly homo: et ly homo: non inuicem conuertuntur: per 3^a quod ly homo maior sumptus: non conuertitur cum ly homo personaliter sumpto. Et 2° sequitur. Quod aliquid termini sunt inuicem conuertibiles: quod tamen non inuicem conuertuntur: per 3^a quod ly homo: et ly homo: maior sumpta: et personaliter: non inuicem conuertuntur. et tamen sunt conuertibiles: quod possunt inuicem maior liter sumi: et inuicem esse personaliter. Et 3° conclusio est ista. Aliquod propositiones sunt similis qualitatis: et quantitates: et similium extremorum: ac omnino per eisdem supponentium. quod tamen non inuicem conuertuntur. probatur: et pono: quod omnis homo sit masculus. quo supposito et admissio. capio istas duas propositiones. omnis homo est unus homo: et quilibet homo est verus homo (et per 3^a) quod non inuicem conuertuntur: et tamen sunt similis qualitatis: et quantitates: ac similium extremorum: et quod supponatur precise per eisdem (per 3^a) quod non supponatur nisi per hominibus masculis: ut per 3^a intuetur.

Cor^m Ex ista conclusionem sequitur per. Quod nulle propositiones sunt de eisdem subiectis: nec aliquid sunt de eisdem predicatis: nec copulis (per 3^a) quod nulli termini sunt idem inuicem. Et 2° sequitur. Quod nulle propositiones sunt eiusdem qualitatis: nec aliquid sunt eiusdem quantitates: quod nulle propositiones sunt eadem: nec aliquid qualitates: seu quantitates.

Cor^m Notandum tamen quod aliquando dicimus aliqua dua esse eadem: quod sunt eadem genere: vel specie aut quod sunt filia: et sic intelligendo non addicimus conclusioni: nec suis correlariis. Et secunda est ista. Aliquod sunt propositiones similis qualitatis: et quantitates omnino: et de eodem similis subiectis: et predicatis: et copulis: quarum una est vera vel necessaria et alia falsa: vel impossibilis: per de istis: omnis homo est verus homo: quod homo est verus homo: quarum prima est falsa et impossibilis: et 2^a vera: idem per de istis: omnis homo est species: omne homo est species. Et ex ista conclusionem sequitur per. Quod ly homo: et ly homo: non inuicem conuertuntur: per 3^a quod ly homo maior sumptus: non conuertitur cum ly homo personaliter sumpto. Et 2° sequitur. Quod aliquid termini sunt inuicem conuertibiles: quod tamen non inuicem conuertuntur: per 3^a quod ly homo: et ly homo: maior sumpta: et personaliter: non inuicem conuertuntur. et tamen sunt conuertibiles: quod possunt inuicem maior liter sumi: et inuicem esse personaliter. Et 3° conclusio est ista. Aliquod propositiones sunt similis qualitatis: et quantitates: et similium extremorum: ac omnino per eisdem supponentium. quod tamen non inuicem conuertuntur. probatur: et pono: quod omnis homo sit masculus. quo supposito et admissio. capio istas duas propositiones. omnis homo est unus homo: et quilibet homo est verus homo (et per 3^a) quod non inuicem conuertuntur: et tamen sunt similis qualitatis: et quantitates: ac similium extremorum: et quod supponatur precise per eisdem (per 3^a) quod non supponatur nisi per hominibus masculis: ut per 3^a intuetur.

Cor^m Ex ista conclusionem sequitur per. Quod nulle propositiones sunt de eisdem subiectis: nec aliquid sunt de eisdem predicatis: nec copulis (per 3^a) quod nulli termini sunt idem inuicem. Et 2° sequitur. Quod nulle propositiones sunt eiusdem qualitatis: nec aliquid sunt eiusdem quantitates: quod nulle propositiones sunt eadem: nec aliquid qualitates: seu quantitates.

Cor^m Notandum tamen quod aliquando dicimus aliqua dua esse eadem: quod sunt eadem genere: vel specie aut quod sunt filia: et sic intelligendo non addicimus conclusioni: nec suis correlariis. Et secunda est ista. Aliquod sunt propositiones similis qualitatis: et quantitates omnino: et de eodem similis subiectis: et predicatis: et copulis: quarum una est vera vel necessaria et alia falsa: vel impossibilis: per de istis: omnis homo est verus homo: quod homo est verus homo: quarum prima est falsa et impossibilis: et 2^a vera: idem per de istis: omnis homo est species: omne homo est species. Et ex ista conclusionem sequitur per. Quod ly homo: et ly homo: non inuicem conuertuntur: per 3^a quod ly homo maior sumptus: non conuertitur cum ly homo personaliter sumpto. Et 2° sequitur. Quod aliquid termini sunt inuicem conuertibiles: quod tamen non inuicem conuertuntur: per 3^a quod ly homo: et ly homo: maior sumpta: et personaliter: non inuicem conuertuntur. et tamen sunt conuertibiles: quod possunt inuicem maior liter sumi: et inuicem esse personaliter. Et 3° conclusio est ista. Aliquod propositiones sunt similis qualitatis: et quantitates: et similium extremorum: ac omnino per eisdem supponentium. quod tamen non inuicem conuertuntur. probatur: et pono: quod omnis homo sit masculus. quo supposito et admissio. capio istas duas propositiones. omnis homo est unus homo: et quilibet homo est verus homo (et per 3^a) quod non inuicem conuertuntur: et tamen sunt similis qualitatis: et quantitates: ac similium extremorum: et quod supponatur precise per eisdem (per 3^a) quod non supponatur nisi per hominibus masculis: ut per 3^a intuetur.

Cor^m Ex ista conclusionem sequitur per. Quod nulle propositiones sunt de eisdem subiectis: nec aliquid sunt de eisdem predicatis: nec copulis (per 3^a) quod nulli termini sunt idem inuicem. Et 2° sequitur. Quod nulle propositiones sunt eiusdem qualitatis: nec aliquid sunt eiusdem quantitates: quod nulle propositiones sunt eadem: nec aliquid qualitates: seu quantitates.

Cor^m Notandum tamen quod aliquando dicimus aliqua dua esse eadem: quod sunt eadem genere: vel specie aut quod sunt filia: et sic intelligendo non addicimus conclusioni: nec suis correlariis. Et secunda est ista. Aliquod sunt propositiones similis qualitatis: et quantitates omnino: et de eodem similis subiectis: et predicatis: et copulis: quarum una est vera vel necessaria et alia falsa: vel impossibilis: per de istis: omnis homo est verus homo: quod homo est verus homo: quarum prima est falsa et impossibilis: et 2^a vera: idem per de istis: omnis homo est species: omne homo est species. Et ex ista conclusionem sequitur per. Quod ly homo: et ly homo: non inuicem conuertuntur: per 3^a quod ly homo maior sumptus: non conuertitur cum ly homo personaliter sumpto. Et 2° sequitur. Quod aliquid termini sunt inuicem conuertibiles: quod tamen non inuicem conuertuntur: per 3^a quod ly homo: et ly homo: maior sumpta: et personaliter: non inuicem conuertuntur. et tamen sunt conuertibiles: quod possunt inuicem maior liter sumi: et inuicem esse personaliter. Et 3° conclusio est ista. Aliquod propositiones sunt similis qualitatis: et quantitates: et similium extremorum: ac omnino per eisdem supponentium. quod tamen non inuicem conuertuntur. probatur: et pono: quod omnis homo sit masculus. quo supposito et admissio. capio istas duas propositiones. omnis homo est unus homo: et quilibet homo est verus homo (et per 3^a) quod non inuicem conuertuntur: et tamen sunt similis qualitatis: et quantitates: ac similium extremorum: et quod supponatur precise per eisdem (per 3^a) quod non supponatur nisi per hominibus masculis: ut per 3^a intuetur.

est ista. Alique sunt propositiones similis qualitatis: et quantitates quarum extrema conuertuntur: et tamen ille non inuicem conuertuntur. (per de istis) cuiuslibet hominis asinus est currens: et quilibet hominis asinus est currens: quod supposito quod utrobique subiecta ly hominis asinus. Et ex ista conclusionem sequitur per. Quod aliquid sunt propositiones similis qualitatis: et quantitates: ac similium signorum omnino quarum subiecta: et predicata conuertuntur: et tamen ille propositiones non inuicem conuertuntur (per de istis) quilibet homo non necessario est aial: et quilibet homo necessario non est aial: quarum prima est vera: et 2^a falsa. Et 2° sequitur quod alique sunt propositiones similis qualitatis: et quantitates: quarum extrema conuertuntur: nec determinant nisi uno simili signo: et tamen non inuicem conuertuntur (per de istis) omnes apostoli sunt duodecim: omnes apostoli sunt duodecim: tenendo in una ly omnes collectivae: et in alia diuisiue. Dicatur ergo quod si alique sunt propositiones similis denominationis omnino: quarum extrema conuertuntur: nec interueniant signa specificae distincta: nec dissimiliter disposita: ille propositiones inuicem conuertuntur: nec contra hanc regulam procedunt conclusiones: seu correlariae premissa.

His visis respondetur ad rationem negando quia. et nego quod arguitur ab uno conuertibili ad reliquum (ad probationem) nego: tamen asinus: quod quia tamen fiat hoc argumentum: asinus et asinus illi quod sunt consimilis denominationis omnino: quarum subiecta et predicata conuertuntur: nec interueniunt signa specificae distincta: nec dissimiliter disposita: ergo conuertuntur: concedo quia: et nego quod predicata conuertuntur: et ad probationem aliquid: et ly asinus: conuertuntur: aliquid et ly asinus sunt predicata: ergo predicata conuertuntur: nego quia: quod ex puris indefinitis: vel particularibus nihil sequitur. Immo nec valet illa quia. ly aliquid: et ly asinus conuertuntur. et ly aliquid et ly asinus sunt predicata: ergo predicata conuertuntur. posito enim quod ly aliquid in voce: vel in scripto: conuertitur cum ly asinus. et in mente esset transcendens: et quod illa predicata esset in mente (per 3^a) asinus verum esse sine mente: sed bene sequitur: ille terminus aliquid: et ly asinus conuertuntur. et ly idem terminus aliquid: et ly asinus sunt predicata: igitur predicata conuertuntur. sed negat asinus: quare etc.

Capitulum de illatione: et sequela singularium: ex suis verbis.

Tertio principaliter ad quod arguitur sic. Iste asinus est asinus te dicitur strato. ergo tu es asinus: tunc quia: et asinus est verum: ergo quod asinus sit verum arguo sic. omnis asinus est asinus. igitur iste asinus est asinus. semper demonstrando te: tunc quia: ab vltimo ad suam singulari. et asinus est verum. ergo quod asinus sit singularis illius veris. arguo sic: ad hoc quod aliqua sit singularis alicuius vniuersalis sufficit quod subiecta et predicata sunt similia: et pro eodem: aut per eisdem precise supponentia: et quod subiectum determinetur signo demonstratiuo. sed sic est in proposito. quod ly asinus non supponit in aliqua illarum nisi per asinus. et in singulari determinatur signo demonstratiuo. igitur etc. et si dicitur quod ab vltimo ad suam singularem non valet argumentum. Contra bene sequitur negatiue. omnis asinus non est asinus. igitur iste asinus non est asinus: quocumque demonstrato. igitur per idem sequitur affirmatiue. omnis asinus est asinus: igitur iste asinus est asinus: vel detur causa diuersitatis.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones. quarum prima est ista. Ab vniuersali affirmatiua ad quilibet suam singularem per se necessariam est bonum argumentum. 1° non formale. quia bene sequitur. omnis sol lucet. igitur iste sol lucet. omnis deus est. igitur iste deus est. et fundantur iste consequentia regula super illo dicto consequentiarum: necessarium sequitur ad quodlibet. Et ex ista conclusione sequitur primo. Quod ab vltimo affirmatiua per se impossibili: ad quilibet suarum singularium est bonum argumentum: quia bene sequitur: omnis homo est asinus. igitur iste homo est asinus: et fundatur

est ista. Alique sunt propositiones similis qualitatis: et quantitates quarum extrema conuertuntur: et tamen ille non inuicem conuertuntur. (per de istis) cuiuslibet hominis asinus est currens: et quilibet hominis asinus est currens: quod supposito quod utrobique subiecta ly hominis asinus. Et ex ista conclusionem sequitur per. Quod aliquid sunt propositiones similis qualitatis: et quantitates: ac similium signorum omnino quarum subiecta: et predicata conuertuntur: et tamen ille propositiones non inuicem conuertuntur (per de istis) quilibet homo non necessario est aial: et quilibet homo necessario non est aial: quarum prima est vera: et 2^a falsa. Et 2° sequitur quod alique sunt propositiones similis qualitatis: et quantitates: quarum extrema conuertuntur: nec determinant nisi uno simili signo: et tamen non inuicem conuertuntur (per de istis) omnes apostoli sunt duodecim: omnes apostoli sunt duodecim: tenendo in una ly omnes collectivae: et in alia diuisiue. Dicatur ergo quod si alique sunt propositiones similis denominationis omnino: quarum extrema conuertuntur: nec interueniant signa specificae distincta: nec dissimiliter disposita: ille propositiones inuicem conuertuntur: nec contra hanc regulam procedunt conclusiones: seu correlariae premissa.

hoc argumentum cum regula super altero dicto consequen-
 tiarum: ex impossibili sequitur quodlibet. **C** Secundo se-
 quitur. **Q** ab vli affirmatiua ad suaz singularem per acci-
 dens necessaria non valet argumentum: qz non sequitur:
 omnis homo fuit: igitur tu fuisti: hec enim consequentia
 aliqui non valet. **g** nec ia valet. vñ necium p accidens. nō
 segtur ad quodlibet. nec ex impossibili p accidēs segtur qdli-
 bet. **C** Tertio segtur. **Q** ab aliqua singulari affirmatiua
 ad suā vlem ē bonū argumētū: qz bñ segtur: iste sol lucet:
 igit ois sol lucet. iste hō ē asin⁹: igit ois hō ē asin⁹. **C** Scda
 conclusio ē ista. **A**b vli affirmatiua d subiecto demonstratiua
 ad qlibet suaz singulariū rtingētū est pna bona r forma-
 lis: vñ optie segtur: qlibet istoz currit: igit iste istoz currit
 vterqz istoz sedet: igit iste istoz sedet. **C** Ex ista pne segt
 pmo. **Q** aliq ē vlis affirmatiua rtingēs: qz uertit cū suis sin-
 gularib⁹ rtingētib⁹: oī deducto medio. p3. qz bñ segtur: iste
 istoz currit: r iste istoz currit: igit vterqz istoz currit: r e⁹.
C 2⁹ segtur. **Q** aliq ē vlis affirmatiua rtingēs: qz uertit cū
 qualibet sua singulari (p3) nā bñ sequit: oē qd ē iste hō cur-
 rit: igitur hoc qd ē iste hō currit: r e⁹. **C** 3⁹ est ista. **A**b vli
 affirmatiua nō impossibili: nec de subiecto demonstratiua: ad
 qlibet suaz singulariū rtingētūz non valet argumētum:
 p3: qz non sequit: ois hō ē al: igit iste hō est aial: qz aīs ē ne-
 cessariū: r nīs rtingēs: nec segtur: ois hō currit: igit iste hō
 currit: qz dicatoriuz nītis stat cū aīte. **C** Ex ista pne segt
 pmo. **Q** ois hō ē al: r nī nec iste hō est aial: nec illa homo ē
 aial: r sic de singulis (pbat) ista pna nō valet: ois homo ē
 aial: igit iste hō est al: vel ista hō est animal: vel sic de singu-
 lis: qz aīs ē neciū: r nīs rtingēs: stet igit opositū nītis cū aī
 te: r hētur correlariū. **C** 2⁹ segtur: qz iste hō currit: r iste hō
 currit: r sic de alyz: r nī non qlibz hō currit: probat: nā ista
 pna nō valet: iste hō currit: r iste hō currit: r sic de alyz: igit
 qlibet hō currit: stet igit opositū nītis cū aīte: r habetur
 correlariū: qz illa pna non valet: pbo: r pono: qz ois hō cur-
 rat: r qz ois q currit curret p totū istū diē: s3 qz imedietate
 hui⁹ diei generabit vnus hō non currens: isto posito: imme-
 dietate diei erit aīs verū: r nīs falsū: igitur pna non valz.
C Quarta conclusio ē ista. **A**lter ab vli negatiua ad qlibz su-
 am singularē est bonū argumētū: qz bñ segtur: nullus hō
 currit: igitur iste hō nō currit: qz ex opposito segtur forma-
 liter opositū: tanqz ab inferiori ad suuz supius affirmatiue
 r sine impedimēto. **C** Ex ista conclusione segtur p⁹. **Q** ista
 pna non valet: qlibet hō al non ē: igit iste hō nō ē aial te de-
 monstrato: qz aīs ē verū: r nīs falsū: nec illa ē sua singulari
 qz ly aial distribuit i singulari: r nō in vli: s3 illi⁹ vli ē illa
 singularis: iste hō aial nō ē: r isti⁹ singularis: iste hō aial nō ē:
 illa vli ois hō non ē aial: seu illa nullus hō ē aial. **C** 2⁹ se-
 quit. **Q** ista pna non valz: nullus hō necio est aial: igit iste
 hō necio non ē aial: qz aīs ē verū: r nīs falsū: nec nīs ē sin-
 gularis aītis: qz in vniuersali negat ly necio: r non i singu-
 lari. iō huic: nllus hō necio est aial: correspōdet talis singu-
 laris. iste hō non necio ē aial: r isti hō necio non ē aial: cor-
 respōdet hec vli: qlibet hō necessario non est animal.

His presuppositis (patet) solutio rationis ne-
 gado illā pnam: ois asin⁹ ē
 asinus: qz iste asinus ē asin⁹: quocūqz demonstrato asino: qz
 ab vli necessaria vel rtingēti de sbo non demonstratiua: ad
 suas singulares collectiue: vel diuisiue: non valet argum⁹ ni-
 si cū debito medio: assignato in itroductorio tractatu sup-
 positionū: deinde demonstrato non asino. dico qz illa non ē
 sua singularis (r ad pbatōnē) dico: qz non sufficit B: s3 cū
 hoc requirit: qz non demonstratur nisi cū supposituz subie-
 cti vniuersalis qlyter non ē in pposito (r si dī) q est singu-
 laris illi⁹ vniuersalis (dico) qz vna istaz: ois homo asinus
 est asinus: omnis homo qui est asinus est asinus: quaruz q
 libet ita falsa est: sicut illa singularis: quare rē.

Capitulum de predicatione eiusdem de seipso: r conuer-
 tibilis de conuertibili.

Quarto pncipaliter ad qstionē argui-
 tur sic. hec ppositio ē va. **T**u
 es asinus: r ipsa adquate significat te esse
 asinū: igit tu es asinus (r3 pna cuz minori)
 r maiorē pbo sic. **I**dē pdicat de se ipsa: igit
 illa maior ē vera (r3 pna) p boeciū dicētes
 q nulla ppositio ē verior illa in qua idē p-
 dicat de se ipso. antecedēs pbo sic (r pono) q. a. sit illa asi-
 nus est asinus. b. vō illa: tu es asin⁹ (quo posito arguit sic)
 qquid pdicat in. a. pdicat in. b. s3 idē de se ipso pdicat i. a.
 q idē de se ipso pdicat in. b. (pna r3 cū maiori) qz ly asinus
 pdicat in. a. r ē pdicat in. b. (r minor p3) qz ly asin⁹ ē s3m
 r ly asinus est predicatum: quare rē.

Pro solutione huius argumti pono quatuor p^a s^o
 nes: quaz pna ē ista. **L**3 idē ter-
 minus sit s3m r pdicatu: non tñ ē possibile idē de se ipso p-
 dicari: p^a pars pbat sic: r assigno istā ppositionē: de^o ē: de^o
 est hō: homo ē: in q sunt tres pres: quaz qlibet ē ppō: pma
 est illa: de^o est. 2^a. de^o est hō. 3^a. hō est (vbi p3) qz ly hō pdi-
 catur in 2^a. r subicit in 3^a. 2^a. pars pnis pbata ē i altero pn-
 cipali: qm si aliqua ppō h3 s3z r pdicatu: nō h3 illa vt vñū:
 s3 vt distincta: r qz nō ē possibile vñū eē aliud ideo non est
 possibile idē de se ipso pdicari. **C** Ex ista conclusione segt
 pmo. **Q** in aliq ppositioe subicit aliqs terminus: q nō est
 s3m: nec pdicatu illi⁹ ppōnis (p3) nā in ista ppōne: deus ē
 homo ē subicitur: r pdicat ly homo: s3 vt dictuz est ly hō
 non ē subiectū: nec pdicatu: illius ppōnis: qm s3z illius est
 ly deus: r pdicatu illa ppō: homo est. **C** 2° segtur. **Q** aliq
 ē ppō demonstratiua: in q subicit termin⁹ cōmunis sine
 aliquo signo (p3 de ista) hoc ē: hō est: te demonstrato: in q
 subicitur ly hō sine signo. **C** Notādū tñ q intellectus ppō-
 nis idē fin ite sanus ē cuz dī: ppō indefinita ē ista: in qua su-
 bycitur rē. qz sic d3 glosari: ppō indefinita ē illa: in qua s3z
 ē terminus cōis sine signo exīte aliqd ei⁹: r ita intelligant
 diffinitiones aliay qstiatū. **C** Secūda cōclusio ē ista. **L**3
 nullus terminus predicef de se: tñ aliqs terminus de suo si-
 mili: vel secū quertibili verificat (p^a ps ē ostensa) r 2ª est
 euidens. qz in hac propōne hō est homo. ē pdicatio silis de
 sibi sili. seu quertibilis de quertibili. **C** Ex ista pne segtur
 pmo. **Q** in nulla ppōne ly hō subycitur r pdicat: qz si i ali-
 qua: videt q in ista: hō est hō. s3 nec ly hō qd est s3z subicit
 r pdicat. nec ly hō qd ē pdicatu: subycit r pdicatur. qz i
 nulla ppōne ly hō subycit r pdicat. **C** 2° segt. **Q** illa pna
 non valet ly hō ē s3m. a. ppōnis: r ly hō est pdicatu eiusdē.
 gidez pdicat de se ipso (p3 supius ex alio) **C** 3° est ista.
 Aliqua ē ppō affirmatiua falsa r impossibilis. in qua pdicat
 sile de sili. seu quertibile d quertibili (p3) de qualibet ista
 rum chy³. est chy³. deus malus est de^o malus. **C** Ex q pne
 segtur p. **Q** aliqua est ppō affirmatiua sine aliquo signo: q
 est falsa in qua pdicatur superius de inferiori (p3 de illa)
 chy³ est s3a. **C** Secundo sequitur. **Q** aliqua ppositio ē
 falsa r impossibilis. cuius quelibet pars principalis predi-
 cati est verificabilis de principali parte subiecti. r e⁹ (p3 d
 ista) aial incorporeum est animal indiuisibile. **C** Quarta
 conclusio est ista. Aliqua ē ppositio affirmatiua falsa: cu-
 ius subiectum r predicatum sunt termini conuertibiles: r
 similes: r hītes sua significata ex natura rei (p3 de istis)
 omnis homo: omnis homo ē: omne animal: omne animal
 est: vbi i prima non subycitur: nec predicatur: nisi ly homo:
 in secunda autem ly animal. **C** Ex ista conclusione sequi-
 tur primo. **Q** aliq sunt exclusiue primi ordis affirma-
 tiue de extremis similibus r conuertibilibus ac omni-
 mode supponentibus: quarum vna est vera: r alia falsa
 (patet de istis) tantum homo homo est: tantum homo

Cor²
 Cor³
 2^a s^o
 Cor³
 Cor³
 3^a s^o
 Cor³
 Cor³
 4^a s^o
 Cor³

ois hō ē: i qb n̄ ē extremū nisi ly hō: r apte sibi supponit cō
fuse tñ: r apte pdicati cōfuse r distributiue. ¶ 2° segt. Or
aliqua ē ppositio affirmatiua vera: in qua pdicat termin^o
singularis nūeri vlr sumpt^o: r pro pluribus supponēs (p3 d
ista) tantū hō est hō. vbi ly homo apte pdicati stat pfuse di
tributiue: r per consequens vniuersaliter.

His suppositis (p5) solutio ad rōnez negando
q̄ ista sit vā: tu es asin^o (r ad p
bationē idē) pdicat d̄ seipso igit ppō vā: nego aīs r n̄iaz:
r ad boeciū rideo: q̄ sua ē vna ppō negatiua vā. Jō rcedo
q̄ nulla ppositio ē verior illa: tu es asinus: nec aliqua falsi
or illa: tu es hō: qz sua opposita sunt falsa. Jste tñ erat itelle
ctus boecy: q̄ illa affirmatiua ē verissima: cui^o s̄bm r pdica
tū sūt termini siles r ouertibiles: hūtes significatū: vlr signi
ficata ex nā rei: non iternueniēte sincathegozemate: nec cō
positione terminoz. Et si d̄r: q̄ ibi hec oia rcurrūt (nego)
q̄ s̄bz r pdicatū ouertūt: r ad ar^m: q̄ qd pdicat i. a. pdicat i
. b. rē (nego tā maiorē q̄ minorē) qz nihil de se ipō pdicat:
nec aliqd ē s̄bm: vel pdicatū duaz ppositionū. Nec rñsio
non totalr euacuat argumtu: qz pōt sic formari: q̄ qd pdi
cat in. a. pdicat i. b. vel secū conuertibile: sed sile delili pdi
cat in. a. igit sile de sili pdicat in. b. vlr secū conuertibile. iā
p3 n̄ia in 3° pme: r aīs ē verū: igit r n̄iaz: d̄r negādo n̄iaz
qz i minori aliqd addit pdicato: qd nō itelligit in sbo maio
ris: nā ly de simili i miori necessario se tenet apte pdicati
aliter ppō foret intelligibils: r nō itelligitur i sbo maior.
Jdeo sic deberet argui: q̄ qd pdicatur in. a. pdicatur in. b.
vel secū conuertibile: s̄ simile pdicatur in. a. igitur simile
predicatur in. b. vel secum conuertibile. consequentia ē bo
na: r conceditur consequens: sicut r antecedens: quare rē.

Capitulum de origine materialis suppositionis: r perso
nalis ex diuersa situatione termini.

Quinto principaliter ad q̄stionē argu
tur sic. Tu es nō hō: igitur tu
es asinus: p3 n̄ia: qz non ē maior rō de vno
pdicate de te: q̄ ē non hō: q̄ de alio (deide
segtur) q̄ q̄stio sit vera: qz tu r non hō sunt
termini disperati: aīs aut pbatur sic: nō hō
vere r affirmatiue pdicatur de te. igit tu es
non hō: n̄ia videtur bona: r aīs arguitur sic: ille terminus
hō vere r affirmatiue pdicatur de te: r ille termin^o homo ē
non hō: q̄ non homo vere r affirmatiue pdicatur de te (p3
n̄ia) are soluetib^o ad resolutū: Cōfirmatur: tu es homo: igit
tur tu non es non hō (p3 n̄ia) ab inferiori ad suū supius af
firmatiue r sine impedimēto (pbatur) qz non hō ē terminus
supior ad illuz terminū homo: qd sic arguit: ille terminus
alē supior ad illū terminū homo: r ille termin^o alē nō hō.
q̄ non hō ē supior ad illū terminū homo: p3 n̄ia vt prius.

Pro solutione huius argumēti pono q̄tuor cō
clusiones: quaz p̄ma ē ista. Sic
affirmatio r negatio: ita r pdicatio in solis terminis reppe
ritur: pbatur: qz dato opposito n̄is: segtur: q̄ aliq̄ ē ppō
affirmatiua vel negatiua: cui^o s̄bm ē rome: r pdicatū pari
sius: vt fortes nō ē plato: dato: q̄ fortes sit rome: r parisus
sit plato: s̄ n̄is falsum: qz tūc res q̄ non sunt termini possēt
pfundi r distribui: mobilitari: r imobilitari: more termino
rū: qd ē absurdū. ¶ Ex ista n̄e segtur correlative. Or nec d̄
hoie pdicat al: nec aliqd pdicat de te: pbat: qz quocūqz ali
demonstrato: illud de hoie non pdicatur: cū nullū al possit
ēē pdicatū: ēē nihil pdicat de te: qz tu non potes subyci i ali
qua ppōne. ¶ 2° cōclusio ē ista. Materialis suppositio rō
ne terminoz secūde itentionis non fit a parte pdicati: sed a
parte sibi: paret: qz i ista hō ē nomen: supponit ly hō mālr: s̄
in hac spēs ē hō. ly hō supponit psonaliter: r nō mix: qz pri
cipiū apte pdicati h̄z viz distrahēdi verbū substatiuū: sed a
parte sibi supponit sine distractione. ¶ Ex ista cōclusionē

segtur. Or de te pdicatur ly aliqd: r de hoie pdicatur ly al:
patet qz ly de te: r ly de hoie h̄z supponēs mālr: r ad istū in
tellectū sepe rcedunt ille: aliqd pdicatur de te: de hoie pdi
catur aīal. nulla tñ istaz ē concedēda: de hoie pdicatur al:
aīal pdicatur de hoie: qz in p̄ia ly aīal supponit psonaliter
r i 2° ly hoie. ideo q̄z illaz ē falsa: sed rcedit q̄ aīal pdicat:
de ly hō: r de hoie pdicat ly aīal: ita q̄ apte pdicati suppoit
termin^o mālr: rōne signi mālr: ex quo rōne termini
scōde itentionis sic nō pōt supponere. ¶ 3° cōclusio ē ista.
Aliquid nō hō de te vere r affirmatiue pdicat: non tñ non
hō de te vere r affirmatiue pdicat: p̄ma ps patet: qm̄ h̄ de
te vere r affirmatiue pdicatur: demonstrādo illū terminū
hō: r hoc ē aliqd non hō: igitur aliqd non hō vere r affirma
tiue pdicatur de te: p3 n̄ia: are soluetib^o ad resolutū 2° ps
p3: qz si non hō vere r affirmatiue de te pdicat: vel igit te
nēdo ly non negatiue: aut ifinite: non negatiue: qz tūc ipsa
cōuertibiliter significat: q̄ nullū hō de te vere r affirmati
ue pdicatur: qd ē falsuz: nec ēt ifinite: qz illa asserit q̄ ly n̄
hō de te vere r affirmatiue pdicatur: qd ē falsuz. ¶ Ex ista
conclusionē segtur correlative. Or i istis aliqd non hō de te
pdicatur: r non hō de te pdicatur. ly nō hō: difformiter sup
ponit: qm̄ in p̄ma supponit psonaliter: sicut termin^o trāscē
dens: in 2° aut materialr: rōne verbi secūde itentionis: r h̄
tenēdo negationē ifinite: qz ipaz tenēdo negatiue nō sup
ponit aliquo mō ly non hō: s̄ solū ly hō: s̄ rōne materia
liter. ¶ 4° cōclusio ē ista. Ad illū terminū hō est supius
non aīal: non tñ non aīal ē supius ad illū terminū hō: p̄ma
ps p3: qz ad illū terminū hō: ē supius aliqd q̄ hō ē aīal. v3.
ille termin^o aīal. 2° pars pbat: qz si non aīal est supius ad
illū terminū hō: vel igitur tenēdo ly non negatiue: aut ifi
nite: non ifinite: qz sic sumēdo significat ouertibiliter: q̄ ly
non aīal ē supius ad illū terminū homo: qd ē falsum: nec ēt
negatiue qz ēt illomō significat asseritiue: q̄ nullū ly al ēt
supius ad illū terminū homo: qd ē falsum. ¶ Ex ista cōclu
sione segtur q̄ ista n̄ia non valet. ly aīal ē superi^o ad illum
terminū homo: r idē ly aīal ē non aīal: q̄ nō aīal ē supius ad
illū terminū homo: qz si negatio tenet negatiue in consequē
te: n̄is est vlr negatiua: q̄ nō ē resolubiliter inferēda: si al
ifinite: itez non valet n̄ia pp mutationē supponis: qz ly n̄
hō in ante tenet psonalr: r in ante mālr: s̄ bñ segtur: q̄
aliqd non aīal ē supius ad illū terminū hō: r hoc rceditur.

His visis r̄idetur ad rōnē negādo illā: tu es nō hō.
r illā rcedo non hō vere r affirmatiue p
d: cat de te: qz nullū hō vere r affirmatiue pdicatur de te:
s̄ nego illā: non hō vere r affirmatiue de te pdicatur: tenē
do ly non ifinite: r ad rōnē ly hō v̄e r affirmatiue de te pdi
catur: r idē ly hō ē non hō: igit rē. nego n̄iaz: qz ly non hō i
ante stat psonaliter: r in ante mālr: s̄ bñ segtur: q̄ aliqd
non hō v̄e r affirmatiue de te pdicat: qd est verū. Et ad cō
firmationē tu es hō. igitur tu es non hō: nego n̄iaz: r cū v̄i
non homo ē supius ad illū terminū homo: rcedo: qz nullus
homo ē supius ad illū terminū homo: vbi tñ limitare n̄e
gatio ad ifinitationē: nego eā: r ad pbationē: nego n̄iaz: qz
ly non homo non vniformiter supponit. ex illo. n. ante seg
tur: q̄ aliqd non homo ē supi^o ad illū terminū hō. r istud
n̄is nō hō ē supi^o ad illū terminū hō: d̄z iferri ex tali mino
ri. ly aīal est ly non homo. vbi seruetur similis suppositio:
sed negatur minor sicut conclusio: quare rē.

Capitulum de ppōnib^o rcedēdis r negādis i arte obligatoria.
Exto principaliter ad questionem ar
guitur sic: r pono: q̄. A. conuer
tatur cum isto termino homo: r hoc distrah
ctum. a. l. b. c. u3 illo termino asinus: isto po
sito: propono tibi illā: tu es asinus: si rcedis
habet irētū. si negas: d̄. tu es. a. igit tu es as
inus. ista n̄ia ē bona: r aīs est verum: ergo

2° 2° q^o consequentia sit bona: arguit sic: tu es a. igitur tu es a. vel b. (p3 2^ona) a parte disiuncti ad totu disiunctu no determiat p signu pcedes: tuc vltra: tu es a. vl. b. igitur tu es asinus (p3 2^ona) ab vno uertibili ad reliquu: igitur a p ad vltimu: tu es a. igitur tu es asinus: s3 pbat ams sic: tu es ho: igitur tu es a. 2^ona e bona: 2° ams e veru: igitur 2° 2^ons: s3 2^ons adeqte signi ficat te es asinum: igitur tu ee asinus.

Pro solutione huius argumeti pono qtuor co clusiones: quaz pma e ista. Ali qua e pp simplr impossibil q bn respondedo pcedit ee va: pbat (2 pono) q iste due deus e: 2 ho e asin: 2 uertant: isto posito: ppono hec est va: deus e (2 p3) q illa e pcededa: qz veru 2 ipertines: deinde ppono hec e va: ho e asinus (oz co cedere qz seqns) vñ segtur: ille couertunt deus e: 2 ho est asin: 2 p e vera: igitur 2 z (tuc arguit sic) hec ho e asin bn rñdendo pcedit ee va: 2 rei veritas e q ipsa est impossibil simplr: g h va. Ex ista hne segt correlarie. Oz aliq e ppo sitio ne cia simplr: q bene rñdendo pcedit ee falsa: pbat (2 pono) q illa: de e: uertat cu falso. isto posito: ppono ti bi illa: de e: est: e falsa (2 p3) q e pcedendu: qz seques ex po sito: bn. n. segtur: de e couertit cu falso. igitur ipsa e falsa: tuc arguit sic: illa de e bn rñdendo cocedit ee falsa: 2 ipsa in rei vitate e ne cia simplr: qz pp mea positionez no mutauit significatione: g zc. Secuda h est ista. Aliqua pp e pe nitus cocededa: q bn bene rñdendo dr ee negada: pbat (2 pono) q ille iuice uertant: ho e: 2 chy e: est: quo posito (ar guo sic) ho e: 2 chy e: inuice uertunt: s3 chy e: est: penit negandu: igitur ho e: est: penit negaduz: 2 2^ona cuz maiori: qz e casus: 2 mior e pcededa: qz va e 2 ipertines: igitur 2 2^ons e cocedendu. v3 q ho e: est: a te negadu: 2 tñ h ho e tibi ppo sita semp e ate pcededa: qz ne cia p se: igitur h va. Ex ista h ne segtur q aliqua e pp ad qua no e aliter qz negatiue re spondedu: 2 tñ cocedendu e ipsaz ee cocedenda: pbat: 2 pono: q tu scias illa chy e: uerti cu vno ate pcededo. isto posito: p3: q illa infinities proposita e negada: 2 tñ conce dendu e ipsaz ee cocedenda. Segtur. n. tu scis illa couerti cu vno ate cocededo: igitur illa ate e cocededa: 2^ona bona sci ta ate ee bona: 2 ams e cocedendu ate: igitur 2 2^ons qd erat p badu. Tertia h est ista. Aliqua pp segtur ex posito 2 bn admissio: 2 tñ no est cocedendu illa seg ex posito 2 bene ad missio: pbat: 2 pono: q ois ho currat: quo posito: 2 admissio: ppono tu curris e ipertines: cocedendu e: qz veru no repu gnas: deinde tu es ho: cocedendu e pp eandē caz. deide p pono tu curris cocedendu e: qz seqns ex posito cocesso: qz bn segt ois ho currit: tu es ho: igitur tu curris: tunc sic: hec tu curris: segtur ex posito 2 admissio: 2 tñ negadu e illa seg ex posito 2 admissio. g h va. tenet 2^ona cu maiori: 2 minorē pro bo: qz segtur: illa e impitines. g no segtur ex posito 2 admissio: ams. n. e cocedendu ate: g 2 2^ons: 2 si sic: g suu ddictoriuz e negandu. Ex ista hne segtur correlarie. Oz aliqua pp repugnat posito 2 cocesso: 2 tñ negandu est illa repugnare: p3: piori casu de illa: tu no curris q repugnat illis: ois ho currit: 2 tu es ho: tñ negandu e illa repugnare: qz conceden du e illa esse ipertinentē. sic suu ddictoriu. Quarta h est ista. Aliqua pp e ipertines posito. 2 tñ cocedendu e illa se g ex posito: pbat: 2 pono: q illa tu es ho segtur ex posito. isto admissio: p3 q illa: tu es ho est ipertines posito: qz no se quit: nec repugnat. 2 tñ cocedendu e ipsaz seg ex posito. qz positu e 2 admissio: ipsa seg ex posito. Ex ista coclone se quit. Oz aliqua pp e ipertines posito. 2 tñ pcededa ipsaz repugnare posito. pbat. 2 pono q ista. tu no es ho sit repu gnas cuilibet posito. isto admissio: p3 q illa: tu no es ho est ipertines. qz non segtur nec repugnat. 2 tñ concedendu est ipsaz repugnare posito pp positione et admissione factaz. respondetur ad rationem admittendo ca sum 2 nego illaz. tu es asinus: 2 ad proba

tionem: tu es a. igitur tu es animal. b. concedo consequen tiam 2 2^ons: ff. a. 2. b. sunt termini ignoti sic pronoiā demon stratiua (2 ad patione) tu es a. vel b. igitur tu es asinus. ne go 2^onam: sic ea negassem ex tps obligatiōis (2 ad pbatio nez) hic arguit ab vno uertibili ad reliquu: igitur 2^ona bōa (2 cedo) q illa 2^ona e bona. tñ quotiescuqz proponitur illa nego ea. Et si arguit sic. illa 2^ona e bona: 2 ams est vix. igitur 2 2^ons (2 cedo totu) tuc sic. 2^ons est vix: 2 ipm adeqte signifi cat te ee asinu: igitur tu es asin: nego minorē tāqz repugnan tē (segtur eni) illa e va tu es asin: 2 no tu es asin: igitur ipsa si significat te ee asinu. Si at supponit i cau q. a. 2. b. sint ter mini noti. sicut ho 2 asin: nego illa: tu es a. sic ea negassem ex tps pp sua impossibilitate 2 ad rōne: tu es ho: igitur tu es a. nego 2^onam 2 concedo ipsaz esse bonā (2 si dr) ams e veru: igitur 2 2^ons: 2 cedo totu (2 nego 2^onter) q ipsa significat ade quate te ee a. tāqz repugnās posito. Et si qrit: qd e suu signi ficatū adequatū: respondei q stat q. a. vel b. no e determi nāda ista qd: s3 ex tps rei vitas est fatenda: qre zc.

Capitulum de suppositionibus terminorum i ordine ad notas conditionalium.

Septimo principaliter ad qstionem arguit sic. Si tu es al tu es asinus. sed tu es al. igitur tu es asin. 2 2^ona e cōditionali cū suo ante ad cōseqns eiusdē. 2 minor p3. s3 maior pbat. si tu es hoc aial demonstrādo asinum tu es asin. g si tu es aial tu es asin. p3 cōseqntia ab iferiori ad suu supius affirmatiue 2 sine signo distributiuo aut iclude te negatione: Unde alie note ypotheticae no impediūt assensu. g nec nota coditionis p3 2^ona asufficiēti similitudine. ams arguit. qm fōmalr segt. tu es B al. 2 tu es asin. g tu es al 2 tu es asin. et segt. tu es B al vel tu es asinus. igitur tu es animal vel tu es asinus.

Pro solutione huius argumeti pono quatuor co clusiones quaz pma e ista. Nulls terminus cōmunis existēs ps conditionalis denoiate a ly si deteriate supponit i ordine ad conditionalē. pbat huius cō ditionalis: si homo non currit risibile non currit. nec ly ho nec ly risibile stat deteriate i ordine ad conditionalē. igitur nec alteri conditionalis terius cois supponit deteriate in ordie ad conditionalē. p3 consequentia 2 antecedēs arguit. 2 pmo q ly ho non stat deteriate: qz no l3 descēdere disjunctiue. non. n. segtur: si homo non currit: risibile non currit: 2 isti sunt oēs hoies. igitur si iste ho non currit: risibile no cur rit vel si homo non currit risibile no currit 2 sic de alyz: qz ams e veru: 2 2^ons falsuz (vt p3) p qlibet pte. Secdo pbat. Oz ly risibile non stat deteriate i ordine ad cōditionales il lam ppeandē caz: qz no l3 descēdere disjunctiue: vñ no se quit: si ho no currit ribibile no currit. 2 hec sūt oia risibilia: igitur si ho no currit B risibile non currit: vl si ho non currit hoc risibile non currit: vel sic de singulis: qz ams e veruz. 2 2^ons falsuz: qz qlibet ei pncipalis ps est vna cōditionalis fal sa (vt patet) pp cōpossibilitatē antis cum ddictorio 2ntis. Ex ista hne segtur correlarie. Oz l3 ly ho: 2 ly risibile si sup ponant determinate i ordine ad cōditionalē: non tñ ab eis tollit dterminata suppositio in ordine ad suas cathegori cas (p3) qz in ordine ad illas sub quolibet istoz contingit descēdere disiunctiue. Ex ista hne segtur correlarie. Oz l3 ista 2^ona sit bona: si ho currit: aial currit: g si iste homo currit: aial currit: non tñ ly homo supponit distribu tiue: qz et ista 2^ona est bona: iste ho est homo: igitur iste homo

p^o 2

Cor^o

2° 2

Cor^o

est iste hō: tñ ly hō nōn stat distributive: tñ enim hec pñā gratia materie: qz contradictoriū pñtis repugnat anti: alia aut: qz pñs est necessariū. **Tertio** pñs est ista. Ois termin⁹ cōiter supponēs solū signū, pñditionale respiciēs: supponit pñse tñi imobilr in ordine ad totā pñditionalē (pbat) huius pñditionalis: si homo currit: risibile currit: tā ly hō qz ly risibile supponit pñse tñi i ordine ad totā pñditionalē: igitur cuiuslibz alteri⁹ pñditionalis (p3 pñā) tñs arguit. 7 pñs qz supponit pñse tñi: qz supponit cōiter: 7 non determinate nec dūcrete: nec distributive p pñā 7 secūdas pñes: igitur supponit pñse tñi. 2º arguit qz imobilr: qz nō licet descēdere dīstūctiz: Unde nō segtur: si hō currit: risibile currit: 7 ista sunt oīa risibilia: qz si hō currit: hoc risibile: vel hoc risibile: vel sic de singulis currit: añs. n. est ver⁹: 7 pñs falsuz: qz pñditionaliū pñtis stat cū ante. de illo termino hō nō facio mētionē: qm̄ sub eo copulatiue: 7 dīstūctiue: copulati: 7 cōditionatim: licz descēdere grā mae. **Ex ista** pñe segt correlative. Qz nō cuiuslibet pñditional affirmatiue subiectum añtis cōiter supponēs quocūqz alio sincathegoriate deducto: supponit distributive mobilr: vt aliqz asserūt (pbat hui⁹ cōditional) si hō albus currit: hō albus non sedet. ly hō alb⁹: nō distribuit mobilr: qz ē subiectū añtis: igitur correlative veruz: pñā tenet: 7 añs arguit: qz nō segtur: si hō alb⁹ currit: hō albus nō sedet: s3 sortes ē hō albus: igitur si sortes currit: hō albus nō sedet: añs. n. ē ver⁹: 7 pñs falsuz: qz dīctozit eisdē cū ante stat. **Quarta** pñs est ista. Nullus terminus distribut⁹ existēs pars alicuius cōditionalis mobiliter distribuit in ordine ad illā cōditionalē (pbat inductiue) qm̄ huius pñditionalis: si ois hō currit: oē risibile currit: taz ly hō: qz ly risibile distribuitur imobilr: qz si licet descēdere: cū qlibet tal cōditionalis sit impossibil: si iste hō currit: oē risibile currit: si ois hō currit: hoc risibile currit. Itē hui⁹ cōditionalis: si nulluz risibile currit: nullus hō currit: tam ly risibile: qz ly hō imobilitat rōne cōditionalis: nō obstante qz sit bona illa: si nullū risibile currit: nullus hō currit: qz si nullū risibile currit: iste hō nō currit: qz h ē grā mae. **Ex ista** pñe segtur correlative. Qz ois terminus distribut⁹ i cōditionali: distribuit mobilr 7 imobiliter (patet) qz i ordine ad suā cathegoricā distribuit mobilr: 7 respectu illi⁹ cōtingit descendere copulatiue: 7 i ordine ad pñditionalē distribuit imobiliter: qz respectu illi⁹ nō pñtingit descendere.

Cor^m

4º

Cor^m

His visis

(p3) solutio rōnis negādo illā: si tu es al: tu es asinus (7 ad pbatōnē) nego pñam qz arguit ab inferiori ad suū supi⁹ imobilitatū p notā pñditionalis (7 cū dicit) alie note ypotheticaz nō ipediūt assēsū: ergo nec nota pñditionis: nego pñam (sicut nō segt) dīctio exclusiua nō ipedit assēsū: qz nec dīctio exceptiua vlr reduplicatiua sincathegorematīca. n. spē dīstīctā: dīstīctā hnt officia: ac virtutes: spē dīstīctas: quare rē.

Capitulum de suppositionibus relatiuoz: ac probatōnibus suarum ppositionum.

Stano principaliter ad questionē arguitur sic. Si aliqua ppo est vera: tu es asinus: sed aliq ppo ē vera: qz tu es asin⁹ (pñā tenet) aconditionali cūz suo ante ad pñs eiusdē: 7 minor ē manifesta: s3 maior pbat sic: aliq ppo ē: 7 si ista ē vera: tu es asin⁹: qz si aliq ppo ē vera: tu es asinus (p3 pñā) qz sic significat quertibiliter: 2º ps añtis pbat pp relationē ad illū terminū aliq ppo: 7 añs arguit sic: ista ppositio ē: demōstrādo illā mētalē: tu es asin⁹ nāliter significātē: 7 si ista ē vera: tu es asin⁹: qz aliq ppo ē: 7 si ista ē vera: tu es asin⁹ (p3 pñā) ab inferiori ad suū supi⁹ affirmatiue 7 sine ipedimēto: 7 añs ē manifestū: qm̄ si ista ē vere i mēte: tu es asinus: ipsa non aliter qz te esse asinus significat ad equate: 7 per consequens tu es asinus.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor pñes: quaz pma est ista. Nullus relatiuū relatiū ad aliqñ añs suppoit magis pñse qz suū añ cedēs (p3) qm̄ dato opposito hec eēt vera: aliqñ hō est: qz libet hō ē ille: 7 hec eēt falsa: aliquis homo ē: 7 tu nō es ille: pñ. n. significaret qz aliqñ hō ē: 7 libet hō ē aliqñ hō: 7 scda significaret: qz aliqñ hō ē: 7 tu nō es aliqñ hō. **Ex ista** pñe segtur p correlative. Qz ista ē va. aliqñ aial ē: 7 si tu es illō tu es asin⁹: qz hec ē illa vna copulatiua affirmatiua cui⁹ pñs ē euidēs: 7 scda significat quertibilr. qz aliqñ aial si tu es: tu es asin⁹ qz ē vera: sicut. n. relatiuū supponit determinate: sic 7 añs positū loco sui debet supponere: **Secūdo** segt. Qz hec similiter ē vera. aliqñ ppo est: 7 si illa ē vera tu es asin⁹. 2º enī ps significat quertibilr: qz aliqñ ppo si ē vera: tu es asinus: 7 hoc est verum de illa mētalē. tu es asinus. **Secūda** conclusio est ista. Aliqua est ypothetica a sola nota ypothetice sumens denominationem que est cathegorice pbabil (p3 de ista) hō currit 7 disputat. qz est resolvable ista mō: hō currit 7 disputat. 7 hoc ē hō. igitur hō currit 7 disputat. nō. n. illa ppo significat quertibilr: qz hō currit. 7 hō disputat. s3 qz hō currit 7 idē vlr eadē hō disputat. **Ex ista** pñe segtur p. Qz sicut aliq ypothetica ē resolvable pbabil: sic ē aliq vlr exponibilis: pñs patuit: 7 secūda ostēdit i hac oīa hō currit 7 disputat: qz ē copulatiua: 7 tñ ē pbāda more vltim affirmatiua: tā inductiue: qz expōibilr. **Secūdo** segtur. Qz ois ypothetica cuius vna ps depēdet ab alia ē cathegorice pbabil (pbat) qm̄ pbatō toti⁹ depēdet ex probatōe cathegorice idēpēditis. s3 qz cathegorice idēpēditis ē cathagorice pbabil: ergo rē. **Tertio** pñs est ista. De relatiuū ypothetice relatiū ad aliqñ añs hnt aliud extremū refert ipm i pbatōe ad istud extremū (p3) qm̄ alr iste eēt vere: aliqñ hō ē latro. 7 tu es ille. aliqñ alr ē asin⁹. 7 tu es illō pñs falsuz (7 pbat pñā) qm̄ pñ copulatiua significaret quertibilr qz aliqñ hō ē latro. 7 tu es aliqñ hō: 2º vero significaret qz aliqñ alr ē asin⁹. 7 tu es aliqñ aial. quoz qdlibet est verū. **Ex ista** pñe 7 pñi segtur p. Qz aliqñ alr ē hō: si ista ē asin⁹ (pbat) hoc alr ē hō si ista ē asin⁹. 7 hō ē aliqñ alr: rē asino demōstrato. qz aliqñ alr ē hō: si istud ē asin⁹ (p3 pñā) pñs ē resolvable pbabile. 7 minor euidēs. 7 maior pbat hō alr ē hō: si hō alr ē hō est asin⁹. qz hō alr ē hō si illud ē asin⁹ p3 pñā: qz relatiuū refert añs ad aliqñ extremū. 7 añs ē verū: vt p3: qz ē vna cōditional: cui⁹ pñs formatr segt ex ante. **Secūdo** segtur. Qz cuiuslibz cōditional affirmatiue cui⁹ vna ps depēdet ab alia: sic supponit illi termini i ordine ad cōditionales: sic in ordine ad cathegoricas suas: p3: qm̄ i ista aliqñ alr ē homo: si ipsum est asinus. tā ly alr: qz relatiuū supponit determinate in ordine ad conditionalem. 7 in ista oē alr est hō si illud est asinus. tā ly alr: qz ly illud supponit distributive mobilr in ordine ad cōditionalē. 7 si dī qz opposita istoz cōcessa sunt i alio pncipali: dico: qz ibi locut⁹ sum de cōditionalib⁹: quaz nlla ps ab altera depēdet. **4º** pñs est ista. Aliqua ppositio est vera si ipsa est falsa. 7 aliqua falsa si ipsa est vera: prima pars probatur sic: hec ppositio est vera si ipsa est falsa. 7 hec est aliqua ppositio ergo rē. Maior pbat sic: hec tu curris ē vera si hec est vera est falsa. igitur hec est vera si ipsa est falsa: p3 pñā qz añs refertur in comparatione ad aliud extremū. 2º pars pñis probatur eodē modo. **Ex ista** conclusio sequitur primo. Qz aliqua ppositio est vera si sua contradictoria est vera. 7 qz aliqua ppositio est falsa si sua dīctoria est falsa: p3 qz quelibet harum probatur resolvable vt prius: **Secūdo** sequitur. Qz aliqua ppo est necessaria si sua dīctoria est contingens: p3: qz hec tu es necessaria 7 impossibilis si sua cōtradictoria est contingens: probatur: nam hec tu es est necessaria 7 impossibilis si ista est necessarie 7 impossibilis contradictoria ē pñgēs: qz rē.

... pul...
... sig...
... qz...
... tu...
... tu...
... dīst...
... noz...
... p3...
... acap...
... lliu...
... nere...
... qz a...
... buti...
... ista...
... nō...
... fers...
... clus...
... qz...
... tu...
... nō...
... gati...
... rus...
... 7 tñ...
... dīst...
... nisi...
... tece...
... falsa...
... let...
... anō...
... igit...
... ferio...
... vale...
... est...
... quoc...
... posit...
... ab...
... vt...
... vera...
... in...
... ter...
... boie...
... clus...
... p3...
... no...
... Qz...
... priu...

His visis p3 respōtio ad rōnē negādo illā. si aliqua ppō est vera tu es asinus : 2 ccedo illā co pulatiuā. aliqua ppō ē 2 si illa ē vera tu es asin⁹ : 2 nego q significat scda pars: q si aliqua ppō ē vera: q tu es asinus: q2 relatiuū supponit determinate: 2 ly ppō positū loco rela tiui stat cōfūse tm̄ immobiliter: ideo scda pars significat idē inuertibiliter cū ista. aliqua ppō si est vera tu es asin⁹ : que est vera: vt patet p suas exponētes: quare 2c.

Capitulū de expositione dictionis exceptiue negatiue 2 cōuertibilitate eiusdem cum exclusiua.

Dno pncipalr ad questionē arguit sic. Tu nō differs ab asino: 2 tu es: 2 asinus est. g tu es asinus: p3 pna: 2 pbat p1 ma pars aūtis sic. tu nō differs nisi acapra. g anullo alio acapra differs: p3 pna: ab expo sita ad vnā suarū exponentiū tūc sic: anullo alio acapra differs: sed oīs asin⁹ ē aliud a ca

pra. igitur anullo asino tu differs. p3 pna in scdo pme figu re. tūc sic: anullo asino differs. igit tu nō differs ab asino. p3 pna: q2 ex opposito pntis segtur oppositū aūtis formalr: s3 aīs pncipale pbat. videlicet: tu nō differs nisi acapra: ga tu differs acapra: 2 tu nō differs ab alio acapra. igitur tu nō differs nisi acapra. t3 pna: ab exponētib⁹ ad expositū: s3 mi norē pbo: q2 suū dīctoriū ē falsuz. s. tu differs ab alio aca pra ppter falsitatē tertiē exponētis q ē ista: tu nō es aliud acapra: quare 2c.

Pro solutione huius argumēti pono qtuor cō clusiones: quarū p³ est ista. Nul

lius ppōnis exponibilis termin⁹ aliqis pōt cōfūsius suppo nere: q in aliqua exponētū. p3 ista p̄clo iuductiue ēt ex alio q2 a termino stāte determinate: ad eūdē stantē cōfūse distri butiue: valeret pna formaliter: 2 de forma qd ē flm. **Ex** ista cōclōne sequit pmo. Qd hec tu nō differs nisi ab asino: nō d3 hre talē negatiuā exponētē: anullo alio ab asino dif fers: q2 ly ente iclusum in exponibili stat determinate: 2 in clusuz in subiecto negatiue stat distributiue. **Scdo** segt q hui⁹ tu nō differs nisi ab asino: negatiua exponēs ē ista tu nō differs ab alio ab asino: seu ista q est magis ppria. tu nō differs a nō asino. p3: q2 ly ente inclusuz in exponēte ne gatiua stat determinate: sicut i exponibili rōne duoz signo ruz pcedētū. **Scda** ē ista. tu nō differs nisi ab asino 2 tū tu differs acapra. 2 pars est euidēs. pma pbat sic. tu differs ab asino: 2 tu nō differs a nō asino: igit tu nō differs nisi ab asino. p3 pna ab exponētib⁹ ad expositū. 2 pars an tecedētis ostēdit p suū dīctoriū: cuius tertiā exponēs est falsa. **Ex** ista p̄ne sequit pmo. Qd nulla istarū p̄narū va let. tu differs a capra: 2 capra est nō asinus: igitur tu differs a nō asino: tu differs a lapide: 2 oīs lapis est aliud ab asino: igit tu differs ab alio ab asino: arguit eniz quodāmo ab i feriori ad supius distributū. **Scdo** sequit q hec pna nō valet: nec aliqua p̄similib⁹. tu nō differs nisi ab asino: capra est aliud ab asino. igitur tu non differs acapra. arguit eniz quodāmo asupiori nō distributo ad suū iferius. Un̄ hec p positio. tu nō differs nisi ab asino: equalet isti. tu nō differs ab aliquo nisi ab asino: vbi ly aliquo non stat distributiue: vt satis liquet. **Tertia** p̄clo ē ista. Aliqua est exceptiua vera sicut suū piacēs: 2 tm̄ parti ēt capte correspōdet aliqd in re. p3 de ista: tu nō differs nisi ab asino q ē vera. 2 hec sili ter. tu nō differs ab aliquo. ēt hec est vera. tu differs ab oī boie p̄ter q̄ ate 2 hec sili ē vera. tu differs ab oī homine. **Ex** ista p̄ne sequit pmo. Qd ab exceptiua negatiua: ad ex clusiua affirmatiua de p̄similib⁹ terminis: nō t3 vlr argm. p3: qm̄ nō sequit tu nō differs nisi ab asino. ḡ precise ab as ino differs. aīs eni est verū: 2 p̄ns falsuz. **Scdo** sequit. Qd huic exclusiue tm̄ ab asino differs: corūdet hec exce priua: anullo nisi ab asino differs. p3: qm̄ illi exclusiue non

correspōdet aliqua exceptiua: 2 nō videt alia q̄ illa. igit 2c.

Quarta p̄clo est ista. ab asino 2 acapra differs: 2 anul lo alio q̄ acapra 2 ab asino differs: 2 tm̄ falsuz ē q̄ anullo ni si ab asino 2 acapra differs. pma pars ē euidēs: 2 scda simi liter pbat: q2 si ab alio q̄ ab asino 2 a capra differs. igit ali ud ē ab asino 2 acapra: 2 per p̄ns: asin⁹ 2 capra sunt aliquid qd ē falsuz. 3º vero pars pbat sic: ab aliquo qd nō ē asinus nec capra differs. ḡ falsuz est qd a nullo nisi ab asino 2 aca pra differs. p3 pna 2 aīs sili: q2 aleone differs: 2 nullus leo est asinus vel capra. **Ex** ista p̄ne sequit pmo. Qd dato p ymaginationē q nō forent plura q̄ tria alia. s. tu: asinus: et capra. hec foret impossibilis anullo aiāli nisi ab asino 2 capra differs. q2 sue exponētes iplicarēt dīctionē. sequit eni ab asino 2 acapra differs. igit ab asino differs: qui nō est asin⁹ 2 capra: 2 p̄ns ab aliquo aiāli nō asino 2 capra differs: qd est oppositū exponētis negatiue. **Scdo** sequit. Qd in eo dez casu hec foret vera: anullo aiāli nisi ab asino vel aca pra differs: q2 oēs sue exponētes foret vere. s. ab asino vel aca pra differs: 2 anullo aiāli nō asino vel capra differs. q̄re 2c.

His visis claret solutio argumēti negādo illā. tu nō differs ab asino. 2 ad p̄bationē: tu non dif fers nisi acapra. ergo anullo alio q̄ acapra differs. nego cō sequetiā. nec p̄ns est exponēs aūtis: vt patuit in pma p̄ne. sed ex illo antecede te bene sequit q nō differs ab alio ab asino que cōceditur sicut 2 antecede s: quare 2c.

Capitulū de illatiōe termini distributi ex suis terminis singularibus.

Decimo pncipalr arguit sic. Omne aliud ab asino ē asinus: tu es aliud ab asino. g tu es asinus. pna t3 cū mi nozi: 2 maiorē pbo sic. aliud ab asino est asi nus. g oē aliud ab asino ē asinus. t3 pna: ga ab idefinita in terminis subalibus ad suaz yniuersalē est bonū argumētū. nā bene seq

tur. hō est hō. g oīs hō est hō: s3 aīs arguit sic. aliud ab isto asino est asinus: 2 aliud ab isto asino est asin⁹ 2 sic de singu lis. 2 isti sunt oēs asini. g omne aliud ab asino est asinus. p3 pna: q2 arguit a singularib⁹ illius termini asinus. ad eundē stantē distributiue mobilr: vñ optime sequit. tu es aliud ab isto asino: 2 tu es aliud ab isto asino. 2 sic de singul: 2 isti sunt oēs asini. igit tu es aliud ab asino. ista pna est bona: vt satis liquet. igitur 2 alia.

Pro solutione huius argumēti pono quattuor p̄clones q̄rū pma est ista. **Ca**

singularib⁹ alicui⁹ termini sufficiēter enumeratis: ad illuz terminū mobiliter distributū respectu diuersoz terminoz nō valet pna: vñ nō sequit. aliqis hō est iste hō: 2 aliqis hō ē iste hō: 2 sic de alyz: 2 isti sunt oēs hoies masculi. igit aliqis hō est qlibet hō: q2 aīs est verū 2 p̄ns falsuz. **Ex** ista cō clusione sequit pmo. Qd ista pna nō valet: fortius isto aiāli est aiāli: 2 fortius isto aiāli: 2 sic de singularib⁹: 2 ista sūt oīa aiā lia. g fortius aliquo aiāli ē aiāli. supposito eni q foret infini ta aiālia: aīs ēt verū: 2 p̄ns falsuz. **Scdo** sequit q ista pna nō valet: vidēs istū hoiem ē hō. 2 vidēs istuz hoiez est hō: 2 sic de singularib⁹: 2 isti sūt oēs hoies. g vidēs oēs hoiez ē hō. dato eni q nihil videat oēm hoiem: 2 nihil videat ho minē nisi hō: est aīs veruz: 2 p̄ns falsuz. **Scda** ē ista. **A**singularibus sufficiēter enumeratis 2 collectim sūptis ad suū terminū mobilr distributū respectu eiusdē supposi ti nō valz argm. p3: q2 nō sequit. tu differs ab isto ente: 2 ab isto: 2 sic de singularib⁹: 2 ista sunt oīa entia. igit tu differs ab ente. aīs eni ē verū. vt p3 p exponētes: 2 p̄ns falsuz. **Ex** ista p̄clōne sequit p. Qd ista pna nō valet: tu es fortior isto hoie: 2 isto hoie 2 sic de singularib⁹: 2 isti sunt oēs hoies. igitur tu es fortior aliq hoie: q2 aīs ē veruz 2 p̄ns falsuz. p. n. pars aūtis exponit sic. tu es fortior: 2 iste hō: 2 iste hō: 2 sic de sin

4º

Cor^m

Cor^m

Cor^m

p³

Cor⁹

Cor^m

2º

Cor^m

Dubium

- gulis sunt fortes et non iste homo: et iste homo. et sic de singulis. sunt ita fortes sicut tu et hec tertia est vera quia suus dictionum
- Cor^m** est falsus. **Secundo** sequitur. Quod tu es minor forte et platone: et tamen tu es maior forte: probatur (et pono) quod tu sis maior forte et minor platone. isto posito (patet secunda pars) et primam probatur sic. tu es parvus: et fortes et plato sunt parvi: et non fortes et plato sunt ita parvi sicut tu. igitur tu es minor forte et plato. pars prima ab exponendis ad expositum: et tertia pars exponendis pars per suum dictionum. **Tertia** est ista. A termino distributo mobiliter ad suas singulares categorice sumptas: fallit argumentum vnde non sequitur. tu es maior aliqua parte quantitativa tui: et iste sunt omnes partes quantitativae tui. igitur tu es maior ista: et ista. et sic de singulis: quia ante est verum et post falsus. quod probatur sic: quia sequitur: tu es maior ista parte quantitativa: et ista: et sic de singulis: et ista et illa: et illa et sic de singulis sunt tu. igitur tu es maior teipso: contra sequens falsus. igitur etc. **Ex** ista non sequitur primo. Quod ista non valet. tu es aliud ab asino: et isti sunt omnes asini. igitur tu es aliud ab isto asino: et ab isto: et sic de singulis. ante. n. est verum et post falsum. quoniam ex illo non sequitur quod iste asinus et ille et sic de singulis sunt aliquid quod est falsus. **Secundo** sequitur. Quod tu differis ab homine et ab asino: et tamen tu non es aliud ab asino et ab homine: quia homo et asinus non sunt aliquid: semper sumendo collectivae. **Quarta** conclusio est ista. A singularibus sufficenter enumeratis ad suum terminum distributum mobiliter copulativae: et respectu eiusdem suppositi est bonum argumentum. Vnde bene sequitur. tu es iste homo: et tu es iste homo. et sic de singulis. et isti sunt omnes homines. igitur tu es omnis homo. **Ex** ista non sequitur primo. Quod hoc est iste homo: et ista homo: et sic de singulis: et tamen hoc non est omnis homo (pars) vbi per hoc demonstrat numerus omnium hominum: non distinguendo numerum a rebus numeratis. **Secundo** sequitur. Quod hec differt ab homine: et isti sunt omnes homines: et tamen hoc non differt ab isto homine: et ab ista: et sic de singulis. pars vbi primo de numero. quia hec non est homo: sed iste homo: et ista homo: et sic de singulis.

Hic visis patet responsio ad rationem negando quolibet illarum. omne aliud ab asino est asinus: aliud ab asino est asinus. et ad probationem secunde nego primam (et cum dicitur) quod arguitur a singularibus sufficenter enumeratis ad suum terminum distributum mobiliter: igitur argumentum bonum. nego contra sequentiam: quia arguitur respectu diversorum suppositorum. vnde quilibet pars antis continue per alio et alio supposito verificatur: sed deberet argui sic hic est asinus: et hoc est aliud ab asino: igitur aliud ab asino est asinus. consequentia bona: sed antecedens est falsum quocumque demonstrato: quare etc.

Capitulum de dictione exclusiva modaliter sumpta.

Ad decimo principaliter arguitur sic. Tamen tu es asinus. igitur tu es asinus (pars prima) ab exposita ad vnam suam exponendis. ante est verum. igitur et post. quod ante sit verum probatur: quia si ante est falsus. Contra ante est falsum et illud est tamen tu es asinus. igitur tamen tu es asinus est falsum. prima pars: et post est falsus: igitur et ante (et pars prima) ab exposita ad vnam suam exponendis quod ante sit falsus. probatur: quoniam sequitur: nihil non tu es asinus est falsus: sed tu es capra est aliquid non tu es asinus: igitur tu es capra non est falsus. tertia pars arguitur: in quarto primo: et conclusio est falsa. ergo aliqua premissarum. non minor. ergo maior: quod erat probandum.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista. **Verum** est tamen deum esse deum: et tamen non tamen deum esse deum est verum. tenendo ly tamen exclusivae. in secunda parte. probatur prima pars sic. hec probatur est vera. tamen deus est deus: et ipsa adeque significat tamen deum esse deum. igitur verum est tamen deum esse deum (pars prima) ab officiariis ad officiariis. et ante est verum: igitur et post. tertia pars probatur sic. aliquid non deum esse deum est verum: igitur non tamen deum esse deum est verum (pars prima) ab

vna causa veritatis ad propositionem habet illam causam: et ante sic arguitur. hoc est verum demonstrando illam. tu es: et hoc est aliquid non tamen deum esse deum. igitur etc. **Ex** ista non sequitur. Quod ista non valet. hec probatur tamen deus est deus est vera: et ipsa adeque significat tamen deum esse deum: igitur tamen deum esse deum est verum: nec arguitur ab officiariis ad officiariis: quoniam ante non est officiabile: sed exponibile: tenendo ly tamen exclusivae. **Secunda** conclusio est ista. Tamen deum esse deum est verum: et tamen aliquid non deum esse deum est verum: tenendo ly tamen de excluso extremo. tertia pars est probata. et probatur sic. hec probatur est vera: tamen deus est deus: et ipsa adeque significat tamen deum esse deum. igitur tamen deum esse deum est verum (pars prima) ab officiariis ad officiariis. Vnde ista non sunt dictionaria. tamen deum esse deum est verum: et non tamen deum esse deum est verum: tenendo ly tamen diffinitivae. prima. n. est vera: tenendo ly tamen de excluso extremo et secunda sicut tenendo exclusivae: et illam caliter probando. **Ex** ista non sequitur correlativae. Quod non quilibet probatur affirmativa dicitur tamen cum seipsa dictione exclusivae addita predicato: quoniam non legitur verum est deum esse. igitur verum est tamen deum esse. ante. n. est verum et post falsus (vbi pars) ex suis officiariis. **Tertia** pars est ista. Falsus est tamen tu es asinus: non tamen tamen tu es asinus est falsus: tenendo ly tamen in secunda exclusivae. prima pars probatur sic. hec probatur est falsa. tamen tu es asinus: igitur aliquid falsus est tamen tu es asinus: et pars prima falsus est: tamen tu es asinus. tertia pars sic arguitur. aliquid non tu es asinus est falsus. igitur non tamen tu es asinus est falsus (pars prima) ab vna causa veritatis ad propositionem habet illam causam: et ante est verum. quia hec tu es capra: et aliquid non tamen tu es asinus est falsa: igitur et post. **Ex** ista non sequitur. Quod ista non valet. hoc est falsus: et hoc est tamen tu es asinus: igitur tamen tu es asinus est falsus: nec arguitur a resolutivis ad resolutum: quoniam ante non est resolvable sed exponibile: tenendo ly tamen exclusivae. **Quarta** pars est ista. Tamen tu es asinus est falsus: et tamen non omne falsus est tamen tu es asinus: tenendo ly tamen de excluso extremo. tertia pars est cuius dens. et prima probatur sic: aliquid tamen tu es asinus est falsus: igitur tamen tu es asinus est falsus (pars prima) a particulari ad suam ideam finitam: et ante est verum (vbi pars) per suas resolutivas. igitur et consequens. **Ex** ista non sequitur primo. Quod illa non opponitur. tamen tu es asinus est falsus: et non tamen tu es asinus est falsus: tenendo ly tamen diffinitivae. imo simul ambo sunt vera: tenendo ly tamen in prima de excluso extremo. et in tertia exclusivae. **Secundo** sequitur. Quod illa non valet. aliquid non tu es asinus est falsus. igitur non tamen tu es asinus est falsus. ante. n. est verum: et post falsus: tenendo ly tamen exclusivae.

Hic visis pars solutio rationis negando illam: tamen tu es asinus: et concedo quod ipsa est falsa: et tunc ad rationem. illa est falsa: et illa est tamen tu es asinus. igitur tamen tu es asinus est falsus. concedo primam et post si fuerit indefinita: cuius subiectum sit ly tamen tu es asinus. et ad rationem: tamen tu es asinus est falsus: igitur nihil non tu es asinus est falsus. nego primam: nec arguitur ab exposita ad vnam suam exponendis: quoniam ante sic sumptum non est exponibile sed resolvable. Si autem hec tamen tu es asinus est falsum fuerit exclusivae: nego illam primam. hoc est falsus: et hoc est tamen tu es asinus. igitur tamen tu es asinus est falsum: nec arguitur a resolutivis ad resolutum: quoniam consequens sic sumptum non est resolvable: sed exponibile (vbi satis ex prioribus liquet: quare etc.).

Capitulum de significatione et convertibilitate terminorum ignotorum: cum terminis notis.

Ad decimo principaliter arguitur sic. et pono quod. A sit illa tu es asinus: vel deus est. quo posito arguitur sic: omne. b. est necessarium: sed. a. est. b. g. a. est necessarium. et omne. a. est illa tu es asinus. igitur ista tu es asinus est necessarium (tertia pars cum maiori) quia. b. est vna disiunctiva necessaria: et minor probatur sic. a. est pars. b. igitur a. est. b. pars prima asini. a. est pars hominis. igitur a. est hominis. Confirmatur eadem minor sic. a. est illa probatur tu es asinus vel deus est: et b. est eadem: igitur. a. est. b. pars prima cum minori per casus: et maiores

probo sic. a. e. ista ppō tu es asinus. igitur a. est illa ppō tu es asinus: vel deus e. p3 a parte disiunctiue affirmatiue ad totam disiunctiuā: r. a. n. s. e. verū per casū: g. r. n. s. quare rē.

Pro solutione

huius argumēti pono q̄tuor conclusiones. q̄ru p̄a e. ista. C. Aliq̄ termini sunt oīno siles: q̄ tñ nō sunt adinuicē uertibiles. p3: nā ly. a. r. ly. a. sūt oīno siles: r. tñ nō sunt adinuicē cōuertibiles: dato q̄ vnus illoz sumat̄ in recto r. alius in obliquo.

Ex ista p̄ne segtur p̄mo. Q̄ hec copulatiua e. possibilis. tu es. a. r. tu nō es. a. dato q̄. a. uertat̄ cū illo termino hō: r. in p̄a sumat̄ in recto: r. in 2^a in obliquo. C. 2° sequit̄. Q̄ iste sillogisim̄ nō valet. oē. a. e. hō: s3 oīs asin̄ e. a. g. oīs asin̄ est hō. supposito q̄ ly. a. in minori sit genitiuus. C. 3° segt̄. Q̄ ista p̄na nō valet. a. e. asin̄: igit̄ aliq̄. a. e. asin̄: dato: q̄ sūat̄ ly. a. i. ante i. genetiuo casu: s3 bñ segt̄: igit̄ alicui. a. est asin̄.

4° segtur. Q̄ hec p̄na nō valet. nullū. a. e. asin̄: g. nullus asin̄ e. a. nec e. uersio simplex. s3 si ly. a. sumit̄ in p̄te i. genitino casu nō bñ segtur nullū. a. e. asin̄: igit̄ nullus asinus est aliq̄. a. r. ita p̄cedo n̄s sicut a. n. s. C. 2° e. ista. Si. a. r. b. sūt termini noti: nō e. pole. a. e. hōiez: nec. b. e. asinū. p̄batur: q̄ si. a. r. b. sūt termini noti: ipsi significāt solū nō tales voces: vel tales lras. a. r. b. s3 ipole e. aliquā vocē vel lram esse hōiez vel asinū. g. r. C. Ex ista p̄ne segtur p̄mo q̄ nō e. pole. a. e. illā. ppōne tu es asin̄: nec. b. e. illā disiunctiuā tu es asin̄: vel de^o est (p3) q̄ nō e. pole aliquā litterā eē ppōne. C. 2° segtur. Q̄ ista p̄na nō valet. aliq̄ ppō vocat̄. a. v. l. b. g. aliq̄ ppō e. a. vel. b. sicut nō segtur. aliq̄ hō vocat̄ asin̄ vel capra: igit̄ aliq̄ hō e. asinus vel capra. C. 3° segtur. Q̄ ista p̄na nō valet. hō. r. a. uertūtur: s3 tu es hō: g. tu es. a. sic nō sequit̄: hō r. asinus cōuertūtur: s3 tu es hō: g. tu es asin̄.

4° sequit̄. Q̄ aliqua ppō r. a. cōuertūtur: r. oē. a. e. lra: et tñ nulla ppō e. littera (p3) dato q̄ illa tu es. r. a. cōuertant̄. C. 3° e. ista. Si. a. r. b. sūt termini ignoti sicut p̄noia demonstratiua: pole e. a. e. hōiem: r. b. e. asinū. p̄bat̄: nā si. a. r. b. sūt termini ignoti sūt termini indifferētes ad quecunq̄ entia: sicut p̄noia demonstratiua: s3 demonstrato hōie per ly. hoc. p̄cedo q̄ hoc e. hō: r. demonstrato asino: p. ly. hoc. p̄cedo: q̄ hoc e. asin̄. g. a. pari si. iponit̄. a. significare hōiem: r. b. asinū. cōcedēdū est. a. e. hōiez: r. b. e. asinus. r. isto mō p̄cedit p̄ma p̄ cū suis correlariis. C. Ex ista p̄ne segtur p̄mo. Q̄ si a. iponit̄ p̄cise significare hōiez: cōcedēdū e. a. e. hōiez: non tñ si. a. iponit̄ cōverti cū illo termino hō: cōcedēdū e. a. esse hōiez. p̄ma pars p3: q̄ idē e. iudiciū de termino ignoto r. p̄noie demonstratiua. 2ª pars p̄bat̄: q̄m̄ dato opposito: segt̄: q̄. a. e. hō: r. q̄. a. e. asinus: r. tñ vnū. a. est oē hō: p̄bat̄: r. pono: q̄ hō r. asinus cōuertātur: cū. a. quo posito. sic tu p̄cedis istā. a. est hō: rōne uertibilitatis. ita hēs cōcedere illā. a. e. asinus: r. habet̄ intētū. C. Secōdo segtur. Q̄. a. r. asinus uertūtur: r. tñ oē. a. e. hō. p̄bat̄: r. suppono. oē. a. significare hōiem quo supposito pono: q̄. a. cōuertat̄ cū ly. asinus: r. habet̄ intētū sicut e. ista stāt simul ly. hoc r. ly. asinus cōuertūtur: r. nihil p̄ter te est hoc. C. 4° e. ista. Al. e. ista disiunctiua tu es vel hō e. r. tñ. a. nō e. aliq̄ disiunctiua. p̄bat̄: hō e. igit̄. a. e. ista disiunctiua tu es: vel hō e. p3 p̄na: a parte disiunctiue affirmatiue ad totā disiunctiuā affirmatiua: supposito q̄ p̄ p̄noie demonstratiuū nō demonstratur nisi illa cathegorica. tu es: r. ita habetur p̄ma pars. 2ª aut̄ relingitur ex casu. C. Ex ista p̄ne segtur p̄mo. Q̄. a. e. ista disiunctiua tu es asinus: vel deus est: r. idē. a. nō e. ista disiunctiua. tu es asinus: vel deus e. (p3) supposito q̄ in p̄ma demonstratur solū p̄ma cathegorica: et in scōda tota disiunctiua. C. Secōdo segtur. Q̄. b. est ista cathegorica: tu es asin̄ vel deus est: r. idē. b. nō e. ista cathegorica tu es asinus vel deus e. patet: quoniā quelibet pars e. vna disiunctiua: cuius secūda pars e. vera.

his visis patet solutio rōnis concedēdo illā. oē. b. est necessariū: dato: q̄. a. r. b. sūt termini

ignoti: r. nego illā. a. e. b. si sumit̄ ly. b. in recto: r. nego p̄na: a. e. ps. b. igit̄. a. e. b. Et ad similitudinē dico q̄ nulla e. similitudo q̄ difformiter sumit̄. b. i. ante r. p̄te: r. nō ly. hōis. Si autē ly. b. in obliquo casu: nego p̄nam: q̄ medi^o termin^o si sumit̄ in recto in maiori r. in minori cōsili^o d3 sumit̄ (ad cōfirmati onē) cū dī. a. e. illa ppō tu es asinus vel deus e: cōcedo illā: si. a. e. disiunctiua: r. nego q̄. b. e. eadē. si autē e. de p̄dicato disiuncto: ita q̄ demonstrat̄ tota disiunctiua: p̄cedo q̄. b. e. illa tu es asin̄: vel de^o e. r. nego q̄. a. sit ista: q̄ repugnat casui. q̄re rē.

Capitulū de nota copulatiōis termino modali iuncta. decimo p̄ncipalr arguit̄ sic. Aliquod falsum est impossibile: r. tu es asinus: igitur tu es asin̄ (p3 p̄na) a copulatiua ad alterā eius partē: r. arguit̄ a. n. s. sic. hoc e. ipole: r. tu es asin̄: demonstrādo illā copulatiuā chymera e. r. tu es asin̄: r. hoc e. ali quod falsuz. g. aliq̄ falsuz e. ipole: r. tu es asin̄ (p3 p̄na) ab inferiori ad suū superius affirmatiue r. sine i. pedimēto. r. maiore p̄bo sic: hoc e. hoc ipole: r. tu es asinus demonstrādo p̄ secūdū hoc illā. chymera e. igit̄ hoc e. impossibile r. tu es asin̄: p3 p̄na vt p̄us: a. n. s. aut̄ est manifestū: q̄m̄ ista copulatiua e. falsa. chymera e. r. tu es asin̄ e. h. r. hoc: demonstrādo illā. chymera e. r. illā tu es asin̄. Cōfirmatur sic. nō pole e. falsuz: r. tu es asin̄: igit̄ ipole e. fl3: r. tu es asin̄: r. p̄ p̄na tu es asin̄. p̄ p̄na r3 ab vno cōuertibili ad reliquū: q̄ ipole r. nō possibile cōuertunt̄ p̄ Aristotele. z. p̄yermenias. 2^a aut̄ r3 a copulatiua ad alteram eius partē.

Pro solutione huius argumēti pono q̄tuor conclusiones: q̄ru p̄ma e. ista. Omnis p̄fecta copulatiua suis partib^{us} supaddit notā copulatiōis. p3 inductiue: hec enī: tu es hō: r. tu es aial: nō soluz ponit̄ illas duas cathegoricas. tu es hō: tu es aial: imo etiā notā copulatiōis. C. Ex ista p̄ne segtur p̄mo. Q̄ hec copulatiua: chymera e. r. tu es asin̄: nō est iste cathegorice chymera e. tu es asin̄: s3 ille: r. nota copulatiōis: q̄ nota copulatiōis e. eque bñ pars copulatiue: sicut cathegorica aliq̄: l3 nō sit pars p̄ncipalis. C. Secōdo segtur. Q̄. a. r. b. sūt due copulatiue oīno uertibiles: r. de partib^{us} oīo silib^{us} r. cōuertibilibus r. tñ. a. e. sue cathegorice: r. non. b. p̄bat̄: r. pono: q̄. a. sit a. n. s. istius sillogisimi: oīs hō e. aial: tu es hō: igit̄ tu es aial. b. v. o. a. n. s. istius. oīs hō est aial: r. tu es hō: igit̄ tu es aial. isto posito p3 correlariū: ex quo p̄mi sillogisimi nota copulationis nō e. pars: r. secūdi e. pars aliq̄: h. nota. C. Secōda p̄ e. ista. Aliq̄ copulatiua e. verū r. falsuz: r. tñ nō e. vā r. falsa. p̄batur: r. capio a. n. s. huius silli. oīs hō e. asinus: r. tu es hō: igit̄ tu es asinus: q̄ sit. a. arguitur sic. a. e. veruz r. falsuz: r. a. e. illa copulatiua. igit̄ rē. a. n. s. aut̄ p3: q̄. a. e. ille due oīs hō e. asin̄: tu es homo. 2^a vō pars e. t. p3: q̄m̄ illa copulatiua q̄ e. a. nō est copulatiua vā: r. copulatiua falsa. C. Ex ista p̄ne segtur p̄mo. q̄. a. e. ipole: r. tu es hō: r. tñ tu nō es hō. p3: dato q̄ tu nō sis: r. a. sit a. n. s. p̄dicti silli. C. Secōdo segtur. Q̄ aliq̄ talis. a. e. im possibile: r. tu es hō: nō e. ppō copulatiua: s3 de copulato extremo. p3: q̄ hec p̄na nō valet. a. e. ipole: r. tu es hō: igit̄ tu es homo: r. p̄na: a. n. s. nō est copulatiua: q̄ si sic valeret p̄na. C. Tertia p̄ e. ista. Aliqua e. ppō cathegorica idepēdēs q̄ fiet copulatiua: sine additiōe alicui^{us} ad ipsaz. p̄batur: r. pono q̄ p̄ totā istā diē hui^{us} ppōnis. a. e. ipole: r. tu es hō: nota copulabit solū ly ipole: cū illa tu es hō: cras vō copulabit illas cathegoricas. a. e. ipole: tu es hō. isto posito p3 p̄na: q̄m̄. a. per totā istā diē erit ppō cathegorica de copulato extremo: r. cras erit p̄positio ypothetica copulatiua. C. Ex ista p̄ne segtur p̄mo. Q̄. a. est impossibile: r. tu es homo: r. non. a. e. impossibile: r. tu es homo: dato q̄ p̄ma sit cathegorica: r. secūda sit copulatiua negatiua: nec sunt p̄dictoria: q̄ copulatio difformiter sumitur. C. Secōdo sequitur. Q̄ si. a. est ipole: et tu es homo: tu es hō: r. nō si. a. est impossibile

2^a Cor^m

2^a Cor^m

2^a Cor^m

2^a Cor^m

2^a Cor^m

2^a Cor^m

2^a Cor^m

2^a Cor^m

2^a Cor^m

2^a Cor^m

2^a Cor^m

2^a Cor^m

2^a Cor^m

2^a Cor^m

2^a Cor^m

2^a Cor^m

dens. b. aut qz. a. est possessio. b. z. a. qualibet istarū causarū ad illā. a. est aliquid. b. est bonū argumentū: z nō ecōuerso. vbi patet qz tertius modus reperitur in prima consequentia: qui non reperitur in secunda. quare zc.

Capitulū de pnomine demonstratiuo pluralis numeri: demonstrante cōmune z singulare.

Quinto decimo ad questionē pncipalr arguit sic (Et pono) qz. A. conuertat cuz isto disuncto homo vel asin: et significet pncise idēz qz istud disunctū. Isto posito arguit sic. vterqz istoz est asinus demonstrādo brunellū. z. a. tu es alter istozū. igitur tu es asinus. pz nōa in tertio prime: z

maiorē pbo sic. brunellus ē asinus: z. a. est asin. igit vterqz istoz ē asinus. pz nōa cū minor: qz homo vel asinus est asinus. igit. a. ē asinus. pz nōa ab vno cōuertibili ad reliquū. qz re zc. Jam pbat minor pncipalr probanda. s. qz tu es alter istoz: qz tu es. a. igit tu es alter istozuz. pz nōa: qz per ly isto rum demonstrat. a. z aīs arguit sic. tu es homo vel asinus. igit tu es. a. patet cōsequētia iterū ab vno conuertibili ad ad reliquū. quare zc.

Pro solutione huius argumēti pono qtuor cōclusiones: quarū prima est ista.

Demonstratio pnois demonstratiui per quā nihil simplr demonstrat: ē sepissime dubia z incerta. pbat: naz si pponatur hoc currit. quero qd demonstras per ly hoc: si certificas qz demonstras me: nego hoc: si aut qz aliū quē scio currere: cōcedo eandē: si autēz dicit: qz demonstras hominem nō de terminando te ad hūc: vel ad aliūz. dubito illaz: qz dubito quis est quē demonstras. Ex ista nōe segt p. qz si. a. ponitur significare idēz oīno: qz ille terminus homo. hec est dubitanda. vterqz istoz sedet: demonstrādo te sedētem: z. a. qz ad huc dubitat: qz ē illud. a. qd demonstrat p ly istoz sic dubitat qz ē aliūz hō demonstrat p pnomē demonstratiuuz.

Secūdo segtur. qz in casu argumēti hec ē a me dubitāda vterqz istoz ē asin: qz lz sciam demonstrari. a. dubito tū qz est istud qd demonstrat: qz dubito qz ē iste secūdus demonstrat qui ē hō vel asinus. Scda ē ista. Oppinabile est qz pnomē demonstratiuū distributū respectu alicuius conmunis distribuaf pro quolibet cōtēto sub illo cōi: vbi grā: cū dicit vterqz istoz currit demonstrādo in cōi hoīem z asinus: pōt rōnabiliter opinari: qz illa ppō sit illatiua isti. pē qd ē homo vel asinus currit: vbi distribuif ly homo p oī qd ē homo vel asin: z pro omni tali distribuif pnomē demonstratiuū ppōnis pposite. Ex ista nōe segt p. qz in casu argumēti hec ppō ē falsa z penit negāda. vterqz istozū ē asin: qz ipsa ē illatiua hō ipolis. oē qd ē brunellus vel. a. ē asin: segt. n. oē qd ē brunell v. a. ē asin: tu es brunellus v. a. igit tu es asinus. nō ē ipole: igit z aīs. Ex ista nōe segt. qz ista nōa non valz. brunellus ē asin: z. a. ē asin. igit vterqz istoz ē asin: demonstrādo brunellū: z. a. sic nō segt: brunellus ē asin: z. a. ē asin: igit oē qd ē brunellus v. a. ē asin: qz ly

Pro solutione huius argumēti pono quatuor cōclusiones: qru pma ē ista. Anegatiua de pdicato finito: ad affirmatiuam de pdicato infinito: cū cōstātia subi i numero plali: nō valz argm. pbat: qz nō segt: ista itelligētia nō ē hoies: z ista itelli ē. g ista itelligētia ē nō hoies. aīs enī ē verū z nōis falsuz: cū ex ipso sequat: qz ista itelligētia ē aliqua: tanqz ab inferiori ad suum supi sine impedimēto. Ex ista cōlone sequit pmo. qz ista consequētia nō valet: nō sortes z plato sūt hō: z sortes z plato sunt: igit sor. z pla. sunt nō hō. aīs enī ē verū: z cōsequēs falsuz cū ex ipso sequat: qz sortes z plato sunt aliqd. Secūdo sequit. qz ista cōsequētia nō valet. nō sortes z brunellus sunt hoies: z sortes z brunellus sunt: ergo sortes z brunellus sunt nō homines: antecēdēs enī ē veruz: z sequēs falsuz: qz ex ipso sequit qz sortes ē nō homo: qd ē falsuz supposito qz sortes sit homo. Scda ē ista. Anegatiua de

tu es asinus (dato) qz ly bono nō distribuaf in maiori: sed deberet eē talis minor. tu es brunellus: z inferri illa: tu vel homo es asinus. z tūc neget minor. ita in pposito dz sic argui. vterqz istoz ē asinus: tu es alter istoz. igit tu vel. a. est asinus. cōsequētia ē bona: z ita concedit cōclusio sicut concesso sunt pmissa. 4° ē ista. Uterqz istoz ē asinus. de monstratus vt prius: z tū nō tū asinus ē alter istoz. pma ps pz per tertiā cōlone: z scda pbat. aliqd nō asin ē alter istoz. ergo nō tū asin ē alter istoz. pz nōa: z antecēdēs filr. hoc ē alter istoz: demonstrato. a. z hoc ē aliqd nō asin. g zc.

Ex ista nōe segtur pmo. qz aliqua affirmatiua ē vlis: cui nō correspondet aliqua exclusiua. pz de illa: vterqz istoz ē asin: z ratio ē: qz ly istoz in vli distribuif soluz pro specie z vno indiuiduo: sed in exclusiua distribuif ly istoz pro oī cōtēto sub. a. ē enī quo ad hoc maioris vtutis dictio exclusiua qz ly vterqz. Scdo sequit. qz ista nō sunt ddictoria. vterqz istoz ē asinus: z alter istoz nō ē asinus: qz ambo sūt vera: z hoc cōtingit: z qz vlis affirmatiua z particularis negatiua nō ddictunt: qn distributio nō cadit in oīa singularia pnta sub subiecto distributo: sed dz dari per negationez ppositā toti: z hec cōclusio cum suis correlarijs inheret mō respondēdi tertie conclusionis.

His vlis respōdetur ad argumētū tripliciter. pmo dubitādo illā. vterqz istozuz ē asinus: qz dubito qz. a. demonstratur. z negādo illā: qz ex ipsa sequit: qz omne qd ē brunellus: aut homo vel asinus ē asin: qd ē falsuz. 3° cōcedo eandē. z tūc dicit qz non sic exponit alter istoz ē asinus: z nō ē alter istoz qn ille sit asin: qz ly istozū in vniuersali negatiua: magis distribuif qz in affirmatiua. sed scda exponēs ē ista. nihil ē brunellus qn istud z. a. sit asinus: qd cōcedit. Daruz aut respōsionū quelibet pbabilis ē: tū pma ē de intētionē ppria: z alie fm beneplacituz volētium variare. quare zc.

Capituluz de illatione affirmatiue de predicato infinito: ex negatiua de predicato finito.

Sexto decimo ad questionē pncipaliter arguit sic: ista ppō ē vera. Tu es asinus z ipa adequate significat te eē asinū. igit tu es asinus. pma partē aītis pbo sic: z sit. a. illa tu es asinus. tūc sic. a. ē verū: cui ddictoriū ē falsuz. g. a. est verū. aīs arguit: qz sūuz ddictoriū ē falsuz. s. a. nō ē verū cui cōtradictoriū ē falsuz: qz sequit. a. nō ē verū cuius ddictoriuz ē falsuz. z. a. ē. igit. a. ē non verū: cui ddictoriū ē falsuz. patz nōa anegatiua de pdicato finito ad affirmatiuā de pdicato infinito cū cōstātia subiecti: lz nōis ē falsuz. igit z aīs: qz nōis sit falsuz pbat: qz sequit. a. ē nō verū: cui ddictoriū ē falsuz: igit. a. ē falsuz: cuius ddictorium ē falsuz. pz nōa: ab vno cōuertibili ad reliquū: qz non verū z falsuz ouertunt z consequēs falsuz: igit z aīs. quare zc.

Pro solutione huius argumēti pono quatuor cōclusiones: qru pma ē ista. Anegatiua de pdicato finito: ad affirmatiuam de pdicato infinito: cū cōstātia subi i numero plali: nō valz argm. pbat: qz nō segt: ista itelligētia nō ē hoies: z ista itelli ē. g ista itelligētia ē nō hoies. aīs enī ē verū z nōis falsuz: cū ex ipso sequat: qz ista itelligētia ē aliqua: tanqz ab inferiori ad suum supi sine impedimēto. Ex ista cōlone sequit pmo. qz ista consequētia nō valet: nō sortes z plato sūt hō: z sortes z plato sunt: igit sor. z pla. sunt nō hō. aīs enī ē verū: z cōsequēs falsuz cū ex ipso sequat: qz sortes z plato sunt aliqd. Secūdo sequit. qz ista cōsequētia nō valet. nō sortes z brunellus sunt hoies: z sortes z brunellus sunt: ergo sortes z brunellus sunt nō homines: antecēdēs enī ē veruz: z sequēs falsuz: qz ex ipso sequit qz sortes ē nō homo: qd ē falsuz supposito qz sortes sit homo. Scda ē ista. Anegatiua de

4°

Loz^m

Loz^m

p^o

Loz^m

Loz^o

z^o

Dubium

predicatio finita ad affirmatiuā de predicato infinito cū cōstātia subiecti: et in terminis obligis fallit p̄na. pbat: qz nō segtur. deus non ē hoīs: et deus ē. igit̄ deus ē nō hoīs. aīsenim est verū et p̄ns falsuz: qz ex ipso sequit̄ qz deus ē alicui: qd̄

Loz^m ē falsuz. **C** Ex ista p̄ne sequit̄ p̄mo qz ista p̄na non valet: istius non ē hō et istud ē. igit̄ istius ē nō hō: demonstrādo vnuz p̄ctū indiuisibile. aīsenim ē verū et p̄ns falsuz. cū ex ipso sequit̄ qz istius ē aliqd. **C** Sc̄do seq̄. qz ista p̄na nō valet. adeo nō ē homo: et deus ē. igit̄ adeo ē non homo: dato enī qz adeo nihil foret. esset antecedēs verū et p̄sequēs falsū. semper enī segtur adeo ē non hō. igit̄ adeo ē aliqd: qd̄ eēt p̄tra casuz.

3^a **C** Tertia p̄ne ista. anegatiua de predicato finito ad affirmatiuā de predicato infinito: in terminis rectis: et in singulari numero cū cōstātia subiecti carētis vbo p̄simili seu de terminatione maioris fallit argumētū: vñ nō sequit̄: hoc instās non fuit homo: et hoc instās ē. igit̄ hoc instās fuit nō hō: nec segtur de necessitate: tu non es asinus: et tu es. igit̄ de necessitate tu es nō asinus. cuiuslibet enī istarū consequētiarū ē aīsenim verū: et p̄ns falsuz: qz hoc instās non fuit: demonstrādo p̄ns. nec necessario tu es. **C** Ex ista p̄ne sequit̄ p̄mo. qz nulla istarū p̄sequētiarū valet. hoc instās p̄sens non erit homo: et hoc instās p̄sens ē. igit̄ hoc instās p̄sens erit non homo. hoc instās p̄sens non poterit esse asinus: et h̄ instās p̄sens ē. igit̄ hoc instās p̄sens poterit esse nō asinus. h̄ suppositō: qz verba substantiua p̄sentis: p̄teriti: aut futuri t̄pis: et hoc verbū p̄t sint verba imediata. **C** Sc̄do seq̄. qz nulla istarū p̄narū valet: non cōtingētes deus ē de: et de ē. igit̄ cōtingēter deus ē nō deus: isto mō deus non ē deus et deus ē. igit̄ isto mō deus ē nō deus: demonstrādo modū quo tu es (p̄z enī) cuiuslibet istarū cōsequētiarū antecedens eēt verū sine p̄sequēte. **C** Quarta p̄ne ista. Anegatiua de predicato finito ad affirmatiuā de predicato infinito in terminis rectis: et in singulari numero: cū cōstātia subiecti sine dissimilitudine verborū: ac de terminatione: fallit sepe p̄na vnde nō segtur: tu aīal nō es: et tu es. igit̄ tu nō es aīal. antecedēs. n. ē verū: et cōsequēs falsuz. **C** Ex ista cōclūsiōe segtur p̄mo. qz ista p̄na nō valet. hō vel chymera nō est hō: et oīs hō vel chymera ē. igit̄ hō vel chymera ē nō hō: aīsenim enī est verū: et cōsequēs falsuz. **C** 2° seq̄. qz ista p̄sequētia nō valet. brunellus nō ē homo: et brunellus ē. igit̄ brunellus ē nō homo. dato enī qz ly non homo: significet idē cōuertibile liter cū isto termino capra: aīsenim ē verū: et p̄ns falsum. Dicat̄ ergo qz anegatiua de predicato finito distributo: si fuerit capax distributionis ad affirmatiuā de suo predicato infinito: infinite significāte: nō ambob⁹ extremis existētib⁹ formalibus: vel equalētib⁹ pluralis numeri cū debito medio: est bonū argumētū: vñ p̄ prima cōclūsiōe bene sequit̄. ista intelligētia nō ē hoīs: et ista intelligētia ē aliqua. igit̄ ista intelligētia ē nō hoīs (etiā seq̄) nō sortēs et plato sūt hō: et sortēs et plato sūt aliqd. igit̄ sortēs et plato sūt nō homo. argumētū aut̄ secūdi correlary excludit̄ in regula cū dicit̄: nō ambobus extremis existētib⁹ formalr vel virtualr pluralis numeri. **C** Pro sc̄da cōclūsiōe (vico) qz bene segtur. de⁹ nō ē hoīs: et deus ē alicuius. igit̄ deus ē nō hoīs. etiā sequit̄ istius non ē hō: et istius ē aliqd. igit̄ istius ē nō hō. Itē adeo nō ē hō: et adeo est aliqd. igit̄ adeo ē nō hō. **C** Pro tertia p̄ne optime sequit̄: hoc instās nō fuit hō: et hoc instās fuit. igit̄ hoc instās fuit nō hō. hoc instās nō erit hō: et hoc instās erit. igit̄ hoc instās erit nō hō. hoc instās nō poterit esse hō: et h̄ instās poterit eē. igit̄ hoc instās poterit eē nō hō. Itē seq̄. nō cōtingēter deus ē de: et cōtingēter de⁹ ē. igit̄ cōtingēter de⁹ ē nō de. de necessitate tu nō es asinus: et de necessitate tu es: igit̄ de necessitate tu es nō asinus. isto mō deus nō ē deus: et isto mō de⁹ ē. igit̄ isto mō de⁹ ē nō deus. **C** Pro q̄rta p̄ne optime segtur: hō vel chymera nō ē hō: et hō et chymera ē. igit̄ homo vel chymera ē nō homo. Argumēta aut̄ cōclūsiō

nis et secūdi correlary: excludunt̄ in regula: qz in negatiua predicatū distribuibile non distribuit̄: et terminus infinit⁹ nō infinire significat. in oibus enī his argumentis: vbi arguit̄ cū debito medio. p̄z mīorē eēt falsuz: sicut cōclūsiōe.

His visis (p̄z) solutio argumēti: negādo qz. a. ē veruz cuius d̄dictoriū est falsuz: et p̄cedo suū d̄dictoriū. et ad p̄bationē. a. non ē verū: cui⁹ d̄dictoriū ē falsuz: et a. ē. igit̄. a. ē non verū: cui⁹ d̄dictoriū ē falsuz. h̄c p̄t dici negādo p̄nam: qz nō arguit̄ p̄ regulā: qz illud cōplexū veruz cuius d̄dictoriū ē falsuz: non ē termin⁹ finitus: nec suū d̄dictoriū terminus infinit⁹: qz vtrūqz ē cōplexū verbale. aliter dicit̄ p̄cedēdo totū. Tūc ad argumētū. a. ē nō veruz: cuius d̄dictoriū ē falsū. g. a. ē falsuz: cui⁹ d̄dictoriū ē flz. nego p̄nas: nec acōuertibili ad p̄uertibile semp valet p̄na: et p̄cipue qz non arguit̄ rōne totius extremi: q̄liter ē in p̄posito. vñ lz falsuz et nō verū p̄uertant̄: non tñ falsuz: cui⁹ d̄dictoriū est falsuz: et nō verū cuius d̄dictoriū ē falsuz. vñ non sequit̄: tu es sciēs istū hominē eē. igit̄ tu es sciēs istū hoīez eē risibile: non obstāte qz hō et risibile p̄uertunt̄: qz sciēs istū eē hoīez: et sciēs istū esse risibile: non p̄uertitur: ratione quoz arguitur: tanqz ratione totius extremi. quare et.

C Capitulū de p̄pōnib⁹ asserētibus se esse falsas: et impossibiles: necessarias: et contingentes.

Decimo septimo principalr arguitur: et pono tibi illā disiunctiuam. Tu es asinus: vel hec disiunctiua ē impossibilis que sit. a. si admittis eaz. arguit̄ sic: tu es asinus. vel hec disiunctiua ē ipolis: lz hec disiunctiua nō ē impossibilis: qz ē tibi posita et ate bene admissa. g. tu es asinus. et p̄na: a. disiunctiua cū destructione vni⁹ partis ad alterā partē. et antecedēs ē concedendū ate. igit̄ et p̄ns: si aut̄ non admittis illam disiunctiuā (dicēdo) qz ē impossibilis arguit̄ sic. illa disiunctiua ē ate concedēda. igit̄ illa disiunctiua ē ate admittēda: aīsenim pbat̄ sic. ista disiunctiua ē impossibilis. g. tu es asinus: vel ista disiunctiua ē impossibilis. ista p̄na sci⁹ ate eēt bona: qz bene sciēs qz arguit̄ a parte disiunctiue ad totā disiunctiuā. et aīsenim est concessuz ate bene r̄ndēdo: et nō es obligat⁹. g. p̄ns ē ate cōcedēdū. et p̄ns ē. a. igit̄. a. ē ate cōcedēdū: et p̄ns admittēdū. et r̄ndes nō admittēdo: g. male.

Pro solutione huius argumēti pono q̄tuor p̄nes: quarū p̄ma est ista. Dis p̄positio asserēs se solūmō esse verā: aut se nō esse falsaz est vera. p̄z de q̄libet istarū: ista p̄pō est va: ista p̄pō nō ē falsa. cōtinue per p̄nomē demonstratiuuz p̄pōnez demonstrādo: cuius illud ē pars: sed nulla istarū ē va. oīs p̄positio ē vera: nulla p̄positio ē falsa: qz non asserit solūmodo se esse verā: aut se nō esse falsaz. vt p̄z intuēti p̄ multitudinē aliarū p̄positionū. **C** Ex ista p̄ne seq̄ p̄. qz quelibet p̄pō asserens solūmō se esse necessariā ē necessaria. p̄z de q̄libet tali. ista p̄pō ē necessaria. sicut enī ista ē vera. hoc ē verū se demonstrādo: qz asserit p̄mo se esse veruz: ita videt̄ qz illa p̄mo sit necessaria: qz significet p̄mo se eē necessariā. **C** 2° seq̄. qz hec disiunctiua ē necessaria. hō est asinus: vel hec disiunctiua ē necessaria: qz sc̄da pars ē necia p̄ reflexionē: quas vltimo h̄z ad se. cū 2^a pars significat illā disiunctiuā asseritue esse neciaz: et nō p̄ p̄ma parte. igit̄ p̄ seipsa. **C** 3^a p̄ne ista. Dis p̄pō asserēs se esse falsaz: aut se nō esse veraz est falsa. p̄z de istis. ista p̄pō est falsa: ista p̄pō non ē vera: p̄ p̄nomē demonstratiuū demonstrādo p̄pōnē: cui⁹ ē pars: nā demonstrādo aliquā illarū: vel est vera vel falsa. si falsa habeo intentuz: si vera: et asserit se esse falsaz. igit̄ ita ē sicut asserit: et per p̄ns est falsa. **C** Ex ista cōclūsiōe seq̄ p̄. qz oīs p̄positio asserens se solā esse impossibilē: est impossibilis. p̄z de quolibet tali. ista p̄positio ē impossibilis demonstrata seipsa qz est impossibilis: qz non est necessaria: nec contingens. igit̄

est impossibilis. q non sit necia (p3) et q non sit contingens (pro
 bat) qz si est contingens: et ipsa adequate significat se esse ipof
 sibile. igit pole est ipsaz esse ipofibilez: sed ipsa nuc signifi
 cat tota sicut tunc significaret. et tunc foret ipofis p acci
 dens (vt p3) g iam est ipofis. ¶ 2° segt. ¶ Hec disiunctiua e
 ipofis. hō est asin^o v^l hec disiunctiua est ipofis: qz p^o pars est
 ipofis: et scda silr: qz asserit se vltimo esse ipofibile. igit asse
 rit quilibet partes esse ipofibile. et ipsa est scda pars. igit se
 asserit esse ipofibile: et p^o pars est ipofis. ¶ 3° segt. ¶ Sicut
 aliqua ppō est vera aut falsa falsitate terminoz: aut veri
 tate: ita aliq est necia: vel ipofibilis: necessitate vel impos
 sibilitate consurgēte ex terminis. patet de ista. hoc ē verū
 se demonstrato: que est vera non rōne alicuius significati:
 qd non sit ipsa: s^z solū rōne terminoz: qbus significat asser
 lue se esse verā. Cōsilliter dicif de alyz: vt hoc est falsuz: B
 est impossibile: hoc est necessariuz: q p^o pars non dicif falsa
 ratione significati distincti ab ipsa: nec secūda impossibilis
 aut tertia necessaria: ppter eandez causas: sed qlibet earū
 dicif esse talis ex concursu suoz terminoz. ¶ Ex ista p^o ne
 segtur correlarie. ¶ Aliqua ppositio est necessaria: et aliq
 impossibilis: quarū adeqta significata sunt contigētia (p3
 de istis) ista ppositio est necessaria: ista ppositio est ipofsi
 bilis: contigens est eniz primā esse necessariā: et secūda ipof
 sibile. ¶ Scdo segt. ¶ Hec ista p^o non valet: istud significa
 tum est cōtingens: et istud significatus est hec ppō. igit ista
 ppositio ē contigens: sed bene sequif. igit ista ppō est si
 gnificatū contingens (nec sequif) hoc significatū est contigēs
 et hoc significatū est ppositio impossibilis: igitur ppositio i
 possibilis est cōtingens: sed bene sequif q ppō ipofis est
 significatū contingens: vñ regule als date de veritate: et
 falsitate ppōnuz: seu de possibilitate: et impossibilitate: cōtin
 gentia: et necessitate earuz: intelligūtur de ppositionib^o q
 non dicuntur esse tales ex consurgētia terminoz. ¶ 4°
 conclusio est ista. Sicut est aliqd per se necessariū qd ē negā
 dum: ita aliquod per se ipofibile est concedendū. p^o pars ps
 patet de hac. ista ppositio ē necessaria: admissa illa. ista pro
 positio est necessaria. et pars patet etiā de ista. hec ppō est
 impossibilis: que quotiescunq pponit est concedēda: nō
 obstāte q sit ipofibilis per se: qz non est ipofis p accidens:
 ¶ Ex ista p^o ne sequif p. ¶ Aliqd est ipofibile per se qd nō
 est illatiū cuiuslibet alterius ppositionis: et aliqd ē per se
 necessariū: qd nō ē inferibile: ex qualibet ppositione. p^o pars
 ps: qz non sequif. hoc ē impossibile. ergo tu es asinus.
 ¶ Scdo etiā sequif. ¶ Hec argumētū non valet. tu es hō
 igit hec ppositio est necessaria: et si als videbar opposituz
 dicere intellexi de necessario et ipofibili simpliciter dicto.
 ¶ Tertio sequif. ¶ Aliqd est p se ipofibile: cuius adeqtu
 significatū est verū. p3 de ista: hoc ē ipofibile seipso demō
 strato: que adequate significat hoc eē ipofe: et verū est hoc
 esse impossibile.

His visis (patet) respōsio ad argumētū: admitten
 do illā disiunctiua: non obstāte q sit p se
 impossibilis: quia huius per se impossibilitas non est ex si
 gnificato aliquo: qd nō sit ista ppositio sed ex solo cur
 su terminoz: et ad argumētū nego maiorē. si ista disiuncti
 ua non ē ipofibilis. quia suum cōtradictoriuz sequitur ex
 opposito: quia bene sequif tu es asinus. vel ista disiunctiua
 est ipofibilis. ergo ista disiunctiua est ipofibilis: quia cōse
 quens sequitur ex qualibet parte antecedētis. et tunc ad ar
 gumētū. illa disiunctiua est tibi posita: et ate bene admissa:
 ergo nō est ipofibilis. nego argumētū. impossibile eni per
 se: ex impossibilitate sui significati non est admittenduz: vt
 homo est asinus: sed impossibile per se ex sola compositio
 ne terminozum est admittendū i ppositione: et extra obli
 gationē semper ppositum cōcedendū est. quare et c.
 ¶ Capitulū de pna cuius pns demonstratur per ans.

Decimo octavo pncipaliter ad qstione
 arguit sic. possibile est te eē
 asinū: et tu es. g tu es asinus. pna t3: qz nō est
 pole te esse nisi illud qd tu es. maior argui
 tur sic: et factio istā pnam: hec pna ē bona. g
 tu es asin^o: et demōstrato illā eandē pnam.
 tūc illa pna ē bona: et ans ē pole: g et pns. pa
 tet pna cū minori: qz pole est q illa pna cōuertat cū vna
 bona: s^z maiorēz pbo: qz ddictoriū pntis non ē cōpossibile
 anti. igit ista pna ē bona. ans arguit. nā si ddictoriuz pntis
 est cōpossibile anti. pono igit q ista pna sit bona: et q tu nō
 sis asin^o. et arguit sic: illa pna est bona: et ans ē pole. g et pns:
 maior est pcedēda tanq sequēs ex posito: et mior silr: quia
 vera et ipertinēs. vt patuit: tūc sic: pns est possibile: et illud
 adequate significat te esse asinū: igit te eē asinum est possi
 bile: qd erat probandum.

Pro solutione huius argumēti pono qtuor cō
 clusiones: quarū pma sit ista. Ali
 qua ppositio est ipofis: et tū pole est ipsaz eē verā. pbat.
 hec est ipofis chymera ē: et tū pole est eā cōverti cūz vero:
 ergo aliq ppositio est ipofibilis: quā possibile est eē verā.
 ¶ Ex ista p^o ne segt p. ¶ Aliqua est ppō necia: et tū pole est
 ipsaz esse ipofez. p3 de ista. de^o est: q pot uerti cū ista ipofis:
 chymera est. ¶ 2° segt. ¶ Aliqua ē pna bona q possibile ē
 esse malā: et e^o. pbat: ista pna ē bona: tu es hō: igit tu es ani
 mal: quā pole ē uerti cū vna mala. igit et silr ista ē mala
 tu es hō. igit tu es asin^o: quā pole est cōverti cū vna bona.
 patet hec oia de ppōnib^o significatib^o ex ipositione q mu
 tare possūt significatū qd habēt. ¶ 3° segt. ¶ Aliqua p
 positio admissa pcedit: quā tū expedit dicere eē falsā. pro
 bat: et pono tibi illā. ois hō ē rome: q admissa et pcessa. ppo
 no tibi: hec est falsa demōstrado positū: et p3 q cōcedēduz
 est ipsaz eē falsā: qz verū ē et ipertinēs. ¶ Ex ista p^o ne segt p^o.
 ¶ Aliqua ppō negat: que tū concedit eē vera. pbat: et de
 pono tibi illā. tu es: q admissa negat illa tu es: et cōcedēduz
 est ipsaz eē verā: qz extra tps pcedēdu erat ipsaz esse veraz
 et tūc est penit^o ipertinēs. ¶ 2° segt. ¶ Ipōsitione admissio
 ans pncipalis pne cōcedēdu est illud: et negādū ē illud eē
 verū: ita q si fiat hoc arg^m. hec pna ē bona: igit tu es asin^o.
 dicēdu est pns esse ipofe: et ans pole: quo admissio cōcedo il
 lud: et si arguit ista pna ē bona: et ans est verū. g et pns: nego
 q ans sit verū: qz falsuz et nō sequēs ipsuz esse verū. ¶ 3° segt
 ē ista. Aliqua est ppō falsa quā tū expedit dicere esse verā.
 pbat: et pono tibi illā. ois hō est rome: qua admissa ppono
 tibi: hec adeqte significat oēm hoiem esse rome: pcedēdu
 ē: qz verū et nō repugnās: deide pponit hec ē vera: ois hō
 est rome. o3 cōcedere: qz sequēs exposito et vno pcesso: et tū
 rei veritas est q ipsa est falsa. ¶ Ex ista p^o ne segt p. ¶ Ans
 pncipalis pntie pcedēdu est esse verū: nō obstāte q ip3 sit
 falsuz. pbat: et pono istud: ex quo ē pole q sit. a. quo admis
 so: ppono tibi. a. significat adeqte q ista pna ē bona: cōce
 dendū est tanq verū et ipertinēs: deide ppono. a. ē verū: con
 cedēdu est tanq sequens ex posito cū vno cōcesso: et tū rei
 veritas est q. a. ē falsuz. ¶ 2° segt. ¶ Ans eiusdē pntie ē pce
 dēdu eē verū et pole nō obstāte q ipsuz ē falsū et ipofe: pbat
 nā sequif illa pna ē bona significās solūmō ex significatio
 ne suarū partiū: demōstrado pncipalē gratiā. et ans est ve
 rus et possibile. g et sequēs ē verū et possibile. et ita p3 eē cō
 cedēduz: q illa tu es asinus est vera et possibilis: quo pcesso
 negat ipsam significare adequate te esse asinū tanq repug
 gnās. sequif eni tu nō es asinus: et illa ppō tu es asinus est
 va: igit ipa nō significat adeqte te eē asinū. ¶ 4° segt. Ali
 qua pna affirmatiua ē bona significās pncise excōpōne suaz
 priū: et tū ans ē pole: et pns ipofe. pbat: et pono q ista tu es
 hō: g tu es aial: significet pncise q tu es hō: igit tu es animal:
 et q pns uertat cū vna ppōne ipofibili: isto posito p3 cō

p^o p
 Cor^m
 Cor^m
 2° p
 Cor^m
 Cor^m
 3° p
 Cor^m
 Cor^m
 4° p

Dubium

clauso) non tñ e possibile q vna dña sit bona: cuius añs sit possibile: r dñs ipossible: r q tam ipsa qñ añs. r dñs significet solū ex compositione suarū partiu. ¶ Ex ista dclone sequit pmo. Qz ista dsequētia non valet: hec dña e bona si gnificās pñse iuxta cōpositionē suoz terminoz. q tu es asinus demonstrādo istā dñaz. añs enī e possibile: r dñs ipole: admissio. n. ante semp negādo dñam r dñs: r ccedēdo q il la e bona: r q significat ista soluz ex cōpositione suarū par tiū: non tñ dicā q ista significat soluz iuxta significationē partiu. ¶ 2º seqt. Qz hoc argumētū non valet: hec dña est bona: r hoc dñs adeqte significat te esse asinū. igitur tu es asinus demonstrādo in maiori totā consequentiaz: r in mi nori dsequēs eiusdē dñe: qz añs e possibile r dñs ipossible. Et si forte arguit sic: si añs est pole (ponat istud) q admis so arguit sic. ista dña e bona significās solūmodo iuxta cō positionē oīuz partiu: r añs e possibile. q r dñs: tūc sic. dñs e possibile: r ipsuz adequate significat te esse asinū: igit pol sibile est te esse asinū: qd fuit in pncipio pbādus. Jō rñdet negādo q añs sit possibile: tanq̄ repugnās: sequit enī ista dña e bona significās pñse iuxta cōpositionē suarū partiu: r dñs e ipossible. q añs nō e possibile: qd dñs sit ipossible: sequit ex casu (sequit. n) hoc dñs significat adequate te eē asinū: q dñs est ipossible. ¶ Notādū e q aliud e ppositio nez significare iuxta cōpositionē suarū partiu: r aliud est ip sam significare iuxta significationē earundē: hec. n. dditio nalis si tu es homo: tu es aial. iā significat iuxta cōpositionē suarū partiu: etiā iuxta oīuz suarū partiu significationē: si tñ iponere ipsaz significare autē tice: q si tu es homo: tu es aial: r q significaret te esse asinū: ipsa significaret ex cōpo sitione oīum suarū partiu: s non fm significationē earudē iterdū tñ sumit significatio p ppositione: r ecōuerso: ideo hic dicī ad cautelā sophistarū (qz vbi nō expedit) talis non debet fieri difficultas.

His visis patet solutio argumēti negādo illā dñaz: hec dña e bona: igitur tu es asinū: r ccedo q oppositū dñtis stat cuz ante: deinde admitto q illa dña sit bona. r cū dicī. illa dña e bona r añs e possibile: igitur r dsequēs. nego dñam: si tñ addit q ista significat solū iuxta cōpositionē suarū partiu. ccedo dñam r dñs videlicet q ista: tu es asinus e possibilis: r nego q ipa significat adeqte te esse asinū: tanq̄ repugnās vltimo cōcesso. Itē si fiat hec dña. hec dña e bona significās pñse iuxta cōpositionē r si gnificationē oīum suarū partiu. igit tu es asinus. iterū ne go dñaz (r dico) añs esse possibile. Itē si fiat hec dña: hec dña e bōa significās pñse iuxta cōpositionē oīuz partiu: et hoc dñs significat adequate te eē asinū. q tu es asinus. ne go dñam: qz antecedēs est possibile: r dsequēs impossibile Ex hoc etiā ccedo istā dclonē: q aliqua ppō e possibilis: r tñ posita r admitta: r imediate proposita debet dici impos sibilis vt in secūdo correlario q̄rte dñis patuit. quare rē. ¶ Capitulū de illatione vniuersalis: ex sua indefinita vel particulari.

Decimo nono arguit pncipaliter ad q̄ stionē sic. Omne aial si est ru dibile est asinus: sed tu es aial si tu es rudi bilis. igit tu es asinus (r dsequētia) qz e sil logismus in tertio prime. r minor silr: qz est vna dditionalis: cuius añs est ipossible: et cuius ddictozūz dsequētis formaliter repu gnat añti: sed maiorē probo sic. aial si est rudibile est asinū: r nihil est aial qn istud si est ru dibile est asinus. igit omne aial si ipsuz est rudibile ipsuz est asinus (p3 dsequētia) ab exponētibus ad expositū: r añs est verū: ergo r dñs. Cōfir matur sic. oē aial est asinus: tu es aial. q tu es asinus (p3 dse quētia cū minori) r maiorē pbo sic. aial est asinus: q omne aial est asinus (patet dsequētia) qz in necessarijs nō refert

enūciare vlr: particulariter: aut indefinite per cōmētatorē. ¶ **Pro solutione** huius dfirmationis pono q̄tuo r dclones: quarum pma e ista. ¶ Sicut particularis vel indefinita diuersoz pdicamētoz non e illatiua sue vlis. sic particularis vel indefinita eiusdē pdicamēti: r pdicationis idirecte non duertit cū sua vli. p ma pars p3: qm nō sequit homo e albus: q ois hō e alb. r etiā p3: qm hec dsequētia nō valet. hō est iste hō: q ois hō e iste hō. ¶ Ex ista dñe seqt pmo. Qz duo dtraria in mā nā li sunt simul falsa (p3) qm illa sunt simul falsa. oē aial e hō. nullū aial est homo: r q sint in mā naturali (liquet) qz nō sunt in mā cōtingenti: nec in mā remota. ¶ Scdo sequit. Qz duo subcōtraria in mā naturali sunt simul vera. p3 de istis. aial est homo: aial nō est hō: que sūt simul vera. ¶ 2º dclō est ista. Aliq̄ est indefinita: vlr particularis pdicationis directe: q sue vlis nō est aliquatr illatiua (p3) qm nō seqt: hō fuit aial: q ois hō fuit aial. dato. n. q aligs hō nūc p sit: añcedēs e verū: r dsequēs falsuz: r in eodē casu nō sequit. aliquis homo nō fuit aial: igitur nullus homo fuit aial (p3 enī euidēter) antecedēs eē verū: r dñs falsuz. ¶ Ex ista dñe seqt pmo. Qz ab indefinita vel particulari de scdo adiacente: ad suā vniuersalē fallit dña aliq̄: qz non sequit. ali quod instās fuit: igitur omne instās fuit: aliquod instās erit: igit oē instās erit. aial nō fuit: igitur nullū animal fuit. ¶ 2º seqt. Qz duo dria in pdicatione directa: vel de secun do adiacēte sunt simul falsa (p3) qm ista sunt simul falsa: quilibet homo fuit aial: nullus homo fuit aial. qdlibet m stans fuit: r nullū instans fuit. ¶ Tertia dclō est ista. Aliq̄ est indefinita: vel particularis pdicationis directe r verbi de pñti: que non est sue vniuersalis aliquatr illatiua (pa ter) qz non sequit. aliquod corpus necessario est suba: igit qdlibet corpus necessario est suba. aliq̄ corpus dtingēter est suba: igit oē corpus dtingēter e suba. p3. n. q añs est ve rum r dñs falsum. ¶ Ex ista dñe seqt pmo. Qz ab indefini ta ad suaz vlem pñtis tpis de secūdo adiacente: seu in pdi catione cōuertibiliū: non valet dsequētia: qz nō sequit: sub stātia necessario e. igit ois substātia necio e. ens dtingēter est ens. igit oē ens dtingēter e ens. cuiuslibet. n. harū dñaz añs e verū: r dñs falsuz. ¶ 2º sequit. Qz duo dria pñtis tpis in pdicatioe directa aut duertibiliū: aut de 2º adia cēte sunt sil falsa. p3 de istis. oē corp⁹ necio est suba: nullū corp⁹ necio e suba. ois suba dtingēter e suba: nulla suba dtingēter e suba: oē ens necio est: nullū ens necio e. nō enī e ali qua istarū que nō sit falsa ppter aliquoz entiu necitatē: r aliquoz cōtingētiāz. ¶ 4º dclō est ista. Quilibet indefi nita vel particularis pñtis tpis in pdicatione directa: vel duertibiliū: aut de scdo adiacēte: omni alia deducta dtere minatione est sue vlis vlr illatiua: vñ bene sequit: homo e aial. igit ois homo est aial: albedo nō est albedo. igit nulla albedo est albedo: hō est: ergo ois homo e. aligs homo nō est: igitur nullus hō est. Istā dsequētiā vltimāz probo: ex qua apparebit cuiuslibet aliarū probatio: qm ex opposito cōsequentis: sequit oppositum antecedētis. pbatur: nō se quitur. aliquis homo est: q vel est pñse vnus homo: vel aliqui homines sunt. si pñse est vnus homo ille est quili bet homo: r p cōsequēs quilibet homo est si aliqui homines sunt: r non est maior ratio de vno quā de alio: sequit q qui libet homo est: qd est cōtrariū dsequētis. Et isto modo duo dtradietoria nunq̄ sunt simul falsa: nec duo subcōtraria si mul vera. ¶ Ex ista conclusione sequit primo. Qz si aliq̄ albu non est: nullū coloratū est. pbatur: qz si aliq̄ albu non est: aliq̄ coloratum non est: r si aliq̄ coloratum est: nullū coloratū est. ergo a primo ad vltimum: si aliq̄ albu nō est: nullū coloratū est. pma dsequētia tenet: a ple inferiori: ad ple supius. 2º aut r3 per dclonē. ¶ 2º sequit. Qz aliqua est dsequētia bona: r tñ ddictozū dsequētia

est imaginabile stare cum antecedente sine contradictione. patet de ista: albu non est: igitur nullu coloratu est: imagina- bile est eni absq; contradictione: q; albu non sit: et aliqd colo ratu sit: lz illa non sint naliter copossibilia.

His visis patet responsio ad rones negado illa. De aial si est rudibile est asinus (dato) q; di- tribuatur totu conditionatu: et ad pbatione nego niaz. nec arguitur ab exponetibus ad expositu: qm ille non sunt ex- ponentes eius: sed iste. aial si e rudibile e asinus: et nihil est aial si e rudibile qn istud sit asinus: quaru scda e falsa: quia scdu dictionum e veruz. s. aliqd e aial si est rudibile: qd non est asinus: q; hoc no e asin: te demosttrato: et hoc est aial si est rudibile. g. r. Si aut supponit in pncipio q; hui' condi- tionati soluz prima pars distribuaf (cedo conditionalem illa) et nego niam: q; plus pdicatur in minori q; fuerit di- stributu in maiori. deberet g sic argui. Omne aial si e rudi- bile est asinus: sed tu es aial: ergo si tu es rudibilis tu es asi- nus. nia bona: et sequens veru sicut et ans. Ad cofirmatio- nez nego illaz. omne animal e asinus: et ad ppatione: nego sequentia: et cu dicit: q; i necessarijs no refert enuclare vlr: particulariter: et indefinite (cedo hoc) qm qucuq; vlis est necessaria: et sua indefinita silr. vel particularis e necessaria: igitur inice pvertunt: cu hoc tn stat q; no semp ab indefinita necessaria: vel particulari ad sua vniuersale est bonu argu- mentum (vt patuit in prima coclusionem. quare r.

Capitulum de falsitate et veritate ppositionum: de ex- tremo disuncto.

Agesimo pncipalr arguit sic. Omnis homo vel asinus est asinus: tu es homo vel asinus. g tu es asinus. patet sequentia in tertio pme cuz minori: et maio- rem pbo sic. homo vel asinus e asinus: et ni- bil e homo qn istud vel asinus sit asinus. er- go ois ho: vel asin' est asinus. patet nia: ab exponetibus ad expositu. It e iste ho vel asin' e asin': et ista homo vel asinus e asinus: et sic de singulis: et isti sunt oes ho- mines. igitur ois homo vel asinus e asinus (p3 nia) asingula- ribus sufficiter enumeratis ad sua vlem: et ans arguit: qm quacuq; singulari data: fiat hoc argumetu. asinus est asin' ergo iste homo vel asinus e asinus (p3 nia) a parte disjun- cti ad totu disunctu sine impedimeto. Cofirmaf (et pono) q; istud complexu no differes ab asino couertat cu illo termino ho. tuc sic. ois no differens ab asino e asinus: tu es non diffe- rens ab asino. g tu es asinus. p3 nia cu maiori: et minores p- bo sic. tu es ho: igitur tu es no differes ab asino. patet nia: ab vno couertibili ad reliquu. et ans e veru: igitur et cosequens.

Pro solutione huius argumeti pono qtuor co- clones: quaru pma e ista. Omnis ho est homo vel asin': et tn no ois ho vel asinus e asinus. pri- ma pars p3: exponibiliter et inductiue: et scda pbat: q; suuz d- dictionu e falsuz. s. ois homo vel asinus e asin'. supposito in- hac pma: q; totu disunctuz distribuaf: q; sua scda expo- nes est falsa. s. nihil e ho vel asinus qn istud sit asinus: imo aliqd e ho vel asinus: qd no est asinus: q; tu non es asinus: et tu es aliqd qd homo e vel asinus. Ex ista pnc se qur p- mo. Q; quelibet illaru est falsa. ois ppdo vel eius ptradictio- ria e vera: ois ppdo vel eius dictiona est falsa. ois homo vl' differes ab hoie e ho. ois ho vel differes ab hoie est no ho: q; cuiuslibet istaru secuda expones e falsa semp supposito q; totu disunctu distribuaf. Ex ista pnc se qur p- mo. Q; quelibet istaz est falsa: iste homo vel asinus e homo: iste homo vel asinus e homo: demosttrando in pma homine: et in secuda asinus. supposito q; distributio ferat sup totu disunctum: na tunc pma equalit isti: hoc qd est ho vl' asinus est asinus: qd e fal- sum: demosttrado hoiez: et secuda equalit isti: hoc qd est ho vel asinus est homo: qd iteru no est veru: demosttrado asi-

nus. **Scda** e ista. Ois ho vel asinus e asinus: et ois ho- mo vel asinus e homo (dato) q; distributio no ferat in to- tuz disunctu (p3 p exponetes) q; homo vel asin' est homo: et nihil e homo qn istud vel asinus est homo. igitur ois homo vel asinus e ho. p3 nia: q; ly qn i scda exponente semp dz i- mediate seq terminu distribuaf. Ex ista pnc se qur p- mo. Q; illa no sut d- dia: ois ho vel asin' e asinus. ois ho vl' asinus no e asinus: nec illa sut d- dictiona: ois ho vel asinus e asinus: ho- mo vel asin' no e asin': q; bec oia sunt simul va: et ro est: q; nullibi distribuaf ly asinus qd e pars subiecti: s; bec sunt d- dia: ois ho vel asin' e asinus: ois homo non vel asinus e as- nus: et bec sunt d- dictiona. ois ho vel asinus e asinus: et ho n- vel asinus e asinus: quaru negatiua semp e falsa. Ex ista pnc se qur p- mo. Q; illa no sunt subalterna. nullus ho vel asinus est ho- mo: aliqs homo vel asinus n no e ho: q; tuc ista eent d- dicto- ria. qlibet homo vel asin' est ho: aliqs ho vel asin' no e ho. qd no e veru: ex quo sunt simul va. **Tertia** e ista. Aliq- inuice d- dicit coiter: quoz nullu subm distribuaf. patet de istis: qlibet ho vel asinus e asinus: aliqs ho no vel asin' est asinus: in qbus nullibi distribuaf ly ho vel asinus: sed in vli ly ho: et in particulari ly asinus. Ex ista pnc se qur p- mo. Q; ali- q sunt subcontraria q; subiecta no supponit determinate. p3 de istis: vt aliqs ho vl' asin' e asinus: aliqs ho n vl' asinus e asinus: qru scde subz no suppoit determinate: q; z ps sub- supponit distributiue: q no e determinatio pme. Ex ista pnc se qur p- mo. Q; aliqs e termin' q supponit: q no supponit distributiue: nec puse tm: nec determinate: nec discrete. p3 de subiecto huius. ois ho vel asinus e asin': aut illius: aliqs ho non vel asinus est asinus. vna eni pars suoponit distributiue: et alia cofuse tm: vel determinate: et nulla e determinatio alteri'. igitur totu subiectu: nulla illaru denoiationu denoiabit sup- ponere. **Quarta** e ista. Aliqua e ppdo vlis affirmatiua sub cui' subo iu pma figura no ptingit sillogistice pcedere: patet: q; non seqtur. omnis homo vel asinus e asinus: tu es homo vel asinus: igitur tu es asinus. Ex ista pnc se qur p- mo. Q; aliquis e sillogismus in pma figura optim': et tn subiectu pme nec secu pvertibile pdicatur in minori. p3 de isto sillogismo. qlibet homo vel asinus e asinus: tu es ho- mo. igitur tu vel asinus est asinus. **Secdo** seqtur. Q; aliq e vniuersalis affirmatiua: cui non correspondet exclusiua de extremis traspositis. p3: q; non seqtur. ois homo vel asin' e homo: igitur tm homo e homo vel asinus: q; antecedes est veruz: et cosequens falsum. vt p3 per exponetes: s; neces- se est ad danduz exclusiua illius vniuersalis: q; ly asin' sem- per se teneat a parte subiecti vt seruetur ptnue eade suppo- sitio: huius ergo vniuersalis. ois homo vel asinus e homo: est bec exclusiua: tm homo vel asinus e homo: et istius ois homo vel asinus est asinus: bec est exclusiua: tm ens qd vel asinus e asinus e homo: et sic dico pp euitanda nugatione.

His visis patet respoio ad argu' negando illa: ois ho vel asinus est asinus: si distribuaf totu disunctu. Et ad pbatione nego psequentia: q; illa negatiua non e expones illius vlis: ex quo totu distribuaf in vli ex- ponibili: no pcedit ly qn: s; ista e sua expones: nihil e ho vel asinus qn istud sit ho: et hoc negat: deinde cu arguit inducti- ue: nego qualibet singulari: in qua demosttrat ho: bec eniz iste ho vel asinus est asinus: dz sic resolui: hoc est asinus: et hoc e iste ho vel asinus. vbi p3: q; pma e falsa demosttrado hoiez: si aut in pncipio supponit: q; non distribuaf totu dis- iunctu: s; solu pma ps: cedo illa: ois ho vl' asinus e asinus: et nego nia: nec e silis in tertio pme: qm subiectu maioris no semp dz pdicari in minori nec secu couertibile: s; soluz distribuaf: in p' dz pdicari in scda vel sibi pportioale: iuxta modu loquedi pmi correlary qre pconis. Ad cofirmatio- ne admitto casu: et nego illa: tu es no differes ab asino: et ad pbatione nego niam: tu es ho, igitur tu es non differens

2° p
Coz^m
Coz^o
3° p
Coz^m
Coz^m
4° p
Coz^m
Coz^m

Dubium

ab asino (et dico) quod est bona: et quod antecedens est verum: et consequens si: ex quo non sequitur ista. tu es non differens ab asino ut satis liquet intuitu materia obligationum.

Capitulum de mutua relatione logicalium relatiuorum.

Vgesimo primo principaliter ad questionem arguitur sic. Tu es frater asini: igitur tu es asinus. per consequens: et asinus si: isti sunt fratres demonstrando te et asinum: quorum quilibet habet fratrem: igitur quilibet istorum est frater alteri. per consequens: quoniam vultur sequi. isti sunt filii. igitur quilibet istorum est filius alteri. isti sunt equales: igitur quilibet

istorum est alteri equalis. sed antecedens arguitur sic. iste est frater demonstrando te: et iste est frater demonstrando asinum: igitur isti sunt fratres: per consequens: quia numerus pluralis probatur per singularem. sequitur. n. vultur iste est homo et iste est homo: igitur isti sunt homines. iste est dominus et iste est dominus: igitur isti sunt domini. et ita si in aliis. quare etc. Confirmatur sic idem antecedens. isti sunt fratres aliquorum. igitur isti sunt fratres. per consequens: quia ex opposito sequitur oppositum. sequitur enim. isti non sunt fratres: igitur isti non sunt fratres aliquorum. ex eo: quia quod negatio negat illud negat distributive. asinus arguitur. iste est frater alicuius: et iste est frater alicuius. isti sunt fratres aliquorum. Item sequitur isti non sunt fratres: igitur isti non sunt fratres istorum: demonstrando per ly istorum fratrem tuum et fratrem asini. per consequens: a superiori distributo negative: ad suum inferius: et consequens falsum. ergo et antecedens.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista. Si aliqua sunt equalia ista sunt equalia inter se. probatur: quia dato opposito sequitur quod sonus et plura sunt equalia: et tamen sonus non est tantus quantum est plato. probatur: et pono: quod sonus sit equalis Ciceroni: et plato Joanni: sit tamen sonus minor plato. isto posito arguitur sic: si aliqua sunt equalia: quod non sunt inter se equalia: hoc est id quod sunt equalia aliquibus et non sibi ipsis. sed sonus et plura sunt equalia aliquibus: et non sibi ipsis.

Cor^m sic. et vera. Ex ista dicitur sequitur per. Quod si aliquid sunt equalia vel in equalia: similia aut dissimilia: quodlibet illorum est equalis vel in equalis: sive vel dissimile alteri: per consequens: quoniam tunc stare aliquos esse filios: quorum unus non est alteri filius quod non admittit contra modum loquendi. Secundo sequitur. Quod si aliqui sunt fratres: illi sunt inimici fratres: et quilibet illorum est frater alteri. (per consequens) quia aliter duo essent fratres: quorum unus alteri non attineret: imo unus est homo: et alter asinus: quod non videtur verum. Secunda est ista. Aliquid sunt quorum quilibet est frater: et tamen illi non sunt fratres (per consequens) in priori casu de homine et asino quod non sunt fratres: ex quo non sunt inter se fratres: et tamen quilibet illorum est frater ex quo quilibet eorum habet fratrem: et non sequitur si aliquid sunt: quorum quilibet est dominus: illi sunt domini: et si aliquid sunt: quorum quilibet est servus: illi sunt servi: igitur per idem si aliquid sunt: quorum quilibet est frater: illi sunt fratres: quia dominus est relatiuum suppositiois: et servus suppositiois: que respiciunt indifferenter extremum explicitum vel implicitum: sed frater equalis: sive: et homo: sunt relatiua equalitatis: que non respiciunt nisi extremum explicitum. ita quod si aliquid sunt domini: vel servi sufficit quod ipsi sunt domini vel servi aliquorum vel alicuius. sed hoc non sufficit. si aliquid sunt fratres filii vel equalia. sed requiritur quod ipsi inter se tale habeant denominationem.

Cor^m Ex ista dicitur sequitur per. Quod nulla istarum dicitur valet. isti sunt fratres aliquorum: igitur isti sunt fratres. isti non sunt fratres aliquorum: igitur isti non sunt fratres propter diuersas relationes: quoniam ly fratres in vna respicit ly isti: et in alia ly aliquorum. Secundo sequitur. Quod ista consequentia sit bona. fratres istorum sunt: igitur fratres sunt: et non e converso: tamen ly fratres non est superius ad ly fratres istorum: quia etiam ista consequentia est bona. iste homo est: igitur non homo est: et non e converso. et tamen ly non homo non est superius ad ly iste homo: quia non est verificabilis de eo eodem modo: quia ly fratres non vultur verificari de ly fratres istorum: quia ista non est vera. quicumque sunt fratres istorum: sunt fratres: ideo ly fratres non est superius ad ly fratres istorum. Tertia dicitur est ista. Sophistice potest subtraheri quod aliqui sunt fratres qui non sunt fratres inter se: dicens: quod eadem est ratio omnium relatiuorum. aliqui enim sunt

Cor^m 2° dicitur sequitur per. Quod si aliquid sunt equalia vel in equalia: similia aut dissimilia: quodlibet illorum est equalis vel in equalis: sive vel dissimile alteri: per consequens: quoniam tunc stare aliquos esse filios: quorum unus non est alteri filius quod non admittit contra modum loquendi. Secundo sequitur. Quod si aliqui sunt fratres: illi sunt inimici fratres: et quilibet illorum est frater alteri. (per consequens) quia aliter duo essent fratres: quorum unus alteri non attineret: imo unus est homo: et alter asinus: quod non videtur verum. Secunda est ista. Aliquid sunt quorum quilibet est frater: et tamen illi non sunt fratres (per consequens) in priori casu de homine et asino quod non sunt fratres: ex quo non sunt inter se fratres: et tamen quilibet illorum est frater ex quo quilibet eorum habet fratrem: et non sequitur si aliquid sunt: quorum quilibet est dominus: illi sunt domini: et si aliquid sunt: quorum quilibet est servus: illi sunt servi: igitur per idem si aliquid sunt: quorum quilibet est frater: illi sunt fratres: quia dominus est relatiuum suppositiois: et servus suppositiois: que respiciunt indifferenter extremum explicitum vel implicitum: sed frater equalis: sive: et homo: sunt relatiua equalitatis: que non respiciunt nisi extremum explicitum. ita quod si aliquid sunt domini: vel servi sufficit quod ipsi sunt domini vel servi aliquorum vel alicuius. sed hoc non sufficit. si aliquid sunt fratres filii vel equalia. sed requiritur quod ipsi inter se tale habeant denominationem.

Cor^m Ex ista dicitur sequitur per. Quod nulla istarum dicitur valet. isti sunt fratres aliquorum: igitur isti sunt fratres. isti non sunt fratres aliquorum: igitur isti non sunt fratres propter diuersas relationes: quoniam ly fratres in vna respicit ly isti: et in alia ly aliquorum. Secundo sequitur. Quod ista consequentia sit bona. fratres istorum sunt: igitur fratres sunt: et non e converso: tamen ly fratres non est superius ad ly fratres istorum: quia etiam ista consequentia est bona. iste homo est: igitur non homo est: et non e converso. et tamen ly non homo non est superius ad ly iste homo: quia non est verificabilis de eo eodem modo: quia ly fratres non vultur verificari de ly fratres istorum: quia ista non est vera. quicumque sunt fratres istorum: sunt fratres: ideo ly fratres non est superius ad ly fratres istorum. Tertia dicitur est ista. Sophistice potest subtraheri quod aliqui sunt fratres qui non sunt fratres inter se: dicens: quod eadem est ratio omnium relatiuorum. aliqui enim sunt

Cor^m 3° dicitur sequitur per. Quod si aliquid sunt equalia vel in equalia: similia aut dissimilia: quodlibet illorum est equalis vel in equalis: sive vel dissimile alteri: per consequens: quoniam tunc stare aliquos esse filios: quorum unus non est alteri filius quod non admittit contra modum loquendi. Secundo sequitur. Quod si aliqui sunt fratres: illi sunt inimici fratres: et quilibet illorum est frater alteri. (per consequens) quia aliter duo essent fratres: quorum unus alteri non attineret: imo unus est homo: et alter asinus: quod non videtur verum. Secunda est ista. Aliquid sunt quorum quilibet est frater: et tamen illi non sunt fratres (per consequens) in priori casu de homine et asino quod non sunt fratres: ex quo non sunt inter se fratres: et tamen quilibet illorum est frater ex quo quilibet eorum habet fratrem: et non sequitur si aliquid sunt: quorum quilibet est dominus: illi sunt domini: et si aliquid sunt: quorum quilibet est servus: illi sunt servi: igitur per idem si aliquid sunt: quorum quilibet est frater: illi sunt fratres: quia dominus est relatiuum suppositiois: et servus suppositiois: que respiciunt indifferenter extremum explicitum vel implicitum: sed frater equalis: sive: et homo: sunt relatiua equalitatis: que non respiciunt nisi extremum explicitum. ita quod si aliquid sunt domini: vel servi sufficit quod ipsi sunt domini vel servi aliquorum vel alicuius. sed hoc non sufficit. si aliquid sunt fratres filii vel equalia. sed requiritur quod ipsi inter se tale habeant denominationem.

patres: qui non sunt patres inter se: et aliqui sunt filii: quod non sunt filii inter se. igitur pariformiter aliqui sunt fratres quod non sunt fratres inuicem. Ex ista dicitur sequitur primo. Quod aliquid sunt equalia et similia: quorum quodlibet est in equalis: et dissimile alteri (per consequens) quia aliqua sunt in equalia et dissimilia inter se: quod sunt equalia et similia aliis. Secundo sequitur. Quod quodiam fortes erunt plato erunt: ipsi erunt equales: et tamen quodiam erunt fortes erunt magis plato (per consequens correlatiuum) ponendo in casu secundas partes. Quarta est ista. Aliqua sunt dictionaria: que inuicem conuertuntur. per consequens: sicut ista via: quoniam ista homo currit: et risibile currit conuertuntur inter se: et sunt dictionaria aliarum. nam homo currit est dictionarium istius. non homo currit: et risibile currit: istius non risibile currit. Ex ista dicitur sequitur primo. Quod aliquid conuertuntur: et eadem inuicem contradicunt. per consequens de istis. risibile currit: nullum risibile currit: que inuicem contradicunt: et tamen conuertuntur eorum aliquibus aliis. Secundo sequitur. Quod aliqua duo sunt necessaria: et eadem formaliter repugnant: pater: quia si non inuicem repugnant: tamen sufficit quod repugnent aliis.

His visis patet responsio ad argumentum negando qualibet illarum. tu es frater asini: isti sunt fratres: demonstrando te et asinum. et ad probationem secunde nego dicitur: quod non sic dicitur inferri pluralis numerus ex singulari numero: saltem in relatiuis equalitatis: sed isto modo. iste est frater istius: et iste est frater istius seipsum demonstrando a parte vtriusque extremi: igitur isti sunt fratres. consequentia bona est: sed antecedens est falsum: et ad similitudinem patet: quod nulla est: quia ly homines non est relatiuum: et ly asinus est relatiuum suppositiois: sed ly frater est relatiuum equalitatis. Ad confirmationem responsionis est in tertia dicitur. unde ly quod negatio negat distributive: adhuc non valet consequentia: quia concludit suppositum in dicitur: quod non negat negationem in ante: aliter potest responderi concedendo quod tu et asinus estis fratres: ex quo non sequitur: quod tu es frater asini: et ita non sequitur. a. et b. sunt equalia: vel similia. igitur. a. est equalis vel simile b. sed determinatione tertia et quarta conclusionis.

Capitulum de negatiuis pregnatibus: et non pregnatibus ac earum sequela.

Vgesimo secundo principaliter arguitur sic ad questionem. Tu qui es asinus non es capra. igitur tu es asinus. Consequens quoniam probatur sic. Nam sequitur. tu qui es asinus non es capra. igitur tu es asinus: ratione prime compositionis: que oino affirmat. sed eque bene affirmatur illa compositio in ista. tu qui es asinus non es capra: sicut in alia: quia negatio sequens non negat terminum precedentem. igitur etiam ista negatiua ratione prime compositionis est illatiua huius: tu es asinus. Item sequitur quoniam tu es homo tu non es chymera. igitur tu es homo ratione prime compositionis: super quod non cadit negatio. ergo etiam sequitur. tu qui es asinus non es capra: ergo tu es asinus: quia prima compositio affirmat. Ita probatur principale asinus. s. tu qui es asinus non es capra: quia suum compositio est falsum. s. tu qui es asinus es capra. ites nullus homo qui est asinus est capra. igitur tu qui es asinus non es capra. patet consequentia ab vniuersali negatiua ad suam singularem. et asinus est verum: igitur et consequens.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista. Quelibet propositio categorica negatiua pregnans est alicuius affirmatiue ponentis in eadem formaliter illatiua. per consequens inductive: quoniam sequitur tamen homo non est asinus: igitur quodlibet non homo est asinus: nullus homo propter sortem est sonus. igitur sonus est sonus. plura. in quantum homo: non est asinus: igitur plura est homo. Ex ista dicitur sequitur primo quod ista dicitur est bona: quia tu es asinus: tu non es homo. igitur tu es asinus: quia asinus est propositio negatiua pregnans: que est temporalis de presenti: ex qua sequitur: quod in alio tempore tu es asinus: et in eodem tu non es homo: et tamen quod tu es asinus: et quod tu non es homo. Secundo sequitur quod ista dicitur est bona: quia tu es asinus: tu non es homo. igitur tu es asinus: quia asinus est negatiua

Capitulum de negatione veritatis: ac proprii actus in tempore obligationis.

Vigesimo tertio principaliter arguitur sic. Verum est te esse asinum. igitur tu es asinus. et tunc dicitur: et non nisi quod verum. igitur te esse asinum est verum. et tunc dicitur: et ponitur tibi illam: tu es asinus est tibi positum et a te admissum: quo admissum proponitur tibi. tu es asinus. si concedis: habeo interum si negas. Contra tu negas tibi positum et a te admissum: male respondes. et tunc dicitur: tu negas istam. tu es asinus: et ista est tibi posita et a te admissa. et tu negas tibi positum et a te admissum. et tunc dicitur: et minor est casus. Item sic. oes tibi positum et a te admissum est a te concedendum: sed tu es asinus est tibi positum et a te admissum. et tu es asinus est a te concedendum. p. 3. i. 3. p. 7. maior est regula. minor autem est casus. g. 7c.

Pro solutione

huius argumetum pono quatuor conclusiones quarum prima est ista. Alii bene respondendo concedit se negare positum et admissum: quod tamen non negat positum nec admissum. probatur in casu argumetum: nam pro ista. tu es asinus: tu negas illam: tunc sic: tu negas illam: et illa est tibi posita et a te admissa. et tu negas tibi positum et a te admissum: maiorem oportet concedere: quod verum et impertinet. minor est posita et admissa. et tunc dicitur: tunc sic: te bene respondere tu concedis te negare positum et admissum: quod tamen rei veritas est quod tu non negas positum nec admissum: quia illa in rei veritate tu es asinus non est posita nec admissa: sed illa tu es asinus est tibi positum et admissum a te. Ex ista dicitur sequi correlarie. quod aliquis bene respondendo negat se concedere positum et admissum: qui tamen concedit positum et admissum. probatur (et pono tibi illam) nihil est tibi positum et a te admissum: quo admissum: quod pole: propono. tu concedis tibi positum et a te admissum: negandum est: quod repugnans sequitur. n. nihil est tibi positum et a te admissum. igitur tu concedis tibi positum et a te admissum. tunc arguitur sic: rei veritas est: quod tu concedis tibi positum et a te admissum. et tamen bene respondendo negas te concedere istud pro repugnanti: igitur habet interum. Et tunc dicitur: Aliquis concedens se male respondere non male sed bene respondet. probatur: et pono tibi illam: ois homo male respondet: quod admissum: quod polis propono tibi illam. tu es homo: concedendum est: quod verum et impertinet. deinde propono. tu male respondes concedendum est: quod sequens exposito cum vno concessio. p. 3. igitur quod tu concedis te male respondere: sed bene respondes: quod concedis sequens exposito: admissum tamen vno concessio. Ex ista dicitur sequi. Et in casu argumetum concedendo te male respondere non male sed bene respondes. probatur: nam concessa illa. tu negas tibi positum et admissum: propono tu male respondes. et p. 3. quod hoc est concedendum: non tanquam verum sed tanquam sequens. sequitur. n. tu negas tibi positum et a te admissum. igitur male respondes. Et tunc dicitur: Alii prope est penitus neganda: et tamen fatendum est ipsam esse concedendam. p. 3. de ista. chymera est: quod est neganda oino est tunc obligatio. et sicut infra: quod est ipollis simpliciter: et quod sit fatendum ipsam esse concedendam: probatur. et pono: quod ille convertatur. deinde est chymera est: quo posito. propono hec est concedenda deinde est (oportet concedere) quod verum non repugnans. deinde propono hec est concedenda. chymera est. hoc iterum est concedendum. et expedit concedere tanquam sequens: sequitur. n. ista convertuntur. et p. 3. est concedenda: igitur et tunc. Ex ista dicitur sequi correlarie. Et hec tu es asinus in casu est penitus neganda: et tamen fatendum est ipsam esse concedendam. p. 3. pars p. 3: quod illa est ipollis simpliciter: et scda probatur: quod sequitur: tu es asinus est tibi positum et a te bene admissum. et tu es asinus est a te concedendum: et tunc bona: et tunc est a te concedendum in casu: igitur et tunc. Et tunc dicitur: Alii est tibi positum et a te admissum: quod non est a te concedendum. probatur: et pono tibi illam: tu es asinus est tibi positum et a te admissum: quod posito et admissum: propono tu es asinus est ipollis simpliciter: sed est concedendum: quod verum et impertinet: deinde tu es asinus est a te negandum: hoc etiam est a te concedendum: quod sequens: sequitur. n. tu es asinus est im-

pregnans: ex qua sequitur quod in aliquo loco tu es asinus: et in eodem loco tu non es homo. et tunc dicitur: et tu es asinus (ut satis patet intuitu). Scda est ista. Tu non moueris quoniam infinite velociter curris: et tamen si infinite velociter curris: infinite velociter moueris. et pars est euidens. et probatur ex hoc: quod suum dicitur: non est falsum. s. tu moueris: quoniam infinite velociter curris: quod tu non curris. Ex ista dicitur sequi primo. Quod ista dicitur non valet. tu non es homo quoniam tu es asinus. igitur quoniam tu es asinus: tu non es homo: quod antecedens est verum et dicitur falsum (ut patet). Scdo sequitur. Quod ista dicitur non valet. tu non es vbi est antepos. igitur vbi est antepos tu non es. et tunc dicitur: quod suum dicitur non valet. et tunc dicitur: quod asserit antepos esse in aliquo loco. Tertia est ista. L3 due propositiones ponentes in se esse repugnant: nulle tamen ponentes in se inuicem dicitur (prima pars patet de istis) tu es albus: tu es niger: tu sedes: tu curris: tamen quod scde inuicem repugnant: et tamen formaliter ponunt in esse. et pars est manifesta: quoniam dato opposito duo dictionaria forer simul falsa: quod non est pole pise et man insolubiliu (et probatur dicitur) quod si aliquid diceret ponentia inesse maxime viderent ista: tamen tu es homo: tamen tu non es homo: quod quolibet est falsum (ut patet). Ex ista dicitur sequi primo. Quod ista dicitur quando tu es asinus: tu non es homo: et quando tu es asinus tu es homo: quod quolibet ponit in esse: te esse asinum: n. negat nota tunc: quod requirit ad vera tunc dicitur dicitur. Jo illa sunt dictionaria. quando tu es asinus: tu non es homo: et non quando tu es asinus tu non es homo. et illa sicut. quoniam tu es asinus tu es homo: et non quando tu es asinus tu es homo. L3 dicitur dico. quod illa non sunt dictionaria. vbi tu es antepos est: vbi tu es antepos non est: sed pme dicitur ista. non vbi tu es antepos est. et scde dicitur hec. non vbi tu es antepos non est. Scdo sequitur. Quod non tempore negatiua est probanda per affirmatiua: sed aliquando everso affirmatiua per negatiua. probatur: nam ista est negatiua. quando tu es asinus tu non es homo: que per seipsam probatur per demonstratiua instans vel temporis: et hec est affirmatiua: non quando tu es asinus tu non es homo: propter duplicem negationem cadentem supra verbum principale que per aliam temporalem probatur. Quarta est ista. Nulla negatiua non pregnans est alicuius affirmatiue ponentis inesse formaliter illatiua. patet: quoniam nec sequitur formaliter. tu non es: igitur deus est: et per dicitur non aliqua alia consequentia est bona: cuius antecedens est propositio negatiua non pregnans: et per consequens propositio ponens in esse. Ex ista dicitur sequi primo. Quod ista consequentia non valet. chymera que currit non mouet: igitur chymera currit: quod consequens ponit in esse: et non ante. probatur: nam si antecedens poneret in esse. sequeretur: quod duo dictionaria essent simul falsa. videlicet. ois chymera que currit mouet: et chymera que currit non mouetur: et ista sunt dictionaria: manifestum est: quod habet oia ad dictionem requisita. sicut nulla chymera que currit mouetur: igitur chymera que currit non mouet. p. 3. consequentia ab vniuersa ad sua subalternam: et antecedens non ponit in esse: ex quo suum dictionarium ponit in esse. et nec consequens ponit in esse. Scdo sequitur. Quod ista dicitur non valet. tu qui es asinus non es capra: igitur tu es asinus: quod ante est verum: et dicitur falsum. ut probatur ratio principalis.

Ideo ad rationem respondet probante illam consequentiam: quod nulla est similitudo: quod hec propositio tu qui es asinus es capra: est affirmatiua: que asserit esse quolibet significatum per aliquam eius partem: sed ista tu qui es asinus non es capra: est negatiua non pregnans: que non asserit nisi negatiue: aut non positiue: et per hoc satis patet: quod ista dicitur sit bona: quando tu es asinus tu non es capra: ergo tu es asinus: non tamen propter hoc ista est bona. tu qui es asinus non es capra: et tu es asinus quod ante primo dicitur est negatiua pregnans nullius quantitatis: nec per suum dictionarium probanda: sed antecedens scde consequentie est negatiua non pregnans: non ponens in esse: et est singularis propositio probanda per suum contradictorium: quod est istud: tu qui es asinus es capra: quod est falsum quare etc.

p. 3

Loz

z. 3

Loz

3. 3

Loz

4. 3

possibile simpliciter. igitur tu es asinus est ate negandum: tunc sic: tu es asinus: est ate negandum: et idem tibi positus et ate admissus. ergo tibi positus et ate admissus est ate negandum: et per consequens non ate concedendum. Ex ista ratione sequitur

Co^m Q^uod hec non est regula: omne tibi positum et ate admissum est ate concedendum: sed ista omne tibi positum et ate bene admissum est ate concedendum: per quoniam prima propositio reprobat: et non secunda: tamen sumitur interdum unum pro alio. et ideo concedatur prima propositio sicut secunda. dummodo proponatur ad intellectus regule. **His premisis** patet responsio ad rationem negando. Q^uod verum est te esse asinum: aut concedendum est te esse asinum: et admissio casu. nego illa tu es asinus. et concedo ultimo: quod tu male respondes non tanquam verum: sed tanquam sequens. Ideo ex casu posit obligationes: nullatenus concedo me male respondisse in tempore obligationis sed bene. unde non est inconueniens in tempore concedere se male respondere: sed ex tempore admetam deductus est inconueniens concedere se male respondisse in tempore. Ad aliud: per quod ista est falsa: omne tibi positum et ate admissum est ate concedendum: si tamen intelligitur. quod omne tibi positum et ate bene admissum est ate concedendum: concedo ista: et nego minore. tu es asinus est tibi positum et ate bene admissum: nec hoc est positum: quia non ponebatur ly bene. Si tamen ponitur quod tu es asinus est tibi positum: et ate bene admissum: admitto: et concedo ultimo: quod tu es asinus est ate concedendum non obstante quod semper nego illa: tu es asinus. et si arguitur sic. tu es asinus: est ate concedendum et tu negas ea: igitur male respondes. possunt concedere non tanquam sequens. aut negare noniam: quia oportet addere et nulla obligatio tibi fit. Item si arguitur sic. tu es asinus: est ate concedendum. ergo te esse asinum est ate concedendum. nego noniam. sicut non sequitur tu es asinus est verum. igitur te esse asinum est verum: et negatur consequenter: quod ista propositio tu es asinus significat adequate te esse asinum. sequitur. n. ista propositio est a te concedenda: et te esse asinum non est ate concedendum. ergo ista non significat adequate te esse asinum. quare etc.

Capitulum de relatiuo diuersitat: et p^ritiue et relatiue sup^ro.

Maximo quarto ad questionem p^rincipali^{ter} arguitur sic. Quilibet istorum est asinus: tu es alter istorum. igitur tu es asinus: demonstrando per ly istorum te: et asinus. et noniam cum minori: et maiore. p^ro sic. vnus istorum est asinus: et alter istorum est asinus: et non sunt plures istorum. quod quilibet istorum est asinus: patet noniam cum minori: et maiore. p^ro sic. quoniam ipsa est vna copulatiua: cuius quilibet pars est vera. p^rima. n. est vera vt patet. et secunda arguo sic. hoc est asinus: demonstrando asinum: et B est alter istorum. igitur alter istorum est asinus. per noniam: a resolu^tib^{us} ad resolutum. Item si non alter istorum est asinus. igitur nullus istorum est asinus. noniam falsus: et per noniam: quia negatio proposita facit egpollere suo dⁱctorio. quare etc.

Pro solutione huius argum^{en}ti pono quatuor rationes quarum prima est ista. Dem^onstratis duobus dⁱctorijs: vnus istorum est verum: et reliquus istorum est verum: et tamen non quolibet istorum est verum. 2^a pars est euidens: demonstratis illis duobus. de^o est: nullus de^o est: s^{ed} p^rima arguo sic. p^rima pars est vna copulatiua: cuius quilibet pars p^rincipalis est vera. igitur p^rima pars est vera. et noniam: et ante arguitur. nam hec est vera: vt patet: vnus istorum est verum. sed alia p^ro sic. hoc est verum demonstrando illa: de^o est: et hoc est reliquus istorum. igitur reliquus istorum est verum: per noniam. a resolutionibus ad resolutum: et ante est verum. igitur noniam. Ex ista conclusionem sequitur p^ro. Q^uod vnus istorum est asinus: et alter eorundem est asinus: et tamen non vterque istorum est asinus. per istud correlariu^m p^r argum^{en}tu^m p^rincipale demonstrando te: et asinum. Sec^o sequitur. Q^uod nulla istarum p^roniarum valet: vnus istorum est verum: et reliquus est verum: et non sunt plura istorum. ergo ista sunt vera. aut quolibet istorum est verum: vnus istorum est homo: et alius eorundem est homo. ergo vterque istorum est homo. cuiuslibet enim istarum p^roniarum ante-

dens est verum et non falsus. hec de^o cum suis correlarijs sup^rponit illos terminos: alius: alter: et reliquis partitine sumi et non relatiue. Sec^oda est ista. Propositio ante relatiui diuersitatis vniuersaliter pro aliquo est verificabilis: pro quo non est verificabilis. propositio relatiui (ista noniam patet inductiue) nam dicendo. alius homo currit et alius disputat. pro alio sup^rponit ly homo ratione cuius verificatur illa propositio: et pro illo non supponit ly alius: sed pro alio: ratione cuius alia propositio verificatur. Ex ista non sequitur. Q^uod demonstratis duobus dⁱctorijs hec copulatiua est impossibilis. vnus istorum est verum: et reliquus istorum est verum. quoniam si pro aliquo propositio ante verificatur: necesse est quod pro alio supponatur relatiui: quo dato: imediate sequitur ex ista copulatiua quod vtrique illo^rum est verum: noniam impossibile. ergo et ante. Sec^o sequitur. Q^uod demonstratis homine et asino: hec copulatiua est impossibilis. vnus istorum est homo: et alter istorum est homo: quia ex ipsa sequitur quod vterque istorum est homo: quod est impossibile. hec conclusio cum suis correlarijs supponit illos terminos alius: alter: et reliquis: teneri relatiue. 3^a pars patet de^o. Dis alius istorum est homo. brunellus est alius istorum: tamen brunellus non est homo: p^ro (et pono) quod per ly istorum demonstrat brunellus: et fortes et plato qui sunt boies. Iste positio capto ista copulatiua. vnus istorum est asinus: et ois alius istorum est homo. ista copulatiua est vera pro vtraque parte: ex quo relatiui supponit pro alio: quod suum ante sumat. igitur 2^a pars patet de^o. Ex ista non sequitur p^rimo. Q^uod nulla istarum p^roniarum valet. nullus alius istorum est asinus: brunellus est alius istorum. igitur brunellus non est asinus. de^o est falsa. et p^rimisse sunt vere: dato: quod maior sit secunda pars huius copulatiue. vnus istorum est asinus: et nullus alius istorum est asinus. Sec^o sequitur. Q^uod aliqui sunt duo syllogismi oino siles in voce: vel in scrip^to: quorum vnus valet et alius non. per. nam iste syllogismus est bonus. ois alius istorum est homo: brunellus est alius istorum. igitur brunellus est homo: tenedo ly alius partitine et siles non valeret. tenendo ly alius relatiue. et hoc idem: quia pro alio supponit ly alius in maiori: et pro alio in minori. proportionetur igitur suppones iuice et tenebunt syllogismi. 4^a pars est ista. Dem^onstratis te: et asino. alius istorum est asinus. et nullus alius istorum est asinus. p^rima pars patet: et sec^oda. similiter dato quod ipsa sit secunda pars huius copulatiue. vnus istorum est asinus: nullus alius istorum est asinus: vt prius: eisdem demonstrando: nec ista sunt dⁱctoria: quoniam differenter quo ad suppositum supponit ly alius. Ex ista non sequitur correlarie p^ro. Q^uod aliud istorum est verum: et noniam aliud istorum est verum: demonstratis duobus dⁱctorijs. p^ro patet per se: et noniam aliud istorum est verum: dato: quod ipsa sit secunda pars huius copulatiue. vnus istorum est verum: et noniam aliud istorum est verum. Sec^o sequitur. Q^uod ois alius istorum est homo: et alius alius istorum non est homo. demonstrando p^ricise te: et asinum. sec^oda pars patet: et p^rima sicut: dato: quod ipsa sit secunda pars huius copulatiue. vnus istorum est asinus: et ois alius istorum est homo: vnus istorum est asinus: et alius istorum non est homo: nec quertit cum parte de^onis: quia ibi sumitur ly alius partitine: et non relatiue: et dependet ad suum antecedens.

His visis patet responsio ad rationem negando quod quilibet istorum est asinus: et tunc ad p^robationem: nego noniam: quoniam si ly alius teneatur partitine: si aut relatiue: concedo noniam: et nego ante p^ro secunda parte copulatiue: et ad p^robationem. iste est asinus: et iste est alter istorum. igitur alter istorum est asinus: concedendo consequentiam et noniam: nec ex hoc p^ro pars copulatiue: quia in illa tenetur ly alter relatiue: et in isto ante infinite vt partitine. Si aut supponitur quod noniam huius p^roniarum quertat cum secunda parte illius copulatiue: nego noniam: et nego quod arguitur a resolutionibus ad resolutum: s^{ed} deberet sic argui. Iste est asinus: et iste est alter istorum ab illo qui est asinus. igitur alter istorum est asinus. noniam bona: sed nego minore tanquam repugnatez casui: quare etc. Capitulum de varia demonstratione p^roniarum demonstrationem et responsione ad propositionem eiusdem.

Vigesimo quinto

Principaliter arguitur sic. Tu es B demonstrado asinu. igit tu es asin. nra tenet. et antecedes arguit r po no q oē demonstratū p ly hoc sit asin. q ad missio: qz pole: ppono tibi tu es B dmostrā do te. vel cōcedis: vel negas: si cōcedis: ar

guir sic: oē demonstratū p hoc pnomē B ē asin: sed tu es d mostrat p B pnomē B. igit tu es asin. tenet cōsequētia cū maiori: qz ē casus. mior at pz p certificationē factā: qz di ti p ly B te demonstrari. si at negas illā. tu es B: arguit sic: tu negas verū nō repugnās. g male. aīs pz. qm nō segtur oē demonstratū p B pnomē B ē asin. g tu nō es B. qz i stat siml. oē demonstratū p hō pnomē hō ē asin: r tū tu es hō vt oīsū ē scdo dubio diffuse in nono principali.

Pro solutione

h argumēti dictū ē sufficiēter i dubio principali allegato: tamē pro maiori euidētia pono quattuor cōclusiones quarū p ista. Nullū possibile repugnās alteri posito: ē i eodē tpe r ab eodē admittēdū: pz: qz tūc ab vno r respectu eiusdē in eodē tēpore foret cōcedēda duo dīctoria: qd pbat. qz ego pono tibi illā aīs ē: q admissa iterū pono suū dīctoriūz. q si admittit oē cōcedere duo cōtradictoria: qz abo sunt posita r ate admissa. Ex ista cōclusiōe segtur pmo. Qz i casu argumēti nō ē admittēda ista copulatiua. tu es B: r p ly B tu demonstraris: qz secunda pars repugnat posito. segt enim omne demonstratū per ly hoc est asin. ergo tu non demonstraris per ly hoc. Secundo sequitur. Qz bec copulatiua non est admittēda: tu es hoc: r per ly hoc asinus demonstratur. qz prima pars est impossibilis. et con sequēter casui repugnās. Secūda cōclusiō ē ista. Aliq cōcedit vel negat aliquā propositionē: et tamē bene ridē do negat se cōcedere: aut negare illā: pbat: r pono tibi illā: tu nō es: q admissa: ppono eādē: r pz q ē ate cōcedēda: qz posita r ate bene admissa. deide ppono suū cōtradictō riu negādū ē: qz repugnās: tūc ppono tu cōcedis positum r negas suū cōtradictōriū negādū qz repugnat: segt. n. tu non es. igit tu nō cōcedis positū vel negas suū cōtradictō riu: r ita pz cōclusiō. Ex ista cōclusiōe sequit pmo. Qz admissa demonstratiōe in casu argumēti. v3. q dmostreris p ly hoc: negādū ē te demonstrari p ly hoc: qz repugnat cāui vt pz. Secūdo segtur. Qz cōcessa ista tu es hoc: nō hēs recapitulare demonstrationē: pbat: qm recapitulata de monstratiōe segt q tu es asin: pbat nā cōcessa ista. tu es B: qro qd demonstras p ly hoc: r si dicis more opponeris te de monstrari: arguit sic. oē demonstratū p ly hoc ē asin: tu es d mostrat p ly hoc. igit tu es asin. Tertia ē ista. Qd d mostratū p hoc pnomē hoc ē asin: et tamē oē demonstra tū p hoc pnomē hoc ē hō: pbat: r pono: q. a. r. b. sint duo pronomina demonstratiua: quorū qdlibz sit ly hoc: r q. p. a. nō demonstratur nisi asin p. b. vero solū demonstrat homo isto supposito: pz: q oē demonstratū p hoc pnomē hoc ē asinus demonstrado. a. r oē demonstratū p hoc pnomē hoc est hō demonstrado. b. r. c. Ex ista cōclusiōe segt p. Qz ista cōsequētia nō valet oē demonstratū p hoc pnomē hoc est asin: tu es demonstrat p hoc pnomē hoc. igit tu es asin: pz demonstrado i pma. a. r i scda. b. Secdo sequit. Qz hoc argumētū nō valet. oē demonstratū p hoc pnomē hoc ē asin. igit oē demonstratū p ly hoc ē asin. aīs. n. ē verū: r nō g falsū i cāu nris. r nō mirū q nō valet ista nra qz arguit ab inferiori ad suū supi distributiue. Quarta rlo ē ista Qd demonstratū p ly hoc ē asin: r tamē nullū demonstratū p hoc pnomē hoc ē asin: pbat. ista cōsequētia nō valz. Qd demonstratū p ly B ē asin: oē. igit aliqd demonstratū p hō pnomē hoc ē asin: qz arguit a supiori distributo ad suum singulare cōtingēs sine medio: st et igit oppositū nris cū

ante r hēt rlo. Ex ista cōclōne segt pmo. Qz hoc dmo stratu p ly hoc ē asin: r hoc dmostratū p ly hoc ē asinus r sic de singulis: r tamē nō oē dmostratū p ly hoc ē asin: p bat. ista nra nō valet: hoc demonstratū p ly hoc ē asin: r hō dmostratū p ly hoc ē asin: r sic de singulis: g oē demonstra tū p ly hoc pnomē hoc ē asin: qz nō addit illud mediū r h sūt oia demonstrata p ly hoc. st et igit oppositū nris cū ante r hēt r cor. Secdo segt. q aliqd demonstratū per ly hō ē asin: r tū nec hō dmostratū p ly hō ē asin: nec hō r sic d singulis: qz ista nra nō valet aliqd demonstratū p ly hoc est asin. igit hoc demonstratū p ly hoc ē asin: vel hoc demon stratū p ly hō ē asin. vel sic de singlis. st et igit oppo nris cū ante r hēt r cor. Qz at ista nra nō valz: pz: qz ab indefinita vlt plicari ad suas singlares disiunctie supras nō tenet ar nisi cū debito medio: vt alias patuit.

His uis

repsodetur ad rōnē negādo illā: tu es hō demonstrado asinū: itelligēdo p eā iuxta cōmunē modū loquēdi: q tu es hoc r q tu demonstraris p ly hoc i illa ppōne: r ad pbationē: admissio cāu cū pponit tu es hoc demonstrado te pt dici. pmo non admittēdo hāc demonstrationē. qz repugnat casui. Secdo dī cōcedēdo illā et tūc ad argumētū. oē demonstratū p ly hō ē asin: tu es de monstrat p ly hoc. g tu es asin. nego miorē tāqz repugnā tē: r tūc ad pbōnē dixi: q p ly hoc tu demonstraris. igit tu d mostraris. nego argumētū. si tamē assumitur p ante illa: ego te demonstrari p ly hoc: nego eā itez tāqz repugnātem posito: vt pz itueti. quare r.

Caplm de scia r sequētie r sequēs non ē d ignū respōsio ne antecedentis.

Vigesimosexto

Principaliter ad questionez arguit sic. r ppono tibi illā. tu es asin. si cō cedis hōo itētū. si negas. Cōtra tu es B. g tu es asin ex tibi dubio. ista r sequētia ē bona: r ex tibi dubio aīs ē cōcedēdū. igit ex tibi dubio r sequēs ē cōcedēdū a te: r p nris tibi ppositū nō ē ate negādū. cōsequētia tenet r aīs p p pre arguitur sic. Ex tibi dubio antecedes ē ipole. qz tu dubi tas an demonstratur asin. g ex tibi dubio nra ē bona. q at aīs ē cōcedēdū ate ex tibi dubio: pbat: qz ex tibi dubio p ly hoc demonstrat hō. g ex tibi dubio aīs ē cōcedēdū a te: nra pz: qz si tu dmostreris p ly B: bec foret a te cōcedēda: tu es hoc. Itē si qrit qd demonstras p ly hoc: pono q d monstrat asin: r lateat te: tūc sic. ista r sequētia ē bona: tu es hoc. igit tu es asinus: r aīs ē tibi dubium: qz latet te quid demonstratur: per ly hoc. igitur consequens non ē ate negandum.

Pro solutione

hui argumēti pono qttuor cōclusiōes qru p ē ista. Ali qua nra ē bōa scita ate eē bōa: r aīs ē tibi du: r nris ē ate negā: pbat: et dpono tibi illā: rex ē. q dpoita r admissa fa cio istā nritā. rex sedet: g rex ē. ista nra ē bōa scita ate esse bōa. et aīs ē tibi du. r nris negā g p va. nra tenet cū p p re aītis qz tu scis q arguitur ab inferiori ad suū supi sine i pediūto: s3 z am pbo: qm dubitas regē sedere: r credis fir miter q aīs sic adequate significat. igit aīs ē tibi dubiū: Tertia vero sic arguo: cōsequēs ē tibi depositus r ate ad missum ergo cōsequēs est ate negādū. Ex ista cōclusiō ne sequitur primo. Qz aliqua propositio est tibi dubia q tū nō ē ate dubitanda qz illa rex sedet: ē tibi dubia infra tps sic extra tempus obligationis r tamē non est a te dubitāda sed negāda: qz antecedit ad depositū. Secdo segtur. Qz aliq ppō ē scita a te: q tū a te nō ē cōcedēda: pz de illa: tu es hō dato: q sit tibi deposita r ate admissa: ipa enī scita ē a te: qz scis te eē hominē: r scis q ipa sic adeqte significat: sed qz ē tibi deposita: et admissa: id negāda ē a te. Secdo

Cor

Cor

Cor

Cor

Dubium

2° Conclusio est ista. Aliqua est propositio bona scita a te esse bona cuius assertio est dubitanda a te: et assertio neganda: pro conclusio de negatione aut affirmativa significante aliter quam ex compositione suarum partium: aut non. rex sedet. igitur homo est asinus. Etiam dato quod scias illam propositam rex sedet. igitur nullus deus est converti cum bona proposita ante et ante significatibus ut patet. Ex ista conclusionem sequitur primo. Quia ista consequentia non valet. a. est una consequentia que scit a te esse bona et assertio est a te neganda: ergo et assertio: quod ostendit addere: quod tu scis illam esse affirmativam significante solum ex compositione suarum partium et earum de significatione. Secundo sequitur. Quod a. et b. sunt due propositio affirmativae siles oino scite a te: et cuiuslibet illarum assertio est dubitanda a te: et unum illarum assertio est concedendum a te: alteri vero assertio est a te negandum: probatur: et accipio duas tales propositio: rex sedet. igitur homo est asinus: quod prima sit. a. et secunda. b. et scias. a. converti cum una bona proposita: et assertio eiusdem cum propositione negativa: assertio autem scias significare ut patet. b. vero consequentiam scias converti cum bona ante et consequente significatibus ut patet: isto posito pro conclusio.

3° Tertia conclusio est ista. Aliqua est consequentia affirmativa significans precise vere iuxta significationem suarum partium scita a te esse bona: et assertio est dubitanda a te: et tamen assertio non est dubitanda a te nec concedendum: nec negandum a te: probatur: et capio istam propositam homo currit. ergo atropas trechi: cuius assertio est latinum et assertio grecum non intellectum a te: credas tamen quod ista oratio sit bona proposita. isto posito pro conclusio: ista consequentia est affirmativa significans solum ex compositione suarum partium: cuius assertio est dubitanda a te: et assertio non est concedendum: negandum nec dubitandum a te: quod non intelligitur a te: sed quod scias istam propositam esse bonam: probatur: quod illa est bona et credis firmiter illam esse bonam. igitur tu scis illam esse bonam. Ex ista conclusionem sequitur primo. Quod aliqua est consequentia affirmativa significans precise: quam scias esse bonam: et assertio est scitum a te: et concedendum a te: assertio autem non est scitum: nec concedendum a te: pro de supradicta: dato quod scias aliquem hominem currere. Secundo sequitur. quod aliquam consequentiam scias esse bonam: que non scitur nec intelligitur a te: pro: quod assertio illi non intelligitur a te. Quarta conclusio est ista. Si aliqua est proposita scita a te significans solum affirmativae iuxta compositionem suarum partium: et assertio est dubitanda a te: consequens eiusdem non est negandum a te. ut rex sedet. igitur rex est: primo de assertio dubitanda: pro primam conclusionem. Secundo dicitur significans affirmativae pro assertio.

4° Quinta conclusio est ista. Si aliqua est proposita scita a te significans solum affirmativae iuxta compositionem suarum partium: et assertio est dubitanda a te: consequens eiusdem non est negandum a te. ut rex sedet. igitur rex est: primo de assertio dubitanda: pro primam conclusionem. Secundo dicitur significans affirmativae pro assertio.

6° Sexta conclusio est ista. Si aliqua est proposita scita a te significans solum affirmativae iuxta compositionem suarum partium: et assertio est dubitanda a te: consequens eiusdem non est negandum a te. ut rex sedet. igitur rex est: primo de assertio dubitanda: pro primam conclusionem. Secundo dicitur significans affirmativae pro assertio.

7° Septima conclusio est ista. Si aliqua est proposita scita a te significans solum affirmativae iuxta compositionem suarum partium: et assertio est dubitanda a te: consequens eiusdem non est negandum a te. ut rex sedet. igitur rex est: primo de assertio dubitanda: pro primam conclusionem. Secundo dicitur significans affirmativae pro assertio.

His visis pro rursus ad arguendum negando illam: tu es asinus: et ad probationem negationis consequentiae pro ex dictis: quod ille processus non valet quo concluditur: quod consequens illi consequentiae non est a te negandum: quod si dubitatur illam consequentiam esse bonam: forte tamen non dubito ipsam: dico tamen: quod non dubito eam nec dubito eam esse bonam: nec assertio est mihi dubium aliquando: quod non intelligo istud assertio: et consequenter non intelligo suam consequentiam: vis quo non certificet quod demonstratur per ly b. Et cum depono quod asinus demonstrat et lateat te: admitto. et tunc nego consequentiam: illa consequentia est bona: et assertio est tibi dubium. igitur consequens non est a te negandum. sed oportet addere quod scias illam consequentiam. quod repugnat casui: et addito illo: ad huc non valeret consequentia ut notum est ex supradictis pro. Item cum depono quod demonstratur asinus: et lateat te pro rursus: si similiter lateat te me rursus. Et si dicitur pono quod tu scis

as quid demonstratur per ly hoc: rursus: pono quod tu scis as qualiter rursus ad illam et sic sophisticum: tu quoque fac simile sic ars deluditur arte.

Capitulum de inceptione: et definitione propositionis insolubilis.

In primo septimo

tur sic. Tu es asinus. vel ista disiunctiva est falsa. sed ista disiunctiva non est falsa sed demonstrando illam disiunctivam que est prima pro assertio. ergo tu es asinus. et consequentia a disiunctiva cum destructione unius partis ad alteram partem: et assertio est concedendum a te. igitur et consequens. Quod assertio sit concedendum a te probatur pro prima parte: nam illa disiunctiva vel est vera vel est falsa si vera: ergo est concedenda: ex quo non obviat obligatio. si falsa iterum concedenda ex quo se asserit esse falsam. Item probatur pro secunda parte assertio est concedenda a te: quod si est neganda et suum contradictorium est. igitur suum contradictorium est concedendum a te tunc sic: ista disiunctiva est falsa. igitur tu es asinus: vel ista disiunctiva est falsa. Ista consequentia est bona. et assertio est verum: quod est a te concedendum extra maiorem obligationem. igitur et consequens est verum. tunc sic. consequens est verum: et non pro prima parte. igitur pro secunda: si ipsa significat assertivae quod ista disiunctiva est falsa. igitur ista disiunctiva est falsa et est vera per concessum. igitur verificatio contradictionis.

Pro solutione

buius argumenti pono quatuor conclusiones: quod prima est ista. Aliqua est propositio non insolubilis: que fiet insolubilis pro sola definitione alterius propositionis: probatur: et pono: quod a. sit una carta in qua sint scripte iste due propositiones: chy est aliqua propositio est falsa in a. carta quare prima sit. b. et secunda. c. Iste posito: pro conclusio: pro non insolubilis: quod est vera: et fiet insolubilis: dato: quod manebit pro definitione. b. quod tunc falsificabit se ipsam. Ex ista conclusionem sequitur primo. Quod aliqua est propositio ca. id est pedes: que significat primo categorice: et aliquam significabit primo hypothetice sine nova impositione: pro de. c. quod iam significat categorice primo: et post definitionem. b. significabit in primo hypothetice: quod tunc erit pro insolubilis. Secundo sequitur: Quod aliqua propositio iam significat precise iuxta significationem suarum partium: et aliquam significabit aliter quam ex compositione suarum partium: et tamen nulla de novo fiet impositio: pro de. c. quod iam significat solum ex compositione suarum partium: et aliquam significabit. c. esse verum quod non resultat ex significatione suarum partium: et tamen nulla fiet impositio: quod sine tali fiet insolubile. Secunda conclusio est ista. Aliqua propositio est insolubilis: et si et non insolubilis pro sola inceptione alterius propositionis: pro dato quod pro definitione. b. scribetur una talis. Iuxta. c. nullum deus est. ista enim scripta. c. fiet verum: et pro consequens fiet non insolubile. Ex ista conclusionem sequitur primo. Quod aliqua est propositio hypothetica que significat coniunctivae tribus modis: et aliquam non significabit nisi duobus modis et tamen nulla oino erit nova impositio: pro de ista copulativa deus est: et aliqua copulativa est falsa dato quod ipsa sit ois copulativa: et post istam horam incipiet esse una copulativa falsa que erit sit cum ista. Secundo sequitur. Quod aliqua est propositio hypothetica que iam significat aliter quam ex compositione suarum partium: et aliquando significabit precise iuxta compositionem suarum partium: et tamen nulla fiet subtractio: nec nova impositio: pro de ista disiunctiva deus est: vel aliquam disiunctiva est falsa dato quod ipsa sit ois disiunctiva et post istam horam erit b. disiunctiva cum illa: tu es asinus vel tu es capra simul cum illa. Tertia conclusio est ista. Aliqua propositio est insolubilis coniuncta copulativae que non est insolubilis coniuncta disiunctivae: pro de secunda parte b. copulativae: deus est: et ista copulativa est falsa illa. n. secunda pro insolubilis est: quod asserit se esse falsam: sed non est insolubilis si foret secunda pro b. disiunctivae: deus est: vel ista copulativa est falsa: siue demonstrat illa disiunctiva siue aliquid aliud licet enim foret illa falsa tamen insolubilis. Ex ista conclusionem sequitur primo. Quod aliqua propositio est insolubilis coniuncta disiunctivae que non est

isolubilis cōiuncta copulatiue: p3: de secūda pre b^o disiunctiue. cōiuncta ē: vel ista disiunctiua nō ē vera: ipsa. n. ē isolubilis ut p3: et tamē si eēt pars hui^o copulatiue cōiunctiue: et ista disiunctiua nō ē vera: ipsa nō eēt isolubilis. ¶ Secūdo sequitur. Quia aliqua ē ppō isolubili siue cōiungat copulatiue: siue disiunctiue: p3: de qualibet istarū. hec ppō ē falsa: hec ppō nō ē vera: seipsis demonstratis. ¶ Quarta cōclusio ē ista. Ulr illa disiunctiua nō ē isolubilis: cōtra vna ps ē isolubilis seipam respiciēs: et nō disiunctiua: p3: qz si aliqua deberet eē: maxime vfr ista cōtra ē: vel hoc ē falsū se ipō demonstrato: sed h nō: qz nō falsificat se ut p3 itueti. ¶ Ex ista cōlone sequit^r pmo. qz vniuersaliter ista copulatiua ē isolubilis: cui^o vna ps ē isolubilis seipam. et nō copulatiua respiciēs: p3: de istis: deus ē et h ē falsū se ipō demonstrato: tu es et hoc nō ē verū demonstrado illā cathego^m: qlibet enī istarū ē isolubilis: qz falsificat se rōne ptis isolubilis falsificatis se. ¶ Secūdo sequitur. Quia vniuersaliter nec copulatiua nec disiunctiua est insolubilis: cui^o ps appens isolubilis reflexionē nō hz ad se: nec ad ypotheticā: ut deus ē: et h ē falsū demonstrado illaz qz hō ē asin^o. vel ista disiunctiua ē falsa demonstrado illā cōtra ē: vel asinus volat.

Hic visis rñdet ad rōnē negādo: qz illa disiunctiua nō est falsa. et tūc ad rōnē cū dī. ista disiunctiua ē flā. igr tu es asin^o: vfr ista disiunctiua ē flā: cōcedo nāz et nego ipaz eē bonā. nec arguit a pte disiunctiue seu querti: bili cū illa ad totā disiunctiua: qz aīs nō ē ppō isolubilis: nec ppō significās ypothetice: sed secūda ps istī^o disiunctiue est ppō isolubilis ypothetice copulatiue p significās. si at pōit qz aīs cōuertat cū z^o pte illī^o disiunctiue: cōcedo istud: et nego ipaz eē verā: qz nūc o3 dicere: qz significat ypothetice asseritiue. v3: qz ista disiunctiua est falsa. et qz secūda pars eius est vera: qd repugnat: quare et.

¶ Tercio de ppōnibus dīctorijs: i diuersis tpi^o cedēdis ac illa tione vnius partis disiunctiue cum contradictorio alterius partis.

Vigesimo octavo pncipalr arguit sic. Tu es asin^o vel man^o mea ē clausa: sed nlla man^o mea ē clausa. qz tu es asinus: p3: nā: a disiunctiua cū destructiōe vni^o ptis ad reliqz aīs ē cōcedēdu ate. qz et nīs: qz aīs sit cōcedēdu ate: p3: qz p^o ps ē cōcedēda ate: dato: qz qdīu pfero illā: man^o mea sit clausa. Secūda similiter ē cōcedēda: supposito qz qdīu pfero eādē sint apte man^o mee. Item tu es asin^o: vel tu nō es asin^o: s3: tu nō es asin^o. igr tu es asin^o: p3: cōsequētia adisiunctiua cū dīctorio vni^o ptis ad alterā partem: et antecedens est verum. qz est vna copulatiua cuius quelibet pars pncipalis est vera. ergo et consequens.

Pro solutione hui^o argumēti pono qtuor cōclusiones quarū pma ē ista. Aliqua duo cōtradictoria iter se dīcētia sūt cōcedēda: nō qz qdlibet est dignū cōcedi: p3: de istis: aīs erit: nullus aīs christus erit: quodlibz enim istorum est concedendum. qdlibet enī istorū cōcedet: nō tamē qdlibet istorū ē dignū cōcedi: qz vni illozū ppositū. v3: flm negaret. ¶ Ex ista cōclusiōe sequit^r p. qz aliqz cōtradictoria sūt negāda: et dubitāda ate: nō qz qdlibz ē dī^m negari: seu dubitari ate: p3: dato: qz ista cōtradictoria: dō ē: null^o dō ē: aliqz negabis et postea dubitabis. p3. n. qz nullū illozū ē dī^m negari ate et nullū isto rū ē dī^m dubitari ab aliq^o. ¶ Secūdo sequit^r. qz aliqz copulatiua ē negāda ate cōqzlibz ps pncipal ē cōcedēda ate: p3: dī^o coplata: h istās ē: h istās nō ē: dī^m man^o me^m istātis hore future. illā. n. coplata sp negabis et p^o pte cōcedes p isto istātī: et eodē trāfacto negab. hec qz cū suis correlarijs suppoit cōcedēda: negādū: et dubitāda pncipalr sumi p eo qz cōcedetur

aut negabitur aut dubitabitur. ¶ C^o cōclusio ē ista. Aliqz ppōnes fuerūt: et erūt digne cōcedi ate qz tñ nō sūt digne cōcedi ate: p3: de istis: tu curris tu nō curris que successiue fuerūt vfr et successiue fuerūt false: sed iā vna istaz ē flā qz nō ē digna cōcedi. ¶ Ex ista cōclusiōe sequitur correlarie. qz aliqua cōtradictoria iter se cōtradictoria fuerūt et erūt neganda et cōcedēda: qz mō nō sūt negāda nec cōcedēda: p3: vfr p^o sumēdo cōcedēdo: et negādo ut p^o nomialiter p eo qz ē dignū cōcedi aut negari. ¶ Secūdo sequitur. qz nō stat aliqua copulatiua affirmatiua et ypothetice pbabile eē negāda: et nullā ei^o pte pncipalē eē negāda sumēdo negāda: vfr p^o: nō enī foret negāda copulatiua nisi hui^o negatio surgeret ex negatiōe alicui^o partis ut p3 inductiue. ¶ Tercia cōclusio ē ista. Adisiunctia affirmatiua ad alterā e^o pte pncipalē: et dīctorio vni^o ptis nō pncipalis: fallit nā: p3: qz nō sequit^r necessario tu es vel tu nō es: sed nō necessario tu es. ergo tu non es. ergo et. ¶ Ex ista cōlone sequitur p^o. qz adisiunctiua affirmatiua ad alterā ei^o partē pncipalē cū contradictorio vni^o ptis pncipalis nō valet nā significāte disiunctiua: alr qz ex ppositione suarum partiū. vñ ista nā non valet: tu es asin^o. vel tu es capra: sed tu nō es asin^o. igr tu es capra: dato qz illa disiunctia significat quertibilr qz tu es asin^o vfr tu es hō p^o pncipalib^o significatib^o ut p^o. ¶ C^o sequit^r. qz adisiunctia negatiua ad alterā e^o pte cū oppo^o vni^o ptis qzrcūqz arguit fallit nā. vñ nō sequit^r. nō tu es asin^o vfr tu es capra. s3: tu nō es asin^o. igr tu nō es capra. ¶ C^o q^o ē i^o. Aliqz ē ppō disiunctiua affirmatiua coiter significās qz nō ē illatiua alicui^o sue ptis cū destructiōe alteri^o: p3: dī^o. tu nō es hō: vfr tu nō es asin^o: nā null^o illarū ptīū oppo^o ē destructio ei^o: qz nulla pro pō pprie vocari pt destructio alteri^o nisi illa sit negatiua. s3: cuiuslibet illaz ptū dīctoriū ē affirmatiuū. qz et. ¶ Ex i^o p^o ne sequit^r p. qz a. et b. dīcūt et tñ. a. ē dīstruc^o. b. et non e3. p3: dato qz a. sit illa vfr. nulls dō ē et b. i^o. dō ē. a. n. dīstruc^o. b. qz ē negatiua e^o s3. b. nō dīstruc^o. a. qz. b. ē ppositio affirmatiua ¶ C^o sequitur. qz aliqz ppōnes iuicē formalr repugnat: qz nllā ē destructio alteri^o. p3: dī^o istis tu es alb^o. tu es niger. qz qz libz ē affirmatiua. ¶ Notā pmo qz hic nō sumit stricte destructio p ppositiōe negatiue alteri^o oppo^o. sed sumit large p oi oppo^o alteri^o ppositiōis. et sic coiter sumit. ¶ C^o no tādū qz nllā ppō disiunctiua cū medio vfr sine medio ē alicui^o sue ptis illatiua: et hoc pprie loquēdo et de virtute sermonis: pt. tamē cōcedi oppo^o ad istū itelle^m: qz aliqz tal^o disiunctiua ē alicui^o sue ptis illatiua vel secū quertibilis et iste intellectus cōmuniter vsitatur.

Hic visis respodet ad rōnē cōcedēdo nām et negādo aīs. vnde si aliqua man^o mea est clausa minor ē falsa et negāda. si aut quelibz ē apta: maior ē falsa et negāda. et cū dī qz quelz ps antecedētis ē cōcedēda: dico qz verū ē pncipaliter sumēdo ly cōcedēda. sed nō noialiter. Et ad pbōnē quādo dī qz quādo pferitur pma ppositio ipa ē cōcedēda: et quādo pferit^r secūda ipsa ē cōcedēda: dī negādo istā copulatiua factā ex his tpi^olibus. supponit enī qz pro eodez instātī pferat maior et minor qd est falsū: cōcedo tamen qz quādo pcrebat maior ipsa erat cōcedēda et digna cōcedi: et similr minor. sed coplatiua facta ex illis nūqz fuit cōcedēda sicut mō nec ē. ¶ Ad aliud dī qz non arguit a disiunctiua cū opposito vni^o ptis ad alterā. qz si sūt oppo^o vni^o ptis d3: iferri altera ps vfr secū cōuertibil. videlicet tu nō es asin^o ut p3 itueti. quare et.

¶ De negatione veri et concessione falsi extra materiam obligationum et insolubilium.

Vigesimo nono arguit ad qd nō pncipalr sic. Tu es asinus: vel tu respōdes qd. a. alr qz affirmatiue. sit. a. illa tu es asinus. s3: tu

2° 3° 4° 5° 6° 7° 8° 9° 10° 11° 12° 13° 14° 15° 16° 17° 18° 19° 20° 21° 22° 23° 24° 25° 26° 27° 28° 29° 30° 31° 32° 33° 34° 35° 36° 37° 38° 39° 40° 41° 42° 43° 44° 45° 46° 47° 48° 49° 50° 51° 52° 53° 54° 55° 56° 57° 58° 59° 60° 61° 62° 63° 64° 65° 66° 67° 68° 69° 70° 71° 72° 73° 74° 75° 76° 77° 78° 79° 80° 81° 82° 83° 84° 85° 86° 87° 88° 89° 90° 91° 92° 93° 94° 95° 96° 97° 98° 99° 100°

Subium

nō rīdes ad. a. alr q̄ affirmatiue: ergo tu es asin⁹: p̄z d̄na: cū
maiori: r̄ minore p̄bo sic: tu nō rīdes ad. a. igr̄ tu nō rī
des ad. a. alr q̄ affirmatiue: r̄z argu⁹: r̄z aīis ex B q̄z nec ꝓce
dis. a. nec negas: nec dubitas. a. cū n̄ p̄ponā nec i B argu⁹
p̄posueri. a. iō forte negat̄ maior p̄z parte: q̄ tu n̄ rīdes
ad. a. alr q̄ affirmatiue. Cōtra arguē sic: r̄z p̄pono tibi. a. si
ꝓcedis h̄eo itētū: si negas tūc sic. tu negas. a. igr̄ tu rīdes
ad. a. alr q̄ affirmatiue. ista d̄na ē b̄o: aīis ē ꝓcedē^m ate. ḡ r̄
d̄na: r̄ tu negas ip̄m: igr̄ tu male respondes.

Pro solutione

- Cor^m** h̄o arguēti pono. 4. d̄nes q̄z
p̄^o ē i^o. Aliq̄ ppō flā ex mām iō
lubiliū r̄ oblligationū ē p̄itus ꝓcedēda: p̄z de ista: tu non
loq̄ris supposito q̄ ipsa tibi p̄ponat̄ te nihil dicēte ad quā
rīdeas p̄ B v̄bū ꝓcedo: te at̄ ꝓcedēte illā: illa ē falsa: r̄ tam̄
Cor^m b̄n rīdes cōcedēdo illā: igr̄ ip̄a ē ate cōcedēda. C Ex ista
d̄ne segtur. Qz aliq̄ ppō ip̄olis ex mām oblligationū r̄ iō
lubiliū ē ate cōcedēda: p̄bat̄: r̄z pono tibi illā tu es asin⁹: q̄
negata r̄ corrupta: p̄pono tibi: tu negas. a. r̄z p̄z q̄ B ē cōce
dēdū ate. tūc sic. Ista ppō tu negas. a. ē ate cōcedēda: r̄ ip̄a
ē impossibilis: ergo ip̄ole ē ate cōcedēdū: p̄z cōsequētia cuz
maiori r̄ minore p̄bo. nā. a. p̄positū r̄ iā corruptū ampli^o nō
p̄t ee: ergo tu nō negas. a. p̄z cōsequētia: qz tu nō negas nisi
Cor^m istud qd̄ ē. C Secūdo sequitur. q̄ ista cōsequētia nō valz.
Tu ꝓcedis impossibile vel falsū qd̄ nō ē ip̄ole: nec tu es obli
gat⁹. igr̄ tu male respōdes: p̄z i ppōne d̄nis seu correlary.
z^o s̄ C z^o s̄ ē i^o. Aliq̄ ē ppō v̄a: q̄ ex mām oblligationū ē ate ne
gādo: p̄bat̄: r̄z suppono q̄ te nihil dicēte ppōat̄ illa. tu loq̄
ris: r̄z p̄z q̄ negabis eā: te igr̄ negāte ip̄am ipsa mō ē vera:
qz mō tu loqueris: r̄ bene respōdes: qz rīdes p̄ istāti quo
Cor^m illa p̄ponebat̄ vel ps ei^o: igr̄ illa ē ate negāda. C Ex i^o s̄
ne segt̄ p̄mo. Qz aliq̄ ē ppō necessaria q̄ extra tps oblliga
tiōis ē ate negāda p̄z de ista: tu nō respōdes ad. a. supposito
q̄ tibi p̄posueri. a. r̄ q̄ negaueris: ita: q̄ subito p̄negatiōez
p̄pono tibi: tu n̄ rīdes ad. a. r̄z p̄z q̄ tu negabis b̄n rīdēdo
nō obstāte: q̄ ipsa sit necessaria: qz nō ē pole apli^o istō. a. eē
Cor^m ex quo ē corruptū vt suppono. C z^o segtur. q̄ ista cōsequē
tia nō valet. tu negas v̄ez vel necessariū nō obligat⁹. igr̄
male rīdes: r̄ B iō: qz tal negatio dat̄ p̄ alio istanti q̄ ipsa
s^o s̄ met p̄ferat̄. C Tertia s̄ ē ista. Tu negas aliq̄ ppōne ex
tra tps oblligationis r̄ b̄n respōdēdo negas te negare illam:
p̄bat̄: r̄z suppono q̄ hodie nihil dixer̄i tibi: r̄ q̄ icipias tecū
disputare p̄mo: p̄ponēdo illā: tu negas. a. dato q̄. a. sit il
la: h̄o ē asin⁹: r̄z p̄z: q̄ ista ē ate negāda: qz nōdū p̄posui. a.
qua negata p̄pono tu es asin⁹: quo ē negato: p̄pono itez
tu negas. a. si negas te negare. a. h̄eo itētū. si at̄ cōcedis: Cō
Cor^m tra. tu pus negasti te negare. a. et mō cōcedis te negare. a. i
eadē mā: ḡ male. C Ex ista cōclōne segt̄ p̄mo. Qz tu ꝓcedis
aliq̄ ppōne extra tēp^o oblligationis: r̄ tamē b̄n rīdēdo ne
gas te cōcedere illā: p̄bat̄: et pono tibi nihil dicēti tu cōce
dis istam h̄o ē aīal: qua negata p̄pono tibi: h̄o ē aīal. quo
cōcesso p̄pono. tu cōcedis illā h̄o ē aīal vel ꝓcedis: vel ne
gas. si negas: h̄eo itētū: si cōcedis. Cōtra iā cōcedis q̄ cō
cedis illā: r̄ p̄ri^o negasti te cōcedere eā. ergo male. q̄re zc.
Cor^m C Secūdo segtur: q̄ tā extra tēp^o oblligationis: q̄z itra tem
p^o oblligationis platiōes oēs r̄ respōsiones sūt rezoꝛquēde
ad idē istās. i. sūt dande ac si oēs fierēt. p̄ eodē instanti: p̄z:
qz aliter vn^o cōcederet r̄ negaret idē quotiēscūqz vellet
4° s̄ dicēs hoc nō fore icōueniēs i diuersis tēporib^o. C Quar
ta cōclōsio ē ista. Aliq̄ b̄n respōdēdo extra materiā obli
gationis asserit se negare aliquā ppōne r̄ tamē ip̄e nō ne
gat: nec negauit illā. p̄bat̄: et propono tibi illā: tu es asin⁹.
qua propoita r̄ corrupta: et postea negata p̄pono: tu negas
illā: quo cōcesso b̄n respōdēdo p̄z p̄ma ps cōclōsiois. r̄ z^o m^o
p̄bo sic: illa ppō nō ē: igr̄ tu nō negas illā: nec ē negasti il
Cor^m lā: qm̄ nec qm̄ fuit: nec quādo nō fuit. C Ex ista cōclōsioe
segtur p̄mo. Qz aliq̄ b̄n rīdēdo extra tps oblligationis as

serit se cōcedere aliquā ppōne: r̄ tamē nō cōcedit: nec con
cessit illā: p̄bat̄: et pono tibi de^o ē: q̄ propoita: corrupta: et
cōcessa p̄ pono tibi tu cōcedis illā d̄s ē: r̄z p̄z q̄ B ē cōcedē
dū ate et tamē i rei veritate tu nō ꝓcedis illā nec vnq̄ cō
cessisti qz ip̄a nō ē: nec vnq̄ fuit qm̄ respōdisti. C z^o segt̄ q̄
b̄n respōdēdo extra mām oblligationis: asseris te cōcedere
vel negare. a. r̄. b. et tū tu cōcedis vel negas. a. et nō conce
dis vel negas. b. patet. dato q̄. a. sit propoita scripta: r̄. b.
fuerit vocalis.

His uis

respōdet̄ ad rōne negādo illā tu respon
des ad. a. aliter q̄ affirmatiue: r̄ cū propōi
tur. a. nego. et cū d̄r: tu negas. a. igr̄ respōdes ad. a. alr q̄
affirmatiue cōcedo cōsequētiā r̄ nego aīis. nec ē icōueniēs
negare pp̄uz actū extra tps oblligationis dūmō in eadē di
sputatiōe negata ē ppō q̄ p̄ erat flā et nūc ē vera: nō enī v̄
icōueniēs: q̄ eadē ppō cōcedat̄ r̄ neget̄ i eadē disputatio
ne et eadē mā. C Notā^m q̄ ppō nō insolubilis sed flā p̄ tē
pore p̄zie platiōis extra mām oblligationis nō ē cōcedēda:
nec ppō vera pro tpe p̄olationis p̄me extra mām oblliga
tionū ē negāda: et B cōiter intelligūt loquētes de propo
sitionibus cōcedendis et negandis extra oblligationū māz.
Itē foret icōueniēs negare propriū actum extra mām ob
lligationis: dūmō propō significās talē actū eēt vera: r̄ nō p̄
us fuisset falsa: nec negata: quare zc.

C Caplm̄ de origine falsitatis r̄ veritatis ex varia situa
tione istius termini negatum.

Rigefino

principalr̄ arguitur
sic. Te esse asinū est.
igr̄ tu es asinus. p̄z cōsequētia r̄ aīis p̄bo
sic: tu negas te eē asinū. igr̄ te eē asinū ē:
p̄bo cōsequētiā. qz segtur tu negas te esse
asinū. igr̄ ate negatur te eē asinū. p̄z cōsequē
tia ab actiua ad suā passiua et vltra. igr̄
ate negatū ē te eē asinū. p̄z cōsequētia p̄ resolutionem v̄bi
passiui et vltra ate negatū ē te eē asinū. igr̄ negatū ate ē te eē
asinū igr̄ te eē asinū ē negatū ate: p̄z d̄na p̄ d̄uersionē simpli
cē tūc sic. te eē asinū ē negatū ate. igr̄ te eē asinū ē. p̄z cō
sequētia a tertio adiacēte ad secūdū adiacēs. igr̄ ap̄rimo
ad vltimū tu negas te eē asinū. igr̄ te eē asinū ē. p̄bo aīis.
p̄z. tu negas te eē asinū. qz tu negas istā ppōne tu es asin⁹
vt suppono: q̄ adequate significat te eē asinū. igr̄ tu negas
te eē asinū. p̄z cōsequētia ab officiātib^o ad officiātum.

Pro solutione

h̄o arguēti pono quattuor
d̄nes q̄rū pria ē ista. Ate ne
gatū ē homines esse asinū r̄ tamē nō ate negatū est hoīem
eē asinū. p̄ ps p̄bat̄ sic. ate negat̄ hominē eē asinū: p̄z d̄na
p̄ resolutionē v̄bi h̄o negat̄ i sū: es: ē: et i suū p̄icipiū. p̄ ps p̄
batur qm̄ si ate negatū ē hoīem eē asinū. igr̄ negatū ate ē
hoīez eē asinū: p̄z cōsequētia: qz n̄ refert pp̄dere et postpo
nere terminū d̄mōstratiuū: dūmō n̄ mutetur suppositio.
tūc vltra. hoīem eē asinū ē negatū ate: igr̄ hoīem eē asinū
ē: p̄z d̄na a tertio adiacēte ad z^m adiacēs sine distributione
et ampliatiōe. C Ex ista d̄ne segtur p̄ri^o. q̄ ista cōsequētia
nō valet. ate negat̄ hoīem eē asinū. igr̄ ate negatū ē hoīez
eē asinū. qz i pria apliat̄ ly hominē eē asinū: n̄ i sc̄da suppo
nēdo q̄ ly negatū sit ps s̄bi nec isto mō ē resolubile aliq̄
verbū sed i resolutionē regrit̄ p̄icipiū tenere se apte p̄dica
ti vt nō p̄dat actū apliādi: vnde nō segt̄ antexps erit. igr̄
antexps futur^o ē: si ly futur^o ē ps s̄bi. C z^o s̄ ē ista. nega
tū ē ate hoīem eē asinū r̄ tamē nō ate negatum ē hoīem
eē asinū. Sc̄da ps p̄z: qz suū d̄dictoriū ē ip̄robatum i alia
d̄ne. sed prima ps p̄batur sic. hoīem eē asinū ate ē negatū:
ergo negatū ē ate hoīez eē asinū. p̄z cōsequētia p̄ conuersio
nē simplicē: vnde sicut li verū vel flm̄ apliat̄ apte s̄bi sic
apte p̄dicati: ita ly negatū dūmodo n̄ limitetur nec sit ps
subiecti sicut. n. concedit̄: q̄ falsū ē hominē esse asinū: ita

videat concedendum quod negatum est hominem esse asinum. **Ex** ista
 non sequitur correlarie. quod ista consequentia non valet. negatum est
 a te hominem esse asinum. igitur negatum a te est hominem esse asinum: quod in
 prima ly negatum est subiectum et consequenter distractivum verbi: et
 applicativum predicati: sed in secunda est pars subiecti ob quam cum ex
 ercere non valet vi applicativa nec distractiva. **3°** est ista.
 Si ly negatum mediat iter verbum et obliquum tenet se apte pre
 dicati: concedendum quod a te negatum est hominem esse asinum: quod sic su
 mendo distrabit verbum et equalit isti. a te est negatum hominem esse
 asinum. Et isto modo concedo quod ante christum futurum est: tenedo ly futu
 rum apte predicati: quod tunc equalit vni istarum. ante christum erit. ante christum
 est futurum: quare quilibet est vera. **Ex** ista conclusio sequitur.
 quod ista consequentia non valet. a te negatum est hominem esse asinum:
 igitur negatum a te est hominem esse asinum. quod in ante ampliat et di
 strabit ly negatum cum teneat se apte predicati: et non in consequen
 te: quod est pars sibi. **Notandum** tamen quod si absolute proponunt
 illa propositio. a te negatum est hominem esse asinum. aut illa ante christum futu
 rum est: de negari quilibet illarum. quod iuxta communem consuetudinem
 ly negatum et ly futurum tenent se apte subiecti: si tamen fieret suppo
 sitio quod se apte predicati tenerent secundum conditionem conclusionis. **Quarta con**
clusio est ista. hominem esse asinum est negatum a te. et tamen hominem esse
 asinum non est a te negatum. prima pars. quod hominem esse asinum negat
 a te. Secunda pars probatur. nam sequitur hominem esse asinum est a te
 negatum. igitur hominem esse asinum est: contra partem. quod principium non distra
 bit si aliquid mediat iter ipsum et copulam verbalem: vnde dicendo
 hominem esse asinum est aliquid negatum: aut ante christum est ante christum
 futurum. nulla est hic ampliatio vel distractio: et consequenter
 nec in ista hominem esse asinum est a te negatum. Et si dicitur quod non
 refert proponere et postponere terminum demonstrativum: ve
 rum est si non mutaretur suppositio aut tolleretur actus alicuius termini
 exercendi virtutem suam. **Ex** ista conclusio sequitur. Quod hominem esse
 asinum est negatum a te: et tamen hominem esse asinum non est vere vel
 false: bene vel male negatum a te. pars. quod ex cuiuslibet istorum op
 posito sequitur hominem esse asinum: concedo tamen quod hominem esse asinum
 vere et bene negatum est a te: quod hic non impedit distractio: nec applica
 tio verbi. si ergo concederetur aliqua istarum. hominem esse asinum est
 bene negatum a te. hominem esse asinum estate negatum:
 deberet intelligi ly bene precedere copulam: et ly te sequi
 ly negatum.

His visis pars rursus ad argumentum: negando illam contra
 tu negas te esse asinum: igitur te esse asinum est: sic
 non sequitur tu scis nullam chimeram esse. igitur nullam chimera esse est. et ad
 probationem concedo primam contra nam: et nego secundam. a te negat te esse asinum.
 igitur a te negatum est te esse asinum: nec sic est resolvable verbum: sed isto
 modo a te est negatum te esse asinum: si tamen ly negatum tenet se apte pre
 dicati concedo illam consequentiam. et nego tertiam: a te negatum est te
 esse asinum. igitur negatum a te est te esse asinum et ad probationem dico quod re
 fert pronomen demonstrativum mutare: quoniam per mutationem sui mu
 tat suppositio alterius termini seu significatio verbi: quod liter est in p
 posito: quod in ante distrabit istud verbum est. et applicat ly te esse asi
 num: quod liter non fit in consequente. Item nego illam consequentiam te esse
 asinum est negatum a te. igitur te esse asinum: nec valet consequen
 tia semper a tertio adiacente ad secundum adiacens: et precipue vbi
 mutatur suppositio: et significatio verbi qualiter est in
 proposito: quare etc.
Capitulum de suppositione mali orta ex aduetu istorum ter
 minorum: negatum: et negandum.

Rigefino primo principia
 liter ad
 quoniam arguitur sic et propono tibi illam. Tu es asi
 num. si concedis bene iterum: si negas tunc sic: o
 negatum a te est propositio: sed te esse asinum est negatum
 a te. igitur te esse asinum est propositio: et per consequens te
 esse asinum est: per consequens: a tertio adiacente ad
 adiacens sine termino applicativo: et distrabente quod ly propositio non est

terminus applicativus. nec distrabens maiorem principalem argumēt
 sic arguo: quod tamen propositio est negatum a te. ergo oē negatum a te est p
 propositio. per consequens consequentia ab vna exponenti ad suam universalem de
 terminis transpositis. et asinus per consequens exponentes. nam propositio est nega
 tum a te: quoniam te esse asinum negatur a te. igitur te esse asinum est ne
 gatum a te. per consequens consequentia et ante ex parte ioni principali.

Pro solutione b^o argumēti pono quattuor
 nes: quarum prima est ista. **O** nega
 tum a te est ens: et hominem esse asinum est negatum a te et tamen hominem esse
 esse asinum non est ens: prima pars. quod tamen ens est negatum a te
 et habet videri per exponentes. igitur oē negatum a te est ens. per consequens
 consequentia ab exclusiva ad suam vlem. secunda pars etiam pars: quia
 hominem esse asinum negat a te. igitur hominem esse asinum est ne
 gatum. sed tertia probatur. quod si non datur oppositum quod hominem esse
 asinum est ens et arguitur sic: hominem esse asinum est ens igitur hominem
 esse asinum est pars contra vnde supra. **Ex** ista conclusio sequitur. quod
 ista contra non valet oē falsum est aliquid. sed te esse est falsum: igitur
 te esse asinum est aliquid. sequens enim est falsum et promissa sunt vere.
 minor enim est vera ut pars. et maior sequitur: quod sua exclusiva ob
 terminis transpositis est vera: et causa defectus est ista: quod ly falsum in ma
 iori non applicat: nec distrabit: in minori autem distrabit et ampliat
 sicut ly te esse asinum in minori applicat: et non in contra. id deberet sic
 formari argumētum. oē falsum est aliquid: sed te esse asinum est aliquid falsum: igitur
 te esse asinum est aliquid. contra est bonum: sed minor est falsum: supposito quod ly te
 esse asinum non supponat nisi probatur: vel si malum supponit: quod non sup
 ponat nisi per sibi sibi. modo pars quod illa res que est hominem esse asinum: non
 est aliquid falsum: nec illa oratio infinita: hominem esse asinum est aliquid: est ali
 quod falsum. **2°** est ista. **S**upposito quod terminum malum superius tam simple
 quam compositum possit supponere per sibi illi vel dissimili idifferen
 ter concedendum est te esse asinum: esse aliquid negatum a te: et hominem esse
 asinum est aliquid falsum: pars. quod talis propositio tu es asinum est aliquid negatum
 a te: et alia habet: bonum est asinum est aliquid falsum. sic. n. sequitur illo termino
 bonum predicatur ly aial: igitur de homine predicatur aial. Ita vnde sequi
 illa propositio: tu es aliquid falsum vel aliquid negatum a te. igitur te esse asi
 num est aliquid falsum et aliquid negatum a te. **Ex** ista contra sequitur.
 Quod ista contra non valet: te esse asinum est aliquid falsum vel aliquid ne
 gatum a te. igitur te esse asinum est: quod ly te esse asinum in ante supponit
 maliter: et in consequente probatur per carētiā termini scilicet ite
 tiōis: nec arguitur a tertio adiacente ad tertium adiacens: quod est istud: tu es:
 asinus est. quod est verum. **3°** est ista. **H**ominem esse asinum est falsum. et
 tamen hominem esse asinum non est aliquid falsum quod liter cumque sua subie
 secunde probationis: probatur: nam si nulla propositio esset adhuc hominem esse
 asinum falsum esset sicut modo est. sed tunc hominem esse asinum non esset ali
 quod falsum: quod sequitur hominem esse asinum est aliquid falsum: ergo aliquid p
 propositio est. consequens est contra dictionem causam: et pars contra: quod ly falsum ca
 thegorematice suppositum non supponit nisi pro probatione falsa.
Ex ista contra sequitur correlarie. quod hominem esse asinum est falsum: et
 tamen non bonum est asinum est falsum: pars. quod si bonum est asinum est falsum: igitur ali
 qua propositio est. in prima enim ly falsum tenet modaliter et sincathe
 gorematice. in secunda vero tenetur cathegorematice reso
 lubiliter: et sic sepe supponit per probationem falsa: sed primo modo non
 supponit imo cum significat quod non vere bonum est asinum. **Quarta con**
clusio est ista. si hominem esse asinum est negatum a te talis propositio bonum
 est asinus est vel fuit: pars. quod nihil nec aliquo modo est nega
 tum a te vel concessum nisi propositio. vnde licet ista stent si
 mul hominem esse asinum est falsum: et deum esse est vere.
 tamen nulla propositio est vel fuit. hec tamen non stant simul
 hominem esse est negatum a te. et deum esse est concessum
 a te et tamen nulla propositio est vel fuit. ut pars itur. **Ex**
 ista conclusione sequitur correlarie. quod hominem esse asinum
 est negandum a te et hominem esse asinum non est negan
 dum a te: quia illa propositio homo est asinus est neganda
 a te: et illa oratio infinita hominem esse asinum non est ne
 ganda a te: quia non est propositio similiter concedo quod homi

p^o

Lo^o

2°

Lo^o

3°

Lo^o

4°

Lo^o

us. tu es asinus est verum necessarium: vel pole. ut intuenti est satis notum. quare etc.

Capitulum de differentia vel alietate: coniuncta illi termino immediate.

Rigesimo quarto ad questionem principalem arguitur sic. immediate post hoc tu eris asinus. sed tu es istud id est quod immediate post hoc eris. ergo tu es asinus. per omnia cum minori. et maiorem probatio sic. immediate post hoc tu non differes ab asino. et immediate post hoc tu eris. et asinus immediate post hoc erit. ergo immediate post hoc tu eris asinus. per omnia. quoniam bene sequitur asinus. In a. istanti tu eris. et eodem instanti asinus erit. et in a. instanti tu non eris asinus. ergo in a. instanti tu differes ab asino. patet per omnia probatur ante per illa parte quod idiget probatione. videlicet immediate post hoc tu non differes ab asino. quod si immediate post hoc tu differes ab asino. et a. erit asinus. assignando per a. asinum generandum post mille annos. igitur immediate post hoc tu differes ab a. omnia falsum. igitur et ante. et tenet omnia superiori distributo mobiliter ad suum inferius per debito medio.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista. Immediate ante hoc aliquid homo fuit. et immediate ante hoc aliquid asinus fuit. et nunquam aliquid homo fuit asinus: et tamen non immediate ante hoc aliquid homo differere ab asino semper demonstrando per ly hoc istas presens. probatur et diuido horam preteritam in partes proportionales minores versus hoc instanti ita quod in qualibet parte impari proportionali fuit aliquid homo et non aliquid asinus. et in qualibet parte pari fuerit aliquid asinus. et non aliquid homo. isto posito: per conclusionem per exponetes. et per probatur: in nullo instanti istius horae. aliquid homo differere ab asino. nec in aliqua parte proportionali eiusdem horae aliquid homo differere ab asino: igitur non immediate ante hoc aliquid homo differere ab asino. patet consequentia. et antecedens similiter: ex quo in nullo instanti istius horae: nec in aliqua parte eiusdem fuerit simul aliquid homo et asinus. Ex ista conclusione sequitur correlarie. quod immediate post hoc tu eris. et immediate post hoc asinus erit: et nunquam eris asinus. et tamen non immediate post hoc differes ab asino. probatur. et diuido horam futuram ut prius in partes proportionales minores versus hoc instanti presens: ita quod in qualibet parte pari. erit asinus: et non tu: et in quolibet parte impari tu eris et non asinus aliquid. hoc non implicat contradictionem. quia deus potest istud facere. id est admittendum. quo admissio. per correlarium. Et conclusio est ista. Immediate post hoc tu differes ab asino. et tamen in nullo asino immediate post hoc tu differes. probatur. et pono. quod per totam horam futuram tu eris. et per totam eandem aliquid asinus erit: sic tamen quod nullus qui erit in prima parte proportionali erit in 2a. nec aliquid qui erit in 2a erit in 3a: et sic de aliis partibus. et quod iam non sit aliquid asinus. isto posito. per 3a per 2a probatur. quod non ab asino qui erit in prima parte proportionali immediate post hoc differes. nec ab asino qui erit in 2a parte. proportionali immediate post hoc differes. et sic de singulis. igitur a nullo asino immediate post hoc differes. per omnia. et ante sicut: quod nullus talis immediate post hoc erit. Ex ista hinc sequitur. quod immediate post hoc tu differes ab isto asino: vel ab isto et sic de singulis demonstratis omnibus asinis qui erunt in ista hora: et tamen nec ab isto: nec ab illo: nec sic de singulis asinis immediate post hoc differes: per ex conclusione: conformes de preterito potest reduci conclusiones. Et conclusio est ista. Immediate post hoc ab omni asino differes: et tamen aliquid erit asinus aquo nunquam differes. per 2a per 1a probatur sic. in quolibet instanti istius horae future a quolibet asino differes. igitur immediate post hoc a quolibet asino differes. per omnia. et ante arguo in isto instanti a quolibet asino differes. demonstrando medium istas huius horae future: igitur per formam in quolibet instanti istius horae a quolibet asino differes. per omnia. quod non est maior ratio de vno quam de alio instanti. et ante arguitur sic. in

et hec adequate significat quod a. propositio est propositio quod est. igitur pole est quod a. propositio sit propositio quod est. scilicet vobis per 3a. quod si aliquid propositio quod est potest esse a. propositio. ergo aliquid propositio potest esse a. propositio et illa est. omnia est casus per scilicet parte: et per omnia per resolutionem relativi affirmatiue superius: et sine signo confusio precedere. Ex ista conclusione sequitur primo. quod pole est a. propositio esse quod fuit: et tamen a. propositio non fuit. per istud correlarium officiando prima parte. Et sequitur quod potest esse quod b. propositio sit quod est: fuit: et erit. et tamen b. non est nec fuit nec erit. per ponendo secundam partem in casu: cum hoc quod b. poterit esse. Et conclusio est ista. Pole est a. esse omne verum quod est. et b. est verum quod est. et tamen non est pole. a. esse b. probatur: et pono ut prius: quod a. non sit sed erit. b. autem sit vna propositio vera. isto posito per tota parte preterita prima parte: quia arguo sic. hec propositio est polis: a. est omne verum quod est: et ipsa adequate significat. a. esse omne verum quod est. si igitur pole est a. esse omne verum quod est: per omnia cum minori et maiori: dato quod aliquo instanti futuro nulla erit propositio vera nisi a. Ex ista conclusione sequitur primo: quod a. non potest esse aliquid verum quod est. et tamen potest esse quod a. sit omne verum quod est. scilicet pars per officiantes: et prima sicut: quod quocumque vero dato quod est a. non potest esse illud. Et sequitur. quod ista omnia non valet. contingens est a. esse verum quod est. et b. est verum quod erit. igitur contingens est a. esse b. quod in casu priori est ante verum et omnia sicut. nec obstat quod arguitur distributive a superiori ad suum inferius cum debito medio: quod arguitur immobiliter ratione termini modalis officiantes superius. quare etc. Et conclusio est ista. Pole est a. esse verum. et quod est a. est sicut. et tamen non est pole falsum esse verum. probatur et pono quod a. sit falsum: et quod aliquando erit verum. isto posito patet conclusio per qualibet eius parte. Ex ista conclusione sequitur primo. quod possibile est ita esse sicut a. propositio significat principaliter. et a. est propositio falsa. et tamen non est possibile ita esse: sicut propositio falsa significat principaliter. prima pars per: quoniam possibile est quod a. significet principaliter deum esse: aut vnum aliud verum. alie autem partes de se note sunt. Et sequitur. quod ista omnia non valet. pole est contingens esse. sicut a. propositio significat adequate. sed a. propositio significat adequate deum esse. ergo possibile est contingens esse deum esse. pono namque quod a. sit illa. deus est. quo posito antecedens est verum. quia illa. deus est. potest conuerti cum vna propositione contingenti: et solum significare contingens. et tamen sequens est falsum: quod deum esse non potest esse contingens: quod necium est deum esse. Quarta conclusio est ista. Impossibile est hoc significatum esse falsum demonstrando deum esse. et hoc significatum est significatum adequatum. a. sit a. ista deus est. et tamen pole est significatum adequatum. a. esse falsum. prima pars patet et scilicet probatur: quod possibile est a. significare adequate chimeram esse: sed necessario chimeram esse est falsum. ergo etc. Ex ista conclusione sequitur primo. quod ista consequentia non valet: Necessesse est deum esse verum: sed deum esse est adequatum significatum. a. igitur necessesse est adequatum significatum. a. esse verum. ante n. est verum: et omnia falsum. quod potest esse quod significatum adequatum. a. sit falsum. Et sequitur. quod ista consequentia non valet. contingens est omne significatum adequatum. a. esse et fore verum. sed deum esse est. et erit omne significatum adequatum. a. igitur contingens est deum esse et fore verum. antecedens enim est verum: et sequens falsum. quod necessesse est deum esse et fore verum. respondet ad rationem negando illam. possibile est te esse asinum: et ad probationem: nego illam. possibile est te esse asinum: et ad probationem: nego illam. sequentia. possibile est ita esse sicut illa propositio principaliter significat. et hec propositio principaliter significat te esse asinum. igitur possibile est te esse asinum. sicut non sequitur pole est hoc esse album: et hoc est nigrum. igitur possibile est album esse nigrum. sed debuisse sic argui: significatum adequatum huius propositio est pole est hoc esse album: et hoc est nigrum. igitur te esse asinum est possibile. consequentia est bona: sed nego maiorem: hinc enim possit esse quod adequatum significatum illius propositiois. tu es asinus sit verum: necessarium: vel pole: non tamen significatum adequatum illi,

Cor^m

2°

Cor^m

3°

Subium

isto instanti ab aliquo asino differes. et in isto instanti nullus erit asinus quoniam ab illo differes. et in illo instanti a quolibet asino differes. pars prima: ab exponentibus ad expositum: et tunc est verum. **Cor^o** igitur et tunc. **C** Ex ista conclusionem sequitur correlarie. quod in quolibet instanti vite tue a quolibet asino differes: et tunc non ab omni asino differes in aliquo instanti vite tue. prima pars pars inductiue: et secunda sicut: quod suum dictionum est sicut. **C** 4^a est ista. Ab aliquo asino immediate post hoc differes: et tunc a nullo asino differes immediate post hoc: prima pars pars: quoniam ab illo asino immediate post hoc differes: demonstrando asinum unum: et immediate post hoc erit. et ab aliquo asino immediate post hoc differes: tunc pars: et tunc pars: per exponentes. secunda pars conclusionis pars est. quoniam si ab aliquo asino differes immediate post hoc: sequitur quod tu eris immediate post hoc. pars prima ab exposito ad unam suam exponentium: facta resolutione antea: et tunc est sicut: ut ostenditur est 2° dubio in principa li. 39: et tunc. **Cor^m** **C** Ex ista conclusionem sequitur correlarie: quod quicumque immediate post hoc erit: immediate post hoc differet: et tamen nulla talia differet immediate post hoc: pars: quod nulla talia erit immediate post hoc: ex quo non erit ante omnia instantia futura.

His visis ridentur ad rationem negando quilibet illam: immediate post hoc tu eris asinus: et immediate post hoc tu non differes ab asino: et concedo quod immediate post hoc tu eris: et asinus erit. et quod tu immediate post hoc differes ab asino. et ad improbatorem nego tunc: quod non arguitur cum debito medio: sed sic debet argui. immediate post hoc tu differes ab asino. et a. immediate post hoc erit asinus: quoniam tu eris. igitur immediate post hoc tu differes ab a. asino. et notatur ad do illam periculam: quoniam tu eris: quod ista conclusio est per se. immediate post hoc tu differes ab asino. et brunellus immediate post hoc erit asinus: et tunc nunquam differes a brunello: pars: dato quod in quolibet instanti istius hore future erit aliquid asinus. et in quolibet parte pari erit brunellus. et non tu et in quolibet impari tu eris: et non brunellus: ita quod nunquam sicut eritis: et terminentur pres miores ad istans pres: ut sup^o est recitatum quod re et.

Capitulum de propositionibus significantibus inferibilia ex eis.

Rigesimo quanto ad questionem principalem arguitur sic. Quilibet homo est asinus. tu es aliquid homo. igitur tu es asinus. pars prima cum minori: et maiorem per se. quilibet homo est animal. ergo quilibet homo est asinus. ista prima est bona: et tunc est verum: igitur et tunc. quod illa prima sit bona arguitur sic. hec propositio glibet homo est animal asserit quolibet hominem esse asinum. igitur ipsa est illativa istius. quilibet homo est asinus: pars sequentia: et antecedens arguitur. hec propositio nullus homo est animal: asserit nullum hominem esse asinum. sed quilibet asserit per unum contrarium: tunc modo asserit per reliquum. igitur glibet homo est animal: asserit quolibet hominem esse asinum. pars sequentia cum minori: et maiorem per se. quoniam sequitur formaliter. nullus homo est animal. igitur nullus homo est asinus. sicut quilibet propositio significat assertive quod sequitur ad eam. igitur antecedens significat assertive nullum hominem esse asinum: quod erat per bandum.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor rationes: quarum prima est ista. Aliqua est propositio que significat aliquid quod sequitur ad eam. et aliqua est que nihil significat: quod sequitur ad eam. prima pars pars ista. hoc est verum que sit. a. que significat illam propositionem. hoc est verum. que sit. b. demonstrando per verum hoc. b. et pars. quod b. bene sequitur formaliter ex a. 2^a pars pars: quoniam hec. homo est. significat aliquid quod sequitur ad eam. per batur illa propositio. homo est. non significat illam. animal est: que maxime sequitur ad eam. igitur nec aliquid aliud. tunc tenet. et tunc sicut quoniam intellectus per illam. homo est. non venit in notitiam illi. animal est. **Cor^m** **C** Ex ista conclusionem sequitur primo. quod ista homo est non significat seipam esse veram: nec seipam esse falsam. quod intellectus per illam non apprehendit: quod illa sit vera vel falsa: sicut homines esse: aut aliquid hominis.

C 2° sequitur. quod hec homo est animal non significat quod subiectum et predicatum supponunt per eodem: pars: nam illa propositio non significat nisi quod confurgit ex significatis partium: sed nulla eius pars significat subiectum: nec aliqua predicatum: nec aliqua supponere seu supponere. **C** Secunda est ista. Aliqua propositio significat significatum adequatum alicuius inferibilis ex ea solum materialiter: et aliqua non significat significatum adequatum alicuius inferibilis ex ea non formaliter: pars pars de ista: omne animal currit est illativa materialiter huius: omne homo currit: cuius est significatum significat ab ista: quod ly animal significat omnem hominem: et currit currere. igitur tota propositio significat omnem hominem currere. 2^a pars in ista ostendit: nullus homo est: que non significat significatum adequatum alicuius propositio sequentis ex ista materialiter: vel pars inductiue: quacumque assignata. **C** Ex ista conclusionem sequitur primo. quod a. significat adequatum. b. et tunc. a. non est aliquo modo illativum. b. pars. dato quod a. sit ista omnis homo est: et b. illa anteposita est. **C** Secundo sequitur. quod aliqua propositio necessaria significat significatum adequatum alicuius ipolis: pars de illa: homo est animal. que significat hominem esse asinum: qualiter est significatum adequatum huius impossibilis homo est asinus. **C** Tercia conclusio est ista. Aliqua est propositio que cuiuscumque est illativa formaliter eiusdem adequatum significatum est assertive significans: et aliqua est propositio que alicuius est illativa formaliter: et eiusdem significatum adequatum est significans aliquo modo: prima pars pars de qualibet istarum: homo est animal est: non enim est aliqua istarum alicuius illativa: quoniam illius adequatum significatum significat: vel pars inductiue. 2^a pars ostenditur: nam illa tu es aliud a te est illativa istius formaliter: baculus stat in angulo quod tunc non significat baculum stat in angulo. **C** Ex ista conclusionem sequitur primo. quod alique propositiones inuicem conuertuntur formaliter: quarum nulla alterius representat significatum adequatum: pars de istis: tu differes a te: brunellus est alius a brunello: quilibet enim istarum alius insert formaliter: et tamen prima non significat brunellum esse aliud a brunello: nec secunda significat te differre a te. **C** 2° sequitur. quod aliqua est prima bona et formalis significans assertive solum in compositione: et significatione suarum partium: et tunc tunc non intelligitur ante ut pars de ista tu es: et tu non es: ergo baculus stat in angulo. **C** 4^a est ista. Quilibet propositio que est alicuius illativa cuius est illativa si est propositio contingens eiusdem significatum est significans assertive adequatum: pars inductiue: unum illa propositio homo est significat assertive animal esse: quod et si est contingens non minus foret illativa illi: al est. sed hec tu es aliud a te est illativa huius: baculus stat in angulo cuius non esset illativa si est propositio contingens: **C** Ex ista conclusionem sequitur primo. quod alique propositiones inuicem repugnant formaliter quarum quilibet significatum adequatum alterius significat assertive. pars de istis: tu es aliud ab homine: tu es aliud a risibili: eque. n. quateret si foret contingens: sicut modo dum existunt ipoles et formaliter repugnancia implicantes. **C** 2° sequitur. quod ista propositio deus est non asserit istum deum esse: si est propositio contingens: non est illativa huius: iste deus est: sicut nec ista: omnis homo est. asserit te esse: quod non est illativa istius: tu es ut constat.

His visis ridentur ad rationem negando quod quilibet homo est asinus. et ad probationem nego tunc. et tunc nego quod ista quilibet homo est animal: significat assertive quolibet hominem esse asinum: et ad probationem concedo: quod nullus homo est animal: significat assertive nullum hominem esse asinum: quod sequitur formaliter nullus homo est animal. igitur nullus homo est asinus. et tunc est contingens: deinde nego: quod quilibet significat assertive per unum tunc. tunc modo significatur per reliquum assertive: sed bene concedo: quod quilibet per principalem significat per unum tunc. tunc primo et principaliter significat per reliquum. et concedo: quod quilibet significat per unum tunc. tunc modo significat per reliquum. ita: quod non ponatur assertive. quare et.

Capitulum de credulitate. officia biliter et moale supra.

Trigesimo sexto principaliter arguitur sic. Tu credis te esse asinum: et non deciperis. igitur tu es asinus. Nam ego probo sic: nam legitur. tu non deciperis. igitur non credis falsum: propterea: quia ex opposito legitur oppositum: et ultra tu non credis falsum: et credis te esse asinum. igitur te esse asinum non est falsum. et propterea non est esse asinum esse verum: et si sic: tu es asinus: probata contra arguitur sic. tu credis te esse asinum quando non deciperis. igitur tu credis te esse asinum: et non decipis: propterea: a temporali ad perpetuam copulationem sibi corresponsivum: et a non probatur: et suppono: quod tu credis istam temporalem. tu es asinus quoniam non deciperis. et arguitur sic. tu credis istam perpetuam. tu es asinus quoniam non decipis. et scis ipsam adequate significare te esse asinum quoniam non decipis. igitur tu credis te esse asinum quoniam non decipis: propterea: ab officiatibus ad officiatum. et a non est verum: igitur et non est huius argumenti pono quatuor conclusiones prima est ista. tu credis quod necium est te non credere: et tamen nihil credis quod necius est te non credere. propterea: pro prima probatur. tu credis istam perpetuam necius est quod tu non credis. quia multa sunt necia quorum nullum credis: et tu credis illam adequate significare: quod necessarium est te non credere. igitur tu credis quod necium est te non credere. propterea: ad officiatibus ad officiatum. Ex ista conclusionem sequitur primo. quod tu credis quod non pole est te credere. et tamen quicquid credis pole est te credere. et propter est evidens: et prima probatur. quia tu credis istam perpetuam: quod non est pole est tu credis: ponatur in casu: et illa credis adequate significare: quod non est possibile te credere. ergo tu credis quod non est possibile te credere. Secundo sequitur. quod tu credis quod scis te non credere. et tamen nihil credis quod scis te non credere. et propter est nota: et prima probatur. quia pole est quod tu credis istam perpetuam. quod tu non credis: ponatur in esse. quia ita bene potes credere impossibile sicut pole. et illa credis adequate significare: quod tu scis te non credere. igitur tu credis quod scis te non credere. et propter est ista. Tu credis. a. esse verum: quoniam credis. a. esse falsum. et tamen non quoniam credis. a. esse verum. credis. a. esse falsum. probatur: et pono. quod. a. sit illa. de. e. quoniam credis esse falsum. et capio istam temporalem. a. esse verum. quoniam credis idem. a. esse falsum. et propter est vera: pono. n. quod tu credas ea: et bene deo pro prima parte. propter est manifesta. quia pro nullo istam tu credis. a. esse verum: et idem. a. esse falsum. Ex ista conclusionem sequitur primo. quod ab aliquo creditur deum non esse: quoniam a nullo creditur falsum. probatur: et pono: quod aliquis credat istam temporalem. deus non est. quando a nullo creditur falsum. et credat ipsam sic adequate significare. isto posito propter correlativum. Cuius sequitur. quod ab aliquo creditur nihil esse quoniam nihil decipitur: propter ponendo quod aliquis credit illam temporalem: nihil est quando nihil decipit. quam credit sic adequate significare. isto posito propter correlativum. Cuius sequitur ista. Tu credis aliquam propositionem esse veram: quam nullus homo credit esse veram. et tamen omnem propositionem quam credis esse veram: aliquis homo credit esse veram: scilicet pars patet per exponetes. et primam probatur. hec propositio creditur a te aliqua propositio est vera: quam nullus homo credit esse veram quam credis sic adequate significare. igitur. Ex ista conclusionem sequitur primo. quod tu credis aliquid esse quod non credis esse. quia tu credis istam perpetuam: aliquid est quod non credis esse. et si ex hoc concluditur: quod aliquid credis esse quod non credis esse. nego argumentum: quia arguitur a termino stante conclusionem ad eundem statum determinate respectu similitudinis termini confusivi. Cuius sequitur. quod tu credis multa esse quae non sunt imaginabilia: nec intelligibilia esse: propter dato quod tu credis istam propositionem. multa sunt quae non sunt intelligibilia et magis intelligibilia esse: quam credis sic adequate significare: et propter correlativum. Cuius sequitur ista. Tu credis aliquam esse: non qualiter credis esse. probatur. tu credis istam propositionem aliquid esse: non qualiter credis esse: et ipsam credis adequate significare aliquid esse: non qualiter credis esse. igitur tu credis aliquam esse: non qualiter credis esse. Cuius similiter

probatur: hoc tu credis aliquo modo esse: quomodo tu non scis esse: que est sicut propter conceditur. Ex ista conclusionem sequitur primo. Quod tu credis te credere: qualiter credere est impossibile: probatur: et accipio illam propositionem. tu credis qualiter credere est impossibile: et pono quod tu credas ea: et ipsam sic adequate significare: isto posito: propter officiantes. Secundo sequitur. Quod aliquid credis esse non qualiter credis esse: et aliquomodo credis esse quomodo non credis esse. prima pars probatur sic. contingenter credis esse non qualiter credis esse: igitur aliquid credis esse non qualiter credis esse: a non arguitur. tu credis esse non qualiter credis esse: et potest esse quod tu credis esse non qualiter credis esse: igitur. propter contra cum minori et maiori officiantibus. et pars probatur sic: et capio istam propositionem. tu credis esse quomodo non credis esse: et propter est vera per officiantes tunc arguitur sic: tu credis esse quomodo non credis esse: igitur aliquomodo credis quomodo non credis esse: propter consequentiam quoniam ultra sequitur tu scis. a. esse verum: igitur aliquid tu scis. a. esse verum. tu dubitas te dubitare. a. igitur aliquid non dubitas te dubitare. a. et sic de alijs. nego illam copulationem: tu credis te esse asinum: et non deciperis: et ad probationem: tu credis esse asinum quoniam non deciperis: igitur tu credis te esse asinum et non deciperis: nego contra. et nego quod a non sit una temporalis: sed de temporato extremo: id copulativa proposita bene sequitur ex illa temporali: quoniam tu credis te esse asinum tu non deciperis: quia ego nego: nec est inferibilis ex priori de temporato extremo: quia arguitur quodammodo a sensu composito ad sensum divinum: ut propter: quare. et.

Coz^o

Coz^m

His visis

negotium illam copulationem: tu credis te esse asinum: et non deciperis: et ad probationem: tu credis esse asinum quoniam non deciperis: igitur tu credis te esse asinum et non deciperis: nego contra. et nego quod a non sit una temporalis: sed de temporato extremo: id copulativa proposita bene sequitur ex illa temporali: quoniam tu credis te esse asinum tu non deciperis: quia ego nego: nec est inferibilis ex priori de temporato extremo: quia arguitur quodammodo a sensu composito ad sensum divinum: ut propter: quare. et.

Trigesimo septimo. ad questionem principaliter arguitur sic. Tu es ens asinus: igitur nec tu es asinus: propter consequentiam: et antecedens arguitur: tu es homo vel non homo asinus: igitur tu es ens asinus. propter contra: ab uno convertibili ad reliquum ex eo quod ille terminus ens convertitur cum illo disuncto homo vel non homo: et o quod est homo vel non homo est ens: sed a non arguitur sic. tu es homo: igitur tu es homo vel non homo asinus: propter contra: a parte disuncti ad totum disunctum sine impedimento. Confirmatur. nam sicut illi duo termini se inferunt extremaliter et per se: homo et risibile: ita cum eodem addito quod sicut sequitur tu es homo: igitur tu es risibilis: ita sequitur: tu es homo albus: igitur tu es risibilis albus: et propter consequens: sicut illi duo termini: ens et homo: vel non homo: convertuntur per se: ita cum illo addito asinus et ita consequenter sequitur: quod illa consequentia est bona: tu es homo: vel non homo asinus: igitur tu es ens asinus: quod erat probandum.

Pro solutione

huius argumenti pono quatuor conclusiones: prima est ista. Ab uno convertibili ad reliquum: aut est cum termino officibili: frequenter fallit consequentia: probatur: quia non sequitur: ly homo significat propter hominem: igitur ly homo significat propter risibile: nec est. Item non sequitur: ly risibile significat secundarie hominem. igitur ly risibile significat secundarie risibile: a non. et verum: et non est falsum. Ex ista conclusionem sequitur primo. quod ab aliquo convertibili ad suum convertibile cum termino officibili est bonum argumentum: et non est: propter quia optie sequitur: ly risibile significat risibile: igitur ly risibile significat hominem: quia non potest intelligi posterius: nisi intelligatur prius: sed propter prius nunc est homo: quoniam est risibile: et includit in eius diffinitione: igitur nullus est terminus potens significare risibile: quin ille significet hominem. sicut nullus terminus potest significare hominem nisi significat aliquid: sed non sequitur ly homo significat hominem igitur ly homo significat risibile. quia ly homo non significat aliquid. quod non pertinet ad suum predicamentum. sed risibile ut sic non pertinet ad predicamentum subiecti. ergo non significat risibile. Cuius sequitur quod o quod risibile significat ly homo. et tamen ly homo non significat aliquid risibile

Coz^o

Coz^m

Coz^m

Subiun

prima pars p3: tā exponibilr q̄ inductive: 7 2° pbat. qz ly
hō non significat aliqd sub ratione q̄ risibile: sic nō signifi
2° cat aliqd sub rōne q̄ copulatū. C 2° ē ista. Si sūt duo ter
mini uertibiles: quoz vn^o ē plexus: 7 alter icōplex^o ab
vno ad reliquū rōne pris extremi fallit p̄na. pbat: qz nō se
quit. a. est d̄dictoriū. b. igit. a. ē d̄dictoriū d̄dictoriū. b. 7 tū
d̄dictoriū 7 d̄dictoriū d̄dictoriū inuicē uertunt. qz si aliqd
ē d̄dictoriū: illud est d̄dictoriū d̄dictoriū: 7 e^o: 7 q̄ n̄ valeat
p̄na: p3: supposito q̄. a. sit illa. tu es asin^o. 7. b. suū d̄dictoriū:
Coz^m isto posito ē aīs vep: 7 p̄ns flm. C Ex ista p̄ne seq̄ p̄mo.
q̄ si sunt duo termini uertibiles plexi: quoz vn^o est cō
positio: altero: ab vno ad reliquū rōne pris extremi nō va
let p̄na. pbat: qz nō seq̄: d̄dictoriū p̄tingētis isti^o est flm. ḡ
d̄dictoriū d̄dictoriū p̄tingētis isti^o flm ē. 7 dem̄ando illā.
tu es tu es hō. aīs ē verū: 7 p̄ns flm. 7 q̄ illi termini uer
tant. d̄dictoriū p̄tingētis: 7 d̄dictoriū d̄dictoriū p̄tingētis:
manifestū est: qm̄ si aliqd ē d̄dictoriū p̄tingētis: illd̄ est d̄di
Coz^m ctoziū d̄dictoriū p̄tingētis: 7 e^o. C 2° seq̄tur. q̄ nulla istarū
p̄narum valet. tu es hō sensibilis hic. ḡ tu es hō hic. brunel
lus ē asin^o p̄ceptibilis hic. igit brunellus ē asin^o hic. nō ob
stante q̄ hō: 7 homo sensibilis: uertunt: 7 et asin^o 7 asin^o
3° p̄ceptibilis: 7 hoc id̄: qz arguit rōne pris extremi. C 3° ē
ista. Si sunt duo termini inuicē uertibiles: quoz vnus in
cludit negationē: 7 nō reliquus: ab vno ad alterū rōne pris
extremi fallit p̄na. pbat. qz nō seq̄. a. est nō vep p̄tingēs.
ḡ. a. est flm p̄tingēs. dato eni q̄. a. sit illa. de^o est: ē aīs vep.
7 p̄ns flm 7 q̄ nō vep 7 flm uertant: p3: qz si aliqd ē non
Coz^m vep: illd̄ ē flm: 7 e^o. C Ex ista p̄ne seq̄tur p̄mo. q̄ si ambo
cōuertibilia includant negationem: ab vno ad reliquū ē
bonū arg^m cū eodē addito. vnde bene sequit. tu es homo
vel nō homo asinus. igitur tu es capra vl̄ non capra asin^o.
ex quo enim illa disunctiua. homo vel non homo: capra
vel non capra: conuertuntur cū illo termino ens: o3 q̄ inui
Coz^m cem cōuertant. C 2° sequitur. q̄ nulla istarum p̄narū va
let. a. est nō substantia corporea. igitur. a. est accidens cor
poreum: aut ecōuerso. tu es homo vel nō homo asinus. igit
tur tu es ens asin^o: nō obstante q̄ accidēs: 7 non substantia
cōuertant: 7 et ens et homo vel nō homo. C 4° ē ista.
Ab vno cōuertibili ab reliquū ratione totius extremi: 7 si
ne termini officiabilis limitatione est bonū argumentū.
vt tu es homo. igitur tu es risibilis: ecōuerso. tu es homo
vel nō homo. igitur tu es ens: 7 e^o: dico: notāter rōne toti^o
extremi. 7 sine determinatione signi officiabilis: p̄pter p̄
Coz^m cedētes cōclones. C Ex ista cōclusiōe sequit p̄mo. q̄ ly hō
7 ly risibile non sunt eozūdem illatiua ratiōe partis extre
mi 7 secluso termino officiabili: patet: quia non sequitur:
tu es risibilis rome. ergo tu es homo rome. cōsequens enī
est falsum: 7 antecedens verū: quia significat conuertibi
liter. q̄ tu es homo habens aptitudinē ad ridendum ro
Coz^m me: qd̄ ceditur: siue sis rome: siue alibi q̄ rome. C 2° seq̄
tur. q̄ ista cōsequētia non valet. tu es risibilis rome. igitur
tu es rome risibilis. antecedens enim est vep: vt oñsum ē:
7 cōsequēs falsum. qz significat conuertibiliter. q̄ tu es ro
me homo habens aptitudinē ad ridendum: qd̄ nō cedito.

His uis responsio patet ad rationem: negādo illā.
tu es ens asinus. 7 ad probationem: nego
consequentiam. 7 cum dicitur: q̄ ibi arguitur ab vno uer
tibili ad reliquū: cōcedo: nec valet argumentū: qz arguit
ratione partis extremi. 7 ad confirmationē: dico: q̄ lz illa
cōsequētia sit bona. tu es homo albus. igitur tu es risibi
lis albus. alia tamen non valet: quia in prima arguitur ab
vno conuertibili ad reliquū. quoz nullus est icludēs
negationē. nec compositum 7 eisdem additum est eozūde
adiectiuū. in alia autē cōsequētia: vnū uertibiliū ē termi
nus simplex: 7 n̄ icludēs negatōez. reliquū vō icludit nega
tōez: 7 ē terminus p̄posit^o: 7 eisdē additū: nulli^o eozūde est

adiectium. C Notandum q̄ p̄ter ea q̄ dicta sunt p̄t rō
nabiliter subineri: q̄ nūq̄ arguitur ab illo termo ad aliū
nisi arguat rōne totius extremi. Ex quo sequit q̄ cū dicit
tu es homo vel non hō asinus: igitur tu es ens asinus: non
arguit ab vno conuertibili ad reliquū nec ab illo disuncto
homo: vel non hō: ad illū terminū ens: cū ista nō sint extre
ma: sed solum arguit ab alio cōplexo homo vel nō homo:
asinus: ad illud cōplexū ens asinus: que cōplexa: inuicē nō
sunt conuertibilia: 7 ita cōsequenter dicat ad oīa exempla
omniū cōclusionū huius p̄ncipalis: quas cōclusiones por
sui iux cōem modū disputandi iaz currentem 7 nālem: p̄
faciliozem doctrinā: id̄: elige partē ingenio tuo magis con
formem: quare 7c.

C Capitulu de eē: 7 posse inuicem illatiuis.

Irigesimo octauo ad questionem
p̄ncipalr arguitur sic
tu potes eē asin^o: 7 tu es: igitur tu es asin^o.
p3^o cum minori: 7 maiorē p̄bo sic: tu potes
esse oē currens: sed aliquis asinus ē vel p̄t
eē currens: igitur tu potes esse asinus: p3^o.
a superiorī distributo ad suū inferius cū de
bito medio: 7 minor similr 7 maior arguit: tu es oē currens
igitur tu potes eē oē currens: ista p̄na ē bona: qz arguit ab
eē ad posse: 7 aīs est pole: ergo 7 cōsequēs: quo posito in eē:
habetur intētum. confirmatur sic: oē currens p̄t eē asin^o.
tu potes eē currens: igitur tu potes eē asinus: p3^o p̄na: qz ē ly
logismus in. 3° p̄ime: 7 maior arguitur sic: omne currens est
asinus: igit oē currens p̄t eē asinus: p3^o p̄na vt prius: ab h
verbo est ad illud v̄bū potest affirmatiue: 7 antecedēs est
possibile. igitur 7 consequens.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor
cōclusiones. quaz p̄ma est ista.
Ab eē ab posse diuisiue sūptū ac determinatū signo distri
butiuo: fallit p̄na: p3: qz non sequit: oē albū ē hō: igit oē al
bū p̄t eē homo: oē currens ē asinus: igit oē currens p̄t eē as
nus. qz aīs ē pole: 7 p̄ns ipossibile: cū ex illo cū vno vero se
quat ipole: frquitur enim: oē albū p̄t eē hō: sed aliquis as
nus p̄t eē alb^o: igit aliqs asinus p̄t eē hō. C Ex ista cōclu
siōe sequitur p̄^o. Qz ista p̄na nō valet: aliud a vero ē falsū:
ergo aliū a vero p̄t eē falsū: qz aīs ē verū: 7 p̄ns falsū: seq̄
tur. n. aliud a vero p̄t eē falsū: igit aliud ab illo qd̄ ē vl̄ p̄t
eē verū p̄t eē falsū: p3^o p̄na: rōne ampliacionis illi^o verbi
p̄t: 7 p̄ns falsū: quocūqz vero vel falso demonstrato: ergo
7 aīs. 2° sequitur q̄ illa p̄na n̄ valet: aliqd nō albū est hō.
igit aliqd non albū p̄t esse homo: quia aīs est verum vt
liquet: p̄ns aut ē falsū. cū ipm conuertibiliter significet: q̄
aliquod qd̄ nō ē: nec p̄t eē albū p̄t esse homo: qd̄ ē falsum
quocūqz homine demonstrato. C 3° conclusio est ista. ab
hoc verbo est: ad istud verbū p̄t diuisiue sūptū ac deter
minatū signo cōfusiue p̄fufe tū: fallit p̄na: p3: qz non sequit
tur: tantū homo est currens: ergo tū homo p̄t esse currens:
supposito nāqz: q̄ oē currens sit homo: ē aīs verū: 7 conse
quēs falsū. C Ex ista cōclusiōe seq̄ p̄mo. q̄ ista p̄na non
valet: aliquis homo p̄ter te est albus: ergo aliquis homo
p̄ter te p̄t eē albus: pono nāqz: q̄ tu sis niger: isto posito
ē aīs verū: 7 p̄ns falsū: cū ex isto sequatur q̄ tu non potes
eē alb^o. C 2° seq̄. q̄ hec p̄na non valet: si tu es homo tu
eris homo: igitur si tu potes eē homo: tu eris hō: cum aīs
sit verū: 7 consequēs falsū. C Tertia^o ē ista. ab eē ad pos
se diuisū determinatū termino modali non valet p̄na: p̄o
batur: qz non sequitur: contingenter aliqs homo est. igitur
contingenter aliquis hō p̄t eē: aīs enī est verū: vt p3^o p̄ex
ponētes: 7 p̄ns falsū: quia licet possit eē q̄ nulls homo sit:
non tamen p̄t esse quin aliquis homo possit eē: ex quo seq̄
tur: q̄ nō contingenter aliqs hō p̄t eē. C Ex ista p̄ne seq̄
tur p̄mo. q̄ nulla istaz p̄narū valet: contingēter tu fuisti

igitur contingenter tu potuisti esse. contingenter tu eris. igitur contingenter tu poteris esse. quia autem est verum. et non falsum: eo quod necessarium deo potuit: et poterit te ad esse producere: cum potest te producere ad esse in deo non possit desinere esse. **C** 2° sequitur. Quod qualiter tu fuisti talis eris. et non aliter. et non aliter fuisti vel eris. non qualiter potuisti vel poteris esse. per quod contingenter tu fuisti: et contingenter eris: et non contingenter: sed necio tu potuisti esse: et poteris esse. **C** 4° est ista. Ab esse ad posse non limitatum nec determinatum per aliquod signum procedens est bona natura. probatur: quia vel sequitur. tu es homo. igitur tu potes esse homo. tu fuisti vel eris albus. igitur tu potuisti vel poteris esse albus. **E**x ista ratione sequitur primo. Quod ab esse ad posse diuisum: quicquid signo propositum est bonum argumentum. quoniam bene sequitur. tu es omnis homo. igitur tu potes esse omnis homo. tu es contingenter currens. igitur tu potes esse contingenter currens. tu es tamen animal. igitur tu potes esse tamen animal. **C** 2° sequitur. Quod a quolibet esse qualitercumque sunt pro ad posse propositum est bona natura. per quod optime sequitur. omne currens est homo. igitur possibile est omne currens esse hominem. contingenter aliquis homo est. igitur possibile est contingenter aliquem hominem esse: tamen homo est currens. igitur possibile est tamen hominem esse currentem. et isto modo intelligenda est regula ponens quod ab esse ad posse est bona natura.

His premissis per solutio ad argumentum negationem. tu potes esse omne currens. et asinus potest esse currens. igitur tu potes esse asinus. nego consequentiam. et ad probationem: dico quod non arguitur ab inferiori ad suum superius. quoniam ly currens est in predicamento actionis vel passionis: et ly asinus in predicamento substantie. Item dato quod ly currens est superius ad ly asinus: non valet argumentum. quoniam arguitur distributive immobiliter: sicut non sequitur: possibile est sortem esse omnem hominem. et platonem: est vel potest esse homo. igitur possibile est sortem esse platonem: sicut enim immobiliter ly hominem per ly possibile. ita ly currens ab illo verbo potest. **A**d confirmationem autem per responsio ex dictis: negando naturam illam. omne currens est homo. igitur omne currens potest esse homo. quia ampliatur ly currens in ante: et non in ante. Et ad regulam dico: quod non debet inferri tale posset ex illo antecedente. sed istud valet. possibile est omne currens esse hominem. et hoc concedo. quare etc.

Capitulum de varietate terminorum syllogismi quo ad tempus et ampliacionem.

Rigesimo nono ad questionem principalem liter arguitur sic. De currens est asinus. aliquid currens potest esse tu. igitur tu potes esse asinus. per naturam: quia est syllogismus in 4° tertie figure. s. in dati si. et autem est possibile. ergo et autem. quod autem sit possibile manifestum est: quia possibile est quod nihil propter asinum currat: et quod tu possis currere. Item confirmatur sic. omne currens erit asinus. et aliquid currens fuit tu. igitur tu fuisti vel eris asinus. patet natura ut prius: et autem est possibile. ergo et autem. nec valet dicitur: quod non recte syllogizatur: quia in maiori supponit subiectum pro eo quod est vel erit. et in secunda pro eo quod est vel fuit: quia iste syllogismus est bonus. omne currens potest esse asinus. aliquid currens erit tu. igitur tu potes esse asinus. non obstante quod subiectum maioris supponat pro eo quod est vel potest esse. et subiectum minoris pro eo quod est vel erit.

Pro solutione huius argumenti pono. 4. rationes. quarum prima est ista. Bonitas syllogismi non exigit in utraque premissarum omnino silesis talem suppositionem. probatur: nam iste est syllogismus bonus. omnis homo fuit animal. sortem est homo. igitur sortem fuit animal. et tamen in maiori supponit ly homo pro eo quod fuit. et in minori solum pro eo quod est. Et iste syllogismus est bonus. omne currens erit animal. sortem erit currens. igitur sortem erit animal. et tamen ly currens in maiori supponit pro eo quod est vel erit diuisiue. in minori autem solum pro eo quod erit. **E**x ista ratione sequitur. Quod non si aliquid ample supponit me in maiori: talis ample dicitur

supponere in minori: per in predictis exemplis. et iste syllogismus est bonus: omne currens potuit sedere: tu fuisti currens: igitur tu potuisti sedere: ubi patet: quod magis ample supponit medium in maiori quam in minori. **C** 2° sequitur. Quod sicut aminus amplius ad magis amplius est bonum argumentum. ita anon amplius: tunc ad terminum ampliatum est bona natura. prima pars per: in syllogismo isto: omne currens poterit sedere: sed aliquis homo erit currens: igitur aliquis homo poterit sedere: ubi per: quod ly homo supponit in minori pro eo quod est vel erit: et in conclusione pro eo quod est vel poterit esse. 2° pars per: in tali syllogismo: omne animal poterit currere: aliquid sedens est animal: igitur aliquid sedens poterit currere: ubi ly sedens ampliat in conclusione: et nullo modo in minori. **C** 2° est ista. Bonitati syllogismi repugnat medium amplius in minori: et nullatenus in maiori: probatur: quia iste syllogismus non valet: omnis homo est animal: omnis homo erit currens: igitur aliquid currens erit animal. nec sequitur: omnis homo est animal. animalis poterit esse homo: igitur animalis est animal: et hoc ideo: quia medium ampliat in minori: et nullatenus in maiori. **E**x ista conclusione sequitur primo. Quod non stat in bono syllogismo medium in minori latius supponere quam in maiori: per: quia non sequitur: omnis homo est animal: animalis erit homo: ergo animalis est animal: et hoc ideo quia ly homo supponit in minori pro eo quod erit: et non est. et solum pro eo quod est in maiori. **C** 2° sequitur. Quod non stat in bono syllogismo medium in minori magis ample supponere quam in maiori. per: quia non sequitur: omnis homo erit currens: ante christus poterit esse homo: igitur ante christus erit currens. **T**ertia est ista. In omni syllogismo bono suppositio minoris dicitur esse similis quo ad tempus suppositioni maioris: vel contineri sub illa: per inductionem: unde iste syllogismus est bonus: omnis homo est animal: tu es homo: igitur tu es animal: quia suppositio minoris quo ad tempus est similis suppositioni maioris. Etiam iste syllogismus est bonus: omnis homo currit: tu es homo: igitur tu curris: quia suppositio minoris continetur sub maiori: ut patet. **E**x ista conclusione sequitur primo. Quod nulla istarum consequentiarum valet: omnis homo erit currens: adam fuit homo. ergo adam erit currens: omnis homo poterit sedere: adam potuit esse homo: igitur adam poterit sedere. **S**ecundo sequitur. quod ista consequentia non valet. a. est unus syllogismus constans ex tribus vniuersalibus affirmatiuis: maior est ex tertia parte concludens de minori in conclusione: et subiectum prime est predicatum secunde: suppones precise pro eisdem: igitur a. est syllogismus in primo prime figure: per de ista: omne album fuit nigrum. omne sedens erit album: ergo omne sedens erit nigrum. **C** 4° est ista. terminus supponit pro eo quod est: vel potest esse: et b. terminus omnino conuertibilis cum a. supponit solum pro eo quod est: et tamen suppositio b. non continetur sub suppositione a. per. dato quod subiectum huius: aliquid currens potest esse homo: sit a. subiectum illius omne currens est homo: quod sit b. si enim suppositio b. contineret sub suppositione a. tunc ista natura esset bona. aliquid currens potest esse homo: et omne currens est asinus: igitur asinus potest esse homo. quod est falsum. **E**x ista conclusione sequitur correlarie per. Quod a. supponit determinate: et b. terminus omnino conuertibilis cum a. supponit distributive: et tamen suppositio a. non continetur sub suppositione b. per: quia tunc hec natura esset bona: omne currens est asinus: aliquid currens potest esse homo: ergo homo potest esse asinus. quod est falsum. **C** 2° sequitur. Quod a. et b. termini supponetes sunt inuicem conuertibiles: et tamen nec conuersimodo supponunt: nec suppositio vni continetur sub suppositione alteri: per: ex conclusione et correlario suo per.

His uisus per ratio ad rationem negando naturam: nec est syllogismus in aliquo modo alicuius figure. ex quo suppositio minoris non continetur sub maiori. nec est syllogismus illi quo ad tempus. eodem modo dicitur ad confirmationem. Et notate dico quod ad tempus: quia quod ad suppositionem determinatam: vel diuisam: aliquid suppositio maioris continetur sub suppositione minoris: ut per in ultimo primo: ac 3° et 5°. tertie figure: quare etc.

Cor^m

2° 2°

Cor^m

Cor^m

3° 3°

Cor^m

Cor^m

4° 2°

Cor^m

Cor^m

Capitulum de veritate significati: et falsitate significati: ac econuerso.

Quadragesimo principio ad quod ne arguitur sic: hoc est polis. tu es asinus: et ipsa adequata significat te esse asinum. igitur pole est te esse asinum. quia tenet ex minori: et maiore probatio sic. ista propositio est vera. tu es asinus: et ipsa adequata significat te esse asinum. igitur tu es asinus. ista propositio est bona: et asinus est pole: igitur et asinus. quod asinus sit pole arguitur sic. prima pars est polis: et secunda sequitur ex prima. ergo totum asinus est pole. propositio: et asinus arguitur et propositio. propositio sit polis: quia pole est quod illa. tu es asinus: uertat cum vero. et probat: quod secunda sequitur ex prima: quoniam sequitur. hec est vera: tu es asinus: demonstrando unam mentalem. igitur ipsa significat adequata te esse asinum. propositio: quia propositio mentalis non potest absolui a sua significatione: ex quo naturaliter significet.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor rationes. quarum prima est ista. Deus est et tamen hec non est possibilis: nec vera: deus est. probat: ista propositio non ualens. deus est. igitur ista est uel possibilis. deus est. quia asinus est necessarius: et asinus contingens. stet igitur dictorium asinus cum ante: et habet iterum.

Ex ista conclusione sequitur primo. Quod deus esse est uerum et necessarium: et tamen quilibet talis propositio. deus est. est falsa et impossibilis: propositio: dato quod quilibet talis propositio. deus est. uertat cum uno impossibili. Et secundo sequitur. Quod impossibile est hominem esse asinum. et tamen quilibet talis: homo est asinus: est uera et necessaria: propositio: supposito quod quilibet talis conuertatur cum illa necessaria. deus est. Et tertio est ista. Si deus est: deus esse est uerum. non tamen si deus est: deus est: est uerum. prima pars propositio: quia ipsa est una aditionalis: cuius dictorium asinus repugnat antecedenti. et secunda pars: quia ipsa est una conditio nalis: cuius dictorium asinus stat cum ante. hec enim stat si. deus est. et non est: est uerum: sicut et illa. deus est. et nulla propositio est. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod non quilibet propositio uel fert seipsam esse ueram: cum non sequatur. tu es. igitur tu es est uerum. Et secundo sequitur. Quod non ex qualibus propositio uera: sequitur suum dictum fore uerum. quia nullum propositio dictum est uerum uel falsum: cum sit oratio infinita uel diuina: quare quilibet absoluit a ueritate uel falsitate signi. Et tertio est ista. Alique propositio inuicem conuertuntur: et tamen una illarum potest esse uera et necessaria: et non alia. propositio: de istis. tu es asinus: et tu es rudibilis. quare una est uocalis uel scripta: si significas ex impone: alia mentalis: significas naturaliter. illa. n. q. significat ex impone: potest mutare significationem. scilicet alia que significat naturaliter: nullatenus potest mutare significationem.

Ex ista conclusione sequitur primo. Quod alique propositio conuertuntur inuicem. et tamen una illarum potest esse falsa: contingens uel impossibilis: et reliqua non potest esse talis. patet de illis. deus est. prima causa est: quare una est in uoce uel in scripto: et alia in mente naturaliter significas. Et secundo sequitur. Quod alique sunt propositio mentales inuicem conuertibiles: quare una potest mutare significatum. et reliqua non potest: patet de istis. homo est asinus. et homo est rudibilis in mente: quare una significat naturaliter: et alia ex impositione ad modum uocalium uel scriptarum. Et quarto conclusio est ista. A. et b. propositio inuicem conuertuntur: et tamen ad. a. esse: sequitur ipsum sic adequata te significare: et non ad. b. esse. probatur: et pono: quod a. sit illa mentalis. deus est naturaliter significans. b. uero illa. prima causa est significans solum ex impositione. isto posito: propositio prima pars: quoniam sequitur. a. est. igitur. a. significat adequata deus esse: quia non potest mutare suam significationem. et secunda est manifesta. quoniam non sequitur. b. est. igitur. b. sic adequata significat: ex quo. b. potest mutare suam significationem. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod a. et b. sunt due propositio demonstratiue consistens. nihil denominationis omnino: demonstrantes duo inuicem conuertibilia. et tamen. a. est contingens: et. b. impossibile: propositio: dato quod a. sit illa. hoc est uerum demonstrando illam.

Ex ista conclusione sequitur primo. Quod deus esse est uerum et necessarium: et tamen quilibet talis propositio. deus est. est falsa et impossibilis: propositio: dato quod quilibet talis propositio. deus est. uertat cum uno impossibili. Et secundo sequitur. Quod impossibile est hominem esse asinum. et tamen quilibet talis: homo est asinus: est uera et necessaria: propositio: supposito quod quilibet talis conuertatur cum illa necessaria. deus est. Et tertio est ista. Si deus est: deus esse est uerum. non tamen si deus est: deus est: est uerum. prima pars propositio: quia ipsa est una aditionalis: cuius dictorium asinus repugnat antecedenti. et secunda pars: quia ipsa est una conditio nalis: cuius dictorium asinus stat cum ante. hec enim stat si. deus est. et non est: est uerum: sicut et illa. deus est. et nulla propositio est. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod non quilibet propositio uel fert seipsam esse ueram: cum non sequatur. tu es. igitur tu es est uerum. Et secundo sequitur. Quod non ex qualibus propositio uera: sequitur suum dictum fore uerum. quia nullum propositio dictum est uerum uel falsum: cum sit oratio infinita uel diuina: quare quilibet absoluit a ueritate uel falsitate signi. Et tertio est ista. Alique propositio inuicem conuertuntur: et tamen una illarum potest esse uera et necessaria: et non alia. propositio: de istis. tu es asinus: et tu es rudibilis. quare una est uocalis uel scripta: si significas ex impone: alia mentalis: significas naturaliter. illa. n. q. significat ex impone: potest mutare significationem. scilicet alia que significat naturaliter: nullatenus potest mutare significationem.

Ex ista conclusione sequitur primo. Quod alique propositio conuertuntur inuicem. et tamen una illarum potest esse falsa: contingens uel impossibilis: et reliqua non potest esse talis. patet de illis. deus est. prima causa est: quare una est in uoce uel in scripto: et alia in mente naturaliter significas. Et secundo sequitur. Quod alique sunt propositio mentales inuicem conuertibiles: quare una potest mutare significatum. et reliqua non potest: patet de istis. homo est asinus. et homo est rudibilis in mente: quare una significat naturaliter: et alia ex impositione ad modum uocalium uel scriptarum. Et quarto conclusio est ista. A. et b. propositio inuicem conuertuntur: et tamen ad. a. esse: sequitur ipsum sic adequata te significare: et non ad. b. esse. probatur: et pono: quod a. sit illa mentalis. deus est naturaliter significans. b. uero illa. prima causa est significans solum ex impositione. isto posito: propositio prima pars: quoniam sequitur. a. est. igitur. a. significat adequata deus esse: quia non potest mutare suam significationem. et secunda est manifesta. quoniam non sequitur. b. est. igitur. b. sic adequata significat: ex quo. b. potest mutare suam significationem. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod a. et b. sunt due propositio demonstratiue consistens. nihil denominationis omnino: demonstrantes duo inuicem conuertibilia. et tamen. a. est contingens: et. b. impossibile: propositio: dato quod a. sit illa. hoc est uerum demonstrando illam.

Ex ista conclusione sequitur primo. Quod deus esse est uerum et necessarium: et tamen quilibet talis propositio. deus est. est falsa et impossibilis: propositio: dato quod quilibet talis propositio. deus est. uertat cum uno impossibili. Et secundo sequitur. Quod impossibile est hominem esse asinum. et tamen quilibet talis: homo est asinus: est uera et necessaria: propositio: supposito quod quilibet talis conuertatur cum illa necessaria. deus est. Et tertio est ista. Si deus est: deus esse est uerum. non tamen si deus est: deus est: est uerum. prima pars propositio: quia ipsa est una aditionalis: cuius dictorium asinus repugnat antecedenti. et secunda pars: quia ipsa est una conditio nalis: cuius dictorium asinus stat cum ante. hec enim stat si. deus est. et non est: est uerum: sicut et illa. deus est. et nulla propositio est. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod non quilibet propositio uel fert seipsam esse ueram: cum non sequatur. tu es. igitur tu es est uerum. Et secundo sequitur. Quod non ex qualibus propositio uera: sequitur suum dictum fore uerum. quia nullum propositio dictum est uerum uel falsum: cum sit oratio infinita uel diuina: quare quilibet absoluit a ueritate uel falsitate signi. Et tertio est ista. Alique propositio inuicem conuertuntur: et tamen una illarum potest esse uera et necessaria: et non alia. propositio: de istis. tu es asinus: et tu es rudibilis. quare una est uocalis uel scripta: si significas ex impone: alia mentalis: significas naturaliter. illa. n. q. significat ex impone: potest mutare significationem. scilicet alia que significat naturaliter: nullatenus potest mutare significationem.

Ex ista conclusione sequitur primo. Quod alique propositio conuertuntur inuicem. et tamen una illarum potest esse falsa: contingens uel impossibilis: et reliqua non potest esse talis. patet de illis. deus est. prima causa est: quare una est in uoce uel in scripto: et alia in mente naturaliter significas. Et secundo sequitur. Quod alique sunt propositio mentales inuicem conuertibiles: quare una potest mutare significatum. et reliqua non potest: patet de istis. homo est asinus. et homo est rudibilis in mente: quare una significat naturaliter: et alia ex impositione ad modum uocalium uel scriptarum. Et quarto conclusio est ista. A. et b. propositio inuicem conuertuntur: et tamen ad. a. esse: sequitur ipsum sic adequata te significare: et non ad. b. esse. probatur: et pono: quod a. sit illa mentalis. deus est naturaliter significans. b. uero illa. prima causa est significans solum ex impositione. isto posito: propositio prima pars: quoniam sequitur. a. est. igitur. a. significat adequata deus esse: quia non potest mutare suam significationem. et secunda est manifesta. quoniam non sequitur. b. est. igitur. b. sic adequata significat: ex quo. b. potest mutare suam significationem. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod a. et b. sunt due propositio demonstratiue consistens. nihil denominationis omnino: demonstrantes duo inuicem conuertibilia. et tamen. a. est contingens: et. b. impossibile: propositio: dato quod a. sit illa. hoc est uerum demonstrando illam.

Ex ista conclusione sequitur primo. Quod deus esse est uerum et necessarium: et tamen quilibet talis propositio. deus est. est falsa et impossibilis: propositio: dato quod quilibet talis propositio. deus est. uertat cum uno impossibili. Et secundo sequitur. Quod impossibile est hominem esse asinum. et tamen quilibet talis: homo est asinus: est uera et necessaria: propositio: supposito quod quilibet talis conuertatur cum illa necessaria. deus est. Et tertio est ista. Si deus est: deus esse est uerum. non tamen si deus est: deus est: est uerum. prima pars propositio: quia ipsa est una aditionalis: cuius dictorium asinus repugnat antecedenti. et secunda pars: quia ipsa est una conditio nalis: cuius dictorium asinus stat cum ante. hec enim stat si. deus est. et non est: est uerum: sicut et illa. deus est. et nulla propositio est. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod non quilibet propositio uel fert seipsam esse ueram: cum non sequatur. tu es. igitur tu es est uerum. Et secundo sequitur. Quod non ex qualibus propositio uera: sequitur suum dictum fore uerum. quia nullum propositio dictum est uerum uel falsum: cum sit oratio infinita uel diuina: quare quilibet absoluit a ueritate uel falsitate signi. Et tertio est ista. Alique propositio inuicem conuertuntur: et tamen una illarum potest esse uera et necessaria: et non alia. propositio: de istis. tu es asinus: et tu es rudibilis. quare una est uocalis uel scripta: si significas ex impone: alia mentalis: significas naturaliter. illa. n. q. significat ex impone: potest mutare significationem. scilicet alia que significat naturaliter: nullatenus potest mutare significationem.

Ex ista conclusione sequitur primo. Quod alique propositio conuertuntur inuicem. et tamen una illarum potest esse falsa: contingens uel impossibilis: et reliqua non potest esse talis. patet de illis. deus est. prima causa est: quare una est in uoce uel in scripto: et alia in mente naturaliter significas. Et secundo sequitur. Quod alique sunt propositio mentales inuicem conuertibiles: quare una potest mutare significatum. et reliqua non potest: patet de istis. homo est asinus. et homo est rudibilis in mente: quare una significat naturaliter: et alia ex impositione ad modum uocalium uel scriptarum. Et quarto conclusio est ista. A. et b. propositio inuicem conuertuntur: et tamen ad. a. esse: sequitur ipsum sic adequata te significare: et non ad. b. esse. probatur: et pono: quod a. sit illa mentalis. deus est naturaliter significans. b. uero illa. prima causa est significans solum ex impositione. isto posito: propositio prima pars: quoniam sequitur. a. est. igitur. a. significat adequata deus esse: quia non potest mutare suam significationem. et secunda est manifesta. quoniam non sequitur. b. est. igitur. b. sic adequata significat: ex quo. b. potest mutare suam significationem. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod a. et b. sunt due propositio demonstratiue consistens. nihil denominationis omnino: demonstrantes duo inuicem conuertibilia. et tamen. a. est contingens: et. b. impossibile: propositio: dato quod a. sit illa. hoc est uerum demonstrando illam.

Ex ista conclusione sequitur primo. Quod deus esse est uerum et necessarium: et tamen quilibet talis propositio. deus est. est falsa et impossibilis: propositio: dato quod quilibet talis propositio. deus est. uertat cum uno impossibili. Et secundo sequitur. Quod impossibile est hominem esse asinum. et tamen quilibet talis: homo est asinus: est uera et necessaria: propositio: supposito quod quilibet talis conuertatur cum illa necessaria. deus est. Et tertio est ista. Si deus est: deus esse est uerum. non tamen si deus est: deus est: est uerum. prima pars propositio: quia ipsa est una aditionalis: cuius dictorium asinus repugnat antecedenti. et secunda pars: quia ipsa est una conditio nalis: cuius dictorium asinus stat cum ante. hec enim stat si. deus est. et non est: est uerum: sicut et illa. deus est. et nulla propositio est. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod non quilibet propositio uel fert seipsam esse ueram: cum non sequatur. tu es. igitur tu es est uerum. Et secundo sequitur. Quod non ex qualibus propositio uera: sequitur suum dictum fore uerum. quia nullum propositio dictum est uerum uel falsum: cum sit oratio infinita uel diuina: quare quilibet absoluit a ueritate uel falsitate signi. Et tertio est ista. Alique propositio inuicem conuertuntur: et tamen una illarum potest esse uera et necessaria: et non alia. propositio: de istis. tu es asinus: et tu es rudibilis. quare una est uocalis uel scripta: si significas ex impone: alia mentalis: significas naturaliter. illa. n. q. significat ex impone: potest mutare significationem. scilicet alia que significat naturaliter: nullatenus potest mutare significationem.

Ex ista conclusione sequitur primo. Quod alique propositio conuertuntur inuicem. et tamen una illarum potest esse falsa: contingens uel impossibilis: et reliqua non potest esse talis. patet de illis. deus est. prima causa est: quare una est in uoce uel in scripto: et alia in mente naturaliter significas. Et secundo sequitur. Quod alique sunt propositio mentales inuicem conuertibiles: quare una potest mutare significatum. et reliqua non potest: patet de istis. homo est asinus. et homo est rudibilis in mente: quare una significat naturaliter: et alia ex impositione ad modum uocalium uel scriptarum. Et quarto conclusio est ista. A. et b. propositio inuicem conuertuntur: et tamen ad. a. esse: sequitur ipsum sic adequata te significare: et non ad. b. esse. probatur: et pono: quod a. sit illa mentalis. deus est naturaliter significans. b. uero illa. prima causa est significans solum ex impositione. isto posito: propositio prima pars: quoniam sequitur. a. est. igitur. a. significat adequata deus esse: quia non potest mutare suam significationem. et secunda est manifesta. quoniam non sequitur. b. est. igitur. b. sic adequata significat: ex quo. b. potest mutare suam significationem. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod a. et b. sunt due propositio demonstratiue consistens. nihil denominationis omnino: demonstrantes duo inuicem conuertibilia. et tamen. a. est contingens: et. b. impossibile: propositio: dato quod a. sit illa. hoc est uerum demonstrando illam.

Ex ista conclusione sequitur primo. Quod deus esse est uerum et necessarium: et tamen quilibet talis propositio. deus est. est falsa et impossibilis: propositio: dato quod quilibet talis propositio. deus est. uertat cum uno impossibili. Et secundo sequitur. Quod impossibile est hominem esse asinum. et tamen quilibet talis: homo est asinus: est uera et necessaria: propositio: supposito quod quilibet talis conuertatur cum illa necessaria. deus est. Et tertio est ista. Si deus est: deus esse est uerum. non tamen si deus est: deus est: est uerum. prima pars propositio: quia ipsa est una aditionalis: cuius dictorium asinus repugnat antecedenti. et secunda pars: quia ipsa est una conditio nalis: cuius dictorium asinus stat cum ante. hec enim stat si. deus est. et non est: est uerum: sicut et illa. deus est. et nulla propositio est. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod non quilibet propositio uel fert seipsam esse ueram: cum non sequatur. tu es. igitur tu es est uerum. Et secundo sequitur. Quod non ex qualibus propositio uera: sequitur suum dictum fore uerum. quia nullum propositio dictum est uerum uel falsum: cum sit oratio infinita uel diuina: quare quilibet absoluit a ueritate uel falsitate signi. Et tertio est ista. Alique propositio inuicem conuertuntur: et tamen una illarum potest esse uera et necessaria: et non alia. propositio: de istis. tu es asinus: et tu es rudibilis. quare una est uocalis uel scripta: si significas ex impone: alia mentalis: significas naturaliter. illa. n. q. significat ex impone: potest mutare significationem. scilicet alia que significat naturaliter: nullatenus potest mutare significationem.

Ex ista conclusione sequitur primo. Quod alique propositio conuertuntur inuicem. et tamen una illarum potest esse falsa: contingens uel impossibilis: et reliqua non potest esse talis. patet de illis. deus est. prima causa est: quare una est in uoce uel in scripto: et alia in mente naturaliter significas. Et secundo sequitur. Quod alique sunt propositio mentales inuicem conuertibiles: quare una potest mutare significatum. et reliqua non potest: patet de istis. homo est asinus. et homo est rudibilis in mente: quare una significat naturaliter: et alia ex impositione ad modum uocalium uel scriptarum. Et quarto conclusio est ista. A. et b. propositio inuicem conuertuntur: et tamen ad. a. esse: sequitur ipsum sic adequata te significare: et non ad. b. esse. probatur: et pono: quod a. sit illa mentalis. deus est naturaliter significans. b. uero illa. prima causa est significans solum ex impositione. isto posito: propositio prima pars: quoniam sequitur. a. est. igitur. a. significat adequata deus esse: quia non potest mutare suam significationem. et secunda est manifesta. quoniam non sequitur. b. est. igitur. b. sic adequata significat: ex quo. b. potest mutare suam significationem. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod a. et b. sunt due propositio demonstratiue consistens. nihil denominationis omnino: demonstrantes duo inuicem conuertibilia. et tamen. a. est contingens: et. b. impossibile: propositio: dato quod a. sit illa. hoc est uerum demonstrando illam.

tu es asinus in uoce: et b. illa: hoc est uerum demonstrando illam naturaliter significantem: tu es rudibilis. isto posito: propositio cor relariu. Secundo sequitur. Quod a. et b. sunt due propositio demonstratiue eiusdem denominationis: uel consimilis omnino: respicientes. c. et d. inuicem conuertibilia: et tamen ad. a. sequitur. c. esse uerum: et ad. b. non sequitur. d. esse uerum: probatur et pono: quod a. sit hec propositio scripta: hoc est in qua demonstratur illa mentalis deus est: naturaliter significans: que sit. c. et b. sit hec scripta: hoc est in qua demonstratur illa scripta: uel in uoce deus est: que sit. d. isto posito: propositio cor intuenti.

His uisibilibus: tu es asinus. Et ad probationem: concedo quodammodo: et nego asinus esse possibile. et ad probationem: cum dicitur: prima pars est possibilis: et secunda sequitur ex prima: quero qualis propositio demonstrat per primam partem asinus: an propositio naturaliter significans: an ex impositione. si demonstratur illa: tu es asinus naturaliter significans: nego primam partem asinus esse possibilem: et consequenter dico: quod illa non potest conuerti cum uero: et concedo: quod secunda pars sequitur ex prima: si autem fatetur quod demonstratur propositio ex impositione significans: concedo primam partem esse possibilem: et nego secundam sequi ex eadem: ut satis constat ex prioribus: quare etc.

Capitulum de difformitatibus uniuersaliu: et singulariu: et um quo ad possibilitatem: et impossibilitatem: necessitate: et contingentiam.

Quadragesimo primo principio ad quod arguitur sic: pole est hoc albu esse asinum te demonstrato: igitur possibile est te esse asinum: quia propositio: et asinus arguo sic: hec propositio est possibilis: hoc albu est asinus: semper demonstrando idem: et ipsa adequata te significat hoc albu esse asinum: igitur possibile est hoc albu esse asinum: propositio: quia cum minori: et maiorem probatio sic. aliqua propositio polis cum uno uero est illatiua illi: igitur ipsa est possibilis: propositio: quia ex possibili non sequitur nisi pole: et asinus probat: quoniam sequitur. o. est albu esse asinus: et hoc albus est hoc albu esse asinus: propositio: ab uel ad suam singularem cum debito medio: seu a superiori distributo ad suum inferius modobiler: et cum debito medio: et prima pars asinus est possibilis: uero est: ut satis liquet: ergo et asinus est pole: quod erat probandum.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista: aliqua uniuersalis est possibilis: cuius quilibet singularis est impossibilis: et cuiuslibet supposito subiecti conuertitur una singularis: propositio: de ista. o. est aial quod est in illa domo est asinus. possibile est enim quod o. est quod est in illa domo est asinus: et ipsa sic adequata significat: igitur ipsa est possibilis: tamen quilibet talis singularis est impossibilis. s. hoc aial quod est in illa domo est asinus: supposito quod nullum aial propter hominem sit in illa domo: eundem demonstrando: sequitur enim: hoc aial quod est in illa domo est asinus: igitur hoc est asinus: continue demonstrando hominem. asinus est impossibile: igitur et et asinus. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod aliqua propositio possibilis cum uno uerbo: est illatiua uni? impossibilis quoniam optime sequitur: o. est aial quod est in illa domo est asinus: et tu es aial quod est in illa domo: igitur tu es asinus non obstante quod asinus sit impossibile. prima pars asinus sit possibilis: et secunda uero. Secundo sequitur. Quod propositio uniuersalis non conuertitur cum omnibus suis singularibus simul suppositis: propositio: quia nullus impossibilis conuertitur cum possibili: scilicet aliqua uniuersalis est possibilis: et copulatiua facta ex omnibus singularibus est impossibilis: ut patuit: igitur etc. Secunda conclusio est ista. Aliqua uel est impossibilis. et cuiuslibet supposito subiecti: conuertitur una singularis: et tamen quilibet eius singularis est possibilis: propositio: de qua libet ista: o. est h. desinit esse: nihil quod est homo est: quod enim ille sint impossibiles manifestum est: et quod quilibet suar singularium sit possibilis non indiget probatione: quoniam quicumque sin

gulari demonstrata h est possibile: hoc definit eē: sicut etiā
 ista: hoc qd ē hō non ē. **Ex** ista hne seqt pmo. **Ex** ista pna
 nō valet: istū boiez desinere eē est pole: r istū hominē desi-
 nere esse est possibile: r isti sūt oēs boies: igit oēs hominem
 desinere esse est pole: nec arguit a singularib⁹ ad suā vlem:
 qm̄ pns ē nllī⁹ q̄stital: s; ē ppō modal⁹ officitabil. **Cz^o** seqt.
Ex ista pna n̄ valz: nullū aial eē ē ipole: igit h aial n̄ eē ē ipof-
 sibile: r hoc aial nō esse ē ipole: r sic d̄ singlis. nec arguit ab
 vli ad suas singlares: qm̄ nec aīs: nec pns est alicuius quā-
 titatis. **Cz^o** ē ista. Aliq̄ vlis ē neā: r cuilibet supposito
 subī corrūdet vna singularis: r tñ q̄libet ei⁹ singularis ē cō-
 tingēs (p3) de qualibet istaz: oīs hō est: omne aial est: om-
 ne istās est. **Ex** ista hne seqt pmo. **Ex** nulla istaz pnarū
 valz: oē istās eē ē neā: sed oē istās eē ē hoc istās eē: igit h
 istās eē ē neā: oēs boiez eē ē neā: r isti sūt oēs boies: igit
 istū hominē esse ē neā: r istū boiez eē: r sic de alyz. **Cz^o**
 seqt. **Ex** nulla istaz pnarū valet hoc istās esse ē rtingēs: r h
 istās eē ē omne istās: igit omne istās eē ē rtingēs: hoc aial
 esse ē rtingēs: r hoc aial eē est rtingēs: r bec sunt oia aialia:
 igit oē aial eē ē rtingēs: aīs enī est vey: r pns falsuz. **Cz^o**
 ē ista. Aliq̄ vlis ē rtingēs: r cuilibz supposito subī corrūdet
 vna singularis: r tñ quelibet singularis ē neā: pbat (r po-
 no) q̄ oia corpora pter orbes celestes sint ānihilata: r q̄ si-
 milia itez pducēt. isto posito (p3) q̄ bec vlis ē rtingēs:
 omne mobile mouet: r tñ q̄libet eius singularis ē neā: h
 mobile mouet: r hoc mobile mouet: r sic de alyz: singulos
 orbes demonstrando: etiā bec ē rtingēs negatiua: nullū aial
 qd ē in ista domo ē asinus: r q̄libz baz singulariū ē necessa-
 ria. h hoc aial qd ē in ista domo nō ē asin⁹: r sic de alyz (sup-
 posito) q̄ in hac domo omne aial sit hō. **Ex** ista hne seqt
 tur pmo. **Ex** nulla istaz psequētiarū valet: hoc mobile mo-
 uet: r h mobile mouet: r sic de alyz: igit oē mobile mouet:
 hoc aial qd ē in ista domo nō ē asin⁹: r hoc aial qd ē in ista do-
 mo non est asinus: r sic de singulis: igit nullū aial qd ē in ista
 domo ē asinus: q̄ vtriusq̄ pns aīs ē necessariū: r pns con-
 tingēs. **Cz^o** seqt. q̄ nō hoc aial qd est in ista domo ē asin⁹:
 nec hoc aial qd ē in ista domo ē asin⁹: r sic de siglis: r tñ ali-
 qd aial qd ē in ista domo ē asin⁹: q̄ ex quo d̄dictoriū secun-
 de ptis: nō seqt ex pma (vt patuit) i pmo correlario. **Cz^o** ps
 stat cū pma: r per pns correlarium verum.

His visis rñdet ad rōnē negādo illā: possibile ē hoc
 albū esse asinū: te demonstrato: nego etiā il-
 lā esse possibile: hoc albū est asinus (r tūc ad pbationem)
 aliq̄ ppositio possibilis cū vno vō est illatiua illi⁹: igit ipa ē
 possibilis: nego pnam: nec ex hoc habet: q̄ ex possibili seqt
 impossibile: q̄ copulatiua facta ex illo possibili: r illo vero est
 impossibile. s. omne albū ē asin⁹: r hoc albū est demonstran-
 do hominē: sicut ista: tu es: r tu non es: non obstante: q̄ vna
 pars sit possibilis: r alia vera: quare r.

Adragesimo secūdo ad q̄stio-
 nez p̄cipalr ar-
 guit sic. Tm̄ tu es asin⁹: igit tu es asin⁹ (p3
 pna) r aīs arguit: tm̄ tu es ens: sed oīs asin-
 nus ē ens. ergo tantū tu es asin⁹ (p3 pna) a
 supiori distribnto mobilr ad suū iferi⁹ cum
 debito me⁹: r pbat p^o ps aītis sic: tm̄ tu es
 igit tm̄ tu es es (p3 pna) ab vno duertibī ad reliquū: r aīs
 arguit sic: tm̄ tu es tu: igit tm̄ tu es: p3 pna: a 3° adiacēte ad
 2° adiacēs affirmatiue: r sine termino distrabēte v^l āpliate:
 aīs aut p3: p exponētes. Itēz pfirmat sic. aliquo⁹ tm̄ tu es
 ens: igit tm̄ tu es ens: p3 pna: q̄ vlis aītis ē illatiua vlis cō-
 sequētis: sequit enī: omē ens ē tu aliquo⁹. igit omne ens est
 tu: aīs arguit sic: isto mō tm̄ tu es ens: igit aliquo mō tm̄
 tu es ens: p3 pna: ab iferiori ad suū superi⁹ affirmatiue: r si-

ne impedimēto: aīs vero sic pbatur. isto mō tu es ens: r isto⁹
 nihil nō tu est ens: igit isto mō tm̄ tu es ens: p3 pna: ab ex-
 ponētibus ad expositū: r aīs est vey: igitur r consequens.

Pro solutiōe hui⁹ argumēti pono quattuor con-
 clusōes: quaz pma ē ista. **Az^o** adia-
 cēte ad suū ppriū r imediatū adiacēs secundū: negatiue r
 cū termino distrabēte fallit pna: pbat: q̄ nō seqt: tu non es
 asin⁹. q̄ tu nō es: nec sequit: aīs xps est futur⁹: igit aīs xps est:
 voco at ppriū r imediatū adiacēs scōz: illud in quo nō po-
 nit aliqd: qn̄ istud: vel sibi p̄simile ponat i ppōne de tertio
 adiacēte cui⁹ ē scōz adiacēs: r nihil p̄ter p̄dicatū pōit i ppō-
 ne d̄ 3° adiacēte: qn̄ istud: v^l sibi ponat i ppōne q̄ d̄ p
 priū r imediatū adiacēs 2°: vt hō est respectu huius hō est
 aial: bec enī homo ē: nō ē ppriū 2° adiacēs istius: aliq̄ hō ē:
 ex quo non ponit vbiq̄ ly aliq̄: sif hēc ly chymera ē non ē
 ppriū r imediatū adiacēs 2° huius: chymera ē terminus:
 q̄ signū mālitatis ponit in ppōne de secundo adiacente: r
 nullū tale i sua propōne de tertio adiacēte collocat. **Ex**
 ista hne seqt pmo. **Ex** duaz ppōnuz sp̄e distinctarū idēz ē
 2° adiacēs ppriū r imediatū: p3: qm̄ bec: homo ē: ē ppriūz
 r imediatū adiacēs: baz duaz: homo est aial: r hō ē currēs
 r sicut loquor de duab⁹: ita de trib⁹: r quattuor: r sic vltra ē
 dicēdū. **Secūdo** seqt. **Ex** nulla istarū pnarū valet: hominē
 esse asinū est falsum vel ipole: igit hominē eē asinū ē. nullaz
 chymera esse est vey r necessariū. q̄ nullā chymera esse ē.
 q̄ hō termini modales sūt termini ampliatiui. **Secūdo** h
 est ista. **A** tertio adiacente: ad suū 2° adiacens ppriū r ime-
 diatū: p̄dicato exclusionē recipiēte: seu terminū secunde i-
 tentōis: habētē vim i subiectū ē affirmatiue fallit: pna: pa-
 tet: q̄ nō seqt: tm̄ hō ē risibilis: igit tm̄ hō ē: nec seqt aīs xps
 est nomē ppriū: igit aīs xps ē. Et notāter dico habentē viz i
 subiectū: q̄ optime seqt: aliq̄ hō ē nomē: igit aliq̄ hō ē: q̄
 ly hō cōtinue supponit psonalr. **Ex** ista hne seqt p. **Ex** lz
 seqt: tm̄ ens ē ens. q̄ tm̄ ens est: nō tm̄ seqt: tm̄ entī ē ens: igit
 tur tm̄ entis ē: q̄ oīo posita p p̄ntē nō est itelligibil. **Se**
 cūdo seqt. **Ex** nulla istaz pnarū valz chy^m eē est oīo ifiniti-
 ua: igit chy^m eē ē: ppō est termin⁹: igit ppō ē: cū cuiuslibet
 istarū aīs ē verū: r pns falsuz. **Cz^o** ē ista. **A** tertio adiacē-
 te ad suū 2° adiacēs ppriū r imediatū affirmatiue r imobili-
 ter: fallit pna: p3: q̄ nō seqt: rtingēter deus ē causa tui: igit
 rtingēter deus ē: oīs homo p̄ter sortē ē currēs. q̄ oīs homo
 p̄ter sortē ē: casu. n. possibili posito: ē aīs verū: r pns falsuz.
Ex ista hne seqt p. **Ex** ista pna n̄ valz: oē ens p̄ter. a. ē. es.
 q̄ oē ens p̄ter. a. est: dato enī: q̄ non sint pla etiā q̄ duo idi-
 uisibilia: q̄ sint. a. ē. aīs vuz: r pns falsuz: vt p3: p exponētes.
Secūdo seqt. **Ex** nulla istarū pntiarū valet: verū ē deū eē
 q̄ verū ē. falsuz ē chymera esse: igit falsuz ē. cuiuslibet enim
 istarū est aīs veruz: r pns falsuz: vt p3. rē. **Cz^o** ē ista. **A**
 tertio adiacēte v^l ad suū adiacens 2°: mediatum vel ime-
 diatū ppriū: vel cōe: est pna bona: p3: q̄ sequit: tu nō es asin-
 nus: igitur mō asinino tu nō es: aīs xps est futur⁹: igit aīs xps
 erit: hominē esse asinū est falsuz. q̄ hominē esse asinum non
 est: nullā chymera esse ē verū: igit vere nulla chymera est.
Ex ista hne sequit pmo. **Ex** quelibz istarū psequētiarū
 valet. tm̄ homo ē risibilis: igit aliquo mō tm̄ hō est. aīs xps
 est nomen propriū: igitur ly aīs xps est. tm̄ entis est ens: igit
 aliquid tm̄ entis ē: chymera eē est oīo ifinitiuā: igit ly chy-
 mera esse ē. ppositio ē terminus: igit ly ppositio ē. **Se**
 cūdo sequitur. **Ex** q̄libet istarū pntiarū est bona: rtingen-
 ter deus ē causa tui: igit aliquid deus est: oīs hō p̄ter
 sortem ē currēs. q̄ omnis homo nō sortēs ē. omne ens p̄ter
 .a. ē ens. q̄ omne ens nō. a. est. verū est deū esse: igit deus ē.
 falsum est chymeram esse: igitur chymera non est. r ita di-
 citur in alyz quibuscunq̄.

Ad rationem Respondetur ergo negādo conse-
 quētiam: tm̄ tu es tu: igit tm̄ tu es.

p^o h
 Cor^m
 Cor^m
 z^o h
 Cor^m
 Cor^m
 3° h
 Cor^m
 Cor^m
 4° h
 Cor^m
 Cor^m

Et ad pbationē: responsus est q̄ a tertio adiacente ad suuz
z^m adiacens p̄p̄iū etiā imediatū exclusiue fallit p̄na: sed
ad suū mediātū adiacēs ē p̄na bona: vñ bene seq̄: tñ tu es
tu: igit̄ aliq̄ mō tñ tu es. Jō rñdet̄ ad p̄firmatōez: negādo
illā p̄naz: aliq̄ mō tñ tu es ens. igit̄ tu es ens: r̄ ad p̄batōez:
nego q̄ vñs añcedētis sit illatīna vñs p̄ntis: nec assignata
est sua vniuersalis: s̄z ista aliquo mō omne ens ē tu: ex quo
nō seq̄: q̄ oē ens ē tu: q̄z añs ē verū: r̄ p̄ns falsuz. quare r̄c.

Capitulum de fallacys r̄ vitate sillogismoz obliq̄ casus.

Ad dragesimo

tertio ad q̄stionez principapalr argui
tur sic. In quolibet instāti ē asin^o: s̄z tu es i ali
quo instāti. igit̄ tu es asin^o: patet p̄na: q̄z est sil
logism^o i tertio p̄me: r̄ minor est evidens: sed
maior p̄bat̄ sic: i aliquo instāti est asin^o: r̄ nul
lū est istās qn̄ i illo sit asin^o. q̄ in quolibet instāti ē asin^o: patz
p̄na: ab exponentib^o ad expositū: r̄ añs est vep̄: igit̄ r̄ p̄ns:
Jtē sic: i q̄libet instāti ē asin^o: in quolibet instāti es tu. q̄ tu es
asinus: p̄z p̄na: q̄z est fillus in p̄mo tertie figure: r̄ añs p̄z vt
p̄ns. Cōfirmat̄ sic: i hoc instāti ē asin^o: i hoc instāti es tu: igitur
tu es asin^o: p̄z p̄na: q̄z ē fillus demonstratiū i 3ª figura: r̄ añs
est evidens p̄ q̄libet ei^o p̄te: igit̄ r̄ p̄sequens: quare r̄c.

Pro solutione

hoz argum̄toz pono q̄tuoz r̄clo
nes: q̄z p̄^a ē ista: p̄missis hñtes
vtrobiz mediū obliq̄ casus nō sūt illarie maioris extrēita
tis. d̄ minoz i p̄ne p̄z: q̄z nō seq̄ i p̄^a figura: cuiuslibz homis
est asin^o: sed q̄libet capra est hois: igit̄ q̄libet capra ē asin^o:
sen cuiuslibz capra est asin^o: casu. n. posito: est añs vep̄: nec
p̄ns falsuz: nec seq̄ i 3ª figura: cuiuslibet hois est asin^o cur
rens: cuiuslibet hois est asinus gescens. q̄ asinus gescēs est
asinus currens: seu asini gescētis: ē asin^o currens: supposito
eni: q̄ q̄libz hō habeat duos asinos: vñū currentez: r̄ aliuz
gescētes: est añs verū: r̄ p̄ns falsuz. Ex ista p̄ne sequit̄.

Co^o ista p̄na nō valet. a. fillus cōstat ex duabus p̄p̄onib^o vñ
bus affirmatiuis: vniuersalez affirmatiuā directe cōcludē
tib^o: r̄ illud qd̄ subycit̄ i vna p̄dicat̄ in reliqua: vel secū cō
uertibile: igit̄. a. est i p̄mo mō p̄^a figure: p̄z ex p̄iori exēplo.

Co^o Ex ista p̄na nō valet. b. fillus constat ex duabus
vñibus affirmatiuis. particulare: indefinitā: vel singularē
affirmatiuā directe cōcludentibus: r̄ idēz subycit̄ i vtraq̄:
vel cōuertibile: igit̄. b. est fillus i p̄mo tertie: p̄z i sc̄do exem
plo. Ex ista p̄na nō valet. c. p̄missis habentes vtrobiz mediū
obliq̄ casus: sūt illarie p̄portionalis de p̄portionali ma
iozi r̄ minoz extrematib^o. p̄bat̄: nā vñ seq̄it̄: cuiuslibet
hois est asin^o: sed ois capra est hominis: igit̄ omne habens
caprā ē habens asinū: seu cuiuslibz habentis caprā ē asin^o.
etiā seq̄tur: cuiuslibet hois ē asinus currens: cuiuslibet ho
minis ē asinus gescens. ergo habens asinum gescētes est
habens asinū currentez: seu habentis asinū gescētes ē asi
nus currens. Ex ista p̄ne sequit̄ p̄mo. Qz aliq̄s ē optim^o
fillus i quo nō cōcludit̄ maior extremas de minoz: nec
secū cōuertibile i p̄ne: p̄z: q̄z habens asinū currentez: nō cō
uertit̄ cū ly asinus currens. Ex sc̄do seq̄. Qz aliq̄s ē bon^o
fillus: cuius extremates i p̄missis iuicēz p̄uertit̄. r̄ tamē
extrema p̄ns nō sūt iuicēz cōuertibilia. patet de ista: cu
iuslibz hominis est asinus. cuiuslibz hominis est rudibile.
igit̄ habentis rudibile est asin^o p̄z. n. q̄ ly asin^o r̄ ly rudibile
conuertuntur. sed non ly asin^o r̄ ly habentis rudibile. Ex 3^a
p̄ne ista. p̄missis habentes mediū i obliquo i maiorz r̄ i re
cto i minoz nō sūt illarie maioris extrematē de mio
ri. nec secū cōuertibilis i r̄clusiōe. p̄z. q̄z nō seq̄. cuiuslibet
hois ē asin^o. soz. ē hō. igit̄ soz. est asinus. Ex ista cōclusiōe
seq̄ p̄mo. Qz h̄s p̄missis sūt illarie maioris extrematē.
de obliquo casu minoz p̄portionali. medio termino obliq̄
sumpto: p̄z. qm̄ seq̄ formaliter. cuiuslibet hois ē asinus. r̄
Co^o sortes ē hō. igit̄ sortis est asin^o. Ex sc̄do seq̄. Qz aliq̄s ē bo

nus fillus: r̄ tñ mediū maioris nō cōuertit̄ cū medio mio
ris: p̄z. qz homo r̄ hominis nō cōuertunt̄. qz aliqd̄ est hō qd̄
nō est hois. r̄ ecōuerso. Ex 4ª cōclusiōe est ista. Aliq̄s ē fillus
penitus i recto q̄ maiorēz extrematē de minoz nullate
nus r̄cludit̄: p̄z de ista: ois hō est: tu es hō. q̄ tu es: ex quo. n.
nō h̄z maiorēz extrēitatē: nō mirū si eā nō cōcludit̄. cōcedo
tñ: q̄ iplicite maiorēz extrematē cōcludit̄ de minoz.
Ex ista r̄clusiōe seq̄ p̄mo. Qz nō ois fillus sit ex tribus
terminis. s. ex maiorēz extrematē: minoz extrematē: r̄ me
dio termino: qm̄ forte deficit vna illaz denoiationū. Ex
seq̄. Qz aliq̄s est bon^o sillogism^o: q̄ nec directe: nec indire
cte cōcludit̄: p̄z: qz nec maiorēz extrematē de minoz: nec
cōcludit̄: hoc aut̄ explicite r̄ nō iplicite cōtinet vitates.
p̄z r̄nsio ad rōnez negādo p̄naz: qz ex p̄missis
sis recti r̄ obliq̄ casus: nō debz cōcludi cō
clūsiō de recto solū. nec de obliq̄ p̄cise. sed mixta ex vtroq̄.
Jō ex istis p̄missis. In quolibz instāti ē asin^o. tu es i aliquo
instāti: sequit̄ cōclusiue: q̄ mensura tui ē mensura asini. seu
q̄ aliqd̄ i quo tu es: est aliqd̄ i quo asin^o est. quaz cōclusiō
nuz q̄libz seq̄ i sillogismo facto i p̄mo mō tertie figure. ac
etiā i sillogismo demonstratiuo i cōfirmatiōe deducto. si aē
quis vellet omnino cōcludere maiorēz extrematē. seu
cōuertibile suū: dicat̄ q̄ oz variare mediū in p̄missis. ita q̄
si i maiorēz ponit̄ obliq̄: i minoz subyciat̄: vel p̄dicet̄ recte:
sic arguēdo. i quolibz instāti ē asin^o: tu es aliqd̄ istās: igit̄ i te
ē asin^o: i q̄libz isto instāti ē asinus: r̄ qd̄libet istans ē tu. igit̄
in te ē asin^o. In isto instāti est asinus r̄ hoc istans ē tu. igitur
in te ē asinus. q̄libet hoz sillogismoz est evidens r̄ forma
lis: s̄z falsitatem patitur in minoz: quare r̄c.

His visis

Capitulum de restrictōe verbi: r̄ determinatione eiusdem.

Ad dragesimo

q̄rto p̄z incipale
arguit̄ sic. ad qd̄
nez. De aial qd̄ fuit aliqñ fuit asin^o: s̄z tu fuis
sti aial qd̄ fuit aliqñ. q̄ tu fuis asin^o: s̄z tu es
idē qd̄ vñq̄ fuis. q̄ tu es asin^o: p̄z p̄na: p̄^a cū
miori r̄ maiorē p̄bo (supponēdo) q̄ i. a. in
stāti nullū fuerit aial p̄ter asinū: isto posito:
arguit̄ sic omne aial qd̄ fuit i. a. instāti fuit asin^o: igit̄ oē aial
qd̄ fuit aliqñ fuit asin^o: p̄z p̄na ab inferiozi ad suū superi^o nō
distributū sine ipedimēto negatōis: r̄ signi imobilitantis:
q̄ sic arguat̄: p̄bo: qz ly aliqñ nō distribuit̄: qd̄ suadet̄ sic: si
gnū vñ affirmatiuū nō distribuit̄ terminū se sequentē me
diatē nisi fuerit substātiū eius: seu determinatio sui substā
tiui: vt p̄z iductiue: sed ly aliq̄do nō ē in p̄dicta p̄pone sub
stātiū signi vñs: nec determinatio sui substātiui: vt p̄z: quia
adverbium ē determinatio verbi: r̄ non nominis: igitur nō
distribuitur ly aliquando qd̄ erat probandum.

Pro solutione

hui^o argumenti pono q̄tuoz cō
clusiones: quaz p̄ma ē ista. Sic
nomē p̄ adiectiuū nois pōt determinari: ita verbū p̄ aduer
biū pōt limitari: p̄ma ps ē etidēs: nā cū d̄r: ois hō alb^o ē al
bus: nō solū determinat̄ ly hō p̄ adiectiuū suū: imo etiā re
stringit̄ ab eodē: qm̄ p̄ p̄cautionibus supponit̄ q̄ si solitarie d̄r
distribueret̄. 2ª pars p̄ns etiā p̄z: nā cum d̄r: añ xps erit tūc
demonstrādo. a. istās: limitat̄ verbū futuri t̄pis p̄ aduerbiū
vt nō p̄mittat subz supponere nisi p̄ eo qd̄ erit i. a. instanti.
Ex ista cōclusiōe sequit̄ p̄mo. Qz verba substātiua p̄re
sentis: p̄teriti: aut futuri t̄pis: sūt termini cōes: qm̄ signifi
cāt̄ infinita t̄pa: vel instātia: r̄ ad quodlibet illoz: possunt li
mittari. vñ hoc verbū ē significat̄ oia istātia: p̄terita: r̄ futu
ra: s̄z nō p̄ponat̄: nisi respectu p̄ntis t̄pis. Ex sc̄do sequitur.
Qz h̄s verba supponere nō possunt: tñ possunt stare tam
cōiter q̄ discrete. p̄bat̄: nam dicendo nullus hō erit. distri
buitur ly erit p̄o omni instanti futuro. r̄ in hac. omnis hō
mo fuit. cōfundit̄ ly fuit cōfusa tñ. r̄ disiunctis in hac aut̄
antē xps erit. stat ly erit determinate. r̄ in ista. qd̄ fuit in. b.

Dubium

nem respondeo: qd lz arguatur ab inferiori ad suū superius affirmatiue. z sine impedimēto. ratione verbi sublatiui: ad hoc nōa non valet. ppter defectū alibi pmissum. qz ly aial non distribuitur stricte in nōte. sicut in antecedente: distribuitur enī in aīte pro omni qd ē animal: isto modo. z incōsequente p omni animali absolute.

Capitulum de noie demonstratiue. z punitate eiusdem.

Quadragesimo sexto ad qōnez pncipalr arguit sic.

Qdlibet tale aial ē asin^o: demōstrādo asinū z tu es tale aial: igit tu es asin^o: t3 nōa cū maior: qz tale aial ē asin^o: z nihil ē tale aial qn illud sit asinus. qdlibz tale aial ē asinus: patz nōa: ab exponētibus ad expositū: z aīte ē vey: tenēdo ly tale demōstratiue. qz nōa. Itē tñ asinus ē tale aial. qz omne tale aial ē asinus: p3 nōa: ab exclusiua ad suā vlez: aīte p3: p exponētes p hoc: qz tñ asinus est hoc aial: demonstrando asinū. qz p idē tñ asinus ē tale aial: demōstrādo idē: iā pbaī z^o pars aītis. s. tu es tale aial. nā tu es tale aial: qle est asin^o. igit tu es tale aial. p3 nōa: qz non aliter significat nōa: qz aīte: z aīte arguit sic: tu es coloratū aial: z tali color colorat^o ē asinus: igit tu es tale aial qualis est asinus: p3 nōa: qz sic pbaī: qz for. ē tal^o qlis ē plato: qz ē alb^o: z plato est albus.

2° solutione hui^o argumēti pono qtuor nōes: quaz pma ē ista. Sicut pnoie aliqd demonstratiue relatiue z redditue: seu infinite pt tene ri: sic z nomē triplr sūmī pōt i ppoie: pma pars pbaī: naz cū dī: ille hō currit: ly ille sumit demonstratiue: z i ista aliqs hō currit: z iste mouet: recipit ly iste relatiue: bec aut: iste q currit disputat: tenet redditue seu infinite. z^o ps pbaī: qm si dī: talis hō currit: stat ly talis demōstratiue: i hac at: for. ē aliqilis: z talis ē plato: tenet ly talis relatiue: s3 i ista: tu es talis qlis ego suz: tenet ly talis redditue siue infinite. Ex ista nōe seqt pmo. Qz tu es talis qlis ē asinus: z tu es tal^o qlis nō ē asin^o: pbaī: tu es similis z dissimilis asino: igit cor^m vey: t3 nōa: z aīte arguit: tu es calidus: z asin^o ē calidus tāto gradu vt suppono: igit tu es silis sibi: silr tu es sciēs: z asinus ē nō sciens. qz tu es dissimilis asino: patēt ambe nōe: qz

Cor^m ē pprū qilitati: silr vel dissimile dici. **2° seqt.** Qz for. ē tātus qtus ē plato: z for. ē tant^o qtus nō ē plato: p3: supposito qz fortes sit eqlis platoni i lōgitudine: z sibi ieqlis i latitudine: vel pfunditate: ita qz for. sit platone latior vel pfundior: nūqz tñ xcedo qz for. ē tātus qtus ē plato: z idē ē nō tā^o

2° seqt. Qz for. ē tātus qtus ē plato: qz iplicat dīctōez. **2° seqt.** Licet pnoie demōstratiue sūptū: sit termin^o discret^o: tñ nomen demōstratiuū taliter sūptū ē terminus cōis. p^o ps ē euidēs: z z^o pbaī: nā nomen demōstratiuū recipit distributōez. qz ē termin^o cōis: nōa t3: z aīte liquet in hac ppoie: oē tale aial ē asinus. Ex ista nōe seqt p. Qz aliqē ppo i q subycif terminus cōis signo demōstratio determinat terminatē ipam siue alio sincathegoreate: z tñ nō est ppo singlaris: p3 de illa talis hō currit: qm ē indefinita h^o vlez: ois talis hō currit: z hui^o pticularis: aliqs tal^o hō currit: qru oīuz bec ē singlar: iste tal^o hō currit. **2° seqt.** Qz terius demōstratiu^o recipit distributōez: z sub eo atigit descēdere: p3 nōa: nā ois terius cōis recipit distributōez: z h3 descēdūz: cū igit aliqs termin^o cōis demōstratiu^o sit terminus: vt patuit: igit ille recipit dīcē suz: ac distributionē. **3° seqt.** Qz licet cuilibet termino cathegorematico nō demōstratio suffic vnicū suppo^m: z tñ aliqs ē terminus demōstratiu^o singlaris nūeri: cui repugnat nō hēc nisi vnū suppo^m: p3: supposito qz ly fenix: z ly tal^o: cēt oēs termini. Ex nōe seqt pmo. Qz qlibz istaz ē falsa. tal^o sol lucz: talis fenix volat: pma. n. significat: qz talis sol qlis ē iste lucz: z scda significat qz tal^o fenix qlis ē ista volat: qru qd libet ē falsuz. nā p^m suppoit duplicē solē esse: z z^o duas fenices existere: z hoc supposito: qz talis qlis dicat diuersitatez

2° solutione huius argumēti pono. 4. nōes: qru pma ē ista. Aliq signa distribuūt simplr z absolute: aliq at p3 qd z respectie z copulatiue pfundūt: p^o ps p3: de his oīs: qdlibet. Scda at de his: qlibet: z nlls: voco at illd signū absolute z simplr distribuere aliqū terminū: q de nllō ē vificabilis respectū eiusdē vbi: p q nō distribuāt hō signū: z sic distribuūt ly hō i ista: oīs hō currit: s3 illud sig^m distribuūt respectie z h3 qd: aliqū terminū q de aliq ē vificabil respectū eiusdē vbi p q nō distribuūt: vt i ista: qlibet hō ē vnus hō. ly hō. n. ē vificabile p berta: respectū huius vbi ē: p q nō distribuūt i illa ppoie. igit zc. Ex ista nōe seqt p^o. Qz hō signū qlibz: z qtuulz: nō sūt signa distributiua simplr: s3 respectie solū z accntalr: p3: nā cū dī: qlibz hō currit: nō itelligi pū lā: qz oīs hō vel qlibet hō currit: s3 qz oīs hō hūis aliqz qlis tē currit: z ita pportōalr bec: qtuulz hō currit: nō significat al ferriue: qz qlibet homo currit: sed qz qlibet hō qtuus currit.

extremoz. **2° seqt** qz ista ppo ē falsa talis aial currit: de demōstrādo asinū currētē: dato qz nihil pter asinū demōstratiuū currat: qm ista asserit: qz tale aial qle ē istud currit. qd ē flz: ex q nullū aial aliud ab illo asino currat. **4° seqt.** Tale aial currit demōstrādo asinū. z tñ nullus asin^o currit. pbo: z pono scda pte in casu cū hoc. qz for. currat: qz sit silis asino i aliq qtitate: isto posito: p3 scda ps: z pma z pbo: qm for. currit. z idē for. ē tale aial qlis ē iste asinus. igit tale aial currit. qd ē vey. Ex ista nōe seqt pmo. qz oīs tal^o hō currit. demōstrādo forte: z tñ nlls for. currit: p3 supposito qz oīs hō pter fortes currat: z qz oīs tal^o sit silis for. **Scdo seqt.** qz ista nōa nō valet oē tale aial currit: z for. est istud aial. igit fortes currit: patet: supposito qz fortes non currat: z omne animal sibi simile currat. quare zc.

His visis p3 solutio argumēti negādo illā: oē tale aial ē asinus demōstrādo asinū: z ad pbarionē: nego illas ppoies: nihil ē tale aial qn illud sit asinus: tñ asinus ē tale aial. z ad pbarionē: tñ asinus ē hoc aial. qz tñ asinus est tale aial: nego nōam: qz arguit ab inferiori ad suū superius distributiue. **Notandū** tñ q opposita isto pnt rōnabiliter substineri dicendo: sicut pnoie demōstratiuū nō ē termin^o cōis: ita nec nomen demōstratiue sumptū: nec recipit distributōez: vey ē tñ dicere: qz nō ipedit distributionē sui sublatiui. z i hoc differt apnoie demōstratiue. id xcedo illā: oē tale aial est asin^o demōstrādo asinū: qz sig^m cat assertiue: qz oē tale aial qle qd est hoc ē asin^o: qd xcedo. z nego illā: tu es tale aial demōstrādo asinū. z ad pbarionē: tu es tale aial qual^o ē asin^o. igit tu es tale: nego nōam. qz ly tale i aīte tenet redditue. z i nōte demōstratiue. sicut nō seqt. illud qd currit mouet. igit istud currit. ppter eandem causaz. z hūc modum loquendi cōmuniter habent loquentes: z ego pariter in meis scriptis. quare zc.

Capitulum de signis distributiuis simpliciter. z respectiue vel sine quid.

Quadragesimo septio pncipalr ad qōne arguit.

Qdlibet aial est asin^o. tu es aliqd aial. igit tu es asin^o. p3 nōa cū minor. qz ē silis i 3° pme. z maiorē sic arguo. ponēdo qz oīs aialia sint eqlis qtitatis q supposito arguitur sic. aliqz aial ē asin^o. z nō est aliqz aial qn tñ sit asin^o. qz qtuulz aial est asin^o. p3 nōa. ab exponētibus ad expo^m. z aīte ē vey: qz qcuqz aiali dato qm ē istud tātū ē asin^o (vt p3 p casuz) qz nōa. **Cōfirmat** sic. qlelz aial ē asinus: tu es aliqle aial. igit tu es asin^o (p3 nōa cū minoribus) z maiorē sic arguo: aliqle aial ē asin^o: z nō ē aliqle aial qn tale sit asin^o: qz qcuqz aiali dato silis ē asinus i aliq qtitate. igit qualeslibz aial est asinus (p3 nōa) ab exponētibus ad expositum.

2° solutione huius argumēti pono. 4. nōes: qru pma ē ista. Aliq signa distribuūt simplr z absolute: aliq at p3 qd z respectie z copulatiue pfundūt: p^o ps p3: de his oīs: qdlibet. Scda at de his: qlibet: z nlls: voco at illd signū absolute z simplr distribuere aliqū terminū: q de nllō ē vificabilis respectū eiusdē vbi: p q nō distribuāt hō signū: z sic distribuūt ly hō i ista: oīs hō currit: s3 illud sig^m distribuūt respectie z h3 qd: aliqū terminū q de aliq ē vificabil respectū eiusdē vbi p q nō distribuūt: vt i ista: qlibet hō ē vnus hō. ly hō. n. ē vificabile p berta: respectū huius vbi ē: p q nō distribuūt i illa ppoie. igit zc. Ex ista nōe seqt p^o. Qz hō signū qlibz: z qtuulz: nō sūt signa distributiua simplr: s3 respectie solū z accntalr: p3: nā cū dī: qlibz hō currit: nō itelligi pū lā: qz oīs hō vel qlibet hō currit: s3 qz oīs hō hūis aliqz qlis tē currit: z ita pportōalr bec: qtuulz hō currit: nō significat al ferriue: qz qlibet homo currit: sed qz qlibet hō qtuus currit.

Coz^m eidentia: et possunt inuicem conuerti et sunt in eodem predicamento: sed iste denominationes conueniunt speciei reali et spei intentionali. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod aliquid sunt spes specialissime asinine: que non sunt inuicem conuertibiles (p3) qz conuertibilitas non est nisi inter terminos: sed aliquid est spes specialissima asinina que non est terminus. ergo etc. Et sequitur. Quod aliquid est indiuiduum spei asinine de quo ista non est verificabilis: p3: qz verificatio unius de alio: est solius termini passio vel proprietas.

Hic visis p3 solutio rationis procedendo illam: nullum indiuiduum istius spei est homo: demonstrando spem humanam intentionalem: sed demonstrando speciem realem nego: et similiter illam. aliquid indiuiduum istius spei non est homo (et ad probationem) nego consequentiam: nec arguitur a resolutione ad resolutum suum: et cum dicitur ly indiuiduum est primus terminus: et resolutibilis (dicitur) concedendo quod est resolutibilis: non tamen debet ista propositio probari correspondente ratione istius: quod licet sit primus terminus in situ: non tamen in probatione: sed totum subiectum: sic arguendo: hoc non est homo: et hoc est indiuiduum istius spei. ergo aliquid indiuiduum istius speciei non est homo: contra est bona: sed negatur antecedens. Ad aliud si militer negatur consequentia: quod non arguitur cum debito medio: quod debuit esse illud: istius speciei hoc est indiuiduum: quod est falsum in illo casu. quare etc.

Capitulum de origine distributivis: et actione ipsius.

Quadragesimo nono principali ter agitur sic.

Tantum tu es animal: et omnis asinus est animal: igitur tantum tu es asinus: p3 consequentia: asiniori distributo ad suum inferius mobili ter cum debito medio: et probatur prima parte antecedentis sic: tantum sensitivum est animal: tu es aliquid quod sensitivum: igitur tamen tu es animal: p3 contra ut prius: a superiori distributo ad suum inferius: quod ly sensitivum supponit distributive: probatur: quod distributivum: et quod includens negationem est illud signum: tantum: omnis. tamen distributivum: et includens negationem: est illud signum tamen. sed ly omnis distribuit terminum sequentem immediate: igitur a parte et ly tamen. Itaque ly tamen distribuit a parte predicati. igitur a fortiori distribuit a parte subiecti: consequentia patet: quod omne agens fortius et velocius agit in parte propinqua: quam in parte remotam.

Coz^m p3 p3 solutio huius argumenti pono quatuor rationes: quarum prima est ista. Non ex eo aliquid signum est distributivum quod includit negationem: probatur: illa verba: incipit: et definit: ac etiam aduerbia modalia includunt negationem: ut p3: in suis exponetibus: seu causis vitatum: et tamen non sunt signa distributiva: ut liquet. quod vera. Ex ista ratione sequitur primo. quod non ex eo signa distributiva velia: seu dictiones exclusivae: sunt signa distributiva: quod includunt negationem: si. n. ista foret ratio sufficientes: in quocumque reperit illa ratio illud foret distributivum: sed in multis terminis reperit illa ratio: ut p3 per conclusionem: quorum nullus est terminus distributivus. igitur ratio non est sufficientes. Et sequitur. Quod si nullum signum mundi includeret negationem: non minus signa velia foret distributiva: p3: quoniam non ex hoc signa sunt distributiva: quod includunt negationem. Et sequitur ista. Non ex eo aliquis terminus in exposita distribuitur: quod in aliquid suarum exponetium sibi correspondentium distributive confunditur: p3: nam huius propositionis contingenter: homo est currens: tam subiectum: quam predicatum: supponit confuse tamen: et tamen in secunda exponente sibi simili correspondente distributive supponit: ut p3 in ista: potest esse quod nihil quod est homo est currens: ubi tamen ly homo: est ly currens stat confuse et distributive. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod subiectum exclusivae stat confuse tamen: et tamen terminus sibi consimilis in exponente negatiua stat confuse distributive: patet: de subiecto huius: tamen homo est risibile: quod stat confuse tamen non obstante: quod in ista nihil non homo est risibile ly homo stat distributive: quod probatur sic: quod si stat confuse tamen mobilitate sic

in exclusiva. ergo sub illo contingit descendere disuncti: consequentia tenet. et consequens falsum: quod non sequitur: nihil non homo est risibile: et isti sunt omnes homines. ergo nihil non iste homo vel non iste homo: vel sic de singulis est risibile. anis est verum: et contra falsum quod contradictorium est verum: aliquid non iste homo: vel non iste homo vel sic de singulis est risibile: quod fortis est risibilis: et fortis est aliquid non iste homo: vel non iste homo: vel sic de singulis. Item iste conuertunt nihil non homo est risibile: et omne ens non homo non est risibile: sed in secunda distribuit ly homo. ergo in prima. p3 contra: cum maiori: et minori: probatur sic. in ista. omne ens non homo est risibile: distribuit ly homo. igitur p idem et in ista. omne ens non homo non est risibile: p3 contra: quod sicut ly omnis non impedit distributionem in prima. ita videtur quod nec in secunda. Et secundo sequitur. quod non semper negatio repiens terminum distributum facit ipsum stare determinate vel confuse tamen: p3 in ista: ens non homo est risibile. ubi ly homo stat distributive: et in illa si militer: nullum ens. non homo est risibile. Et tertia conclusio est ista. Aliquod signum distribuit: quod tamen nullam distributionem agit. probatur. in hac propositione: omnis homo est. ly omnis distribuit illum terminum homo: et nullam distributionem agit. ergo conclusio vera: consequentia tenet cum maiori: et minori: probatur: quia si aliqua distributionem agit: ly omnis: videtur quod distributionem illius termini homo agit: sed. Contra illud terminum non agit: et ille terminus homo est illa distributio. igitur illam distributionem non agit. patet consequentia. quod ex opposito conclusionis cum minori sequitur oppositum maioris. Ex ista conclusione sequitur primo. quod ista consequentia non valet: ly omnis facit illum terminum homo stare distributive: et illum terminum stare distributive est ille terminus: seu illa distributio. ergo ly omnis facit illum terminum vel illam distributionem. sicut non sequitur: tu facis sortem. currere: et sortem currere est fortis. igitur tu facis sortem. Et secundo sequitur. quod nullus terminus facit aliquam distributionem: nec aliquid verbum aliquam supponere: licet aliquis terminus fundat: et verbum aliquod supponem faciat. p3 ex predictis. Et quarta conclusio est ista. Nunc primo est aliqua distributio: et tamen nulla distributio nunc primo est. probatur: et pono: quod nullus terminus distribuat propter illum terminum homo: et quod immediate ante hoc istans presens non distribuebat aliquis terminus. isto posito: p3 prima pars: quoniam nunc est aliqua distributio: et non immediate ante istas presens fuit aliqua distributio. igitur nunc primo est aliqua distributio: p3 contra: ab exponetibus ad expositum. Ita pars probatur: quoniam si aliqua distributio nunc primo est: et omnis distributio est iste terminus homo. igitur ille terminus homo nunc primo est: contra falsum: ut suppono: et consequentia bona: quod est syllogismus in disparis. igitur aliqua premissarum. non minor. ergo maior. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod ista consequentia non valet. Nunc primo est hec distributio: et hec distributio est hic terminus homo. igitur nunc primo est hic terminus homo. Sicut non sequitur: nunc primo est hoc album: et hoc album est fortis. igitur nunc primo est fortis: sed ex primis premissis bene sequitur: quod nunc primo distribuitur hic terminus homo: et ex alijs quod nunc primo est fortis albus. Et secundo sequitur. quod hec consequentia non valet. hic terminus distribuitur: et hic terminus est aliqua distributio. igitur aliqua distributio distribuitur: sed bene sequitur: quod aliqua distributio est terminus distributus: sicut non sequitur: hec albedo intenditur: et hec albedo est intensio. igitur intensio intenditur. sed solum sequitur: quod aliqua intensio est albedo intensa.

Hic visis patet solutio prime rationis dicendo quod illa consequentia non valet. ly hominis est distributivum termini immediate se sequentis. igitur et ly tantum. et si queritur causa diuersitatis: ex quo quodlibet illorum est distributivum (dico) quod non est alia causa diuersitatis: nisi impositio: seu natura rei: nemo enim sciret dare causam: quare ly omnis et non ly aliquid distribuit: nisi im-

Coz^m patet solutio prime rationis dicendo quod illa consequentia non valet. ly hominis est distributivum termini immediate se sequentis. igitur et ly tantum. et si queritur causa diuersitatis: ex quo quodlibet illorum est distributivum (dico) quod non est alia causa diuersitatis: nisi impositio: seu natura rei: nemo enim sciret dare causam: quare ly omnis et non ly aliquid distribuit: nisi im-

positionem quo ad vocem: vel scripturam: et naturam rei quo ad terminos mentales. Ad aliud nego: quod omne agens agat fortius in partem propinquam quam in partem remotam. Sol enim fortius agit distanter a se: quam prope se: et adhuc ea causa (non sequitur) quod ly tantum potius distribuit prope se: quam distanter a se: quia nullum signum est agens: ut patuit: quare et cetera.

Capitulum de restrictione sue partis: per libertatem intellectus seu voluntatis.

Quinquagesimo ad quoniam primum palam arguitur sic.

Tantum tu es animal: et omnis asinus est animal: igitur tantum tu es asinus (per quoniam) a superiori distributo ad suum inferiorem: aut ego probo (ponendo) quod exclusio per se terminetur ad subiectum: quod si non admittatur. Contra: exclusio potest terminari ad predicatum: sicut equum liber est intellectus apte subiecti: sicut apte predicati. igitur et potest exclusio terminari apte subiecti: isto igitur admisso arguitur sic. tantum tu es tu. igitur tantum tu es animal (per quoniam) ab inferiori ad suum superius non distributum affirmative et sine impedimento. unde ly aliter non distribuitur: ex quo exclusio terminatur in subiectum. nec ad predicatum inclusive extenditur. Item non maiori ratione tu es homo: quam tu es asinus: et tu es: et homo est: et asinus est: quod tu es asinus (per quoniam) et asinus arguitur. quod si maiori ratione tu es homo: quam tu es asinus: igitur aliter ratione tu es asinus (per quoniam) quod comparativus gradus presupponit suum positivum inesse utriusque extremorum.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor rationes: quarum prima est ista. Virtus signi distributivi ad subiectum naturale mentale non potest quodlibet terminari (probat) nam si virtus signi distributivi possit terminare ad subiectum naturale mentale (sequitur) quod hec mentaliter significans. omnis homo est animal: potest esse falsa etiam falsum. quoniam ipsa posset mutare suam significationem nam si virtus signi distributivi possit terminare ad subiectum naturale mentale (probat) nam si virtus illius signi omnis potest ad subiectum terminari (probat) ergo et sequitur quod ly animal supponit determinate: et contra quod ista propositio equaliter ista. animal est omnis homo: sicut ista est falsa. et alia (sequitur et) quod ista mentaliter significans. si nullus deus est ens: posset esse vera (supposito) quod virtus negationis non diffundatur in predicatum: sic arguendo. nullus deus est ens: hoc ens demonstrando lapide: et hoc ens est ens. igitur nullus deus est ens (per quoniam) ab inferiori ad suum superius non distributum: cum debito medio. Ex ista ratione sequitur per quod exclusio ad subiectum naturale non potest quovis modo terminari (probat) quod aliter propositio mentalis impossibilis naturaliter significans posset esse necessaria (per de ista) tantum deus est ens: dato: quod exclusio non feratur in predicatum. Et sequitur. Quod nullius signi virtus in copula mentaliter significante potest terminari (probat) quod dato oppositum: hec mentaliter significans: deus non est ens posset converti cum ista: deus ens non est: et ita posset esse vera: quod est falsum. Secunda ratio est ista. Virtus signi distributivi ad subiectum vocale: vel scriptum potest simpliciter terminari (probat) nam nullum signum vocale: vel scriptum aliter significat quam ex impositione. igitur nullum tale signum distribuit: vel fundit: nisi ex impositione. sicut si impositum est autentice: quod eius virtus feratur tam in terminum mediatum: quam immediatum: ita potest authentice imponi quod eius virtus ad subiectum terminetur. Ex ista ratione sequitur primo. Quod hec esse falsa. omnis homo est animal: et hec esse vera: nullus homo est animal (dato) quod signa sua solum respicerent subiecta. prima enim significaret convertibiliter: quod animal est omnis homo: et secunda quod aliquid animal nullus homo est. quorum primum est falsum: et secundum verum. Secundo sequitur. quod hec esse vera. tu es homo. tu non es homo: dato: quod distributio in verbum feratur: et non in predicatum: nec illa esse dictionaria: quod predicatum nullibi distribuere. imo taliter: tu non es homo: tu non es risibilis: una esse vera: et alia falsa. nec converterent (supposito) quod in una distribuatur predicatum: et non in alia. Tercia ratio est ista. Virtus signi distributivi ad subiectum mentale ex impositione significans potest ut primum simpliciter terminari: probatur: nam si signum vocale: vel scriptum potest in officium limitari: et hoc ratione impositionis. cum igitur

in quibusdam syllogismis mentalibus est similis impositio: sequitur: quod huiusmodi signa mentalia: et in suis officijs possunt aliter restringi: vel limitari. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod aliter sunt propositio: vel dictionis omnino. tamen ratione partium: quam ratione totius: in quibus una virtus signi ad subiectum potest terminari: et non in alia: per dato quod a. sit illa. omnis homo est animal in mente naturaliter significans: et b. illa mentalis. omnis homo est animal ex impositione significans. Secundo sequitur. Quod est possibile. a. et b. esse in mente: et c. subordinari. a. et non b. aut e. probatur: et pono: quod virtus signi distributi in b. terminetur ad suum subiectum. isto enim posito: per quod hec omnis homo est animal. q. sit. c. subordinatur. a. et non subordinatur. b. ubi autem signum. c. terminaretur ad suum subiectum sicut signum. b. tunc signum. c. subordinaretur. b. et non a. Quarta conclusio est ista. Quicquid signi distributivi tamen naturaliter: quam non naturaliter significantis: sicut a parte predicati: ita a parte subiecti potest quolibet terminari: patet. nam sicut in ista: tu es omnis homo: terminatur virtus ad illum terminum homo. ita in ista: ens omnis homo est animal: terminatur ad consimilem: siue fuerit naturaliter significans: siue ex impositione. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod virtus negationis seu dictionis exclusive in subiecto mentali naturaliter significanti potest terminari: per de ista mentali. aliquid quod est nullus deus: est animal: aut de ista: ens tantum homo est animal. Secundo sequitur. Quod alicuius signi virtus terminatur in subiectum quibus terminatur ad subiectum: per nam virtus dictionis exclusive in hac propositione: ens tantum homo est animal: terminatur in subiectum: quia terminatur ad illum terminum homo qui est in subiecto cum sit pars eius. non tamen ad subiectum terminatur ex quo non diffunditur virtus illa supra subiectum: sed solum supra unam partem.

Loz^m

Loz^m

4°

Loz^m

Loz^m

His visis faciliter responderetur ad rationem negando illas. tantum tu es animal: et ad probationem admitto casum. si illa propositio fuerit significans ex impositione. et consequenter concedo illam. tantum tu es animal: quam primitus negavi propter distributionem predicati: et nego ulterius illam consequentiam: tantum tu es animal et omnis asinus est animal. igitur tantum tu es asinus. nec arguitur distributive. ut patet: ex quo exclusio non transit in predicatum. Si autem fiat casus de propositione mentali naturaliter significante non admitto illum. et ad eius probationem: nego consequentiam. sicut non sequitur: a parte subiecti signum uniuersale facit propositionem uniuersalem. sed eque libere est intellectus a parte predicati. sicut a parte subiecti. igitur intellectus potest facere quod a parte predicati signum faciat propositionem uniuersalem. Ad aliud concedo. quod non maiori ratione. tu es homo: quam asinus. et nego consequentiam qua inferitur. quod tu es asinus: quare et cetera.

Incipit tabula quarti dubij.

Tabula quarti dubij in quo sunt quinquaginta principalia: quorum quodlibet quatuor munitur conclusionibus: et totidem aut pluribus correlarijs.

- Primum namque agit de veritate dictionis et falsitate quo ad pluralem numerum.
- Secundum de suppositionibus extremorum figure compositorum. ex recto et obliquo.
- Tertium de difformitate suppositionum eorundem terminorum in figura.
- Quartum de convertibilitate terminorum compositorum ex recto: et obliquo precedente: vel sequente.
- Quintum de veritate negationis supra terminum precedentem: et sequentem.
- Sextum de distributione signi cadentis super terminum disiunctum: vel copulatum.

Dubium

Septimum de vniformi et difformi situatione signorum in partibus contradictionis.

Octauum de dissimilitudine et similitudine extremorum ad dictiois.

Nonum de distributioe signi: cadentis supra terminum ad dictioatū.

Decimum de limitatioe termini ascensu ad ipsum: et descensu ad inferiora.

Undecimum de limitatione sibi a suo adiectiuo: et e contra.

Duodecimum de limitatioe termini distracti: per terminum stantem discrete: vel determinate.

Tertiumdecimum de defectu sillogismi: ex parte medij termini existentis obliqui casus.

Quartumdecimum de situatioe termini relati in partibus ad dictiois.

Quintum. 10^m de distributioe relati simpliciter supra: et respectiue.

Sextumdecimum de variatione relatiui: quo ad suppositionem et significationem.

Decimum 7^m de ad dictioe terioz modalium: i figura de inesse.

Decimum 8^m de reuertetia. et reuertibilitate relatiuoz logicalium

Decimum nonum de significatione et copulatione: iuxta compositionem suarum partium.

Vigesimum de vnitae et falsitate ad dictioz icopositorum.

Vigesimum primum de similitudine rerum: et propositionum que immediate post hoc erunt.

Vigesimum secundum de possibilitate: et compossibilitate: propositionum inter se.

Vigesimum tertium de partibus contradictionis: que immediate post hoc erunt vere.

Vigesimum quartum de exclusiua primi. et secundi ordinis et qualiter est probanda.

Vigesimum quintum de excessu: quo maius excedit minus.

Vigesimum sextum de illatione terminoz correlatiuoz iuicē.

Vigesimum septimum de finitate et infinitate numeri.

Vigesimum 8^m de signo vltima collectine: qua diuisione tento

20^m nonum de finitate: ac infinitate horum ac entium humanorum.

Trigesimum de differentia inter significari per terminum alium quem: et significari ab eodem.

Trigesimum primum de restrictione verbi: et termini distributi.

Trigesimum secundum de possibilitate: et impossibilitate vniuersalium: et suarum singularium.

Trigesimum tertium de terminis equiuocis: tam vniuocis: quam equiuoce sumptis.

34^m de veritate et falsitate: possibilitate et impossibilitate: necessitate et contingentia: propositionis de inesse.

Trigesimum quintum de differentia iuter aliquando et aliquotiens: quandoque et quotienscumque.

Trigesimum sextum de diuersitate genitini plus numeri: quando additur termino categorico: et sine categorico.

Trigesimum septimum de possibilitate pertransitionis spatij.

Trigesimum octauum de diuisione linee tam de presenti: quam de preterito: vel futuro.

Trigesimum nonum de velocitate: et tarditate motus.

Quadragesimum de distributione illorum signorum: vterqueque: neuter: et huiusmodi.

41^m de ablatiuo generaliter sumendo: et probatione ipsius.

Quadragesimum secundum de ampliatione termini respectu verborum: vel participiorum. de preterito: vel futuro.

Quadragesimum 3^m de prolatioe vocis: et auditioe eiusdem.

44^m de terminis simplicibus: cludentibus compositione.

Quadragesimum quintum de terminis ampliatiuis: ac per mutatione loci: ex sola conuenitione.

46^m de scia dei respectu futurorum contingentium.

Quadragesimum 7^m de necessitate: et contingetia futuri contingetis

Quadragesimum octauum de possibilitate inceptionis: ac duracionis futuri contingentis.

49^m de sufficientia potentie actiue: et potentie passiuę.

50^m de visioe: et apparetia respectu obiecti distantis: a potestatiua.

Explicit tabula quarti dubij.

Quartum dubium: et eiusdem capitulum primum de veritate contradictionis et falsitate: quo ad pluralē numerum.

Sequitur quartus determinans re dubius

ut veritas pateat pmit⁹ pmissi: et est istud in forma. Utra duo ad dictoria possunt esse sil vera aut sil falsa. ad cui⁹ pte affirmatiua agitur multiplex: et sic ista sunt iuicē ad dictoria: De⁹ ē: ds ē: et nlls ds ē: de⁹ ē: et sil vera. g⁹ et c. nra t3 cū p⁹ pte aūtis: qz nihil defit regitū ad ad dictoria nē. et scōaz pte pbo. nā qz negatiua sit vera manifestū ē. qm ipsa reuertibilr significat nullū deū eē aliquā talē ppōnes ds ē: et hoc ē verū. s3 qz affirmatiua sit vera (pbat) qz ipsa ē duo vera q⁹ sil ptes ei⁹. quoz vnū ē illa. ds ē: et aliud ē alia sibi filis. s. ds est (et b⁹ clare patuit) p pncipali scōi dubij. In oppo⁹ et p falsitate dubij ē cōis ai⁹ ceptio: alr. n. verteret i verum oppositum primi principij.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor p⁹ nes: qz p⁹ ē ista. Sic aliq⁹ ad dictoria sunt sil va. ita et aliqua sunt sil falsa. pma ps pbata ē i rōne aū oppo⁹: et 2^a arguit sic. ista sunt sil falsa. aliqs ds ē chy⁹ ē: et nullus de⁹ chy⁹ ē: et h⁹ sunt ad dictoria iter se ad dictoria. g⁹ et c. (p3 pna cū miori) et maiore pbo. nā qz affirmatiua sit falsa manifestū ē. qz significat reuertibilr deū eē aliquā talē ppōne chy⁹ ē: et qz negatiua sit falsa (pbat vt p⁹us) qz. s. ē duo falsa v3 nullus ds ē: et chy⁹ ē. Ex ista p⁹ne seqt p. Qu aliq⁹ sunt ad dictoria iter se ad dictoria: q⁹ sunt impossibilia (p3 de illis) nlls ds est: chy⁹ ē: aliqs ds ē. chy⁹ ē: qz p⁹ ē duo impossibilia: et 2^a vnū impossibile. Et 2° seqt. qz aliqua sunt ad dictoria iter se ad dictoria q⁹ sunt iuicē necia (p3 de illis) ds ē: deus ē: nullus de⁹ ē: deus est: quaz pma ē duo necia: et 2^a vnū neciū: vt p3: Et 2° p⁹ est ista. Duo ad dictoria iter se ad dictoria sunt scita ate. quoz altere ē nescitū ate: p3 de istis: nullus de⁹ ē. hō ē. aliqs deus ē. hō ē q⁹ sunt tria scita ate. quoz illa: aliqs ds ē: hō ē. nescitū ate. cū sit falsa. Ex ista p⁹ne seqt p. Qu duo ad dictoria iter se ad dictoria sunt tibi dubia. quoz altere ē scitū ate: p3 de istis nullus papa ē: papa ē. aliqs papa ē. papa est. q⁹ sunt quatuor tibi dubia. quoz p⁹ ē scitū ate. qz scis nullū papā esse ppōnes. Et 2° seqt. Qu duo ad dictoria iter se ad dictoria sunt continua. quoz vnū ē necessariū: et alterū impossibile (p3 de istis) nullū cur res ē: sedēs ē: aliqd curre ē: sedēs ē: q⁹ sunt quatuor continetia: sūt tñ due ppōnes. quaz negatiua ē necia: et affirmatiua impossibilis. Et 3° p⁹ ē ista. Aliq⁹ quoz qdls ē verū: sūt ad dictoria inter se ad dictoria (p3 de istis) nlls ds ē: ds ē. nlls hō ē. aliqs hō ē: quoz quodlibet est verum: et tñ illa sunt ad dictoria inter se ad dictoria. nā p⁹ ppō ē duo ad dictoria iter se ad dictoria: et scōa silr: g⁹ et c. Ex ista p⁹ne seqt p. Qu aliq⁹ sunt ad dictoria iter se ad dictoria. quoz qdls ē falsū (p3 de istis) aliqs de⁹: nlls de⁹: aliqua chymera ē nulla chy⁹ est: et hoc supposito: qz relin reserat ly aliqua. apte sibi et n ly ad dictoria apte pti. Et 2° seqt. Qu aliqua sunt ad dictoria iter se ad dictoria: quoz qdls ē impossibile: et illoz aliqd ē neciū: p3 de istis: aliqs deus ē: nlls ds ē: aliq chy⁹ ē. nulla chy⁹ ē: et hoc supposito: qz p⁹ mū relin reserat ly aliq: et 2^m ly ad dictoria. Et 4° p⁹ ē ista. Nulla duo ad dictoria iter se ad dictoria sunt duo falsa. nec aliq duo ad dictoria iter se ad dictoria: sunt duo vera (p3 ista celo inductiue) nam quibuscunqz duobus contradictorijs datis: si vnū est verum: et reliquum est falsum: et e conuerso. ita qz nulla sunt duo cōtradictoria inter se cōtradictoria quoz vtrūqz sit verum: aut vtrūqz sit falsum: et iste est intellectus dicentium: nulla ad dictoria esse simul vera: aut simul falsa: quo i intellectu vtar cōiter in seqntibus. Ex ista clusione seqt prima. Qu duo ad dictoria inter se contradictoria: sunt sil vera. et tamen eiusdem contradictionis nō vtrūqz pars est va (prima ps patuit de illis) aliqs deus est: deus ē: nullus

Dubium

Etiam non figura: quorum subiecta: nec mobiliter nec immobiliter supponit. Verbi gratia. necesse est forte currere: contingens est forte non currere. tu es homo tu non es: homo non sibi sibi supponit mobiliter: **2^a** ubi immobiliter (ex quo) non est terius cois. **C^{2^a}** est ista. Alicuius dictionis idem terius vel sibi sibi in utroque dictionum distributive supponit (ista est pars in ratione facta) et adducit aliud exemplum. ut aliud ab homine non est homo: et aliud ab homine est homo (ubi pars) quod tamen in parte est in 2^a distribuitur ly homo a nota alicuius: nec signum distributum impedit: quoniam de se non est distributum obliquum casus. id est tale signum obliquum reprensens distributum nullomodo ipsum impedit. **C^{2^a}** Ex ista dictione sequitur correlarie. Quod alicuius dictionis idem terius vel sibi sibi in utroque dictionum supponit confuse tamen: pars de istis: permittens denarium non est homo: et omne pro mittens denarium est homo: in quo ly denarium stat confuse tamen. **C^{2^a}** sequitur. Quod non solum signum verum est distributum obliquum casus dependens a recto in regimine (pars) nam in ista proponitur: quod homo asinus currit distribuitur ly homo. et in ista omne permittens denarium est homo non distribuitur ly denarium. Et si quare quare distribuitur signum obliquum in una: et non in alia (verbi gratia) quod quare recte distribuitur non est confusum tunc signum distribuitur obliquum: quoniam autem recte habet vim confusum distributive: vel altero modo: tunc signum non influit in obliquum: sed omnis influxus egreditur a recto. **C^{3^a}** est ista. Quod nullus terius specificiter distribuitur in quibus duobus dictionibus mobiliter supponit in quibus illorum. ista est pars inductiva: nam ista dicitur: omne videtur omnes hominem esse asinum: et aliquid videtur omnes homines non esse asinum: ut pars: et tamen ly homines in parte distribuitur immobiliter. quod non habet descendere: non. nam sequitur omne videtur omnes homines esse asinum. forte est homo. quod omne videtur forte esse asinum: dato: non. quod nihil videatur omnes homines nisi asinum: et quod forte. videatur se: est autem verum: et non falsum. idem dico de istis. quod asinus cuiuslibet homo currit: et aliquid asinum cuiuslibet homo non currit. quod sub ly homo in parte. non habet descendere: et sub illo terio ente: in illa indefinita. dicitur ab ente non est ens: non habet descendere. **C^{2^a}** Ex ista dictione sequitur. Quod nullus terius specificiter distribuitur in quibus duobus dictionibus immobiliter supponit in utroque eorum: pars in illa: videtur omnes homines non esse asinum distribuitur ly homines mobiliter. quod habet descendere. sicut in istis: asinus cuiuslibet homo non currit. omne dicitur ab ente est ens: distribuitur ly homo et ly est: ut liquet: ita tamen. **C^{2^a}** sequitur. Quod terius specificiter distribuitur in quibus duobus dictionibus. si mobiliter supponit in uno: immobiliter supponit in altero illorum et conuerso. istud cor^m patet ex dictis: his autem per maxime sentio in figura de inesse. seu dicitur sub illa. **C^{4^a}** est ista. Dis recte principalis seu obliquus. tenens se ex parte predicati: distribuitur in uno dictionum: in altero non dicitur distribui: exemplum primi: cuiuslibet homo omnis asinus currit: et dictionum est illud. alicuius homo asinus non currit. exemplum secundi: quod homo quilibet asinum videtur: dictionum ista. aliquid homo aliquid asinum non videtur. et notatur dicitur recte principalis. quod in utroque potest distribui recte secundarius. ut ens non homo non est al. omne est non homo est al. utrobique. non distribuitur ly homo a negatione infinitate. **C^{2^a}** Ex ista dictione sequitur. Quod aliquid iucunde dicitur: et tamen recte a parte sibi distribuitur in uno: et non distribuitur in altero (pars de istis) cuiuslibet homo omnis asinus currit: nullius homo omnis asinus currit: **C^{2^a}** ubi ly asinus distribuitur in prima: et non in 2^a. **C^{2^a}** sequitur quod aliquid iucunde subcontrariatur: et tamen aliquid distribuitur in sibi vni: quod non distribuitur: nec sibi sibi in sibi alterius: pars de istis: alicuius homo omnis asinus currit. alicuius hominis asinus non currit: in quarum prima distribuitur ly asinus: et non in secunda. **His visis** dico quod illa non sunt dictionum: cuiuslibet homo omnis oculis est dexter etc. nec causa assignata fuit sufficiens: sed ista. s. quod rectus principalis distribuitur in uno dictionum in altero non dicitur distribui: nec sibi sibi. vni obliquus casus sequens etc. aut rectus non principalis distribui potest in utroque dictionum. et si non numeratur tamen specificiter: sed dictionum prime est illa: alicuius homo oculus non est dexter: seu alicuius homo non omnis oculus est dexter: et dictionum se est illa: cuiuslibet homo oculus est dexter: que vera est in casu isto: quare etc. **Capitulum de conuertibilitate compositorum: ex recto:**

et obliquo precedente: vel sequente.

Quarto principaliter ad questionem arguitur sic. Dec sunt iucunde dictionum: omnis asinus homo currit. et aliquid asinus homo non currit. et hec in casu sunt sicut vera. quod quod va (quia tunc cum parte antea) et scilicet parte probo (ponedo) quod nihil propter forte habet asinum. cuius tamen omnis asinus currat. isto posito: pars: quod omnis asinus homo currit. quod asinus homo currit: et nihil est asinus homo quod illud currat. Sed altera parte probo sic. homo asinus non currit. quod asinus homo non currit: pars: quia arguitur ab uno conuertibili ad reliquum. ex eo quod homo asinus: et asinus homo conuertuntur. quod quod est asinus homo. est et homo asinus: et conuerso. sed autem probat sic. huiusmodi asinus non currit demonstrado Platonem: et hoc est homo. quod homo asinus non currit: pars: quia ab inferiori ad suum superius cum obitio medio: et negatione postposita: autem aut patet per maiori: et per maiori sicut. quod suum dictionum repugnat casui. Itaque ista dictionum: alicuius homo asinus non currit. et cuiuslibet homo omnis asinus currit: per secundum principale. et affirmatiua repugnat casui. ergo negatiua sequitur ex illo.

Pro solutione huius argumti pono quatuor dictiones: quod prima est ista. Quicquid due indefinitae: vel particulares iucunde conuertuntur: sua dictionum iucunde conuertuntur et eadem: pars ista est inductiva: nam sicut iste conuertuntur: homo non currit: et risibile non currit. ita et iste omnis homo currit: et omne risibile currit: et sic ille conuertuntur. homo currit: et risibile currit. ita et ille: nihil quod est homo currit: et nullum risibile currit. **C^{2^a}** Ex ista dictione sequitur. Quod ille non conuertuntur: asinus homo non currit: et homo asinus non currit: pars: quia sua dictionum non conuertuntur. s. omnis asinus homo currit: et cuiuslibet homo omnis asinus currit. nam prima est vera per casum: et secunda falsa. **C^{2^a}** sequitur. Quod non solum ly homo asinus et ly asinus homo conuertuntur: pars in illis indefinitis negatiuis quod una est va: et reliqua fla: ut patuit. **C^{2^a}** est ista. Non quicquid due indefinitae vel particulares conuertuntur: eadem sibi iucunde conuertuntur: pars: nam iste conuertuntur: asinus homo currit et homo asinus currit: et tamen iste non conuertuntur. asinus homo non currit: et homo asinus non currit. quod prima est falsa per casum: et secunda vera. **C^{2^a}** Ex ista dictione sequitur. Quod aliquid indefinitae: vel particulares: iucunde conuertuntur: quare vides sunt iucunde ipeines: pars: nam ille conuertuntur: asinus homo currit et omnis asinus currit: et tamen ille non conuertuntur: omnis asinus homo currit: et cuiuslibet homo asinus currit. quod prima est va in casu principali: et secunda falsa. **C^{2^a}** Secundo sequitur. Quod aliquid vides iucunde conuertuntur: quod dicitur vel subalterne non iucunde conuertuntur: pars: nam ille conuertuntur nullus asinus homo currit: et nullus homo asinus currit: huiusmodi non conuertuntur: omnis asinus homo currit: et cuiuslibet homo asinus currit nec ille asinus homo non currit: et homo nullus asinus currit. **C^{3^a}** est ista. Si obliquus regit a recto a parte post: pro obliquum precedentis: et altera obliquum subsequens in iucunde conuertuntur. volo dicere: quod iste conuertuntur. asinus homo non currit: et homo asinus non currit: dato: quod ly homo regat a recto a parte post: et non a parte ante: pars ista est: quoniam tunc quod illa subordinetur huic metali: asinus homo non est currens. **C^{2^a}** Ex ista dictione sequitur correlarie. Quod sic verbum regit ante se et post se. ita non regit a parte post: quod in ista proponitur homo asinus non currit. potest ly homo regit a parte ante: rectum a parte post. **C^{2^a}** Secundo sequitur. Quod aliquid tales non iucunde conuertuntur. s. homo asinus non currit. et homo asinus non currit: pars: suppono quod in prima regat obliquus a parte ante recti: et secunda a parte post in p. n. casu prima est vera: et secunda falsa. **C^{4^a}** est ista. Aliquid est indefinita cum obliquo precedente cui non correspondet dictionum de signo obliquo: pars: nam istius homo asinus non currit tenedo ly homo a parte post non dictionum ista cuiuslibet homo asinus currit. nec ista cuiuslibet homo omnis asinus currit. quod tunc est dictionum foret sicut fla: sed ista quod homo asinus currit equalis ista quod asinus homo currit: quare quod est va: **C^{2^a}** Ex ista dictione sequitur. Quod huiusmodi homo asinus non currit: huiusmodi non est particularis: alicuius homo asinus non currit (pars) quod a recto denotat pro et non ab

obliquo: s; h e sua particularis: aligs hois asin^o non currit. S; h eiu^o h non e singularis isti^o: hois asin^o no currit: s; h iste hois asinus non currit. C^o z^o seg^o. Q^o aliq^o talis non est particulari: s; ide finita alicuius hois asin^o no currit (p^o) te nedo obliquu: post rectu. dnoiat. n. istom^o arecto. id signu deberet ee in recto: ob qua cas (seg^o) q^o aliq^o talis n e v^ois: cuius h hois asin^o currit. isti^o hois asinus mouetur: itelligē do obliquu vt p^ous. C^o Notadu tñ q^o ea q^o asserui i duab^o p^o mis h^oibus: r in z^o pncipali alys meis fmonib^o sepissime r vt plimū intelligo obliquo recto apte an: r n apte p^o: huc at modū loquendi: iam vltimo repi. vt substinentes viam latorem habeant respondendi: quare rē.

Hic visis rñdet ad rōne (cededo) q^o ista sūt ddicto ria: r nego z^o pte (r ad pbationē) hois asi nus n currit. g^o asin^o hois n currit: nego dñaz. si obliqu^o regi tur apte an: r ad pbationē: rñdeo: q^o ly hois asinus: r asin^o hois: in affirmatiuis ouertūt: r n in negatiuis. si at obliqu^o tene^o apte post: cedo dñaz: r nego a^ois (r ad pbationē p^o mā) nego dñaz. nec arguit cū debito medio: qd obuisset ee illud: huius asin^o e: qd e falsū. r ad z^o p^o bationē (dico) q^o ista n ddictozianē: hois asin^o non currit: r cuiuslibet homi nis omnis asinus currit: fm istū intellectū: s; illi negatiue contradicit h. quilz hominis asinus currit: q^o est va: qre rē. C^o Caplz de v^oute: negatōis sup terminū pcedētē: vt seqntē.

Quinto pncipalr ad qōne arguit sic. Al la sūt duo ddictoria inuicē ddi cētia: qz hō e al: r aligs hō n e al: r hec sūt sil va. g^o rē. dñaz: cū maiori: r minorē pbo: q^o affirmatiua sit va māifestū e: r q^o negati ua sit va (pbat sic) aligs hō al n e. g^o aligs hō n e al (p^o dñaz) ab vno ouertibili ad re

liquū: r a^ois e vuz. g^o r dñaz: q^o n. illa ouertant (pbo) qz si n: hoc vide^o id qz ly al i ante stat dterminatē: r in ante distri butiue. S; dñaz e vna negatiua ppō de z^o ad iacēte: g^o ne gatio ipsius negat pdicatu a sbo: s; qd negatio negat illd negat distributiue. g^o ly al qd e pdicatu in ante negat distri butiue: r p dñaz distributiue supponit quod erat pbandū.

Pro solutione hui^o argumēti pono qtuor dñes: qz p^o e ista. Sic nullū verbū sup ponit. sic nullus terius discretus cōez respic supponē. p^o ps e euidēs qm verbū seipz non fac supponere: nec aligs alius terius dat verbo supponē. z^o ps pbat inductiue: taz affir matiue qz negatiue. sic. n. in ista. tu es hoc n supponit cōiter s; nec pdicatu. ita nec in ista non tu es h. vt ps. C^o Ex ista dñe seg^o p. Q^o nō quicqd negatio negat. illud negat distri butiue (p^o) qm negatio negat tā verbū qz terius discretū: r nullū illoz negat distributiue. C^o z^o seg^o. Q^o negatio ne gar terminū cōez seqntē: deducto ipediūto cuiuscūqz alte rius signi distributiui: r tñ non negat illud distributiue: p^o in ista: tu non es iste hō demonstrādo me. vbi ly hō suppo nit discrete. C^o z^o e ista. Sic nullus terius distribuit asu gno seqntē. sic nec aligs aduob^o signis pcedētib^o distribu tiue supponit (p^o ps p^o) nā nullus terius hz viz distribuē di terminū pcedētē: r z^o ps p^o inductiue: nā in qz illaz nō ois hō currit. non nullus hō currit: supponit ly hō deteria te: r nō distributiue. C^o Ex ista dñe sequit p. Q^o negatio ne gar terminū supponētē cōiter: r nō negat illū distributiue (p^o) in qz istaz: fortes hō nō e. for. non ois hō e. in qz nul la ly hō distribuit. C^o z^o seg^o. Q^o aliq^o e negatiua de sucto modo loqndi: cuius pdicatu supponit cōiter: r nō distribu tiue (p^o de illa) for non ois hō e. C^o z^o e ista. Aliqua e ppō negatiua cuius p^orum supponit cōiter: r non suse. nec dter minate (p^o de ista) lapis ens n e al. tenedo ly ens apte pdi cati. in hac. n. ppōne ly ens aial e pdicatu r e terius cōis: si ne signo demonstratio. g^o supponit cōiter. non tñ suppoit deteriate: nec suse. qz vna ps supponit deteriate: r altera

distributiue: r nulla illaz ab altera regit: vel sumat ista. ali quis hō vel asin^o nō e hō (dato) q^o ly asinus sit ps pti: r hoc ex^o magis oñdit dñe: qz p^o. C^o Ex ista rclone seg^o correla Coz^o ric p. Q^o aliq^o e ppō negatiua de z^o adiacēte. q^o non e de con sucto: nec in sucto mō loqndi (p^o exēplariter in pdictis) qm i ppōne negatiua d sucto mō loqndi negatio pcedit p dicatu r in ista de inconsucto negatio seg^o pdicatu: s; i nul la dictaz negatio pcedit: vel subsequit pdicatu. g^o rē. C^o z^o Coz^o sequit. Q^o aliqua negatio ponit inter ptes pdicati: r tñ nō est ps pdicati (p^o i supradictis) vñ n sp negatio supra inter ptes sbi: vel pdicati. tene^o ifinite: s; sepissime negatiue ne gās verbū pncipale. vt e oñsuz. C^o 4° rēlo e ista. Sic nega 4° p^o tio negat pdicatu a sbo: non iterposita illis: sic verbū copu lat eadē sine mediatione sui (p^o in ista ppōne) aligs hō al non e: in q^o negat sōm apdicato: r copulat vñū cū reliq^o. non tñ iterponit negatio: seu verbū sbo r pto. C^o Ex ista dñe se Coz^o quif correlarie p. q^o aliq^o verbū ponit iter ptes pti: r tñ nō e ps pdicati: s; vbu pncipale (p^o i ista) fortes albū e aial. i q^o ly albū e ps pti. C^o z^o sequit q^o i aliq^o ppōne verbuz citius Coz^o dat supponēs terio seqnti: qz pcedētē (p^o in supradicta) in qua p^orum supponit ly aial: qz ly albū. cū substatiuū p^orum reci piat suppositionem: qz adiectiuum.

Hic ergo visis facilt rñdet ad rōne cededo ista ddictoria eē: r negado negatiuaz ppōnez. r ad pbationē nego dñaz: qz in ante nō distribuit ly aial: r i ante ita. Et vltorius cū pbat: q^o ly aial i ante stat distributiue (cedo) q^o p^orum negat a sbo. r q^o negatio ne gat istū terminū aial. non qdē distributū s; bñ negat distri ctiue terminuz se seqntē cōiter supponentē: deducto ipedi mēto cuius h alteri^o signi: qliter non est in pposito: qre rē. Capitulu de distributione signi cadentis supra terminum disiunctum seu copulatum.

Sexto pncipalr ad qōne arguit sic. ista sūt iuicē ddictoria. Qzlibz hō vt asin^o e hō: aligs hō vel nullus asin^o e hō: r h sunt duo va. g^o rē (tenz dñaz) cū p^o pte antia qz i se rñet oia regita ad dditionez: qm vna illaz e v^ois affirmatiua: r reliq^o pricula ris negatiua de silib^o extremis debite sup ponētib^o: supponūt. n. p^ocise p eisdē: r ois terius rectus pnci palis i vna distribut^o: i altera n distribuit: r e^o. iā pbo z^o parte antia: q^o n. affirmatiua sit va (p^o) p exponētēs: r per inductionē. s; pbo negatiua sic arguēdo. nullus asin^o e hō. g^o aligs hō vel nullus asin^o e hō (p^o dñaz) a parte disiuncti ad totū disiunctū sine signo suse: vel limitate pcedētē no taz disiunctionis: r a^ois est verum. ergo r consequens.

Pro solutione hui^o argumēti pono qtuor dñes quaz pma e ista. Oppinabile e p^o p^o signū v^ois affirmatiuū distribuere disiunctis. cū qz suo re cto: pbat: nā non maior e rpositio hui^o hō g e aial: qz istius hō vel asinus: s; signū affirmatiuū e distribu^o pmi. g^o idē signū e oppinabile posse distribuere z^o. ita q^o ly hō vel asinus i hac ppōne. qz hō vel asinus est hō: distribuit. C^o Ex Coz^o ista dñe seg^o. Q^o h est falsa. qz hō vel asinus e hō. qz ex illa cū ista vera. brunellus e hō vel asinus: seg^o q^o brunellus e hō qd e falsū. r ex alio. qz z^o ei^o exponēs e falsa. i. nihil e hō vel asin^o qn illud sit hō: cū suū ddictoriū est v^ois. C^o Secdo Coz^o seg^o. Qz qz talis e falsa. iste hō vel asin^o e hō. i q^o demonstrat asinus. qz sp vna sua demonstratiua e falsa: significat. n. cō uertibilr: q^o hoc qd e hō vel asin^o e hō: qd e falsū. C^o z^o e ista. Substētabile e signū affirmatiuū distribuere p^o rectu distucti. r scdm sfundere apte pti: pbat: nā substētabile e q^o signū affirmatiuū non distribuit z^o rectū: nisi sit deter minatio pmi. S; scds rect^o distuctis n e determinatio pmi: g^o substētabile est signum affirmatiuū non distribuere s; rectum: sed remittere istum apte pdicati cū suse nō:

Dubium

- nisi sit determinatio primi: q̄ sustentabile est signuz affirmatiuum non distribuere s̄m rectū: s̄ remittere illū apte p̄dicati cū cōfusione non distributiuā: ita q̄ huius p̄pōnis gl̄bet hō vel asinus ē homo: non ē s̄m totū disunctū: s̄ p̄ma pars solū: que distribuī: r̄ sc̄ds rectus (tenz) se apte p̄dicati cōfuse t̄m. ¶ Ex ista cōclōne sequit̄ p̄. ¶ h̄ v̄lis est vera: q̄z hō vel asinus ē hō (p̄z) q̄z sic sumēdo vt asserit cōclusio: h̄z exponētes veras. s̄ hō vel asinus ē hō: r̄ nullus ē hō quin ille vel asinus ē homo. Itē oēs sue singulares sūt v̄e: q̄z non h̄z singulares nisi i q̄b̄ demonstrat̄ hō: r̄ sua exclusiua ēt est vera. v̄z. t̄m hō vel asinus ē aliquis homo: vt p̄z exponētes. ¶ 2° sequit̄. ¶ hec p̄na nō valet: q̄z hō vel asinus ē homo: brunellus ē homo vel asinus. q̄ brunellus est homo. q̄ plus p̄dicat̄ i minori: q̄ fuit s̄m maioris: s̄ b̄n̄ sequit̄: q̄z homo vel asinus ē homo: brunellus ē homo. q̄ brunellus vel asinus est homo: p̄na ē bona. s̄ negatur minor.
- 3° ¶ Tertia ē ista. Non obstāte q̄ disunctū sit s̄m: adhuc non distribuī nisi p̄m^o rectus: p̄ma pars p̄bat̄ sic: in hac p̄pōne hō vel asinus ē hō: subycit̄ ly hō vel asinus. q̄ r̄ in ista oīs hō vel asinus ē hō subycit̄ s̄le (p̄z p̄na) q̄z subalternatur inuicē: r̄ antecedens p̄bat̄. ista ē ouersio simplex: hō ē hō vel asinus. r̄ hō vel asinus ē hō: s̄ ly hō vel asinus fuit p̄dicatū in p̄. q̄ videt̄ q̄ debeat cē s̄m in 2° (p̄z p̄na) ex q̄ aliū de nō ipedit̄. 2° pars p̄nis p̄batur. s̄. n. signū affirmatiuum distributiuum s̄m rectū distribuēret: vel igit̄ distribuēret istū p̄ se: vel per acc̄ns: non p̄ se: q̄z nisi terminū se imediate sequentē distribuī p̄ se: nec p̄ acc̄ns: cū nō sit determinatio primi recti. q̄ r̄c. ¶ Ex ista p̄ne sequitur p̄. ¶ ista p̄na nō valet oīs homo: vel asinus ē hō. q̄ nihil ē hō vel asinus q̄n illū sit homo (p̄z) q̄z āns ē verū: r̄ p̄ns falsus. nec arguit̄ ab exposita ad alterā exponentiū. q̄n illud p̄ns non est 2° exponentis: sed ista nihil est hō q̄n illud vel asinus ē homo. ¶ 2° sequit̄. ¶ ista p̄na nō valet q̄z hō vel asinus est hō: q̄z hō vel asinus ē asinus. q̄ asinus ē hō. nec ē s̄llus in p̄ t̄rtie. q̄n i isto nō semp̄ cōcludit̄ maior extremitas de minori: s̄ totū non distributū de toto non distributo. id̄ ex illis p̄missis solū sequit̄: q̄ asinus ē hō vel asinus: nec hoc ōz dicere: asinus vel asinus est hō vel asinus: pp̄ negationē. ¶ Quarta cōclusio est ista. Aliq̄ sunt d̄dictoria in recto i quoz nullo distribuī s̄m: p̄z de illis: q̄z hō vel asinus ē hō: aliq̄ hō nō vel asinus est hō. in p̄. n. distribuī p̄mus rectus: r̄ sc̄ds stat cōfuse t̄m: in sc̄da at̄ determinate supponit̄ p̄mus rectus: r̄ sc̄ds distribuī tur. ¶ Ex ista cōclusione sequitur p̄. ¶ aliq̄ est v̄lis affirmatiua i recto: cui nō corrūdet aliq̄ exclusiua de extremis trāspōsitis (p̄z) nā h̄ est v̄a oīs hō vel asinus ē hō. r̄ h̄ est falsa: t̄m hō est hō vel asinus (vt p̄z) p̄ exponētes. ¶ 2° sequit̄. ¶ v̄lis r̄ exclusiue sue i recto idē terminus: v̄l sibi p̄siliis (r̄z se) ex eadē p̄te extremi: p̄z: nā huius v̄lis oīs hō vel asinus est homo bec est exclusiua. t̄m homo vel asinus est homo: vbi p̄z: q̄ in v̄traq̄z ponitur ly asinus a parte subiecti.

His visis r̄ndet̄ ad rōnez. cōcedēdo q̄z illaz. sed ne go illa eē d̄dictoria. ex quo nō determinat̄ nota disūctionis p̄ negationē p̄cedentē i aliq̄ illaz. id̄ d̄dictoria ista. q̄z hō vel asinus ē hō: ē h̄: aliq̄ hō vel asinus ē hō: q̄ falsa ē: significat. n. assertiue: q̄ aliq̄ hō nō ē hō: r̄ q̄ nullus asinus ē hō: quod est fa^m pro prima parte: quare r̄c.

¶ Capitulum de vniformi: r̄ difformi situatione signozū: in partibus contradictionis.

Sextimo principalr̄ ad questionē arguit̄ sic. Ista sūt inuicē d̄dictoria. hō vel asinus nō ē hō: r̄ oīs hō vel oīs asinus ē hō: r̄ h̄ duo sūt v̄a. q̄ r̄c. p̄z p̄na: cū p̄ p̄te āntis. q̄n vna illaz ē v̄lis affirmatiua: r̄ altera indefinita negatiua de extremis cōsilib^o p̄ eisdē p̄cise supponētibus r̄ debito mō. q̄n oīs rect^o p̄ncipalis i vna nō distributus i altera di-

tribuī: r̄ e^o nec ē aliūde aliud ipeditū. q̄ ista sūt inuicē d̄dictoria. S̄z iā p̄bo: q̄ ista sūt duo vera: h̄. n. ē v̄a: hō vel asinus nō ē hō. q̄z asinus nō ē hō. q̄ hō vel asinus nō ē hō: p̄z p̄na: apte disūcti ad totū disūctū. r̄ āns ē verū. q̄ r̄ p̄ns: aliter at̄ sic inductiue p̄bat̄. iste hō vel oīs asinus ē hō: r̄ iste sic de singulis: r̄ isti sūt oēs hoies. ergo oīs hō vel oīs asinus ē hō: āns at̄ p̄bat̄. nā q̄cūq̄ singulari supra: arguit̄ vt p̄z: iste hō ē hō. ergo iste hō vel oīs asinus ē homo: p̄z p̄na: apte disūcti ad totū disūctū sine ipeditō: āns ē verū. q̄ r̄ p̄ns.

Pro solutione hui^o arguit̄ pono q̄tuor p̄nes: quaz p̄^a ē ista. Cōueniēs ē in d̄dictoria formali signa cōpetentia dissilr̄ affirmare: p̄z. nā ista sūt d̄dictoria formali: aliq̄ hō nō ē: r̄ q̄z hō est. in q̄b̄ affirmant̄ ābo signa. nō q̄dē similia: s̄ dissimilia r̄ alterius sp̄e. Idē p̄z i yppotheticis: in q̄bus disūctiua affirmatiua d̄dictoria copulatiue affirmatiue p̄ signa nullibi negata: voco at̄ ad p̄sens affirmatiuum: q̄d̄ istuz p̄cedentis negatōnis nō suscipit̄. ¶ Ex ista cōclusione sequit̄ p̄. ¶ alicui p̄pōni duo imediate d̄dictoria specificē distincta formali corrūdet̄: p̄bat̄: nam isti q̄z hō ē corrūdent ista duo: aliq̄ hō nō ē: r̄ nō q̄z hō est eā p̄mo: r̄ eā imediate. q̄n eque imediate subordinat̄ eadē m̄rali: q̄ at̄ ista distiguan̄ sp̄e: p̄z: q̄n p̄pōnes illaz ingredit̄ signa sp̄e distincta. s̄ aliq̄ r̄ q̄z. ¶ 2° sequit̄. ¶ aliq̄ due p̄pōnes disticte sp̄e eadē eā p̄ m̄tali subordinant̄ p̄pōni: p̄z: de illis duab^o negatiuis quaz q̄z eque p̄ subordinant̄ huic m̄tali: aliq̄ hō non ē. ¶ 2° est ista. Non est sp̄ cōueniēs idē signū: vel p̄sile in v̄traq̄z p̄te d̄ditionis affirmare p̄z inductiue: nā i illa q̄z hō ē. affirmat̄ signū. r̄ i nullo suo d̄dictorio affirmat̄ idē vel p̄simile. i ista. n. nō q̄z hō ē: negatur signū p̄sile: r̄ in ista aliq̄ hō ē: s̄z affirmet̄ signū illū nō ē p̄sile. ¶ Ex ista cōclusione sequit̄ correlarie p̄. ¶ ista non sūt d̄dictoria: aliq̄ hō vel asinus ē homo: r̄ q̄z hō vel asinus ē homo: q̄z q̄z illaz ē p̄pō vera: r̄ h̄. id̄: q̄z v̄trobiz affirmat̄ nota disūcti: s̄ p̄me d̄dicit ista. q̄z hō nō vel asinus ē hō: r̄ sc̄de d̄dicit ista: aliq̄ hō r̄ asinus ē homo. ¶ Sc̄do sequit̄. ¶ ista non d̄dicūt hō vel asinus nō ē homo: r̄ oīs hō vel oīs hō est homo: pp̄ eadē cām. s̄z p̄me d̄dic̄ ista oīs hō r̄ oīs asinus ē homo: sc̄de vero h̄: hō r̄ asinus non ē hō. ¶ 3° conclusio ē ista. Cōueniēs sit signū ca^m vel sibi p̄simile i v̄traq̄z p̄te d̄rietatis affirmare: nō t̄m licz h̄ conueniūt signū p̄p̄porbetico: p̄ma ps p̄z de illis: q̄z hō est quilz hō non ē. ¶ ps p̄z ex h̄: q̄z ista nō sūt d̄ria: q̄z hō vel asinus ē homo: q̄libet hō vel nullus asinus ē homo. q̄n ambo v̄a sūt: s̄z d̄riū p̄me ē vna illaz: nullus homo vel asinus ē homo: aut illa q̄libet hō r̄ nullus asinus ē homo: d̄riū aut sc̄de ē illud: q̄libet homo r̄ oīs asinus ē homo: que ē falsa. ¶ Ex ista p̄ne sequitur correlarie p̄mo. ¶ aliq̄ sūt d̄ria iu recto: in quoz vno distribuī s̄m: r̄ non i alio: p̄z de illis quilz homo: vel asinus est hō: nullus hō vel asinus ē homo. ¶ Sc̄do sequit̄. ¶ a. p̄pōni d̄riant̄. b. c. r̄ t̄m signū. b. distribuī suū s̄m: r̄ nullū signū. c. distribuī ipsū s̄m: p̄z: nā isti q̄ sit. a. q̄z homo vel asinus ē homo d̄riant̄ iste: nullus hō vel asinus ē homo: q̄z hō r̄ nullus asinus ē homo: quaz p̄^a sit. b. r̄ z^a. c. vbi p̄z: q̄ signū. b. distribuī suū s̄m pp̄ vehemētiā negationis p̄cedētis: r̄ nullū signū distribuī suū s̄m. q̄n in s̄bo sūt duo signa: quoz vnu distribuī vna p̄te: r̄ reliquū alterā. ¶ 4° conclusio ē ista. Licūq̄ p̄teulari sub d̄riū d̄r̄ndet̄ de signo p̄simili cōthegozico: s̄z nō sili yppothetico: p̄ma pars p̄z inductiue: nā isti: aliq̄ hō currit: d̄r̄ndet̄ ista: aliquis hō non currit: r̄ sic h̄ aliq̄. sc̄da pars p̄bat̄. nā isti aliquis hō vel asinus non ē hō non corrūdet aliq̄ istoz sub d̄rioz: aliquis homo vel asinus ē homo: aliquis hō vel oīs asinus est homo: q̄z sub d̄riū illi ē subalternū sui d̄dictori: s̄z nullū istoz subalternat̄ suo d̄dictorio: vt p̄z ex dictis: S̄z hic aliquis hō r̄ oīs asinus ē homo: subcontrariat̄ negatiue p̄posite: s̄z certū est q̄ signa yppothetica: vel cōnunctiua: nō sunt similia. q̄ r̄c.

Ex ista dictione sequitur p. qd aliq subdriant in recto: i quoz vno distribuit ps sibi: r n in alio. pz de illis: ho vel asinus n e ho: ho r ois asin e ho. C 2o sequit q lz cuilibz indefinite vel pticulari affirmatiue de signo hyppothetico subdrii corndeat signi p silis: non tn e sp B contigit. p ps pz. qz subdrii illi: aliq ho vl asin e ho: e istud. aliq homo non vel asin e ho. z vo ps patuit: qz huic. homo vel asin no e homo: n corndeat aliud subcontrariu qz b vel sibi consimile: homo r ois homo asin e homo.

Hic ergo visis facilt soluit argum dicedo: vt pri us: q illa n sut dictionia: qz nulli negat nota disticti: s dictioniu affirmatiue e illd: ho no vel ois asin e homo: q e falsa. cu egualeat isti false: ois ho r asin n e ho: asserit. n. boiem n ee boiez. It dictioniu negatiue est illud: ois ho r ois asin e ho: q e falsa: vt iducti ue r exponibiliter pater: quare r c.

Capitulum de similitudine r dissimilitudine extreror dictionois.

Stano pncipalr ad qstiones arguit sic. Duo dictionia iter se dicitia sut duo falsa. q qd va: pz 2o: r ans p/bat: ista sut duo falsa. qlibz ho r asin e asin n: aliq ho r nullus asin e asin: r h iuice dicit. g r c. nna r z. cu pma pte antl: qz negatiua asserit nullu asinu ee asinu: qd e falsu. r scdaz pte pbo: qz si ista n diceret b eet: qz n contigit ide signu affirmari i vtrog dictionioz. Sz d. si illa n sut dictionia: det g dictioniu negatiue: r sequit p ea q dca sut i alio pncipali: q bec dicit: qlibz ho vel asin e asin: aliq ho r nullus asin e asin: s b n videf coueniens. qm te aliq contradiceret: q n eent de p silis: vl conuertibili subto. qd e contra regulas contradictiozorum.

Pro solutione hui argumti pono qtuoz pnes: qz pma e ista. Aliq iuice r tradit: qru subtra n sut filia: nec iuice couertut: pz d istis: aliqd e: r nihil e. qru subtra sut. ly. aliqd r ly. nihil. q vt pz n couertunt: nec iuice silant. imo repugnat r dicit. C Ex ista dclustoe sequit pmo q aliq formalr dicit. r tn lbra n sup ponit peode nec p eisd. pz. qm li aliqd p aliq supponit r ly. nihil p nullo. C 2o sequit q aliq iuice dicit i figura d i e: r tn vnu illoz e alicui qstionis: r reliquu nulli. pz. Na illa dicit. aliqd e. r nihil e: r pma e indefinita. fa at nulli qstionis: cu subm n sit termin cathogorematic: subordi nat. n. vni pplexo ex termino cathogorematico: r sincathe gorematico. s. nullu ens. C Secuda dcl e ista. licet alicuius dictionis extrema explicite r tradicat: eiusde tn impli cita sut filia r couertunt: pma ps pz de illis. aliqd e: r nihil e. vt e dcm. secuda at de eisd qz subtra iplicita. sut ly ens. qm subordinant illis. aliqd e: n aliqd e. seu istis. aliqd ens est: nullu ens e. q sut subtra filia. C Ex ista dclone sequit pmo. q aliq ppd nulli qstionis subordinat vni metali ali cuius qstionis: pz d ista: nihil e chimera: q suordinat huic. nullu ens e chimera. nec b e iconueniens: sic n est inconueniens: q vna de scdo adiacete subordinef vni de tertio ad iacete. C Secudo sequit q aliq ppositioes iuice ouertunt: qru extrema formalr dicit: pz de istis: nihil e nihil. nullu ens e nullu ens: i pma. n. subycif ly nihil: r pdicat consile. i scda at subycif ly ens: r pdicat secu conuertibile. C 3o d e ista. aliq formalr cotradicit qruz subtra nec iplicite nec explicite couertunt. pz de ill. aliq ho vl asin n e asin. r q libz ho r ois asinus e asinus: subm. n. pme est ly homo. vl asinus: r subm scde ly ho r asinus: q vt liquet: n iuice conuertunt. Na nihil e ho r asin: lz aliqd sit homo vel asin. C Ex ista pne sequit p. q aliq driant: q nec iplicite nec explicite sut d subtl. silib: pz d istis: qlibz ho vl asin e asin n. r qlibz ho r nullu asin e asin. C 2o sequit q aliq iuicez subcontrariant q n sut de cosilib subtris: nec iuice couerti

bilib: pz de istis: aliq ho vel asin n e asin: aliq ho r ois asin e asin: vt pz itueri. C 4o d e ista. Cuiuslibz r traditio nis de extremis signis hyppoteticis n couictis iplicite vl explicite subtra sut filia: r secu couertibilia: pz ista coclo in ducitue: de oib dictionioz n hntib extrema couicta p si gna hyppotetica: qd dico pp 3o conclusion: r n obstate b q extrer dictionioz n sut filia: tn extrema notaz hyppo theticaz debet ee filia: vn h r tradicut formalr: aliq ho vel asin n e ho: r qlibet ho r oe rudibile e ho: qz extrer si gnoz hyppoteticoz sut filia. v3. asin r rudibile. C Ex ista dclustoe sequit p. q ista n dicit: ois ho e aial. r oe risibile e aial: qz sut de subtris simplicib n silib aliqm: s3 ouertibi lib. C 2o sequit. q ista dicit: qlibz ho e al. r ho mascul n e aial. lz subtra n sint filia explicite: sut tn filia iplicite: qz am bo subordinat vni pceptui metali simplici: significati solu boies masculos: que voce simplici vocam ly vir. r si nom simplex n hem iconueniens nullu foret.

Hic igitur pmissis r n det ad ratione pcededo il la ee simul falsa. s3 n iuicem dicit: qz nullibi negat copulatois nota. Et pcedo vltari q subtra d dictionis si sp sut filia: vl ouertibilia: r b necio fit. qn fit mix tura diuersaz notaz hyppotheticaz spe distictaz: vbi at sumeret eade: vel cosilis nota negata: te i vno dictionioz subtra deberet ee filia: vt h. qlibz ho r asin e asin: aliq ho n r asin e asin. qlibz ho vel asin e asin. aliq ho n vel asinus e asin. Dicit g pcededo q dictionium p pponis. s. q libz ho r asinus e asinus. e vnu illoz. aliq ho n r asin e asinus. aliq ho vel nullu asin e asinus: dictioniu vo scde. v3. aliq homo r nullus asinus e asinus. e bec. qlibz homo vel asinus est asinus. quare r c.

Capitulum de distributione signi cadentis supra termi num conditionatum.

No pncipalr ad qone arguit sic. ista sut duo va. oe ens si currit mouetur. r aliqd ens si currit: n mouet. r eade i uice dicit. g. qd va. r z. r pbat ans. p q vltis sit va iductiue sic. B ens si currit mouet. r illd. r sic de singul. r hnt oia entia. g oe ens si currit mouet. It exponit sic. es si currit mouet. r nllu e ens qn illd si currit moueat. g. r c. pz 2o. ab exponetib ad expositu. r ans e v3. g r ans. It p bat negatiua sic. B n mouet demonstrado gescs: r b e ali qd ens si currit. g aliqd ens si currit n mouet. pz 2o a resol uetib ad resolutu. patete p pte antis. pbo scdaz. s. q ista d dicit. Na r si affirmatiue posset dari h p dictionio. aliqd ens n si currit mouet. dicedo. q n dz ide signu affirmari i vtrog dictionioz. nodu tn e solutu argm. qz qro d dictionio illi negatiue. aliqd ens si currit n mouet. r pz. q n poterit dari ali d dictioniu q assignatu. s. oe ens si currit mouet: qz nota dictionis n bz nota oppositaz affirmatiua. sic nota copulationis vel distictionis: qre r c.

Pro solutione hui argumti pono qtuoz pnes p 2o qz p e ista. licet extremu hyppoteticu ab suptu a signo affirmatiuo non distribuat: tn dctu ab eode recipit distributione. p ps pz. ex dcs. Na i ista: ois ho vel asinus e asin. n distribuit totu distictu: lz sit subm. s3 solu p ps. z. at ps. pbat ex isto ex. oe qd e ho vel asinus e ho. totu. n. distictuz distribuit rone dctionis facte a relatiuo ibac ppone. ois ho aial est. n distribuit ly aial. r tn dicedo. ois ho que aial e. distribuit. ly. aial pp d ctione relatiui. r ita dr in pposito q n distribuit z ps ex tremi hyppotetici nisi pbat p limitatione pcedete. C Ex ista pne sequit p. q signu vlt distati distribuit cu relatiuo. qz sine eo: r tn relatiuu n agit ad distributione: p ps e eui des ex pne: r z silr: qz relatiuu n bz vi distributiua. C 2o sequit q nlla istaz pntiaz. v3. ois ho vel asin e ho. g oe qd e

4o

Loz

Loz

p 2o

p 2o

Loz

Loz

Dubium

hō vl' asin' ē hō: oē ens si currit mouet. q̄ oē qd̄ ē ens si currit mouetur: ḡ. aīns. n. ē vez: r̄ p̄ns falsū: vñ i q̄libet illaruz arguit a termino n̄ distributo. ad terminū distributū. ex q̄ i ante n̄ distribuit extremū hypoteticū. r̄ in p̄nte recipit distributionē. **Cz^o** ē ista. licet alicui ppōni d̄ extrēo hypotetico n̄ copulato nō d̄ dicit vna d̄ extrēo cōsili absolute sūpto: alia tñ d̄ dicit de hō extrēo d̄cto. p̄z. qm̄ d̄ dicitōriū illi' hō vl' asin' n̄ ē asin'. n̄ ē h. oīs hō vl' asin' n̄ ē asin'. vt patu it. tñ p̄t eē illd̄: oē qd̄ ē hō vl' asin' ē asin'. r̄ notāter dico q̄ n̄ copulato. qz hō r̄ asin' n̄ ē hō. n̄ p̄t eē aliū d̄ dicitō' q̄ illd̄. oīs hō vel oīs asin' ē hō. s̄. n. dicere oē qd̄ ē hō r̄ asin' est hō. duo q̄ d̄ dicerēt eēt duo falsa. **Cz^o** Ex ista p̄ne seq̄t p̄. q̄ ista n̄ d̄ dicit. oē ens si currit mouet. r̄ aliqd̄ ens si currit n̄ mouet. qm̄ distributio n̄ cadit sup̄ faz p̄tē d̄ dicitōati. **Cz^o** seq̄t. q̄ illa formalr̄ d̄ dicit: aliqd̄ ens si currit n̄ mouet. r̄ oē qd̄ ē ens si currit mouet. p̄z. qz ex q̄ n̄ p̄t dari extremuz absolutū i suo d̄ dicitōriō: pueniēs ē q̄ de f̄ d̄ctū. **Cz^o** ē ista. Aliq̄ iuicē d̄ dicit i figura de iee: q̄ nullū ponit i eē. p̄z de ill. oē ens si currit mouet. r̄ aliqd̄ ens si currit mouet. ex nullo. n. istoz seq̄t formalr̄ aliqd̄ vel aliq̄lr̄ eē fuis se: vel fore. **Cz^o** Ex ista p̄ne seq̄t p̄. q̄ aliq̄ ē ppō affirmatiua de z^o adiacēte. q̄ nihil vel aliq̄lr̄ pōit i eē. p̄z de ista. aīxps si ē. **Cz^o** seq̄t. q̄ aliq̄ ē ppositio singularis i cui' subto ē termin' mediat' q̄ n̄ ē resolubilis: s̄z ē d̄ dicitōalr̄ pbabilis. p̄z de illa. h̄ si currit mouet. q̄ pbat p̄ hāc cōditionalē: si h̄ currit mouet. **Cz^o** ē ista. Aliq̄ sūt ppōnes d̄ dicitōato subto p̄silib' denomiatiois oio. q̄z extrēa eisdē mentalib' subordināt. r̄ tñ vna pōit i eē. r̄ n̄ reliq̄. p̄z de istis. oē ens si currit mouet. r̄ oē qd̄ ē ens si currit mouet: p̄. n. n̄ pōit in esse. r̄ z^o ponit: cū ex ea seq̄t formalr̄ aliqd̄ moueri. **Cz^o** Ex ista p̄ne seq̄t p̄. q̄ nota d̄ dicitōis d̄ dicitōalr̄ sūpta: h̄z vi distra hēdi copulā pncipalē. p̄z. qz n̄ seq̄t: aīxps ē ens si currit. ḡ aīxps ē. **Cz^o** seq̄t. q̄ nota conditōis d̄ dicitōalr̄ sūpta: h̄z maiorē vi distra hēdi q̄ aliqd̄ p̄cipiū. p̄z. qz p̄cipiū vt d̄ cōiter a pte subti n̄ distrahit. r̄ d̄ dicitō ita. vñ bñ seq̄t: futurus ē aīxps. ḡ aīxps ē. s̄z n̄ seq̄t aīxps si currit ē. ḡ ante xps ē. Itē p̄cipiū n̄ distrahit. si ali' termin' mediat iter eū r̄ vbi: d̄ dicitō at nō ipedit. vñ l̄z seq̄t: aīxps ē aīxps futur'. ḡ aīxps ē. non tñ seq̄tur. atēxps est coloratus: si ipse est albus. ergo antēxps est.

His visis r̄ndet ad rōez. pcedēdo ābo illa: oē ens si currit mouet. r̄ aliqd̄ ens si currit n̄ mouetur: nec ista sunt d̄ dicitōria. qz distributio nullibi cadit sup̄ notā d̄ dicitōis. iō d̄ dicitōriū p̄ ē illd̄. aliqd̄ ens si currit mouet. q̄ ē falsa. r̄ d̄ dicitōriū scōde ē illud. oē qd̄ ē ens si currit mouet. q̄ ē falsa: qz ex illa r̄ ista vā. gescēs ē aliqd̄ qd̄ est ens si currit: seq̄t q̄ gescens mouet. qd̄ ē falsū. Et si aliqs vellet hic sic oio arguere. oē ens si currit mouet. s̄z gescēs ē ens si currit. ḡ gescēs mouet. nego p̄naz: qz non d̄z p̄ dicari i scōa sp̄ subz maioris. vl' p̄sile. s̄z distributū p̄ signo. Itē bñ seq̄t. oē ens si currit mouet. h̄ ē es. ḡ h̄ si currit mouet. q̄cūqz d̄ mōstrato: aīns ē vez. r̄ p̄ns silr̄. q̄re r̄c.

Ca^m d̄ limitatōe termi ascēsu ad ip̄z r̄ d̄scēsu ad inferiora. pncipalr̄ ad qōnez arguit sic ista sūt duo d̄ dicitōria. Voc sci ens ppōnē ē hō: r̄ h̄ sciēs ppōnē n̄ ē hō. d̄ mōstrādo te: r̄ eadē sūt duo vā. ḡ itē. p̄z. q̄ cū maior: qz singularis affirmatiua r̄ singularis negatiua: de p̄silib' extrēis supponenti b' p̄ vno eodē: iuicē d̄ dicit. s̄z maiorē pbo. nā q̄ affirmatiua sit vā māifestū ē. r̄ negatiua sic pbo. h̄ sciēs illā ppositiōnē n̄ ē hō. vel h̄ sciēs istā ppōnē n̄ ē hō. r̄ sic de singul. ḡ h̄ sciēs aliq̄ā ppositiōnē n̄ ē hō. p̄z. q̄ singularib' termini supponētis d̄ dicitōate ad eūdē. r̄ aīns ē vez: qz vna ps ē vā: h̄. n. ē vā: h̄ sciēs istā ppōnē n̄ ē hō de mōstrādo ppōnē falsā. vt p̄z itūcti. Itē ppōnē h̄ sciēs non

ē hō. ḡ h̄ sciēs ppositiōnē n̄ ē hō. p̄z. q̄ nā acōuertibili ad cōuertibile: qz ppōnē h̄ sciēs. r̄ h̄ sciēs ppositiōnē cōuertit. aīns at sic pbat. istā ppōnē h̄ sciēs n̄ ē hō d̄ mōstrādo ppōnē falsā. r̄ h̄ ē ppositiō. ḡ ppōnē h̄ sciēs n̄ ē hō. p̄z. q̄. ab iferiori ad suū sup̄ negatōe postposita: r̄ cū d̄ bito medio. cōsilr̄ pbat illa duo. h̄ qd̄ ē aīal ē hō. r̄ ly qd̄ ē aīal n̄ ē hō. q̄ r̄c

Pro solutione bui' argumēti pono 4^{or} p̄nes: q̄ r̄ p̄ ē ista. Aliqs termin' d̄ dicitō but' p̄ ml̄tis. p̄t limitari ad solū suppositiōnē vni'. p̄z. nā i ista ppōnē. oīs hō currit. distribuit ly hō p̄ oī hoīe. r̄ adueniēte sibi h̄ p̄plexo. qd̄ ē h̄ te d̄ mōstrato: n̄ suppoit nisi p̄ vno solo. ḡ p̄ vā. aīns p̄z. qm̄ dicēdo. oīs hō qd̄ ē h̄ currit. n̄ distribuit ly hō nisi pro te. **Cz^o** Ex ista p̄ne seq̄t p̄. q̄ aliqs termin' apr' nat' p̄ pl̄ibus supponē: d̄ dicitōate supponit: r̄ nō supponit nisi p̄ vno. p̄z i ista. aīal qd̄ ē h̄ est hō. **Cz^o** seq̄t. q̄ aliqs termin' supponit distributiue: vl' d̄ dicitōate: sub q̄ n̄ licet descēdere copulatiue. vl' disiunctiue. p̄z. qz nugatorie descēderet. ex q̄ n̄ supponit nisi p̄ vno: r̄ si descēderet ad pla: mal' foret d̄scēsus. ex q̄ termin' n̄ suppoeret p̄ q̄l̄z illorū. **Cz^o** ē ista. Sic termin' min' cōis h̄z vi restrigēdi termin' cōiorē: tā aī q̄z p̄. ita p̄nomē d̄ mōstratiuū. p̄z. p̄z. ex eo q̄ i q̄l̄z istaz. aīal qd̄ ē hō ē rationale. hō q̄ ē aīal ē rōnal. supponit ly aīal solū pro hoīe. iō restrigit ab illo termin' hō. r̄ vō ps p̄z. i q̄libz istaz. h̄ qd̄ ē aīal ē hō: aīal qd̄ est hoc ē aīal: vbi ly aīal restrigit a pronomie demonstratiue. **Cz^o** Ex ista p̄ne seq̄t p̄. q̄ aliq̄ ppositio vl̄is: vl' idefinita i p̄pōnē p̄tigēti r̄ accidētali formalr̄ quertit cū sua singulari. p̄z. qm̄ formalr̄ seq̄t. oē aīal qd̄ ē hoc currit. ḡ h̄ aīal qd̄ est hoc currit. r̄ z^o r̄ t̄ seq̄t. aīal qd̄ ē hoc ē albū. ḡ hoc aīal qd̄ ē hoc ē albū. n̄llo. n. cāu eēt aīns vez sine p̄nte. **Cz^o** seq̄t. q̄ aliqs termin' cōis. r̄ aliqs termin' discret' iuicē formalr̄ quertunt. p̄z d̄ istis. hoc aīal qd̄ ē iste hō. r̄ aīal qd̄ ē iste hō: l̄z iste termin' n̄ possit supponere p̄ pl̄ib': tñ n̄ sibi repugnat: vñ si pl̄es possent eē iste hō. de q̄libz illoz possit vificari. **Cz^o** ē ista. Sic aliq̄ ppositio idefinita affirmatiua ifert formalr̄ ex vna singulari: ita r̄ negatiua ex altera singulari. p̄z. qm̄ sic seq̄t: h̄ aīal qd̄ ē hoc currit. ḡ aīal qd̄ ē hoc currit: ita seq̄t: hoc aīal qd̄ ē hoc n̄ currit: igif aīal qd̄ ē hoc n̄ currit. **Cz^o** Ex ista p̄ne seq̄t p̄. q̄ aliq̄ ppositio idefinita negatiua quā n̄ l̄z iferri nisi ex vna singulari. p̄z ex p̄ori ex q̄ subm̄ n̄ supponit nisi pro vno. **Cz^o** seq̄t. q̄ ista p̄ nō valz. iste hō qd̄ ē hoc aīal n̄ ē hō: vl' iste hō qd̄ ē hoc aīal nō est hō: r̄ sic de singul. r̄ bec sūt oīa aīalia. ḡ iste hō qd̄ ē aīal nō ē hō: aīns. n. ē vez. d̄ mōstrādo i vna pte asinū ply hoc aīal. r̄ p̄ns ē falsū. r̄ rō d̄fect' p̄ntie. qz ex q̄ n̄ supponit ly aīal ni si pro vno: frustra r̄ iēpte iducit ex ml̄tis singularibus: q̄ sua supponē n̄ respicit. **Cz^o** ē ista. Nō oīs termin' d̄ dicitōate supponēs pro pl̄ib' ē disiunctiue iferibil'. p̄z. qz nō seq̄t. iste de' creās hoc ens n̄ ē de': vl' iste de' creās hoc ens n̄ ē de': vel sic de singul: r̄ bec sūt oīa entia. ḡ iste de' creās aliqd̄ ens n̄ ē de': aīns ē vez pro illa singulari i q̄ p̄ ly hoc d̄ mōstrat celū: r̄ p̄ns falsū. **Cz^o** Ex ista p̄ne seq̄t p̄. q̄ sub aliq̄ termino p̄tigit d̄scēdere disiunctiue: q̄ n̄ ē iferibil' disiunctiue s̄z disiunctiz. ista p̄ probat: qm̄ optie seq̄t: hoc creās hoīez nō ē de': r̄ isti sūt oēs hoīes. ḡ hoc creās istū hoīez n̄ ē de'. vel hoc creās istum hominem non est deus: vl' sic de singularis. e^o autem non sequitur. dato. q̄ deus aliquem hominē creet: r̄ aliq̄ nō creet: p̄tinue p̄ ly hoc d̄ mōstrādo deū vez. tñ bñ seq̄t disiunctiz: vt hoc creās hūc hoīem: vel illū: vl' sic de singul: n̄ ē de'. r̄ isti sūt oēs hoīes. ḡ hoc creās hoīez n̄ ē de'. q̄ ē bona. s̄z p̄ps aīntis ē falsa: qz suū d̄ dicitōriū ē vez: videlz hoc creās hūc hoīez: vel illū: vel sic de singularis: ē deus. **Cz^o** seq̄t. q̄ illa p̄ n̄ valz. hoc creās istū hominē nō ē de'. ḡ hoc creās istū hoīez: vel illū. vel sic de singularis: nō ē deus: qz aīns ē vez: r̄ p̄ns falsū d̄ mōstrādo hominē diu creatū. r̄ licet negatio nō neget disiunctū: tñ qz li

mitat p parti i copatiōe ad negationē: iō apte distiucti ad totū fallit pna. Et norāter dico i copatiōe ad negatiōem. qz affirmatiōe bñ segt. B creās hūc hoīem ē dō. g B creās hūc hoīem vī illū vel sic d singlis ē dō.

His premiffis 3 solo rōnis pcedē q illa dī cūr: sed nego negatiuā: Et ad e' pbōnē: nego pnam: nec sp terminū stātē determinate prin gīt i ferre distiuctie vt patuit: sed bñ distiucti. 3ō bñ segt: B sciēs istā ppōnē vī illā vī sic d singlis n ē hō: r iste sūt oēs ppōnes. g B sciēs aliqz ppōnē n ē hō. sed p' ps aītis ē fla. sūr ad cōfirmatiōē: nego pnam: r ad pbōnē dico: q n sp duertū. ppōnē B sciēs: r B sciēs ppositiōnē: sic nec sp conuertū hōis asin': r asin' hōis vt patuit i 4° pncipali. p B p' q illa dīcūt. B qd ē aīal n ē hō: et B qd ē aīal ē hō: s3 ne go pnam. Et si aliqs vellet eā reprobare distiuctie mō pō ri negat pna vt docuit 2° cōr'. tertie pnis: quare rē.

Cap' de limitatione substātiui asuo adiectiuo: r e'.

Vndecimo pncipalr ad qstionē ar guī sic. ista iuicē dīcūt.

Doc sciēs aliquā ppōnē nō ē hō: r nō hoc sciēs aliquā ppositiōnem non est homo demonstrato te: r h sunt simul falsa: ergo questio va r3 consequentia cuz pma parte aītis qz n veri' dat dīctōriū: qz ppōere ne gationem totū: r scdā partem probō: nam qz prima sit fla: p3: ex pncipali pcedēte: r q scda sit fla: pbat: qm ipa est affirmatiō: pp duas negatiōes pcurrētes ad vbu pncipale qz nlla ifinite tenet: vt suppo: g ly ppōnē qd an aduē' ne gatiōis stabat determinate: iā stat distributiō: r p oīs illa p pō equalē istī: hoc sciēs oēm ppōnē ē hō: p3 cōsequētia: aīti r i ductie: qm hoc: nō tu aliqs hō nō es: equalē istī tu glibz hō es: r ista: nō tu aliqne hoīem nō vides: equalz hu ic: tu quelibz hōiem vides: g p idē ista. nō hoc sciēs aliqz p pōnē nō ē hō: equalē istī: hoc sciēs oēs ppōnē ē hō: s3 ista ē fla vt p3: g r sua equalēs qd erat probandum.

Pro solutione h' argumēti pono qtuor pnes qru pme ē ista. Sic determinabi

le distributū suā respicit determinatiōem: ita ēt determinatio distributa: p respectū ad determinabile distributiē sup ponit: p3 ista p: qm sic i ista ppōne oīs asin' hoīs currit: nō distribuit ly asin' p oī asino: sed solū p asino hoīs: ita ly hoīs nō distribuit p oī hoīe: sed solū p hoīe hūte asinum. Itē i ista. oē aīal albū currit. sic nō distribuit ly aīal p oī aīali: sed solū p aīali albo: ita ly albū nō distribuit p oī al bo: sed solū p albo qd ē aīal. Ex ista p'ne segt p. Qz sicut adiectiuū limitat supponē substātiui: ita e' substātiū restri git supponē adiectiuū. Ex 2° segt. Qz sic adiectiuū i recto limitat sūm suū: sic vnū sūm aliō valet limitare: p3 i ista. oē aīal qd ē hō r rōnale: vbily aīal nō distribuit p oī aīali: sed solū p aīali qd ē hō: iō limitat ly aīal ab illo termino hō q nō ē adiectiuū: sed substātiū existit. Ex 3° p' ē i. L3 determinatio distributa p accūs suū respiciat determinabi le: nō tñ sic respicē distributa p se: p3: Nā cū dī oē vidēs ho minē currit: distribuit ly hominē p accūs: rōne sui deter minabilis: cū nullā pēit' cū signo hēat pueniētiā: s3 vicē oē vidēs oēm hoīnē currit: iā distribuit p se: qm ppo sig' distribuit: q nō min' distribuere' sublata distributiōe sui determinabilis: iō sua distributiō n respicē dterminabile que admodū i pōri. Ex ista p'ne segt correlarie p. Qz illa cō sequētia nō valet. Nō sciēs ppōnē nō ē hō. g oē sciēs oēs p pōnē ē hō. dato. n. q nihil sciat ppōnē nisi hō: ē aīis vum cū equalēat istī: oē sciēs ppōnē ē hō: r pns flm: qz nihil est sciēs oēm p ppōnē. flaz. Ex cōdo segt. Qz ista pna non valet. oē sciēs oēs ppōnē ē hō. g oē sciēs ppōnē ē hō: dato: n. q nihil sciat oēm ppōnē nisi hō: et q vna itelligētia sci at vna ppōnē: ē aīis verū r pns flm. Ex Tertia p' ē i. L3

sub termino aliq' distributo negatiue stigmat descendere ad illud p q nō suppoit: nō tñ sic stigmat de termino distributo affirmatiuo: p' ps p3: qm optie segt nullus asin' soz. currit. g iste asin' soz. nō currit. dmostrādo asinū pla. nō tamē sup ponit p illo: qz p eodē nō supponit i suo dīctōriō. 2° ps p3 i ductie: nā sub illo termino asin' i ista ppōne oīs asinus soz. currit: nō stigmat descendere nisi ad asinū soz. p quo sup ponit. Ex ista p'ne segt p. Qz aliqs termin' distribuitur anegatione r nō distribuit negatiue: p3 in ista ppōne. nullus hō nō currit: i qua distribuit ly hō anegatiōe: nō tamē nega tie sed affirmatiue: qz pteritū affirmat d subo. vñ ille due negatiōes equalēt vni signo affirmatiuo: sed affirmatiue qz p dīcatū affirmat de subo. vñ ille due negatiōes equalēt vni signo affirmatiō. Ex 2° segt. Qz aliqs termin' distribu it a signo affirmatiō: r nō distribuit affirmatiue: p3 i ista: oīs hō nō currit i qua p dīcatū negat a subo distributo: g distri buit negatiue: r nō affirmatiue r hoc stigmat: qz abo signa equa lēt vni signo affirmatiō. Ex 4° p' ē ista. Sub termino stāte p'fute tm: vel determinate: stigmat descendere ad aliq' suppo sitū p q nō supponit: p3: qm optie segt: oīs hō ē aīal qd ē rō nale: et hec sūt oīa aīalia: g oīs hō ē hoc aīal: qd est rōnale: vel hoc aīal qd ē rōnale: r sic de singulis dmostrādo oīa aīa lia: et tamē ly aīal nō supponit nisi p aīali rōnali. Itē segt aliqs hō alb' currit: isti sūt oēs hoīes: g iste hō alb' currit vel iste hō alb' currit r sic de singlis dmostrādo oēs ma sculos: r tamē ly hō nō supponit nisi p albis. Ex 1° p'ne cū alijs segt. Qz i ista ppōne. hoc sciēs aliqz ppōnē nō est hō: ly ppōnē nō suppoit nisi p ppōne quā scit iste hō: licz stigmat descendere ad oēs ppōnes: p' ps p3: qz ē dtermina tio illi' termini sciens q restrigit ap'ronoie dmostratiuo. 2° ps ē māifesta: qm segt h' sciēs ppōnē nō ē hō. g h' sci ens istā ppōnē nō ē hō: vel hoc sciēs istā ppositiōne non ē homo: vel sic d singul: dmostrādo oēs ppositiōnes. Ex 2° se gt. q i hac ppositiōne nō hoc sciēs aliqz ppositiōne non ē hō: supponit ly ppositiōne distributiue i' p'patione ad cō plexū pcedēs. p3: qz pro ill' p'cise supponit i illa pro gb' in suo contradictōriō.

His visis facilr respōdet ad rōnē cōcedēdo illa eē dīctōria: r dico affirmatiuā eē verā: r ad i' probationē: respōdeo qz l3 ly ppōnē stet distributiue: non tamē pro oī p'pōne ex quo nō distribuit signo p'pō: r ap plicato sibi. ideo ex illa nō segt qz hoc sciēs oēm ppōnē est hō: sed solū segt qz hoc sciēs aliqz ppositiōne ē hō. vel qd oē qd ē B sciens aliqz ppositiōne ē hō: vbi ly ppositiōnez supponit sic p'. vñ nō ē iconuēiēs qz alicui ppositiōni cor'ri deat duo dīctōria formalia i quorū vno distribuāt ali' qz termin': r i alio sibi cōsimilis suppoit dterminate. vbi grā: huic B sciēs aliqz ppōnē nō ē hō: cor'ridet hec dīctōria h' sciēs aliqz ppōnē ē hō: r nō B sciēs aliqz ppōnē nō ē homo i qru pma supponit ly ppōnē determinate: et i 2° distributi ue et ita nō ē iconuēiēs qz i duob' dīctōrijs: sillis termin' supponit determinate: quare rē.

Capitulū de limitatione termini distracti p terminū stā em discrete vel determi nate.

Dodecimo pncipalr ad qōnē ar guī sic. ista duo: sūt fal

sa. Quelibz ps tui ē ps hoīs. et aliq' ps tui nō ē ps hoīem: et hec iuicē dīcunt: g qd va. tenet cōsequētia cū mīori: et maiorē pbo. qz enī negatiō sit falsa manifestū ē: sed p' bo affirmatiuā eē falsā sic argu'. Quelibz ps tui ē ps hoīs. sed medietas celi ē ps. ergo medietas celi ē ps hoīs. ē falsa. g aliq' pmissarū. nō mīor. ergo maior: et cōsequētia pbat: qz ē sillis i tertio p'nc: ex q illō qdī p'ia distribuit: p dīcat i scda solū. n. distribuit ly ps: qz ly tui nō ē ps distribuibilis. Et si dī qz nō obstāte hoc ad huc distri

Coz^m

Coz^m

4° 2

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Bubium

bnit totū subm qd ē ly ps tui. id nō p̄cise ly ps distribuit
pono q̄ q̄ nō distribuat nisi ly ps ita q̄ distributio nō ca
dat supra to^m subm. s̄ supra p̄^m p̄tē solū: ist o supposito
procedit argumentum vt prius.

1^a p̄ **Pro resolutione** h^o argumēti pono. 4. h̄nes: q̄ruz
p̄ma ē ista. Solligisatio districte
pcedit vbi i suppositis termin^o p̄similis variat. p̄z: q̄m̄ iste
syllogism^o nō valet. q̄libz hō ē vnus hō: berta ē hō: ḡ ber:
ta ē vnus hō nō ob stāte q̄ idē terminns vel cōsimilis sit
medius terminus: cū ceteris requisitis: q̄ i p̄ma p̄pōne n̄ sup
pōit ly hō: nisi p̄ mascul: r̄ i m̄iori distributie p̄ vtroqz se
xu. **Ex 1^a p̄ne segt p̄.** Q̄ i^a p̄na nō valet. tui q̄lz ps ē ps
hois: sed medietas celi ē ps: ḡ tui medietas celi ē ps hois:
q̄ i m̄iori ly ps respic̄ aliō suppo^m: q̄ i m̄iori i qua n̄ sup
ponit nisi p̄ pte tui: et i m̄iori p̄ q̄libz idifferēter. **Ex 2^a seg**
tur. Q̄ iste due p̄pōnes iuicē p̄uertūt: q̄lz ps tui est pars
hois: et tui q̄libz pars ē pars hois: ex quo ly ps n̄ suppōit i
aliq̄ illaz nisi p̄ pte tui rōne limitatiōis r̄ cetera sūt paria

2^a p̄ **Ex 3^a p̄** ē ista. Magis restrigit distributū d̄terminatio discre
te q̄ cōiter supponēs: p̄z: q̄m̄ i qualibz illaz isti^o hois asin^o
currit: ois asin^o isti^o hois currit magi limitat ly asin^o q̄ i ali
q̄ illaz alicuius hois ois asin^o currit: r̄ ois asinus hois cur
rit. In p̄mis. n. terminus distributus respicit solū vnū signi
ficatū p̄ d̄terminatiōem: i alyz at̄ pla l̄z diuersimode. nā i
illa hois ois asinus currit ly asinus respicit pla d̄iūctiue
et i illa ois asinus hois currit: respic̄ eadē cōtēta sub ly ho
mis copulatie et d̄iūctie. **Ex ista p̄ne segt p̄.** Q̄ magis
restrigit terminū d̄stri^m d̄terminatio d̄iūctie supponēs: q̄z
copulatie v̄l distributie: p̄z: q̄z b̄n̄ segt: ois asin^o hois currit
ḡ hois ois asin^o currit: et n̄ e^o: et tū n̄ v̄t aliq̄ rō nisi q̄z mag
gis restrigit cū termino stāte d̄terminat e ly asinus: q̄z cum
termino stāte distributie. **Ex 2^a segt p̄.** Q̄ eqz v̄a ē ista. ois
ps hois ē ps aialis: admissa distributiōe p̄me ptis solūmō
sic suppoita distributiōe totū subī: p̄z: q̄z n̄ minus restrigit
ly ps a suo gn̄to supponēte distributie: q̄z d̄iūctie: vt pa
tuit. **Ex 3^a p̄** ē ista. D̄terminatio termi distributini cōfuse
tū supponēs cū sibi sibi cōuertit distributie supponēte: p̄z:
nā iste iuicē p̄uertūt: ois asin^o hois currit: et ois rudibilis
hois c̄ currit: suppo^o q̄ i p̄^o distribu^o ferat. s̄. to^m subz: et i z^a
so^o sup^o p̄^o p̄tē sic: q̄ obliqu^o cāus p̄fuse tū suppōit. Cōsitr
dico de istis: q̄libz ps hois ē ps aialis: r̄ q̄libet ps risibilis
ē ps aialis: q̄z cōuertūt: dato q̄ i p̄a distribuā ly hois: r̄ in
secūda n̄ distribuā ly risibilis: s̄z suppoat p̄fuse tū: q̄z r̄c.

Ex ista p̄ne segt p̄mo. Q̄ d̄terminatio diuisiue supra se
cū p̄uertibilis cōfuse tū supponētis n̄ ē illatia cuiuscūqz
alteri^o oppōe d̄ducta r̄ r̄ota: p̄z: q̄z nō segt: alicui^o homis
ois oculus ē dexter: ḡ ois oculus alicui^o hois ē dexter. da
to q̄ ly hois i cōsequēte stet cōfuse tū: q̄z āis ē v̄ez: r̄ cō
sequēs falsū. **Ex 2^a segt p̄** h̄ p̄uertūt. q̄libz ps tui ē ps ho
mis r̄ q̄libz ps tui ē ps hois: dato: q̄ i p̄ria distribuā subz
r̄ nō i z^a: p̄z: adduc exponētes vni^o sūt exponētes alteri
us r̄ singulares vnus sūt singulares alteri^o: et p̄ hoc idē ē
adeq̄ significat^o v̄riusqz. **Ex 4^a p̄** ē i^a. Sustētabile ē sig^m
affirma^m nūq̄ distribuē nisi termi^m imedia^m: p̄z: q̄z hoc re
tēto nō segt d̄dictio: nec oppo^m alicui^o regule seu dicti Ari
stotel. **Ex q̄. n. i^a** due p̄uertūt ois asin^o hois currit: et ois as
n^o hois currit suppoitō q̄ ly hois i p̄ria distribuā: et i se
cūda suppoat cōfuse tū p̄t leuiter substineri: q̄ v̄trobiz
suppōit ly hois cōfuse tū: sic iā v̄l substinet q̄ stat p̄fuse
distributie. **Ex ista p̄ne segt p̄mo.** q̄ s̄stētabile ē nullā
vniuersale affirmatiuā d̄ subo p̄poitō h̄re subm h̄z distri
butū: p̄z suppo^o q̄ sig^m v̄le nō distribuā nisi primū termi^m
simplicē r̄ imedia^m. **Ex 2^a segt** fore sustētabile nullā d̄di
ctionē sig^m v̄li affirmati^m d̄nominatā distributū cōtinere
subiectū cōpositū: p̄z: ex quo nullibi tali assignata subz di
stribuit: v̄bi gr̄a d̄r q̄ illa s̄ d̄dictoria: ois asin^o hois currit.
r̄ asin^o hois n̄ currit et tam̄ nullibi distribuā subz tenēdo

Ex ista p̄ne segt p̄mo. Q̄ d̄terminatio diuisiue supra se
cū p̄uertibilis cōfuse tū supponētis n̄ ē illatia cuiuscūqz
alteri^o oppōe d̄ducta r̄ r̄ota: p̄z: q̄z nō segt: alicui^o homis
ois oculus ē dexter: ḡ ois oculus alicui^o hois ē dexter. da
to q̄ ly hois i cōsequēte stet cōfuse tū: q̄z āis ē v̄ez: r̄ cō
sequēs falsū. **Ex 2^a segt p̄** h̄ p̄uertūt. q̄libz ps tui ē ps ho
mis r̄ q̄libz ps tui ē ps hois: dato: q̄ i p̄ria distribuā subz
r̄ nō i z^a: p̄z: adduc exponētes vni^o sūt exponētes alteri
us r̄ singulares vnus sūt singulares alteri^o: et p̄ hoc idē ē
adeq̄ significat^o v̄riusqz. **Ex 4^a p̄** ē i^a. Sustētabile ē sig^m
affirma^m nūq̄ distribuē nisi termi^m imedia^m: p̄z: q̄z hoc re
tēto nō segt d̄dictio: nec oppo^m alicui^o regule seu dicti Ari
stotel. **Ex q̄. n. i^a** due p̄uertūt ois asin^o hois currit: et ois as
n^o hois currit suppoitō q̄ ly hois i p̄ria distribuā: et i se
cūda suppoat cōfuse tū p̄t leuiter substineri: q̄ v̄trobiz
suppōit ly hois cōfuse tū: sic iā v̄l substinet q̄ stat p̄fuse
distributie. **Ex ista p̄ne segt p̄mo.** q̄ s̄stētabile ē nullā
vniuersale affirmatiuā d̄ subo p̄poitō h̄re subm h̄z distri
butū: p̄z suppo^o q̄ sig^m v̄le nō distribuā nisi primū termi^m
simplicē r̄ imedia^m. **Ex 2^a segt** fore sustētabile nullā d̄di
ctionē sig^m v̄li affirmati^m d̄nominatā distributū cōtinere
subiectū cōpositū: p̄z: ex quo nullibi tali assignata subz di
stribuit: v̄bi gr̄a d̄r q̄ illa s̄ d̄dictoria: ois asin^o hois currit.
r̄ asin^o hois n̄ currit et tam̄ nullibi distribuā subz tenēdo

Ex ista p̄ne segt p̄mo. Q̄ d̄terminatio diuisiue supra se
cū p̄uertibilis cōfuse tū supponētis n̄ ē illatia cuiuscūqz
alteri^o oppōe d̄ducta r̄ r̄ota: p̄z: q̄z nō segt: alicui^o homis
ois oculus ē dexter: ḡ ois oculus alicui^o hois ē dexter. da
to q̄ ly hois i cōsequēte stet cōfuse tū: q̄z āis ē v̄ez: r̄ cō
sequēs falsū. **Ex 2^a segt p̄** h̄ p̄uertūt. q̄libz ps tui ē ps ho
mis r̄ q̄libz ps tui ē ps hois: dato: q̄ i p̄ria distribuā subz
r̄ nō i z^a: p̄z: adduc exponētes vni^o sūt exponētes alteri
us r̄ singulares vnus sūt singulares alteri^o: et p̄ hoc idē ē
adeq̄ significat^o v̄riusqz. **Ex 4^a p̄** ē i^a. Sustētabile ē sig^m
affirma^m nūq̄ distribuē nisi termi^m imedia^m: p̄z: q̄z hoc re
tēto nō segt d̄dictio: nec oppo^m alicui^o regule seu dicti Ari
stotel. **Ex q̄. n. i^a** due p̄uertūt ois asin^o hois currit: et ois as
n^o hois currit suppoitō q̄ ly hois i p̄ria distribuā: et i se
cūda suppoat cōfuse tū p̄t leuiter substineri: q̄ v̄trobiz
suppōit ly hois cōfuse tū: sic iā v̄l substinet q̄ stat p̄fuse
distributie. **Ex ista p̄ne segt p̄mo.** q̄ s̄stētabile ē nullā
vniuersale affirmatiuā d̄ subo p̄poitō h̄re subm h̄z distri
butū: p̄z suppo^o q̄ sig^m v̄le nō distribuā nisi primū termi^m
simplicē r̄ imedia^m. **Ex 2^a segt** fore sustētabile nullā d̄di
ctionē sig^m v̄li affirmati^m d̄nominatā distributū cōtinere
subiectū cōpositū: p̄z: ex quo nullibi tali assignata subz di
stribuit: v̄bi gr̄a d̄r q̄ illa s̄ d̄dictoria: ois asin^o hois currit.
r̄ asin^o hois n̄ currit et tam̄ nullibi distribuā subz tenēdo

Ex ista p̄ne segt p̄mo. Q̄ d̄terminatio diuisiue supra se
cū p̄uertibilis cōfuse tū supponētis n̄ ē illatia cuiuscūqz
alteri^o oppōe d̄ducta r̄ r̄ota: p̄z: q̄z nō segt: alicui^o homis
ois oculus ē dexter: ḡ ois oculus alicui^o hois ē dexter. da
to q̄ ly hois i cōsequēte stet cōfuse tū: q̄z āis ē v̄ez: r̄ cō
sequēs falsū. **Ex 2^a segt p̄** h̄ p̄uertūt. q̄libz ps tui ē ps ho
mis r̄ q̄libz ps tui ē ps hois: dato: q̄ i p̄ria distribuā subz
r̄ nō i z^a: p̄z: adduc exponētes vni^o sūt exponētes alteri
us r̄ singulares vnus sūt singulares alteri^o: et p̄ hoc idē ē
adeq̄ significat^o v̄riusqz. **Ex 4^a p̄** ē i^a. Sustētabile ē sig^m
affirma^m nūq̄ distribuē nisi termi^m imedia^m: p̄z: q̄z hoc re
tēto nō segt d̄dictio: nec oppo^m alicui^o regule seu dicti Ari
stotel. **Ex q̄. n. i^a** due p̄uertūt ois asin^o hois currit: et ois as
n^o hois currit suppoitō q̄ ly hois i p̄ria distribuā: et i se
cūda suppoat cōfuse tū p̄t leuiter substineri: q̄ v̄trobiz
suppōit ly hois cōfuse tū: sic iā v̄l substinet q̄ stat p̄fuse
distributie. **Ex ista p̄ne segt p̄mo.** q̄ s̄stētabile ē nullā
vniuersale affirmatiuā d̄ subo p̄poitō h̄re subm h̄z distri
butū: p̄z suppo^o q̄ sig^m v̄le nō distribuā nisi primū termi^m
simplicē r̄ imedia^m. **Ex 2^a segt** fore sustētabile nullā d̄di
ctionē sig^m v̄li affirmati^m d̄nominatā distributū cōtinere
subiectū cōpositū: p̄z: ex quo nullibi tali assignata subz di
stribuit: v̄bi gr̄a d̄r q̄ illa s̄ d̄dictoria: ois asin^o hois currit.
r̄ asin^o hois n̄ currit et tam̄ nullibi distribuā subz tenēdo

Ex ista p̄ne segt p̄mo. Q̄ d̄terminatio diuisiue supra se
cū p̄uertibilis cōfuse tū supponētis n̄ ē illatia cuiuscūqz
alteri^o oppōe d̄ducta r̄ r̄ota: p̄z: q̄z nō segt: alicui^o homis
ois oculus ē dexter: ḡ ois oculus alicui^o hois ē dexter. da
to q̄ ly hois i cōsequēte stet cōfuse tū: q̄z āis ē v̄ez: r̄ cō
sequēs falsū. **Ex 2^a segt p̄** h̄ p̄uertūt. q̄libz ps tui ē ps ho
mis r̄ q̄libz ps tui ē ps hois: dato: q̄ i p̄ria distribuā subz
r̄ nō i z^a: p̄z: adduc exponētes vni^o sūt exponētes alteri
us r̄ singulares vnus sūt singulares alteri^o: et p̄ hoc idē ē
adeq̄ significat^o v̄riusqz. **Ex 4^a p̄** ē i^a. Sustētabile ē sig^m
affirma^m nūq̄ distribuē nisi termi^m imedia^m: p̄z: q̄z hoc re
tēto nō segt d̄dictio: nec oppo^m alicui^o regule seu dicti Ari
stotel. **Ex q̄. n. i^a** due p̄uertūt ois asin^o hois currit: et ois as
n^o hois currit suppoitō q̄ ly hois i p̄ria distribuā: et i se
cūda suppoat cōfuse tū p̄t leuiter substineri: q̄ v̄trobiz
suppōit ly hois cōfuse tū: sic iā v̄l substinet q̄ stat p̄fuse
distributie. **Ex ista p̄ne segt p̄mo.** q̄ s̄stētabile ē nullā
vniuersale affirmatiuā d̄ subo p̄poitō h̄re subm h̄z distri
butū: p̄z suppo^o q̄ sig^m v̄le nō distribuā nisi primū termi^m
simplicē r̄ imedia^m. **Ex 2^a segt** fore sustētabile nullā d̄di
ctionē sig^m v̄li affirmati^m d̄nominatā distributū cōtinere
subiectū cōpositū: p̄z: ex quo nullibi tali assignata subz di
stribuit: v̄bi gr̄a d̄r q̄ illa s̄ d̄dictoria: ois asin^o hois currit.
r̄ asin^o hois n̄ currit et tam̄ nullibi distribuā subz tenēdo

Ex ista p̄ne segt p̄mo. Q̄ d̄terminatio diuisiue supra se
cū p̄uertibilis cōfuse tū supponētis n̄ ē illatia cuiuscūqz
alteri^o oppōe d̄ducta r̄ r̄ota: p̄z: q̄z nō segt: alicui^o homis
ois oculus ē dexter: ḡ ois oculus alicui^o hois ē dexter. da
to q̄ ly hois i cōsequēte stet cōfuse tū: q̄z āis ē v̄ez: r̄ cō
sequēs falsū. **Ex 2^a segt p̄** h̄ p̄uertūt. q̄libz ps tui ē ps ho
mis r̄ q̄libz ps tui ē ps hois: dato: q̄ i p̄ria distribuā subz
r̄ nō i z^a: p̄z: adduc exponētes vni^o sūt exponētes alteri
us r̄ singulares vnus sūt singulares alteri^o: et p̄ hoc idē ē
adeq̄ significat^o v̄riusqz. **Ex 4^a p̄** ē i^a. Sustētabile ē sig^m
affirma^m nūq̄ distribuē nisi termi^m imedia^m: p̄z: q̄z hoc re
tēto nō segt d̄dictio: nec oppo^m alicui^o regule seu dicti Ari
stotel. **Ex q̄. n. i^a** due p̄uertūt ois asin^o hois currit: et ois as
n^o hois currit suppoitō q̄ ly hois i p̄ria distribuā: et i se
cūda suppoat cōfuse tū p̄t leuiter substineri: q̄ v̄trobiz
suppōit ly hois cōfuse tū: sic iā v̄l substinet q̄ stat p̄fuse
distributie. **Ex ista p̄ne segt p̄mo.** q̄ s̄stētabile ē nullā
vniuersale affirmatiuā d̄ subo p̄poitō h̄re subm h̄z distri
butū: p̄z suppo^o q̄ sig^m v̄le nō distribuā nisi primū termi^m
simplicē r̄ imedia^m. **Ex 2^a segt** fore sustētabile nullā d̄di
ctionē sig^m v̄li affirmati^m d̄nominatā distributū cōtinere
subiectū cōpositū: p̄z: ex quo nullibi tali assignata subz di
stribuit: v̄bi gr̄a d̄r q̄ illa s̄ d̄dictoria: ois asin^o hois currit.
r̄ asin^o hois n̄ currit et tam̄ nullibi distribuā subz tenēdo

Ex ista p̄ne segt p̄mo. Q̄ d̄terminatio diuisiue supra se
cū p̄uertibilis cōfuse tū supponētis n̄ ē illatia cuiuscūqz
alteri^o oppōe d̄ducta r̄ r̄ota: p̄z: q̄z nō segt: alicui^o homis
ois oculus ē dexter: ḡ ois oculus alicui^o hois ē dexter. da
to q̄ ly hois i cōsequēte stet cōfuse tū: q̄z āis ē v̄ez: r̄ cō
sequēs falsū. **Ex 2^a segt p̄** h̄ p̄uertūt. q̄libz ps tui ē ps ho
mis r̄ q̄libz ps tui ē ps hois: dato: q̄ i p̄ria distribuā subz
r̄ nō i z^a: p̄z: adduc exponētes vni^o sūt exponētes alteri
us r̄ singulares vnus sūt singulares alteri^o: et p̄ hoc idē ē
adeq̄ significat^o v̄riusqz. **Ex 4^a p̄** ē i^a. Sustētabile ē sig^m
affirma^m nūq̄ distribuē nisi termi^m imedia^m: p̄z: q̄z hoc re
tēto nō segt d̄dictio: nec oppo^m alicui^o regule seu dicti Ari
stotel. **Ex q̄. n. i^a** due p̄uertūt ois asin^o hois currit: et ois as
n^o hois currit suppoitō q̄ ly hois i p̄ria distribuā: et i se
cūda suppoat cōfuse tū p̄t leuiter substineri: q̄ v̄trobiz
suppōit ly hois cōfuse tū: sic iā v̄l substinet q̄ stat p̄fuse
distributie. **Ex ista p̄ne segt p̄mo.** q̄ s̄stētabile ē nullā
vniuersale affirmatiuā d̄ subo p̄poitō h̄re subm h̄z distri
butū: p̄z suppo^o q̄ sig^m v̄le nō distribuā nisi primū termi^m
simplicē r̄ imedia^m. **Ex 2^a segt** fore sustētabile nullā d̄di
ctionē sig^m v̄li affirmati^m d̄nominatā distributū cōtinere
subiectū cōpositū: p̄z: ex quo nullibi tali assignata subz di
stribuit: v̄bi gr̄a d̄r q̄ illa s̄ d̄dictoria: ois asin^o hois currit.
r̄ asin^o hois n̄ currit et tam̄ nullibi distribuā subz tenēdo

4^a p̄ nē ad quā sequūt multa q̄ nō sūt d̄ cōi mō loq̄ndi.
His ergo visis p̄z solo rōnis negādo illā: aliq̄ ps
tui nō ē ps hois r̄ p̄cedo aliā q̄lz
ps tui ē ps hois: r̄ ad p̄bōnē: nego p̄na: q̄ i m̄iori n̄ suppo
nit ly ps eqz stricte: sic i m̄iori: r̄ hoc siue distribuā subz
totū maioris: sine nō: q̄z ex hoc nō m̄ius absoluit ly pars a
p̄iori restrictiōe: id sic d̄beret argui: q̄libz ps tui ē ps hois
sed medietas celi ē ps tui. ḡ medietas celi ē ps hois: p̄na ē
bona: sed m̄ior ē flā r̄ ipolis: quare r̄c.

**Capitulū de defectu syllogismi: ex parte medy termini
existentis obliqui casus.**

Artiodecimo ad q̄nē p̄ncipalr
arguit sic ista sūt
duo v̄a. Isti^o hois ē ocul^o dexter: r̄ isti^o ho
minis nō ē ocul^o de xter tēdemōstrato: et
eadē iuicē d̄d: cūt. ḡ q̄ v̄a: cōsequētia r̄z
cū z^a p̄te āntis: q̄z v̄na ē singulari affirmati
tiua: r̄ altera negatiua singularis de p̄silibus
e^m is simplicib^o: r̄ debite supponētib^o: sed p̄^m p̄tē p̄bo:
nā q̄ affirmatiua sit v̄a: māifestū ē. et negatiua p̄bo sic: hoc
nō ē oculus dexter d̄mōstrādo sinist^o et hoc ē isti^o hois.
ḡ isti^o hois nō ē ocul^o dexter: p̄z cōsequētia a resoluētibus
ad resolu^m. Cōfirmat sic ens: iste hois n̄ ē ocul^o dexter. igit
isti^o hois n̄ ē ocul^o dexter: p̄z p̄na: ab v^o p̄uertibili ad reliq̄^m.
p̄bat nā ly ens isti^o hois r̄ ly isti^o hois p̄uertūt r̄c. sūt p̄ia:
ḡ arguit ab vno cōuertibili ad reliquū: r̄z p̄na cū minor:
r̄ maiorē p̄bo: ex hoc: q̄z si aliqd ē isti^o hois illud ē ens ho
mis r̄c. Itē iste affirmatiue p̄uertūt: ens isti^o hois ē oculus
dexter: r̄ isti^o hois ē ocul^o dexter: ḡ p̄iformiter p̄uertūtur
ille negatiue: r̄ idefinita ē v̄a: vt p̄z: p̄ resoluētibus: ergo: r̄ sin
gularis quod est probandum.

Pro resolutione h^o argumēti pono. 4. h̄nes q̄z p̄^a
ē i^a. me^o sillo^o exite p̄t obliq̄ cā^o
cū altera extremita^m. n̄ p̄tigit p̄cludere v̄l maiorē e^m i
tatē d̄ m̄iori: p̄bat hoc: tā negatiue: q̄ affirmatiue: q̄z n̄ segt
i hoc tu es adēte d̄m̄rādo lo^m adeq̄^m tui: r̄ h^o ē i m̄udo: ḡ i
m̄udo tu es adēte: āis. n. ē māife^o v̄ez: r̄ āis flm. Itē nō
segt i hoc nō ē aliq̄s hō d̄m̄rādo domū i q̄ nullus hitat
et hoc ē i m̄udo: ḡ i m̄udo nō ē aliq̄s hō. **Ex 1^a p̄ne segt**
cōrelarie p̄. Q̄ i^a p̄na n̄. v̄z. isti^o n̄ ē aliq̄s hō d̄m̄rādo istās
p̄is: r̄ hoc ē i aliq̄ tpe: ḡ i aliq̄ tpe n̄ ē aliq̄s hō: cū āis sit ve
rū: et cōsequēs flm. **Ex 2^a segt p̄.** q̄ i^a p̄na n̄ valz. hoc videt p̄
cise aliq̄s hō d̄m̄rādo te: r̄ hoc i istāti p̄nti: ē. igit i istāti p̄nti
ti videt p̄cise aliq̄s hō: āis ē v̄ez: r̄ cōsequēs flm supposito
q̄ m̄lta aialia videāt i hoc istāti r̄ nihil p̄ter aliq̄e hoies
videat eē. **Ex 3^a p̄** ē i^a. Me^o sillo^o existēte v̄trobiz noia
tiui cāus cū altera e^m iutatū i obliquo: nō lz cōcludere ma
iorē e^m iutatē d̄ m̄iori: p̄z: q̄z nō segt hoc nō ē asin^o d̄m̄rā
do equū: et hoc ē hois: ḡ hois nō ē asin^o. āis. n. ē verū r̄ cō
sequēs flm: dato: q̄ glz hō h̄at equū: et asinū. Itē nō segt
affirmatiue hoc ē loc^o adēqtus d̄m̄rādo lo^m adeq̄^m alicui^o:
et hoc ē m̄udi. ḡ m̄udi ē loc^o adēqt^o. **Ex 1^a p̄ne segt p̄.**
q̄ ista p̄na nō valet hoc nō ē hō d̄m̄rādo asinū: et hoc ē
i tpe ḡ i tpe n̄ ē hō: q̄z āis ē verū r̄ āis flm. **Ex 2^a segt p̄**
ista p̄sequētia nō valet. hoc ē m̄esura d̄m̄rādo istās p̄
sens: r̄ hoc ē t̄pis eterni: ḡ t̄poris eterni ē m̄esura: antece
dēs. n. ē verū r̄ cōsequēs falsū: q̄z nihil p̄t eē m̄esura eter
ni: vel finiti. **Ex 3^a p̄** ē ista. Mediu^m syllogi^m noiatiui cāus p̄
cise vel p̄tialr cū altera e^m iutatū obliq̄ cāus ē illatiuū ma
iōis extrēitatis d̄ minōi vel sibi p̄portionali: p̄z: quoniā op
tie segtur hoc nō ē asin^o r̄ hoc ē hois: ḡ alicui^o qd ē hois
nō ē asin^o. Etia^m segtur hoc ē loc^o adēqtus: r̄ hoc ē m̄udi: ḡ
aliqd qd ē m̄udi ē loc^o adēqt^o. Idē ostēdit v̄bi nō v̄trobiz
me^m ē recti cāus: quoniā segtur i hoc tu es adēte: r̄ hoc ē
i m̄udo. ḡ i aliquo. qd ē i m̄udo tu es adēte. et segtur i hoc
nō ē aliq̄s hō: r̄ hoc ē i m̄udo: ḡ i aliquo qd ē i m̄udo nō ē
aliq̄s hō. **Ex ista p̄ne segtur p̄.** q̄ q̄libz istaz p̄sequētiar

valer: istius nō ē aliq̄s hō: r hoc ē aliquo tpe. ḡ i aliquo qd̄ ē
 in tēpore nō est aliq̄s hō. hoc videt p̄cise aliq̄s hō: r hoc ē in
 instāti p̄nti. ḡ aliq̄d qd̄ ē in instāti p̄nti videt p̄cise aliq̄s hō.
 ¶ 2° seq̄. Qz q̄libz istarū p̄narū ē bōa: b̄ n̄ ē hō: r b̄ ē i tpe.
 ergo aliq̄d qd̄ est in tpe nō ē homo. hoc ē mēsurā: r hoc est
 t̄pis eterni. ḡ aliq̄d qd̄ ē t̄pis eterni ē mēsurā: de hac mā lūz
 locut^o diffusius. 4° p̄ncipali alterius duby. ¶ 2° ē ista
 Si aliq̄d ē. a. illud ē. b. r e. r t̄n. a. r. b. nō inuicē p̄uertunt
 p̄ supposito q̄. a. p̄uertat cū ly ens istius: r. b. cū illo termi
 no hui^o. isto posito p̄z p̄ pars: qz q̄cqd̄ ē ens isti^o ē hui^o: r e. r.
 scd̄az aūr partē p̄bo: qz n̄ seq̄: isti^o ē numer^o. ḡ ens isti^o est
 numer^o: sumēdo numerū p̄prie: r put n̄ distiguit areb^o nu
 meratis. Etia nō seq̄. ens isti^o ē locus adeq̄^o demōstrādo
 mūdū. ḡ isti^o ē locus adeq̄^o. ¶ Ex ista p̄ne seq̄ p̄mo. Qz il
 la p̄na nō valet: ens isti^o hōis ē oculus dexter. ḡ isti^o hōis ē
 oculus dexter (pono) nāq̄: q̄ iste hō sit cecus cui^o ē asin^o:
 hōis vtrūq̄ oculū: isto posito: aīs ē verū: r p̄ns falsuz. ¶ 2°
 seq̄. Qz ista p̄na nō valet: hoc ē isti^o: demōstrādo p̄ ly hoc
 oculū dextrū asini: r hoc ē oculus dexter. ḡ oculus dexter
 est isti^o: qz ly istius i ante respicit ly hoc: r in p̄nte ly oculus
 dexter: iō aīs ē verū: r p̄ns falsuz: qz significat p̄uertibilr:
 q̄ oculus dexter ē oculus dexter istius qd̄ repugnat casui.
 ¶ 3° ex illis p̄missis solū seq̄ q̄ oculus dexter est ens istius
 seu qd̄ aliquid qd̄ est oculus dexter ē isti^o: qd̄ p̄cedit tanq̄
 sequens ex casu. rē.

His premissis r̄idet ad rōnē negādo illā. isti^o n̄
 est oculus dexter. Et ad p̄batio
 nez: nego p̄naz. ¶ 3° ex illis p̄missis seq̄ aliq̄ talis: aliq̄d qd̄
 ē isti^o hōis nō est oculus dexter: r hoc p̄cedit: r p̄ hoc p̄z ad
 p̄firmationē negādo illā p̄naz: ens isti^o nō ē oculus dexter.
 ḡ isti^o nō ē oculus dexter: qz ly isti^o in ante refert ly ens: r i
 p̄nte ly oculus dexter: r vteri^o nego q̄ subta p̄uertit: r ad
 p̄bationē nego p̄naz: vt p̄bavit 4° p̄clo. Deinde quādo di
 cit: ille affirmatiue p̄uertunt: ḡ r ille negatiue: d̄ p̄ negādo
 aīs: vt patuit. So d̄ negādo p̄naz: sicut nō seq̄: iste affirma
 tiue p̄uertunt: hōis asin^o currit: r asinus hōis currit. ḡ pari
 formiter: r iste negatiue. hōis asin^o nō currit. r asinus hōis
 nō currit: vt patuit 4° p̄ncipali huius duby. q̄re rē.

¶ Capl^z de situatiōe termini relatiui i p̄tib^o d̄dictiōis.
Quarto decimo p̄ncipalr ad qōnē ar
 guē sic. Ista sūt duo vāi casu
 Quilibz hō h̄ns equū eḡtat illū: r aliq̄s hō
 h̄ns equū nō eḡtat illū. r ista iuicē d̄dicūt. ḡ
 qd̄ vā. p̄na t̄z cū fa p̄te aūtis: qm̄ oia reḡstra
 ad d̄dictionē figure de icē h̄ apponunt: r p̄
 mā partem aūtis p̄bo: r pono: q̄ ḡlibet hō
 h̄at duos equos: quoz vnū eḡtet: r n̄ reliquū: r sit. b. equ^o
 alicui^o hōis: quē null^o hōiuz eḡtet. isto posito p̄z affirmati
 ua p̄ exponētes r p̄ iductionē: s̄ negatiua arguo sic: iste hō
 h̄ns equū nō eḡtat illū: te dem̄strato: r iste ē aliq̄s hō habēs
 equū. ḡ aliq̄s hō h̄ns equū nō eḡtat illū. p̄z p̄na: ab inferioz
 ad suū supius negatione postposita: r maior sic arguit. iste
 hō h̄ns. b. equū nō eḡtat illū: r iste hō h̄ns. b. equū ē iste hō
 h̄ns equū. ḡ iste hō h̄ns equū nō eḡtat illū. t̄z p̄na: vt p̄us: r
 aīs est verū: supposito: q̄. b. sit equus tuus. ḡ r p̄ns: qd̄ erat
 probandum.

Pro solutione huius argumenti pono q̄tuor p̄
 nes: quarū p̄ma ē ista. Qz relati
 uū cathogorice relatum ad suū aīs: supponit eodē modo
 sicut suū aīs. p̄z ista ē iductiue. Nā d̄do ḡlibet hō videt se:
 aut aliq̄s hō ḡ currit disputat: i p̄^o supponit relatiuū distri
 butiue: r i fa determinate. Itē i ista. ḡlibet hō d̄lligit suū fili
 um: supponit relatiuū p̄fuse t̄m: r in ista ḡlibet hō ḡ ē risibi
 lis ē aīal rōnale: supponit relatiuū distributiue. ¶ Ex ista
 p̄ne seq̄it p̄mo. Qz in ista p̄pōne ḡlibet hō h̄ns equū equū
 tat illū: suppoit rela^m distributiue (p̄z) qz suū aīs. s. ly equū

distribuit rōne recti distributiue supponētis. ¶ 2° seq̄. Qz
 hec est falsa. ḡlibet hō h̄ns equū eḡtat illū: qz eḡtalet isti:
 ḡlibz hō h̄ns equū eḡtat oēm equū quē h̄z: qd̄ repugnat ca
 sui: qd̄ aut eḡtalet illi (p̄z) qz refert suū aīs distribu^m in
 cōparatiōe ad resi^o subri. ¶ 2° ē ista. Termin^o absolute
 distribut^o apte p̄ti v̄lis affirmatiue distributiue supponit in
 suis singularib^o: vel sibi cōsilis: ac ēt exponētibus (p̄z) ista
 ē iductiue: nā q̄z distributiue supponit ly aīal in illa p̄pōne
 oīs hō oē aīal ē: taz distributiue supponit sibi p̄silis in suis
 singularib^o ac exponētib^o: vt satis liq̄t: dicēdo. iste hō ē oē
 aīal: r sic de singularib^o. ¶ Ex ista p̄clōne seq̄ p̄. Qz ista p̄na n̄
 valet. iste hō habēs equū eḡtat illū: r iste hō h̄ns equū eḡ
 tat illū: r isti sūt oēs hoies habētes equos. ḡ ḡlibet hō h̄ns
 equū eḡtat illū. p̄z: qz re^m absolute distribuit in v̄li: r i nul
 la singulariū distributiue supponit. ¶ 2° seq̄it. Qz h̄z hec
 p̄na sit bona: ḡlibet hō h̄ns equū eḡtat illū. ḡ aliq̄s hō h̄ns
 equū eḡtat illū: nō t̄n arguit ab exposita ad vnā sitarū ex
 ponētū p̄z: qz relatiuū distribuit in p̄to v̄lis: r nō in p̄to il
 li^o p̄ticularis: q̄ ē p̄ns illatū. ¶ 3° ē ista: q̄z distributiue ab
 solute supponit aliq̄s termin^o in p̄to v̄lis affirmatiue: tā di
 strubutiue absolute supponit ille secū p̄uertibilis i sua s̄bal
 terna. Ista ē iterū iductiue liquet: qm̄ sic in ista. ḡlibz hō ē
 oīs hō: supponit ly hō distributiue apte p̄ti: sic ēt i ista. aliq̄s
 hō ē oīs hō. ¶ Ex ista p̄ne seq̄ p̄. Qz hec nō subalternat
 ḡlibet hō h̄ns equū eḡtat illū: r aliq̄s hō h̄ns equū eḡtat il
 luz: qz in v̄li distribuit relatiuū: r nō i particulari: iō s̄balter
 nū p̄me ē hoc: aliq̄s hō h̄ns equū eḡtat oēm equū quē h̄z: r
 subalternū scd̄e ē hoc: ḡlibz hō h̄ns equū: eḡtat equū quēz
 h̄z. ¶ 2° seq̄. Qz ille n̄ sūt subcōtrarie: aliq̄s hō h̄ns equū
 eḡtat illū: r aliq̄s hō h̄ns equū nō eḡtat illū. p̄z: qz si essent
 subcōtrarie: tūc ille fuissent s̄balterne: ḡlibet hō h̄ns equū
 eḡtat illū: r aliq̄s hō h̄ns equū nō eḡtat illū: cui^o oppo^m asse
 rit p̄mū cor^m. ¶ 3° sub d̄ctū p̄me ē illud: aliq̄s hō h̄ns equū
 nō eḡtat equū quē h̄z: r subcōtrariū 2° ē illud: aliq̄s hō ha
 bens equū eḡtat oēs equū quē h̄z. ¶ 4° ē ista. Signū di
 stri^m exp̄ssuz: vel intel^m i p̄to v̄lis affirmatiue: d̄z exp̄mi v̄l
 itelligi: aut sibi p̄sile i suo d̄ctio: r d̄dictorio (p̄z) ista ē iducti
 ue. Nā d̄ctū illi^o: ḡlibet hō ē oīs hō: ē illud: nullus hō ē oīs
 hō. r d̄dictoriū ē illud: aliq̄s hō n̄ est oīs hō: r p̄nter in alyz
 p̄z veritas p̄nis. ¶ Ex ista p̄ne seq̄ p̄. Qz illa nō d̄ctant: ḡli
 bet hō h̄ns equū eḡtat illū: r nullus hō h̄ns equū equitat
 illū: quia in p̄ma subitelligit apte p̄dicati: signūz v̄le affir
 matiūū r nō in scd̄a cū subordinei isti. nullus hō h̄ns equū
 eḡtat equū quē h̄z. ¶ 2° seq̄. Qz illa nō d̄dicūt: p̄ r imedia
 te: ḡlibet hō h̄ns equū eḡtat illū: r aliq̄s habēs equū nō eḡ
 tat illū: qz hec subordiat imediate isti: aliq̄s hō h̄ns equū:
 equū quē h̄z nō eḡtat: r h̄z hec p̄uertant: aliq̄s hō h̄ns equū
 nō eḡtat oēm equū quēz h̄z: r aliq̄s hō h̄ns equū aliquem
 equū quē h̄z non eḡtat: nō t̄n d̄dicūt p̄ eidē p̄pōni.

His premissis p̄z r̄sio ad rōnē negādo quālibz
 partē aūtis. P̄mo nāq̄ nego: q̄
 illa sint sil vā rē. negatiua. n. p̄cedo: r nego affirmatiua. r
 ad p̄bationē dico: q̄ ille sūt ei^o singulares. Iste hō habēs
 equū eḡtat oēm equū quē h̄z: r iste: r sic de singularib^o. expoē
 tes vero sūt iste: aliq̄s hō habēs equū eḡtat oēs equū quē
 h̄z: r nullus ē hō h̄ns equū qn̄ ille eḡtet oēm equū quē h̄z:
 vbi p̄z: qz taz singulares: q̄z exponētes sūt false. Itē p̄t dici
 q̄ illa nō d̄dicūt: s̄ q̄ d̄dictoriū affirmatiue est illud: aliq̄s
 hō h̄ns equū n̄ eḡtat oēs equū quē h̄z: r d̄dictoriū negatiue
 ē illud: ḡlibet hō h̄ns equū oēs equū quē h̄z eḡtat: q̄re rē.
 ¶ Capl^z d̄ distributiōe relatiui simplr sūpta r respectiue.

Quintodecimo p̄ncipalr ad qōnē argui
 tur sic. Ista sunt duo s̄la
 in casu. Quilibet hō videt se: r aliq̄s hō nō vi
 det se: r hec inuicē d̄dicūt. ḡ qd̄ vā (p̄na t̄z) et
 aīs p̄bat: ponēdo q̄ quilibet hō videat se: et

Dubium

aligs hō necēio nō ē aīal: non pnt subcōtrariari (vt patuit)
 1° segt. Qz sicut aliq singularis affirmatiua pbat p ne-
 gatiua: ita vltis aliq pticularis: vel indefinita affirmatiua me-
 lius pbat p suū dīctoriū: qz p seipsuz. p3 istud cor^m quo ad
 singlas ptes: qm oēs iste sūt affirmatiue: tu nō necēio nō
 curris. aligs hō non necēio nō ē aīal. nullus hō necēio nō ē
 aīal: qru qlibet pbat per suū cōtradictoriū.

His premisis (patet) solutio ad rationē dicen-
 do q illa nullo se habent in fi-
 gura: qlibet hō necēio ē aīal: aligs hō necēio nō ē aīal. s3 dī-
 dīctoriū pme ē illud: aligs hō nō necēio ē aīal: r suū dīctoriū:
 nullus hō necēio ē aīal: subalternū vero: aligs hō necēio ē
 aīal. Itē dīctoriū illi: aligs hō necēio nō ē aīal: ē illd: nul-
 lus hō necēio nō est aīal: r suū subcōtrariū: aligs hō nō nec-
 cessario nō ē aīal. Subalternū vō: qlibe hō necēio nō ē ani-
 mal: vñ iste nō equalēt: nullus hō necēio nō ē aīal: r qlibet
 hō necēio nō ē aīal: nec iste nullus hō necēio est aīal: r quili-
 bet hō necēio nō ē aīal: nō obstāte q negatio postponat: qz
 non imediate postponit subiecto: quod tamen oporteret
 iuxta itellectū regule. quare &c.

Capitulum de uertētia r uertibilitate rltorū logicalium.

Decimo octauo pncipalr ad qōnez ar-
 guitur sic. ista sunt simul vera
 Nullus p̄ sortis ē p̄: r aligs p̄ sortis ē p̄:
 r hec inuicē dīcūt: q̄ qd̄ va (t3 p̄na cū mino-
 ri) qz hñt oīa reglta ad dīctionē. s3 maio-
 rem p̄bo (r pono) q̄ sor. sit oīs sor. r sit p̄:
 r nō fili. isto posito (p3 negatiua) ex q̄ enī
 nullus ē p̄ sortis (segtur q̄ nullus p̄ sor. est p̄: r affirmati-
 uaz p̄bo sic. aligs p̄ filij sortis ē p̄. q̄ aligs p̄ sortis ē p̄ (p3
 p̄na ab vno uertibili ad reliquuz: qz p̄: r p̄ filij uertun-
 tur (r si dī) q̄ nō uertunt: qz nō segt: p̄ est. q̄ p̄ filij ē: ga-
 stat q̄ p̄ sit: nullo filio exñte sed filia. Cōtra p̄ p̄m in p̄di-
 camētis. c. de relatione: vbi ponit: q̄ p̄ r fili dīcunt ad cō-
 uertētia: r sūt simul natura. Si ergo conuertunt pater: r fi-
 lius pariformiter pater: r pater filij.

Pro solutione huius argumēti pono q̄tuor cō-
 siones: q̄rū p̄ma ē ista. Aliq ter-
 mini dicunt ad cōuertētia: q̄ tñ nō inuicē cōuertunt (patz
 de istis) p̄ r fili: mater r filia. dicunt. n. ad cōuertētia: qz
 significat res: quarū qlibet uertit se relatiē supra reliquā:
 r ecōuerso: s3 nō uertunt. qz nō segt p̄ ē. q̄ fili ē. r ecōtra.

1° Cor^m Ex ista p̄ne segt p̄mo. Qz aliq̄ relatiua posita se ponunt
 quoz nullū ē affirmatiuū illatiuū alterius (p3) de istis ter-
 minis. p̄ r fili q̄ se ponūt: ex eo qz significāt res q̄ruz vna
 ponit ad positionē alteri: nō tñ illatiue affirmatiue se ife-
 rūt (vt patuit) p̄ r cōnē. C̄ Sc̄do segt. Qz aliqua relatiua
 p̄mpra se p̄mūt: quoz nullū ē alteri negatiue illatiuū. p3
 ex p̄ozib: tales. n. termini dicunt se pertinere: qz significāt
 res q̄rū vna denoiatiue p̄mit aliā: destructo. n. p̄re: non de-
 noiāt aliq̄ amplī filius illi p̄ris: r ecōtra: qz aut nō se ife-
 rāt negatiue (p3) qz nō sequit: fili nō est: q̄ p̄ nō ē: nec ecō-
 tra. C̄ 3° segt ista. Aliq̄ correlatiua dicunt ad cōuertētia:
 r eadē inuicē uertunt (p3 de istis dīstūctiuis) p̄: vñ m̄: fi-
 lius vel filia. p3 ē de istis nō dīstūctis: p̄ filij: r fili p̄tris:
 qlibet. n. hoz terminoz ē aletri illatiuus: r ecōtra: taz af-
 firmatiue q̄ negatiue. C̄ Ex ista p̄ne sequit p̄mo. Qz ista
 p̄na sit bona: p̄ filij est. q̄ fili ē: nō tñ ecōtra: qz staret filiū
 eē nullo p̄re exñte. Silt ē segt. p̄ ē: q̄ fili: vel filia ē: r nō
 ecōtra: p̄ p̄ eandē causaz. C̄ 2° segt. Qz h̄ cor^m nō simplr
 uertunt: s3 p̄m qd: videlicet solū respectu hui^o verbi ē de
 fo adiacēte: qz nō segtur: p̄ filij est barbar^o. igit fili p̄ris ē
 barbar^o. p̄ vel m̄ sedet. q̄ fili vel filia sedet: p̄ filij fuit. q̄
 fili p̄ris fuit: tñ ecōuerso (t3) in isto vltimo gratia mē: qz n̄
 est pole q̄ fili p̄ris fuit: qn p̄ fuit. q̄re &c. C̄ 3° segt ista. Ali-
 qua sūt inuicē relatiua: que respectu nulli^o verbi simplicis

2° Cor^m Ex ista p̄ne segt p̄mo. Qz aliq̄ relatiua posita se ponunt
 quoz nullū ē affirmatiuū illatiuū alterius (p3) de istis ter-
 minis. p̄ r fili q̄ se ponūt: ex eo qz significāt res q̄ruz vna
 ponit ad positionē alteri: nō tñ illatiue affirmatiue se ife-
 rūt (vt patuit) p̄ r cōnē. C̄ Sc̄do segt. Qz aliqua relatiua
 p̄mpra se p̄mūt: quoz nullū ē alteri negatiue illatiuū. p3
 ex p̄ozib: tales. n. termini dicunt se pertinere: qz significāt
 res q̄rū vna denoiatiue p̄mit aliā: destructo. n. p̄re: non de-
 noiāt aliq̄ amplī filius illi p̄ris: r ecōtra: qz aut nō se ife-
 rāt negatiue (p3) qz nō sequit: fili nō est: q̄ p̄ nō ē: nec ecō-
 tra. C̄ 3° segt ista. Aliq̄ correlatiua dicunt ad cōuertētia:
 r eadē inuicē uertunt (p3 de istis dīstūctiuis) p̄: vñ m̄: fi-
 lius vel filia. p3 ē de istis nō dīstūctis: p̄ filij: r fili p̄tris:
 qlibet. n. hoz terminoz ē aletri illatiuus: r ecōtra: taz af-
 firmatiue q̄ negatiue. C̄ Ex ista p̄ne sequit p̄mo. Qz ista
 p̄na sit bona: p̄ filij est. q̄ fili ē: nō tñ ecōtra: qz staret filiū
 eē nullo p̄re exñte. Silt ē segt. p̄ ē: q̄ fili: vel filia ē: r nō
 ecōtra: p̄ p̄ eandē causaz. C̄ 2° segt. Qz h̄ cor^m nō simplr
 uertunt: s3 p̄m qd: videlicet solū respectu hui^o verbi ē de
 fo adiacēte: qz nō segtur: p̄ filij est barbar^o. igit fili p̄ris ē
 barbar^o. p̄ vel m̄ sedet. q̄ fili vel filia sedet: p̄ filij fuit. q̄
 fili p̄ris fuit: tñ ecōuerso (t3) in isto vltimo gratia mē: qz n̄
 est pole q̄ fili p̄ris fuit: qn p̄ fuit. q̄re &c. C̄ 3° segt ista. Ali-
 qua sūt inuicē relatiua: que respectu nulli^o verbi simplicis

3° Cor^m Ex ista p̄ne segt p̄mo. Qz aliq̄ relatiua posita se ponunt
 quoz nullū ē affirmatiuū illatiuū alterius (p3) de istis ter-
 minis. p̄ r fili q̄ se ponūt: ex eo qz significāt res q̄ruz vna
 ponit ad positionē alteri: nō tñ illatiue affirmatiue se ife-
 rūt (vt patuit) p̄ r cōnē. C̄ Sc̄do segt. Qz aliqua relatiua
 p̄mpra se p̄mūt: quoz nullū ē alteri negatiue illatiuū. p3
 ex p̄ozib: tales. n. termini dicunt se pertinere: qz significāt
 res q̄rū vna denoiatiue p̄mit aliā: destructo. n. p̄re: non de-
 noiāt aliq̄ amplī filius illi p̄ris: r ecōtra: qz aut nō se ife-
 rāt negatiue (p3) qz nō sequit: fili nō est: q̄ p̄ nō ē: nec ecō-
 tra. C̄ 3° segt ista. Aliq̄ correlatiua dicunt ad cōuertētia:
 r eadē inuicē uertunt (p3 de istis dīstūctiuis) p̄: vñ m̄: fi-
 lius vel filia. p3 ē de istis nō dīstūctis: p̄ filij: r fili p̄tris:
 qlibet. n. hoz terminoz ē aletri illatiuus: r ecōtra: taz af-
 firmatiue q̄ negatiue. C̄ Ex ista p̄ne sequit p̄mo. Qz ista
 p̄na sit bona: p̄ filij est. q̄ fili ē: nō tñ ecōtra: qz staret filiū
 eē nullo p̄re exñte. Silt ē segt. p̄ ē: q̄ fili: vel filia ē: r nō
 ecōtra: p̄ p̄ eandē causaz. C̄ 2° segt. Qz h̄ cor^m nō simplr
 uertunt: s3 p̄m qd: videlicet solū respectu hui^o verbi ē de
 fo adiacēte: qz nō segtur: p̄ filij est barbar^o. igit fili p̄ris ē
 barbar^o. p̄ vel m̄ sedet. q̄ fili vel filia sedet: p̄ filij fuit. q̄
 fili p̄ris fuit: tñ ecōuerso (t3) in isto vltimo gratia mē: qz n̄
 est pole q̄ fili p̄ris fuit: qn p̄ fuit. q̄re &c. C̄ 3° segt ista. Ali-
 qua sūt inuicē relatiua: que respectu nulli^o verbi simplicis

Pro solutione huius argumēti pono q̄tuor cō-
 siones: q̄rū p̄ma ē ista. Nulla p̄-
 positio cathe^o significat adeq̄te equalr eē: qualr eē signifi-
 catur adequate per p̄positionē ypothetica. ista cōclusio p3
 inductiue: qm nō obstāte q̄ illa cathegorica tu es hō: uer-
 tatur cum ista ypothetica. tu es homo: r tu es risibilis: ad
 huc ista cathe^o nō significat adeq̄te te eē hoīez: r te eē risi-

corūdē sūt illatiua. p3 de istis terminis: p̄us r posteri: qz non
 sequit: p̄us ē: igit posteri ē: nec ecōuerso: et nō segtur p̄us
 fuit. q̄ posteri fuit: s3 ecōtra valeat grā mere. Vñ de futuro
 nō segtur: posteri erit. igit p̄us erit. C̄ Ex ista p̄ne segt p̄.
 Qz. a. ē p̄us q̄. b. r tñ. a. nō ē p̄us. b. (p3) dato q̄. a. sit instāe
 p̄ris: r. b. hora futura. segtur. n. a. ē p̄us. b. q̄. b. ē. sed nō segt
 .a. ē p̄us q̄. b. q̄. b. est. sicut n̄ segt. a. ē añ. b. q̄. b. ē. C̄ 2° segt.
 Qz verbū substātinū vtute aduerby vl p̄pōnis aduerbiali-
 ter sūpre p̄t suppositū r ferre vltra p̄p̄ia r significatiue
 eius (p3) qz in ista. a. ē p̄us. q̄. b. aut añ. b. supponit ly. b. p̄o
 illo qd̄ erat: silt i ista. a. ē p̄. c. dato q̄. c. fuerit hora p̄terita:
 supponit ly. c. p̄ eo qd̄ fuit. C̄ 4° segt ista. D̄ relatiua nullū
 determinate v̄bū respiciūt: s3 respectu pluriū idifferēter se
 inferūt (p3) qz non segt: p̄us fuit. q̄ posteri ē vl fuit. Sed
 bñ segt: q̄ posteri ē: fuit: vel erit: s3 nō eē: nisi cū tali dīstīn-
 ctione v̄boz: tñ de p̄senti bñ sequit: p̄ri ē. q̄ posteri est vel
 erit: r nō eē: nisi isto mō: posteri ē vel erit. q̄ p̄us ē vel fuit.
 C̄ Ex ista p̄ne segt p̄. Qz aliq̄ relatiua nō sunt silt vera. q̄ tñ
 sūt silt nāli itelligētia (p3 de illis) p̄us r posteri. ex quo enī
 stat p̄us eē sine posteriori: r eē. p̄us r posteri nō sūt silt v̄a:
 tñ bñ sūt silt nāli itelligētia: nō qz itelligit p̄us sine postero-
 ri: nec eē. Sigs. n. diffinite nouit vnū correlatiuoz: dīstīn-
 te nouit r reliquū p̄. Az. in p̄ntis. c. de relatiōe. C̄ 2° segtur.
 Qz vnū correlatiuoz stat itelligi: sine alio r ecōuerso. nō tñ
 p̄tingit itelligere vnū correlatiuoz sine alio (patet) nā p̄us
 possum itelligere: sine posteriori: r patrē sine filio r filia: s3
 nō est pole me itelligere p̄us sine posteriori: nec eē: nec eē
 p̄tingit itelligē patrem quin itelligatur filius vel filia.

His visis rñdet ad rōnē negādo illā. p̄ sortis est p̄.
 Et ad p̄bationem: p̄ filij sortis est p̄. q̄ p̄
 sortis ē p̄: negat p̄na: r ad p̄bationē: rñdeo q̄ nō uertunt
 tur illi termini: p̄ r p̄ filij: sic nec illi p̄ r fili. Et ad p̄bz dī-
 co: q̄ nō dixit corē uerti: s3 dīci ad uertentiā: r si voluit
 ea uerti: nō itellexit simplr: s3 cōposite iuxta modū exp̄-
 mēdi. z^o p̄nis. Itē dato q̄ p̄dēi termini uerterent. s. p̄ r p̄
 filij adhuc p̄dicta p̄na n̄ valeret: qz nō arguit ab vno uer-
 tibili ad reliquū. rōne toti^o extremi: s3 solū rōne partis. vñ
 d̄riū r d̄riū d̄ry uertunt: r tñ n̄ segt: r d̄riū. a. ē verū. q̄ d̄riū
 d̄ry. a. ē verū: dato q̄. a. sit illa quilibz ho ē asinus. q̄re &c.
 C̄ Capitulum d̄ signifi^o coplatiue iux p̄pōnē suaz p̄tiū.

Decimo nono pncipalr ad qōnē argui-
 tur sic. Pole ē duo dīctoria
 iter se dīcētia eē v̄a. q̄ qd̄ v̄a (p̄na t3) r añs
 pbat sic. pole ē q̄ d̄riū hui^o sit verū: r q̄ b̄
 sit verū dem̄rando illā: tu es. q̄ pole ē duo dī-
 cētia inuicē esse duo vera (p̄na t3) r añs p̄-
 bat sic. hec copulatiua ē v̄a: pole ē q̄ dīctio-
 riū h̄ sit verū r q̄ b̄ ē verū: r ipsa adeq̄te significat q̄ pole
 est q̄ dīctoriū hui^o sit verū r q̄ hoc sit verū: q̄ pole ē q̄ dī-
 cōriū hui^o sit verū r q̄ hoc sit verū semp̄ idēz dem̄rando.
 t3 p̄na asili: qm segt: hec ē v̄a. tu curris: r ipsa adeq̄te signifi-
 cat te currere. q̄ tu curris. r p̄ma ps añtis p3: ex quo qlibet
 pars ē v̄a illius copulatiue r̄. reglta i ea r̄inent. s3 p̄bo se-
 cundā p̄te sic. nā p̄ma ps illi^o copulatiue significat p̄cise: q̄
 pole ē q̄ dīctoriū hui^o sit verū. r p̄a significat p̄cise: q̄ hoc
 est verū: r tota copulatiua significat iux p̄pōnē illaruz par-
 tiū. q̄ ista copulatiua significat adeq̄te: q̄ pole ē q̄ dīctio-
 riū hui^o sit verū: r q̄ hoc sit verū: p3 consequentia: qz sic in-
 uestigat significatum adequatuz copulatiue.

Pro solutione huius argumēti pono q̄tuor cō-
 siones: q̄rū p̄ma ē ista. Nulla p̄-
 positio cathe^o significat adeq̄te equalr eē: qualr eē signifi-
 catur adequate per p̄positionē ypothetica. ista cōclusio p3
 inductiue: qm nō obstāte q̄ illa cathegorica tu es hō: uer-
 tatur cum ista ypothetica. tu es homo: r tu es risibilis: ad
 huc ista cathe^o nō significat adeq̄te te eē hoīez: r te eē risi-

bilē nec ista yppo significat adeq̄te te eē hoiez. qm̄ alr ead
 ppō possz brc sil' pla adeq̄ta significata: q nlls recte loquēs
 dederet. ¶ Ex i^a hne seq̄ p. q ille due ppōnes pole ē q
 ddictoriū h^o sit vez. r q b sit vez pole ē q ddicto^o h^o sit
 vez. r b ē vez: n significat adeq̄te idē: p3. qz pma ē cathe^o
 modal' d sensu pposito: r z^o coplatia. ¶ z^o seq̄. q illa copu
 latia pole ē q ddicto^o h^o sit vez. r b ē vez: n significat ade
 q̄te. q pole ē q ddicto^o h^o sit vez: r q b sit vez: p3. qz illa
 cathe^o: pole ē q ddicto^o h^o sit vez: r q b sit vez: sic adeq̄
 te significat. ḡ ista coplatia n significat idē adeq̄te. ¶ z^o 2°
 ē ista. termi modales officiabilr sūpti nullā xpōnē dtermi
 nat pter dictū ppōnis. ista h^o p3 iductie. qm̄ i q̄lz istaz pole
 ē for. eē: nec ē q dō sit. dtermiat dcm ppōnis cathgorice:
 icōgrue. n. dref: pole for. currit: aut nec ē dō ē. ¶ Ex i^a hne
 seq̄ p. q i hac ppōne pole ē q ddicto^o h^o sit vez: r b ē ve
 rū n determinat. z^o xpō p3: qz nō ē dcm ppōnis. nec ps dci
 imo ē vna ppō cathgorica. ¶ z^o seq̄. q b ppō: pole ē
 q ddicto^o h^o sit vez: r b ē vez ē ppō copulatia r nō ca
 thgorica modal: p3: q copulat due cathgorice p notā co
 platiois dnoiantē illā: vez tñ b pole ē q ddicto^o h^o sit vez.
 r q b sit vez: ē ppō cathgorica modal. e^o mod^o dtermiat
 totū dcm yppo^o copu^o. ¶ z^o 3° ē ista. nlla copulatia pscā si
 gnificat p̄cise iux xpōnē suaz cathgoricaz. p. nā si ē aliq̄
 tal maxie vī ista. tu es hō: r tu sedes. Sed h. ista coplatia si
 gnificat coplatie r iūcte: s3 sue cathgorice seclusa nō co
 pulatiois significat iūcte: r nllaten^o hypothe^o. ḡ zc. Itē si
 ista coplatia significaret hypothe^o p̄cise: iux suaz cathgo
 ricaz xpōnē. p idē ista dīiūctia. tu es hō: vī tu sedes signifi
 cat p̄cise: iux xpōnē suaz cathgoricaz. s3 cathe^o coplatie
 r dīiūctie iūctē duertūf. ḡ illa coplatia duertūf cū illa dīi
 iūctia: qd ē fl3. ¶ Ex i^a hne seq̄ p. q aliq̄ copulatia signifi
 cat p̄cise ex xpōe. a. r. b. r tñ. a. significat r. b. n significat: p3:
 capta p̄ori copulatia e^o nūer^o suaz cathgoricaz sit. a. r nō
 coplatōis. b. ¶ z^o seq̄. q aliqd significat r illd ē. a. r. b. r tñ
 n. a. r. b. significat: p3 i isto casu: d illa copulatia q ē. a. r. b. q si
 gnificat. nō tñ. a. r. b. significat ex q. b. n significat: s3 sit cō
 signif cati^o. ¶ 4° 3° ē i^a. aliq̄ ē coplatia pscā: q n significat
 p̄cise iux xpōnē suaz cathgoricaz r note coplatōis. i^a h^o p3.
 p d coplatia negatia e^o ē ista. n tu es hō: r tu sedes. dato. n.
 opposito hnis: ipa duerteref cū suo ddictōio. z^o p3 idē d co
 pulatia affirmatia q̄l ē illa. necio tu es hō: r tu sedes. si. n. h
 significaret p̄cise iux xpōnē suaz cathgoricaz: cū nō copu
 latōis: illa duerteref cū ista. tu es hō: r tu sedes. qd ē falsū.
 ¶ Ex i^a hne seq̄ p. q aliq̄ copu^o pscē iūctē duertūf: qz vna
 significat p̄cise ex xpōne suaz cathgoricaz cū nota copu
 latōis: r n^a p3 d istis. tu es hō. r tu sedes: polr tu es hō: r tu
 sedes: suppo^o q ly polr cadat sup totū sequēs. ¶ z^o seq̄
 q aliq̄ dīiūctie significat p̄cise ex xpōne p̄tū dīiūctū: quaz
 vna ē vā r reliq̄ flā: p3 d istis. r tīgēter tu es vī tu n es. r tīgē
 ter tu es vī tu n es. i quaz prima cadit ly r tīgēter sup totū
 sequēs. r i n scdā solū super primam partem.

duo vā cuiuslibet cōtradictōis: altera ps ē vera: r alicuius
 cōtradictōis nulla ps ē vera: r hec iūctē ddicunt: ḡ qd vā:
 2^a t3 cū miori: r maiore pbo. nā q affirmatiua sit vera ma
 nifestū ē: tā iductiue: q̄ p exponētes: r negatiuā probo sic:
 aliq̄ iūctē ddicunt: quoz nullū ē vez: ergo alicui^o cōtradi
 ctōis: nulla ps ē vā: p3 2^a: r añs pbat: qm̄ hec ddicūt: hō: r
 nō hō. sic dplexē: r certū ē: q nullū illoz ē v3. ex quo nihil ē
 verū: nisi ppō. sic nihil scit: nisi ppō. Item nullus deus est
 r chymera est: sūt cōtradictio: ex quo sūt contradictoria: r
 nulla illarum ē vera. ergo itētū.

Pro solutione h^o argumti pono. 4. hnes qz p^a
 ē ista. Aliqua iūctē cōtradictū: q
 nec explicite nec iplicite sūt d extremis silib^o vī dissilib^o: p3:
 d istis ddictorijs icōplexis: hō: nō hō. Idē p3 d cōtradictō
 ruz pplexis xpōne idistictē: r n̄ verball: vt aial albū. n̄ aial
 albū. ¶ Ex ista xpōne seq̄ p. q aliq̄ iūctē dtrariāt: q nec
 silitudinē nec dissilitudinē dtrinet i extrēis: p3 d ill' termis
 albū: nigrū: calidū frigidū: dtriat. n. p Aristo. i p̄ntis: r n̄ hnt
 silitudinē: nec dissilitudinē extrēoz: ex quo nō hnt extrēa.
 Idē p3 d dtrarijs pplexis xpōne nō verball: vt albū aial:
 nigrū aial. ¶ z^o seq̄ q aliq̄ iūctē ddicūt quoz nullū ē vī
 r aliqua iūctē dtriat quoz nullū ē fl3: pma ps p3 d illis: hō
 n̄ hō r z^a. d illis albū nigrū. ¶ z^o 3° ē ista. Aliq̄ pplexa vba
 liter iūctē ddicūt: quoz nullū ē vez: r quoz nullū ē fl3: p3:
 d hō oronib^o ifinitiuis: te eē hoiez: te n̄ eē hoiez: quēlibz ho
 minē eē aial: aliq̄e hoiez n̄ eē aial: q. n. nulla istaz oronuz
 sit vā: vel flā: manifestū ē: qz nulla eaz gescēter significat
 vez: aut flm: tñ iūctē ddicūt: qz nulla ē rō: q̄ illa ddicūt: hō
 r nō hō: qn ē illa: hoiez eē: r nō hoiez eē: r dnter illa: te eē
 hoiez: te nō eē hoiez. Lōsilr dico: q illa ē ddicunt vballr r
 dplexē: aliq̄s hō q currit. nulls hō q currit: quoz nullū est
 vez: nec aliqd eoz ē fl3: qre rē. ¶ Ex ista xpōne seq̄ p. q
 aliq̄ iūctē dplexē vballr dtriat: quoz nullū iplicite: vī expli
 cite ē ppō vlis: seu enūciatō q̄ta: p3 d istis: quēlz hoiez cur
 rere: nullū hoiez currere: quaz qd3 ē ofo ifinitia. eodē mō
 aliq̄ iūctē sub dtriat: qz nullū ē vez: nec aliqd eorū dē ē p
 pō p̄claris: vī idefinita: p3 d istis aliq̄e hoiez eē aial: ali
 quē hoiez n̄ eē aial. ¶ z^o seq̄ q aliq̄ iūctē subalternat. qz
 nullū ē illatiuū alteri^o: p3 d istis: quēlz hoiem eē: aliquem
 hominem esse: nullum hominem esse: aliquem hominem
 non eē. ex quo. n. n̄ sūt p̄positiones: non se iferūt aliquo^o.
 p̄dicta. n. n̄ sūt icōueniētia: qz sic aliqua sūt dria r aliqua ddi
 ctoria q n̄ sūt ppōnes fm Aristo. ita r aliqua p̄nt eē sub dria
 vel sbalterna: sine dnoiat iōe ppōnum: r ita p3: q eā bñ ex
 oronib^o ifinitis p̄t dstitui si^o sic ex ppōnib^o: vūtn fig^a ppō
 nū vocat fig^a pscā r alia ipscā nūcupat. ¶ z^o 3° ē ista. Aliq̄
 ē ddictō q n̄ ē ppō: r aliqua ē ddictio q ē ppō ac ipolis enū
 tiatō: pma ps p3: d duob^o ddictorijs i fig^a. ex qb^o nulla for
 mat ppō. z^a ps pbat: r facio istū syllo^o. aliq̄s hō n̄ currit:
 qz hō currit: ḡ currēs n̄ ē currēs: iste syllo^o. ē in. 5°. tertie fi
 gure. ḡ ei^o añs ē ppō: sed ei^o añs ē vna ddictio. ḡ rē. ¶ Ex
 ista hne seq̄ p q aliq̄ sūt copulatie d ppōnib^o oio silib^o.
 quarū vna ē ddictio: r n̄ reliqua: p3 d añte p̄dicti syllogismi
 h^o copulatie: aliq̄s hō n̄ currit: r qz hō currit. pma. n. copu
 latia n̄ ē nisi ille cathgorice: r hec copulatia iā signata n̄ ē:
 iste cathgorice: s3 cathgorice cū nota copulatiois. ¶ z^o
 seq̄ q aliqua cathgorica ē formal' ddictio r vīssima ppō:
 p3 d ista: nullus dō ē: dō ē: q ē duo formalia dtradietoria: r
 ppō vā: vt paruit: i p^o p̄ncipali h^o duby. ¶ 4° 2° ē ista. Ali
 qd ē v3 tā dplexē q̄ icōplexē: qd n̄ ē ppō: nec aliq^o formal
 ofo: p3: nā qd3 ēs ē v3: qz ēs r vez duertūf: r tñ n̄ qd3 ēs
 ē ppō: silr hoiez eē ē v3: r tñ hoiez eē ē ppō: qz dato: q nul
 la ppō fozet: ad huc eēt hoiem eē: r illud eēt hō. ¶ Ex ista
 cōclufione seq̄ pmo. q aliqd: vel aliqualr scit qualiter n̄
 ē ppō: nec aliqua alia dabilis enūtiatio: p3: qm̄ hoiez eē sci
 tur: q̄r eē n̄ est aliquo mō enūciatō. ¶ z^o seq̄ q aliq̄ sūt

p^a 2^a
 Coz^m
 Coz^m
 z^a 3^a
 Coz^m
 Coz^m
 3^a 3^a
 Coz^m
 Coz^m
 4^a 3^a
 Coz^m
 Coz^m

His visis p3 solo rōis negādo illā coplatiūā. pole ē q
 ddicto^o h^o sit vez: r q b sit vez. s3 xedo
 istā coplatiūā. pole ē q ddicto^o h^o sit vez: r b^o ē vez. r ne
 go vltari^o: q i^a significet asstine: q pole ē q ddicto^o h^o sit
 vez: r q b^o sit vez: r ad pbatōez dī p negādo añs: q ista co
 pulatia significz p̄cise iux xpōnē illaz p̄tū: s3 bñ significat
 iux xpōnē illaz p̄tū cū nō copulatiois. z^o negat dñā. qz ly
 pole nō cadit sup scdaz xpōnē i copulatiūā: r i suo dco ca
 dit super vtrunqz compositum. ideo ex isto antecedente
 solū seq̄tur: q ista copulatia solū significat
 q hoc est verum. r q possibilis ē ddictoriū
 h^o esse verum: qd cōcedit qre rē.
 ¶ Capitulū de veritate r falsitate ddi
 ctoriū incomplexozum.
Agelimo ad questionem principa
 liter arguitur sic. Dec sūt

Bubium

duo vera & neccia: quoz nullū ē illatū alteri: p3. de deo: et celo. hec enī sūt necessaria. v3. deū eē: r pma cām eē: r tam nullum illorum ē alteri illatium: ex q̄ nō ē ppositio.

His visis patet responsio ad rōnē negādo illā. d̄ vtu te fmonis cuiuslibet d̄dictōis altera ps ē vera. s3 cōcedo illā. cuiuslibet d̄dictōis pfecte altera pars eil vera: s̄m que sensū sepe cōcessi p̄mā. Ex quo p3: q̄ nulla est pfecta d̄dictio: nisi sint p̄pōnes p̄les. Deinde nego: q̄ nihil sit vey vel sciat nisi ppositio. Itē nego q̄ nullus de^o est: r chymera ē: sint d̄dictoria. r ad p̄bationē nego d̄naz: l3. n. sint d̄dictoria: nō tamē sūt duo iuicē d̄dictoria. q̄re rē. **Capitulū de similitate rerum r ppositionum: que ime diate post hoc erunt.**

Vgesimo primo p̄ncipalr ad q̄ōnez arguit sic. Pole ē duo d̄dictoria eē duo vā: q̄ itentū: d̄na tenet: r aīe p̄bat: ponēdo q̄. a. r. b. iuicē d̄dicūt: q̄ sic p̄ cise p̄ totā horā futurā significabūt: r q̄ i q̄ libet pte pari hore future. a. erit verū: r. b. s̄m: r i q̄libz ipari. b. vey r. a. s̄l3: diuidēdo

horā i ptes p̄portōales miores v̄sus istans p̄ns. isto posito arguit sic. a. r. b. imediate post hoc erūt duo vā. r q̄cūq; imediate post hoc erūt illa sil erūt. q̄. a. r. b. sil erūt duo vā: tenet d̄na cū miori: r maiorē p̄bo sic. q̄ncūq; erit aliqua pars par hore future. a. erit vey. r q̄ncūq; erit aliq̄ ps ipar hore future. b. erit vey. s3 imediate post hoc erit aliq̄ pars par: r aliqua ipar. q̄ imediate post hoc tā. a. q̄. b. erit verū. t3 d̄na cū maiorē p̄ casū: r minor p3 itueti illi^o exponētes.

Pro solutione h^o argumenti pono q̄tuor d̄nes. quaz p̄ ē ista. Nō si imediate p̄

1° B aliq̄ duo erūt: illa sil erūt. p̄bat: imediate p̄ B erūt duo istātia: et nulla duo istātia sil erūt. q̄ d̄ vā: d̄na tenet cū miori. r p̄bo maiorē: q̄ p̄ B erūt duo istātia et nullū erit in stās p̄ B: gn̄ iter illd̄ r B erūt duo istātia. iḡ imediate p̄ B erūt duo z^o instātia: t3 d̄na ab exponētib^o ad expo^o. r aīe

2° ē vey: vt p3. q̄ et d̄ns. Ex ista d̄ne seḡ p̄. q̄ p̄ erit aliq̄ ps b^o future hore q̄ aliq̄ istans futur. r tñ imediate p̄ B erit aliq̄ istēs futur. z^o ps ē enidēs p̄ exponētes. r p̄. p̄bat. qm̄ alū erit aliq̄ ps b^o hore future: r alū erit aliq̄ istās futuz: s3 nllz istās futur erit ita cito: sic alq̄ ps b^o hore. q̄ rē.

3° p3 d̄na ab exponētib^o ad expo^o: r aīe ē vey. q̄ r d̄ns. Ex seḡ. q̄ p̄ erit aliq̄ istās q̄ erit aliq̄ istās: r tñ n̄ p̄ erit ali qua ps hore future: q̄ erit aliq̄ ps eiusdē: p3 q̄l3 ps p̄ expo nētes. r ita d̄cedit: q̄ p̄ erit aliq̄ ps p̄portōal hore future q̄ erit aliq̄ ps p̄portōalis eiusdē: n̄ tñ p̄ma erit aliq̄ ps ali

4° c^o t̄pis: q̄ erit aliq̄ ps eiusdē. Ex z^o ē ista. aliq̄ duo imedi ate p̄ B erūt: r tñ illa nūq; sil erūt: p3: dato q̄ tā. a. q̄. b. ici piāt eē p̄ remotōez d̄ p̄nti: r icipiat. a. eē i pte pari. r. b. i pte ipari: ita q̄. a. nūq; erit in parte impari. nec. b. in parte pa pari: isto posito: patet conclusio. Ex ista d̄ne sequit̄ p̄. q̄

5° .a. r. b. ime^o p̄ B erūt: r tñ n̄ ime^o p̄ B erit ita q̄. a. r. b. sūt: p3: q̄ si aliq̄ sūt: illa sil sūt: s3 nūq; erit ita: q̄. a. r. b. sil sūt. q̄ nūq; erit ita q̄ illa sūt. Ex seḡ. q̄ n̄ p̄ erit. a. q̄. b. nec eē. r tñ. a. r. b. n̄ sil erūt. z^o ps ē casus: r p̄ p̄ ex B: q̄ imediate p̄ B erit tā. a. q̄. b. Ex z^o ē i^o. aliq̄ iuicē d̄dicūt q̄ imediate p̄ B: significabūt p̄cise sic mō significāt. r tñ imediate p̄ B

6° duertēt. p̄: r pono: q̄. a. r. b. iuicē d̄dicāt: r sic d̄dicēt i q̄l3 pte pari hore future: r i q̄l3 ipari duertēt. isto posito p3. q̄. ex q̄ imediate p̄ B erit aliq̄ ps par: r aliq̄ ps ipar. Ex i^o d̄ne seḡ p̄. q̄. a. r. b. imediate p̄ B significabūt p̄cise sic mō significāt. r tñ eadē imediate p̄ B significabūt alr q̄ mō significēt: p3: q̄ imediate p̄ B hoc. a. r. b. d̄dicēt r conuertēt.

7° Ex seḡ. q̄. a. r. b. imediate p̄ B significabūt duertibilr r d̄dictorie. r tñ n̄ imediate p̄ B hoc erit ita q̄. a. r. b. significāt duertibilr r d̄dictorie. p̄ ps pat3: r z^o silr: q̄ nūq; erit ita

8° q̄. a. r. b. conuertuntur r contradicunt. Ex 4° conclusio ē ista

Alique propositiones immediate post istans presens inuicem d̄dicent: r cōuertēt: r eedē imediate p̄ istans p̄ns nec d̄dicēt: nec cōuertent: p̄bat: r diuido horā futurā i ptes p̄ portionales minores v̄sus istās p̄ns vt p̄. r q̄ p̄ ps erit. a. r. z^o. b. z^o. c. 4°. a. 5°. b. 6°. c. r sic circulariter i infinitū: deinde signo. g. d. p̄pōnes q̄ semp i. a. cōuertēt: r in. b. d̄dicēt. i. c. vō erūt iptinētes. isto posito: p3 p̄ma ps ex quo imediate p̄ B erit. a. r. b. z^o vō p̄bat: nā q̄ncūq; erit. c. d. g. nec cōuertunt nec d̄dicent: sed imediate p̄ B hoc erit. c. ergo imediate p̄ B d. r. g. nec cōuertūt nec d̄dicēt. q̄ erat p̄bādū. Ex ista cōclutione seḡ p̄: q̄ imediate post hoc erit ita q̄. d. r. g. p̄o p̄ōnes p̄r^o d̄dicēt q̄ cōuertēt: r tñ nō imediate p̄ B. g. r. d. p̄r^o d̄dicēt q̄ cōuertēt: p̄ria ps p3 p̄ exponētes: r. z^o silr: q̄ imediate p̄ B. d. r. g. conuertēt r d̄dicēt: n̄ q̄ p̄r^o cōuertēt: q̄ d̄dicēt: nec ē eē. Ex seḡ q̄ i quolibz tpe teriato ad istās p̄ns erit: ita q̄. c. ē p̄r^o. b. r. b. p̄r^o. a. r. tñ nūq; c. erit p̄r^o. b. nec. b. p̄. a. p̄ ps appet. q̄ in q̄libz tali pte erit hec p̄ p̄o vā. c. erit p̄. b. r. b. p̄r^o. a. puta i q̄libz istāti iceptōis. c. vō alicui^o sue ptis. z^o vō p3: ex dictis. qm̄ imediate p̄ B hoc erit tā. a. q̄. b. q̄. c. l3 nec. a. nec. b. nec. c. imediate p̄ B erit.

His visis p3 solutio argumēti admittēdo casū. r d̄cedit ante: nego d̄naz. vñ ex illis p̄missis n̄ seḡ q̄. a. r. b. imediate post B erūt sil vā: sed solū seḡ q̄. a. r. b. imediate post hoc erūt sil: q̄ cōcedo i cāu illo: p3 q̄. a. r. b. imediate p̄ B hoc erūt duo vā. r eadē imediate p̄ B hoc erūt duo flā. nō tñ p̄ hoc erit ita: q̄. a. r. b. s̄ duo vā: aut duo flā.

Capitū de possibilitate r impossibilitate p̄pōnū adiuicē.

Vgesimo scdo p̄ncipalr ad q̄ōnem arguit sic. h̄ iuicē contra d̄dicūt. Tu curris: tu nō curris: r eadē sunt i iuicē p̄possibilia: q̄ pole ē duo d̄dictoria eē duo vā: d̄na r3 cū maiorē: r minorē p̄bo sic hec copulatia ē polis: tu es hō: r tu curris: r tu nō curris: r ipa ē copulatia affirmatia: q̄ q̄libet ei^o ps p̄ncipalis alteri ē cōpolis: r p̄ d̄ns ille sūt cō poles: tu curris r tu nō curris: t3 d̄na cū miori: r maiorē ar guo sic. z^o r3. ps sūt cōpōles p̄ p̄ti. iḡ illa copulatia ē p̄o sibilis: p3 d̄na: q̄ sic iuestigat̄ possibilitas copulatie: r aīe p̄batur: qm̄ z^o ps ē p̄possibilis p̄rie p̄ti. r3 ps ē cōpolis ei^o de p̄ti. q̄ z^o r3. ps sūt p̄pōles p̄rie p̄ti: p3 d̄na. q̄ numer^o pluralis p̄bat p̄ singularē: r aīe ē manifestū: qm̄ hec sunt cōpossibilia: tu es homo: r tu curris: r hec silr. tu es homo: r tu nō curris: quare rē.

Pro solutione hui^o argumēti pono. 4. d̄nes: q̄ p̄ ē ista. Aliq̄ sūt p̄possibilia vñ 3° q̄ tñ nō sūt p̄pōlia inter se: p3 de istis: tu curris: r tu n̄ cur ris: q̄ sūt p̄possibilia hui^o: tu es hō: q̄ tñ nō sūt p̄possibiles i ter se: ex quo ex eis sic p̄cise significādo nō p̄t formari co pulatiua affirmatiua polis. Ex ista cōclutione seḡ p̄. q̄ cū aliq̄ stāt duo d̄dictoria iter se d̄dicēt: q̄ tñ n̄ stāt silr: p3 ex d̄clutione: qm̄ cū ista. tu es hō. stāt illa d̄dictoria: tu curris: r tu nō curris: l3 n̄ silr: diuisis. Ex seḡ q̄ cū aliq̄ stāt ali q̄ duo cui repugnāt eadē: p3: dato q̄ tenet ly duo diuisiue: r ly eadē collectie. Ex z^o ē ista. Cū aliq̄ stāt te currere: r cū eodē stāt te nō currere: r tñ cū nullo stāt te currere r te nō currere: p̄ma pars patuit. q̄ cum ista tu es homo: stant illa d̄dictoria: tu curris: r tu nō curris. scda vō p̄bat: q̄ da to p̄posito: tūc ex aliquo r ex illis d̄dictorys silr sūptis p̄o set fieri copulatia affirmatia possibilis sic p̄cise significā do. q̄ ē fl3. Ex ista d̄clutione seḡ p̄. q̄ cū aliq̄ stāt te cur rere: r te n̄ currere: cū q̄ n̄ stāt te currere: r te n̄ currere: p3: q̄ ly stāt plis nūeri ē id̄fns ad sēsū p̄pō^o v̄l d̄isū: s3 ly stāt in singlī nūero: limitat ad sēsū p̄pō^o. Ex seḡ q̄ cū aliq̄ stāt .a. r. b. r. a. r. b. sūt. c. r tñ cū eodē n̄ stāt. c. p3: dato q̄. a. d̄uer tā^o cū ly te currere: r. b. cū ly te n̄ currere. c. vō cū illo copu lato te currere: r te nō currere. Si. n. cū aliq̄ staret. c. tunc

cū illo stare: te currē: z te n̄ currere. qđ ē negatū. **C** 3° 2°.
 ē ista. Aliq̄ ppōes sunt sil poles: z eedē n̄ sūt inicē 2 poles:
 pz de istis. tu curris. z tu n̄ curris: sunt. n. sil poles. qz sūt p
 istati p̄nti poles. q̄libet. n. illaz p hoc istati ē polis: non tñ
 sūt inicēz cōpossibiles. ex quo ex eis sic p̄cise significādo
 non ē formabil vna copulatiua affirmatiua polis. **C** Ex ista
 p̄ne seq̄t p̄mo. q̄ aliq̄ ppō ē polis cū alia: z eadē nō ē 2 polis
 illi. pz d̄ ista. tu es. q̄ ē polis cū ista: tu nō es. ex q̄ sunt simul
 poles: non tamē ē cōpolis illi: ex q̄ formalr̄ d̄dicūt. **C** 2° se
 q̄t q̄ aliq̄ ppōes sūt inicē cōpōles: q̄ tñ nō stāt sil: s̄ q̄libz
 illaz alteri repugnat: pz ex p̄ozib^o z^o ps z p̄ma silr: ex q̄ il
 la d̄dcōria sunt sil polia. **C** 4° 2° ē ista. Aliq̄ ppōes sunt
 inicē icōpōles: q̄z q̄libet cuilibz ē cōpolis. pz d̄ istis trib^o
 ois hō currit. tu es hō. tu n̄ curris: sunt. n. icōpōles: ex q̄ co
 pulatiua scā ex illis ē ipolis: z q̄libz cuilibz est cōpolis: qz p̄
 ma ē cōpolis tā scōe q̄z tertiē: z scōa est compolis: tā p̄me:
 q̄z tertiē: tertiē ē cōpolis tā p̄me: q̄z scōe: vt liquet ituenti.
C Ex ista p̄ne seq̄t p̄mo. q̄ aliq̄ sūt ppōes: q̄z q̄libz cui
 libet est cōpossibilis. z tñ i illa copulatiua scā ex eis d̄ p̄ci
 se vna ps alteri foret incōpolis: pz cozre^m ex p̄ozib^o ppōni
 b^o q̄ ad p̄māptē. z quo ad scōaz p̄bat. signata tali copulatiua
 ois hō currit. z tu es hō. z tu n̄ curris. p̄ma. n. ps repugnat
 illi. tu es hō. z tu n̄ curris: q̄ ē ps illi^o copulatiue. n. n. ē icō
 ueniēs copulatiua eē ptē copulatiue. **C** 2° seq̄t. q̄ aliq̄ ē co
 pulatiua cui^o q̄libet cathegorica cuilibz cathegorice ē com
 polis. z tñ non q̄libz ei^o ppō cuilibz sue ppōni ē cōpossibi
 lis. pz d̄ copulatiua scā. cui^o p̄ma p̄positio scōe p̄positioi:
 que ē vna copulatiua: non est cōpossibilis. vt dictū est.

His visis pz solo ad arg^m. negādo illa eē inicē 2 polia
 tu. curris. z tu nō curris. ēt nego illā copula
 tiua esse poles: tu es hō. z tu curris. z tu n̄ curris. z ad p̄ba
 tionē. scōa z tertiā ptes sūt cōpōles p̄me pti. q̄ illa copula
 tiua ē polis. nego 2° n̄az: imo n̄ seq̄t. scōa z tertiā ps sunt cō
 pōles p̄me pti. z sunt 2 poles iter se. q̄ copulatiua facta ex ill
 ē polis. vt patuit ex q̄rta p̄ne. nec sic inuestigat politas co
 pulatiue: s̄z illo mō: q̄libet ps p̄ncipalis hui^o copulatiue affir
 matie hypotetice p̄babilis ē polis. z q̄libet cuilibet ē cō
 possibilis. q̄ copulatiua ē possibilis. 2° n̄a ē bona. s̄z añs ē fal
 sum in assignatione p̄ncipalis argumenti.

Cap^m de p̄tib^o d̄dictiois: q̄ immediate post hoc erūt v̄e.
Vigesimo tertio p̄ncipalr̄ ad q̄dnez
 arguit sic. Dec inuicē d̄di
 cunt. c. tāgit. a. z idē. c. n̄ tāgit. a. z possibile ē
 eadē eē duo v̄a. sic adeq̄te significādo. q̄ qđ
 v̄a. 2° t̄z cū p̄ria pte añtis. z scōaz p̄bo ponē
 do: q̄. d. sit vna l̄ea diuisa in ptes p̄portio
 nales miores v̄sus. c. punctū: icipientē mo
 tueri p̄ transeundo. d. p̄ remotionē de presenti: ita q̄ q̄libet
 pars ipar erit. a. z q̄libet ps par erit. b. Deide diuidat̄ hora
 futura i ptes p̄portioales miores v̄sus istans p̄ns: isto posi
 to. arguit sic. h copulatiua. c. tāgit. a. z c. non tāgit. a. imedia
 te post erit v̄a. q̄ pole ē illa duo d̄dictoria eē duo v̄a. pz 2° n̄a
 qz talis copulatiua n̄ erit v̄a. nisi ābe partes sil erūt v̄e: z
 añs p̄bat. qm̄ immediate post hoc tam p̄ma: q̄z scōa ps erit
 v̄a. q̄ immediate post h̄ illa copulatiua erit v̄a. pz 2° n̄a. qz sic in
 uestigat v̄itas copulatiue: z añs p̄bat. n̄a q̄ncūqz. c. tāgit. a.
 p̄ma ps erit v̄a. z q̄ncūqz. c. tāget. b. scōa ps erit v̄a: sed. c. i
 mediate p^o h̄ tāget tā. a. q̄z. b. q̄ immediate post hoc q̄libet il
 laz p̄tium erit vera. qđ erat p̄bandū: antecedens autem
 patet ex casu per exponentes.

Pro solutione hui^o argumēti pono q̄tuoz d̄clu
 sioes. quaz p̄ma ē ista. Imme
 diate post hoc. c. tāget. a. z b. z tñ immediate post hoc. c. tā
 get p̄cise. b. p̄ma ps pz ex casu. z scōa p̄bat. per exponentes
 qm̄ post hoc. c. tāget p̄cise. b. z nullū erit istas post hoc qn̄ i
 ter illud z hoc tāget p̄cise. b. q̄z. maior pater: p̄ resoluē
 tes: z miorē p̄bo. qz si nō: det̄ q̄ aliqđ istas nō iter qđ: z h̄

istas. c. tāget p̄cise. b. z sit illō. g. z arguo q̄ iter. g. z h̄ istas. c.
 tāget p̄cise. b. qz tūc. c. tāget p̄cise. b. demfando vna ptē ei^o
 parē inter. g. z hoc istas: z tūc erit iter. g. z hoc istas: iḡ iter
 g. z h̄ istas. c. tāget p̄cise. b. **C** Ex ista p̄ne seq̄t p̄mo. q̄. c. i. **Coz^m**
 mediate p^o hoc tāget ifinita. a. z ifinita. b. z tñ immediate p^o
 h̄ tāgit solūmō vnu. a. pz: p̄ exponētes. **C** 2° seq̄t q̄ aliq̄ p **Coz^m**
 pō immediate post hoc infinities erit v̄a. z eadem immedia
 te post solum semel erit vera. patet de qualibet istaz. c. tā
 git a. c. nō tāgit. a. exponēdo vt p̄us. **C** 2° 2° ē ista. c. nō tan **2° 2°**
 get pla. a. q̄z. b. z tñ immediate p^o hoc erit ita q̄. c. tāget pla
 a. q̄z. b. p̄ ps pz. qz. c. tāget ifinita. a. z ifinita. b. scōa ps ē cui
 dēs: qm̄ i q̄lz istati i q̄. c. icipiet tāgere. a. erit ita q̄. c. tāget
 pla. a. q̄z. b. ex q̄ vltio tactū erit. a. **C** Ex ista d̄clone seq̄t p̄. **Coz^m**
 q̄ immediate p^o hoc erit ita q̄. c. tāget pla. a. q̄z. b. z tñ imedi
 ate p^o hoc erit ita q̄. c. nō tāget plura. a. q̄z. b. p̄ma ps patu
 ir: z scōa appet: qz i q̄libz istati i quo. c. icipiet tāgere. b. erit
 ita q̄. c. nō tāgit pla. a. q̄z. b. qz t̄c. b. erit p̄mo tactuz sic. a. vl
 timo tāget ab ipo. c. **C** 2° seq̄t q̄. c. imediate p^o hoc tāget **Coz^m**
 a. z b. z tñ immediate p^o hoc nō tāget. a. nec. b. p̄ma ps pz ex
 casu: z scōa p̄bat: n̄a q̄ncūqz. c. tāget aliquē punctū inter. a. z
 b. t̄c nō tāget. a. nec. b. s̄z imediate p^o hoc tāget aliquē pun
 ctū iter. a. z b. q̄ immediate p^o hoc nō tāget. a. nec. b. t̄z p̄ntia.
 z añs ex casu. **C** 3° d̄clō ē ista. Aliq̄ copulatiua affirmatiua **3° 2°**
 imediate p^o hoc erit falsa significādo p̄cise iuxta p̄pōnē su
 az p̄tū: cui^o q̄libz ps p̄ncipalis imediate p^o hoc erit vera:
 pz de ista. c. tāgit. a. z c. n̄ tāgit. a. vt arg^m p̄ncipale p̄bauit.
C Ex ista d̄clone seq̄t p̄mo. q̄ aliq̄ v̄lis n̄ solubil̄ imedia
 te post hoc erit fla: cui^o q̄libet singularis quā apta nata est
 h̄re imediate post hoc erit vera. pz de ista. v̄trūqz istoz est
 v̄ez demōstratis p̄ozib^o d̄dictozys: ipsa. n. cōtinue erit fal
 sa. z tñ q̄libet istaz imediate p^o hoc erit v̄a. v̄z. hoc istoz ē
 v̄ez. demfando affirmatiua. z hoc istoz ē v̄ez: d̄m̄fando
 negatiua. **C** 2° seq̄t. q̄ aliq̄ ē 2° n̄a bona z formal: c^o q̄libz p̄ **Coz^m**
 missaz imediate post hoc erit v̄a. z 2° n̄s imediate post hoc
 erit falsū significatib^o p̄missis: z 2° n̄te iux̄ cōez modū signi
 ficādi. pz d̄ ista 2° n̄a. h̄ istoz ē v̄ez. z hoc istoz ē v̄ez: d̄m̄f
 tis p̄ozib^o d̄dictozys. iḡ v̄trūqz istoz ē v̄ez. **C** 4° cōclō ē **4° 2°**
 ista. Aliq̄ ppōes erūt vere: z tñ nunq̄ erit ita sic ille signi
 ficabūt. patet de istis. c. tāgit. a. c. non tāgit. a. q̄. n. erūt
 vere manifestum est: sed q̄ nunq̄ erit ita: sicut ille signi
 ficabūt. pz. qz nunq̄ erit ita q̄. c. tāgit. a. z q̄. c. non tāgit.
C Ex ista cōclone seq̄t p̄mo. q̄ illa 2° n̄a n̄ valet. ita erit sic **Coz^m**
 p^o significabit: z ita erit sic scōa significabit. q̄ ita erit sic il
 le due significabūt: sic n̄ seq̄t. ita erit q̄ h̄ istoz ē v̄ez: z ita
 erit q̄ h̄ istoz ē v̄ez. d̄m̄fando p̄ora d̄dictoria. q̄ ita erit q̄
 v̄trūqz istoz ē v̄ez. **C** 2° seq̄t. q̄ ista 2° n̄a nō valet. si aliq̄ **Coz^m**
 ppōes sunt v̄e. ita est sic ille significāt. q̄ si aliq̄ ppōes
 erūt v̄e. ita erit sic ille significabūt: sic n̄ seq̄t: si aliq̄ ppōes
 sunt vere: ex bis ē formabilis copulatiua affirmatiua ve
 ra. ergo si aliq̄ ppōes erūt vere ex bis erit formabilis
 copulatiua affirmatiua vera. vt pz ex predictis d̄dcōrys.

His visis pz solutio rōnis admittēdo casuz: z v̄lteri^o
 nego q̄ illa copulatiua erit v̄a. Et ad p̄ba
 tionē. taz p̄ma ps: q̄z scōa imediate post hoc erit vera. iḡ
 illa copulatiua imediate post hoc erit vera: nego 2° n̄tiam:
 nec sic inuestigat v̄itas copulatiue: o3 aut sumere in añte: q̄
 ille ptes erūt sil v̄e. qđ negatur. lz. n. imediate post hoc ille
 erunt vere. z imediate post hoc erunt false: non tamen
 simul erunt vere: nec simul erunt false. quare zc.

C La^m d̄ exceptiua p̄mi et scōi ordinis: z q̄l̄r est probāda.
Vigesimo quarto p̄ncipaliter ad q̄
 stionem arguitur sic. bec i
 uicem contradicunt. Tu incipis scire com
 munem ppōnem p̄ter. a. tu non incipis sci
 re cōez propōnē p̄ter. a. z pole est eadē esse
 duo vera. ergo itentū. tenet d̄sequētia. cū p̄
 ma parte añtis: z scōam p̄bo ponendo.

tributionem: et nullam includit equale vel inequale. **C** 2° sequitur. **Q**uod si a. est duplum ad b. secundum longitudinem. a. est duplum ad b. non tamen si a. est maius b. secundum latitudinem. a. est maius b. quam duplum et triplum nullam includunt distributionem: quia tamen includit comparatiuus gradus. **C** Notandum tamen quod philosophice loquendo illud est alteri equale: vel duplum ad illud: quod est omnem dimensionem est tale: qualiter sum sepe locutus. sed ad sensum philosophice procedo variandi causa tribuendi modum. **C** 3° conclusio est ista. a. excedit b. per duo semipedalia: et tamen a. non excedit b. nisi per unum semipedale. prima pars patuit in casu argumenti. et secunda probatur in eodem casu: quia a. est pedale b. semipedale secundum omnem dimensionem. igitur a. non excedit b. nisi per unum semipedale. quare etc. **C** Ex ista hinc sequitur primo. **Q**uod per utrumque istorum semipedalium a. excedit b. et tamen a. non excedit b. nisi per alterum ipsorum. patet ut prius. **C** Secundo sequitur. **Q**uod a. excedit b. precise per unum istorum: et tamen per nullum istorum precise. a. excedit b. prima pars patet: et sic de se: ex quo per quolibet istorum a. excedit b. **C** 4° est ista. **T**ertio a. est precise bipedale: et tamen a. excedit b. per bipedale: probatur et pono quod a. sit bipedale: longum: bipedale: latum: et bipedale: profundum. b. vero bipedale: longum: bipedale: latum: et bipedale: profundum. isto posito (patet) ex quo a. superaddit b. duo pedalia. **C** Ex ista hinc sequitur primo. **Q**uod b. est precise pedale: et tamen b. non est precise pedalis quantitatatis. prima pars patet per exponetes: et ex alio: quia non refert addere dictionem exclusivam predicato in recto. 2° vero est evidens. quia b. est alterius quantitatatis quam pedalis: ex quo est bipedale. **C** 2° sequitur. **Q**uod illa ratio non valet b. est precise pedale. igitur b. non est bipedale. ratio enim est vera et ratio falsum (vnde concedo) quod b. est precise pedale: et ideo b. est precise bipedale: sicut idem homo est precise calidus: et precise albus. respondet ad rationem admissio casu: nego illam a. est triplum ad b. et ad probationem responde-

His visis tur tripliciter. primo negando illam rationem per duo semipedalia. a. excedit b. igitur a. excedit b. per duo semipedalia: nec sequitur per duo semipedalia a. excedit b. et eadem sunt unum pedale. igitur per unum pedale a. excedit b. sed bene sequitur. igitur per aliqua que sunt unum pedale a. excedit b. 2° negat illa ratio a. excedit b. per duo semipedalia. g. a. excedit b. per unum pedale. alternatis enim vicibus a. excedit b. per duo semipedalia: semper unum commensurando. b. idem bene sequitur a. excedit b. per duo semipedalia sine commensuratione alicuius illorum ad b. igitur a. excedit b. per pedale: sed ratio est falsum. 3° rursus obligatorie negando illam a. excedit b. per duo semipedalia: et contra a. excedit b. per c. d. semipedalia. Et ad probationem a. excedit b. per c. semipedale: et excedit d. per b. semipedale: concedendo primam partem: nego secundam tanquam repugnantem posito cum opposito bene negati: et vno concessio. sequitur enim a. est pedale duplum ad b. et non excedit b. per c. d. et excedit b. per c. semipedale. igitur non excedit b. per d. semipedale. maior est casus cum opposito bene negati: et minor est concessio: vbi vero primo proponere illa a. excedit b. per d. semipedale: et concedere ea: et negare altera scilicet loco opposita. quare etc.

Capitulū de illatione terminorum correlatiuorum inuicem. **V**igesimo sexto principio ad rationem argumenti. ista sunt duo vera in casu. A. est centuplum ad b. et idem a. non est centuplum ad b. et eadem inuicem dicunt. g. quod va. t. ratio cum minori: et maiore probatio: ponendo quod a. sit bipedale secundum omnem dimensionem. b. vero pedale secundum omnem dimensionem. isto posito patet quod a. non est centuplum ad b. et quod a. est centuplum ad b. probatur a. est duplum ad b. g. a. est centuplum ad b. patet: ab vno conuertibili ad reliquum: quia duplum et centuplum conuertuntur. o. n. duplum est centuplum: et contra: quod probatur: quia o. n. duplum ad suam medietatem est centuplum ad suam centesimam partem: et o. n. centuplum ad aliquam eius partem vel ad aliquam aliud est duplum ad suam medietatem.

Pro solutione huius argumenti ponuntur quatuor conclusiones quarum prima est ista. Aliquod patet per relationem inuicem conuertuntur: que tamen non sunt inuicem correlatiua patet de istis: duplum et centuplum. sunt enim relatiua: quoniam duplum referunt ad subduplum: et centuplum ad subcentuplum: et conuertuntur per argumentum: sed non sunt inuicem correlatiua: quia tunc hec ratio esset bona. a. est duplum ad b. g. b. est centuplum ad a. sed notum est hanc conclusionem non valere. **C** Ex ista hinc sequitur primo. **Q**uod aliquod est relatiuum cui non correspondet nisi unum correlatiuum: et tamen infinita relatiua sunt cum illo conuertibilia (patet) nam isti relatiui dupli: non correspondet aliud correlatiuum quam ly subduplum: et tamen infinita relatiua sunt cum illo conuertibilia: videlicet triplum: quadruplum: quintuplum: et sic de alijs in infinito. **C** Secundo sequitur. **Q**uod aliquod est relatiuum cum quo magis conuertitur non correlatiuum quam correlatiuum (patet) quia optime sequitur. duplum agit per se in a. g. centuplum agit per se in a. et contra: sed ex isto ante non sequitur: quod subduplum agit per se in a. **C** 2° est ista. Aliquod sunt duo correlatiua que cum termino adverbiali vel suppletive vice eius non sunt inuicem illatiua (patet) quia non sequitur. a. est plus quam duplum ad b. g. b. est plus quam subduplum ad a. dato enim quod a. est vndique tripedale: et b. pedale: foret ratio verum sine ratione: sed bene sequitur. a. est plus quam duplum ad b. g. b. est minus quam subduplum ad a. et ratio est verum sicut ratio. **C** Ex ista hinc sequitur primo. **Q**uod ista ratio non valet. a. est duplum ad b. in c. loco: g. b. est subduplum ad a. in c. loco (dato enim) quod a. sit in c. loco: et b. in d. loco: est ratio vera et ratio falsum. **C** 2° sequitur. **Q**uod ista ratio non valet. a. est duplum ad b. 3° c. quantitate g. b. est subduplum ad a. 3° c. quantitate (supposito namque) quod totalis quantitas a. sit c. et totalis quantitas b. sit d. est ratio verum: et sequens falsum (ex eo) quia b. non est subduplum ad a. secundum c. quantitate: sed secundum d. partem casus. **C** 3° est ista. A. erit relatiuum ad b. et tamen b. nunquam erit subrelatiuum ad a. probatur (et pono) quod a. sit unum bipedale: et per totam horam futuram erit bipedale: sed non erit a. imo c. b. vero sit pedale: et tamen quantitatatis ratione erit: sed non mutabit denominationem: isto posito (patet) prima pars conclusionis quoniam hoc erit relatiuum ad b. demonstrando a. et hoc erit vel erit a. g. etc. 2° pars patet quia nullum a. post hoc erit a. ut suppono: g. b. non erit subrelatiuum ad a. **C** Ex ista hinc sequitur primo quod a. erit relatiuum ad b. quando b. erit centuplum ad a. et tamen unum a. erit o. n. a. probatur et pono quod unum bipedale sit alicuius centesima pars sit etiam a. que erit omne a. ita quod illud bipedale nunquam amplius erit a. b. vero sit: et erit centuplum ad illam partem que erit a. isto posito patet correlatiuum. **C** Secundo sequitur. **Q**uod a. et b. erunt duo quanta quorum unum erit relatiuum ad reliquum: et tamen nec a. erit relatiuum ad b. nec b. erit relatiuum ad a. (patet) dato quod a. sit bipedale: et b. pedale: et quod nunquam post hoc aliquid denominabitur a. nec aliquid denominabitur b. isto posito patet correlatiuum intuenti. **C** 4° conclusio est ista. A. erit relatiuum ad b. et b. erit relatiuum ad c. et tamen illud a. nunquam erit relatiuum ad c. (patet) ista conclusio suppono cum prima parte: quod a. et c. nunquam simul erunt. isto posito manifestum est quod a. nunquam erit relatiuum ad c. ex quo a. et c. nunquam simul erunt. **C** Ex ista conclusione sequitur primo. **Q**uod a. erit in relatiuo maius quam erit c. et tamen a. non erit relatiuum ad c. Secunda pars est evidens: et prima probatur. nam a. erit maius quam erit c. et non indiuisibiliter maius (ut suppono) ergo in aliqua proportione: sed non videtur in qua proportione ultimate et complete: nisi in proportione dupla. ergo a. erit maius quam a. in proportione dupla: et per consequens a. erit in duplo maius quam erit c. **C** Secundo sequitur. **Q**uod quicquid erit a. b. et c. erunt: et contra: et tamen a. erit relatiuum ad b. et b. erit relatiuum ad c. et tamen a. nunquam erit relatiuum ad c. probatur (et pono) cum prima parte conclusionis: quod a. erit relatiuum ad b. et quod c. aliquando erit c. et aliquando erit non c. sic quod quando cumque ipsum erit c. b. erit relatiuum ad ipsum c. et non a. et quando cumque c. erit non c. a. erit relatiuum ad ipsum: isto posito patet correlatiuum.

Cor^m

Cor^m

2°

Cor^m

3°

Cor^m

Cor^m

4°

Cor^m

Cor^m

His visis rñdet ad rōnez pcedēdo ista eē duo dī-
ctoria: r negādo ipa duo eē vera: r ad pro-
bationē: nego illā. a. ē cētuplū ad. b. r tūc ad argumentū. a. ē
duplū ad. b. g. a. ē centuplū ad. b. nego dñam (r ad pbatio-
nez) dico: qz lz arguat ab vno pvertibili ad reliquū: tñ fal-
lit argumētū: qz nō arguit rōne toti⁹ extremi: s3 rōne ptis:
lz enī duplū. r centuplū sint iuicēz pvertibilia: nō tñ duplū
ad. a. r cētuplū ad. a. sicut i alyz sepissime patuit: hō enī r ri-
sibile: iuicē pvertunt: r tñ nō segt: tu es risibilis i. a. loco. g
tu es hō i. a. loco: qz casu pōito: ē añs vez: r dñs flz. qre rē.

Capitulum de finitate: r infinitate numeri.

Vgesimo septio pncipalr ad qōnez
arguit sic: hec sūt duo va i
casu. A. ē nūerus finit⁹: r idē. a. nō ē nūerus
finitus: r eadē dīcūt. g qō vera (dñā t3 cū
minori) r maiorē pbo sic (r pono) q. a. sit
numerus qtuoz punctoz: isto posito (p3)
q. a. ē numer⁹ finitus: r q. a. non sit nūerus

finitus arguit sic: si aliqs sit nūer⁹ cuius oēs vnitates non
sint finite ille numer⁹ nō ē finitus: s3. a. ē hō. g rē. p3 dñā cū
maiori. r minorē pbo. a. ē nūerus: r oēs vnitates. a. nō sunt
finite. g. a. ē nūerus: cui⁹ oēs vnitates nō sūt finite (p3 dñā
cū maiori) r minorē pbo sic: nulle sūt oēs vnitates. a. g om-
nes vnitates. a. nō sunt finite (p3 dñā) tenēdo ly oēs colle-
ctiue: r añs pbat: qz nllē due sūt oēs vnitates. a. nec aliqne
tres: ne aliq qtuoz. g rē. p3 dñā cū pma pte. r fa pbat: qz i.
a. nūero sunt qtuoz binary: r quatuoz ternary. tertia ps ē
p3: qz quatuoz vnitates q sūt ista quatuoz puncta nō sunt
illius. a. sed sunt ipsuz. a. g nō sunt oēs vnitates illi⁹. qre rē.

Pro solutione hui⁹ argumenti pono quatuoz
pnes: quaz p⁹ ē ista. Nulla vni-
tas ē alicuius numeri nisi illa sit pars eiusdē: ista p⁹ indu-
ctiue: qm si aliqua vnitas ē numeri binary: illa est pars nu-
meri binary: r si ē vnitas numeri ternary: ista ē pars nūeri
ternary: r sic de alyz. Ex ista p⁹ne segt pmo. Qz nlls nu-
merus ē alicuius numeri nisi ille sit ps eiusdē: p3 ex p⁹ne r
inductiue. si enī binary ē numeri ternary: ille ē pars illius: r
si ē numeri qternary: ipse ē pars eiusdē: r sic de alyz. Ex
segitur. Qz quatuoz vnitates nullius numeri quaternary
sunt oēs vnitates: pbat: naz si qtuoz vnitates alicuius nu-
meri quaternary sūt oēs vnitates. g ille quatuoz vnitates
sūt illius numeri: sed ille quatuoz vnitates sunt numerus
quaternarius. g numerus quaternari⁹ ē numeri quaterna-
ry: r p dñs numerus quaternari⁹ ē pars numeri quaterna-
ry: qd est impossibile sumēdo numez pprie. Ex p⁹ est ista.

Loz^m

Loz^m

2° p

Loz^m

Loz^m

3° p

Oēs vnitates. a. numeri sunt: r nulle sunt ille (p3 p⁹. pars)
tenēdo ly oēs diuisiue: qz aliq vnitates. a. numeri sūt: r nul-
le sunt vnitates. a. nūeri gn ille sint. g oēs vnitates. a. nūeri
sūt r ps pbat: qz si aliq vnitates sūt ille. g aliq vnitates sūt
oēs vnitates. a. nūeri: dñs ē flm siue teneat ly oēs collecti-
ue: siue diuise vt probauit arg^m: dñā t3: qz relatiū refert ter-
minū distri^m i ordine ad suū signū. Ex ista p⁹ne segt p. q
oēs vnitates. a. nūeri sūt: r ille sūt finite: r tñ nulle vnitates
finite sūt ille. pma ps r vltima patuit: r fa pbat: qm ly ille
suppōit distributie p depēdētiā ad illū terminū vnitates: r
ē subz. g equalit isti: oēs vnitates. a. nūeri sunt finite: s3 hec
ē vera. g rē. Ex segt. Qz oēs vnitates. a. nūeri sūt due: vel
tres: r tñ nec oēs vnitates. a. nūeri sūt due: nec oēs sūt tres.
p^o ps p3: p exponētes: ex q nulle qtuoz vnitates sūt. a. nūeri
tenēdo ly qtuoz collectiue. fa vero ps ē euidēs: qz suū dī-
ctoriū ē falsuz: vt p3 p exponētes. Ex p⁹ est ista. Aliqs ē ma-
ximus nūer⁹. a. r tñ nlls numer⁹ ē oēs vnitates. a. p^o ps p^o
bat sic: p^o nūer⁹ ternari⁹. a. ē maximus nūerus. a. ergo ali-
quis ē maximus nūerus. a. añs pbat: qz ille numer⁹ ē nu-
mer⁹ magn⁹. a. r nullus numer⁹. a. ē maior illo. g ille nume-
rus ē maxim⁹. fa vo ps p3: qm nulle vnitates sūt oēs vnita-

tes. a. s3 ois numer⁹ ē aliq vnitates. g nullus numer⁹ ē oēs
vnitates. a. dñā t3 cū minori: r maior ē pbata supius. Ex
ista p⁹ne segt pmo. Qz i. a. numero sunt qtuoz numeri terna-
ry: quoz qz ē maximus numer⁹. a. p3 dato: qz ille vnitates
sint. b. c. d. g. nā p^o numer⁹ ternari⁹ g ē. b. c. d. ē maxim⁹ nūe-
r⁹. a. vt p3 p exponētes. g p idē scdus nūerus ternari⁹. a. g ē
. c. d. g. r dñr 3°. ternari⁹ g ē. d. g. b. r 4° filir g ē. g. b. c. qre rē.
Ex segt. qz ista dñā nō valet: p^o nūer⁹ ternari⁹. a. ē ma-
xim⁹ nūerus. a. g nullus nūer⁹. a. ē ita magn⁹ sicut p^o ter-
nari⁹. a. nec arguit ab exposita ad alterā exponētiū. qz nō cō-
cedit añs exponēdo suplatiūū positiuē: s3 ppariue. Ex p^o
ē ista. Aliqs numer⁹ ē finit⁹: cui⁹ oēs vnitates nō sūt finite:
p3 tenēdo ly oēs collectiue: vñ. a. nūerus ē finit⁹: cuius oēs
vnitates nō sūt finite: qz nulle sunt vnitates. a. nūeri: vt pa-
tuit: nec iste dñā oēs vnitates. a. sūt finite: oēs vnitates. a.
nō sūt finite: tenēdo ly oēs i pma diuisiue r i scda collecti-
uē imo ambe sūt simul vñ. Ex ista p⁹ne segt p. Qz illa dñā nō
valet oēs vnitates. a. nō sūt finite. g nulle vnitates. a. sūt fi-
nite: r si allat illa regla: negatio postposita facit egpollere
suo dñio: vez ē: qñ sig^m vñ diuisiue tenet: cui⁹ oppo^m sup-
ponit i hac p⁹ne. Ex segt. qz illa dñā nō valz: oēs vnitates
. a. nō sunt finite. g aliq vnitates. a. nō sūt finite: nec arguit
ab vno subalterno ad reliquū: qm añs nullibi subalternat:
nisi signū diuisiue sumat: signū enī vñ non pstituit figurā
nisi diuisiue sumat: vt i altero pncipali videbit.

His visis p3 solutio rōnis pcedendo illa dīctoria: r
negādo illā. a. nō ē nūer⁹ finitus: r ad pba-
tionē: si aliqs numerus sit: cuius oēs vnitates nō sunt fini-
te: ille nō ē finit⁹: s3. a. ē hō. g rē. rñdet qz si i maiori ly oēs te-
net collectiue: illa maior ē falsa vt oñdunt pnes: si at diuissi-
ue sumit: nego minorē: r pcedo: q. a. ē nūer⁹: cui⁹ oēs vnita-
tes sūt finite. r ad rōnē nulle sunt oēs vnitates. a. g nō oēs
vnitates. a. sūt finite: nego dñam: dñā tñ eēt bōa si i pte ly
omnes teneretur collectiue: quare rē.

Capitulum de signo vñ: taz collectiue: quaz diuisiue tento.

Vgesimo pncipalr ad qōnez arguit
sic: h sūt duo va. Oēs apli
dei sūt. i. z. r aliq apli dei nō sūt duodeci: r
eadē formatr iuicē dīcunt. g qō va: dñā t3
cū miori: qz vñs affirmatiua: r pticlaris ne-
gatiua de vñlib⁹ extremis debite supponē-
tib⁹: sūt dīctorie i figura: s3 h sūt hui⁹. g rē.

s3 maiorē pbo: nā q negatiua sit vera: manifestū est: qz Pe-
trus r Paulus nō sūt. i. z. r petr⁹ r paulus sūt aliq apli: ergo
aliq apli dei nō sūt duodeci: p3 dñā: ab inferiori ad suū sup^o
negatiōe postposita r cū dñito medio. r añs ē vez. g r dñs.
iā pbat vñs affirmatiua sic: isti sūt duodeci: r isti sūt oēs
apli dī dōmstrādo pte oēs aplos. igif oēs apli dei sūt duo-
deci: p3 dñā asili taz i nūero singlarit: qz i plali: nā oprie seg-
tur: hoc currit: r hoc ē ois hō. g ois hō currit. ēt isti currit: r
isti sūt oēs hōies. g oēs hōies currit: qre filr vñ seg i ppoito.

Pro solutiōe hui⁹ argumēti pono quatuoz pnes:
quaz pma ē ista. Aliq ē vñs affir-
ma cuius subm supponit p plib⁹: r tñ nō rtingit descēdere
ad aliqd: nec ad aliq illaz: p3 de ista: oēs apli dei sūt. i. z. sup-
posito q ly oēs teneat collectiue: q. n. illa sit vñs: p3: qz s3
icif termin⁹ cōis solo signo vñi determinat⁹ denoiantē ipsā:
sic. n. fig^m vñe tētū diuisiue: fac pponē vñz: ita r tentū colle-
ctiue. Itē q s3 suppoat p plib⁹ manifestū ē: qz suppoit p
oib⁹ aplis: r q nō rtingat descēdere ad aliqd illoz: nec ad
aliq eorūde: pbat: qz nō sequit: oēs apli dei sunt. i. z. s3 petr⁹
r paul⁹ sūt apli dei: g petr⁹ r paul⁹ sunt. i. z. Ex ista p⁹ne se-
quit p^o. Qz aliqs termin⁹ suppoit p plurib⁹. r tñ nō suppoit p
aliquo illoz: nec p aliqb⁹ eorūde: p3 de sbo illius vñs: ex q
enī suppoit p oib⁹ apostolis dei: suppoit p pluribus: r qz nō
rtingat descēdere ad aliqd: nec ad aliqua illaz: iō nō suppoit

Co^m p aliquo: nec p aliquibus eorūde. **Co^m** Scdo sequit. **Co^m** Aliq
 est vlis cuius subz supponit p pluribus: tñ nō ē apta nata
 bre nisi vnaz singularē (p3 de pdicta vli) qñ nō ē apta nata
 bre nisi vnā talē: isti apli dei sūt duodeci dēmostrādo oēs
 aplos dei: t tenēdo ly isti collectie. **Co^m** 2° ē ista. Aliq ē vlis
 affirmatiua: cui cōrñdz taz picularis qz idefinita: cui tñ nō cor
 rñdet ppō subalterna (p3 de ista) oēs apli dei sūt duodeci
 cui cōrñdz h picularis: alig apli dei sūt duodeci: t h idefi
 nita: apli dei sūt. iz. t tñ illa nō h3 subalternuz: qñ si hfer:
 maxie: videref vna dictaz ppōnū: t cuz qz istaz sub drie
 tur illi: alig apli dei nō sūt. iz. tunc illa iuicē diceret: alig
 apli nō sūt. iz. t oēs apli sūt duodeci: qd ē falsuz: qz qz ista
 rum ē vera. **Co^m** Ex ista p̄ne segt p̄. **Co^m** sic sub subo vlis affir
 matie supponēte p pluribus nō ptingit descēdere copula
 tiue: ita sub subo sue picularis: vel idefinite nō ptingit dscē
 dere diuictie (p̄ma ps p3) qz nō segt: oēs apli dei sūt duo
 deci t isti sūt oēs apli dei. ḡ isti sūt duodeci: t isti sūt duode
 cis t sic de singulis (fa ps segt) qz hoc argu^m nō valz: alig
 apostoli sūt duodeci t isti sūt oēs apli. ḡ isti sūt duodeci vel
 isti sūt duodeci: vel sic de singulis. **Co^m** 2° segt. **Co^m** sub subo
 vlis pdicte: vel picularis sue: aut idefinite ptingit descēde
 re copulati vel p vnā ppōnē singularē: p3: qz optime segt:
 oēs apli sūt. iz. t isti sūt oēs apli. ḡ isti: t isti: t sic de singulis
 sūt. iz. dēmostrādo p̄tinue solū duos: vel tres. ex eodē ante:
 et segt singlr: qz isti apli dei sūt. iz. dēmostrādo oēs: p̄similiter
 dscēdat sub subo picularis vel idefinite. **Co^m** 3° ē ista. Ali
 qua ē vlis affirmatiua qñ nō ē ppe exponibiliter pbāda: s3
 more piculariū resolublī iferēda: p3 de pdicta vli cui^o nō
 sūt ille exponētes: apli sūt. iz. t nulli sūt apostoli qñ illi sūt
 iz. cū fa exponēs flā nō segt ex illa vli vera: s3 pdicta vlis
 sic pbat: isti sūt. iz. t isti sūt oēs apli. ḡ oēs apli sūt. iz. ḡ rē.
Co^m Ex ista p̄ne segt p̄. **Co^m** aliq exclusiua ē exponibilis cui^o
 vlis nō ē alicui^o sue exponētis illatiua: p3 de ista: tñ. iz. sūt
 apli: q̄ sic expōit. iz. ff apli: t nō plures q̄ duodeci sūt apli:
 dz enī expōi: ḡfa pluralitat: qñ respicit signū vle collectie
 sūptū: s3 qñ diuissue: exponēda ē p notā ifinitatōis: vlis at
 pdcā hui^o exclusiue: nō ē exponēda vt p3. **Co^m** 2° segt. **Co^m** aliq
 ē exclusiua affir^o p̄mi ordīs: cui nō cōrñdet aliq exceptia:
 p3 d̄ pdicta exclusiua: cui si cōrñdz aliq exceptia maxie vi
 deref illa. nulla p̄ter. iz. sūt apli: s3 hec nō qz exclusiua ē ve
 ra: t exceptia ē falsa. **Co^m** 4° ē ista. Aliq ē vlis affirmatiua
 cui nec d̄riū: nec d̄dictoriū figurālī cōrñdz: p3 de sepe dcā:
 si enī hfer d̄dictoriū in figura maxie videret illd: alig apli
 nō sūt duodeci: s3 hoc nō: qz tunc duo d̄dictoria eēt simul
 vera: vt oñdit argu^m: t ex B statī hētur alia ps p̄nis. v3. qz nī
 h3 d̄riū: he enī ppōnes: nulli apli sūt duodeci: t alig aposto
 li nō sūt duodeci cōrñdet d̄rie: t d̄dictorie illi: oēs apli sūt
 duodeci: qñ ly ois tenet diuissue. **Co^m** Ex ista p̄ne segt p̄
 mo. **Co^m** illa p̄na nō valet: alig apli nō sūt. iz. ḡ nō oēs apli sūt
 duodeci: tenēdo ly oēs collectie: nec arguif ab vno querti
 tibili ad reliquū nisi ly oēs teneret diuissue. **Co^m** 2° segt. qz hec
 sūt duo falsa: t nō d̄dicunt: oēs apostoli dei sūt. iz. t nō oēs
 apostoli dei sūt. iz. dato qz in p̄ma signum vle affirmati
 uuz teneat diuissue: t i scda collectiue: ex quo imediate: se
 quit: qz ille non quertunt: oēs apli dei sūt. iz. t oēs aposto
 li dei sūt. iz. nec ille nō oēs apli di sūt. iz. t nō oēs apli di sūt. iz.
 supposito sp qz signū affirmatiuū difformiter teneatur.

posito: t si dictis i hoc pncipali aliqñ opposita dixerim: itel
 lexi de signo vniuersali diuissue tento: quare zc.

Co^m Capitl3 de finitate ac ifinitate hōiuz ac entiuū humanorū.

Vigesimo nono pncipaliter ad qōnē
 argumti sic. h sūt duo ve
 ra i casu. In finiti sūt hōies: t nō ifiniti sūt
 hōies: t eadē iuicē formaliter d̄dicūt. ḡ qd
 va: p̄na t3 cū miori: t maiorē pbo: t pono qz
 qlibet hō alb^o hēat filiū album: isto posito:
 p3: qz illa ē va: nō ifiniti sūt hōies: qz nō est
 possibile eē ifinitos hōies: s3 alterā partē pbo. s. ifiniti sūt
 hōies: qñ gl3 hō alb^o: h3 filiū albū. ḡ ifiniti sūt hōies: p3 p̄na:
 qz si p̄cise finiti sūt hōies: t aligs hō ē alb^o. ḡ dat aligs hō al
 bus: q nō h3 filiū albū: qd ē oppositū aūtis: t positi forte h
 diceref nō admittēdo casuz: qz gl3 hō alb^o hēat filiū albū:
 qz admissio illo optie segt qz ifiniti sūt hōies. **Co^m** t̄ra: pono:
 qz fortes t plo sūt oēs hōies albi: t for. sūt pater platonis:
 pla. vō nō sūt p̄ alicui^o: s3 hēat vnicū asinū albū: ḡ sūt filius
 alicui^o asini: isto posito: p3: qz gl3 hō alb^o hēat filiū albuz: qz
 for. h3 filius albū. v3. platonē: t pla. h3 filiū albū. s. asinus: t
 for. t pla. sūt oēs hōies albi: quare zc.

Pro solutiōe hui^o argumēti pono q̄ttuor p̄nes:

quaz p̄ ē ista. In finita sūt entia
 hūana: t tñ nō ifiniti sūt hōies. fa ps ē euidentis: t p̄ pbat: p̄
 qz duo sūt entia hūana: t tria: t q̄ttuor: t sic i ifinitū. ḡ ifini
 ta sūt etia hūana: p3 p̄na: t aīs pbat: qz due sūt ptes p̄portō
 nales humane. ḡ duo sūt entia humana: Itē tres sūt ptes
 p̄portōales hūane. ḡ tria sūt entia hūana: t sic de alyz: t te
 nēt oēs ille p̄ne ab iferiori ad suuz supi^o affirmatiue t sine
 ipediūto. **Co^m** Ex ista p̄ne segt p̄mo. **Co^m** aliq aialia sūt ifini
 ta: t eadē sūt solū mō finita: pbat: duo aialia sūt ifinita: t
 eadē sūt solum^o finita aialia. ḡ rē. aīs pbat: ex h: qz duo
 aialia sūt ifinita entia: qz ifinite ptes q̄titatie: t eadē sūt
 solū mō finita aialia: q̄re zc. **Co^m** 2° segt. **Co^m** ista p̄na nō valz:
 h entia sūt ifinita: dēmostrādo duos hōies: t h entia sūt
 duo aialia. ḡ duo aialia sūt ifinita: supposito: qz ly ifinita
 vtrobiz: teneat adiectie: aīs. n. ē vex: qz maiō significat cō
 uertiblī: qz h entia sūt ifinita entia: s3 p̄ ē falsa: qz significat
 assertie duo aialia eē ifinita aialia: tcederef tñ p̄ si ly ifini
 ta teneret i neutro ḡne substātūto: qz egpoleret huic p̄ni
 iferēde: duo aialia sūt ifinita entia: qd tcedit. **Co^m** 3° ē ista.
 Aliq entia sūt hōies ifiniti: t eadē entia nō sūt aialia ifini
 ta. fa ps ē euidēs: qz nulla etia sūt aialia ifinita: s3 p̄ma pba
 tur: aliq etia sūt hōies alicui^o ifiniti. ḡ aliq entia sūt hōies i
 finiti: p3 p̄na: ab vno quertibili ad reliquū: vñ ly ifiniti: t ly
 alic^o ifiniti: i eodē casu quertūt: aīs at p3: qz aliq etia sūt
 hōies p̄mi etis: qd ē ifinituz. **Co^m** Ex ista p̄ne segt p̄. qz aliq
 hōies sūt ifiniti: t illi idē nī sūt nisi finiti: p3: supposito qz ly
 ifiniti i p̄ma pte teneat i ḡtūo casu: t i fa i recto. **Co^m** 2° segt
 qz ifiniti hōies sūt: t tñ nō plures q̄ duo hōies sūt: p3: suppo
 sito qz duo hōies sūt oēs hōies: t qz ly ifiniti teneat i ḡtūo ca
 su. vñ h nō d̄dicūt ifiniti hōies sūt t nō ifiniti hōies sūt: si
 ly ifiniti difformiter casualr substīeat. **Co^m** 3° ē ista. Quilz
 hō h3 filiū: t tñ nulli^o hōis ē aligs fili^o: pbat: t pono: qz nul
 luz ens sūt fili^o alic^o hōis: tñ gl3 hō hēat vnū asin^o: ḡ sūt fili^o
 alic^o: isto posito: p3 p̄ma ps: t fa pbat: qz si nō. def oppo^m: t
 arguif sic: alic^o hōis ē aligs fili^o. ḡ aligs fili^o ē alic^o hōis: t p
 p̄na: aligs fili^o ē fili^o alic^o hōis. p̄na ē casuz. t p̄ma p̄na t3:
 p quertionē simplicē: fa vō qz sp iuxta obliquū itelligit s3
 iectū exp̄ssuz. idē enī ē quertiblī asin^o ē hōis: t asin^o ē asin^o
 hōis. **Co^m** Ex ista p̄ne segt p̄mo. **Co^m** illa p̄na nō valet. iste asin^o
 nō ē alicui^o hōis: t iste asin^o ē aligs fili^o. ḡ aligs fili^o ē alicui^o
 hōis: qz in ante ly aliud substātūū respicit obliquus casuz:
 t aliud i p̄te: s3 ex illis p̄missis bñ segt: qz aligs filius ē ass
 nus alicuius hōis. **Co^m** 2° segt. **Co^m** illa p̄na non valet: nullus
 filius ē alicuius hominis: quilibet asinus ē filius. ḡ nullus

His vlis p3: solutio rōnis cū dicitur: ista d̄dicunt: oēs
 apli sūt. iz. t alig apli nō sūt. iz. distinguo
 de ly oēs: vtz collectiue: vel diuissue teneat: si p̄mo modo:
 nō d̄dicūt: nec illi vli alr dat d̄dcōziū: qz p negatiōez p̄posi
 tā toti: si vō diuissue: nego illā vlem affirmatiuā: qz in ante
 supposito ē terminos plis nūeri teneri collectiue: t i p̄te di
 uissue: t ad similitudinē dico: qz nulla ē similitudo: p3: dicē
 do i singulari nūero de se: i plurali vō ē euidēs: qñ ly isti in
 maiori neccio tenet diuissue: sic ly oēs i p̄te: q̄liter nē i p̄

4° asin^o e alicui^o hois: pp eandē causaz: s; ex illis pmissis solū
 seqt: q nullus asin^o e fili^o alicui^o hois. ¶ 4° e ista. Dis si
 lius e albus: r sor. h; filiu: r tñ suus fili^o nō e alb^o (p; suppo
 sito q ois fili^o sit albus: r q sor. h;at vnū filiū: q nō sit fili^o
 eius s; alteri^o: isto posito (p; p^o ps p^o nis) r fa pbat: q; si su
 us filius e alb^o. g sor. fili^o e alb^o. nō e d casuz. ¶ Ex ista p
 ne seqt p. q ista pna nō valet. iste asinus e tu^o: r iste asin^o e
 fili^o. g aligs filius e tu^o (supposito) enī q habeas asinū: q
 sit fili^o: r q nihil sit filius tuus: e ams verū r nō falsū: r h
 pp aliā depēdētā quā h; ly tuus i pñte r manēte: iō ex il
 lo ante solū seqt: q aligs filius e asinus tuus: r hoc pcedit.
 Loz^m ¶ 2° sequit. q illud arg^m nō valet: nullus fili^o e tuus: iste
 asinus e fili^o. g iste asinus nō e tuus: sed: bene sequit: q iste
 asinus nō est filius tuus (oz) enī ly tuus idē substātiuū re
 spicere i ante r i pñte: ad hoc q recte cōcludatur.

His visis rñdetur ad rōnē admissio casu: nego illā: i
 finiti sunt hoies: tenēdo ly ifiniti in recto
 (r ad pbationē) glibet hō alb^o h; filiu albu. g ifiniti sūt ho
 hoies: negat pna: r pcedo ista stare sil: glibet hō h; filiu al
 bu: r tñ solū finiti sunt hoies: vt oñdit arg^m. verū tñ: bec nō
 stāt simul: glibet hō alb^o h; suū filiū albu: r precise finiri
 sunt hoies. iō si ponit pma ps i casu nō admittit: volendo
 substinere: q iplicat dictionē eē ifinitos hoies vt sūstinet
 phūs. 3. phisicoz r p celi. pōt tñ admitti casus: r pñter pce
 dere: q ifiniti sunt hoies: r negare suū oppo^m. r cū dī: q i
 possibile e eē ifinitos hoies: dī pmo q nō e ipole: q; dō pōt
 hoc facere. 2° dī q; sit ipole: nō tñ iplicat dictionē for
 malr: iō eque bñ pōt admitti: sicut illa nullus de^o e. qre rē.
 ¶ Capitulū de differētiā iter significari per hūc terminuz
 r significari ab eodem.

Rigesimo principalr ad qōnē arguitur
 sic. Possibile e duo dictiona
 iter se dictionē eē duo vera: vel duo falsa. g pars
 affirmatiua qōnis vera (pna t; r ams pbat: po
 nendo q. a. r. b. nō significant alicui: nisi sorti vel
 platonī: r q sor. itelligat p. a. q de^o e: r p. b. q aial e. pla. vō
 itelligat p. a. q nullū aial e: r p. b. q nullus de^o e. isto posito
 .a. r. b. formalr dicit: q; q; qd r q; r cūq; significat p. a. dī
 ctoria illi^o significat p. b. r ecōtra: r q. a. r. b. sint duo falsa
 vel duo vera. pbat: q; a. r. b. aut significant sua significata
 copulatiue: aut disiunctiue: aut diuēte. si copulatiue. a. r. b. sūt
 duo falsa: q; falsū e deū eē: r nullū deū eē. silr flm e aial eē:
 r nullū aial eē. si disiunctiue: tūc. a. r. b. sūt duo vera: q; veruz
 est deū eē: vel nullū deū eē: et verū e aial eē: vel nullū aial
 esse. si aut dī q; diuēte: sequit q. a. r. b. sūt suo vā r duo flā:
 q; nō e rō qre. a. significat magis adeqte deuz esse q; nullū
 deū esse: nec ecōtra: r pariformiter nō e rō qre. b. significat
 potius aial eē: q; nullū aial eē: nec ecōtra. g videt q; taz. a.
 q; b. significat sua significata adequate: r per psequēs tā. a.
 q; b. est verū r falsum: quod erat probandum.

8° **Pro solutione** huius argumēti pono qtuor cō
 clusiones: quarū pma e ista. Ali
 qua duo significat dictionio mō: que tñ nō inuicē dicitur
 p; de istis. hō est: r nullū aial est: nō. n. dicitur. vt p; r tñ si
 gnificat dictionio mō. pma. n. significat hominē eē: r fa si
 gnificat nullū hoiez esse: lz nō adeqte. Itē iste nō dicitur:
 tu es hō: r tu es aial: tu nō es hō: r tu nō es aial: r tñ signifi
 cant dictionio: q; p^o significat te esse hoiem: r fa significat
 te nō esse hoiez. ¶ Ex ista pne seqt pmo. q; aliqua duo si
 gnificat dictionio: quoz qdlibet est verū. p; de istis: tu es
 hō: r tu es aial: quarū qdlibet est vera: tñ significant dictionio
 rie mō: q; pma significat te esse hoiez: r fa te nō esse hoiez
 ex quo significat te esse asinū: vt sepissime locut^o suz. ¶ 2°
 sequit. q; aliqua duo significat dictionio: quoz qdlibet e
 falsum. patet de istis. tu es asinus: r tu nones animal est. n.
 quelibet illarū falsa: non obstante q; significat dictionio

modo. pma. n. significat te esse asinū: r fa te nō eē asinū. ex
 quo formalr sequitur. tu nō es aial. g tu nō es asinus. ¶ 2° e
 ista. Si aliqua significat pmo r adeqte dictionio mō: il
 la inuicē formalr dicitur. p; iductiue: bec. n. formalr dicitur.
 tu es: r tu nō es: q; pma significat p^o te esse: r fa significat p
 mo te nō esse: silr bec dicitur. tu curris: r tu disputas: nō tu
 curris r tu disputas: q; significat p^o: r adeqte dictionio mō.
 ¶ Ex ista pne seqt p. q; bec duo dicitur. ois hō e: r aliq; r
 risibile nō e: q; nō significat pmo: r adeqte dictionio mō: h
 enī risibile nō e: nō significat pmo hoiez nō eē: s; risibile nō
 esse. ¶ Scdo sequit. q; si. a. significaret icōiūcte de u eē: r
 aial eē. b. vō diuēte: nullū deū esse: r nullū aial eē. a. r. b. nō
 dicerēt (p;) non significarēt pmo r adeqte dictionio mo
 do. ¶ 3° e ista. Per. a. ppōnē itelligitur. b. significatū: r
 tñ. a. ppō nō significat. b. significatū. pbat: r pono q; bec p
 positio chymera e chymera: sit. a. quā sor. credat eē istā: ce
 lū e celū: p quā itelligat celū eē celū: qd sit. b. isto posito p;
 pma ps rclonis: q; a. e mediū veniēdi in noticiā. b. r fa ps
 pbat: q; si. a. significat. b. significatū. g nāl r vel ex ipositio
 ne: non nāl r: q; tūc. a. nihil posset significare nisi significa
 ret. a. qd est falsuz: nec et ex ipōne: q; nunq; iponebat. a. si
 gnificare. b. sed chymera eē chymera. ¶ Ex ista pne seqt
 pmo. q; p. a. ppōnē significat. b. r tñ ab. a. ppōnē nō signi
 ficat. b. p; ex quo p. a. ppōnē itelligit. b. r. a. ppō non signi
 ficat. b. ¶ Scdo seqt. q; p istū terminū lumē significat te
 nebza: r tñ iste terminū lumē nō significat tenebzā. pna ps
 p; q; positinū e mediū veniēdi i noticiā puatiui. 2° vō ps
 est euidēs: q; nec nāl r nec ex ipōne ly lumē significat tene
 bzā. idē. n. inq; tū idē: semp e aptū natū facere idē: imo i po
 sitiuis e correlariū verū. nā p noticiāz sortis possum^o deue
 nire i noticiā platonis: r tñ noticiā sortis nō pt rēpētare
 platonē: nec noticiā eiusdē. ¶ 4° e ista. Quicqd r quali
 tercūq; significat p. a. dictionio: mō significat p. b. r 2°. et
 tñ. a. r. b. nō sūt dictionia (p; r pono) q; a. r. b. sūt duo. posi
 tiua: q; nō pnt eē dictionia inuicē: r q; p. a. nō itelligat aliud
 significatū q; te eē p. a. r te nō eē p. b. isto posito p; rclusio.
 ¶ Ex ista rclone seqt p. q; q; qd r q; r cūq; significat. a.
 dictionio: significat. b. r tñ nō q; qd r q; r cūq; significat p
 .a. dictionio mō significat p. b. pbat: r pono q; a. r. b. inuicē
 dicitur: r q; a. sit mediū veniēdi in noticiā hui^o: qd e te esse:
 p. b. vō non veniat in noticiā hui^o significati te non eē. isto
 posito hī cor^m. ¶ 2° seqt. q; q; qd r q; r cūq; significat vnū
 oppositoz: opposito significat r reliquū: r tñ nō q; qd r q; r
 cūq; significat per vnū oppositoz: significat opposito mō
 p reliquū (p; ex dictis) ¶ Notandū q; dīa quā facio ad
 pēs iter illas ppōnes: p. a. significat. b. r. a. significat. b. seu
 ab. a. significat. b. nō facio nisi cā vidēdi distinctionē mō p si
 gnificādi: q; sepe vbi nō occurrit pns difficultas: vnū p reliq;
 duertibilr sūt: iō rñdet ad rōnē pmittēdo hāc difficultate
 sophisticā: q; rēdo de. a. nūqd significet adeqte deū esse: aut
 nullū aial eē: si dī q; deū esse: r corrdēter. b. nullū deū eē.
 .a. r. b. dicitur: r. a. est verū r. b. falsuz. r de alyz significatis
 nō est cura: q; sūt faria significata. si autē dī q; a. significat
 adequate nullū aial eē: r. b. corrdēter aial esse: iterū dī
 cūt. a. r. b. r. a. est falsuz: r. b. verū. vbi vō diceret: q; a. r. b.
 significat illa qtuor significata adeqte. hoc nō admittitur:
 qm mere est ipole (r per hoc p; ad argumētū) q; a. r. b. si
 gnificat ista significata icōiūcte vnū. s. pmarie: r reliquū
 secundarie: qd dictionē nō fac nec vitatē: vl flitatē. qre rē.
 ¶ Capitulū de restrictione verbi: r termini distributi.

Rigesimo pmo principalr ad qōnē arguit
 sic. bec sunt duo vera. In ali
 bet instāti futuro deus erit nō exis: r in aliquo
 instāti futuro: nullus deus erit nō exis: r eades
 inuicē formalr dicitur. g qd vera. pna t; cū mio
 ri: r maiorē pbo: r pmo vlem affirmatiuā sic. In. a. instāti

futuro ds erit no exis: r i. b. istati: r sic de alys: r bec erunt
 oia istatia futura. g i quolibz istati futuro ds erit no exis.
 nra r: r ams pbat p pma singulari: q pbata evidens erit
 totu ams: na ds erit no exis i. a. istati. g i. a. istati de^o erit no
 exis. p3 d^o: ab vno pvertibili ad reliquu: ex quo no mutat
 suppositio. ams aut e notu: qz de^o in. b. istati erit no exis in
 a. istati. patete g affirmatiua: negatiua pbo sic: i nullo ista
 ti de^o erit no exis. g i aliquo istati: nullus de^o erit no exis:
 p3 d^o: ab vli ad sua piacete subalternat: r ams pbat: qz si n
 det oppo^m. f. q i aliquo istati ds erit no exis: r sit illd istas
 a. r arg^o sic: in. a. istati ds erit no exis: r i eode istati ds erat
 existens: igitur simul r semel deus erit existens: r non exi
 stens: quod est impossibile.

affirmatie (r pono opp^m) vt p3 ex^o ne. C 4° e ista. De^o 4°
 erit in qlibet istati exis: r tn no i quolibz istati ds erit exi
 stens. p3a ps pbat sic: ds erit in aliquo istati exis: r nulluz
 erit istas gn ds erit i illo exis. g ds erit in quolibet istati
 exis (p3 d^o) ab exponetib^o ad expositaz. fa vo ps sic ar
 guit. si. n. i quolibet istati ds erit exis: r istas psens est: vel
 erit instas. g in istati psenti ds erit exis (p3 d^o) qz e sillo
 gisin^o in. 3. pme: r e falsa. g aliq pmissaru. no minor. g ma
 ior. qre r. C Ex ista d^o ne seqt p3o. Qz ista d^o na no valet: ds
 erit in quolibz exis instati. g nullu e vel erit istas gn i illo
 ds erit exis: nec arguit ab exposita ad altera exponetiuz:
 qz ly istati in ante: no supponit nisi p istate qd erit. C 2° se
 quit. Qz ista d^o na no valet. ds erit i quolibet istati exis: sed
 hoc e vel erit istas. ergo deus erit in hoc instanti existens:
 r hoc propter eandem causam.

Pro solutione huius argumeti pono qtuor co
 clusiones: qru pma e ista. Sub
 stantabile e determinatione discretā postpositā termino di
 stributo negatiue a pte pdicati ipsuz restringere: s3 ppositā
 solū vbu limitare: volo dicere q e oppinabile rōnabiliter
 hac d^o na no valere. tu es non hō isto mō: demonstrādo mō
 duz singularē lapidis. g tu es isto mō non hō: volēdo q i p
 ma ly isto^o determinat ly hō: r in fa solū mō vbu: iō pma si
 gnificat pvertibilr: q tu es aliqd qd non est hō isto^o: r fa si
 gnificat q tu es isto mō: quo tu non es hō: qd est falsuz: pp
 falsaz iplicationē. C Ex ista d^o clone seqt p. Qz determina
 tio discreta pposita termino distributo affirmatiue est vlr
 eiusdē limitatiua: s3 nō sic vlr pposita termino distributo
 negatiue e eiusdē determinatiua (p3) qm optime seqt tu es
 ois hō isto^o. igit tu es isto^o ois hō. sed non sequit: tu es non
 ens isto^o. g tu es isto^o non ens. nec seqt. tu eris nō homo: isto
 istati demrādo instas psens. g tu eris i isto instati non ho
 mo. ams. n. e verū r nō falsuz: qz ex ipsa seqt: q tu eris in
 isto instanti: nec e correlariū iconueniēs: qz limitatio discre
 ta cū termino affirmatiue distributo: semp supponit eque
 affirmatiue: s3 cū termino negatiue distributo in ppōne af
 firmatiua: supponit negatiue: dū seqt negationē: r qn pce
 dit supponit affirmatiue. C 2° seqt. Qz de^o erit non exis
 in. a. instati: r tn ds non erit i. a. instati non exis. pma ps pa
 ter: qz ds in. b. instati erit non existēs i. a. istati. fa vo pars
 est nō: qz si de^o erit in. a. instati non existēs. g qn de^o erit in
 a. instati: tē erit non existēs. nō flm (r p3 d^o) ab vno con
 vertibili ad reliquū. C 3° e ista. Oppinabile e determina
 tionē discretā additā termino distributo affirmatiue vl ne
 gatiue eūdē solū determinare: siue pponat: siue postponat:
 volo dicere q est oppinabile in ista ppositione. tu es isto^o
 ois hō: nō determinari p ly isto^o: sicut i ista. tu es ois homo
 isto^o. r nō inter idē e dicere. tu es isto^o nō hō: r tu es nō homo
 isto^o. r sicut ccedit fa: ita r ccedat p^o. C Ex ista d^o ne seqt
 pmo. Qz sicut de^o erit non existēs in. a. istati: ita de^o erit in
 a. istati non existēs (p3) nā sicut pma ps pvertit cū fa: ita
 fa e va sic pma. C Scdo seqt. Qz lz de^o erit i. a. instati non
 existēs: non tn in. a. istati de^o erit non existēs. p3: qz diceret
 bec rñsio determinationē discretā non determinare termi
 nū distributuz: ex quo non sibi addit: r nō inter ccederet: q
 de^o erit in qlibet istati non existēs. lz nō in qlibet istati de^o
 erit existēs. C 3° e ista. Determinatio discreta pposita ter
 mino qlitercūqz distributo e taz vbi qz termini distributi
 determinatio limitatiua. p3: nā in ista. tu es isto^o ois homo:
 limitat tā verbū: qz ly hō p ly isto^o. r nō inter i ista: tu es isto^o
 non hō. C Ex ista d^o clone seqt pmo. Qz sic in. a. instati de^o
 nō erit nō existēs. ita de^o nō erit i. a. instati nō existens. p3:
 qz dictionū iplicat dictionē. C Scdo seqt. Qz bec d^o nō
 valet: de^o erit nō existēs in. a. instati. g de^o erit in. a. instati
 nō existēs: vnde bec rñsio quā teneo nō differt ab opiniōe
 pme dclonis nisi in hoc: qz illa ponit determinationē pposi
 taz termino distributo affirmatiue in ppōne affirmatiua
 nihil nisi verbū limitare: s3 terminū distributuz limitare

His visis patet solutio rationis negādo illā: in quo
 libet instanti futuro de^o erit no exis: r illā
 singularē similiter in. a. istati futuro ds erit no exis. r ad p
 bationē: de^o erit no exis in. a. instati. g rē. nego d^o nam: qz in
 ante non limitat verbū sicut in ante p ly. a. istati: in vna. n.
 affirmatiue supponit ly. a. instati r in alia negatiue. qre rē.
 C Laplm de politate: r ipolitae vliuz r suarū singulariū.

Trigesimo secundo pncipalr ad qd
 ne3 arguitur sic: bec sūt
 duo vera. Hoc nō erit nō ens in aliquo ista
 ti: r hoc erit nō ens i aliquo istati demonstrā
 do deū: r eadē iuicē dicit. g qd vera (d^o na
 t3 cū minori r maiorē pbo: p3o p negatiua
 sic: hoc erit ens i aliquo istati. g hoc nō erit nō
 ens in aliquo istati. p3 d^o na ab affirmatiua de pdicato fini
 to: ad negatiua de pdicato infinito. seqt. n. in alys vlr: tu es
 hō. g tu nō es nō hō. iaz pbat affirmatiua sic. hoc erit non
 ens in isto istati: r hoc erit nō ens i isto instati: r sic de singu
 lis. r bec erūt oia instatia. g hoc erit nō ens in aliq instanti.
 p3 d^o na: ab oib^o singularibz illi^o termini istas ad eundē di
 stributū cū debito medio. Seqt. n. asili. tu nō es non hō in
 isto loco: r tu es nō hō in illo loco: r bec sūt oia loca. g tu es
 nō hō i aliq loco. ams at alteri^o d^o ne pbatū e i altero pncipali.

Pro solutione hui^o argumeti pono qtuor d^o nes
 quarū pma e ista. Aliq vlis nō i
 solubilis ppetuo erit va: cui^o imediate post hoc aliqua sin
 gularis erit falsa. p3 de ista: in quolibz istati futuro ds erit:
 supposito q ipsa ppetuo erit sic significādo paise: q. n. ppe
 tuo erit va manifestū e: r qz isti^o imediate post hoc aliq sin
 gularis erit falsa. pbat: qz si nō de^o aliqd istas futurū: iter
 qd r hoc instas erit aliq ei^o singlaris falsa: r sit illud. a. r b
 instas psens. b. mediū vo istas. c. Isto assignato p3 q in. c. i
 stas bec singlaris illi^o vlis erit falsa. in hoc istati futuro ds
 erit: qz lz iaz verū sit. c. eē futurū: tn in. c. istas nō erit vln. c.
 eē futurū: r sic argt de. c. d^o silr p^o argui d qlibz istati futuro
 dato r assignato. C Ex ista d^o ne seqt pmo. Qz qlibet singu
 laris isti^o vlis: imediate post hoc erit va: r tn imediate post
 erit aliq singularis eiusdē vlis falsa. fa ps patuit: r pma p
 bat. nā nullū istas futurū: imediate p^o hoc erit. g qd cūqz da
 to imediate p^o hoc erit: ita q in hoc istati futuro ds erit r p
 d^o nō qd cūqz singulari isti^o vlis data illa imedietate p^o b erit
 va. C 2° seqt. Qz illa d^o na no valet. imediate post b qlibet
 singlaris illi^o vlis erit va: r imediate p^o hoc aliq singularis
 eiusdē vlis erit falsa. g imediate post b aliq singularis erit
 sil va r falsa: sic nō seqt imediate post hoc qd libz istas itri
 secū hore future erit futurū: r imediate post hoc aliqd in
 stras itrinsecū hore future erit pteritū. g imediate post hoc
 aliqd istas erit sil pteritū r futurū. C 3° e ista. Aliq vlis
 e ipolis: cui^o imediate post hoc ifinite singlaris erūt ve. p3
 de ista: i nullo futuro istati ds erit q e ipolis: r qz illi^o vlis i
 mediate p^o hoc ifinite singlaris erūt ve pbat: qz quocūqz

Dubium

Instanti dato post hoc iter illud et hoc infinite singulares erunt
 ve: ex quo iter illud istas: et hoc erunt infinite istantia: de quibus quod
 libet erit verum dicere: in ista istanti futuro deus non erit. **Ex ista**
1° **2°** **3°** **4°** **5°** **6°** **7°** **8°** **9°** **10°** **11°** **12°** **13°** **14°** **15°** **16°** **17°** **18°** **19°** **20°** **21°** **22°** **23°** **24°** **25°** **26°** **27°** **28°** **29°** **30°** **31°** **32°** **33°** **34°** **35°** **36°** **37°** **38°** **39°** **40°** **41°** **42°** **43°** **44°** **45°** **46°** **47°** **48°** **49°** **50°** **51°** **52°** **53°** **54°** **55°** **56°** **57°** **58°** **59°** **60°** **61°** **62°** **63°** **64°** **65°** **66°** **67°** **68°** **69°** **70°** **71°** **72°** **73°** **74°** **75°** **76°** **77°** **78°** **79°** **80°** **81°** **82°** **83°** **84°** **85°** **86°** **87°** **88°** **89°** **90°** **91°** **92°** **93°** **94°** **95°** **96°** **97°** **98°** **99°** **100°**

in prima supponit soluz p cane latrabili: et in fa p cane ma-
 rino: vel celesti. **Sz** dicitur: si n. in prima supponit soluz pro cane la-
 trabili hoc videtur esse ratione ubi limitatis subz ad tale suppo-
 neudum p cane latrabili: et p canis supponit p canis p eodem: aut
 p eisdem. **Ja** pbat p ps auctis sic: hec canis non valet p Arist.
 p elencoz. ois canis currit: hoc e canis demonstrando sydus
 celeste. **g** hoc currit: stet g dictionum sequentis cu ante. et ar-
 guit sic. **B** currit: et hoc e canis. **g** aliqs canis non currit. ista
 canis e bona: qz e silis demtratiu: et aliqd stat cu ante. ergo
 ides stat cu ante: sz hec vlls ois canis currit: stat cu ante: vt
 pbatu est: g et stat cu ante qd erat probandum.

Pro solutione huius argumeti pono quatuor nes:
 quarum prima e ista. **Lz** alicui sub-
 p pti suppositio possit pmutari: nulli tñ subti suppo a suo
 pdicato restrictiue potest limitari. p3 p ps: qm i hac ppone
 ho e subm: supponit psonalr et p aduetu termini se it etiois
 aparte pdicati supponit malr: vel simplr. **fa** ps pbat: quia
 dato opposito hec cet va: ois ho e vn ho: qm subm p pdica-
 tum limitaret ad sola suppone masculina. **Ex** ista p
 segt p. **Qz** hec formalr pdicunt. ois canis e latrabil: alqs canis
 n e latrabilis: qz hnt oia reqsita ad dictione. **In** pma. n. ly
 canis supponit p oi cane pncipalr exite copulatie. et in fa
 distictiue: ex quo predicatu suu non restringit subm. **Ex** ista
 segt. **Qz** sic i equocis e suppo: ita in eisdem e dictione. p3: qm
 ly canis e termin equoc: et tñ i pdictis ppnib vera fun-
 dat dictione. **Ex** ista p. **Lz** vbiuz suo subo tribuat sup-
 pone: no tñ eid e ordie ad pti suu vel pdicatu iprimie re-
 strictionez. p ps e euides. et fa pbat: qz dato opposito: hec
 esset va: ois ho currit. dato q solus for. curreret: et ceteri se-
 deret: qz tñ restringit subm ad supponedu paise p hoie cur-
 rete: et illa esset va: sic ista. ois ho currens currit. **Ex** ista
 ne segt p. **Qz** sic hec pdicunt iuice. aliqs canis currit: et nlls
 canis currit: sic et iste. ois canis currit: et aliqs canis non cur-
 rit: qm in illis vbi lib termini supponit paise p eisdem cete-
 ris p suppositis ad dictione reqsitis. **Sz** segt **Qz** hec
 canis e formalis. ois canis currit: celeste sidus e canis. **g** cele-
 ste sydus currit: qz e silus in tertio pme. nihil. n. dicit nisi
 dicere: q ly canis i maiori non supponit p oi cane q e: cur-
 oppo e pbatu. **Ex** ista p. **Lz** aliqs termin equoce signi-
 ficat: q tñ vniuce supponit. p3 de subo illi vlls. ois canis
 currit. significat. n. equoce: qz significat sua significata: no
 vna: sz plrib ronib. **Alia**. n. rone significat canem latrabile: et
 alia canem marinu: vel celeste: et q supponat vniuce: p3: qm
 vnica suppone videlz distributia suppoit coplatie p oi ca-
 ne q e. **Ex** ista p. **Qz** aliq termi vniuce signifi-
 cat: q tñ equoce supponit. p3 de subis illaz. ois ho currit: et
 aliqs asin mouet: qru qdlibet subm vniuce significat cu
 sit termin vniuce: tñ equoce supponit: qm alia suppone:
 et alia supponit: nec no p alyz: et alyz suppositis. **Ex** ista p.
Qz ly in equocis sit dictione: no tñ i termin equoce supptis. p3
 ps est pbatu: et fa liquet: qz tñ no e dictione: qm termini no
 supponit paise p eodem: aut p eisdem: sz terminos voco: equoce
 sui iuice: qm p alio et alio significato supponit. **g** r. **Et** ista
 fuit itetio **Az**. vñ Arist. nuq dixisset hec no ee dictione:
 ois canis e ens: aliqs canis no e ens. no obstate: q oia illa
 extrema sut termini equoci: sz hoc no ipedit: ex q vniuce
 supponit. **Ex** ista p. **Lz** aliq termini vniuci vniuce su-
 munt: et tñ p aduetu terminoz vniucor equoce supponit
 pbat: na suba haru ppnu. oe aial currit: aliqd aial no cur-
 rit: sut termi vniuci: et vniuce sumuntur: qz p eodem sumut
 significato paise: et tñ si adderent eisdem ista termini albu: ni-
 gru: q sut termini vniuci. equoce supponeret: dicendo. oe
 aial albu currit: aliqd aial nigrus no currit. **Ex** ista p
 segt pmo. **Qz** aliq termini equoce supponunt: et tñ ex rone
 terminoz vniucor vniuce starer. p3 de pdictis terminis
 ly aial et ly aial: q supponeret vniuce ablati illis: albu: ni-

His visis rñdet ad rone: negado illa. de erit no ens
 in aliquo istati. Et ad pbatione: nego niaz
 vñ a singularib sufficiter enumerat cu debito medio ad
 terminu distributu illaru: i ordine ad plura supposita: vel
 co significata fallit nia: vñ no segt: aliqs ho no e hoc aial: et
 aliqs ho no e hoc aial: et sic de singulis: et h sunt oia aialia. **g**
 aliqs ho n e aial: et hoc id: qz rinue p alio et alio supposito il-
 lius termini ho vificat ams: ita et i pposito cu dr: hoc n erit
 ens in isto istati demtrando. a. vificat ista pp. p. b. istati:
 qd e vnu significatu isti verbi erit: et cu dr hoc erit n ens
 in isto istati demtrando. b. ia vificat p altero significato
 eiusde vbi: id deberet argui respectu eiusde suppositi: vl co
 significati sic: ds in a. instati erit no ens in isto istati: et i isto
 et sic de singulis: **g** r. sz ams e flm p ista pre in q demstra-
 tur. a. Et ad similitudine dico q nulla e qz sumit de presenti
 vbi pp. pbada e de futuro: vñ no segt in silu: tu eris no ho
 in isto loco: et tu eris non ho in isto loco: et sic de singulis. Et
 hec erunt oia loca. **g** tu eris non homo in aliquo loco. ams. n.
 est veruz: et nns falsum et impossibile. quare r.

Capitulum de terminis equocis: ta equoce: qz vniuce supptis.
Rigesimo tertio pncipalr ad qone argui
 tur sic: hec sut inuice copossu-
 bilia. ois canis currit: et aliqs canis non currit: et ea
 de iuice pdicunt. igit qd va. nia r3 cu miozi: qz p3
 oia reqsita ad dictione: nisi diceret q ly canis

gru rone qru supponit equoce. Cz° seqt. Qd alig termini equoci vniuoce sumut: q p aduetu terminoz vniuoce eg uoce supponeret. p3 de subis haru pponu. ois canis currit: aligs canis n currit: q st termi equoci r vniuoce supponit: qd si adderet isti termi latrabilis. marinus: equiuoce sup ponerent: dicedo: ois canis latrabilis currit: aliquis canis marinus non currit. igitur r.

His visis patet solutio ronis pcededo illa ee ddicto ria. ois canis currit: aligs canis n currit. r nego qd sut copof sibilis. r ad pbatione: rideo ad fillz factu pcedo illuz esse formalē. r ad phuz dico: q loqbat ex suppo: dato q i ma iori ly canis supponeret p latrabili solu: r i minori: p cele sti: vel marino: r ita ex suppone loquit: cu dic: illa no ee ddi ctoria: ois canis currit: aligs canis no currit (dato) q sba no respiciat ide significatum. quare r.

Capitulu de veritate r falsitate: possibilitate r impossibi litate: necessitate r rtingeria ppositionis diuine.

Rigefumo quarto pncipalr ad que stione arguit sic: hec sut duo va. Quicqd ds sciuit adhuc ipse scit: r n gced ds sciuit adhuc ipse scit: r eade iuice d dicut. g qd va. nna t3 cu miozi: r maiorē pro bo: r p affirmatia sic: aliqd ds sciuit: r nul lius e oblit' eoz q ipse sciuit. g qd ds sci

uit adhuc ipse scit. pbat nna: qz si no stet oppo' nntis cum ante. r arguit sic: non gced ds sciuit adhuc ipse scit: r aliqd sciuit. g aliqua pponē desinebat scire: s3 ois ppō qua unq sciuit ds: fuit in mente ipsi: qz no itelligit nisi p eentia pp am. g de' aliqua pponē exntē i mente ipsi' desinebat scire. s3 gced unq fuit i deo iaz e i deo. g aliq ppō e i deo qua ip se desinebat scire: r p. nns i deo e: vel fuit aliq ppō falsa: qd videf icoueniēs: qm arguit sic: hec e ppō va: r hec est ppō falsa: demōstrādo deū. g ppō va e ppō falsa qd e impossibile. iaz pbat ppō negatiua sic. hec ppō. tu no es: e aliqd qd ds aln sciuit: r eandē ds iaz no scit. g no gced de' sciuit adhuc ipse scit. p3 nna. qz ex opposito cōclusionis euz vna pmissa rum: sequit oppo' alterius premisse.

Pro solutione huius argumēti pono qtuor s nes: qru pma est ista. Sicut ds p eentia suā itelligit icōplexe: ita p eandē cognoscit verba liter r cōplexe. patet: naz sicut deus itelligit antexpm: ita cognoscit antexpm fore. nec certe itelligit hō significata per aliquod accidēs supadditū: quoniaz tūc in deo cade ret cōpositio: qd e ipole: s3 gced itelligit: itellit p eentia p priā: vt colligit ex snia Ari. r cōmētatoris. s. phicoz: r. iz. metbahice. Cz° ista nne seqt pmo. Qd sic i deo e spēs in tellis q itelligit icōplexe: ita in eodē e ppō q itelligit cōple xe. p3 ps p3: qz in deo e memoria: r itellect'. g i eodē e spēs i tellis: r act' itelligēdi. z' ps pbat: nā deus itelligit te eē ho minē pfecte: r gescēter. g p aliqua pponē: s3 no p pponem creatā. g p pponē icreatā: q no pt eē nisi i deo. p' nna t3: nā sic seqt: ds itelligit te. g p aliqūe pceptū r spēm itelligit te: ita videf seg ds itelligit te eē. g p aliqua pponē r enuciati ones. anis aut colligit acōmētatore vbi supra. Cz° sequit

De sic in deo e ppō va r ppō falsa. ita in deo e ppō neccia: ppō rtingēs: r ppō ipolis. pbat: nā ds itelligit verū: flz: nfi gēs: r ipole: r hoc pfecte r gescēter. g itelligit qdlibet istoz p aliqua pponē: q n pt eē ex itellectū diuinū. Cz° e ista. Qncūqz pno' dmfam respic significatū cōicabile ydēptice plurib' p ipz n rtingit rcludēmaiozē extrēitatē de miozi in nne (p3) qz no seqt. B e fili' demfando eentia dina. r hoc e p. g p r fili': s3 bñ seqt. g aliqd qd e p: e aliqd qd e fili'. Nec seqt s3 ponētes vlia ex pre rei. hoc e pla. demfando hūanitatē: r hoc e soz. g soz. e pla. s3 bñ seqt. g aliqd qd e soz tes e aliqd qd e pla. Cz° ista rclone seqt p. Qd hec nna no valet: hec e ppō fla r hec e ppō va demōstrādo deū. g ppō va e ppō fla. s3 bñ seqt. g aliqd qd e ppō va: e aliqd qd est

ppō fla: r hoc rcedit. Cz° seqt. Qd hec nna no valet: hec est ppō neccia: r hec e ppō rtingēs: g ppō rtingēs e ppō nec cessaria s3 bñ seqt: g ppō rtingēs e aliqd qd e ppō neccia.

Cz° e ista. Premisse qru vna e formalis: r altera solu ydēptica: no sut illatiue maioris extremitatis de miozi in nne (p3) qz no seqt nullus p r e fili': s3 eentia dina e p. g e sentia dina no e fili': nec seqt nullus soz. e pla. s3 hūanitas est soz. g hūanitas no e plato. Cz° ista nne seqt p. Qd illa nna no valet: nlla ppō va e ppō falsa: s3 ds e ppō va. g ds e non est ppō fla: qz maior e formalis cu sit terminoz eiusdē pdicamēti: r mioz ydēptica solu: cu sit ppō de p accis: et ide est realr significatū snbri r significatū pdicati. Cz° seq tur. Qd illa nna no valet. ois de' e ppō neccia: nulla pposi tio rtingēs e ppō neccia. g nulla ppō rtingēs e ds: maior eni e ydēptica: r mioz formalis. Cz° e ista. Premisse qru qlibet e ydēptica: no sut illatiue nns formalis (p3) qz n seqt ois eentia dina e fili': p r e eentia dina. g p r e filius.

Cz° ista nne seqt p. Qd illa nna no valet. ois ds est: e ppo sitio falsa: s3 aliq ppō va est ds. igit aliq ppō va e ppō falsa. p3 ex nne. Cz° seqt. Qd illa nna n valet. ois ds est ppō fal sa: ois ds e ppō vera. g ppō vera e ppō falsa. anis. n. e verū: r nns falsuz. r rō qz pmissē sut ydēptice: r rclō formals.

His visis p3 solutio argumēti negādo illā: gced ds sciuit adhuc ipse scit. Et ad pbationē ne go nna: r pcedo vltēri: q ds aliqua ppositionē desinebat scire r q ipsa e aliq ppō falsa: q pus fuit vera: nec ex hoc e aliq mutatio i deo: s3 solūmō in significato pponis. Itē ex hoc q ds aliqua ppositionē desinit scire: non sequit ipsuz plura scire vna vice: qz alia. qm qm deus pmo aliqua ppo sitionē desinit scire: suū ddictoriū incipit scire. quare r.

Caplz de dria iter aliq: r aliqties: qncūqz r qtiēscūqz.

Rigefumo qnto pncipalr ad qstio nez arguit sic: h sut duo vera. Quotiēscūqz fuisti Parisi' toties fui sti hō: r n qtiēscūqz tu fuisti Parisi' totiens fuisti hō: r eade iuice d dicut. g qd va. t3 cū miozi: r maiorē pbo. r p affirm' sic: aln fuisti Parisi': r tunc tu fuisti hō: r nō aliqua do fuisti Parisi' qn tūc fuisti hō. g quotiēscūqz fuisti Parisi' toties fuisti hō. Itē qcūqz vice fuisti Parisi' illa vice fuisti hō. g quotiēscūqz fuisti Parisi' rē. p3 nna ab vno quertibili ad aliud quertibile. Itēz bis fuisti Parisi': r n pluries: r bis fuisti hō. g quotiēscūqz fuisti rē. p3 nna: r maiorē suppono. s3 minorē pbo: qz duab' vicib' tu fuisti hō. g bis fuisti hō. p3 nna ab vno quertibili ad reliquū: r anis e euidēs: qz ista vice: r ista vice tu fuisti hō: demōstrādo duo istatia. Itēz p bat negatiua sic: bis fuisti Parisi': r n bis fuisti hō. g n quoti enscūqz rē. t3 nna cū maiozi: r minorez pbo: qz si bis fuisti hō. g bis nō icepisti eē hō. p3 nna: qz illa aduerbia: bis: ter: qter. r hō dicunt interruptionē tempozis.

Pro solutione hui' argumēti pono qtuor rclō nes: qru p' e ista. Qncūqz fuisti pisi': tūc fuisti hō: r tñ n quotiēscūqz fuisti Parisi': tūc fuisti hō. z' ps e pbata supi: r pma pbo sic: aliqñ fuisti Parisius r tūc fuisti hō: r n aliqñ fuisti Parisi': qn tūc fuisti hō. g qñ cūqz fuisti Parisi': tūc fuisti hō. p3 nna: ab exponētibus ad expositū: r anis e verū. g rē. Cz° ista nne sequit pmo. Qd aliqñ tu fuisti: r tñ nō aliquoties tu fuisti. pma ps est nota: r z' pbat: nā si aliquoties tu fuisti in duab' mēsuris tu fui sti: r iter illas aliqñ nō fuisti: nns est falsuz (r nna t3) qz ly aliquoties dic pluralitatē mēsurarū cū iterruptione tps. Cz° seqt. Qd in ifinitis istatib' tu fuisti: r tñ nō pluribus vicibus tu fuisti. pma pars est nota: qz per totā horā prete ritā tu fuisti. r pba pbat: qz si pluribus vicibus tu fuisti: g in pluribus mēsuris iterruptione fuisti. nns falsuz: qz tūc bis in cepisses esse (r nna t3) qz ly vices significat mēsuras inter ruptas. Cz° e ista. Multis anis tu fuisti: r tñ nlla vice

Coz^m

3° p

Coz^m

Coz^m

4° p

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

tu fuisti (pma pars e no) r fa pbat: qz si aliq vice tu fuisti, g i aliq mēsurā tu fuisti in q vel in fine cui defisti esse: pns est falsus (r pna t3) qz ly vice significat mēsurā adeqtā rei cū defitide eiusdē rei i eadē mēsurā: vel in fine ipsi (p3 au tez) hec significatio ex cōi mō loquendi: nō eni bñ diceret te fuisse vna vice in ista domo: nisi aliqñ defuisses eē i ea

Loz^m de domo. ¶ Ex ista p̄ne seq̄ p. Oz p̄maius tps fuit sor. q̄ plato: r tñ plato fuit vna vice: r sor. nulla vice fuit (p3) po- sita p̄ma parte vna cuz hoc q̄ pla. desineat eē: r nō sortes.

Loz^m ¶ 2° seq̄. Oz tu nō fuisti: nec eris aliqua vice: r tñ aliqñ fu it ita q̄ tu eris aliq vice: r aliqñ erit ita q̄ tu fuisti aliq vi ce. p̄ ps p3: qz tu nō icipis: nec icipies eē: iō nō eris aliq vice: ēt tu nō d̄sinis: nec d̄sinebas eē: iō nō fuisti aliq vice. Fa ps p̄ bat. qm aliqñ fuit ita q̄ tu icipies eē: r d̄sines eē: r alñ erit

3° ita q̄ tu icipisti eē: r defuisti esse. ¶ 3° est ista. An̄rps erit aliq vice: r aliqñ nō erit aliqua vice: r tñ nō icipit nec inci piet: nec desinit: nec desinet eē aliqua vice. P̄ria ps est eui dens: r fa pbat: nō. n. antexps icipit nec desinit eē aliq vi ce: qz ipse nō ē: nec imediate ante instās p̄sens fuit: nec ime diate post istās p̄sens ipse erit aliq vice: ēt antexps nunq̄ i cipient aut desinet esse aliq vice: qz ex opposito ipsius seq̄ q̄ ipse in aliquo istāti erit aliq vice (pna t3) r pns falsus: qz oporteret antexps i tali istāti desinere eē: qd ē ipole nāl̄r.

Loz^m ¶ Ex ista p̄ne sequit̄ p. Oz. a. r. b. icipiūt eē r tñ. a. icipit eē vna vice r n. b. p3: supposito q̄. a. incipiat r desinat eē. b. vō

Loz^m icipiat eē r n̄ d̄sinat eē. ¶ 2° seq̄. Oz. a. r. b. d̄sinūt eē: r tñ .a. d̄sinat eē vna vice: r n. b. (p3) dato cū p̄ori casu d̄. a. q̄. b.

4° d̄sinat eē: r n̄ icipiat eē. ¶ 4° est ista. Una vice an̄rps i ci plet eē: r tñ an̄rps n̄ icipiet eē aliq vice (fa ps patuit) r p̄ a pbat: nā i p̄ istāti an̄rpi ipse icipiet eē aliq vice: r nunq̄ an̄

Loz^m nec post icipiet eē. g vna vice antexps icipiet eē. ¶ Ex ista p̄ne seq̄ p. Oz antexps vna vice desinet eē: r tñ nō desinet esse aliq vice. Fa pars pbata ē (r pma liq̄) qz antexps in

Loz^m pmo nō eē sui desinet eē: r nunq̄ ante: nec post. ¶ 2° seq̄. q̄ vna vice sor. r pla. icipiet eē: r tñ sor. nō icipiet eē eadē vi ce q̄ plato icipiet eē. pbat: r pono: q̄. a. erit p̄mū istās sor. r pla. isto posito arguit̄ sic: in. a. istāti sor. r pla. icipiet eē: r nō ante: nec post. g vna vice illi duo icipiet eē: qd ē p̄ ps: r fa p bat. nā si sor. icipiet eē eadē vice q̄ plato icipiet eē i. a. istā ti. ergo sortes incipiet esse ista vice demōstrādo. a. istās: cō sequēs falsus: qz sor. nunq̄ erit illa vice: lz erit in. a. istāti.

His premisis patet solutio rationis negādo il laz: quotiēscūq̄ fuisti Parisius toties fuisti hō (Et ad p̄mā p̄bationē) nego p̄nas: sed ex il lo ante solū sequit̄ q̄ q̄ncūq̄ fuisti parisi^o tunc fuisti hō: qd p̄cessus ē in p̄ma p̄clone. Ad faz nego: q̄ q̄cūq̄ vice fuisti parisi^o: illa vice fuisti hō: qz nulla vice fuisti hō p̄ scōaz con clusionē. Ad scōaz p̄firmationē nego illam. bis fuisti hō. r iā filr duab^o vicib^o fuisti hō (Et ad p̄bationē) p̄cedo q̄ fui hō i duob^o istātib^o: nō tñ ista vice fui hō: r ista vice fui hō: d̄mōstrādo duo istātia. Ex p̄dictis seq̄: q̄ d̄s semp fuit: nō tñ d̄s sepe fuit: qz si de^o sepe fuit. ē aliquotiēs fuit: r p̄ p̄ns in duabus mēsuris cū interruptione t̄pis: qd ē ipole. q̄re rē. ¶ Capitulū de diuersitate genitiui pluralis numeri: quan do addit̄ termino cathego^o r sincathe^o.

In Regesimo sexto principalr ad qōnē arguit̄ sic. hec sunt duo vera in casu. Qdlibet istoz aialiū ē nō hō: r aliq̄ istoz aialiū nō ē nō hō: r eadē iuicē d̄ dicūt. g qd vā (pna t3) cū fa parte an̄tis: et p̄mā p̄bo: ponēdo q̄ sor. r pla. habeāt duos asinos in cōi. f. brunellū r fauellū. sic tñ q̄ nullus istoz hēat aliq̄ aliud aial nisi aliq̄ē istoz asinoz. isto posito pbat̄ affirmatiua sic: qdlibet aial istoz est non hō. g qdlibet aialiū istoz est nō hō: r p̄ p̄ns qdlibet istozuz aialiū ē non hō: semp demōstrādo sortē r platonez: q̄libet

p̄narū p3. r pbat̄ an̄s p̄mū. nā q̄libet asin^o istoz ē non hō: s3 nihil est aial istoz: nisi aliq̄ istoz asinoz. g qdlibet aial istoz ē nō hō: iaz pbat̄ negatiua sic: hoc non ē nō hō: demō strādo sorte: r p̄ ē aliq̄ istoz aialiū cū sit de numero illo rum. ergo alquod istoz aialiū nō ē nō homo. p3 p̄na: are sol uentib^o ad resolutū: r an̄s est verū: ergo r p̄sequēs.

Pro solutione huius argumenti pono q̄tuor p̄ nes: qua p̄ma ē ista. Nullus ens

istoz ē hō: r tñ qdlibet istoz ē hō: demōstratis sorte r pla. p̄ ps pbat̄ sic. hoc ens istoz non ē hō demōstrādo brunel luz: nec hoc ens istoz ē hō demōstrādo fauellū. r hec sunt oia entia istoz. g nullū ens istoz ē hō. Fa vō pars pbat̄ sic. hoc istoz ē hō demōstrādo sor. r hoc istoz ē hō demōstrā do pla. g. qdlibet istoz ē hō demōstrādo sor. r pla. p3 p̄na. a.

Loz^m singularib^o sufficiēt̄ enumeratis ad suaz vlez. ¶ Ex ista p̄ne seq̄ p̄mo. Oz aliq̄ istoz ē hō: r tñ nihil istoz ē hō (p̄ pars patuit) ex sua vli p̄cessa: r fa pbat̄ sic: nullū ens isto ruz ē hō. g nihil istoz ē hō. p3 p̄na ab vno p̄uertibili ad reli quū. r an̄s ē p̄cessus: g r p̄ns ē p̄cedēdū. ¶ 2° seq̄ Oz qdli bet istoz aialiū ē hō: r tñ qdlibet aial istoz aialiū ē nō hō. p̄ma ps p3: qz p̄uertit̄ cū ista: qdlibet aial de numero istoz aialiū ē hō: q̄ ē vā: r fa filr qz significat p̄uertibilr: q̄ qdlibz aial de possessione istoz aialiū ē nō hō: qd ē p̄iter p̄cedēdū: nec ē icōueniēs talis significatio: qz i p̄ria ly istoz regit̄ ab isto sincathegorematico: qdlibet: r i fa ab illo termino aial.

Loz^m ¶ 2° est ista. Qdlibet aialiū istoz est nō hō: r tñ qdlibet istoz aialiū ē hō. p̄ma ps p3: qz equalit̄ isti: qdlibet aial isto ruz ē nō hō: qd ē p̄cessus: r fa filr: qz egpollet̄ isti: quodlibet ens de numero istoz aialiū ē hō. Et d̄ria harū egpolētiāz est ista: qm̄ in p̄a pte regit̄ ly istoz ab illo grō aialiū: r in fa ab illo sincathegoremate qdlibet. ¶ Ex ista p̄ne sequit̄ p.

Loz^m Oz sor. est aliq̄ istoz aialiū: r tñ sor. nō ē aliq̄ istoz aialiū. p̄ma ps p3: qz sor. ē ens de numero istoz aialiū: r fa filr: ga sor. non ē ens istoz aialiū. ¶ Scōdo sequit̄. Oz brunellus ē aliq̄ aialiū istoz: non tñ ē aliq̄ istoz aialiū. p3: qz brunel lus est aliq̄ ens istoz aialiū: s3 non ē ens de numero isto ruz aialiū. ¶ Tertia^o est ista. Sor. est aliq̄ istoz: r tñ sor. tes non ē aliq̄ istoz (p̄ma ps p3) qz sor. ē aliq̄ ens de nu mero istoz: r fa filr: qz sor. non ē aliq̄ ens istoz: nihil enis est ens istoz: nisi brunellus vel fauellus: vt supponit̄ in ca su. ¶ Ex ista p̄ne seq̄ p̄mo. Oz sor. est aial qd est istoz: r tñ sor. non ē aial istoz. Fa pars p3: qz sor. non ē aial de possessio ne istoz. Et p̄mā arguo sic: sor. ē aial: r illud est istoz. g sor. est aial qd est istoz (p3 p̄na) ab vno p̄uertibili ad reliquū. r p̄ma ps an̄tis est nota. r fa pbat̄: qz equalit̄ isti: illud est de numero istoz. ¶ Scōdo sequit̄. Oz sor. est istoz: r idem sor. ē aial: r tñ sor. non ē aial istoz. p3: qz sor. est de numero istoz: s3 nō ē aial de possessione istoz. ¶ Quarta^o celo ē ista. Sor. est vnū istoz: r tñ sor. non ē ens istoz. p̄ma pars p3: qz sor. est aliq̄ istoz: r est vnū de numero istoz. 2° pars ē p̄o bata: qm̄ sor. non est aliquid ens istoz: nec aliquid de pos sessione istoz. ¶ Ex ista p̄clone seq̄ p̄. Oz sortes est vnūz illoz: r idē sortes nō ē vnū istoz (supposito) q̄ ly vnū in p̄ teneat̄ pure adiectiue iuxta modū p̄nis. r in fa i neutro ge nere substātiuato. si. n. sic sumēdo sor. foret vnū istoz sor. foret vna res istoz. r p̄nter vnūz ens istoz: qd est negatū.

Loz^m ¶ 2° seq̄. Oz sor. est hoc istoz: r idēz sor. non ē hoc istoz seipso demonstrato (dato) q̄ ly B in p̄ma teneat̄ pure ad iectiue r in secunda in neutro genere substātiuato. Si eni sic sumēdo sortes foret hoc istoz: ipse foret aliquid istoz: quod est negatum.

His visis p3 solutio argumenti negādo illā. qdlibet istoz aialiū ē nō hō (Et ad p̄bationē) p̄cedo p̄mā p̄naz: r nego faz illā videlz. qdlibz aialiū istoz ē nō hō: igit̄ qdlibet istoz aialiū ē nō hō: r cā patuit in fa p̄ ne. Ex p̄dicta ḡ respōsione (p3) q̄ nullus istoz est asin^o: et

si alius istoz e asin: for. e aliqz illoz: et tñ for. nō est hō illo
ruz: imo for. e vnus illoz: et nullus for. est vn° for. illoz: vñ
ly alquis et ly vn° nō sunt adiectiua illius termini for. sed
illius termini illoz: et ita non refert discordia cālis adiecti
ui cum suo substantiuo: dūmodo substātiuuz ab adiectiuo
regatur. quare rē.

Capitulū de possibilitate ptransitionis spatij.

Maximo septimo pncipalr ad qd
nez arguit sic. hec sunt
duo vera i casu. For. ptransit. a. et nullus for.
ptransit. a. et eadē iuicē dicit: ergo qd vera.
pna t3 cū minor: et maiorē pbo: ponēdo q
vnus for. sit oīs for. et moueat sup. a. spatio:
et vna medietas sit ptransita ab illo: et altera
māeat ptransēda ab eodē. isto posito: pbo affirmatiua sic.
for. ptransit aliqd: et nō nisi. a. g. ptransit. a. p3 pna: et aīs pba
tur: nā for. ptransit. g. mouet: g. acqrit aliqd: et p pns ptransit
aliqd. pma pna t3 ab inferiori ad suū supius affirmatiue et si
ne impedimēto. 2° vō t3 per cōmētatorē. 3. pbficoz: ponētē
q mor° e acqstio ptis post partē. 3° vō pna t3 ab vno puer
tibili ad reliquū. iā pbat negatia. si enī for. ptransit. a. et pns
pstr moueat sup. a. sic iaz mouet sup. a. vt suppono: g. pns
for. ptransiuit. a. pns falsuz: qz. a. nōduz est ptransitū a sorte.

So solutione huius argumēti pono qtuor con
clusiones: quarū pma ē ista. Im
mediate ante hoc fuit ita q for. ptransiuit. a. et tñ for. nunqz
ptransiuit. a. (pma ps p3) qñ for. ptransit. a. vt pbatū ē: et ime
diate ante istās pns oīno se hūit sup. a. sicut iam se h3. ergo
imediate an hoc fuit ita q sortes ptransit. a. 2° ps pbat: qz
si nō deē oppo° et seqt q for. ptransiuit. a. et tñ pōt eē q for.
nunqz ptransiuit. a. qz pōt eē q for. aut. a. desinat eē: anteqz
ipe veniat ad finē. a. imo sequit: q aliqd fuit: et possibile est
illud nunqz fuisse: qz ptransitio. a. fuit ex quo for. ptransiuit
a. et pole ē illā ptransitionē nō fuisse. qz pole ē for. nō ptransi
uisse. a. Ex ista pne seqt. Qz for. nō ptransibit. a. nisi i. b.
tpe: et tñ i qlibet istāti. b. erit ita q for. ptransita. pbat: et su
mus i pncipio. b. hore i q ptransibit. a. adeqte. et arguit sic.
for. nō ptransibit. a. i pma medietate hore. g. p idē: nec i aliq
alia pte eiusdē hore (p3 pna) et aīs pbat: nā si i pma medi
etate. b. for. ptransibit. a. g. i fine illi medietatis. a. erit ptransi
tū: pns ē casuz: et pna t3: qz alr ifinities for. foret ptransi
turus. a. et tñ nunqz nisi sel foret. a. ptransitū: qd nō ē pole.
2° p ē ista. Per totā horā futurā erit ita q for. icipit et d
finit ptransire. a. et tñ for. nunqz icipiet nec desinet ptransire
a. pma ps sic pbat: et facio illā pna: for. ptransit. a. et nō im
mediate an istās pns ptransiuit. a. nec imediate post istas
pns ptransibit. a. g. for. icipit et desinit ptransire. a. ista pna p
totā horā futurā erit bona: et p totā eadē horā aīs erit ve
ruz: g. p totā illā horā pns erit verū. fa vō ps p3: qz in nllō
istāti: nec i aliq pte. b. tps for. ptransibit. a. Ex ista pne
seqt. Qz for. nō ptransit. a. et ptransibit. a. et tñ nō icipit: nec icipi
et ptransire. a. p3: dato q for. icipiat moueri sup. a. p reotio
nē d pnti. et i eodē casu ccedit q for. ptransibit. a. et aliqñ po
stea nō ptransibit. a. et tñ nō desinit: nec desinet ptransire. a. p3
qz nō ptransit. a. nec in aliquo istāti ptransibit. a. 3° p ē ista.
For. ptransibit. a. anqz ipsuz eēt ptransitū: et tñ nec p tps: nec
p istās pns ptransibit. a. qz ipsuz erit ptransitū (p3 ps p3) qz
a. pmo erit ptransitū i fine. b. tps: et ptransibit ante finē. b.
tps: g. pns ptransiet (p3 pna cū maior) et minorē pbo: nā. a.
ptransibit: et nō i fine. b. tps: nec post: qz tūc gescet. g. ante fi
nē. b. tps. ptransiet. fa ps pns pbat. nā si for. p tps vel per
istās pns ptransibit. a. qz ipsuz erit ptransitū. Et. a. pmo erit
ptransitū in fine. b. tps. g. ante finē. b. for. aliqñ gescet: qd ē
casuz. Ex ista pone sequit. Qz ista pna nō valet: oē qd
erit altero pti: erit pti illo p tepus: vel per istās: sed for. p
us ptransibit. a. qz ipsuz erit ptransitū. g. p tps: aut p istans

for. pns ptransibit. a. qz ipsuz erit ptransitū. aīs enī ē verū
et pns falsuz. 4° p est ista. Sortes ptransiuit quelibet pū
ctū intrinsecū. a. et tñ for. nō ptransiuit. a. dato q for. cōtinue
fuit motus super. a. et iam p fine. b. tps: p quo deberet eē
in vltimo puncto. a. for. aut. a. desinat eē p remotionē de p
senti. isto posito (p3 pma pars) ex quo for. cōtinue moueba
tur sup. a. et iaz foret in fine. a. si supueniret: et 2° pars pbat:
nā si sortes ptransiuit. a. g. a. ē ptransitū a sorte (t3 pna) et pns
falsuz: qz ante hoc istās nō ē ptransitū a sorte: cū ipse cōtinue
mouebat sup. a. nec in isto istanti. a. ē ptransitus a sorte: qz
for. nō ē aut spatiū p casum. Ex ista pne seqtur. Qz for. 4°
plus ptransiuit qz plato: et tñ in nulla pportioe plus ptransi
uit (p3) dato q for. et plato simul icceperūt moueri sup. a. et
cōtinue eque velociter mouebat: et q p isto instāti desinat
plato p remotū de pnti: et nō for. isto posito: plato nō ptransi
iuit. a. s3 qdlibet min° vel tātū: et for. ptransiuit. a. igit for.
plus ptransiuit: et tñ in nulla pportioe: ex quo nō ē dare ma
ximā qstiatē: quā ptransiuit plato: sed minimā: quā nō. vñ
oēm partē terminatam ad pmi punctū. a. for. ptransiuit: et
nullā ptransiuit terminatā ad vltimū puctū. a. id ifinitas p
transiuit: et ifinitas nō ptransiuit: qre nō mirū: si nō ptransiuit. a.

His visis (patet) rñsio ad rōnē cōcedēdo illā. for. p
transit. a. et tē ad iprobationē: sortes ptransit
a. et pns oīno mouebat sup. a. sicut iaz mouet. g. pns ptran
siuit. a. nego pnam: s3 bene seqt: q pns fuit ita: q for. ptran
sit. a. vñ in motu: seu ptransitione ē imaginādū: sicut in tpe.
dicim° enī: q hora pns ē: et eadē nō fuit: nec erit: s3 ante fu
it: ita q ipsa hora est: et post hoc erit: ita q ipsa hora ē. Itē
in principio hore verum est dicere q ipsa erit: sed non est
verū dicere: q ipsa erit in aliquo istāti: et in fine hore veruz
erit ipsam fuisse: nō tñ in aliquo instati fuit: et ita pportio
nabilr de pertransitione dicatur. quare rē.

Capitulum de diuisione linee: iam de presenti qz de p
terito: vel de futuro.

Maximo octauo principaliter ad
questionē arguit sic. hec
sunt duo vera i casu. For. diuidet. a. lineā.
et nullus for. diuidet. a. lineā: et eadē inuicē
dicit. g. qstio vera (pna t3. cū miozi) et ma
iorē pbo: ponēdo q sortes icipiat diuidere
a. lineā p remotionē de pnti: et q vn° sortes
erit. oīs for. futurus. isto posito pbat: affirmatia sic. a. lineā
erit diuisa a sorte. g. sortes diuidet. a. lineā (t3 pna) et aīs se
quit ex casu. iam pbat negatiua sic: sortes nunqz tāget. a. li
neā. g. nō diuidet eā (p3 pna) et aīs pbat. nā. a. lineā nō erit:
qz p nullo istāti: ex quo imediate post hoc erit diuisa. g. nul
lus unquā tanger illaz. Itē si for. diuidet. a. lineā. g. diuisio
a. linee erit: pns falsuz: qz i nullo istāti diuisio. a. linee erit.
pbat: qz nunqz erit diuisio. a. linee: nisi qñ diuidet. a. lineā:
sed in nullo istanti diuidet. a. lineā. igit in nullo istanti erit
diuisio linee.

So solutione huius argumēti pono qtuor p
nes: qru pma ē ista. Diuisio. a. li
nec erit i medio istanti hore future: et i eodē istanti nō erit
diuisio alicuius linee. pbat et suppono: q mor° nō distigua
tur are mobili: cū b q nihil diuidet i medio istāti hōe. isto
supposito arguit sic p3 ps: b erit i medio istāti hore: et b est
vl erit diuisio. a. linee: qz b erit diuidēs. a. lineā. g. diuisio. a. li
nec erit i medio istāti hore future. 2° ps p3: qz i medio istā
ti nihil diuidet. g. tūc nulla erit diuisio. Ex ista pne seq
tur correlarie. Qz diuisio. a. linee p totā horā futurā erit di
uisio alicui linee: et tñ i nullo istāti erit diuisio. a. linee vel
alteri° ab ea. pbat (et pono) q for. adeqte i hora futura di
uidet. b. corp°: cui pna lineā diuidēda sit. a. isto posito arguit
sic: hoc p totā horā futurā erit diuisio alicui linee: et b ē vl erit
diuisio. a. linee demonstrādo for. g. rē. 2° vō ps ē manifesta:

Dubium

qz p nullo istati erit. a. linea: ex quo immediate post hoc erit diuisa. qz p nullo istati erit diuisio illi. nec alteri ab ea: aliteritas. n. dic similitate. **C** 2^a qz e. ista. Diuisio. a. linee erit: et tñ nunqz erit ita qz b est: demonstrando illa diuisione. et hoc supponedo motu: et mutatione: distingui are mobili: qz ponedo ideptitate inter illa foret conclusio impossibil (p^a ps p^z) stado in casu argumti. qm for. diuidet. a. linea: qz diuisio. a. linee erit. 2ª vero ps pbat. qz si aliqui erit ita qz hoc e: ergo tuc erit ita qz bec diuisio e. nis est falsu. qz nunqz ita erit: qz a. linea diuidit (et nra p^z) asimili. qm bene seqf. scdm istu modu ponedi: aliqui erit ita qz hoc e demonstrado motum.

Cor^m igit aliqui ita erit: qz iste mot^o e. **C** Ex ista qne seqf. Qz ali quid erit et illud in nullo istati erit. nec vnqz erit ita: qz illd e (p^z) de diuisione hui^o linee qz immediate post hoc erit. imo de vna sba hoc no foret impossibile: sic. n. est possibile qz ds p ducat p aliquo istati vna intelligetia debent e e p eode i stati: ita e possibile: qz vna itelligetia incipiat e e p remotio ne de pnti: et immediate post hoc desinet e e: et ita dico de ista diuisione: qz ipsa incipit e e p remotio ne de pnti: et immediate post hoc desinet e e. imo immediate post hoc erit ista diuisio: et immediate post b n erit ista diuisio: nec h dicitur. **C** 3^a qz e ista. lynea icipit diuidi a sorte et b. linea icipit diuidi a plone et tñ for. no diuidit. a. linea: et pla. tñ diuidit. b. linea p batur. (et pono) cu casu argumti: qz pla. diuidat vnu corp^o: cuius vna medietas e diuisa: et altera diuideda: et sit linea media hui^o corporis. a. qua for. icipiat diuidere. isto posito (p^z p^a ps nis) et 2^m pbo: na qz for. no diuidat. a. linea manifestu e: qz oio gescit: et pla. diuidat. b. linea arguo sic: sit. c. mediu istatis hore: cui corndet. b. liea: tuc sic. in fine hore erit ita qz pla. diuisit. b. linea in. c. instati: qz ia e ita qz diuidit ea (p^z nra) et nis pbat: et sim^o p fine hore tuc sic. pla. pus diuisit. b. qz aliqua pte scde medietatis. Sz immediate post. c. diuisit aliqua pte scde medietatis: qz in. c. vel an. c. diuisit. b. sed no. ante. c. g. in. c. diuisit. b. (p^z nra cu minori) et maiore pro bo ex hoc: qm o e ages agit pus in ppinquu qz in remotu: sz b. linea fuit ppigor ploni: qz aliq ps scde medietatis: qz tñ.

Cor^m **C** Ex ista qne seqf. Qz aliq opatio idiuisibilr acta: pus fiet qz erit facta (p^z) qz diuisio. b. linee idiuisibilr agef: qz pci se p. c. instati p quo no erit fctā diuisio: qz tuc. b. linea erit i regra: sz immediate post instas illud eade diuisio erit facta. **C** 4^a qz est ista. Sor. diuidet lineas extremales alicui^o cor / poris diuidedi ab. eo: qz vna pus diuidet qz erit diuisa: al tera aut no pus diuidet qz erit diuisa: pbat (et assigno). c. corpus diuidendu a sor. in hora futura: cui^o pma linea sit. a. et vltima. b. et incipiat for. diuidere aliqua ptez. c. p. a. linea. et p remotio ne de pnti: isto posito (p^z) qz for. no pus diuidz. a. qz ipm erit diuisu: qz immediate post hoc diuidet. a. et ime diate post hoc erit ide. a. diuisu. b. vero. pus diuidet qz erit diuisu: qz for. diuidet. b. an fine hore: et in fine hore p. b. erit diuisu: qz for. diuidet prius. b. qz ipz erit diuisu (p^z nra cum minori) et maiore pbo: na for. diuidet. b. g. in fine hore: vel post: aut an. non in fine: nec post: qz tunc gescet (vt suppo) ergo an fine hore diuidet. b. qd erat pbadu. **C** Ex ista co / clustoe seqtur. Qz. b. linea ia n diuidit: et aliqui diuidet: et tñ no incipit nec icipiet diuidi (p^z) qz i nullo istati diuidet. **C** Qcedo tñ qz. b. lynea desinet diuidi. f. in fine hore: qz tunc non diuidet: et immediate ante illud instas diuidet. per b g (p^z ca) quare no diuidit. a. neqz diuidet. b. i fine hore: et tñ liea media iter. a. et b. diuidet i me^o istati hore: qz mobile ia gescet: et ita gescet i fine hore: sz i medio instati mouebit.

Cor^m **C** Ex ista qne seqf. Qz tu eris sup. a. et tñ in nullo instati eris sup. a. p^a pars e manifesta: qm tu moueberis super. a. et 2^a p bat: qm no in medio instati eris sup. a. qz tuc tu eris sup. b. nec in aliquo istati an: g afortiori: nec in aliquo instati post: qz tu immediate post mediu istatⁱ tu eris vltra. a. **C** 2^a qz est ista. Sor. et plo icipiut agete moueri sup. c. d. spa^o et tñ for. p trāsibit p^o puctu. c. spaty: et plo no p trāsibit p^o puctu. d. spa ty. pbat: et pono qz p dictoz pedaliu p^o sit. c. et 2^m. d. et sit plo sup p pucto. c. icipies moueri sup illo p remotio re de pnti: fo. vo sit i vltio pucto eiusde pedat. f. sup. b. icipies et. a. gete moueri sup. d. isto posito: p^z pma ps nis: et secuda pbo qz n. plo n p trāsibit p^o puctu. c. spaty: notu e p rone facta: qz plo nuqz erit sup. a. et qz for. p trāsibit p^o puctu. d. spaty: pro bat: for. p trāsibit. a. et a. e p m^o puct^o. d. g. tñ: p^z nra cu mio ri: et maiore pbo: for. mouebit sup. a. ex q no gescet in. a. sz i. b. igit p trāsibit. a. **C** Ex ista qne seqf. Qz p trāsitio. a. pucti erit: et illa i nullo istati erit: nec uqz erit ita qz ista p trāsitio e: p^z qz for. p trāsibit. a. sz vo i aliq istati: nec vnqz erit ita qz p trāsita. **C** 3^a qz est ista. Sor. immediate post hoc p trāsibit. a. et aliq pte. d. et tñ p^o p trāsibit. a. qz aliqua pte. d. p^a ps p^z: p ex ponetes et 2ª pbat. Na for. p trāsibit. a. et p trāsibit aliq pte. d. sz nllaz pte. d. ita cito p trāsibit sic. a. g. for. p m^o p trāsibit. a. qz aliq pte. d. p^z nra: ab exponetib^o ad expositus. **C** Ex ista qne seqf. Qz i p trāsitoe. d. spaty dabit p m^o puct^o p trāsit^o a sor. n tñ dabit p^o istas acqsitū ab aliq corudē: p^a ps p^z: et 2ª silr: qz alr pla istatia foret imediata. **C** 4^a qz est ista. No p tigit dare modū ifinite remissū: et tñ p trāsitio. a. pucti erit ifinite tarditatis: pma ps p^z: qz ois mot^o e aliq l^r itēsus: et 2ª pbat: na for. icipit moueri anō gradu mot^o: et dabit p m^o p trāsitū ab eo: ergo p trāsitio illi^o erit ifinite tarditatis: p^z nra: qz si eēt alicui^o velocitatis: tuc anō gradu mot^o v^o qz ad il lā velocitatē fieret salt^o: qd e impossibile: et oppo^m suppono i casu. **C** Ex ista qne seqf. correlarie. Qz p totā horā futuraz erit ita qz qz p trāsitio sortis e alicui^o intēsonis: et tñ aliq p trāsitio sortis i eade hora erit ifinite reissiois: p^a ps p^z: qm continue per istam horam erit ita. qz for. aliquo pte p trān

His visis

ps solutio argumti qcededo qz for. diuidet a. lineaz (et ad in pbationem) for. nuqz tan get. a. linea: qz no diuidet ea: nego argu^m. tact^o. n. a. linee dic ponez ei: sed diuisio puatione dic: sicut et corruptio. Itē co cedo qz diuisio. a. linee erit: sz no erit in aliquo instati: sicut et ia aliq corrupio erit: qz tñ i nullo istati erit: sz suffic qz ime

diate post b erit: et i quolz tpe teriato ad instas pns. qre tñ. **C** Capitulum de velocitate et tarditate motus.

Rigesimo nono pncipalr ad qone argui tur sic. h sut duo va i cau. Tu moueberis sup. a. et tu no moueberis sup. a. et ea de inuice dicitur: qd va: nra tñ cu minori: et ma iore pbo: ponedo qz. b. sit vnu spatū p trāsēdū ate: cui^o p m^o puctus sit. a. in q gescas: incipias tñ moueri su per ipm. b. p remotio ne de pnti: isto posito pbat affirmati ua sic: tu p trāsibis. a. g. moueberis sup. a. p^z nra: et an^o pba tur. a. erit p trāsitū ate: qz tu p trāsibis. a. nra e nota: et an^o si mlr: qz tu es sup. a. et immediate post b eris sup alio puncto. ergo immediate post hoc erit ita qz. a. e p trāsitū: Ja p batur negatina sic: nuqz tu eris sup. a. g. tu non moueberis sup. a. nra tñ: et an^o pbat: qz continue post hoc tu eris vltra. a. igitur non eris super. a. p^z nra: et an^o supponitur in casu.

Pro solutione hui^o argumti pono qtuor qnes: qz pma e ista. Tu moueberis su per. a. pucto: et tñ nuqz erit ita qz tu moueberis sup. a. pucto pbat: et pono: qz tu p trāsibis adeqte sine gete duo pedalia p tigua i ista hora: quoz pucta imediata sint. a. b. p^m. b. et 2^m. a. isto posito arguit pma ps sic: tu p trāsibis. a. puctus: qz tu moueberis sup. a. pucto: tñ nra: et an^o pbat: tu venies ad .a. puctū p motū: et no gesces in illo: qz p trāsibis. a. puctū. et ps nis pbat: qz si aliqui erit ita qz tu moueris super. a. puctū: qz in medio istati vel an^o: vel post. no in medio istati: nec an^o: qz tuc tu moueberis sup. b. nec post: qz si post: erit ita qz tu moueris sup. a. igit in aliq instati erit ita qz tu moueris sup. a. cu g illud instas no erit imediatū me^o instati: g inter illa duo instatia erit tps mediu p qd gesces: qd e casum.

C Ex ista qne seqf. Qz tu eris sup. a. et tñ in nullo instati eris sup. a. p^a pars e manifesta: qm tu moueberis super. a. et 2^a p bat: qm no in medio instati eris sup. a. qz tuc tu eris sup. b. nec in aliquo istati an: g afortiori: nec in aliquo instati post: qz tu immediate post mediu istatⁱ tu eris vltra. a. **C** 2^a qz est ista. Sor. et plo icipiut agete moueri sup. c. d. spa^o et tñ for. p trāsibit p^o puctu. c. spaty: et plo no p trāsibit p^o puctu. d. spa ty. pbat: et pono qz p dictoz pedaliu p^o sit. c. et 2^m. d. et sit plo sup p pucto. c. icipies moueri sup illo p remotio re de pnti: fo. vo sit i vltio pucto eiusde pedat. f. sup. b. icipies et. a. gete moueri sup. d. isto posito: p^z pma ps nis: et secuda pbo qz n. plo n p trāsibit p^o puctu. c. spaty: notu e p rone facta: qz plo nuqz erit sup. a. et qz for. p trāsibit p^o puctu. d. spaty: pro bat: for. p trāsibit. a. et a. e p m^o puct^o. d. g. tñ: p^z nra cu mio ri: et maiore pbo: for. mouebit sup. a. ex q no gescet in. a. sz i. b. igit p trāsibit. a. **C** Ex ista qne seqf. Qz p trāsitio. a. pucti erit: et illa i nullo istati erit: nec uqz erit ita qz ista p trāsitio e: p^z qz for. p trāsibit. a. sz vo i aliq istati: nec vnqz erit ita qz p trāsita. **C** 3^a qz est ista. Sor. immediate post hoc p trāsibit. a. et aliq pte. d. et tñ p^o p trāsibit. a. qz aliqua pte. d. p^a ps p^z: p ex ponetes et 2ª pbat. Na for. p trāsibit. a. et p trāsibit aliq pte. d. sz nllaz pte. d. ita cito p trāsibit sic. a. g. for. p m^o p trāsibit. a. qz aliq pte. d. p^z nra: ab exponetib^o ad expositus. **C** Ex ista qne seqf. Qz i p trāsitoe. d. spaty dabit p m^o puct^o p trāsit^o a sor. n tñ dabit p^o istas acqsitū ab aliq corudē: p^a ps p^z: et 2ª silr: qz alr pla istatia foret imediata. **C** 4^a qz est ista. No p tigit dare modū ifinite remissū: et tñ p trāsitio. a. pucti erit ifinite tarditatis: pma ps p^z: qz ois mot^o e aliq l^r itēsus: et 2ª pbat: na for. icipit moueri anō gradu mot^o: et dabit p m^o p trāsitū ab eo: ergo p trāsitio illi^o erit ifinite tarditatis: p^z nra: qz si eēt alicui^o velocitatis: tuc anō gradu mot^o v^o qz ad il lā velocitatē fieret salt^o: qd e impossibile: et oppo^m suppono i casu. **C** Ex ista qne seqf. correlarie. Qz p totā horā futuraz erit ita qz qz p trāsitio sortis e alicui^o intēsonis: et tñ aliq p trāsitio sortis i eade hora erit ifinite reissiois: p^a ps p^z: qm continue per istam horam erit ita. qz for. aliquo pte p trān

vbius pncipale: qz nullus termin⁹ negat⁹ anegatiōe: regit⁹ ab illo: ois. n. termin⁹ negat⁹ ab illo est ly hois: qd nō regit⁹ nisi aly asinus. **Coz^m** Ex ista pnc⁹ seq⁹ p. qz nulla istarū est negatiua. nullo hoie currēte risibile currit: neutru oculuz habēdo tu potes videre. In pma. n. nō negat⁹ anegatiōe nisi ly hoie currēte: qz nō regit⁹ auerbo pncipali: s; ponit⁹ pncipali absolute. In 2° vo ly neutru oculū habēdo nō regit⁹ auerbo: s; absolute ponit⁹: s; ly neutru oculum regat⁹ agerūdio.

Coz^m Cz^o seq⁹. qz hēc sit negatiua: neutru oculuz hns tu potes videre: hēc tñ ē affirmatiua. neutru oculū habēdo tu potes videre. p⁹ ps p3: qz tā ly tu: qz ly neutru oculū habēs regit⁹ auerbo pncipali. Cz^o p⁹ ē ista. Nullū signuz fac⁹ ppōnez vlez nisi subz determinat⁹ vl⁹ pte ei⁹. Ista p⁹ ex descriptiōe ppōis vlis: nec nō iductie: nlla. n. illarū ē vlis: hō oē aial ē hō: nullū aial ē: qz nō determinat⁹ subm p sig^m: nec ps illius: z notādū ē hēc p⁹: qz nō dico: qz si p sig^m vlez determinat⁹ subz vel ps illi⁹: qz illa ē vlis: qz tē ista fozet vlis: asin⁹ nulli⁹ hois currit: qd ē flm. **Coz^m** Ex ista pnc⁹ seq⁹ pmo. qz nulla illaz est vlis. oī hoie currēte risibile currit: nullo hoie currēte risibile currit: neutru oculū habēdū tu potes videre. In pms enī subycit⁹ ly risibile solū: sup qd nullū sig^m cadit qz determinat⁹ terminū pncipali z absolute posituz. In 3° vo subycit⁹ ly tu: sup qd nō cadit silt sig^m: qz ipsuz struit⁹ cū termino recto agerūdio. Cz^o seq⁹. qz ille nō dicit⁹ oī hoie currēte. risibile currit. aliquo hoie currēte nō risibile currit: nec ille. nullo hoie currēte risibile currit: aliq⁹ hoie corrente risibile currit: z pariformiter nec ille. neutru oculuz habēdo tu potes videre: alterū oculū habēdo, tu potes videre. nlla. n. istaz ē vlis: imo nec alicuius qtitatis cū qlibet illarū sit calr pbabilis. Iste tñ bñ dicit⁹. neutru oculū hns tu potes videre: z alterū oculū hns tu potes videre. p⁹ enī est vlis negatiua: z pncipalis affirmatiua cū ceteris requisitis ad dictionē. Cz^o p⁹ ē ista. Oī hoie currēte oē risibile currit. soz. ē hō: z tñ nō soz. currēte oē risibile currit. pma pars ē euidēs: qz si oīs hō currit: oē risibile currit. z 2ª pba tur: qm nec qz soz. currit: oē risibile currit: nec dū soz. currit oē risibile currit. igit⁹ nō soz. currēte oē risibile currit. p3^o qz aīs destruit oēs cās vitaris pntis dictionū. **Coz^m** Ex ista pnc⁹ ne seq⁹ pmo. qz illa pnc⁹ nō valet oī hoie currēte: oē risibile currit: pla. ē risibil. igit⁹ oī hoie currēte plato currit: aīs enī est verū: z pnc⁹ falsuz (vt liquet) ex pnc⁹. Cz^o seq⁹. qz tā ly hō: qz ly risibile supponit⁹ imobilr: nō rōne alicui⁹ illo ruz signoz: s; amboz sil⁹ (p3) qz quocūqz illoz remoto in ordine ad aliud ptingit descēdere. vñ seq⁹: oī hoie currēte risibile currit: plato ē hō: qz platōe currēte risibile currit. ēt sequit⁹. hoie currēte oē risibile currit: soz. ē risibilis. igitur hoie currēte soz. currit. nullo. n. casu dato aīs est verū sine pnc⁹. Cz^o p⁹ est ista. hoie currēte risibile currit: z hēc sunt oīa risibilia: z tñ nō hoie currēte: hoc risibile currit: vel hoc risibile currit: vel sic de singul. pbat⁹ (z suppono) qz nihil currat. Isto posito p3 pma ps. z scōaz pbo: qz suū dictionū est falsuz. s. hoie currēte hoc risibile currit: vel hoc risibile currit: z sic de singulis: qz quelibet suarū causaruz ē falsa. s. qz hō currit hoc risibile currit: vel hoc risibile currit: vl⁹ sic de singulis. Si hō currit hoc risibile currit: vel hoc: z sic de singulis. dū hō currit hoc risibile currit: vel hoc risibile currit: vel sic de singulis. **Coz^m** Ex ista pnc⁹ ne seq⁹ p⁹. qz aliqs terminus cōis ex solis terminis cathegorematicis cōpositis: hz viz pfundēdi pfuse tñ imobilr: tā terminū mediate qz imediate sequētē (p3) de ly hoie currēte: qz pfundit cōfuz tñ imobilr tam ly risibile: qz ly currēs: in hac ppōne hoie currēte risibile ē currēs. Cz^o sequit⁹. qz aliqs termin⁹ cōpositus hz vim imobilitatē: cuius nulla ps hz vim pfundēdi (p3) de illo termino: hoie currēte q mobilitat illū terminuz risibile: quē terminū nō pfundit: nec ly hoie nec ly corrente: sed solum simul. quare zc.

His visis (p3) rñsio ad rōnez dcedendo illa esse dicit⁹ ctozia: sed nego illā. nō oī hoie currēte oē risibile currit. igit⁹ nō oī hoie currēte risibile currit. nego pncipali. nec ar guit⁹ ab vno egpollēte ad reliquū: qz sublata negatiōe: hēc nō dicit⁹ oī hoie currēte: oē risibile currit. hoie corrente: nō oē risibile currit. nulla enī istarū est alicuius quātitatib⁹ imo quelibet istaruz est vera per seipsaz causaliter probabilis. quare zc.

Capitulum de ampliatiōe termini respectu verborū vel participioz de presenti vel de futuro.

Quadragesimo secūdo pncipali ad questionē arguit⁹ sic. hēc sunt duo vā in casu. Soz. albus fuit disputaturus: z nullus soz. albus fuit disputaturus: z eadē iūicē dicit⁹. qz qd vo (pnc⁹ t3 cū minori) z maiorē pbo ponēdo: qz oīs soz. fuit iste soz. de quo fit metio in argumētio: qui fuit albus: z nunqz disputauit: nunc vero non sit albus: nec vnqz erit albus: sed bene aliqñ disputabit. isto posito p3 affirmatiua: qm aliqñ fuit ita: qz soz. alb⁹ ē disputaturus. igit⁹ iā ē ita qz soz. alb⁹ fuit disputaturus. iaz pbat⁹ negatiua sic: oē qd fuit disputaturus: disputat: disputauit vl⁹ disputabit: sed nullus soz. alb⁹ disputat: disputauit: vel disputabit. qz nullus soz. albus fuit disputaturus (p3 pnc⁹ cū maiori) qz ē silus in fo fe figure. z minorē pbo: p qlibet pte: nō. n. soz. alb⁹ disputat vl⁹ disputabit: qz nullus soz. ē. vl⁹ erit alb⁹ (vt suppono) nec ēt soz. alb⁹ disputauit p casuz. qz zc.

Pro solutione huius argumēti pono quatuor pnc⁹ nes: qm pma ē ista. Soz. albus aliqñ fuit disputaturus: qm nō fuit aliqñ albū disputaturus. pbat⁹ z pono: qz soz. fuit in. a. istāti i q nō fuit: aliqñ albū. isto posito arguit⁹ sic. soz. alb⁹ i. a. istāti fuit disputaturus: z in. a. istāti nō fuit aliqñ albū disputaturus. qz p va. t3 pnc⁹ cū 2ª pte aītis: qz tūc nō fuit aliqñ albū p casuz. Et pma pbo: nā hoc in. a. istāti fuit disputaturus: demōstrādo sortē z b⁹ ē vl⁹ fuit soz. alb⁹. qz soz. alb⁹ in. a. istāti fuit disputaturus. **Coz^m** Ex ista pnc⁹ ne seq⁹ pmo. qz aliqñ icēpit soz. alb⁹ eē disputaturus qm tñ soz. alb⁹ nō icēpit eē disputaturus. pbat⁹ (z pono) qz in istāti p fuit alb⁹: s; dū aī. b. fuerit. isto posito arguit⁹ sic in. b. istāti icēpit soz. alb⁹ eē disputaturus: z i. b. nullus soz. alb⁹ icēpit eē disputaturus. qz cor^m verū. p⁹ ps aītis p3: qz in. b. istāti fuit soz. alb⁹ disputaturus: z nunqz aī. b. fuit soz. alb⁹ disputaturus: ex quo nunqz aī. b. fuit soz. alb⁹. z^a ps pbat⁹ qm i. b. istāti soz. alb⁹ fuit disputaturus. vt p3: z imediate ante. b. soz. albus fuit disputaturus: qz imediate ante. b. soz. fuit disputaturus: qz aliqñ fuit albus. Cz^o seq⁹. qz aliqñ desinebat soz. albus esse disputaturus qm tñ nullus soz. albus desinebat eē disputaturus. p3 supposito qz in. c. istāti soz. tes desinebat eē alb⁹. Cz^o p⁹ ē ista. In. a. istāti soz. fuit disputaturus: z tñ soz. nunqz fuit disputaturus i. a. istāti. p⁹ ps est sequēs ex casuz: qm i. a. istāti fuit ita qz soz. ē disputaturus. p⁹ ēt ps iccludit⁹ i casuz: qm nunqz fuit ita qz soz. disputabit i. a. istāti. **Coz^m** Ex ista pnc⁹ ne seq⁹ pmo. qz soz. fuit disputaturus in aliquo istāti in quo nō disputat: nec disputauit. pbat⁹: z pono qz. d. erit istās futurū i quo soztes disputabit. isto posito p3. qz soz. nō disputat: nec disputauit i. d. tñ soz. fuit disputaturus in. d. qz aliqñ fuit ita qz soztes disputabit i. d. Cz^o seq⁹ quif. qz aliqs termin⁹ supponens respectu vbi de pterito substāriui: supponit⁹ p eo qd erit. patz de illo termino. d. in hac ppōne. soz. fuit disputaturus in. d. istāti. Cz^o p⁹ ē ista. Soz. albus disputat: disputauit: vel disputabit: z tñ nullus soz. albus disputat: nec aliqs soz. alb⁹ disputabit: nec aliqs soztes albus disputauit. pma pars pbat⁹ sic hoc disputat: disputauit: vel disputabit: z hoc est: vel fuit: vel erit soz. alb⁹. ergo soztes albus disputat: disputauit vel disputabit. patet

¶ **Ad resolutionem ad resolutum.** z. vo ps e euides. qm nlls
 for. disputavit nec aliqs for. e. vel erit alb^o p casu. ¶ Ex ista
 dclone segt p. ¶ **Q** ista dña no valet: for. alb^o disputavit: vel
 disputabit: z nlls for. alb^o disputavit: g aliqs for. alb^o dispu
 tabit: nec arguit adisiuctiua cu destructioe vni^o pris ad al
 tera: qm maior ppõ no e disiuctiua: s; d disiucto vbo. ¶ **2°**
 segt. ¶ **Q** illa dña no valet: for. alb^o no disputat: vel no dispu
 tabit: ams. n. e veru: z dñs falsu: qz ois for. alb^o disputat: vel
 disputabit: nec arguit apte disiuctiue ad tota disiuctiua: qz
 dñs no e disiuctiua: s; cathego^o de disiucto vbo. ¶ **4°** con
 clusio e ista. **S**oz. no pt disputare aliquã disputationez nisi
 disputet ifinitas disputatiões: pbat: qz qcuq; data disputa
 tiõe quã disputabit for. ifinite erut ptes illi^o magne dispu
 tatiõis icipientes cu ista: teriate tñ citra finẽ illi^o: quarum q
 libz erit disputatio. ¶ **Ex** ista dclone segt p. ¶ **Q** n e possibi
 le sorte imediate post hoc disputare aliquã disputationez:
 ps: qz magnu tps erit anq; icipiat aliq; disputatio eẽ cõple
 ta: ad hoc. n. q aliqs disputet: no suffic q pferat litterã vel
 dictione: s; oportet q ptulerit cõpletuz argu^m. ¶ **S**cdo
 segt. ¶ **Q** for. imediate post h erit disputatur^o aliquã dispu
 tatione: z tñ no imediate post hoc disputabit aliquã dispu
 tatione. z^o ps pz ex cor: z pma arguo sic: for. imediate p^o
 hoc erit for. q disputabit aliquã disputatione. igit for. ime
 diate post hoc erit disputaturus aliquam disputationem:
 ps consequentia ab vno conuertibili ad reliquum.

¶ **Ad resolutionem ad rone negado illa: nlls for. fuit di**
sputat^o: z ad pbatione: nego ista minore:
 nlls for. alb^o disputat disputavit: vel disputabit: z ad pba
 tiõne: cu pbat p ptes illi^o: dico: q no dz ptialr pbari: s; to
 talr z cathegozice p suu dictioniu: deinde suu dictioniu re
 solubilr e iferedu vt declarat tertia dclusio cuz suis corre
 larys. ¶ **I**te nodu q illa ppõ for. fuit disputatur^o: no fuit
 gnalis resolo hui^o: for. disputavit: qz pma e va: nec resoluã
 in aliqua. **S**cda autem est falsa: z resolubilis in hanc: for
 tes fuit dispuaturus: quare z cetera.

¶ **Capitulum de prolacione vocis: z audicione eiusdem.**

¶ **Ad dragesimo** tertio. Principa
 liter ad qone ar
 guit sic: hec sut duo vera i casu. De auditu
 a sorte e platũ a plone: no oe auditu a sorte
 e platũ aplone. z eadẽ iuicẽ dicitur: g qd ve
 ra: dña z cu. z. pte aitis: z pma pbo: pone
 do q plo nuq; ptulerit nisi illa: nullus de^o
 e: vel pte ei^o. **S**oz vo nuq; audiuerit nisi piacẽs illi^o. s. ds e:
 vl pte ei^o. isto posito pz ps affirmatiua. s; negatiua arguo
 sic. aliqd affirmatiuu e auditu a sorte: z nullu affirmatiuu e
 platũ aplone: g n oe auditu afor. e platũ aplatone: dña pz
 cu maiori: qz plo audiuit illa: ds e: s; miore pbo: na cuiullz
 ppõnis dicte aplone vbũ pncipale e negatu: g qlz ppõ di
 cta aplone e vel fuit negatiua: z p dñs nulla fuit affirmati
 ua: z dña: p^o p descriptione ppõis negatiue: z z^o. qz ddicto
 rium dñtis repugnat atri. S; ams pbat sic. Plato nuq; p
 tulit aliqd vbũ nisi illõ vbũ e: z idẽ e negatu anegatione in
 ppõne. plata ab eo. g cuiullz propõnis dicte aplatone ver
 bus pncipale est negatum: quod erat probandum.

¶ **Pro solutione** hui^o argumti pono qtuoz dñes:
 qz pma e ista: possibile e sortez
 audire vocẽ platonis plone no loqnte. pbat: nã vox n m.
 tiplicat sbito ad põz audituã: s; successiue ex trinuata fra
 ctiõe medy: g stat plone ptulisse vocẽ anq; sortis audituz
 imuter: z p dñs impossibile e platone oio qescete sortez audi
 re vocẽ ipsi^o. ¶ **Ex** ista dña segt p. ¶ **Q** pole est for. audire
 aliq; vocẽ: z eadẽ non existere alicui^o aial: pbat: z pono: q
 plato pferat. a. vocẽ q erit cõplete prolata ab eo anq; for.
 audiat eã: z q qz pmo vox platonis e prolata pla. ipse des
 nat eẽ: isto poito: pz: q post dñtionẽ platois for. audit vocẽ

q no e vox alic^o aial: ex q for. no e q protulit eaz. ¶ **2°** segt **Cor^m**
 q illa dña no valz: for. audiuit. a. vocẽ: z ista. a. vox fuit vox
 platois. g for. audiuit vocẽ platois: ams. n. e vez: z dñs f^m: qz
 qn for. audiuit. a. voce: ipa tunc no fuit platonis: ccedo tñ:
 q vocem platois for. audiuit. ¶ **2°** e ista. **L**z sit possibile **z^o**
 sorte audiuisse oẽz vocẽ platã a platõ: no tñ e pole for. au
 dire oẽz vocẽ platã aplatõ: pma ps no indiget: pbatõ. iõ
 scõaz pbo sic: qm segt: for. audit vocẽ platonis. g illi^o vocis
 vna ps est audita: z altera remãet audiẽda: pz dña pmo: qz
 vox e ens successiuu. scõoz si no mãeret aliq; ps illi^o vocis
 audiẽda tuc illa totalis vox foret audita: z p dñs for. no au
 diret illã: tunc arguit sic: vna ps illi^o vocis mãet audiẽda
 z illa e plata aplatone: vt suppono: g for. no audit oẽz vocẽ
 platã aplatone qd erat pbatũ. ¶ **Ex** ista dñe segt p. ¶ **Q** lz **Cor^m**
 sit possibile platonẽ ptulisse oẽm vocẽ auditã afor. no tñ e
 possibile platonẽ pferre oẽz vocẽ auditã afor. pz: qz e pole
 plato. pferre illã vocẽ quã for. desinit audire: vel pte ei^o.
 ¶ **2°** segt. q lz hoc sp sit possibile. oẽ auditũ a sorte e platũ **Cor^m**
 aplatone: hoc tñ e impossibile qdã audit afor. pferẽ aplatõ
 ne: no qdẽ pp hoc: qz impossibile sit platonẽ pferre aliqd: qz
 neciuz e si pla. pferẽ: q ipse pferat aliqd: sed alia de ca: qm **z^o**
 qz tucuz iuicẽ applicẽt for. z pla. ex q nulla vox subito mul
 tiplicat platõ loqnte: sp e vez dicere: q ipse loqẽ aliq; vo
 cẽ: q nodu imutat auditũ for. ¶ **3°** e ista. impossibile e pla
 tonẽ ptulisse istã: nullus ds e gn ptulerit vez: tñ possibile e
 illũ pferre eadẽ no pferẽdo vez (pma ps pz) qz no e possi
 bile platonẽ ptulisse istã: nullus de^o e gn ptulerit illaz de^o
 est: z scõa pbat: qm qz diu pferẽ ps alic^o ppõnis: pferẽ ppõ
 illa: z si no pferẽ ps illi^o ppõnis non pferẽ illa ppõ: s; pos
 sibile e platonẽ pferre illã dictionez: nullus no pferẽdo il
 la: de^o. g possibile e platonẽ pferre istã: nullus de^o e: no pfe
 rendo illã: de^o est (q posito) z admisso: pla. pferẽ illã. nul
 lus ds e: no pferẽdo aliqd vez. ¶ **Ex** ista dclusione segt p.
 ¶ **Q** aliq; dñr a sorte z pla. q iuicẽ duertunt: no obstãte q for. **Cor^m**
 dicat neciuz z pla. impossibile (pz) dato q for dicat illã: nul
 lus de^o est: z plato illã nullũ p^o est: z sit cuiullz illaz actus
 vdi sup subin: isto posito: ille ppõnes duertut quaz qlibet
 e impossibile: z piacẽtia necia. ¶ **2°** segt. ¶ **Q** for. pt pferre ve **Cor^m**
 rum no proferẽdo falsum z tamen no pot proferre verum
 quin pferat non vez: pma ps pz: qz si for. pferẽ illã: ds e: z
 nihil aliõ qd no sit ps illi^o for. pferẽ vez: nullũ falsuz pferẽ
 do. Fa ps est euides: qz for. no pt pferre aliq; ppõne: nisi p
 ferat vnã pte ei^o q no pt esse ppõ. ¶ **4°** e ista. De vbũ p
 latũ aplatone est verbũ negatu: z tñ aliq; ppõ plata ab eo e **4°**
 affirmatiua: pz dato q nulla ppõ sit plata aplatõ nisi: nlls
 de^o e: vel ps ei^o iux modũ pcedẽdu i rone. ¶ **Ex** ista dñe **Cor^m**
 segt pmo. q lz nullus negatie vbũ pncipale affirmat: tñ
 alic^o affirmatie vbũ pncipale negat: pma ps pz iductiue: z
 fa silr: qz piacens illi^o nullus ds e: est ppõ affirmatiu: z tñ
 verbũ pncipale negat: ex q idẽ est verbũ vlis: z sue piacen
 tis. ¶ **2°** segt. q. a. z. b. ppõness iuicem duertunt z eidem **Cor^m**
 metali subordinat: z tñ vbũ pncipale vni^o negat: z alterius
 affirmat: pz: supposito q. a. sit illa ppõ totalis deus est z. b.
 piacẽs illius: nullus deus est: quare zc.

¶ **Ad resolutionem** p3 solutio argumti negado illã: no oe audi
 tu afor. e platũ aplatone (z ad pbatione)
 nego q nullũ affir^m e platũ aplatõ: z ad pbatione: cuiullz
 pbatiõis: plate apla. verbũ pncipale e negatu: g qlz ppõ
 dicta aplatone e vel fuit negatia: nego dñam. nec ista e de
 scriptio ppõnis negatie. s. ppõ negatia e ista i q verbũ pnci
 pale negat: sed oz addere p negatione existẽte aliqd illius.
 iõ ista non e negatia: ds e: q est piacens vlis: qz verbũ pnci
 pale no negat p negatione existẽte aliqd ipsi^o: sed alterius
 v3. vniversal: ppositio at affirmatiua e ista cui^o verbũ pnci
 pale est no negatu: p negatione existẽte aliqd illius: de
 hac tamen alias diffusius sum locutus: quare zc.

Capitulum de terminis simplicibus includentibus propositionem.

Quadragesimo quarto principio ad quoniam arguitur sic.

h sunt duo va. Adā fuit i istāti pnti: r nlls adā fuit i istāti pnti: r eadē iuicē dīdicunt. g qōva (pna r3 cū mīori) r maiorē pbo: r p negatiua sic: nullū istās p̄sens fuit. g nībil fuit i istāti pnti: r p̄ns nlls aīx^o fuit in istāti p̄senti (patēt ābe p̄ne) r aīx^o pbat: qm̄ hoc istās nō fuit: de mōstrādo istās p̄ns: r hoc ē oē istās p̄ns. g nullū istās p̄ns fuit: iā pbo affirmatiua sic: aln fuit ita q adā ē i istāti pnti. g iāz ē ita q adā fuit i istāti pnti: p3 pna: qz qz de pnti vā in teris simplicib^o r sine distributōe: relinqt vna verā de p̄terito: si. n. aln fuit ita q tu es i ista domo: iā ē vez q tu fuisti i ista domo: r si aln fuit ita q tu es i. a. istāti: iāz ē vez: q tu fuisti i. a. istāti. g p idē: si aliq̄do fuit ita q adā ē in istāti p̄senti: nūc ē vez: q ipse fuit in istāti pnti: s3 pbo aīx^o faciēdo hāc p̄naz: aīx^o ē. g aīx^o ē i istāti pnti: ista pna ē bōa: r aliq̄ fuit ita sic significat adeq̄te p̄ns. g tūc fuit ita sicut significat adeq̄te p̄ns: qre r.

Pro solutione h' argumti pono. 4. p̄ne: quaz p̄

- 1° p̄ ista. Aliq̄ ē p̄ p̄o affirmatiua vā de pnti i teris verbalr cōpositis: q nullā relinqt verā de p̄terito: p3 de ista: hoc istās ē istās q. n. ipsa sit ē vera: r tñ p̄tue hec erit falsa hoc istās fuit qd ē demōstrādo istās p̄ns: ēt aliq̄do hec fuit vera: adā ē hō g ē i. a. istāti: r tñ nūq̄ postea ista fuit vera: adā fuit q ē i. a. istāti: dato: q. a. fuit p̄ istās sue icēptōis. Et nōter dico i p̄ne nullā relinqt veraz de p̄terito: qz i3 h nō sit vā: adam fuit hō g ē: non tñ seq̄: q ista adā ē hō g ē nūq̄ relinqt aliq̄ de pnti verā: qm̄ ista d̄ p̄terito tpe ade p̄tue erit vā. Ex ista p̄ne sequit p̄. qz aliq̄ ē p̄pō vā affir^o de pnti i teris verbaliter p̄positis: q nullā hūit verā de futuro: p3 de ista: hoc istās ē istās qd ē nūq̄. n. fuit aliq̄ talis vā h istās erit istās qd ē: demōstrādo istās p̄ns. Itē h aliq̄ erit vā: aīx^o ē hō g ē i. b. istāti: r tñ nūq̄ aī erit h de futuro vā: aīx^o erit hō g ē i. b. istāti: assignādo p. b. istās p̄ eē sue icēptōis. Ex ista p̄ne sequit. qz aliq̄ ē p̄pō affirmatiua vera d̄ pnti i teris simplicib^o carēs p̄pōne r p̄fusioe: q nullā relinqt de p̄terito: nec aliquā hūit de futuro verā: p3 de ista: tu es i istanti pnti q ē vā: r tñ hec nūq̄ erit vā: tu fuisti i istāti pnti: nec vñq̄ ista fuit vera: tu eris i istāti pnti: r hoc iō ē qz ly i istāti pnti icludit p̄positio nez sequitur. n. tu fuisti i instanti p̄senti. g tu fuisti istāti qd ē p̄ns. Ex ista p̄ne sequit. Aliq̄ ē p̄pō affirmatiua de pnti i teris simplicib^o denoiata cū terio p̄fusioe q nullā verā relinqt de p̄terito: nec aliq̄ hūit verā de futuro: p3 de ista: oē istās ē q ē vā: imo necia: r tñ hec nūq̄ fuit vā oē istās erit nec il la vñq̄ erit vera oē istās fuit. Ex ista p̄ne sequit p̄mo. qz aliq̄ ē affirmatiua p̄pō vā de pnti i teris simplicib^o carēs p̄fusioe: i3 nō terio p̄fusioe: q n̄ relinqt aliq̄ verā d̄ p̄terito: nec aliq̄ hūit verā de futuro: p3 de ista: h̄ necio ē: demōstrādo aiaz soz. nūc p̄mo ex̄tis: ipsa. n. ē vā: r tñ hec nūq̄ fuit vā: hec necio fuit: nec ista aln fuit vā h̄ necio erit. Ex ista p̄ne sequit. qz aliq̄ ē p̄pō affirmatiua vā d̄ pnti i teris simplicib^o: carēs taz terio p̄fusioe qz p̄fusioe: q nō relinqt aliq̄ verā de p̄terito: nec aliq̄ verā hūit de futuro: p3 de ista. a. ē dato: qz ly. a. conuertat cū ly oē istāti: r h̄ iō: qz illa p̄pō licet nō beat teriuz p̄fusioe: tñ icludit illū. Ex ista p̄ne sequit. p̄ole ē antexps eē i istāti pnti: r tñ nlls āter^o p̄t eē i istāti pnti: p̄ma ps pbat sic. hec p̄pō ē polis aīx^o ē i istāti pnti: r ipsa adq̄ete significat antexps eē i istāti pnti. g p̄ole ē aīxps eē in istāti pnti: p3 pna: ab officiātib^o ad officiātū. fa ps p̄ns pbat sic: nullus antexps p̄t eē in instanti qd ē p̄sens. g nullus antexps p̄t eē in instanti p̄senti: p3 pna: ab vno quertibili ad reliquum. Ex ista p̄ne sequit p̄mo. qz hec pna nō valet: antexps p̄t eē in. a. istāti. ergo antechristus p̄t eē in. a. istāti qd ē: i3 tñ hec pna ē bōa: aīx^o p̄t eē i istāti pnti. g aīx^o p̄t eē i istāti

qd ē p̄ns: qz ly. a. istāti nō icludit p̄pōne v̄bale: sic ly istans p̄ns v̄l ly istāti pnti. Ex ista p̄ne sequit. qz de ly aīx^o aln v̄sificabit ly istāti p̄senti sic p̄cise significād o: r tam̄ antexps nūq̄ erit i istāti pnti. fa ps ē euidentis: r p̄ma filr: qz hec aliq̄do erit vā: antexps ē in istāti pnti. Ex ista p̄ne sequit. qz aīx^o ē ista. a. r. b. instātia pnti eē: r tam̄. a. p̄t esse instās p̄sens: r. b. nō p̄t eē instās p̄sens: p3 dato qz. a. sit instans p̄sens: r. b. erit me^m istāti hō re: si. n. b. posset eē instās p̄sens: r. a. ē oē instās p̄sens: tūc. b. posset esse. a. qd ē ip̄sibile. Ex ista p̄ne sequit p̄mo. qz soz. nō ē aīal p̄ns: r imediate p̄ instans p̄ns erit ita q ipse ē aīal p̄sens. r tamē soz. nō icipit esse aīal p̄sens: p3 dato qz soz. icipiat esse p̄ remotionē de p̄senti: si. n. soz. incipit eē aīal p̄sens: r ipse nō ē. ergo aliq̄ erit ipse aīal p̄sens: r p̄sequēs ipse aliq̄ erit aīal qd ē p̄sens: qd repugnat casui. Ex ista p̄ne sequit. qz tu nō es hō p̄sens: r tam̄ imediate ante nūc fuit ita q tu es hō p̄sens: r tamē tu nō desinis esse hō p̄sens: p3 supposito q tu desinas esse p̄ remotionem de p̄senti.

His visis p3 solutio rōnis negādo illā. Adā fuit i istāti p̄senti: r cū d̄r q aln fuit vā Adā ē i istāti p̄senti: ergo iā ē ita q ipse fuit in istāti p̄senti: nego p̄sequētia. Ad argumti dico: qz sic icelligi: oīs p̄pō vā affirmatiua de p̄senti carēs ex̄mo p̄posito r signo p̄fusioe: taz ip̄s cite: qz explicite relinqt vna de p̄terito verā: q̄liter nō ē in p̄posito: vt p3 i sc̄o cōrelario p̄me p̄ns. r p̄ hoc responde tur ad existētia adducta: q nulla ē similitudo: qz illi termi ni. a. instanti. b. domo: non icludunt p̄pōne verbales: sicut ly istans p̄sens r buiusmodi r.

Capitulum de terminis ampliatiuis: ac permutatiōe loci: ex sola conuentione.

Quadragesimo quinto principio ad quoniam arguitur sic.

h sunt duo va i casu. Tu icipis eē i domo platonis. r tu nō icipis eē i domo platonis. r eadē ad inuicē dīdicunt. g qō va (pna r3 cū mīori) r maiorē pbo: ponēdo q tu sis i. a. domo: r continue fuisti ac continue eris i eadē domo: r q. a. dom^o sit tua: r continue fuerit tua: s3 q imediate p̄ istās p̄ns ipsa erit pla. isto posito arguit affirmatiua sic: tu nō es in domo pla. r imediate p̄ istans p̄sens tu eris i domo pla. g tu icipis eē i domo pla. Itē pbo negatiua: tu nō icipis eē in domo q ē plato. nec i domo q fuit plato. nec i domo q erit pla. g tu nō icipis eē i domo platonis (p3 pna iductie) qm̄ optie seq̄: tu nō icipis eē in istāti qd ē: nec i istāti qd fuit nec in istāti qd erit. g tu nō icipis eē i aliq̄ istāti (aīx^o p3) p̄ p̄ r fa p̄te: ex q nulla ē: nec fuit dom^o pla. vt suppo^o in casu. tertias vō pbo: qm̄ tu es i domo q erit pla. r ime^m āte istās p̄ns tu fuisti in domo q erit platonis. g tu non icipis esse in domo pla. p3 p̄sequētia: a causa veritat^{is} ad p̄positionē habētē il lam causam. r antecedens ē vez. ergo r p̄ns: quare r.

Pro solutioe h' argumti pono. 4. p̄nes: quaz p̄

ista. Tu nō es: nec fuisti: nec eris i domo platonis: r tamē aliq̄ erit ita q i domo platonis tu fuisti: pbat: r pono: q. a. domus p̄ totā vitā tuā nō erit alicui nisi tui: r q post mortē tuā erit plato. isto posito: p3 p̄ma ps p̄ns: ex quo nunq̄ eris in. a. domo qm̄ ipsa erit plato: r fam p̄te pbo: faciēdo istā p̄sequētia: in hac domo tu fuisti: de mōstrādo. a. r hoc ē: vel fuit platonis. g in domo platonis tu fuisti: ista p̄sequētia ē bona: r aliquādo erit ita sicut significat p̄ antecedēs. g tūc erit ita sicut significat p̄ p̄sequens. Ex quo sequit: q aliquādo erit ita q in domo plato. tu fuisti. Ex ista p̄ne sequitur p̄mo. qz plato incipit esse in domo tua: est fuit r erit tua: r tamen nunq̄ incipiet esse in domo tua: prima pars patet: qz plato non est in domo que est: fuit: et erit tua: r aliquādo erit i domo que est: fuit: r erit tua: ergo incipit vel incipiet esse in domo que est: fuit: r erit tua: sed non incipit (vt patet) ergo incipiet. Ex ista p̄ne sequitur.

sequit pmo. Et in nulla proportioe imediate post hoc eris fortior q̄ modo es: r tamen imediate post hoc sufficies plus portare: q̄ iam sufficies portare (r pono) q̄ continue post h̄ fortificaberis. isto posito (p̄ p̄ ps) q̄ nullū graduz fortitudis icipis h̄re (r z̄ liq̄t) p̄ exponētes. ¶ 2° seq̄. Et illa p̄na nō valet: sic imediate post hoc tu eris fortior q̄ iā es: ita nūc es fortior q̄ p̄us fuisti: s̄ imediate post hoc sufficies plus portare q̄ iā sufficies portare: q̄ p̄iformiter nūc sufficies plus portare q̄ p̄us sufficiebas: q̄ ly plus i ante supponit p̄fule t̄m: r i ante determinate: r iō negat illa: plus imediate post hoc sufficies portare: q̄ iam sufficies portare.

His visis r̄ndet ad rōne negādo illa: nō infinitū pondus tu potes portare (r ad p̄bationē) non tātū pōdus q̄m̄ est toti^o elemti terre potes portare: q̄ r̄c. ne go aīs: q̄ hoc possū portare demōstrādo. a. pedale terre: r hoc ē vel p̄t eē tātū pōd^o q̄m̄ ē toti^o elemti terre: q̄ r̄c. l̄z. n. a. nō possit eē tātē magitudis q̄te ē totū elemtū terre: t̄m̄ nō tollit qn̄ possit esse tātū ponderis per intensiōem grauitatis sub subiecto manente equaliter magno.

¶ Capl̄z de visioe: r appētia: resp̄cū obi distātis ap̄o visua.

Quinquagesimo r̄ vltio p̄ncipalr̄ ad q̄onē arguit sic: hec sūt duo v̄a. Tu vides ita modicū sic potes videre: r tu n̄ vides ita modicū sic potes videre: r eadē d̄dicūt: q̄ q̄o v̄a (p̄na t̄z cū minori) r maiorē p̄bo: ponendo q̄ tu videas. a. (isto posito) p̄bat̄ affirmatiua sic: tu vides modicū: r potes videre modicū: r nō min^o potes videre q̄ iā vides. q̄ tu vides ita modicū sic tu potes videre (p̄z p̄na) ab exponētib^o ad expo^m: r aīs p̄z p̄ p̄ p̄te. et z^o: s̄z tertiā p̄bo. nā si min^o potes videre q̄ iā vides: sit q̄ illud. b. r arguit sic. Tu vides. a. q̄ tu vides medietatē. a. r medietatē medietatis: r sic i infinitū (p̄z p̄na) q̄m̄ q̄lz ps. a. oba visui tuo ē cā p̄ialis sp̄ei multiplicatē ab. a. i oculo tuo. tūc arguit sic: tu vides medietatē. a. r medietatē medietatis. r sic i infinitū: q̄. tu vides aliquā p̄tē. a. q̄ ē minor. b. r p̄ p̄is. b. nō ē min^o q̄ aliqd qd̄ tu vides: q̄re r̄c. iā p̄bo negatiua sic: nihil ē: nec p̄t eē ita modicū sic ē aliqd qd̄ tu vides: q̄ tu nō vides ita modicū si cur potes videt̄ (p̄z p̄na) q̄ ex oppōito seq̄ oppo^m: r aīs ē probatū in probatione affirmatiue partis contradictionis.

Pro solutione hui^o argūnti pono q̄tuor p̄nes: q̄z p̄ ē ista. Tu vides. a. q̄dratū r t̄m̄ nō p̄cipis. a. q̄dratū: nec aliq̄e angulū ei^o: p̄bat̄ (r pono) q̄. a. sit vnū q̄dratū. sit t̄m̄ distās ab oculo tuo q̄ tibi app̄pareat eē circularē: r n̄ q̄dratūz. isto posito (p̄z p̄ ps) q̄ tu vides h̄: demōstrādo. a. r hoc ē q̄dratū: q̄ tu vides. a. q̄dratū (p̄z p̄na) ex quo ly vides nō fac̄ appellationē: r z^o ps probat̄. nā si p̄cipis. a. q̄dratū: v̄l̄ āgulū ei^o: q̄ p̄cipis. a. s̄b rōe q̄ ē q̄dratū: vel h̄ns āgulū: p̄ns ē p̄ casū (r p̄na t̄z) q̄ illd̄ verbi p̄cipio ē terius appellatiu^o forme vel rōnis. ¶ Ex ista p̄ne seq̄ p̄. Et. a. q̄dratū r quēlz ei^o āgulū p̄cipis: r t̄m̄ tibi n̄ app̄pet. a. q̄dratū: nec aliq̄s āgulū ei^o (p̄ ps ps) nā q̄cqd̄ vides tu p̄cipis: s̄z tu vides. a. q̄dratū: r quēlz ei^o āgulū: q̄. a. q̄dratū r quēlz ei^o āgulū tu p̄cipis. z^o vero ps (patuit) q̄m̄ nō tibi app̄pet. a. quadratū: s̄z circularē: illi. n. āguli app̄pet tibi:

Loz^m s̄z nō app̄pet tibi āguli. ¶ 2° seq̄. Et. b. r. c. sūt eque p̄na oi^o: nō: r i fine eiusdē distātie: r t̄m̄ tu vides. b. r n̄ vides: nec sufficies videre. c. p̄bat̄: r pono: q̄. b. sit vnus āguloz. a. c. vero vnū corp^o totale eā puū sic. b. isto posito: p̄z p̄na ps: r z^o p̄bat̄: nā. a. videt̄: q̄ p̄ multiplicatiōe sp̄ei. a. videt̄ q̄lz ps oba visui: p̄z p̄na: q̄ nō ē maior rō d̄ vna q̄ de alia: r p̄ p̄ns tu vides. b. nō t̄m̄ vides. c. nec sufficies videre ip̄z: q̄m̄ nec p̄ intentionē p̄p̄z p̄p̄ nima distātia: nec p̄ itētiōe alteri^o cū non sit ps alicui^o. ¶ 3° seq̄. Ad quēcūq̄ p̄uctū ē itētiō vni^o medietatis. a. ad eūdē p̄uctū ē itētiō alterius medietat̄. a. r t̄m̄ nō vbiq̄q̄ tu vides vna medietatē. a. ibi tu vides relictū medietatē. a. (p̄ ps ps) q̄m̄ q̄lz illaz medietatū p̄dit̄

cit suā itētiōe: seu sp̄ez sēfibilē: p̄ totā distātia mediaz iter. a. r p̄z visua. z^o ps p̄bat̄: nā i dextra p̄te. a. vides p̄mā medietatē. a. r ibi n̄ vides sc̄daz: q̄ r̄c. ¶ Ex ista p̄ne seq̄ p̄. Et. tu vides. b. r. c. r t̄m̄ tu vides. b. p̄ itētiōe p̄p̄ia: r nō vides. c. p̄ itētiōe p̄p̄a: p̄z. dato q̄. b. sit medietas. a. r. c. vnus anguls ei^o. isto posito: tu vides. b. p̄ itētiōe p̄p̄a: q̄ vides ip̄z disticte: s̄z. c. vides p̄ itētiōe toti^o. a. r nō p̄p̄a: q̄ vides. c. p̄fule: r nō disticte. ¶ 2° seq̄. Et ad quācūq̄ distātiam sufficies videre. a. vel. b. ad eādē distātia sufficies videre. c. r t̄m̄ nō vbiq̄q̄ p̄cipis te videre. a. vel. b. ibi p̄cipis te videre. c. p̄ ps ps: q̄m̄. c. p̄tine videt̄ p̄ itētiōe sui toti^o: r z^o p̄bat̄: nā nihil p̄cipis te videre nisi videas illud disticte: s̄z tā. a. q̄. b. vides disticte: r nō. c. q̄. r̄c. ¶ 3° seq̄. Et ista. A. r. b. sūt duo v̄a s̄bilia eqlia r i fine eiusdē distātie: r t̄m̄ tu sufficies videre. a. r nō sufficies videre. b. p̄bat̄: r pono p̄mā p̄tē i casu: cū h̄ q̄. a. sit optie coloratū rōe c^o videas illd̄: b. v̄o sit ita reisse coloratū: q̄ p̄p̄ nima reissionē n̄ sufficiat vidē illd̄: isto posito: p̄z p̄. ¶ Ex ista p̄ne seq̄ p̄. Et. a. p̄tine māebit i fine eiusdē distātie: r tu i p̄n^o illi^o: r p̄tine manētib^o oculo: r me^o i eadē dispōe r t̄m̄ p̄tine p̄i^o r p̄tine sufficies videre. a. p̄z: suppositio q̄. a. p̄tine maiorabit̄: r veloci^o reit̄et i colōe. ¶ 2° seq̄. Et. a. manētē p̄tine i fine eiusdē distātie: p̄tine maiorabit̄ r itēdet̄ i colōe: r t̄m̄ m̄ius: r m̄ius sufficies videt̄. a. p̄z: suppositio q̄ ocls ve^o d̄bilitabit̄ seu elōgabit̄: aut q̄ me^o veloci^o igrosabit̄: q̄ maiorabit̄: r itēdet̄. a. ¶ 4° seq̄. Et ista. Tu vides. a. r. b. r p̄cipis te videre ista: r t̄m̄. a. r. b. nō app̄et tibi eqlia: n̄ eadē app̄et tibi i eqlia: p̄bat̄: r pono: q̄ videas. a. r. b. r p̄t̄deres an sint eqlia: vel i eqlia: r q̄ sex h̄eas euidentias eā fōtes q̄z tres p̄suadeāt tibi. a. r. b. eē eqlia: alie v̄o tres suadeant. a. r. b. eē i eqlia: i^o posito: p̄z p̄: r z^o p̄bat̄: q̄m̄ n̄ ē rō: q̄re. a. r. b. app̄et eqlia: r nō i eqlia: nec eē. ¶ Ex ista p̄ne seq̄ p̄. Et. a. r. b. app̄et tibi eqlia: vel i eqlia: r t̄m̄ nec app̄et tibi eqlia nec app̄et tibi i eqlia: z^o ps patuit: p̄bat̄ p̄: q̄m̄ app̄et tibi: q̄. a. r. b. sint eqlia vel i eqlia: r eadē tibi app̄et: q̄ r̄c. ¶ 2° seq̄. Et i^o p̄na n̄ valz. a. r. b. app̄et tibi eqlia: v̄l̄ i eqlia: r n̄ app̄et tibi eqlia: q̄ app̄et tibi i eqlia: sic n̄ seq̄: i^o duo sc̄is eē v̄a: l̄ f̄la. r ista duo n̄ sc̄is eē v̄a: q̄ i^o duo sc̄is eē f̄la (supposito. n.) q̄ sc̄ias. f̄oz. eē r dubites an currat t̄c. capl̄ ist̄i dua b^o p̄p̄oib^o: iste h̄o currit: hoc risibile currit: d̄m̄ian^o f̄oz. illas sc̄is eē v̄as: l̄ f̄las: r t̄m̄ n̄ sc̄is illas eē v̄as: nec casd̄ sc̄i eē f̄las

His visis r̄ndet ad rōez negā^o i^o. tu n̄ vides ita modicū sic potes vidē. r ad p̄batōz: n̄ ē v̄l̄ p̄tē eē ita mod^o sic aliqd qd̄ tu vids. q̄ tu n̄ vids r̄c. nego p̄nas: hac. n. p̄p̄oe: tu vids ita mod^o sic potes vidē: suppoit ly mod^o d̄m̄ p̄fule t̄m̄: rōe d̄ ly ita: iō n̄ icipit p̄batio ab i^o terio mod^o: s̄z aly ita: i ordie ad ly sic: r p̄ h̄z p̄z r̄no ad rōez: r sic p̄nter ē finis h̄az d̄teriatōuz: i q̄b^o: si q̄ d̄ctis meoz alioz meoz opū i toto n̄ dixi p̄fozia: rogo legētis aius n̄ turbet. q̄m̄ variatōnis ḡra talia itroduxi narrāda: vt iuuenū turba maiorē ba beat speculandi m̄am: veritasq̄ sophistica per sp̄icacibus i genys valorosis plenissime patefiat: r huic laus tribuatur r gl̄a qui viuit r regnat in secula seculozum Amen.

¶ Explicunt Dubia. Edita p̄ excellētissimū ac famosissimū Monarchā scientiaz sacre theo^o professorē Reuerēdūz magistrum Paulū venetū. ordis fr̄uz Eremitaz Diui patris seti Aug. doctoris sc̄e M̄ris eccleie Opus sūme p̄tile iuuenib^o: q̄ cupiūt Sophystica optie h̄re artē: nec n̄ vitatē: seu flitātē q̄rūcūq̄z p̄p̄onū idagare (atq̄z itelligere) Maxio t̄m̄ cū studio: ac diligētia correctū atq̄z emēdatū p̄ man^o Magri sc̄di Lotareni veneti: eiusdēq̄z d̄dis r vori: r fr̄is Bap^o d̄ Modoctia cursoris ei^o p̄fory r eiusdē ordis. Et h̄ ex originali p̄prio p̄dicti Magri Pauli de v̄bo ad v̄bū (put vitas satis liquet). Respiciant p̄zi^o imp̄ssa: vna cū his vltio imp̄ssis: q̄ opposita iux̄ se posita magis elucescūt: r sic pate fiet vitas rei. Et hoc sub anno d̄ni. i. 493. die. 22°. m̄sis. Aug. gusti. Soli deo immortalī sit honor: r gloria: non soluz semper: sed ad semper: qui ē benedictus i secula seculozum Amē.

Registrum

a
 Quadratura
 C Samosissima ac.
 prime omne quod

b
 C Item sequitur secundo
 cipitur. igitur pla.
 Pro declaratione

c
 ponit mobiliter
 proportionali hore
 est ista impossibile

d
 Trigesimosexto
 prima pars patet:
 sue resolventes

e
 ad exceptiuam
 illa est falsa
 copulatiue sit. a.

f
 raturum sicut ista
 omnis homo. supponit
 animal: et illa sic

g
 secundam partem
 post hec habebunt
 transita: que

h
 gnificat aliquo
 gnant manifestum
 ergo omnis homo

i
 Dis visis.
 probo sic. a. est
 cidens. b. aut

l
 Vigesimoquinto
 insolubilis coniuuncta.
 videtur pcedendum.

l
 gulari demonstrata
 instanti: accipitur

m
 C Secdo sequitur qd iste

n
 C Ex ista conclusione
 mitatur per
 valet: istius

o
 stributionem: et
 pro aliquo: nec
 futuro deus erit.

p
 pna arefoluentibus
 qd plato nunq

FINIS.

Impressum Venetys per Bonetum Locatellum Ber-
 gomensem iussu et expensis Nobilis viri Octauiani Sco-
 ti Liris MODOETIENSIS Anno vt supra.

